Roman Sękowski

HERBARZ

szlachty śląskiej

K-Ł

TOM IV

HERBARZ
SZLACHTY ŚLĄSKIEJ

IV tom „Herbarza szlachty śląskiej"
wydano ze środków, jakich udzieliła

FUNDACJA
ZAMEK
CHUDÓW

przy finansowym wsparciu

COMMERCIAL UNION
Polska

Sp. z o.o.
CASTRUM
badania archeologiczne

Zamek Chudów
biuro: Chudów, ul. Boczna 6
44-177 Paniówki
tel. (032) 33 01 309
fax (032) 33 01 301

ROMAN SĘKOWSKI

HERBARZ SZLACHTY ŚLĄSKIEJ

Informator genealogiczno-heraldyczny

TOM IV
K – Ł

VIDEOGRAF II
Katowice

Fundacja „Zamek Chudów”

Fundacja „Zamek Chudów"
Herbarz szlachty śląskiej, t. 4

Redakcja
HALINA SZAJOR
PRZEMYSŁAW NOCUŃ

Indeksy
ANNA SĘKOWSKA

Koncepcja i opracowanie graficzne
JERZY KUŚMIERZ

Projekt okładki
ANNA ŁOZA-DZIDOWSKA

Skład i łamanie
DAMIAN WALASEK

Skanowanie i obróbka herbów
BOGUSŁAW TRYBUS
PIOTR KOWALSKI

Korekta
ELŻBIETA SPADZIŃSKA-ŻAK

Wydanie I, lipiec 2005

Videograf II Sp. z o.o.
41-500 Chorzów, Al. Harcerska 3 C
tel.: (0-32) 348-31-33, 348-31-35
fax: (0-32) 348-31-25
office@videograf.pl
www.videograf.pl

© Fundacja „Zamek Chudów"

ISBN 83-7183-213-3 (komplet)
ISBN 83-7183-348-2 (tom IV – oprawa twarda, całopapierowa)
ISBN 83-7183-349-0 (tom IV – oprawa twarda, złocona)

16776/IV S

17662 I S

Biblioteka Publiczna Zbiory Śląskie w Opolu tom

Wpisano do Księgi Akcesji
Akc. K nr 351/05/26 SI

K

KOCIMIRSKI

zob.
CHOCIMIRSKI

KOCUR

zob.
CLEMA

KOCZEM

(KOTZEM)

Średniowieczni włodycy z okolic Prudnika (Neustadt) na Górnym Śląsku. Ich siedzibą był Chocim (Kotzem) koło Prudnika (Neustadt). W 1302 roku Arnold i jego brat Sand von Koczem byli właścicielami sołectwa w Dytmarowie (Dittersdorf) koło Prudnika (Neustadt). Więcej pod tym nazwiskiem nie występują, prawdopodobnie przyjęli inne nazwisko.

Źródła:

Schincke C., Der Kreis Neustadt O/S. Geographischgeschichtliches Handbuch..., Neustadt 1870, s. 18

KOCZENSKI

(KOCZENSKI von KORNITZ, KOCZYNSKI)

Górnośląska szlachta wywodząca się z Kornitzów herbu Kornic, znana od XV wieku, pochodząca z niezidentyfikowanej miejscowości Kocznie.

W 1427 roku przedstawicielem rycerstwa okręgu Sośnicowic (Kieferstaedtel) koło Gliwic (Gleiwitz) był Petr Koczieský „z Kocznie a Weliho Rudna" (w źródłach drukowanych – C.D.S. t. VI – błędnie

„Boczieskу"). Rudno (Rudnau) koło Gliwic (Gleiwitz) było ich siedzibą rodową przez przeszło dwieście lat.

Na początku XVI wieku właścicielem połowy Rudna (Rudnau) był Niklas Koczenski (zm. po 1538 r.), występujący często w księgach ziemskich opolsko-raciborskich. W 1523 roku występuje on jako pełnomocnik Dzierżka Pelki, starosty sławięcickiego. W 1538 roku zapisuje swojej żonie Dorocie, córce zmarłego Kaspra Wrochema z Wielowsi (Langendorf) koło Gliwic (Gleiwitz), wiano na połowie Rudna (Rudnau). W tym samym roku zamienił z Michałem Nawoyem swój dział w „Ladszi" (Łącza – Latscha?) w powiecie sławięcickim na dział w Rudnie (Rudnau). Synem lub bratem Mikołaja był Michał Koczenski. Według Chrząszcza – Dorota Pelka była jego żoną, a nie Mikołaja (być może po śmierci Mikołaja wyszła za mąż za jego brata Michała). Michał miał trzech synów: Aleksandra, Jana i Piotra.

Aleksander, występuje w dokumentach w 1547 roku, żonaty był z N.N., miał syna – Jerzego, występującego w dokumentach w 1567 roku. W 1573 roku Jerzy żonaty był z Barbarą von Hof z Kantorowic (Kantersdorf) koło Brzegu (Brieg). Ich córka – Katarzyna (zm. 1659 r.) była w latach 1643–1653 przełożoną klasztoru dominikanek w Raciborzu (Ratibor). Prawdopodobnie również ich synem był Mikołaj Koczenski (zm. 1642 r.), żonaty (x 1592 r.) z Katarzyną – córką Stanisława Meningera. Miał on syna – Jerzego oraz córki Lidię (Ludmiłę) i Marię. Jerzy notowany jest w wykazie biskupa Karola Ferdynanda Wazy w 1644 roku jako ewangelik. Lidia była żoną (x 1642 r.) Adama Manowskiego, właściciela Pawonkowa (Pawonkau) koło Lublińca (Lublinitz) i wniosła mężowi w wianie część Rudna (Rudnau).

Bracia Aleksandra: Jan był żonaty około 1567 roku z Anną Boye (wg Chrząszcza ich synem był wymieniony wyżej Mikołaj), a Piotr – z Urszulą, córką Daniela Ziemietzkiego, starosty Toszka (Tost).

Około 1691 roku Helena Koczenska (czyja córka?) była żoną Karola Grotowskiego z Grotowa, właściciela Lublińca (Lublinitz).

W latach 1757–1766 Jakub von Koczenski był notariuszem miejskim w Dobrodzieniu (Guttentag) koło Lublińca (Lublinitz).

Źródła:

Blažek, t. III, s. 139
Pilnáček, t. III, s. 712
C.D.S., t. VI, nr 287
Landbuecher Opp.-Rat., nr 75, 169, 199, 246, 253
Zemská kniha..., nr 19, 35, 54, 70, 77, 79, 84, 139, 147, 148, 160
Randt, Neue Quellen zur Kenntnis der nationalen Herkunft des oberschlesischen Adels, (w:) Aus Oberschlesiens Vergangenheit und Gegenwart, H. 1, Gleiwitz 1922, s. 12
Chrząszcz J., Geschichte der Parochie Gross-Rudno, (w:) Oberschlesische Heimat 1903/1904, s. 153–177

KOECKRITZ
(KOECKRITZ und FRIEDLAND)

Herb rodowy

Herb baronowski

Stary ród pochodzenia miśnieńskiego, znany od 1209 roku, osiadły na Łużycach i przejściowo w Czechach. Według legendy rodowej karierę rycerską zaczęli w służbie królów francuskich, stąd w herbie lilie francuskie. Znani od początków XIII wieku – w 1209 roku w dokumentach występują Poppo i Henricus de Kokericz. W 1287 roku – Konrad de Kokericz.

Na Śląsk przybyli przedstawiciele linii z Friedlandu na Dolnych Łużycach. Z linii tej Walter von Koeckritz był w latach 1407–1411 biskupem Merseburga. W 1410 roku Dipolt walczył pod Grunwaldem w oddziałach łużyckich po stronie Krzyżaków. Wspomina o nim w swojej kronice Marcin Kromer. W 1414 roku Jan von Koeckritz brał udział w soborze w Konstancji. W 1422 roku Mikołaj był landwójtem Dolnych Łużyc.

Według T. Jurka w 1306 roku w Szprotawie (Sprottau) występuje w dokumentach Henryk de Cokeritz. Nie miał on jednak nic wspólnego z późniejszymi przedstawicielami tego rodu, którzy na Śląsku pojawiają się dopiero w początkach XVI wieku.

Na Śląsk przybył do księstwa głogowskiego w 1506 roku Jan von Koeckritz. W 1523 roku sprzedał swoje majątki na Łużycach: państwo Schenkendorf i Friedland zakonowi joannitów. W 1556 roku był generalnym poborcą podatków na Śląsku.

W 1529 roku Małgorzata, wdowa po Janie von Lidlau, przekazała braciom Janowi i Andrzejowi zamek Uraz (Auras). Byli oni założycielami rodu śląskich Koeckritzów.

W drugiej połowie XVI wieku Zygmunt von Koeckritz z Friedlandu, prawdopodobnie syn Andrzeja a bratanek Jana, był właścicielem Mazurowic (Maserwitz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt) i od 1591 roku Rudomiłowa (Thielau) koło Wołowa (Wohlau). Żonaty z Anną, córką Fryderyka von Canitz z Dziewina (Diebahn) koło Wołowa (Wohlau), miał syna Kaspra i dwie córki: Zuzannę i Barbarę. Zuzanna była żoną N. von Rothkirch, właściciela Krzyształowic (Kristelwitz) koło Wrocławia (Breslau), Barbara – żoną Erazma von Sack.

Kasper żonaty był z Katarzyną von Schindel (zm. 6.05.1601 r.), wdową po Jerzym von Dyhr, która wniosła mu w wianie miasteczko Twardogóra (Festenberg) w księstwie oleśnickim. Posiadał liczne majątki na Dolnym Śląsku, głównie w księstwie wołowskim, m.in. Bukowiec (Pathendorf), Smarków (Schmarker), Żerków (Suerchen) i Lipnicę (Leipnitz). W 1603 roku (2.04.) został przypadkowo zastrzelony przez Jana von Borschnitz z Goszcza (Goschuetz) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg). Miał syna Zygmunta i trzy córki: Urszulę, Annę i Zuzannę.

Urszula była żoną Kaspra von Glaubitz, Anna – Wacława von Hundt, a Zuzanna – Melchiora von Braun.

Zygmunt – członek rady książąt oleśnickich i sędzia dworski i ziemski tegoż księstwa, był właścicielem Twardogóry (Festenberg), Lędzin (Linsen) koło Milicza (Militsch), Żerkowa (Suerchen) koło Wołowa (Wohlau) i Lipnicy (Leipnitz). Zmarł 10.09. 1664 roku w wieku 63 lat i pochowany został w krypcie rodzinnej w kościele w Twardogórze (Festenberg). Żonaty był z Marią bar. von Saurma und Jeltsch (zm. 8.08.1672 r.) i miał trzech synów: Zygmunta jun., Jana Kaspra i N., przebywającego w niewoli tureckiej, oraz córkę – Elżbietę Katarzynę, żonę Jana Ecke von Kreckwitz, właściciela Masłowa (Massel) koło Trzebnicy (Trebnitz).

Zygmunt jun. (ur. 30.03.1626 r. – zm. 30.06. 1693 r.), członek rady książąt oleśnickich i deputowany stanów księstwa oleśnickiego, był właścicielem Smarkowa (Schmarken) i Bukowca (Pathendorf). Gruntownie wykształcony, posiadał znaną, bogatą bibliotekę, którą później przejął Kotulinski ze Strzałkowa (Schuetzendorf). Dwukrotnie żonaty: 1. (x 17.07.1657 r.) z Urszulą Magdaleną von Pannwitz, wdową po Janie von Kottwitz; 2. (x 23.02. 1670 r.) z Martą Heleną von Kottulinski, zmarł w Brzegu (Brieg) bezdzietnie. W Brzegu (Brieg) wydano drukiem mowy pogrzebowe.

Jego brat – Jan Kasper, w 1657 roku marszałek dworu księcia Sylwiusza Nimroda oleśnickiego i sędzia dworski księstwa, był właścicielem Żerkowa (Suerchen) i Lipnicy (Leipnitz). Zmarł 28.03.1695 roku w wieku 64 lat. Żonaty z Barbarą Heleną von Seidlitz (zm. 31.12.1720 r.). Miał

trzech synów: Konrada, Zygmunta Kaspra Ottona i Rudolfa.

– Konrad zmarł 11.12.1700 roku w wieku 19 lat, był właścicielem Żerkowa (Suerchen) i Lipnicy (Leipnitz);

– Zygmunt Kasper Otto – właściciel Żerkowa (Suerchen) i Lipnicy (Leipnitz), żonaty z Eleonorą Joanną Katarzyną von Rothkirch, miał syna – Fryderyka Ottona, właściciela Żerkowa (Suerchen), żonatego z Fryderyką Kunegundą von Seherr-Thoss. Fryderyk Otto miał córkę – Fryderykę Elżbietę, żonę Krzysztofa Aleksandra von Frankenberg-Ludwigsdorf z domu Wąsice (Wundschuetz) koło Kluczborka (Kreuzburg), oraz syna – Ottona Zygmunta Rudolfa, żonatego z Joanną Eleonorą, córką Mikołaja Kaspra Zygmunta von Debschitz z Rakoszyc (Rackschuetz) koło Wrocławia (Breslau) i Joanny Szarlotty von Koeckritz. Córka Ottona Zygmunta Rudolfa – Szarlotta (Klara) Antonina Luiza (zm. 7.02.1816 r.), wyszła za mąż za swojego kuzyna (syna ciotki) – Karola Wilhelma Aleksandra, syna Krzysztofa Aleksandra von Frankenberg-Ludwigsdorf i Fryderyki Elżbiety von Koeckritz.

– Rudolf – właściciel Zakrzewa (Sackerschoewe), Staszowic (Siegda) i połowy Bukowca (Pathendorf), żonaty był z Heleną Szarlottą, córką Jana Fryderyka von Studnitz. Miał syna – Ottona Zygmunta (Zygmunta Ottona) (zm. po 1802 r.), królewskiego nadzorcę lasów departamentu wrocławskiego. W 1802 roku zakupił od swojego szwagra N. von Debschitz drugą połowę Bukowca (Pathendorf). Żonaty z Rozyną Elżbietą von Debschitz z Rakoszyc (Rackschuetz), wdową po N. von Rothenburg, miał kilkoro dzieci, z których najstarszy syn – Karol, rycerz zakonu joannitów, właściciel Żerkowa (Suerchen), żonaty był dwukrotnie: najpierw z N. von Rothkirch z Kunic (Kunitz) koło Legnicy (Liegnitz), a po jej śmierci z jej młodszą siostrą. Drugi syn – N. – był porucznikiem dragonów gwardii królewskiej, trzeci – N. – był w 1809 roku nadzorcą lasów królewskich w Opolu (Oppeln).

W dokumentach występują jeszcze inni przedstawiciele tego rodu, których pokrewieństwa nie dało się ustalić: w 1629 roku Joachim von Koeckritz był starostą księstwa krośnieńskiego z ramienia Jerzego Wilhelma brandenburskiego. Prawdopodobnie pochodził on z innej, nieśląskiej linii tego rodu.

W 1702 roku zmarł w Międzyborzu (Medzibor) koło Milicza (Militsch) Wilhelm, syn Kaspra Wolfa z Twardogóry (Festenberg).

W 1840 roku (15.10.) tytuł barona pruskiego otrzymał Karol Fryderyk Otto Zygmunt von Koeckritz, właściciel Żerkowa (Suerchen), Lipnicy (Leipnitz) i Bukowca (Pathendorf) koło Wołowa (Wohlau). Ród podzielił się na dwie linie – *szlachecką* i *baronowską*.

Na początku XX wieku przedstawiciele *linii szlacheckiej* posiadali Jagoszyce (Jagatschuezt) koło Trzebnicy (Trebnitz), Bukowiec (Pathendorf) koło Wołowa (Wohlau), Mojęcice (Mondschuetz) koło Wołowa (Wohlau) – zakupione w 1780 roku (25.09.) przez Ottona Zygmunta od Karola Godfryda bar. von Kottwitz z Konotopu (Kontopp), w 1887 roku przekształcone w majorat dziedziczny i Koźmice (Kosemitz) koło Ząbkowic Śląskich (Frankenstein).

Linia baronowska w XX wieku posiadała rodowy Żerków (Suerchen) i Lipnicę (Leipnitz) koło Wołowa (Wohlau) oraz Księginice (Kniegnitz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 519–524; t. II, s. 735–736
Zedlitz, t. III, s. 132–134
Blażek, t. III, s. 90
Schles. Wappenbuch, szp. 70–71
Krane, s. 59
Wappensagen, s. 80
Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 243
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 353–354
Koeckritz D., Geschichte des Geschlechtes von Koeckritz v. 1209–1512 und der schlesischen Linie bis in die Neuzeit, Breslau 1895

GENEALOGIA

Linia Zygmunta (Andrzeja?)

N. von Koeckritz
wł. Friedlandu
Dolne Łużyce

?

Jan
1506 r. – przybywa na Śląsk
1523 r. – sprzedaje Schenkendorf i Friedland
1529 r. – otrzymuje z bratem Uraz
1556 r. – generalny poborca podatków na Śląsku

(Andrzej?)
1529 r. – otrzymuje z bratem Uraz
ż. N. v. Marschall u. Biberstein

Małgorzata
wdowa po Janie v. Lidlau
1529 r. – przekazuje braciom Uraz

Zygmunt
wł. Mazurowic
1591 r. – wł. Rudomiłowa
ż. Anna v. Canitz z Dziewina

Kasper
1603 (2.04.) r. – zastrzelony
wł. Twardogóry, Bukowca, Smarkowa, Żerkowa i Lipnicy
ż. Katarzyna v. Schindel zm. 6.05.1601 r.

córki:
a) Zuzanna m. N. v. Rothkirch z Krzyształowic
b) Barbara m. Erazm v. Sack

Zygmunt
zm. 10.09.1664 r.
wł. Twardogóry, Lędzin, Żerkowa, Lipnicy
czł. rady ks. oleśnickiego
sędzia dworski i ziemski
ż. Maria bar. v. Saurma und Jeltsch
zm. 8.08.1662 r.

córki:
a) Urszula m. Kasper v. Glaubitz
b) Anna m. Wacław v. Hundt
c) Zuzanna m. Melchior v. Braun

Zygmunt jun.
ur. 30.03.1626 r. –
zm. 30.06.1693 r.
wł. Smarkowa i Bukowca
czł. rady książęcej i deputowany stanów ks. oleśnickiego
ż. 1. (x 17.07.1657 r.) Urszula Magdalena v. Pannwitz
2. (x 23.02.1670 r.) Marta Helena v. Kottulinski

Jan Kasper
zm. 28.03.1695 r.
wł. Żerkowa i Lipnicy
marszałek dworu i sędzia dworski ks. oleśnickiego
ż. Barbara Helena v. Seidlitz
zm. 31.12.1720 r.

N.
zm. w niewoli tureckiej

Elżbieta Katarzyna
m. Jan Ecke v. Kreckwitz

Konrad
zm. 11.12.1700 r.
w wieku 19 lat

Zygmunt Kasper Otto
wł. Żerkowa i Lipnicy
ż. Eleonora Joanna
Katarzyna v. Rothkirch

Rudolf
wł. Staszowic,
Zakrzewa i Bukowca
ż. Helena Szarlotta
v. Studnitz

Fryderyk Otto
wł. Żerkowa
ż. Fryderyka Kunegunda
v. Seherr-Thoss

Otto Zygmunt
(Zygmunt Otto)
zm. po 1802 r.
królewski nadzorca
lasów
ż. Rozyna Elżbieta
v. Debschitz

Otto Zygmunt Rudolf
wł. Żerkowa
ż. Joanna Eleonora
v. Debschitz z Rakoszyc

Fryderyka Elżbieta
m. Krzysztof Aleksander
v. Frankenberg-Ludwigsdorf
z Wąsic

Szarlotta (Klara)
Antonina Luiza
zm. 7.02.1816 r.
m. Karol Wilhelm Aleksander
v. Frankenberg-Ludwigsdorf z Wąsic
(syn Krzysztofa Aleksandra
i Fryderyki Elżbiety v. Koeckritz)

Karol
wł. Żerkowa
rycerz zakonu joannitów
ż. 1. N. v. Rothkirch
2. N. v. Rothkirch

N.
porucznik
dragonów
gwardii
królewskiej

N.
1809 r.
– nadzorca
lasów
królewskich
w Opolu

FILIACJA DZIECI FRYDERYKA OTTONA – OTTONA ZYGMUNTA RUDOLFA I FRYDERYKI ELŻBIETY

Jan Kasper
v. Koeckritz
ż. Barbara Helena
v. Seidlitz

Wolf Melchior
v. Rothkirch
ż. Joanna Elżbieta
v. Falkenhain

Krzysztof Fryderyk
v. Seherr-Thoss
ż. Helena Zuzanna
v. Seherr-Thoss

Jerzy Fryderyk
v. Briesen
ż. Anna Helena
v. Koelichen

Zygmunt Kasper Otto — x — Eleonora Joanna Elżbieta

Zygmunt — x — Maria Elżbieta

Fryderyk Otto v. Koeckritz — x — Fryderyka Kunegunda v. Seherr-Thoss

Otto Zygmunt Rudolf
ż. Joanna Eleonora
v. Debschitz

Fryderyka Elżbieta
m. Krzysztof Aleksander
v. Frankenberg-Ludwigsdorf

KOEHLER

W 1706 roku (30.10. – wg Blażka 10.10.) szlachectwo czeskie otrzymał Godfryd Koehler, sekretarz konsystorza ewangelickiego we Wrocławiu (Breslau).

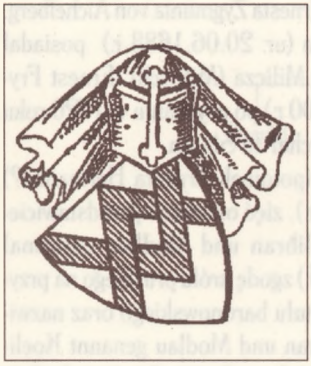
Źródła:
Zedlitz, t. III, s. 135
Blażek, t. III, s. 90
Doerr, s. 190
Knothe H.: Gesch. des oberlausitzer Adels..., s. 613

KOEHLER

zob.
KHOELER

KOELICHEN

(Freiherr BIBRAN und MODLAU genannt KOELICHEN)

Herb rodowy

Herb szlachecki

Herb baronów Koelichen-Bibran

Według Zedlitza – ród pochodzący z Prus Wschodnich, gdzie był znany od XIV wieku. Joachim jun. von Koelichen pisał w 1595 roku, że widział w Królewcu (Koenigsberg) płytę nagrobną z napisem: „Hier ruhet der Edle Ritter Wilibald Koelichen und der Jahr-Zehl An. 1407".

Na Śląsku osiadł w 1463 roku Henryk von Koelichen, razem z książętami żagańskimi brał on udział w wojnie 13-letniej po stronie krzyżackiej.

Jan (syn?) przebywał na dworze Ludwika Jagiellończyka i brał udział w jego wyprawach przeciwko Turkom, i tam uzyskał zmianę herbu. Po śmier-

ci Ludwika przeszedł na służbę Aleksandra Medyceusza.

Prawdopodobnie synem Jana był Joachim von Koelichen, właściciel Rzeszotar (Ruestern) i Małomic (Mallmitz). Miał on syna – Joachima jun., który odziedziczył majątki po ojcu. Żonaty był z N., córką Bartłomieja von Gerstmann i otrzymał w wianie żony Siedliska (Siegendorf) koło Legnicy (Liegnitz). Majątki te zostały zniszczone przez lisowczyków w 1622 roku. Zmarł 6.10.1623 roku, miał wiele dzieci. Majątki początkowo odziedziczył najstarszy syn – Dawid, który nie miał potomków.

Jedynie najmłodszy syn – Konstanty (ur. 22.02. 1614 r. – zm. 21.10.1684 r.) miał potomstwo i odziedziczył wszystkie majątki. Według Kranego i Doerra dopiero on w 1673 roku (19.10.) został wpisany (i nobilitowany?) w czeski stan rycerski. Żonaty (x 6.11.1640 r.) z Anną Marią von Milichen (zm. 30.11.1676 r.), miał pięciu synów i sześć córek. Dwaj synowie i dwie córki zmarli przed ojcem. Wieku dorosłego dożyli: Jan Chrystian, Joachim Fryderyk, Jerzy Zygmunt, Marianna, Poliksena Blandyna, Anna Helena i Eleonora.

Marianna (ur. 1636 r.) była żoną (x 30.01. 1657 r.) Ernesta Joachima von Heintze; Poliksena Blandyna (ur. 9.09.1648 r.) dwukrotnie zamężna: 1. (x 18.10.1679 r.) z Kasprem Henrykiem von Luck, właścicielem Kotowic (Kottwitz) w księstwie żagańskim, 2. (x 3.02.1693 r.) z Janem Jerzym von Schkopp, właścicielem Węglina (Wengeln) koło Lubina (Lueben); Anna Helena (ur. 7.02.1653 r.) również była dwukrotnie zamężna: 1. (x 18.11. 1676 r.) z Fryderykiem Aleksandrem von Schkopp, właścicielem Przesiecznej (Andersdorf) i Borowa (Berndorf) w księstwie głogowskim, 2. (x 28.09.1684 r.) z Jerzym Fryderykiem von Briesen; Eleonora (ur. 18.01.1655 r.) była żoną (x 18.02.1688 r.) Walentyna Leonarda von Niebelschuetz, właściciela Gościszowic (Giessmannsdorf) i Miroszowic (Mueckendorf) w księstwie głogowskim.

Jan Chrystian (ur. 1.11.1644 r.) – najstarszy syn Konstantego, był właścicielem Siedlisk (Siegendorf), z których w 1708 roku (8.05.) utworzył fideikomis. Był autorem głośnej w tym czasie książki „Blatzeiger der Reiche, Koenigreiche, Fuerstenthuemer, Herrschaften, Laender, Insuln, Staedte, Fluesse, Seen, Brunnen, Wasserfaelle, Meere, Voelcker, von Asia, Africa, America und den unbekannten Sued-Landen".

Jego brat – Joachim Fryderyk (ur. 17.03.1658 r.), właściciel Górnych Rzeszotar (Ober Ruestern), w 1678 roku brał udział w stopniu chorążego w wojnie tureckiej na Górnych Węgrzech, z której wrócił i zmarł w swoim majątku 19.03.1684 r. Żonaty (x 24.04.1681 r.) z Anną Heleną von Oypel, wdową po N. von Schkopp, miał N. córkę (ur. 28.09.1682 r. – zm. 3.07.1683 r.) oraz syna – Jana Henryka (ur. 24.12.1683 r. – zm. 7.05. 1706 r.).

Jerzy Zygmunt (ur. 21.07.1664 r. – zm. 21.02. 1714 r.) – trzeci z braci, właściciel Dolnych Rzeszotar (Nieder Ruestern), służył również w stopniu nadwachmistrza w armii cesarskiej w regimencie von Metternich. Żonaty z Marią Julianną, córką Krzysztofa von Rothkirch, miał dwóch synów: Ernesta Hermanna i Ernesta Fryderyka oraz trzy córki: Marię Juliannę, Joannę Zofię (ur. 29.01.1692 r.) i Beatę Eleonorę (ur. 21.01. 1696 r.).

Maria Julianna (ur. 22.03.1690 r.) była żoną (x 22.10.1709 r.) Ernesta Zygmunta von Aichelberg.

Ernest Hermann (ur. 20.06.1688 r.) posiadał majątek w okolicy Milicza (Militsch), Ernest Fryderyk (ur. 5.02.1700 r.) po uzyskaniu w 1720 roku pełnoletności wyjechał ze Śląska.

Ernest Henryk (potomek Ernesta Hermanna?) (zm. 20.09.1832 r.), zięć ostatnich przedstawicieli baronów von Bibran und Modlau, otrzymał w 1830 roku (7.03.) zgodę króla pruskiego na przyjęcie ich herbu i tytułu baronowskiego oraz nazwiska „Freicher Bibran und Modlau genannt Koelichen". Miał tylko córkę – Agnieszkę, żonę Ludwika bar. von Senden.

W początkach XX wieku właścicielem fideikomisu Siedliska (Siegendorf) był Fryderyk von Koelichen, rycerz zakonu joannitów. Natomiast Matylda von Koelichen była właścicielką majątku Kraszowice (Kroischwitz) koło Bolesławca (Bunzlau).

W 1708 roku został założony związek familijny, który co 10 lat organizował zjazdy familijne.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 525–526; t. II, s. 739–740
Zedlitz, t. III, s. 135–136
Blażek, t. I, s. 54
Dorst, t. I, nr 180
Doerr, s. 158
Krane, s. 59–60
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 359

GENEALOGIA

Henryk von Koelichen
1463 r. – osiedla się na Śląsku
|
?
|
Jan
pocz. XVI w.
|
?
|
Joachim
wł. Rzeszotar i Małomic
|
Joachim jun.
zm. 6.10.1623 r.
wł. Rzeszotar, Małomic
i Siedlisk
ż. N. von Gerstmann
|

Dawid

Konstanty
ur. 22.02.1614 r.
– zm. 21.10.1684 r.
19.10.1673 r.
– wpisany
w stan rycerski
wł. Siedlisk
i Rzeszotar
ż. (x 6.11.1640 r.)
Anna Maria
v. Milichen
zm. 30.11.1676 r.
|

Jan
Chrystian
ur. 1.11.1644 r.
1708 r. –
założyciel
fideikomisu
Siedliska

Joachim
Fryderyk
ur. 17.03.
1658 r. –
zm. 19.03.
1684 r.
ż. (x 24.04.1681 r.)
Anna
Helena
v. Oypel

N. córka
ur. 28.09.1682 r.
– zm. 3.07.1683 r.

Jan Henryk
ur. 24.12.1683 r.
– zm. 7.05.1706 r.

Jerzy
Zygmunt
ur. 21.07.1664 r. –
zm. 21.02.1714 r.
ż. Maria
Julianna
v. Rothkirch

Ernest
Hermann
ur. 20.06.1688 r.

Ernest
Fryderyk
ur. 5.02.1700 r.
1720 r. – wyjechał
ze Śląska

córki:
a) Maria Julianna
ur. 22.03.1690 r.
m. (x 22.10.
1709 r.)
Ernest
Zygmunt
v. Aichelberg
b) Joanna Zofia
ur. 29.01.1692 r.
c) Beata Eleonora
ur. 21.01.1696 r.

córki:
a) Marianna ur. 1636 r.
m. (x 30.01.1657 r.)
Ernest Joachim
v. Heintze
b) Poliksena Blandyna
ur. 9.09.1648 r.
m. 1. (x 18.10.1679 r.)
Kasper Henryk
v. Luck
2. (x 3.02.1693 r.)
Jan Jerzy
v. Schkopp
c) Anna Helena
ur. 7.02.1653 r.
m. 1. (x 18.11.1676 r.)
Fryderyk
Aleksander
v. Schkopp
2. (x 28.09.1684 r.)
Jerzy Fryderyk
v. Briesen
d) Eleonora
ur. 18.01.1655 r.
m. (x 18.02.1688 r.)
Walentyn Leonard
v. Niebelschuetz

KOELLER
zob.
KELLER

KOELTSCH
zob.
KELTSCH

KOENIG

W 1710 roku (14.09.) w czeski stan rycerski wpisani zostali bracia: Marcin Maciej i Krzysztof Ludwik Koenig, kupcy z Wrocławia (Breslau). Reskrypt ogłoszono w księstwach głogowskim, świdnickim, jaworskim, nyskim, opolsko-raciborskim, brzeskim i wołowskim. Posiadali Iwiny (Oldern) koło Wrocławia (Breslau) i Lenartowice (Leonhardwitz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

Źródła:
Zedlitz, t. III, s. 139
Blażek, t. III, s. 90
Doerr, s. 195

KOENIG
(KOENIG von KOENIGSBERG)

W 1752 roku (24.02.) szlachectwo czeskie z predykatem „von Koenigsberg" otrzymał Antoni Franciszek Koenig, naczelnik poczty w Głogowie (Glogau).

Według Doerra dyplom nobilitacyjny wydany został 13.01.1752 roku.

Źródła:
Zedlitz, t. III, s. 139
Blażek, t. IV, s. 35
Doerr, s. 237

KOENIGSDORFF

(REGIUS von KOENIGSDORFF)

Herb rycerski z 1705 roku

Herb hrabiowski z 1788 roku
linia z Pietrzykowic

Wrocławski ród patrycjuszowski dzielący się na wiele linii, z których część otrzymała tytuły baronów i hrabiów.

Założycielem rodu był Jan Regius (zm. 1597 r.). W latach 1560–1579 był pastorem w Woskowicach Małych (Lorzendorf) koło Namysłowa (Namslau), a następnie w Świętej Katarzynie (Kattern) koło Wrocławia (Breslau).

Samuel Regius (ur. 1662 r. – zm. 24.08.1719 r.), syndyk wrocławski i później członek rady cesarskiej, w 1705 roku (12.02.) wpisany został w stan rycerski, według Błażka z predykatem „von Koenigsdorff". Doerr nic nie wspomina o predykacie. Jego potomkowie używali już tylko predykatu. Żonaty z Zuzanną von Seidel, ostatnią przedstawicielką rodu i dziedziczką rodowych Kobierzyc (Koberwitz) koło Wrocławia (Breslau), miał syna Samuela jun., właściciela Kobierzyc (Koberwitz), Nowin (Neuen) i Racławic Wielkich (Haidaenichen) koło Wrocławia (Breslau) oraz Gilowa (Girlachsdorf) koło Dzierżoniowa (Reichenbach). Dwaj jego wnukowie Henryk Ludwik i Ludwik Karol oraz ich kuzyn – Feliks (?) otrzymali niezależnie na przełomie XVIII i XIX wieku tytuły pruskich hrabiów. Zapoczątkowali trzy *linie hrabiowskie* tego rodu.

Linia z Piotrowic (Gross Peterwitz) koło Wrocławia (Breslau)

Faktyczną siedzibą tej linii był Osiek (Osseg). Linię tę założył Henryk Ludwik von Koenigsdorff, właściciel Zabardowic (Seiffersdorf), Jakubowic (Jakobine), Szymanowic (Schimmeley) i Drzemlikowic (Dremling) koło Oławy (Ohlau). Tytuł hrabiego pruskiego otrzymał w 1788 roku (23.03.).

Linia wymarła w XIX wieku.

Linia z Kobierzyc (Koberwitz) koło Wrocławia (Breslau)

Brat Henryka Ludwika – Ludwik Karol, założyciel linii z Kobierzyc (Koberwitz), tytuł hrabiego otrzymał w 1798 roku (6.07.), żonaty był z Filipiną hr. von Schaffgotsch. Jego synem był prawdopodobnie Karol Ludwik.

Linia wymarła w XIX wieku.

Linia ze Ślęży (Lohe) koło Wrocławia (Breslau)

Feliks (zm. 1.12.1836 r.) – kuzyn Ludwika Karola z Kobierzyc (Koberwitz), otrzymał tytuł hrabiowski w początkach XIX wieku. Żonaty był z Henriettą Małgorzatą Luizą Teresą Augustą Karoliną von Pritzelwitz-Machnitzky (ur. 2.02.1798 r.). Miał dwóch synów: Karola Feliksa (ur. 18.04.1833 r.) i Augusta, żonatego z Franciszką hr. von Schaffgotsch.

Siostra Feliksa – Amalia Szarlotta (ur. 25.03. 1784 r.) była żoną N. hr. Ponińskiego.

W XIX wieku ród ten posiadał Ślęzę (Lohe), Bielany Wrocławskie (Bettlern), Smolec (Schmolz) i Zybiszów (Siebischau) koło Wrocławia (Breslau), Jeszkotle (Jaeschkittel) koło Strzelina (Strehlen)

oraz na Górnym Śląsku Pniów (Pniow) koło Gliwic (Gleiwitz) i Dąbrówkę Górną (Dambrowka) koło Opola (Oppeln).

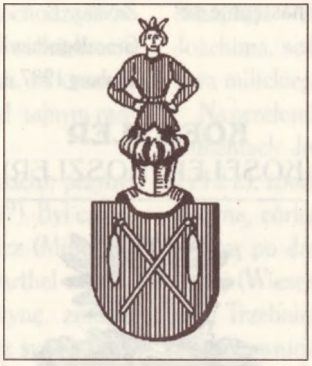
Źródła:
Sinapius, t. II, s. 740–741
Zedlitz, t. III, s. 139; t. V, s. 276
Błażek, t. I, s. 54–55; t. III, s. 90
Dorst, t. II, nr 274
Doerr, s. 187
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 371–372

KOENIGSFELD

zob.
KOENIGSFELDER

KOENIGSFELDER

(KOENIGSFELDER von KOENIGSFELD, KOENIGSFELD)

Według Jurka – w latach 1311–1312 na dworze w Oleśnicy (Oels) przejściowo przebywał Henryk de Kunigsfelt, prawdopodobnie ze swoim bratem Konradem. Nie należy ich jednak łączyć z przybyłymi w XVI wieku Koenigsfelderami.

Ród pochodzący prawdopodobnie z Dolnej Austrii, znany na terenie całych Czech. W początkach XVI wieku jedna linia osiadła również na Górnym Śląsku.

Piotr von Koenigsfelder w służbie margrabiego Jerzego Hohenzollerna z Krnova (Karniów, Jaegerndorf) był marszałkiem księstwa opolsko-raciborskiego. W 1521 roku kupił majątki w Kotorzu Wielkim (Gross Kottorz) i w Turawie (Turawa) koło Opola (Oppeln). Żonaty z Katarzyną Strzelą (Schilhan) z Otmętu (Ottmuth) koło Opola (Oppeln), wdową po Janie Korduli, zmarł przed 1540 rokiem, wdowa występuje w dokumentach w 1540 roku, razem z dziećmi swojego pierwszego męża. W 1556 roku wraz z synem z drugiego małżeństwa – Jerzym sprzedała Jeżową (Jezowa) koło Lublińca (Lublinitz) Jerzemu Dziewkowskiemu. Z Piotrem von Koenigsfelder, swoim drugim mężem, miała córkę – Katarzynę i wspomnianego syna – Jerzego.

Córka – Katarzyna była żoną (x ok. 1556 r.) Jana Kokorza z Kamieńca (Kaminietz) koło Gliwic (Gleiwitz). Około 1586 roku zmarł mąż, a wdowa odziedziczyła jego majątki. W 1592 roku sprzedała Balcerowi von Kaltenhof ćwierć Jaśkowic (Jaschkowitz) koło Gliwic (Gleiwitz). W 1593 roku występuje jako właścicielka Turawy (Turawa) koło Opola (Oppeln) i Kamieńca (Kaminietz), gdzie mieszkała w tamtejszym zamku. Posiadała również wolny dom w rynku w Opolu (Oppeln).

Jej brat – Jerzy był w 1560 roku właścicielem części Turawy (Turawa) i Kotorza (Kottorz). Zmarł pomiędzy 1562 a 1565 rokiem.

W 1655 roku występuje w dokumentach Katarzyna „de Kingsfeld", właścicielka Karchowic (Karchowitz) koło Gliwic (Gleiwitz).

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 302–303

Landbuecher Opp.-Rat., nr 273, 325, 352

Zemská kniha..., nr 2

Veldtrup D., Prosographische Studien zur Geschichte Oppelns als herzoglicher Residenzstadt im Mittelalter, Berlin 1995, s. 451

Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 244

Kahl C., Das Majorat Turawa (bmw–Niemcy), (brw–ok.1990), s. 25

Steinert, Kartoteka mieszkańców Opola, rękopis w zbiorach autora

KOENIGSHAYN

zob.

FRENTZEL

KOERBER

Chrystian Koerber (ur. ok. 1685 r. – zm. 1759 r.) był królewskim polskim poborcą cła i pocztmistrzem we Wschowej (Fraustadt), a następnie sekretarzem i pocztmistrzem w Lesznie.

Jego wnuk – Karol, radca dworu polskiego, otrzymał w 1785 roku (29.04.) szlachectwo Rzeszy.

Źródła:

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 384

KOESSLER

(KOSELER, KOSZLER)

Mieszczanie wrocławscy znani od 1537 roku.

Joachim Koessler w 1537 roku był członkiem rady miejskiej. Zmarł 15.11.1539 roku.

Mikołaj (ur. 1538 r. – zm. 18.06.1563 r.), właściciel Żernik Wrocławskich (Schoenborn), żonaty z Anną Buettner (ur. 1541 r. – zm. 20.08.1589 r.), miał syna – Joachima (ur. 1561 r. – zm. 23.08.1584 r.).

Jan Koessler, właściciel Bieńkowic (Benkwitz) koło Wrocławia (Breslau), otrzymał w 1534 roku (29.05.) dyplom szlachecki.

Dawid Koessler (zm. 24.01.1611 r.), urzędnik królewski księstwa wrocławskiego, właściciel Samborza (Tschammendorf) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), żonaty był z Jadwigą von Reichell z Bieńkowic (Benkwitz).

W 1718 roku Joanna Eleonora posiadała majątek w Kolniach (Coelln, Altkoeln) koło Brzegu (Brieg).

Źródła:

Blażek, t. II, s. 65

Doerr, s. 12

KOETZIN

zob.

KOCH

KOETZLER
(KOETZLER von STEINACH)

Nobilitowana szlachta austriacka pochodząca ze Steinach. W pierwszej połowie XVI wieku bracia Walentyn i Jerzy Koetzler otrzymali od cesarza Karola V dyplomy herbowe. Jerzy był tajnym radcą cesarza Ferdynanda I.

Na Śląsk, w okolice Milicza (Militsch), przybył Andrzej von Koetzler (syn Walentyna?). Był członkiem rady państwa stanowego Milicz (Militsch), zmarł w 1590 roku. Żonaty z N. Barthel z Wrocławia (Breslau), miał córkę Rozynę, zmarłą 2.04.1600 roku w wieku 17 lat oraz syna – Walentyna (zm. 1619 r.), który, podobnie jak ojciec, był członkiem rady Joachima bar. von Maltzan w Miliczu (Militsch) i właścicielem Świebodowa (Schwiebedawe) koło Milicza (Militsch). Według Sinapiusa – Andrzej miał jeszcze jednego syna – Joachima, sędziego dworskiego i ziemskiego państwa milickiego.

Na przełomie XVII i XVIII wieku występuje w dokumentach Joachim Filip von Koetzler (zm. ok. 1712 r.), żonaty dwukrotnie: 1. (x 1696 r.) z Anną Rozyną, córką Bernarda Achatiusa von Reibnitz, wdową po Janie Joachimie von Kittel z Wiszni Małej (Wiese) i Wysokiego Kościoła (Hochkirch) koło Trzebnicy (Trebnitz), które to majątki Anna Rozyna wniosła w wianie Joachimowi Filipowi; 2. z N. Posadowską.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 545–546; t. II, s. 747–748
Blażek, t. II, s. 65

KOHLHASS
(KOLHAS, KOULHAUS)

Herb rycerski z 1647 roku
Jerzego v. Kohlhass

Herb rycerski I z 1652 roku
Adama v. Kohlhass

Herb rycerski II z 1652 roku
Adama v. Kohlhass

Śląski ród szlachecki wywodzący się z patrycjatu wrocławskiego. W 1647 roku (5.03.) nobilitowany i wpisany w stan rycerski został Jerzy Kohlhass, a w 1652 roku również w stan rycerski wpisany został Adam Kohlhass. Nie wiadomo, jakie łączyło ich pokrewieństwo.

Jerzy von Kohlhass był właścicielem Ujowa (Viehau) koło Środy Śląskiej (Neumarkt). Dwukrotnie żonaty: 1. z Marią Muemmer (ur. 8.07.1601 r.), wdową po Erneście Heintze von Weissenrode; 2. z Martą Willer (ur. 1611 r. – zm. 1669 r.). Miał dzieci tylko z pierwszego małżeństwa: Jerzego Ernesta i Antoniego.

Jerzy Ernest (ur. 22.02.1629 r. – zm. 31.03. 1689 r.), właściciel Ujowa (Viehau), Krzyków (Krietern, Wrocław-Krzyki) i Strachowic (Strachwitz) koło Wrocławia (Breslau), od 1665 roku aż do śmierci był członkiem rady miejskiej Wrocławia (Breslau). Żonaty (x 17.06.1664 r.) z Anną Marią von Eben ze Strachowic (Strachwitz), które wniosła mu w wianie, miał trzy córki: Annę Magdalenę (zm. 1691 r.) – żonę Rudolfa von Zangen; Barbarę Zofię (ur. 1675 r. – zm. 7.04.1695 r.) – żonę Jerzego Leonarda von Kottwitz, właściciela Wyszęcic (Wischuetz) i Iwna (Ibsdorf) koło Wołowa (Wohlau) oraz Joannę Eleonorę (ur. 1678 r.) – żonę Jana Adolfa von Schindel, właściciela Bystrzycy (Weistritz) koło Świdnicy (Schweidnitz).

Antoni – brat Jerzego Ernesta, właściciel Bogusławic (Boguslawitz) koło Wrocławia (Breslau), żonaty z Elżbietą von Pfug, miał dwóch synów zmarłych w dzieciństwie: Jerzego Zygmunta i Jana Gottlieba.

Adam von Kohlhass (zm. 1663 r.), wpisany w stan rycerski w 1652 roku, był początkowo pułkownikiem wojsk francuskich, a w chwili nobilitacji pułkownikiem armii cesarskiej. W 1653 roku kupił państwo Wleński Gródek (Lehnhaus) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg) i odbudował w nim ruiny starego zamku. Żonaty z Anną Urszulą von Debschitz (zm. 1685 r.), miał córkę i czterech synów: Jerzego Abrahama, Kazimierza Ludwika, Adama Hanibala (zm. 22.10.1711 r. w wieku 51 lat), właściciela Stanicy (Haltauf) koło Strzelina (Strehlen) i Leopolda Rudolfa – dziedzica Wleńskiego Gródka (Lehnhaus), żonatego z Ewą Julianną von Poser. Miał on córkę – Juliannę Kunegundę, żonę (x przed 1704 r.) Krzysztofa Ernesta von Sommerfeld.

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 748
Blażek, t. II, s. 65

GENEALOGIA

Linia Jerzego z Ujowa

Jerzy von Kohlhass
1647 r. – nobilitowany
wł. Ujowa
ż. 1. Maria Muemmer
ur. 8.07.1601 r.
1° voto von
Weissenrode
2. Marta Willer
ur. 1611 r.
– zm. 1669 r.
|

Jerzy Ernest
ur. 22.02.1629 r. – zm. 31.03.1689 r.
wł. Ujowa, Krzyków, Strachowic
od. 1665 r. czł. rady m. Wrocławia
ż. (x 17.06.1664 r.) Anna Maria v. Eben
ur. 1643 r. – zm. 19.05.1713 r.

Antoni
wł. Bogusławic
ż. Elżbieta v. Pfug

Jerzy Zygmunt
zmarli w dzieciństwie

Jan Gottlieb

Barbara Zofia
ur. 1675 r. –
zm. 7.04.1695 r.
m. Jerzy Leonard
v. Kottwitz

Anna Magdalena
zm. 1691 r.
m. Rudolf
v. Zangen

Joanna Eleonora
ur. 1678 r.
m. Jan Adolf
v. Schindel

Linia Adama z Wleńskiego Gródka

Adam von Kohlhaus
zm. 1663 r.
pułkownik wojsk francuskich
pułkownik armii cesarskiej
1652 r. – wpisany w stan rycerski
1653 r. – kupił Wleński Gródek
ż. Anna Urszula v. Debschitz
zm. 1685 r.

Jerzy Abraham

Kazimierz Ludwik

Adam Hanibal
zm. 22.10.1711 r.
wł. Stanicy

Leopold Rudolf
wł. Wleńskiego Gródka
ż. Ewa Julianna v. Poser

Julianna Kunegunda
m. (x przed 1704 r.)
Krzysztof Ernest
v. Sommerfeld

N. córka

KOHLSDORF
zob.
KOLSDORF

Biblioteka Publiczna Zbiory Śląskie Woj. w Opolu

KOJEN

zob.

KOYE

(z) KOJKOWIC

zob.

SKOCZOWSKI

KOJKOWSKI

(KOJKOWSKI z KOJKOWIC, KOYKOWSKI von KOYKOWITZ)

Szlachta księstwa cieszyńskiego pochodząca z Kojkowic (Koykowitz) pod Cieszynem (Teschen).

Około 1520 roku Anna Kojkowska z Kojkowic (Koykowitz) była żoną Jakuba Goszyckiego.

Źródła:

Błażek, t. IV, s. 26, 144

Pilnáček, t. I, s. 296

KOKORS

(KOKORS von KAMINIETZ, KOKORZ, KOKORSCH, KHOKORS)

Stary górnośląski ród szlachecki herbu Kur. Siedzibą rodową był Kamieniec (Kaminietz) koło Gliwic (Gleiwitz), chociaż niektórzy heraldycy (m.in. Sinapius) wymieniają bliżej nieokreślony Kamień (Camin) koło Opola (Oppeln) lub koło Bytomia (Beuthen). Ród ten często mylony jest z moraw-

skim rodem Kokorskich z Kokorza herbu Prawdzic.

Pierwsza, niezbyt pewna informacja pochodzi z 1235 roku (29.03.): książę Władysław Opolski nadaje swojemu baronowi (?) Adamowi von Kokors prawo założenia wsi nazwanej „Adami villa" – Adamowice (Adamowitz), obecnie część Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz).

W 1325 roku (14.10.) w dokumentach księcia Alberta strzeleckiego występują Wojsław, Franco, Zbilut i Piotr (bracia?) Kokor. W XIV wieku Stanimir i Wojsław „dictus Kokors" występują w głogóweckich dokumentach księcia Bolesława niemodlińskiego. W 1330 roku N. Kokors występuje jako świadek w dokumentach księcia Alberta strzeleckiego. W dokumentach opolskich w 1373 roku (22.04) występuje Piotr Kokorz.

W 1410 roku N. Kokors jest świadkiem w dokumentach księcia Bernarda niemodlińskiego i strzeleckiego. W 1426 roku Dietrich Kokors był właścicielem Sowczyc (Schoffschuetz) koło Olesna (Rosenberg), a w 1440 roku Piotr Kokors był właścicielem części Wojski (Woiska) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz). Ten sam Piotr i jego następca, również Piotr (syn?), występują wielokrotnie w dokumentach aż do początków XVI wieku. W 1463 roku był on świadkiem w dokumentach księcia Przemka cieszyńsko-toszeckiego, a w 1510 roku (4.03.) Piotr Kokors występuje jeszcze w dokumentach księcia opolskiego Jana II Dobrego.

W 1472 roku notowany jest Paweł Kokorz „von Lupki" – z Łubek (Lubek), a pod koniec XV wieku występuje w dokumentach inny Piotr – właściciel Sierot (Schieroth) koło Gliwic (Gleiwitz). W 1489 roku jest świadkiem w dokumencie Jana Bielika von Kornitz. Występuje on w dokumentach jeszcze w latach 1508 i 1516. W 1512 roku był pisarzem książęcym w Opolu (Oppeln).

Bratem Piotra z Wojski (Woiska) był Jan Kokors, w latach 1508–1531 kanonik kolegiaty św. Krzyża w Opolu (Oppeln). Występuje on w księgach ziemskich opolsko-raciborskich w 1540 roku jako pełnomocnik swojej siostrzenicy (vgtze – wujek) Jadwigi – córki Krzysztofa Czornberga a żony Jana Talkenberga.

W tym samym czasie żyło kolejno dwóch Janów, których historycy nie rozróżniają. Pierwszy posiadał jakieś majątki w księstwie niemodlińskim, a w 1538 roku kupił od Melchiora Welkowskiego połowę Wilkowic (Gross Wilkowitz) i część Miedar (Medar) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz). W tym samym roku kupił od Feliksa Szaletskiego majątek Księży Las (Xiondslas) koło Toszka (Tost), a w następnym roku od Mikołaja Zdarsy Gdimir (?) i Żytną (Zyttna) koło Rybnika (Rybnik). Posiadał również rodowy Kamieniec (Kaminietz). W 1544 roku kupił Dzierżysław (Drslav, Dirschel) koło Głubczyc (Leobschuetz) w księstwie opawskim. Prawdopodobnie zmarł w latach pięćdziesiątych XVI wieku (1557 r.?), pozostawiając siedmioro dzieci: Helenę (Alenę) – żonę (x ok. 1560 r.) Jerzego Strzeli z Obrowca (Obrowetz, Oberwitz) w księstwie strzeleckim, właściciela Ligoty (Ellguth) i Otmic (Ottmuetz) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz), Dorotę – żonę Jerzego Jarotzkiego, Joannę, Wacława, Mikołaja, Fryderyka i Jana Mikołaja.

Wacław, żonaty z Katarzyną N., która występuje w dokumentach jeszcze w 1607 roku, w roku 1573 był właścicielem Dzierżysławia (Drslav, Dirschel) i Boguchwałowa (Hohndorf) koło Głubczyc (Leobschuetz); Dzierżysław (Drslav, Dirschel) później posiadał jego syn – Paweł (zm. 1595 r.). W kościele w tej miejscowości znajduje się płyta nagrobna Pawła Kokorsa z Kamieńca (Kaminietz) (w katalogu zabytków woj. opolskiego źle odczytano jego nazwisko). Paweł nie miał synów, a Dzierżysław (Drslav, Dirschel) odziedziczył po nim Piotr Dluhomil z Bierawy (Birawa) koło Koźla (Cosel).

Mikołaj, żonaty z Ewą von Gotsch, był właścicielem Krzyżanowic (Kreuzenort) koło Raciborza (Ratibor). Fryderyk zmarł przed 1567 rokiem.

Drugi Jan, być może syn poprzedniego (Jan Mikołaj?), w 1562 roku otrzymał od cesarza (w lenno?) Dąbrówkę (Dombrowka) koło Gliwic (Gleiwitz), Rzędowice (Rzendowitz), Wierchlesie (Wierchles, Wrchles) i Grodzisko (Grodisko) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz). Posiadał również jakieś majątki w księstwie cieszyńskim, gdyż zaliczany był do stanów szlacheckich tego księstwa. Odziedziczył (po ojcu?) Kamieniec (Kaminietz),

w 1557 roku był właścicielem Bodzanowic (Botzanowitz) koło Olesna (Rosenberg), a w 1560 roku kupił od Ernesta von Meissinger majątek Połomia (Pohlom) koło Toszka (Tost). W 1561 roku kupił od Jerzego Keleczki karczmę w Kielczy (Keltsch) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz). Żonaty (x 1556 r.) z Katarzyną, córką Piotra von Koenigsfelder z Kotorza (Kottorz) oraz Turawy (Turawa) koło Opola (Oppeln) i Katarzyny Strzeli z Otmętu (Ottmuth), miał tylko córkę – Barbarę, żonę Jana Sedlnitzkiego. Jan rezydował w Kamieńcu (Kaminietz), przebudował w tej miejscowości zamek, nad portalem umieścił dwa herby: Kokorzów i Koenigsfeldów. W miejscowym kościele znajduje się epitafium jego córki. Zmarł około 1590 roku, wszystkie swoje majątki zapisał żonie – Katarzynie.

Przed 1601 rokiem zmarł Jarosław Kokors z Kamieńca (Kaminietz), (czyj syn?), właściciel Lubszy (Lubschau) koło Lublińca (Lublinitz), pozostawiając wdowę Dorotę Rogoyską.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 511
Blażek, t. I, s. 55
Pilnáček, t. I, s. 260–261
Boehme, t. III, s. 127
Landbuecher Opp.-Rat., nr 63, 65, 115, 116, 170, 173, 242, 249, 306, 317, 353
Zemská kniha..., nr 58, 134, 142
C.D.S., t. II, nr 1859, s. 85–86; t. VI, nr 7, 52, 117, 265, 289, 425, 456, 471; t. XXXIII, s. 2, 37, 46, 47, 48, 106
Veldtrup D., Prosographische Studien zur Geschichte Oppelns als herzoglicher Residenzstadt im Mittelalter, Berlin 1995, s. 138–139
Stibor J., Regesta českých listin a listů z knížectví opolsko-ratibořského (1303) 1475–1731, (w:) Sbornik archivních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 8, 17, 20–26, 28, 29
Ritterschaft Teschen – Książnica Cieszyńska, rkp Zbiory Szerszника, sygn. 15 DD III
Kahl C., Das Majorat Turawa (bmw–Niemcy), (brw–ok.1990), s. 21

KOKORSKI
(KOKORSKI von KOKOR)

Według Blażka – ród pochodzenia polskiego herbu Prawdzic, osiadły w XIII wieku na Morawach, gdzie od miejscowości Kokor koło Přerova przyjął nazwisko Kokorski. W XIV i XV wieku notowani są w dokumentach księstwa opawskiego, a od XVI wieku również w księstwie opolsko-raciborskim.

Według Sinapiusa – Franciszek vel Franco Kokorski (?) był kanclerzem księcia Bolesława I Wysokiego i kanonikiem katedry wrocławskiej. Zmarł w 1198 roku, pochowany został w katedrze. W 1294 roku Apecz von Kokershain przebywał na dworze księcia Henryka wrocławskiego. Obie te informacje nie są pewne i zarówno Cetwiński, jak i Jurek tego nie potwierdzają.

Pierwsze udokumentowane informacje o tym rodzie pochodzą z XV wieku. Wacław, syn N. Kokorza i Aneżki Crhovej, w 1431 roku był właścicielem Kobeřic (Koeberwitz) koło Hlučína (Hulczyn, Hultschin). Zmarł przed 1441 rokiem, a jego nie-

letnimi dziećmi opiekowała się siostra – Dorota, żona Jana Trzebickiego. Jego synem był Jan, który w dokumentach występuje również pod nazwiskiem „Kobierzycki".

W 1534 roku znani są bracia: Bohuslav, Bartłomiej, Jerzy i Henryk. Bohuslav Kokorski z Kokorza sprzedał braciom Janowi i Wacławowi von Fuellstein z Bílovca (Wagstadt) wieś Lubojaty (Laubias) i siedzibę w Albrechticach Velkich (Gross Olbersdorf).

W 1561 roku Jan Kokorski z Kokorza występuje wśród szlachty księstwa raciborskiego.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 722–723

Blażek, t. II, s. 65; t. IV, s. 35

Pilnáček, t. I, s. 296–297

KOLACZKOWSKI
(KOŁACZKOWSKI)

Szlachta pochodzenia polskiego herbu Wieniawa. Herbarze polskie Kołaczkowskich herbu Wieniawa nie notują. Według Pilnáčka – ich siedzibą rodową było Zaborze (Zaborze) koło Skoczowa (Skotschau) w księstwie cieszyńskim. Znani byli również z księstwa oświęcimskiego, a od XVII wieku notowani na Dolnym Śląsku w okolicy Sycowa (Polnisch Wartenberg).

W dokumentach oświęcimsko-zatorskich występuje w 1504 roku Jan Kolaczkowski – notariusz w Zatorze. Miał trzech synów: Jana jun., Andrzeja i Jerzego. Jan jun., w 1521 roku właściciel Łękawicy, był żonaty (x ok. 1521 r.) z Dorotą N., wdową po N. Brandysie z Grabszyc. Piotr w latach 1535–1536 miał zatarg z klasztorem zwierzynieckim w Krakowie.

W księstwie cieszyńskim Jan Kolaczkowski z Zaborza (Zaborze), występujący w dokumentach cieszyńskich w latach 1575–1595, był żonaty z Anną, córką Augustyna Rusetskiego i Doroty Skrzyszowskiej. W 1591 roku studiował na uniwersytecie w Ołomuńcu (Olomouc, Olmuetz) Kasper Kolaczkowski „nobiles polonus".

Na Dolnym Śląsku w XVII wieku posiadali Wężowice (Wenzowitz) kolo Milicza (Militsch). Jadwiga von Kolaczkowski w latach 1615–1655 była zakonnicą w klasztorze trzebnickim.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 524; t. II, s. 737

Blażek, t. II, s. 66; t. IV, s. 35

Pilnáček, t. I, s. 297–298

Rauscher, nr 18, 140, 143, 155, 162, 170, 172, 173, 174, 175, 179, 182, 183, 187, 188, 189, 193, 194, 196, 198, 200, 272, 279, 284, 285, 287, 294, 295, 306, 493

KOLBASA

(KOLBASA zwany TURSKI, *KIEŁBASA?*)

Drobni włodycy pochodzący z okolic Raciborza (Ratibor), prawdopodobnie z miejscowości Turze (Thurze) (które? pod Raciborzem czy Rybnikiem?).

Marcin Kolbasa zwany Turskim w 1593 roku kupił od Jana Haldorfa wieś Hachovec (Gaszowiec?).

Herb nieznany, według Pilnáčka spokrewniony z nimi ród Gosławskich posiadał herb Nałęcz. Klobasowie morawscy posiadali w herbie sierp.

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 298

KOLBNITZ

(KOLBNITZ von KOLBENSEE)

W 1725 roku (14.02.) zostali wpisani w stan rycerski bracia Jan Mikołaj i Ernest Tadeusz Kolbnitz. Doerr nie notuje predykatu, który wymienia Blażek. Jan Mikołaj był radcą rejencji brzeskiej, a w 1728 roku legnickiej i właścicielem Michałowic (Michelwitz) koło Brzegu (Brieg). Zmarł w Ołomuńcu (Olomouc, Olmuetz) 20.11.1754 roku.

Ernest Tadeusz, doktor obojga praw, zmarł 3.10. 1761 roku we Wrocławiu (Breslau).

Źródła:

Blażek, t. II, s. 66

Doerr, s. 209

KOLCKWITZ

(KOLKOWSKI, KOLKOWSKI von KOLCKWITZ)

Ród pochodzący z Dolnych Łużyc, około 1660 roku posiadający Gorzelin (Fauljoppe) koło Lubina (Lueben). Według Pilnáčka – w księstwie opolsko-raciborskim występowali pod nazwiskiem „Kolkowski". Około 1590 roku Adam Kolkowski był nadzorcą lasów księstwa opolskiego.

Miał syna – Jerzego, żonatego (x 12.11.1607 r.) z Ewą von Sebottendorff, wdową po N. von Reibnitz. Jerzy występuje w dokumentach w latach 1625–1629.

Prawdopodobnie Pilnáček się myli i wspomniany Adam Kolkowski jest tożsamy z nobilitowanym w 1579 roku Adamem Reisem, używającym nazwiska „Kolkowski" (zob.).

Źródła:
Blażek, t. I, s. 55
Pilnáček, t. I, s. 298

KOLDITZ

zob.
COLDITZ

KOLENEC

zob.
(z) GOGOLINA

KOLENSDORF

zob.
KOLSDORF

KOLGRAFF

Sinapius, a za nim Blażek wymieniają to nazwisko bez żadnych szczegółów.

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 738
Blażek, t. III, s. 91

KOLHAS

zob.
KOHLHAS

KOLI

zob.

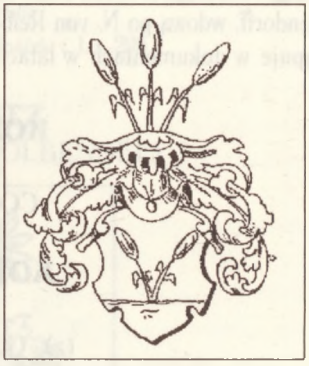
KUHL

KOLKOWSKI

(REISE von KOLKOWITZ, REIZA, REYS)

Herb Adama Reisa-Kolkowskiego wg Pilnáčka

Herb Wacława Reyssa wg Blażka

W 1579 roku (16.02.) dyplom szlachecki otrzymał Adam Reys „alias Kolkowsky von Kolkowic".

Prawdopodobnie jest on tożsamy z wymienionym przez Pilnáčka i zaliczanym przez niego błędnie do rodu von Kolckwitz Adamem Kolkowskim – nadzorcą lasów księstwa opolskiego.

W 1625 roku Wacław Reise (Reyss), właściciel Małych Pawłowic (Pawłowiczki?), posiadał dom we Wrocławiu (Breslau).

W Bobrku koło Cieszyna (Teschen) znajdowała się płyta nagrobna zmarłego 4.07.1659 roku w wieku 47 lat Jana Reise. Według Pilnáčka – był on tożsamy z malarzem Hansem Reyssem, który 22.04.1651 roku otrzymał obywatelstwo miejskie Brzegu (Brieg).

W 1733 roku (23.07.) zmarła we Wrocławiu (Breslau) Elżbieta Reys.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 104
Pilnáček, t. I, s. 299
Doerr, s. 294

KOLKOWSKI

zob.

KOLCKWITZ

KOLL

zob.

KUHL

KOLMAS

zob.

COLMAS

KOLOVRAT
(KOLOVRAT-KRAKOVSKY, KOLOVRAT-LIEBSTEINSKY, KOLOVRAT-NOVOHRADSKY)

Herb rodowy

Herb szlachecki Kolovrat-Krakovsky

Herb baronowski Kolovrat-Krakovsky

Herb hrabiowski I Kolovrat-Krakovsky

Herb hrabiowski II Kolovrat-Krakovsky

Herb hrabiowski III Kolovrat-Krakovsky

Herb Kolovrat-Liebsteinsky

Stary, bardzo znany ród czeski. Według legendy miał przybyć na teren Czech razem z księciem Czechem, bratem Lecha i Rusa. Początkowo, zgodnie ze swoim nazwiskiem, w herbie posiadali koło od wozu. Później otrzymali od króla polskiego herb z orłem polskim z liliami na piersi (nadany przez Ludwika Andegawena?). W następnych wiekach herb ulegał licznym przemianom, a niektóre linie

zastąpiły orła polskiego dwugłowym orłem monarchii Habsburgów.

Wywodzili się od historycznego średniowiecznego rodu Janovskych z Janovic. Pierwsze informacje źródłowe o Kolovratach pochodzą z 1297 roku: w dokumentach występuje „Zosimir de Kolowrat et de Prohonicz", ale za protoplastę rodu uważa się żyjącego w połowie XIV wieku Alberta z Kolovratu. Siedzibą rodową był zamek Kolovrat koło Říčan. Od końca XIV wieku dzielili się na liczne linie, które dodawały do swojego nazwiska nazwę nowej siedziby: *Kornoušti z Kornouzu* (obecnie Mšec), *Žehrovici z Žehrovic*, *Bezdružicy z Bezdružic* itp. Najbardziej znanymi liniami występującymi również na Śląsku byli *Kolovrat-Krakovsky*, *Kolovrat-Liebsteinsky* i *Kolovrat-Novohradsky*. Wszystkie linie wymarły.

Kolovrat-Krakovsky

W 1443 roku Albrecht Kolovrat nabył zamek Krakovec koło Rakonic i był założycielem *linii z Krakovca*. W XV wieku linia ta należała do elity szlachty czeskiej.

Na Śląsku pojawili się w XVI wieku. W 1568 roku Adam Kolovrat-Krakovsky skarży burmistrza Koźla (Cosel) na Górnym Śląsku o długi porobione w czasie jego pobytu we Frydku (Frýdek, Friedeck) w księstwie cieszyńskim i bezprawne uwięzienie Adama w Koźlu (Cosel). Z radą miejską Koźla (Cosel), prawdopodobnie w tej samej sprawie, sądził się w 1586 roku Jan Kolovrat-Krakovsky (syn?).

W 1641 roku Maria Katarzyna Kolovrat-Krakovsky była żoną Zygfryda von Promnitz, właściciela Niemodlina (Falkenberg).

W 1674 roku (14.11.) Wilhelm Albrecht I (ur. 1600 r. – zm. 1688 r.) uzyskał według Błażka tytuł hrabiego Rzeszy. Doerr pod tą datą pisze jedynie o potwierdzeniu starego tytułu hrabiowskiego.

Wilhelm Albrecht I był naczelnym sędzią królestwa czeskiego. Żonaty czterokrotnie: 1. z N. bar. von Wildersperg, 2. z Jadwigą Barbarą (Katarzyną?), córką Wacława hr. von Rozdražov, 3. z N. hr. von Tilly, wdową po Krzysztofie hr. von Lobkowitz-Bilin, 4. z N. hr. von Hiserle.

Z drugiego małżeństwa miał syna – Jana Franciszka, który po swoim wujku Franciszku Ignacym hr. von Rozdražov otrzymał majątki położone na Śląsku: państwo Pomianów (Pomsdorf) koło Ząbkowic Śląskich (Frankenstein) z majątkami Lubnów (Liebenau), Goleniów Śląski (Gallenau), Głęboką (Glambach) i Rostowem (Herbsdorf). Żonaty z Eleonorą Klaudią hr. von Anguissola, miał dwóch synów: Filipa (wg Sinapiusa – Leopolda) i Wilhelma Albrechta II.

Filip był kontynuatorem tej linii rodu. Żonaty z Marią Barbarą hr. Michna von Waitzmann, miał m.in. córkę – Marię Teresę, żonę Adama Franciszka hr. von Hartig.

Wilhelm Albrecht II, żonaty z Elżbietą Apolonią hr. von Tilly, wdową po Ferdynandzie Józefie Poppel hr. von Lobkowitz, odziedziczył po swoim wujku Janie Józefie Adaukcie bar. von Jeniszek państwo Újezd w Czechach i przyjął nazwisko i herb Jeniszków do swojego, zakładając linię *Kolovrat-Krakovsky-Jeniszek*, panów na Újeździe.

Brat Jana Franciszka – Maksymilian Norbert, żonaty z Barbarą Elżbietą, córką Jana Franciszka hr. von Wrbna, miał syna Józefa, zmarłego w 1690 roku.

Na przełomie XVII i XVIII wieku poszczególni przedstawiciele tej linii otrzymywali tytuły hrabiów.

Kolovrat-Krakovsky

Krzysztof Jan
bar. Krakovsky
z Kolovratu
ż. Małgorzata v. Schlick
(córka Albina)
|

Albert Krzysztof
ż. Sabina v. Schlick (wnuczka Albina)

Aleksander
ż. Magdalena bar. v. Grispeck

Zuzanna
m. Bogusław bar. v. Grispeck

Wilhelm Albrecht I
ur. 1600 r. – zm. 1688 r.
ż. 1. N. bar. v. Wildersperg
2. Jadwiga Barbara (Katarzyna?)
hr. v. Rozdrażov
3. N. hr. v. Tilly,
wdowa po Krzysztofie
hr. v. Lobkowitz-Bilin
4. N. hr. v. Hiserle

Jan Franciszek
wł. Pomianowa
ż. Eleonora Klaudia hr. v. Anguissola

Maksymilian Norbert
ż. Barbara Elżbieta hr. v. Wrbna

Józef
zm. 1690 r.

Filip
(Leopold?)

Wilhelm Albrecht II
ż. Elżbieta Apolonia hr. v. Tilly

linia Kolovrat-Krakovsky

linia Kolovrat-Krakovsky-Jeniszek

FILIACJA MARII TERESY – CÓRKI FILIPA KOLOVRAT-KRAKOVSKIEGO

Wilhelm Albrecht I
Kolovrat-Krakovsky
ż. Jadwiga Barbara
hr. v. Rozdrażov

Ferdynand
hr. v. Anguissola
ż. Barbara
hr. Accolti

Wilhelm Wacław
hr. v. Michna
ż. Elżbieta Poliksena
bar. Mac-Enis

Jan Henryk
bar. v. Bissingen
ż. Barbara
bar. Zuker v. Tamfels

Jan Franciszek — x — Eleonora Klaudia

Marcin Michał — x — Ernestyna

Filip — x — Maria Barbara

Maria Teresa hr. Kolovrat-Krakovsky
m. Adam Franciszek hr. v. Hartig

Kolovrat-Liebsteinsky

W początkach XV wieku Jan z Kolovratu (zm. 1438 r.), właściciel zamku Libštejn koło Pilzna w zachodnich Czechach, był założycielem *linii libsteinskiej*. W historiografii występuje jako Jan I Libsztajnsky. Według Sinapiusa – już w początkach XIV wieku zamek ten należał do Hermana z Kolovratu, biskupa Wermeland. Synem Jana I był Jan II (zm. 1484 r.), a wnukiem Albert (zm. 25.05.1510 r.) – w latach 1500–1509 kanclerz królestwa Czech.

Jego prawnuk, również Albert (zm. 12.08.1648 r.), podkanclerzy królestwa czeskiego, żonaty z Sabiną Wiktorią hr. von Wołckenstein, miał bardzo liczne potomstwo. Z synów – Ferdynand Ludwik (zm. 1701 r.), właściciel Borohradek koło Rychnova, był w połowie XVII wieku komturem zakonu joannitów w Opawie (Troppau), a w latach 1679–1701 komturem w Divčym Hradě (Maidelberg) koło Osoblahy (Hotzenplotz) w księstwie opawskim. Jan Wilhelm (ur. 1624 r. – zm. 1668 r.) był arcybiskupem Pragi, Albert – oficerem armii cesarskiej.

Czwarty syn Alberta – Leopold Ulryk, żonaty z Katarzyną z Kolovratu, miał córkę, Annę Wiktorię Ludmiłę – żonę Wawrzyńca księcia Piccolomini z Náchodu w północnych Czechach, oraz trzech synów: Wilhelma Alberta, Jana Norberta Ernesta i Franciszka Leopolda Ignacego – komtura komandorii wrocławskiej kawalerów maltańskich.

Piąty z synów – Franciszek Karol, właściciel państwa Rychnov w Czechach, uczestniczył w 1660 roku w podpisaniu pokoju oliwskiego. Zmarł 4.05. 1700 roku, mając ponad 80 lat. Żonaty był dwukrotnie: 1. z Ludmiłą Maksymilianą hr. von Oppersdorff *z linii czeskiej z Dub* (Aich), 2. z Izabelą Klarą Cecylią hr. von Nagawla. Z pierwszego małżeństwa miał sześcioro dzieci: FranciszkaWilhelma, który zmarł bezdzietnie, Ferdynanda Wawrzyńca – zginął na wojnie węgierskiej w 1694 roku, Anna Franciszka Karolina była żoną N. bar. von Horley, Regina Apolonia Teresa – żoną N. hr. von Regendorff, Józefa Antonina – żoną Ernesta hr. von Hoyos.

Najstarszy syn Franciszka Karola – Norbert Leopold (zm. 04.1716 r.), rycerz Orderu Złotego Runa, był żonaty dwukrotnie: 1. z N. hr. Hrzenin von Harras, 2. z Marią Magdaleną hr. von Slavata. Z pierwszego małżeństwa miał syna – Franciszka Karola, żonatego (x 16.01.1709 r.) z Marią Joanną von Schwarzenberg.

W pierwszej połowie XVII wieku (w latach 1637–1666) Małgorzata Kolovrat-Liebsteinsky wspólnie ze swoją siostrą Anną – żoną Kaspra von Colonna-Fels, były właścicielkami państwa Toszek-Pyskowice (Tost-Peiskretscham) na Górnym Śląsku.

W tym samym czasie Henryk (zm. 6.03.1646 r.) Liebsteinsky, tajny radca dworu, żonaty był z Elżbietą bar. von Lobkowitz. Miał syna – Franciszka, żonatego z Lucją Otylią hr. von Martinitz, bezdzietnego.

Kolovrat-Liebsteinsky

Jan I Kolovrat-Liebsteinsky
poł. XV w.
|
Jan II
zm. 1484 r.
|
Albert
zm. 25.05.1510 r.
kanclerz królestwa Czech
|

N.
N.
Albert
zm. 12.08.1648 r.
podkanclerzy królestwa Czech
ż. Sabina Wiktoria hr. v. Wolckenstein

Ferdynand Ludwik
zm. 1701 r.
komtur zakonu
joannitów w Opawie

Jan Wilhelm
ur. 1624 r. –
– zm. 1668 r.
arcyb. Pragi

Albert

Leopold Ulryk
ż. Katarzyna
z Kolovratu

Franciszek Karol
zm. 4.05.1700 r.
ż. 1. Ludmiła
Maksymiliana
hr. v. Oppersdorff
2. Izabela Klara
Cecylia hr. v.
Nagawla

Wilhelm
Albert

Jan Norbert
Ernest

Franciszek
Leopold Ignacy
komtur zakonu kawalerów
maltańskich we Wrocławiu

Anna Wiktoria
Ludmiła
m. Wawrzyniec
ks. Piccolomini

Norbert Leopold
zm. 04.1716 r.
rycerz Orderu
Złotego Runa
ż. 1. N. hr. Hrzenin
v. Harras
2. Maria
Magdalena
hr. v. Slavata

Franciszek Wilhelm
zm. bezdzietnie

Ferdynand Wawrzyniec
zginął na Węgrzech
w 1694 r.

córki:
a) Anna Franciszka
Karolina
m. N. bar. v. Horley
b) Regina Apolonia
Teresa
m. N. hr. v. Regendorff
c) Józefa Antonina
m. Ernest hr. v. Hoyos

Kolovrat-Novohradsky

Siedzibą rodową tej linii był zamek Nové Hrady.

Za założyciela tej linii uważa się Jana I Novohradskiego, żonatego z Anną Bezdružicky z Kolovratu, burgrabiego zamku Karlštejn należącego do cesarza Ferdynanda II. Jego syn – Jan II był podczaszym cesarza Rudolfa II. Żonaty z Elżbietą Krzinecky z Ronova, miał syna Wolfa, w 1604 roku naczelnego sędziego ziemskiego królestwa Czech, żonatego z Judytą bar. von Sternberg. Synem Wolfa był Zdenko, rycerz zakonu św. Jakuba, który przez dłuższy czas przebywał w Hiszpanii, gdzie się ożenił z Eleonorą Franciszką de Royas. Jego synami byli Jan Wacław, Franciszek Zdenko i Wacław Wolfgang.

Jan Wacław, żonaty z Marią Wiktorią – córką generała wojsk cesarskich Macieja hr. von Gallas, miał ośmioro dzieci.

W 1660 roku (3.02.) bracia: Franciszek Karol, Ferdynand Ludwik – komtur zakonu kawalerów maltańskich komendy Sanctissime Corpus Christi

we Wrocławiu (Breslau), Jan Wilhelm – kanonik katedry we Wrocławiu (Breslau) i Ołomuńcu (Olomouc, Olmuetz) oraz Leopold Ulryk – pułkownik wojsk cesarskich, otrzymali tytuły hrabiów Rzeszy.

Franciszek Zdenko był żonaty z Eleonorą Cecylią – córką Juliusza Ferdynanda hr. von Jarotschin, starosty księstwa wrocławskiego i Anny Teresy burggr. von Dohna. Miał czworo dzieci: Franciszka Wacława (ur. 13.08.1689 r.), żonatego (x 1713 r.) z Józefą hr. Hrzan; Annę Teresę (ur. 9.09.1690 r.) – drugą żonę (x 29.07.1710 r.) Jana Antoniego hr. von Schaffgotsch; Karola Józefa (ur. 4.07.1692 r.) i Katarzynę (ur. 29.07.1697 r.).

Wacław Wolfgang był żonaty z Marią Franciszką hr. von Jarotschin.

Z tej linii Karol (zm. 1816 r.) hr. Kolovrat-Novohradsky był feldmarszałkiem armii cesarskiej.

Kolovrat-Novohradsky

Jan I Novohradsky
burgrabia zamku Karlštejn
ż. Anna Bezdružicky z Kolovratu

Jan II
podczaszy ces. Rudolfa II
ż. Elżbieta Krzinecky z Ronova

Wolf
1604 r. – naczelny sędzia sądu
ziemskiego królestwa Czech
ż. Judyta bar. v. Sternberg

Zdenko
rycerz zakonu św. Jakuba
ż. Eleonora Franciszka de Royas

Jan Wacław
ż. Maria Wiktoria
hr. v. Gallas

ośmioro dzieci

Franciszek Zdenko
ż. Eleonora Cecylia
hr. v. Jarotschin

Franciszek Wacław
ur. 13.08.1689 r.
ż. (x 1713 r.) Józefa
hr. Hrzan

Karol Józef
ur. 4.07.1692 r.

córki:
a) Anna Teresa
ur. 9.09.1690 r.
m. (x 29.07.1710 r.)
Jan Antoni hr. v.
Schaffgotsch
b) Katarzyna
ur. 29.07.1697 r.

Wacław Wolfgang
ż. Maria Franciszka
hr. v. Jarotschin

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 123–128
Zedlitz, t. III, s. 146–150
Blażek, t. I, s. 55; t. IV, s. 35, 128
Pilnáček, t. I, s. 301
Wappensagen, s. 81
Genealog. Handbuch, s. 638–643
Doerr, s. 91, 106, 107, 144, 159
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 404–405

KOLOVRAT
(KOLOVRAT von SLAWIKAU)

Takie nazwisko przyjęła zastępczo jedna linia Siegrothów ze Sławikowa (Slawikau) koło Raciborza (Ratibor). W 1451 roku Jan Kolovrat był właścicielem Vřesiny (Wreschin) w księstwie opawskim. W 1465 roku sprzedał Pietrowice (które?).

zob.
SIEGROTH

KOLSDORF
(KOHLSDORF, KOLENDORF)

Informacje o właścicielach tego nazwiska pochodzą z XIV i XVII wieku i nie wiadomo, czy należeli oni do tego samego rodu.

W 1399 roku Johannes von Kolensdorf (prawdopodobnie Kohlsdorf – Kolnowice k. Prudnika) był pisarzem księcia Władysława Opolczyka i proboszczem w Łączniku (Lonschnik) koło Prudnika (Neustadt). Veldtrup błędnie twierdzi, że był proboszczem w Łężcach (Lenschuetz) koło Koźla (Cosel).

W XVI wieku ród ten posiadał niewielki majątek oraz część wolnego sołectwa w Niwnicy (Neunz) koło Nysy (Neisse) i folwark pod samą Nysą (Neisse). Jan Kohlsdorf z Niwnicy (Neunz) był żonaty (x ok. 1584 r.) z N., córką Wacława Mohra, wolnego kmiecia (posiadającego herb – włodyka?) z Niwnicy (Neunz).

W latach 1607–1624 Marcin Kolsdorf, urodzony w księstwie nyskim, tytularny biskup Nicopolis, był biskupem pomocniczym we Wrocławiu (Breslau), proboszczem kolegiaty św. Krzyża we Wrocławiu (Breslau) i kanonikiem kolegiaty w Głogowie (Glogau). Zmarł 9.07.1624 roku i pochowany został w kolegiacie św. Krzyża we Wrocławiu (Breslau).

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 740
Blażek, t. III, s. 91
Veldtrup, s. 475–476

KOŁACZKOWSKI

zob.

KOLACZKOWSKI

KOŁOMASZ

zob.

COLMAS

KOMANZKI

(KOMANTZKI, CHOMANSKI)

Szlachta górnośląska wspólnego herbu Zeta (Pilawa) z rodem Dambrowka, o zmienionych barwach. Według legendy rodowej przybyli na Śląsk z Litwy (?). Brak dokładniejszych informacji o tym rodzie. W połowie XV wieku Jan Komanzki był biskupem pomocniczym we Wrocławiu (Breslau).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 526

Blażek, t. III, s. 25; t. IV, s. 35

Schles.Wappenbuch, szp. 71

KOMMERGANTZKI

W 1735 roku (2.05.) został wpisany w czeski stan rycerski Jan Henryk Józef (zm. 1756 r.) von Kommergantzki, urzędnik wyższego urzędu we Wrocławiu (Breslau).

W 1744 roku Henryk von Kommergantzki był kanonikiem kolegiaty w Raciborzu (Ratibor).

Źródła:

Blażek, t. III, s. 166

Doerr, s. 222

KOMMERSTAEDT

zob.
COMMERSTAEDT

KOMORNO

zob.
GUSNAR

KOMOROWSKI

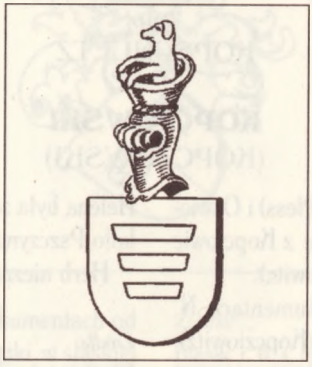
Według Blażka i za nim Pilnáčka – szlachta dolnośląska pochodzenia polskiego, herbu Kotwicz. Nazwisko wzięli od miejscowości Komorów (?) (Kamerawe) koło Trzebnicy (Trebnitz).

Brak bliższych informacji.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 25
Pilnáček, t. III, s. 714

KOMOROWSKI

Znana szlachta polska herbu Korczak, właściciele Żywca, posiadali majątki w księstwie oświęcimskim. Jan jun. Komorowski z Żywca w pierwszej połowie XVI wieku był kasztelanem oświęcimskim, a jego brat Wawrzyniec – sekretarzem królewskim.

Magdalena Komorowska w 1578 roku była żoną, a w 1601 roku już wdową po Janie Planknarze von Kinsberg, właścicielu Wodzisławia Śląskiego (Loslau).

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 301–302
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 410

KONECCHLUM

zob.
WILK

KONOPACKI

W wykazie wyznaniowym szlachty górnośląskiej, sporządzonym w 1644 roku na polecenie biskupa wrocławskiego księcia Karola Ferdynanda Wazy, występuje nazwisko N. „Konopyczkin" (katolik). Autor opracowania tego źródła, Randt, identyfikuje je jako Konopacką z rodu pochodzącego z Pomorza. Bardziej prawdopodobne, że jest to przedstawicielka rodu Konopnickich.

Źródła:

Randt, Neue Quellen zur Kenntnis der nationalen Herkunft des oberschlesischen Adels, s. 13, (w:) Aus Oberschlesiens Vergangenheit und Gegenwart, Gleiwitz 1922

KONOPNICKI

Według Pilnáčka – mało znany ród włodyków z księstwa opolsko-raciborskiego, posiadający majątki w okolicy Olesna (Rosenberg) na Górnym Śląsku.

W 1573 roku Anna Konopnicka sądziła się z Bartoszem Bienieckim. Około 1574 roku Mikołaj (zm. 1584 r.) był właścicielem wsi Karmonki (Karmunkau) koło Olesna (Rosenberg), którą później przejął Bartosz Bieniecki. Mikołaj miał trzy córki: Elżbietę, Katarzynę i Dorotę. Elżbieta była żoną Łukasza Loyki, a Dorota – żoną wspomnianego Bartosza Bienieckiego. Siostry posiadały wspólnie jakiś majątek w Bodzanowicach (Botzanowitz) koło Olesna (Rosenberg), prawdopodobnie spadek po ojcu.

Herb nieznany, być może pochodzili od wieluńskich Konopnickich herbu Jastrzębiec lub Oksza.

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 304

KOPACZ

zob.
KOPSCHUETZ

KOPCIOWSKI
(KOPCZOWSKI)

Drobna szlachta z okolic Pszczyny (Pless) i Oświęcimia, pochodząca prawdopodobnie z Kopciowic (Kopcziowitz) koło Mysłowic (Myslowitz).

W 1536 roku występuje w dokumentach N. Kopciowski, właściciel Kopciowic (Kopcziowitz). W 1552 roku Stanisław Kopczowski notowany jest w księgach ziemskich oświęcimskich, jego siostra Helena była żoną Jerzego von Abstach z Grodźca koło Pszczyny (Pless).

Herb nieznany.

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 304
Rauscher, nr 530

(z) KOPENIC

zob.
DLUGOSCH

(z) KOPENIC
zob.
OTISLAW

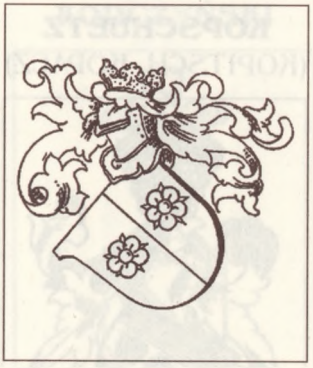
KOPENITZ
zob.
OTISLAW

KOPERITZ
zob.
KOPPERITZ

KOPET
zob.
KOPPET

KOPITSCH
zob.
KOPSCHUETZ

KOPPERITZ
(KOPERITZ, COPERICZ, KOBERITZ, KUPPERITZ)

Ród górnołużycki występujący w dokumentach od 1225 roku. Posiadali również majątki w śląskiej części Górnych Łużyc.

Źródła:
Blażek, t. II, s. 66
Knothe H., Gesch. des oberlausitzer Adels..., s. 308

KOPPET
(KOPET)

Ród górnośląski, ich herb niektórzy heraldycy zaliczają do polskiego herbu Leliwa. Według Sinapiusa – pochodzili z niezidentyfikowanego Kopitau.

W 1479 roku (23.02.) Girzik (Jerzy) Kopet występuje wśród szlachty raciborskiej, w 1482 roku miał majątek w Rogowie (Rogau) koło Raciborza (Ratibor). W latach 1492–1494 Girzik (ten sam?) Kopecz, właściciel Kozłowa (Kosłow) koło Gliwic (Gleiwitz), występuje jako świadek w dokumentach Jana Strzalki z Rogowa (Rogau), wystawionych w Bohuminie (Bogumin, Oderberg).

W początkach XVII wieku występuje w dokumentach Kasper Koppet, w 1610 roku sporządził on testament.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 527
Błażek, t. I, s. 55–56; t. IV, s. 35
Pilnáček, t. III, s. 714
C.D.S., t. VI, nr 400, 416

KOPSCHUETZ
(KOPITSCH, KOPACZ)

Ród znany na Śląsku od końca XIII wieku, pochodzący według Paprockiego z Moraw, zaś według Jurka z Miśni. Na Śląsku koło Złotoryi (Goldberg) istniała miejscowość Kopacz (Kopatsch).

Według Jurka – pierwszym znanym przedstawicielem tego rodu był notowany w 1277 roku Arnold Copatz. Sinapius wymienia w 1290 roku na dworze księcia Henryka IV Probusa Ludwika von Kopatschin, a w 1352 roku Stefan de Copicz, właściciel Kębłowa (?) (Kammelwitz) przebywał na dworze księcia Mikołaja ziębickiego.

W latach 1484–1485 na dworze księcia Kaźka cieszyńskiego przebywał Mikołaj Kopacz.

W 1529 roku w dokumentach wystawionych w Świdnicy (Schweidnitz) występuje jako świadek Baltazar Copatsch, właściciel Skały (Hohlstein) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg). W 1586 roku właściciel tego zamku, Kazimierz von Kopisch kupił Pisarzowice (Schreibersdorf) koło Lubania (Lauban). Obydwa majątki odziedziczył jego syn – Baltazar, który w 1591 roku dokupił dalszą część Pisarzowic (Schreibersdorf) i majątek ten sprzedał w 1593 roku.

W 1626 roku Kasper von Kopschuetz posiadał w okolicy Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg) Skałę (Hohlstein), Pastewnik (Kunzendorf) i Gaszów (Gehnsdorf).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 526–527; t. II, s. 740–741

Błażek, t. I, s. 56; t. II, s. 128

Pilnáček, t. I, s. 304; t. III, s. 715–716

Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 244

C.D.S., t. XXXIII, s. 87

KORCBOK

zob.
KURTZBACH

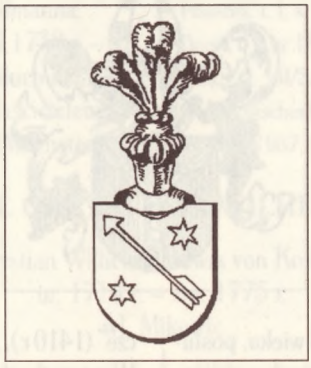
KORCZAK

zob.
KORTSCHAK

KORCZBOK

zob.
KURTZBACH

KORCZYŃSKI

Drobna szlachta z okolic Pszczyny (Pless), posiadająca herb zbliżony do herbu Promnitzów.

Szymon Franciszek Korczyński był żonaty z Marianną, córką Andrzeja Morskiego, która zapisała mu w 1674 roku jakieś pieniądze.

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 305

KORDULA
(KORDULA von SLUPNO)

Stara szlachta czeska, osiadła od XVI wieku również na Górnym Śląsku. Opis herbu z 1520 roku mówi o dwóch skrzyżowanych rękawicach rycerskich naturalnej barwy, położonych na czerwonej tarczy. W klejnocie jedna rękawica, czasem umieszczona pomiędzy rozłożonymi orlimi skrzydłami. Labry czerwono-srebrne. Podobny herb posiadał morawski ród Zoubków.

Na Górny Śląsk przybyli około 1518 roku Henryk i Burghard Kordulowie. Henryk w 1519 roku kupił od Jana Stablowskiego wieś Brantice (Bransdorf) koło Krnova (Karniów, Jaegerndorf). Posiadał też Raduň (Radun) koło Opawy (Troppau), na który zapisał wiano swojej żonie Katarzynie Strzeli-Schilhan z Otmętu (Ottmuth) koło Opola (Oppeln). Miał również jakiś majątek w Zlatych Horach (Zuckmantel), który w 1521 roku wspólnie z Janem Strzelą-Schilhanem z Otmętu (Ottmuth) (teściem lub szwagrem) sprzedali.

Zmarł przed 1539 rokiem, wdowa wyszła powtórnie za mąż za Piotra von Koenigsfelder. Henryk miał sześcioro dzieci: Jarosława, Wieńka, Ulryka (Oldrzicha), Elżbietę, Helenę i Joannę. O Jarosławie i Joannie nic nie wiadomo, Wieniek wrócił do Czech, Ulryk występuje w dokumentach jeszcze w 1562 roku, Elżbieta była żoną Jana von Beess, a Helena – Jana Proskowskiego, właściciela Przysieczy (Przyschetz) koło Opola (Oppeln).

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 305–306
Landbuecher Opp.-Rat., nr 273, 325, 352
C.D.S., t. XXXIII, s. 45
Steinert, Kartoteka mieszkańców Opola, rękopis w zbiorach autora

KORKWITZ
(KORCKWITZ)

Stary śląski ród znany od końca XIV wieku, posługujący się trzema wersjami swojego herbu, zbliżonego do herbu Dłuhomilów i Czettritzów.

Pierwsze informacje źródłowe o tym rodzie pochodzą z Górnego Śląska. Występują oni w dokumentach już od 1273 roku: w dokumentach (23.04.1273 r.) występuje „Nicolaus Corequiz". Pisownia tego nazwiska w średniowieczu była bardzo różna: „Korzeczwanka" (1390 r.), „Korsequicze" (1395 r.), „Corquicze" (1395 r.), „Korzewicze" (1410 r.), „Korsequicze" i „Corquicze" (1419 r.). W początkach XV wieku Anna i Magdalena Korkwitz były zakonnicami klasztoru w Czarnowąsach (Czarnowanz) koło Opola (Oppeln).

Według „Genealogisches Handbuch" siedzibą rodową były Korzękwice (Korkwitz) w księstwie nyskim.

W 1450 roku (7.11.) w dokumentach wystawionych w Otmuchowie (Ottmachau) występuje jako świadek Heincze Korkewicz. W 1466 roku posiadali Grodziec (Groditz) koło Niemodlina (Fal-

kenberg). Z 1573 roku znana jest Marta Korkwitz, będąca na służbie u Barbary von Wrbna, wdowy po Janie Sup von Fuellstein. W 1600 roku zmarła Zuzanna, córka Salomona von Korkwitz, druga żona Dawida von Reibnitz z Niedźwiednika (Baerwalde) koło Ząbkowic Śląskich (Frankenstein).

Według Sinapiusa i Zedlitza w XVI wieku ich siedzibą był Karnków (Arnsdorf) koło Strzelina (Strehlen), gdzie w miejscowym kościele znajdowały się groby N. von Korkwitz i jego żony N. von Eckricht oraz jego synów: N.N. i ich żon, N. von Wenzki i N. von Gusnar. Na przełomie XVI i XVII wieku byli właścicielami również Kowalskich Żelowic (Schmitzdorf); w 1610 roku N. von Korkwitz, żonaty z N. von Logau, miał N. córkę – żonę N. von Seidlitz.

W 1617 roku Sebastian von Korkwitz i jego żona – Magdalena von Frankenstein sprzedali Komorowice (Wasserjentsch) koło Wrocławia (Breslau). W XVII wieku posiadali również Krajków (Kreika) koło Wrocławia (Breslau), gdzie mieli zamek i Wojkowice (Weigwitz).

W połowie XVIII wieku Chrystian Wilhelm Ludwik von Korkwitz (ur. 1714 r. – zm. 1775 r.) był właścicielem Mikowic (Lampersdorf) koło Oleśnicy (Oels). Miał dwóch synów: Karola Fryderyka Wilhelma i Fryderyka Wilhelma Erdmanna.

Karol Fryderyk Wilhelm (ur. 6.09.1738 r. – zm. 1.12.1809 r.), rotmistrz wojsk pruskich i starosta (landrat) powiatu brzeskiego, był właścicielem Komorowic (Kummelwitz) koło Ziębic (Muensterberg) i Janowa (Johnsdorf) koło Brzegu (Brieg). Żonaty z Joanną Chrystianą von Koschembar (ur. 1744 r. – zm. 28.01.1816 r.) ze Skorkowa (Skorkau) koło Olesna (Rosenberg), miał kilkoro dzieci, z których Henryk Maks (ur. 13.03.1765 r. – zm. 28.10.1828 r.) odziedziczył Komorowice (Kummelwitz). Żonaty z Karoliną Wiesner (ur. 1779 r. – zm. 12.03.1843 r.), miał cztery córki i syna – Henryka (ur. 1803 r. – zm. 7.03.1878 r.), rotmistrza wojsk pruskich, właściciela Komorowic (Kummelwitz), żonatego (x 18.10.1843 r.) z Agnieszką von Rohrscheidt.

Fryderyk Wilhelm Erdmann (ur. 175? r. – zm. 1815 r.), właściciel Mikowic (Lampersdorf), żonaty (x 22.01.1800 r.) z Antoniną Albertyną Joanną von Wallenrodt (ur. 177? r. – zm. 26.04.1839 r.), miał cztery córki: Matyldę – żonę Edwarda Wilhelma Leopolda von Gfug; Bertę Antoninę – żonę Karola Fryderyka von Sydow; Adelę Szarlottę Wilhelminę Fryderykę Antoninę – żonę Jerzego Augusta Lebrechta von Oheimb i Selmę Szarlottę Wilhelminę Augustę Julię – żonę Bernarda Karola Henryka von Prittwitz und Gaffron.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 527; t. II, s. 742
Zedlitz, t. III, s. 151
Blażek, t. II, s. 66
Pilnáček, t. I, s. 306
Dorst, t. I, nr 181
C.D.S., t. VII/2, nr 1425
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 423

POTOMKOWIE CHRYSTIANA WILHELMA LUDWIKA

Chrystian Wilhelm Ludwik von Korkwitz
ur. 1714 r. – zm. 1775 r.
wł. Mikowic

Karol Fryderyk Wilhelm
ur. 6.09.1738 r. – zm. 1.12.1809 r.
wł. Komorowic i Janowa
rotmistrz wojsk pruskich, landrat pow. brzeskiego
ż. Joanna Chrystiana v. Koschembar
ur. 1744 r. – zm. 28.01.1816 r.

Fryderyk Wilhelm Erdmann
ur. 175? r. – zm. 1815 r.
wł. Mikowic
ż. (x 22.01.1800 r.) Antonina Albertyna Joanna v. Wallenrodt
ur. 177? r. – zm. 26.04.1839 r.

Henryk Maks
ur. 13.03.1765 r. – zm. 28.10.1828 r.
ż. Karolina Wiesner
ur. 1779 r. – zm. 12.03.1843 r.

Henryk
ur. 1803 r. – zm. 7.03.1878 r.
wł. Komorowic
rotmistrz wojsk pruskich
ż. (x 18.10.1843 r.) Agnieszka
v. Rohrscheidt

cztery córki

córki:
a) Matylda – m. Edward Wilhelm Leopold v. Gfug
b) Berta Antonina – m. Karol Fryderyk v. Sydow
c) Adela Szarlotta Wilhelmina Fryderyka Antonina – m. Jerzy August Lebrecht v. Oheimb
d) Selma Szarlotta Wilhelmina Augusta Julia – m. Bernard Karol Henryk v. Prittwitz u. Gaffron

KORKYNIE

zob.
ŻNIOVSKY

KORN

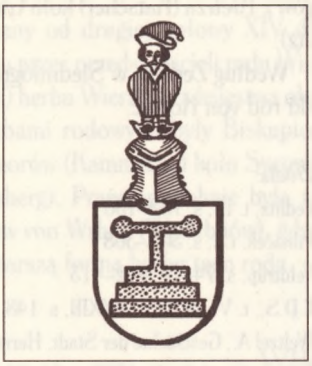
Mieszczanie wrocławscy przybyli z okolic Coburga. W połowie XVIII wieku Jan Jakub Korn (zm. 1762 r.) założył we Wrocławiu (Breslau) znaną firmę wydawniczą, istniejącą obecnie w Niemczech.

W XIX wieku potomkowie Jana Jakuba otrzymali szlachectwo pruskie. Na przełomie XIX i XX wieku posiadali liczne majątki na Śląsku, m.in.: fideikomis Drołtowice (Rudelsdorf) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg), Siedlimowice (Schoenfeld) koło Świdnicy (Schweidnitz).

Źródła:

Krane, s. 60–61
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 428

KORNITZ
(KORNIC)

Stary, górnośląski ród, którego nazwisko w Polsce jest nazwą herbu. Według Długosza i Okolskiego był to herb ruski, który posiadał również drugą nazwę „Błogosław hospody". Taka opinia prawdopodobnie wzięła się stąd, że do Małopolski herb ten trafił poprzez Ruś Czerwoną, gdzie jego właściciele osiedli w czasach Władysława Opolczyka. W 1375 roku (31.08.) książę Władysław Opolczyk nadał Juszkowi de Skornicz (Kornitz) wieś Bybło i sołectwo w Dobrowodzie na Rusi Czerwonej. Potomkowie przyjęli nazwisko Bybelskich.

Rzekomo ruskie pochodzenie tego rodu znane było również i na Górnym Śląsku. Według Pilnáčka figura heraldyczna herbu Kornic jest najstarszym znakiem herbu Lis (?).

Według legendy rodowej na Śląsk przybyli z Francji (Walonowie?). Nazwisko wzięli od miejscowości Kornice (Kornitz) koło Raciborza (Ratibor). Nazwa miejscowości pochodzi prawdopodobnie od niemieckiego słowa „korn" – ziarno, zboże. Być może w XIII wieku był to ośrodek gospodarczy księstwa raciborskiego. Pod koniec XIV i w początkach XV wieku w dokumentach występują również prawie nieznani, niewiadomego herbu Kornitzowie z Kórnicy (Koernitz) koło Głogówka (Oberglogau), których bardzo trudno oddzielić od Kornitzów raciborskich.

Najstarsza informacja pochodzi z drugiej połowy XIII wieku i dotyczy Jaśka Kornica, występującego w dokumentach raciborskich w 1274 roku. W 1283 roku był on podkomorzym księstwa cieszyńskiego. W 1286 roku występują w dokumentach Jeschek (ten sam?) i Pribko (bracia?). W 1317 roku (17.03.) Bogusca (Bogusza), córka Jeschka i żona Thomeslausa (Tomisława) de Chyrnice (?), sprzedała dziedziczny majątek w Bogunicach (Bogunitz) koło Rybnika (Rybnik) klasztorowi dominikanek w Raciborzu (Ratibor).W 1288 roku Stefan von Kornitz był archidiakonem opolskim.

W początkach XIV wieku występuje w dokumentach Jeschko (jun.?) i jego syn Misco (Mieszko). Posiadali oni plac w Raciborzu (Ratibor), który wymienili (za co?) z klasztorem dominikanek. Mieszko (zm. po 1340 r.) występuje wielokrotnie w dokumentach raciborskich, w 1339 roku (15.10.) sprzedał kościołowi pw. NMP w Raciborzu (Ratibor) połowę Janowic (Janowitz) koło Raciborza (Ratibor).

W dokumentach księcia Władysława kozielskiego również w 1322 roku (22.01.) i w 1335 roku (28.06.) występuje Mieszko Kornitz (Mstich, Mstco, ten sam?).

W latach 1375–1376 w dokumentach raciborskich występują Janko i Hanko (bracia?) von Kornitz. Hanko w 1376 roku występuje w dokumentach księcia Konrada II oleśnickiego i kozielskiego. W 1399 roku notowani są w źródłach Jarosław i Hanuschke Kornitz.

W księstwie oświęcimskim w 1328 roku występuje Wojtusz Kornicz.

W XV wieku ród ten podzielił się na ponad dziesięć linii, które przyjęły oddzielne nazwiska, m.in. Bielikowie, Rohowscy, Siestrzeńce, Sobkowie,

Hinalowie, Klochowie, Rymultowscy vel Ornontowscy, Bludowscy, Gureccy, Koczeńscy (zob.) itp.

W 1405 roku Jan Kornitz był właścicielem Rogowa (Rogau) koło Koźla (Cosel), nie miał dzieci. Po jego śmierci wdowa Katarzyna przekazała w 1432 roku majątek ten Henrykowi i Katarzynie von Kornitz. Byli oni protoplastami rodu Rohowskich.

Adam Kornitz z Poruby (Poręba, Poruba) w księstwie cieszyńskim był protoplastą rodu Porembskich. W kościele w tej miejscowości na płycie grobowej znajduje się napis, nawiązujący do rzekomego pochodzenia herbu z Rusi:

„Hic Adami Kornicio
Comitis, sunt ossa pii,
A Russia qui ortum duxit,
Templum hoc devote struxit,
Trecentis annis post mille
E vivis decessit ille."

W drugiej połowie XVI wieku Kornica (Kornitz) była własnością braci Jana i Jerzego Rotenbergów z Kietrza (Katscher) koło Głubczyc (Leobschuetz).

Według Zedlera w Siedmiogrodzie żył hrabiowski ród von Kornic.

Źródła:

Zedlitz, t. III, s. 152–156
Pilnáček, t. I, s. 307–308
Veldtrup, s. 74–75, 412–413
C.D.S., t. VI, nr 85; t. XXXIII, s. 148, 152
Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 61, 64, 85
Zedler, Universal-Lexicon..., Bd. XV, s. 1541; Bd. XXXVIII, s. 146
Sękowski R., Udział rycerstwa śląskiego w rządach i kolonizacji Rusi Czerwonej przez Władysława Opolczyka, (w:) Władysław Opolczyk jakiego nie znamy, Opole 2001

KORNITZ

Prawie zupełnie nieznany ród pochodzący z Kórnicy (Koernitz) koło Głogówka (Oberglogau). Prawdopodobnie o nich pisze Pilnáček, twierdząc błędnie, że z Kornic (Kornitz) raciborskich pochodził jeszcze ród mający w herbie półksiężyc z gwiazdą (Leliwa?). Posiadali Kórnicę (Koernitz), Słoków (Schlogwitz) i Kotkowice (Kuttendorf) koło Głogówka (Oberglogau).

W 1323 roku Werner von Kornitz, żonaty z Dobiesławą N., miał syna Andrzeja. W 1394 roku w dokumentach księżnej Ofki występuje Jarosław Kernicz.

Hannos von Kornitz w latach 1411–1412 występuje w dokumentach księcia Bolka IV opolskiego, w latach 1413–1414 był burgrabią starego zamku w Opolu (Oppeln). W 1418 roku w dokumentach księżnej Ofki, wydanych w Głogówku (Oberglogau), występują Wiernkie i Mikoschka Kornicz. W 1416 roku Wernko Kornicz z żoną Ofką sprzedają kolegiacie głogóweckiej 2 grzywny czynszu ze Słokowa (Schlogwitz). W 1419 roku Werner i Janussius von Kornicz podpisują ugodę z kapitułą kolegiaty głogóweckiej w sprawie 3 grzywien czynszu ze Słokowa (Schlogwitz) i Kotkowic (Kuttendorf).

W 1433 roku książę Bolko V opolski (głogówecki) potwierdza Henrykowi von Kornicz (zm. po 1448 r.) własność Kórnicy (Koernitz) i Kotkowic (Kuttendorf). W tym samym roku nadaje mu prawo snopowe ze wsi Kórnica (Koernitz) i Kotkowice (Kuttendorf).

W tej samej okolicy posiadali majątki również Kornice-Rohowscy.

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 307
Veldtrup, s. 412–413
C.D.S., t. VI, nr 119, 130, 149, 185, 186; t. XXXIII, s. 34, 148, 152

KORTSCHAK

(KORCZAK, WIRBINSKI KORCZAK genannt)

Przydomek używany od drugiej połowy XIV do połowy XVII wieku przez przedstawicieli rodu Wirbinski (Wirzbinski) herbu Wierzbno z księstwa oleśnickiego. Siedzibami rodowymi były Biskupice (Bischdorf) i Komorów (Kammerau) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg). Prawdopodobnie była to boczna linia panów von Wrbna (Wierzbnów), gdyż ich herb jest najstarszą formą herbu tego rodu.

W 1380 roku w dokumentach występują bracia Mikołaj i Jan Tammonis (?), zwani Kortzagk, w 1465 roku – Jan Strijebrny Korczak.

W 1505 roku w dokumentach biskupa wrocławskiego Jana IV Rotha występują bracia Bartusch Wirzbinski, zwany Kortschak z Komorowa (Kammerau) i Hans Wirzbinski. Również w 1572 roku występuje Hans Wirbinski zwany Kortzak.

zob.
WIRBINSKI

KORTZBOK

zob.
KURTZBACH

KORZENSKI

Ród pochodzenia czesko-morawskiego herbu Kur (?), początkowo używający nazwiska „Carschensky", zaliczany również do szlachty górnośląskiej, mylony często z Koczenskimi herbu Kornic. Prawdopodobnie byli to przedstawiciele czeskich Korzenskich z Terešova, z których Wacław Franciszek w 1676 roku (20.07.) otrzymał tytuł czeskiego barona, a w 1705 roku (5.10.) jego syn Jan Antoni został hrabią.

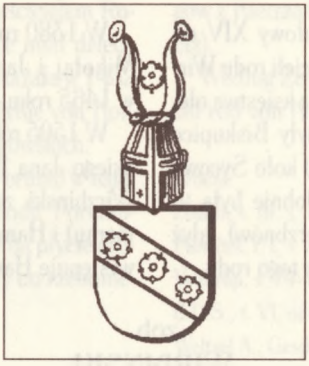
Heraldycy nie podają żadnych szczegółów.

Źródła:

Blažek, t. III, s. 91
Pilnáček J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 363
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 433

KOSCHEMBAR

(KOSCHEMBAR von SKORKAU, KOSCHENBAR, SKORKOWSKI)

Stary śląski ród herbu Doliwa. Według Sinapiusa – na Śląsk przybyli z Polski, a nazwisko wzięli od polskiego powiedzenia „z koszem bral". Legenda o pochodzeniu nazwiska powtórzona została w „Wappensagen". Według Pilnáčka – nazwisko pochodzi od niezidentyfikowanej miejscowości, ale najprawdopodobniej od imienia „Kosibor". Pierwotna ich siedziba na Śląsku nie jest znana, według niektórych historyków pochodzili z księstwa legnickiego lub oleśnickiego.

Pierwsze informacje źródłowe pochodzą z początku XIV wieku: w 1304 roku w „Księdze Henrykowskiej" notowany był Jacobus Kosebor, w 1359 roku (23.10.) w dokumentach biskupstwa wrocławskiego występuje Thymo von Kosschebor.

W pierwszej połowie XVI wieku (ok. 1530–1540 r.) kupili Skorków (Skorkau) koło Olesna (Rosenberg) na Górnym Śląsku, który uznali za swoją siedzibę rodową, dodając do nazwiska predykat „von Skorkau" i zamiennie używając nazwiska „Skorkowski". Poprzedni właściciele Skorkowa – Pelkowie herbu Jastrzębiec również używali predykatu „von Skorkau" i nazwiska „Skorkowski", dlatego w pierwszej połowie XVI wieku trudno jest rozdzielić oba rody.

Od końca XVI wieku ród ten podzielił się na kilka linii dolnośląskich (głównie księstwo oleśnickie) i biedniejsze linie górnośląskie.

GÓRNY ŚLĄSK

Pierwsze informacje o tym rodzie na Górnym Śląsku pochodzą z połowy XIV wieku: w 1361 roku (20.01.) Jeschek Kossobor był właścicielem Grudyni Wielkiej (Gross Grauden) koło Koźla (Cosel) na Górnym Śląsku, przebywał również na dworze księcia Jana I opawskiego, w 1406 roku Piotr von Koschenbar (zm. przed 1418 r.) kupił od Nicola Larischa Grudynię Małą (Klein Grauden).

W 1411 roku N. Koschebor występuje jako świadek w dokumentach księcia Konrada III oleśnicko-kozielskiego. W 1418 roku Janke Koschenbar przekazał swoją część Grudyni Małej (Klein Grauden) bratu Piotrowi (jun.?). Piotr występuje jeszcze w 1431 roku w dokumentach księcia Konrada Białego oleśnicko-kozielskiego.

W latach 1525–1531 Piotr Kossybor z żoną Barbarą N. posiadał majątek w Grudyni Wielkiej (Gross Grauden). Grudynię Małą (Klein Grauden) sprzedali Tomaszowi Larischowi w 1463 roku bracia Jan Fuhrmann i Jerzy Koschemborowie.

W 1537 roku bracia Jan, Kasper i Piotr Skorkowscy ze Zdziechowic (Seichwitz) koło Olesna (Rosenberg) podpisują umowę rozgraniczenia majątków z królową polską Boną. W 1538 roku Walentyn Skorkowski ze Zdziechowic (Seichwitz) sprzedał Kasprowi Skorkowskiemu odziedziczoną po matce swoją część majątku w tej miejscowości.

W 1538 roku zapisano w księgach ziemskich podział majątków dokonany jeszcze w 1535 roku pomiędzy braćmi: Wacławem, Walentynem, Janem, Piotrem, Kasprem, Krzysztofem i Jerzym Skorkowskimi. Wacław otrzymał część Zdziechowic (Seichwitz) z dworem, folwarkiem, młynem, karczmą

i jednym poddanym, miał córkę – Elżbietę, żonę Baltazara Widlaka z sąsiednich Uszyc (Uschuetz); Jan – młyn i folwark w „Kantnach" (Kątne koło Lublińca?) oraz las i jednego poddanego; Kasper – folwark „Sowietski", las i jednego poddanego; Krzysztof – folwark w Skorkowie (Skorkau), pole i kilku poddanych; Jerzy – folwark w Skorkowie (Skorkau) od strony Granowitz (?). Ich siostra – Anna – została spłacona. Brak informacji o tym, co otrzymał Walentyn, posiadał jednak jakąś część Zdziechowic (Seichwitz).

W latach 1537–1539 Kasper i Adam (bracia?) Koschenbar von Skorkau byli sędziami ziemskimi oraz starostami Olesna (Rosenberg) i Lublińca (Lublinitz). W 1538 roku Kasper Skorkowski (ten sam?) zapisał wiano swojej żonie Magdalenie, córce Mikulasza Werchlesky (Beess-Vrchles), w tym samym roku występuje on jako sędzia ziemski i świadek zapisu majątku w Zębowicach (Zembowitz) koło Olesna (Rosenberg) przez Bernarda Wysockiego jego żonie Maruszy Chorulownie. Pilnáček błędnie twierdzi, że Skorków (Skorkau) zakupił dopiero w 1543 roku Jan Koschembar.

W latach 1551–1558 występuje w dokumentach Kasper Koschembar zwany Schkorkowsky ze Skorkowa (Skorkau).

W 1562 roku Jan Koschenbar ze Skorkowa (Skorkau), właściciel Zdziechowic (Seichwitz), był deputowanym szlachty powiatu lublinieckiego i oleskiego do sejmiku księstwa opolskiego. Prawdopodobnie był synem Kaspra – sędziego ziemskiego oleskiego.

W latach 1576–1587 występuje w dokumentach Agnieszka Koschembar – wdowa po Janie von Baruth z Dolnej Wierzbicy (Deutsch Wuerbitz) koło Kluczborka (Kreuzburg).

W 1576 roku Wacław Koschembar ze Skorkowa (Skorkau) był właścicielem Kozłowic (Koselwitz) (części?). W 1587 roku (17.07.) Wacław Koschembar zwany Skorkowskim, właściciel Skorkowa (Skorkau), był prawnym opiekunem nieletnich synów Henryka von Strachwitz z Kozłowic (Koselwitz) koło Olesna (Rosenberg).

W 1586 roku (12.05.) Jan Koschembar, właściciel Zdziechowic (Seichwitz), pożyczył braciom Jerzemu i Piotrowi Koschembarom, właścicielom Przedmościa w ziemi wieluńskiej, olbrzymią sumę pięciu tysięcy talarów pod zastaw wsi Goli (Gohle) i części Zdziechowic (Seichwitz). Świadkami umowy i poręczycielami byli m.in. ich stryjowie, bracia Jerzy i Jan, właściciele Szczodrowa (Schollendorf).

N. Koschembar (zm. przed 1597 r.) żonaty był z Zofią, siostrą Joachima Dubrawki z Jasienia (Jaschine) koło Olesna (Rosenberg).

Na przełomie XVI i XVII wieku Jan Koschembar był właścicielem Goli (Gohle) koło Gorzowa Śląskiego (Landsberg). Majątek ten odziedziczył po nim Kasper (syn?), żonaty z Anną Rozyną von Prittwitz. Miał on dwie córki: Rozynę – żonę Wolfa Dietricha von Frankenberg, właściciela Zgorzeliska (Goerlitz) koło Oleśnicy (Oels) i Marię Helenę – żonę N. von Blacha, któremu wniosła w wianie Golę (Gohle).

W pierwszej połowie XVII wieku właścicielem Zdziechowic (Seichwitz) był Melchior (zm. po 1637 r.), a po nim Kasper. W tym czasie Wacław Koschembar był właścicielem Kozłowic (Koselwitz), jego synowie: Jerzy i Wacław sprzedali ten majątek N. von Strachwitz.

Henryk Koschenbar w 1642 roku posiadał Łomnicę (Lomnitz) koło Olesna (Rosenberg), w 1657 roku sprzedał ją swojemu bratu Adamowi, prokuratorowi kamery cesarskiej, właścicielowi Jam (Jamm) i Starej Bzinicy (Bzinitz) koło Dobrodzienia (Guttentag). Tę ostatnią miejscowość w 1628 roku posiadał Wacław Maks Koschembar. Adam w 1660 roku kupił Pawłów (Paulsdorf) koło Rybnika (Rybnik). W 1647 roku Adam (ten sam?) posiadał dom w Głogówku (Oberglogau). Już przedtem w tych okolicach osiadł Wacław (z Kozłowic?), w 1623 roku urzędnik państwa Wodzisław Śląski (Loslau).

Od połowy XVI wieku aż do początków XIX wieku Koschembarowie posiadali majątki również w okolicy Bytomia (Beuthen): w Miechowicach (Miechowitz) i w Świętochłowicach (Schwientochlowitz). W 1550 roku występuje w dokumentach Jan – właściciel majątku w Miechowicach (Miechowitz), w 1617 roku właścicielem jego jest August, w 1648 roku – Anna Larisch, wdowa po N. Koschembar

(Auguście?), w 1684 roku – Jan sen. Koschembar, a w 1700 roku – Albrecht (Adalbert), prawdopodobnie jego żoną była Helena Paczynska.

Bardzo często występują oni w księgach parafialnych parafii bytomskiej jako rodzice chrzestni okolicznej szlachty. W księgach tych oprócz Albrechta (Adalberta) i jego żony notowani są: Wilhelm (1680 r.), Jan (1682–1684 r.), Ludmiła (1698 r.), Jerzy (1735–1736 r.) – dzierżawca folwarku w Ligocie (Ellguth), Karol – w 1750 roku zarządca majątku w Zabrzu (Zabrze), Helena (ur. 1743 r.), Anna (ur. 1746 r.), Marianna (ur. 1739 r.) – córka Jerzego i Zuzanny, Joachim – w 1786 roku właściciel środkowych Świętochłowic (Mittel Schwientochlowitz), członek sejmiku powiatu bytomskiego.

Wykaz szlachty biskupa wrocławskiego Karola Ferdynanda Wazy z 1644 roku wymienia sześciu przedstawicieli tego rodu: katolików – Wacława i Adama, ewangelików – Jerzego, Jana, Kaspra i Joachima.

W księstwie opawskim w 1623 roku Jan Koschembar ze Skorkowa (Skorkau) był urzędnikiem (zarządcą?) w Turkowie (Turkau) koło Głubczyc (Leobschuetz). W 1631 roku Jan Koschembar był właścicielem folwarku w Hněvošicach (Schreibersdorf) koło Hlučína (Hulczyn, Hultschin). W 1642 roku Barbara była przełożoną klasztoru klarysek w Opawie (Troppau).

DOLNY ŚLĄSK

Linia ze Szczodrowa (Schollendorf)

W drugiej połowie XVI wieku właścicielami Szczodrowa (Schollendorf) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg) byli bracia Jerzy i Jan von Koschembar ze Skorkowa (Skorkau). Jan, żonaty z N. von Michelsdorf, miał dwóch synów: Kaspra i Jana jun.

Młodszy – Jan jun. – odziedziczył połowę Szczodrowa (Schollendorf). Żonaty z N. von Frankenberg-Proschlitz z Roszkowic (Roschkowitz) koło Kluczborka (Kreuzburg), miał tylko córkę – Ewę, żonę (x 12.10.1599 r.) Adama von Studnitz z Gierałcic (Jeroltschuetz) koło Kluczborka (Kreuzburg).

Starszy – Kasper (zm. przed 1617 r.), właściciel połowy Szczodrowa (Schollendorf) i Wojciechowa (Woitsdorf) w księstwie oleśnickim, sędzia dworski państwa Syców (Wartenberg), żonaty z Elżbietą von Prittwitz (zm. 16.02.1619 r.), miał sześcioro dzieci: dwóch synów i cztery córki. Z córek – Maria była żoną Jana Fryderyka von Wenzki, właściciela Wyszonowic (Ruppersdorf) i Głębokiej (Glambach) koło Strzelina (Strehlen), Magdalena – żoną Adama von Wenzki, właściciela Pła (Plohmuele) koło Strzelina (Strehlen), Ewa – żoną N. von Prittwitz ze Stradomi (Stradam) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg) i Małgorzata – żoną N. von Prittwitz.

Jan (zm. 1645 r.) – syn Kaspra, był właścicielem Wojciechowa (Woitsdorf) i Gaci (Heidau) koło Oławy (Ohlau); żonaty dwukrotnie: 1. z Anną Małgorzatą von Wentzki, 2. (x 1628 r.) z Zuzanną, córką Albrechta von Reibnitz.

Krzysztof – drugi syn Kaspra, był właścicielem części Wojciechowa (Woitsdorf) oraz Błotnicy (Plottnitz) koło Ząbkowic Śląskich (Frankenstein). Żonaty z Małgorzatą (Anną Małgorzatą), córką Mikołaja VI Posadowskiego z Posadowic (Postelwitz) i Sątoka (Zantoch) w księstwie oleśnickim, miał córkę Marię Magdalenę, zmarłą w młodości, i dwóch synów: Krzysztofa (Jana Krzysztofa) i Jana Kaspra, którzy byli założycielami dwóch podlinii rodu.

Podlinia Krzysztofa (Jana Krzysztofa)

Krzysztof, występujący w literaturze również jako Jan Krzysztof, starszy syn Krzysztofa sen., właściciel Mienic (Minitz) koło Trzebnicy (Trebnitz) oraz Jakubowic (Jakobine) i Szymanowic (Schimmeley) koło Oławy (Ohlau), zmarł 30.05.1716 roku w wieku 80 lat. Był dwukrotnie żonaty: 1. z N. von Rohr, 2. (x 1686 r.) z Anną Marią von Bock (utonęła w czasie powodzi 4.03.1709 r). Z pierwszego małżeństwa miał pięcioro, a z drugiego – dziewięcioro dzieci.

Córka z pierwszego małżeństwa – Ewa Eleonora – była żoną N. von Pogrell z Węgrowa (Bingerau) koło Trzebnicy (Trebnitz).

Z synów:

– Krzysztof Albrecht, właściciel Wielowsi (Langendorf) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg), żonaty z N. von Salisch, miał tylko córkę.

– Ernest Zygmunt mieszkał we Wrocławiu (Breslau). Żonaty z N. von Pogrell z Węgrowa (Bingerau) (siostrą szwagra?), miał syna – Jana Zygmunta i córkę – Helenę Katarzynę.
– Jan Kasper – właściciel Górnych Imbramowic (Ober Ingramsdorf) i Chełma (Hulm) koło Świdnicy (Schweidnitz). Żonaty (x 3.10.1694 r.) z Joanną Eleonorą von der Dahme, która wniosła mu w wianie Górne Imbramowice (Ober Ingramsdorf), miał dwanaścioro dzieci: Karola Wilhelma (ur. 14.08.1695 r.), Eleonorę Szarlottę (ur. 13.02.1697 r.), Chrystianę Zofię (ur. 1701 r. – została zamordowana), Chrystianę Barbarę (ur. 1703 r. – zm. w dzieciństwie), Gottlieba Ferdynanda (ur. 4.11.1704 r.), Zuzannę Sylwię Luizę (ur. 1706 r. – zm. w dzieciństwie), Jana Zygmunta (ur. 28.01.1708 r.), Chrystiana Sylwiusza (ur. 12.07.1709 r.), Juliusza Augusta (ur. 17.03. 1710 r.), Kaspra Ernesta (ur. 28.10.1711 r.), Juliannę Elżbietę (ur. 13.04.1713 r.) i Krzysztofa Maurycjusza (ur. 20.02.1715 r.).
– Chrystian Wilhelm – czwarty syn Krzysztofa z pierwszego małżeństwa, był właścicielem Górnego Zaprężyna (Ober Sapraschine) koło Trzebnicy (Trebnitz). Żonaty z N. von Gaffron z Sadkowa (Gross Schottgau) koło Wrocławia (Breslau), miał trzech synów: Ferdynanda Wilhelma, Sylwiusza i Jana Zygmunta oraz córkę – Eleonorę Katarzynę.

Z drugiego małżeństwa Krzysztofa (Jana Krzysztofa): Anna Helena była żoną Joachima von Prittwitz, właściciela Godzieszowa (Guentherwitz) koło Trzebnicy (Trebnitz); Jan Wolf był żonaty (x 1714 r.) z N. von Gutsmuth; Joachim Fryderyk zmarł w dzieciństwie po 1709 roku; Krzysztof Ernest i Jan Krzysztof, o których nic nie wiadomo; Urszula Elżbieta, Eleonora Szarlotta i Joanna – zmarły w dzieciństwie przed 1709 rokiem; Jan Krzysztof – właściciel majątków w Trzebnickiem i najmłodsza, Zofia Eleonora – żona N. von Prittwitz ze Szczodrowa (Schollendorf) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg).

Podlinia Jana Kaspra

Jan Kasper (zm. 7.07.1716 r.), syn Krzysztofa sen., był właścicielem Posadowic (Postelwitz), które otrzymał w spadku po matce. Żonaty dwukrotnie: 1. z Emerencją von Nimptsch z Komorowic (Kummelwitz) koło Strzelina (Strehlen), 2. (x 1688 r.) z Chrystianą Lukrecją von Metsch (zm. 1714 r.) z Saksonii, miał z pierwszego małżeństwa troje dzieci i z drugiego – również troje:

Ernest Zygmunt (ur. 1669 r.) zmarł 3.07.1689 roku w czasie studiów we Frankfurcie nad Odrą; Ewa Sabina (ur. 1675 r.) była żoną Jana Fryderyka von Gaba; Jan Kasper jun. (ur. 1684 r.) służył na dworze saskim. Z drugiego małżeństwa – Chrystian Ulryk odziedziczył po ojcu Posadowice (Postelwitz). Żonaty dwukrotnie: 1. (x 1711 r.) z Eleonorą (zm. 1718 r.) von Schrattenbach, 2. (x 1718 r.) z N. von Stein, miał tylko z pierwszego małżeństwa syna – Jana Karola Krzysztofa (ur. 05.1710 r.?) oraz dwie córki, zmarłe w dzieciństwie: Dorotę Henriettę Zofię i Amalię Katarzynę Agnetę (ur. 1713 r.).

Karol Wilhelm – drugi syn z drugiego małżeństwa, był właścicielem Os (Ossen) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg). Majątek ten w 1718 roku kupił od N. von Reibnitz. Żonaty z Anną Gottliebą Bojanowską z Polskiej Ligoty (Polnisch Ellguth), miał córkę – N. (ur. 1718 r.).

Wacław Ludwik – trzeci syn, był żonaty (x 1718 r.) z N., córką Magira von Logau.

Beata Henrietta Eleonora von Koschembar (ur. 14.02.1765 r. – zm. 15.10.1842 r.), dziedziczka Os (Ossen), Oskiej Piły (Charlottenfeld) i Miłoszowic (Benjaminsthal) w księstwie oleśnickim oraz Krajkowa (Kreika) i Wojkowic (Weigwitz) koło Wrocławia (Breslau), była żoną (x 10.09.1782 r.) Leopolda Henryka von Randau (ur. 30.07.1756 r. – zm. 13.03.1809 r.), właściciela Boguszyc (Bogschuetz), Damnik (Damnig) i Polskiej Ligoty (Polnisch Ellguth) w księstwie oleśnickim.

W XIX wieku posiadali Wilków Wielki (Gross Wilkau) koło Dzierżoniowa (Reichenbach), Karnków (Ober Arnsdorf) i Cierpice (Tuerpitz) koło Strzelina (Strehlen) oraz Różaną (Lederose) koło Środy Śląskiej (Neumarkt). W drugiej połowie XIX wieku majątek w Różanej (Lederose) przekształcony został w rodową fundację.

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 530
Pilnáček, t. I, s. 309–310
Dorst, t. I, nr 179
Krane, s. 61
Wappensagen..., s. 82
Schles. Wappenbuch, szp. 72
Landbuecher Opp.-Rat., nr 9, 51, 136, 187, 207, 214, 218, 226, 227, 239, 267, 281, 294
Zemská kniha..., nr 15, 72, 92, 99, 107, 115, 116, 117
C.D.S., t. VI, nr 125, t. XXXIII, s. 57, 88
Stibor J., Regesta českých listin a listů z knížectví opolsko-ratibořského (1303) 1457–1731, (w:) Sborník archivních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 9, 12, 13, 79, 90, 117, 121, 123, 129, 131, 132, 133
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 434
Randt, Neue Quellen zur Kenntnis der nationalen Herkunft des oberschlesischen Adels, (w:) Aus Oberschlesiens Vergangenheit und Gegenwart, Gleiwitz 1922, s. 13
Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 93, 97, 100
Ritterschaft Herzogtums Oppeln – rkp. Książnica Cieszyńska, Zbiory Szersznika, sygn. 15 DD III

LINIA DOLNOŚLĄSKA ZE SZCZODROWA

1. Początki i podlinia Krzysztofa (Jana Krzysztofa)

Jan von Koschembar und Skorkau
wł. Szczodrowa
ż. N. v. Michelsdorf

Kasper
zm. przed 1617 r.
wł. połowy Szczodrowa i Wojciechowa
sędzia dworski sycowski
ż. Elżbieta v. Prittwitz
zm. 16.02.1619 r.

Jan jun.
wł. połowy Szczodrowa
ż. N. v. Frankenberg-Proschlitz
z Roszkowic

Ewa
m. (x 12.10.1599 r.)
Adam v. Studnitz z Gierałcic

Jan
zm. 1645 r.
ż. 1. Anna Małgorzata
v. Wenzki
2. (x 1628 r.) Zuzanna
v. Reibnitz

Krzysztof
wł. części Wojciechowa
ż. Małgorzata
(Anna Małgorzata)
Posadowska
z Sątoka

córki:
a) Maria
m. Jan Fryderyk
v. Wenzki
b) Magdalena
m. Adam v. Wenzki
c) Ewa
m. N. v. Prittwitz
d) Małgorzata
m. N. v. Prittwitz

Krzysztof (Jan Krzysztof) zm. 30.05.1716 r. wł. Mienic, Jakubowic i Szymanowic ż. 1. N. v. Rohr 2. (x 1686 r.) Anna Maria v. Bock zm. 4.03.1709 r.

Jan Kasper

zob. tabl. 2

Maria Magdalena zm. w młodości

Krzysztof Albrecht wł. Wielowsi ż. N. v. Salisch

córka

Ernest Zygmunt ż. N. v. Pogrell

Jan Kasper wł. Górnych Imbramowic i Chełma ż. (x 3.10. 1694 r.) Joanna Eleonora v. der Dahme

Chrystian Wilhelm wł. Górnego Zaprężyna ż. N. v. Gaffron

Jan Wolf ż. (x 1714 r.) N. v. Gutsmuth

Joachim Fryderyk zm. w dziec. po 1709 r.

Krzysztof Ernest

Jan Krzysztof

córki:
a) Ewa Eleonora m. N. v. Pogrell
b) Anna Helena m. Joachim v. Prittwitz
c) Urszula Elżbieta zm. przed 1709 r.
d) Eleonora Szarlotta zm. przed 1709 r.
e) Joanna zm. przed 1709 r.
f) Zofia Eleonora m. N.v. Prittwitz

Jan Zygmunt

Helena Katarzyna

Ferdynand Wilhelm

Sylwiusz

Jan Zygmunt

Eleonora Katarzyna

Karol Wilhelm ur. 14.08. 1695 r.

Gottlieb Ferdynand ur. 4 .11. 1704 r.

Jan Zygmunt ur. 28.01. 1708 r.

Chrystian Sylwiusz ur. 12.07. 1709 r.

Juliusz August ur. 17.03. 1710 r.

Kasper Ernest ur. 28.10. 1711 r.

Krzysztof Maurycjusz ur. 20.02. 1715 r.

córki:
a) Eleonora Szarlotta ur. 13.02. 1697 r.
b) Chrystiana Zofia ur. 1701 r.
c) Chrystiana Barbara ur. 1703 r.
d) Zuzanna Sylwia Luiza ur. 1706 r.
e) Julianna Elżbieta ur. 13.04.1713 r.

2. Podlinia Jana Kaspra

Krzysztof von Koschembar
ż. Małgorzata Posadowska
z Sątoka

- Krzysztof (Jan Krzysztof)
  - zob. tabl. 1
- Jan Kasper
  zm. 7.07.1716 r.
  wł. Posadowic
  ż. 1. Emerencja v. Nimptsch
  z Komorowic
  2. (x 1688 r.) Chrystiana
  Lukrecja v. Metsch
  z Saksonii
  zm. 1714 r.
  - Ernest Zygmunt ur. 1669 r. – – zm. 3.07. 1689 r.
  - Jan Kasper jun. ur. 1684 r. na dworze saskim
  - Chrystian Ulryk
    wł. Posadowic
    ż. 1. (x 1711 r.) Eleonora v. Schrattenbach
    zm. 1718 r.
    2. (x 1718 r.) N. v. Stein
    - Jan Karol Krzysztof ur. 05.1710 r. (?)
    - córki:
      a) Dorota Henrietta Zofia zm. w dziec.
      b) Amalia Katarzyna Agneta ur. 1713 r. – zm. w dziec.
  - Karol Wilhelm
    wł. Os
    ż. Anna Gottlieba Bojanowska
    - N. córka ur. 1718 r.
  - Wacław Ludwik
    ż. (x 1718 r.) N. Magir v. Logau
  - Ewa Sabina ur. 1675 r. m. Jan Fryderyk v. Gaba

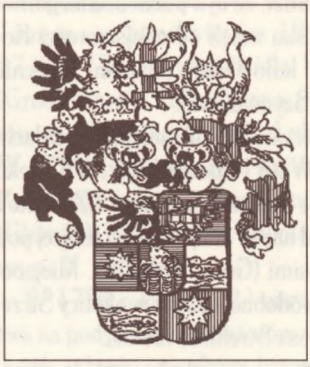
KOSCHIN
zob.
KOSCHINSKI

KOSCHINSKI

(KOSCHINSKI von KOSCHIN, KOSZINSKY z KOSZIN, *KOSIŃSKI*)

Herb rycerski z 1681 roku

Herb baronowski z 1709 roku

Nobilitowany ród pochodzący z Moraw. Jerzy Koschinski przez 43 lata służył na dworze hr. Slavaty oraz w wojsku. Za zasługi wojenne w 1681 roku (14.11.) wpisany został w czeski stan rycerski (Pilnáček błędnie pisze o stanie włodyckim) z predykatem „von Koschin".

Jego syn – Jan Jerzy Ignacy w 1666 roku był syndykiem w Brnie, uzyskał on inkolat śląski. Miał trzech synów: Cyryla Józefa Antoniego – zmarłego w młodości oraz Wacława Franciszka Karola i Dionizego Józefa Adalberta. Obydwaj bracia otrzymali w 1708 roku (14.09.) tytuł baronów Rzeszy i ziem dziedzicznych Habsburgów, a w 1709 roku (2.01.) tytuł baronów czeskich.

Wacław Franciszek Karol w 1701 roku był kanonikiem katedry wrocławskiej, w 1713 roku – katedry ołomunieckiej, a w 1721 roku biskupem w Hradec Králové. Sinapius błędnie twierdzi, że pochodził on z polskiego senatorskiego rodu Kosińskich herbu Rawicz.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 357
Blażek, t. III, s. 25
Pilnáček J., t. III, s. 717
Doerr, s. 165, 193
Pilnáček J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 414

KOSCHITZKI

(KOSCHITZKI von ZAKRZOW, KOSCHUETZKI, GOSCHITZKI, ZAMENT, KOSCHITZKI-LARISCH, *KOSICKI*)

Ród polskiego pochodzenia herbu Łuk, siedzibą rodową w Polsce był Wielki Zakrzów (gdzie?). Pilnáček błędnie twierdzi, że byli pochodzenia górnośląskiego, a nazwisko wzięli od miejscowości Koszyce (Koschuetz) koło Opola (Oppeln) (obecnie jest to przysiółek Szymiszowa).

W Polsce Kosiccy herbu Łuk należeli do szlachty mazowieckiej. W XVI i początkach XVII wieku używali zamiennie również nazwiska „Zament", według Pilnáčka od nazwy miejscowości leżącej pod Strzelcami Opolskimi (Gross Strehlitz). Miejscowości o takiej lub podobnej nazwie w okolicy Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz) nie ma.

Według Sinapiusa – na Śląsk przybył z Wielkiego Zakrzowa Jan Koschitski i osiadł w księstwie opolskim, nie podaje on jednak, kiedy to miało miejsce. W dokumentach występują na Górnym Śląsku od pierwszej połowy XVI wieku. Niektórzy używali również przydomku „Strzelec", pochodzącego od łuku umieszczonego na tarczy herbowej (stara nazwa herbu?).

Według „Adelslexikon" i Kranego był to stary śląski ród znany od XIV wieku: w 1365 roku w dokumentach wrocławskich występuje Hanco Koschiczco de Lupow.

W 1527 roku Mikołaj Zamenth Koschitski kupił Kobylno (Kobyllno) koło Opola (Oppeln). Mikulasz Zamenth (ten sam?) występuje w 1538 roku jako świadek w księgach ziemskich opolsko-raciborskich. W tym samym roku Henryk Zamenth Strzelec z synem Sebastianem sprzedają swój majątek i las zwany „Lunak" w okręgu sądowym strzeleckim Stanisławowi, opatowi klasztoru w Jemielnicy (Himmelwitz). Również w tym roku Sebastian Zement Strzelec zapisał wiano swojej żonie Annie, córce zmarłego Grzebelki z Toszka (Tost). W 1539 roku Sebastian Zamuth Strzelec oświadczył, że jego ojciec – Henryk sprzedał jeden wolny łan w Polskich Łanach (Polnisch Lohne – obecnie dzielnica Strzelec Opolskich) Kasprowi Kowarzowi, mieszczaninowi strzeleckiemu. W 1557 roku Sebastian Zamenth (ten sam?) sprzedał połowę Jaśkowic (Jaschkowitz) (których?) Wacławowi von Vorf. Jego siostra – Katarzyna była żoną mieszczanina strzeleckiego Stanisława Tomika.

W 1559 roku Jan Zamenth i jego brat – Mikołaj sprzedali Piotrowi Zajiczkovi z Hoštálkovic (Hoschialkowitz) koło Hlučína (Hulczyn, Hultschin) wieś Niepaszyce (Niepaschuetz) i Łabędy (Laband) koło Gliwic (Gleiwitz). Jan, właściciel Łagiewnik (Lagiewnik), był żonaty z Anną Katarzyną, córką Bernarda (Piotra?) von Aulock z Jakubowic (Jakobsdorf) (których?).

Synem Jana był Sambor (zm. 1650 r.) – właściciel Łagiewnik (Lagiewnik). Żonaty z Katarzyną Scheliha z Pawonkowa (Pawonkau) koło Lublińca (Lublinitz), miał córkę – Katarzynę, żonę (x 18.06.1652 r.) Zygmunta von Heydebrand, właściciela Smard (Schmardt) i Biskupic (Bischdorf) koło Kluczborka (Kreuzburg) oraz Dzielnej (Dzielna) koło Lublińca (Lublinitz).

Pod koniec XVI wieku właścicielem Łagiewnik (Lagiewnik) był Jan sen. (syn Jana?), żonaty (x przed 1602 r.) z Ewą Nawoy z Dolnej (Dollna) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz). Miał córkę – Ewę, żonę Jana Rożica z Chełmu, właściciela Sierakowa (Schierokau) koło Lublińca (Lublinitz).

Bratem Jana i Mikołaja był prawdopodobnie Melchior Zament Koschitzki, żonaty z Justyną Kamencową, który w 1563 roku sprzedał Janowi swój dział w Łagiewnikach (Lagiewnik). W 1565 roku Melchior kupił Rzędowice (Rzendowitz) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz). Występuje on jeszcze w dokumentach w 1570 roku.

W 1565 roku bracia Henryk i Stefan Koschuetzki, właściciele Zakrzowa (Sackrau) (Turawskiego?), sprzedali Janowi Kokorzowi część lasu koło Kotorza (Kottorz) pod Opolem (Oppeln).

W początkach XVII wieku Ezajasz Koschitzki, żonaty (x 1615 r.) z wdową Marianną von Fragstein, posiadał folwarki w Raciborzu (Ratibor) i Opawie (Troppau).

W wykazie szlachty śląskiej sporządzonym w 1644 roku dla biskupa wrocławskiego Karola Ferdynanda Wazy notowany jest tylko jeden przedstawiciel tego rodu – Jerzy Koschicki, ewangelik.

W połowie XVII wieku Fryderyk Koschitzki, właściciel Miedar (Medar) i Kępczowic (Kempczowitz) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz), żonaty

z Heleną Fryderyką von Larisch z Naczęsławic (Gross Nimsdorf), miał kilkoro dzieci, m.in. córkę Elżbietę Małgorzatę (ur. 2.12.1671 r.), trzykrotnie zamężną: 1. (x 5.05.1694 r.) z Adamem Wilhelmem von Eicke (ur. 8.05.1627 r. – zm. 12.09.1699 r.), właścicielem Dębic (Dambritsch) i Kiełczyna (Koeltschen) w księstwie świdnickim, 2. (x 1706 r.) z Zygmuntem Skronskim (zm. 24.12.1713 r.), właścicielem Sierakowic (Schierakowitz), 3. (x 1714 r.) z Antonim Wacławem hr. von Oppersdorff (ur. 1682 r.) z linii opawskiej (druga żona), właścicielem Chudowa (Chudow) i Paniówek (Klein Paniow) koło Gliwic (Gleiwitz).

W 1672 roku w dokumentach występuje Wacław Henryk Koschitzki, właściciel „Bzenici" (Brzyniczka k. Strzelec Opolskich?) i Grabowa (Grabow) (obecnie część Szymiszowa), dwukrotnie żonaty: 1. z N. (zm. przed 1672 r.), córką Piotra Rokowskiego z Rokowa (Rakowski?, Rohowski?), 2. z Marianną Paczynską. W 1674 roku (21.08.) sprzedał on Grabów (Grabow) oraz karczmę w Suchej (Suchau) za sumę 3650 talarów Jerzemu Ernestowi von Schick z obowiązkiem wytyczenia granic pomiędzy majątkiem Grabów (Grabow) a Izbickiem (Stubendorf) oraz spłaty z majątku Grabów (Grabow) Heleny Kochtickiej z domu Dobschuetz.

W pierwszej połowie XVIII wieku w okolicy Bytomia (Beuthen) miał majątek Adam Fryderyk (ur. 19.02.1692 r.), syn Baltazara, a w 1702 roku Chrystian Zygmunt ożenił się z Anną Gottliebą, córką Adama von Baluvien z Harbułtowic (Harbultowitz) koło Lublińca (Lublinitz). Ludwik Maks Koschitzky w latach 1730–1749 był właścicielem majątku w Szałszy (Schalscha) koło Gliwic (Gleiwitz).

W okolicy Olesna (Rosenberg) Koschitzcy posiadali w latach 1720–1831 Stare Olesno (Alt Rosenberg) oraz w okolicy Lublińca (Lublinitz) Ciasną (Cziasnau), Łagiewniki Wielkie (Gross Lagiewnik) i Szczygłowice (Schyglowitz) koło Gliwic (Gleiwitz). W 1712 roku Konrad Koschitzki był żonaty z Rozyną von Frankenberg-Proschlitz, która wniosła mu w wianie część rodowych Proślic (Proschlitz) koło Kluczborka (Kreuzburg). W 1731 roku (24.03.) zmarła w Ciasnej (Cziasnau) Joanna Maria bar. (?) von Koschitzki ze Starego Olesna (Alt Rosenberg), pierwsza żona (x 27.12.1678 r.) Jana Jerzego von Strachwitz (ur. 12.04.1650 r. – zm. 27.02.1731 r.), właściciela Borków Wielkich (Gross Borek) koło Olesna (Rosenberg) i Cieszowej (Czieschowa) koło Lublińca (Lublinitz). W 1770 roku porucznik wojsk pruskich N. von Koschitzki, właściciel majątku w okolicy Gliwic (Gleiwitz), był żonaty z Antonią von Schipp, wdową po N. Zajiczku.

W 1776 roku (13.02.) przywrócenie szlachectwa na podstawie dokumentów z księstwa opolsko-raciborskiego i ziemstwa bytomskiego oraz indygenat polski otrzymali bracia: Paweł – kanonik gnieźnieński i Maciej – kapitan wojsk koronnych.

W wojnach napoleońskich brał udział pułkownik wojsk pruskich N. von Koschitzki, a w 1807 roku zmarł major wojsk pruskich N. von Koschitzki.

W 1811 roku Karol von Koschitzki z Wilkowic (Gross Wilkowitz) i Kępczowic (Kempczowitz) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz) odziedziczył majątki swojego wuja – Gustawa Wacława von Larisch i uzyskał zgodę na dodanie do swojego nazwiska – nazwiska „Larisch" (bez herbu). W 1870 roku Alfred von Koschitzki-Larisch (syn?) kupił od Wiktora Chrząszczewskiego majątek Rybna (Rybna) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz).

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 745
Zedlitz, t. III, s. 158
Blažek, t. IV, s. 35
Pilnáček, t. I, s. 213–214; t. V, s. 1414
Dorst, t. I, nr 98
Krane, s. 61
Landbuecher Opp.-Rat., nr 118, 190, 202, 286
Zemská kniha..., nr 55, 75, 87
Album..., s. 624, nr 1921, 1922
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 434
Stibor J., Regesta českých listín a listů z knížectví opolsko-ratibořského (1303) 1457–1731, (w:) Sbornik archivních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 141, 142, 143

FILIACJA KATARZYNY KOSCHITZKIEJ Z ŁAGIEWNIK

N. Koschitzki ż. N.N. — Jan — x — Bernard (Piotr?) v. Aulock ż. Barbara v. Korschlitz — Anna Katarzyna

N. Scheliha ż. N.N. — N. — x — N. Wrbski ż. N.N.

Sambor — x — Katarzyna

Katarzyna Koschitzka z Łagiewnik
m. (x 18.06.1652 r.) Zygmunt v. Heydebrand ze Smard

KOSCHLIG

(KOSLIG, KOSCHLIG WOLKE genannt, *KOŹLIK*)

Stara szlachta księstwa oleśnickiego, według Sinapiusa pochodząca z Polski, herbu Kozieł, chociaż niektórzy historycy ich herb uważają za Wieruszową. Początkowo mieli mieszkać w okolicy Wrocławia (Breslau), a od pierwszej połowy XIV wieku siedzibą rodową był Budzicz (Puditsch) koło Trzebnicy (Trebnitz).

W 1336 roku występują w dokumentach Simon i Nicolaus Kozlig, w 1337 roku Szymon Cozlik jest świadkiem w dokumentach księcia Konrada I oleśnickiego. W 1356 roku znani są Wolko Koslig oraz Bogusza Koslig. W 1368 roku występuje w dokumentach Woytke Koslic, a w latach 1390–1410 Hanulus Koschlig był członkiem rady książąt oleśnickich Konrada II i Konrada III. W 1409 roku Wolko Cosslig występuje jako świadek w dokumentach wydanych w Prudniku (Neustadt) na Górnym Śląsku przez księcia Konrada III oleśnicko-kozielskiego. W 1420 roku Nicol Kotzelig był starostą Bierutowa (Bernstadt).

W 1427 roku Szymon Koschligk otrzymał od książąt oleśnickich 4 łany roli w Jenkowicach (Jenkwitz). W latach 1435–1436 Jan Kozlik był pisarzem książąt oleśnickich Konrada Kantnera i Konrada Białego.

W latach sześćdziesiątych XV wieku Jerzy Koslig, właściciel Budzicza (Puditsch), przebywał na dworze oleśnickim w służbie księcia Konrada Białego II. Żonaty z N.N., miał syna Bernarda oraz córkę Katarzynę. W 1465 roku Szymon Koslig posiadał Jagoszyce (Jagatschuetz) koło Trzebnicy (Trebnitz).

W początkach XVI wieku ród podzielił się na dwie linie: *z Budzicza (Puditsch)* i *z Kosinowa (Koschnoewe)* koło Trzebnicy (Trebnitz).

Linia z Budzicza (Puditsch)

W 1501 roku Piotr Koschligk był właścicielem Jagoszyc (Jagatschuetz), Budzicza (Puditsch), Obornik Śląskich (Obernigk) i Jenkowic (Jenkwitz), a Jan zwany Wolke i jego brat Sebastian – właścicielami Krzeczyna (Kritschen), Ligoty Wielkiej (Gross Ellguth) i Piotrkowiczek (Klein Peterwitz). W 1530 roku występuje w dokumentach Sebastian Koschlig zwany Wolko (ten sam?), właściciel Krzeczyna (Kritschen), Ligoty Wielkiej (Gross Ellguth) i Piotrkowiczek (Klein Peterwitz). W 1532 roku występują w dokumentach Sebastian Koslig Wolcke (ten sam?) i jego syn Jan Wolcke.

W 1503 roku Bernard, syn Jerzego, żonaty z N. von Senitz, był właścicielem Budzicza (Puditsch). Jego siostra – Katarzyna była żoną Bartłomieja von Roth.

W 1528 roku w dokumentach występują bracia: Mates, Jerzy, Baltazar i Jan Koslig. W 1530 roku właścicielem Obornik Śląskich (Obernigk) był Krzysztof Kosslig, występujący w dokumentach jeszcze w 1540 roku.

Mates i Jerzy w 1530 roku posiadali Budzicz (Puditsch). Jerzy był członkiem rady książęcej i sędzią ziemskim i dworskim okręgu trzebnickiego. Żonaty z N. von Dyhrn ze Starej Rzeki (Altwasser) w księstwie głogowskim, miał dwóch synów: Jerzego jun. i Konrada.

Jerzy jun., żonaty z N. von Tader, miał N. syna i N. córkę – żonę (x ok. 1600 r.) N. von Niebelschuetz.

Drugi syn Jerzego sen. – Konrad, właściciel Krościny Wielkiej (Gross Krutschen) i Wilkowej Wielkiej (Gross Wilkawe), był żonaty (x 1617 r.) z N. von Zedlitz ze Strupiny (Stroppen) w Trzebnickiem. Miał syna – Godfryda, który odziedziczył obydwa majątki. Żonaty (x 1641 r.) z N. von Borschnitz, miał tylko córkę – Mariannę, żonę (x ok. 1654 r.) Chrystiana von Unruh.

W 1571 roku Piotrkowiczki (Klein Peterwitz) posiadał Henryk Kosligk (syn Sebastiana?).

W księstwie oleśnickim znani jeszcze byli: Karol – właściciel Cieśli (Zessel) i Szymon – w latach 1637 i 1641 komisarz ziemski księstwa oleśnickiego, właściciel Kopaszyna (Kapatschuetz).

W II połowie XVII wieku Jadwiga Koschlig z Jagoszyc (Jagatschuetz) była żoną Jana von Studnitz.

Linia z Kosinowa (Koschnoewe)

W 1504 roku występują w dokumentach Jan i Kasper, właściciele Kosinowa (Koschnoewe). W latach 1530–1545 właścicielem tej miejscowości był Melchior Koschligk; posiadał on również Górowo (Konradswaldau) i Golę (Guhlau). W roku 1570 właścicielem Goli (Guhłau) był Jerzy Koschligk, a Kosinowa (Koschnoewe) i Przecławic (Pristelwitz) – Jan.

W księstwie oleśnickim ród wymarł w II połowie XVII wieku.

Według Pilnáčka przedstawiciele obydwu linii tego rodu około 1500 roku pojawiają się na terenie księstwa opawskiego.

Około 1500 roku Barbara Koschligk z Budzicza (Puditsch) była żoną Jana von Mosch z Moravczina. Ród von Mosch pochodził również z okolic Trzebnicy (Trebnitz) i być może obydwoje osiedli w księstwie opawskim już jako małżeństwo.

W drugiej połowie XVI wieku notowany jest w dokumentach Melchior Koschligk z Kosinowa (Koschnoewe), który w 1586 roku pożyczał jakieś pieniądze Jerzemu Bernardowi Tworkowskiemu z Kravarý (Deutsch Krawarn), w 1594 roku był właścicielem połowy Vřesinki (Wreschin). Później przeniósł się na Morawy, w 1599 roku był urzędnikiem w Hranicach, w latach 1613–1614 posiadał dom w Uherskym Brode. Jego syn – Jerzy w latach 1617–1619 był właścicielem majątku Přestavalky; za udział w tzw. rebelii skonfiskowano mu dwie trzecie majątku.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 527–529, t. II, s. 746

Blażek, t. I, s. 56

Pilnáček, t. I, s. 318–319

Pilnáček J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 90

C.D.S., t. VI, nr 251; t. XXXIII, s. 29, 33

Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 92, 93, 94, 101, 108

KOSCHMIDER

Ród wymieniany jedynie przez Sinapiusa, według którego był on polskiego pochodzenia z miejscowości Kosmin (Koźmin?) w Wielkopolsce.

Wawrzyniec Koschmider około 1500 roku był właścicielem Borowa (Krumpach) koło Trzebnicy (Trebnitz). Majątek ten sprzedał Janowi von Frankenberg. Akt sprzedaży został zatwierdzony w 1505 roku przez książąt oleśnickich Albrechta i Karola I.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 530

KOSCHUETZKI

zob.

KOSCHITZKI

KOSEL

zob.

JOHN

KOSEL

zob.

KOZEL

KOSELER

zob.

KOESSLER

KOSELWITZ

zob.

KOZLOWSKI

KOSERITZ

Stary ród miśnieński i górnołużycki, którego siedzibą rodową była miejscowość Coseritz. Pierwszym znanym przedstawicielem tego rodu był Konrad von Koseritz, występujący w dokumentach z lat 1344–1355.

Od początku XV wieku posiadali majątki również na terenie śląskiej części Górnych Łużyc w okolicy Czerwieńska (Rothenburg).

Ród wymarł w pierwszej połowie XVI wieku.

Źródła:

Zedlitz, t. III, s. 158

Błażek, t. III, s. 91

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 437–438

KOSICKI

zob.
KOSCHITZKI

KOSIRZ

(KOSIERZ, KOSIRZ z LITULTOVIC, KOSIRZ von LITULTOWITZ)

Stary ród pochodzący z księstwa opawskiego, znany od XIV wieku. Siedzibą rodową były Litultovice (Leitersdorf) koło Opawy (Troppau). W herbie początkowo posiadali ostrze kosy lub sierp, który później zamienili na półksiężyc.

W latach 1368–1390 właścicielem Litultovic (Leitersdorf) był Wawrzek Kosirz. Miał on trzech synów: Jana, Zygmunta i Henryka oraz córkę – Ofkę, żonę N. Mniszcha.

Najstarszy – Jan (zm. po 1437 r.) w latach 1415–1441 właściciel Životic (Seitendorf), w latach 1434 i 1437 występuje w dokumentach raciborskich. Dwukrotnie żonaty: 1. (x 1413 r.) z N.N., 2. z Anną, siostrą Czenka z Tworkova (Tworkau, raczej Turków) i Zybrzyda z Boboluszek (Bobolusk, Bobelwitz, Boblowitz) koło Głubczyc (Leobschuetz). Anna posiadała Nasiedle (Nassiedel, Nassile) koło Głubczyc (Leobschuetz), które w 1431 roku sprzedała (?) (Nasiedle było w tym czasie siedzibą rodową Birków). Miał córkę – Annę, dwukrotnie zamężną: 1. z Mikołajem (zm. 1436 r.) z Benešova (Beneszów, Beneschau) (Drahotusch?), 2. z N. Hrbek, oraz synów: Henryka, Jana jun. i Piotra. Jan jun. z bratem Piotrem odziedziczyli po ojcu Životice (Seitendorf). Piotr miał liczne potomstwo.

Zygmunt – drugi syn Wawrzyńca – posiadał Litultovice (Leitersdorf).

Henryk – najmłodszy z synów Wawrzyńca, był w latach 1413–1435 właścicielem Kružberka (Kreuzberg) koło Krnova (Karniów, Jaegerndorf) i Svatoňovic (Schwansdorf), w 1434 roku występuje w dokumentach raciborskich. Żonaty z Anną, córką Puty z Pottensteinu, która po jego śmierci wyszła za mąż za Bernarda Birkę z Nasiedla (Nassiedel, Nassile). Miał syna – Wacława (zm. po 1451 r.), właściciela Svatoňovic (Schwansdorf). Był on ostatnim przedstawicielem tego rodu na Śląsku.

Źródła:
Pilnáček, t. I, s. 310–311
C.D.S., t. VI, nr 188, 195

KOSKA

zob.
KOSTKA

KOSLOWSKI

zob.
KOZLOWSKI

KOSSEL

zob.
KUSSEL

KOSSLER

zob.
KOESSLER

KOSSPOTH
(KOSPOTH, KOSTBOTH)

Stara szlachta pochodząca z zamku Kosbode koło Neustadt a. d. Orla w Turyngii, znana od XII wieku: w 1137 roku w dokumentach turyńskich występuje Meinhold von Kozindbe.

W wiekach późniejszych podzielili się na kilka linii. Na Śląsku osiedli przedstawiciele linii z *Schildbach* w Miśni, założonej na początku XV wieku.

Na Śląsk przybył w połowie XVII wieku Just, syn Jobsta von Kosspoth, członek rady książąt wirtemberskich w Oleśnicy (Oels), marszałek dworu i starosta księstwa oleśnickiego. Oprócz rodowego Schildbachu w Miśni, posiadał w księstwie oleśnickim Sątok (Zantoch), który wniosła mu w wianie jego druga żona, Miłocice (Muehlatschuetz) i Radzowice (Reesewitz). Był dwukrotnie żonaty: 1. z Anną Dorotą (zm. 1654 r.), córką Jana Jerzego von Langenau, właściciela Trzcinicy Wielkiej (Gross Strentz) koło Wołowa (Wohlau) i Dobroszowa Oleśnickiego (Dobrischau), 2. z Anną Barbarą (ur. 1633 r. – zm. 1697 r.), córką Mikołaja VI Posadowskiego z Posadowic (Postelwitz) i Sątoka (Zantoch).

Just zmarł w 1691 roku, jego grobowiec znajduje się w kościele w Posadowicach (Postelwitz). Pozostawił córkę – Annę Zofię, żonę N. von Salisch, gubernatora Bredy, oraz dwóch synów: Karola Chrystiana – właściciela Krzeczyna (Kritschen) koło Oleśnicy (Oels) i Joachima Wacława – właściciela Sątoka (Zantoch). Obydwaj w początkach XVII wieku byli w służbie królów polskich i tytułowali się baronami (prawdopodobnie saskimi). W 1711 roku otrzymali od króla Augusta II tytuły hrabiów. Joachim Wacław zmarł bezżennie, Karol Chrystian miał kilkoro dzieci, z których Fryderyk August (August) (zm. 1782 r.) otrzymał w 1751 roku tytuł hrabiego Rzeszy (Reichsgraf). Żonaty był dwukrotnie: 1. (x 1751 r.) z Anną von Erpach (zm. 1759 r.), wdową po Janie Wilhelmie von Maltzan, a następnie po Baltazarze Fryderyku von Promnitz (jej trzeci mąż), 2. z Szarlottą Amalią hr. von Reichenbach, wdową po N. hr. von Dohna-Lauck.

W XVIII wieku podzielili się na kilka domów, z których najważniejsze były:

Brzezinka (Briese) – miejscowość tę w 1721 roku zakupiono od rodziny von Gellhorn. Karol Chrystian bar. von Kosspoth, rotmistrz pruskiego regimentu kirasjerów Wierzbickiego, w 1776 roku (27.07.) otrzymał tytuł pruskiego hrabiego.

Iłowa (Halbau) – Fryderyk August bar. von Kosspoth, pułkownik bawarskiego regimentu grenadierów, w 1751 roku (20.08.) otrzymał tytuł hrabiego Rzeszy (Reichsgraf) z predykatem „Hoch- und Wohlgeborne".

Sątok (Zantoch) – bracia Karol Chrystian z Krzeczyna (Kritschen) i Joachim Wacław z Sątoka (Zantoch) w 1711 roku (16.07.) otrzymali tytuł hrabiego Rzeszy (Reichsgraf).

W 1725 roku bracia utworzyli majorat Brzezinka (Briese), w skład którego weszły majątki: Brzezinka (Briese), Gręboszyce (Krompusch), Miodary (Hoenigern), Krzeczyn (Kritschen), Średnie Miłocice (Mittel Muehlatschuetz) i Sątok (Zantoch).

W XIX wieku ród ten posiadał w okolicy Żagania (Sagan) Iłową (Halbau), Borowe (Burau) koło Szprotawy (Sprottau) i Brzezinkę (Briese) koło Oleśnicy (Oels). Tę ostatnią miejscowość posiadali do 1945 roku.

W Polsce od XVI wieku osiedli na Pomorzu przedstawiciele linii pruskiej Kosspothów, nie mający nic wspólnego z linią śląską.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 55–56; t. II, s. 130–131
Dorst, t. I, nr 70
Krane, s. 61–62
Wappensagen..., s. 83
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 439–440

KOSTENTHAL

zob.

ROTHER

KOSTKA

Tego nazwiska używało na Śląsku kilka rodów: według Blażka – dwa, a według Pilnáčka – cztery. Sinapius łączy ich razem. Znane są trzy różne herby oraz jeden ród nieznanego herbu. Informacje w literaturze są sprzeczne i mylące.

KOSTKA

(KOSKA, KOSKI)

Ród księstwa oleśnickiego, znany z XIV–XVI wieku.

W 1387 roku N. Koska był właścicielem Strzelec (Strehlitz) koło Oleśnicy (Oels). W początkach XV wieku właścicielami tej miejscowości byli jego synowie Heincko (Henryk) i Jerzy. Pilnáček zalicza ich do Kostków raciborskich (?) nieznanego herbu. W 1428 roku bracia dokonali podziału majątku. Heinczko swoją część majątku sprzedał w 1428 roku Nikodemowi von Rinckenberg, a Jerzy w 1441 roku – Piotrowi von Seidlitz.

W XVI wieku posiadali Przecławice (Pristelwitz) koło Trzebnicy (Trebnitz), w 1570 roku występuje w dokumentach jako właściciel tej miejscowości „der alte Hans Koske". W 1571 roku właścicielem Przecławic (Pristelwitz) był Merten Koska, sprzedał je pod koniec XVI wieku.

Ostatnia informacja pochodzi z 1677 roku – Merten (syn poprzedniego?) Koske z Przecławic (Pristelwitz) był właścicielem Ligoty (Ellguth) (której?).

Źródła:

Blażek, t. II, s. 67; t. IV, s. 128
Pilnáček, t. I, s. 313

KOSTKA
(KOSTEK)

Ród pochodzenia polskiego, początkowo herbu Dąbrowa, a później Jastrzębiec. Legenda rodowa początków herbu cytowana przez „Wappensagen" jest powtórzeniem polskiej legendy sięgającej czasów Bolesława Chrobrego. Na Górnym Śląsku znani są z dokumentów raciborskich i cieszyńskich.

Jeschek Kostka z Jedlownika (?) był w 1415 roku sędzią ziemskim księstwa raciborskiego, a w 1484 roku w dokumentach raciborskich występuje Maciek (Matieg) Kostek.

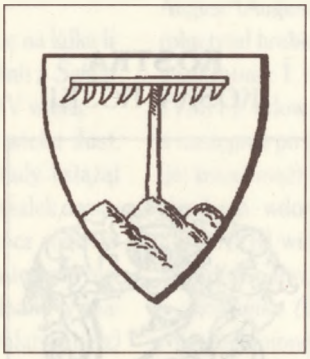
Na Śląsku Cieszyńskim ich siedzibą było Sedliště (Siedlec, Sedlischt) koło Frýdka (Frydek, Friedeck). W 1488 roku w dokumentach cieszyńskich występuje Mikołaj Kostka z Siedlca (Sedliště, Sedlischt). Żonaty z Maruszą, siostrą Baltazara z Dubowca (Dębowca), która po śmierci Mikołaja wyszła za mąż za Jerzego Czelo z Czechowic (Czechowitz) (druga żona). Miał synów: Adama i Piotra.

Ród znany również na Słowacji.

Źródła:

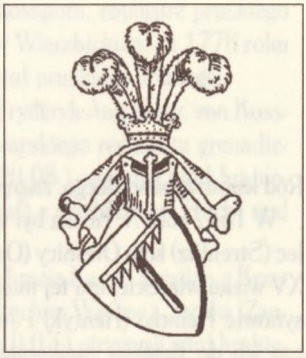
Sinapius, t. I, s. 31–32
Pilnáček, t. I, s. 112–113, 313
Wappensagen..., s. 83–84
C.D.S., t. VI, nr 359

KOSTKA
(KOSTKA z POSTUPIC, KOSTKA von POSTUPITZ)

Stary ród czeski. W 1414 roku Wilhelm Kostka von Postupitz został wpisany w czeski stan rycerski. Należeli do grupy możnowładców czeskich i zajmowali wysokie stanowiska królewskie.

W 1503 roku Bohusz i jego brat – Jan Kostka z Postupic posiadali jako lenno Ziębice (Muensterberg), Ząbkowice Śląskie (Frankenstein), Henryków (Henrichau), Kamieniec Ząbkowicki (Kamenz) i Złoty Stok (Reichenstein).

Źródła:

Błażek, t. I, s. 56
Pilnáček, t. I, s. 312

KOSZINSKI

zob.

KOSCHINSKI

KOSZUTZKI

(*KOSZUCKI*)

Polski ród senatorski herbu Leszczyc, pochodzący z Koszut w Wielkopolsce.

W 1770 roku (30.01.) inkolat śląski uzyskał Hektor Koszucki. Był on synem Antoniego – burgrabiego pyzdrskiego i jego drugiej żony – Heleny Zbijewskiej. Jego potomkowie posiadali majątki Wziąchowo Wielkie (Gross Tschunkawe) i Świebodów (Schwiebedawe) koło Milicza (Militsch). W linii męskiej ród wymarł w 1872 roku (16.10.) na Józefie von Koszutzki, który miał tylko córkę – Józefinę Joachimę Henriettę Klarę, zamężną bar. von Wechmar.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 91

Pilnáček, t. III, s. 718

Dorst, t. III, tabl. 163

(de) KOTORZ

W XIV wieku w dokumentach opolskich występuje ród rycerski z Kotorza (Kottorz) koło Opola (Oppeln). W 1309 roku Bolko de Cotorz był świadkiem w dokumentach księcia Bolka opolskiego, a w 1399 roku Perco de Hotocz – w dokumentach księcia Władysława Opolczyka.

Źródła:

Boehme, t. II, s. 68, 74

KOTOWSKI

W 1659 roku (20.05.) król Jan Kazimierz nadał szlachectwo szwedzkie, a w 1673 roku sejm polski przyznał indygenat polski z herbem Kot Adamowi Kotowskiemu (zm. 21.11.1693 r.), według Szenica zbiegłemu synowi chłopa pańszczyźnianego (sic!) z Komorzna (Reinersdorf) koło Kluczborka (Kreuzburg). Należał on do najbogatszych ludzi w Polsce: sekretarz królewski i dworzanin trzech kolejnych królów polskich, starosta kilku starostw, dzierżawca żup solnych i administrator ceł koronnych.

Żonaty z Małgorzatą (zm. 14.06.1690 r.), córką krawca królewskiego Duranta, nie posiadając potomstwa, liczne swoje majątki zapisał zakonom warszawskim; pałac na Nowym Mieście zakupiła królowa Maria Sobieska i ofiarowała klasztorowi sióstr sakramentek. Kotowscy pochowani zostali w wybudowanej przez siebie kaplicy grobowej w kościele dominikanów w Warszawie.

Jego biografia jest bardzo tajemnicza: nie wiadomo, gdzie zdobył wykształcenie i skąd posiadał

pieniądze, a także w jaki sposób dostał się na dwór królewski. Z dużym prawdopodobieństwem można postawić hipotezę, że był naturalnym synem któregoś z Beessów z Karłowic (Karlsmarkt) koło Brzegu (Brieg), niedaleko Komorzna (Reinersdorf). Beessowie używali zamiennie z rodowym nazwiska „Katowski" od dawnej nazwy Karłowic: Katzerdorf – Katowice (czeskie słowo „kat" – kot). Z praktyką zmiany w nazwisku jednej litery w przypadku posiadania naturalnych dzieci spotykamy się na Śląsku często: np. potomstwo książąt ziębickich – „von Monsterberg" zamiast „Muensterberg", legnicko-brzeskich „von Lignitz" zamiast „Liegnitz". W tym okresie Beessowie byli blisko związani z polskim dworem królewskim, dwie Beessówny z linii oleskiej: Katarzyna i Anna Zuzanna Teresa były damami dworu polskiego i w 1648 roku (6.01.) na zamku warszawskim odbyły się ich śluby: Katarzyna wyszła za mąż za Denhoffa, a Anna za Oppersdorffa.

Źródła:

Uruski, t. VII, s. 339

Album..., s. 392, nr 1089

Szenic St., Niezwykła kariera śląskiego chłopa, (w:) Ongiś, Warszawa 1975, s. 287–291

KOTTULIN

zob.

MOKRSKI

KOTTULINSKI

(KOTTULINSKI von KOTTULIN, KOTULINSKI, CHOTULINSKI, JELETSKI, JALETSK)

Herb rodowy I

Herb rodowy II

Herb linii Německe Pavlovice i Matějovíce

Herb szlachecki I

Herb szlachecki II

Herb szlachecki III

Herb szlachecki IV

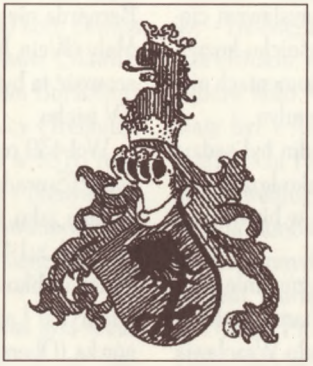
Herb linii Sucholazetz

Herb baronowski

Herb baronowski z 1518 roku
linii dolnośląskiej z Jelcza

Herb baronowski z 1645 roku
linii opawskiej z Krzyżkowic

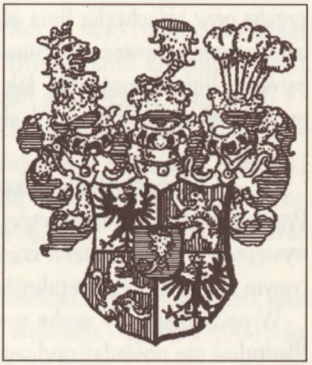
Herb czeskiej linii baronowskiej
z 1652 roku

Herb baronowski z 1730 roku

Herb czeskiej linii hrabiowskiej
z 1706 roku

Herb pruskiej (wymarłej) linii
hrabiowskiej z 1748 roku

Stary ród górnośląski pochodzący z Kotulina (Kottulin) koło Toszka (Tost), znany od XIV wieku. Według heraldyków i tradycji rodowej początkowo posiadali herb Ogończyk, zamieniony później na Kopacz, chociaż ani figurą, ani barwami nie odpowiadał polskiemu herbowi Kopacz. Legenda rodowa Kotulińskich prawie zupełnie pokrywa się z legendą herbu Ogończyk, podaną przez Paprockiego. Na Śląsku podobny herb posiadali Taderowie. W Polsce znani są również Kotulińscy herbu Kopacz, pochodzący, według Uruskiego, z Kotulina koło Rawy Mazowieckiej (?). W ciągu wieków Kotulińscy podzielili się na liczne linie, a herb ich ulegał stałym zmianom i udostojnieniom.

Jednocześnie z Kotulina (Kottulin) pochodził inny znany śląski ród Wrochemów, którzy również używali w XIV i XV wieku nazwiska „Kotulinski".

Pierwsze informacje źródłowe pochodzą z połowy XIV wieku: w 1357 roku Heinrich de Kothelin kupił od Mrosanusa de Pruskov Prusków (Pruskau) koło Olesna (Rosenberg). Ten sam Henryk w 1361 roku występuje jako świadek w dokumentach księcia Bolesława niemodlińskiego.

W 1358 roku Nicol Kacholin (Kotulin) występuje jako sędzia – rozjemca w sporze granicznym terenów Koźle (Cosel) – Toszek (Tost) – Bytom (Beuthen) pomiędzy księciem Przemysławem cieszyńskim a księciem Konradem oleśnicko-kozielskim. W 1397 roku występują w dokumentach niemodlińskich Steffe i Hannos de Chotulyn.

W 1409 roku Dietrich von Kottulin był sędzią dworskim księcia Konrada III oleśnicko-kozielskiego, w 1410 roku bierze on udział w bitwie pod Grunwaldem po stronie krzyżackiej.

Od XV wieku ród dzielił się na liczne linie i domy, z których najbardziej znane to: baronowska linia dolnośląska z *Jelcza (Jeltsch)* koło Wrocławia (Breslau), wydzielona z niej linia z *Dobromierza (Hohenfriedeberg)*, baronowska i hrabiowska linia *czeska* oraz szlachecka linia *górnośląska*. Bardzo trudno uporządkować przedstawicieli tych linii, gdyż zarówno linia dolnośląska, jak i czeska posiadały majątki także na Górnym Śląsku.

Górnośląska linia szlachecka

Przedstawiciele tej najstarszej linii Kotulinskich występują w dokumentach często pod zniekształconym nazwiskiem „Chotulinski".

W początkach XV wieku w rodowym Kotulinie (Kottulin) nie posiadali żadnego majątku, a przejściowo siedzibą górnośląskich Kotulinskich stał się Jaryszów (Jarischau) koło Ujazdu (Ujest) w księstwie strzeleckim i czasem używali również nazwiska „Jarischowski".

W 1412 roku Janke von Kotulen, starosta okręgu sądowego lublinieckiego, występuje w dokumentach księcia Bernarda niemodlińsko-strzeleckiego. W 1415 roku ten sam Janke kupił Dralin (Dralin) koło Lublińca (Lublinitz). Nie wiadomo, jaki był jego związek z Jankem Kotulińskim, założycielem linii dolnośląskiej, ani Jankem Chotulinskim sive Jarischowskim, starostą i burgrabią zamku w Opolu (Oppeln).

Janko Chotulinski w latach 1425–1453 występuje w dokumentach jako starosta opolski, a później burgrabia zamku księcia Bolka IV. Po raz pierwszy w dokumentach pojawia się w 1411 roku, kiedy Piotr – sołtys wsi Jaryszów (Jarischau), nie mając dzieci, zapisał sołectwo bratu swojej żony Anny, Jankowi Jarischowskiemu. W 1427 roku otrzymał on w nagrodę za wierną służbę od księcia Bernarda niemodlińsko-strzeleckiego wieś Kotórz Mały (Klein Kottorz) koło Opola (Oppeln). Miejscowość ta była własnością Kotulińskich do końca XV wieku.

W 1439 roku Janke Czotulinski, właściciel Zawady (Sowade) niedaleko Kotorza (Kottorz), występuje jako świadek księcia Bernarda. W dokumentach z 1450 roku (25.02.) notowani są bracia Janek i Mikołaj, ich matką była N., siostra Hynka (Henryka) Larischa z Klisina (Glaesen) koło Głogówka (Oberglogau). W 1478 roku właścicielami Kotorza Małego (Klein Kottorz) było rodzeństwo: Maruchna (Małgorzata), Niza (Agnieszka), Jan i Nikel (Mikołaj). Maruchna była w latach 1472–1475 przełożoną (priorin) klasztoru norbertanek w Czarnowąsach (Czarnowanz) koło Opola (Oppeln), zaś Niza jej zastępczynią (subpriorin).

W XVI wieku ksiądz Ambroży Kotulinski (zm. 5.07.1547 r.) był proboszczem w Polskiej Cerekwi (Polnisch Neukirch) i dziekanem kapitulnym w Raciborzu (Ratibor).

W późniejszych wiekach zbiednieli i bardzo rzadko występowali w dokumentach, dopiero w XVIII wieku są notowani w metrykach parafialnych okolic Gliwic (Gleiwitz): w 1706 roku Eleonora Bogumiła Kotulinska – żona N. von Schultzendorf, notowana była w księgach metrykalnych parafii Szałsza (Schalscha) jako matka chrzestna Józefa Zagórskiego, w 1707 roku Dorota Kotulinska była żoną N.N., burgrabiego Samborowic (Schammerwitz) koło Raciborza (Ratibor), zaś w 1715 roku Adam Wacław posiadał majątek w Boryni (Borin) koło Rybnika (Rybnik).

Baronowska linia dolnośląska z Jelcza (Jeltsch)
Przedstawiciele tej linii używali zamiennie nazwiska „Jeletski", „Jaletski" i „Geletski".

W 1452 roku Jancke (zm. po 1460 r.) Kotulinski kupił od biskupa wrocławskiego Piotra II Nowaka wieś i zamek Jelcz (Jeltsch) i Piekary (Beckern) koło Oławy (Ohlau). Nie wiadomo, czy był on tożsamym z występującym w dokumentach w tym czasie Jankiem Kotulinskim vel Chotulinskim, burgrabią zamku opolskiego.

Jancke był założycielem dolnośląskiej linii Kotulinskich. Występuje w dokumentach jako szwagier Przecława z Wronowa (Frohnau) koło Lewina Brzeskiego (Loewen), właściciela Sławic (Slawitz) koło Opola (Oppeln). Żonaty z N. von Borschnitz z Paniowic (Pannwitz) koło Trzebnicy (Trebnitz), miał syna – Mikołaja (Nicol), który w 1518 roku (24.10.) uzyskał tytuł barona Rzeszy z predykatem „von der Jeltsch". Mikołaj miał prawdopodobnie brata N., gdyż istniała również szlachecka linia Kotulinskich z *Jelcza* (Jeltsch).

Można przypuszczać, że córką Jancka była Anna, ok. 1495 r. żona Bartłomieja von Frankenberg, właściciela Strupiny (Stroppen) koło Trzebnicy (Trebnitz).

Mikołaj (Nicol) w 1501 roku kupił Dobromierz (Hohenfriedeberg) koło Bolkowa (Bolkenhain). Jego potomkowie pochodzący od syna (Kiliana?) właściciela Dobromierza (Hohenfriedeberg) utworzyli oddzielną linię z tej miejscowości. Mikołaj (Nicol), żonaty z N. von Tader (jej matką była N. Opalińska z Ponieca koło Gostynia w Wielkopolsce), miał córkę – Małgorzatę, żonę (x ok. 1540 r.) Jana von Frankenberg-Proschlitz, oraz dwóch synów: Kiliana, znanego z dokumentów z około 1534 roku i z dokumentu królowej Izabeli, wydanego w Opolu (Oppeln) w 1556 roku, oraz N. syna, dwukrotnie żonatego: 1. z N. von Naefe z Objazdy (Obischau) koło Namysłowa (Namslau), 2. z N. von Borschnitz z Borowa (Bohrau). Z pierwszą żoną miał syna – Piotra (zm. 19.09.1611 r.) oraz dwie N. córki, z których jedna była żoną N. von Baruth, druga – N. von Reichenbach. Z drugą żoną miał dwóch synów: Cypriana i Jana.

Cyprian Kotullinski bar. von Jeltsch był właścicielem Bąkowic (Bankwitz) koło Namysłowa (Namslau) w księstwie oleśnickim i w 1620 roku starostą namysłowskiego okręgu sądowego.

Jego brat – Jan również posiadał w okolicy Namysłowa (Namslau) Miejsce (Staedtel). Majątki te oraz sąsiadujący z nimi Świerczów (Schwirtz) należały do Kotulinskich od początków XVI wieku. Jan, żonaty z N. von Salisch z Pisarzowic (Schreibersdorf – które?), miał córkę N. – żonę (x ok. 1630 r.) N. von Prittwitz z Dąbrowy (Dammer) w księstwie oleśnickim, oraz syna – Jana jun., właściciela Kotły (Kuttlau) koło Głogowa (Glogau). Jan jun., żonaty z Rozyną von Dombnig, miał córkę – Helenę, żonę Moryca bar. Kotulinskiego z Jelcza (Jeltsch), oraz syna – Melchiora, właściciela majątków koło Namysłowa (Namslau). Melchior żonaty był z Anną, córką Wacława von Studnitz, właściciela Krościny (Krutschen). Jego potomkowie – według Sinapiusa – nie byli znani, wdowa wyszła ponownie za mąż za N. von Baruth, zaś według innych źródeł Baruth był pierwszym jej mężem, a drugim Kotulinski.

Synami Piotra lub Cypriana byli Adam i N., właściciel Miejsca (Staedtel).

Adam, żonaty z Urszulą Elżbietą von Prittwitz und Gaffron, miał syna Moryca, właściciela Bukowy Śląskiej (Buchelsdorf) koło Namysłowa (Namslau) i Brzezinki (Briese) koło Oleśnicy (Oels), dwukrotnie żonatego: 1. z Heleną (zm. 1626 r.), córką Jana jun. Kotulinskiego z Kotły (Kuttlau) – jej epitafium znajduje się w kościele w Brzezince (Briese), 2. z Rozyną von Dompnig. Miał tylko córkę – Urszulę Rozynę, żonę Bernarda von Waldau.

N. Kotulinski, właściciel Miejsca (Staedtel), miał dwóch synów: Jana Wolframa – zginął w 1663 roku na Węgrzech i Jerzego Moryca – zginął w 1683 roku pod Wiedniem.

Z tej linii znani byli: Adam bar. Kotulinski z Jelcza (Jeltsch), właściciel Miodar (Hoenigern) w księstwie oleśnickim. Miał jedynie córkę – Helenę (Urszulę Helenę) (ur. 2.10.1642 r. – zm. 4.05.1708 r.), żonę (x 13.02.1661 r.) Jana Adama bar. Posadowskiego (ur. 30.04.1636 r. – zm. 29.02.1708 r.), starosty księstwa brzeskiego.

Jan bar. Kotulinski z Jelcza (Jeltsch), właściciel Biestrzykowic (Eckersdorf) koło Namysłowa (Namslau), żonaty z Anną Urszulą von Puster z Ramiszowa (Ramischau) koło Trzebnicy (Trebnitz), miał dwie córki: Annę Dorotę – żonę N. von Seiblitz i Annę Helenę – żonę N. von Wolff.

Daniel bar. Kotulinski z Jelcza (Jeltsch), urzędnik królewski (starosta?) namysłowskiego okręgu sądowego, był właścicielem Biestrzykowic (Eckersdorf) i Jakubowic (Jakobsdorf) koło Namysłowa (Namslau). W 1666 roku (20.02.) otrzymał potwierdzenie starego stanu panów (barona) z predykatem „zu Jeltsch und Edle Herrn zu Eckherstoff". Żonaty z Anną Marią von Frankenberg-Ludwigsdorf, miał córkę – Beatę Maksymilianę i dwóch synów: Baltazara Zygmunta i Daniela Leopolda.

Baltazar Zygmunt, właściciel Biestrzykowic (Eckersdorf) i Dolnych Kunic (Nieder Kunitz) koło Legnicy (Liegnitz), był pułkownikiem żandarmerii. Jego młodszy brat – Daniel Leopold, właściciel Woskowic Górnych (Hennersdorf) koło Namysłowa (Namslau), w 1726 roku (28.06.) kupił od Jana Moryca von Frankenberg Komorzno (Reinersdorf) koło Kluczborka (Kreuzburg). Był sędzią dworskim i ziemskim, a później starostą namysłowskiego okręgu sądowego. W 1748 roku (30.09.) otrzymał wraz ze swoim synem – Danielem Krzysztofem – tytuł pruskiego hrabiego. Zmarł 25.08.1750 roku i pochowany został w kościele w Komorznie (Reinersdorf)). Syn prawdopodobnie zmarł zaraz po ojcu lub wyjechał, gdyż już w 1760 roku majątkiem administruje siostrzeniec Daniela Leopolda – Karol Chrystian von Prittwitz.

Maksymilian Rudolf bar. Kotulinski z Jelcza (Jeltsch) był w XVIII wieku starostą wolnego państwa sycowskiego i właścicielem Dolnych Dziesławic (Nieder Distelwitz) oraz Ligoty Dziesławskiej (Ellguth – Distelwitz) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg).

W kościele w Stradomii Wierzchniej (Ober Stradam) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg) znajduje się epitafium z inskrypcją: „Anno 1608 Sigmund Gafron der Elter von und zue Ober-Stradomb und Hedwigis Gafronin geborne Kotulinskin Fraw zue Oberstradomb".

Linia baronowska i hrabiowska z Jelcza wymarła w drugiej połowie XVIII wieku.

Oprócz wymienionych, posiadali oni w okręgu namysłowskim jeszcze Bąkowice (Bankwitz), Dąbrowę (Dammer), Zbicę (Sbitze), Gręboszów (Grambschuetz) i Smogorzów (Schmograu).

Linia szlachecka z Jelcza (Jeltsch)

O linii tej istnieje niewiele informacji. Jej założycielem był prawdopodobnie N., brat bar. Mikołaja Kotulinskiego, a siedzibą również prawdopodobnie Lutynia (Leuthen) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

Na przełomie XVI i XVII wieku Joachim Kotulinski z Jelcza (Jeltsch), właściciel Lutyni (Leuthen) i Żaru (Saara) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), żonaty z Martą von Arzat miał dwóch synów: Jerzego Fryderyka i Godfryda Kaspra.

Jerzy Fryderyk (zm. 4.11.1681 r.) odziedziczył Lutynię (Leuthen) i był właścicielem Karczyc (Kertschuetz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

Godfryd Kasper odziedziczył Żar (Saara) i część Lutyni (Leuthen) i był właścicielem Galowic (Gallowitz) koło Wrocławia (Breslau). Żonaty z Anną Magdaleną, córką Augusta Henryka von Kromayer z Solnej (Gross Saegewitz), zmarł 19.08.1684 roku, w wieku 41 lat.

Według Sinapiusa – linia szlachecka z Jelcza (Jelcz) wymarła w 1673 roku na Henryku Kotulinskim, kanoniku katedry w Magdeburgu.

Linia baronowska z Jelcza (Jeltsch) i Dobromierza (Hohenfriedeberg)

Sinapius błędnie zlokalizował i określił siedziby tej linii, powodując duże zamieszanie. Według niego siedzibami rodowymi były: niezidentyfikowana miejscowość Olschnig w księstwie opolskim, Dobromierz (Hohenfriedeberg), który umieszcza w księstwie nyskim oraz Miejsce (?) (Staedtlein) – również w tym księstwie.

W 1501 roku Dobromierz (Hohenfriedeberg) kupił założyciel linii baronowskiej – Mikołaj (Nicol). W rękach Kotulinskich znajdował się zaledwie do 1524 roku, kiedy to przejęli go Borschnitzowie. Po Mikołaju otrzymał go któryś z jego synów (Kilian?), żonaty (x ok. 1500 r.) z Małgorzatą von Stosch. Miał on syna N., który z kolei był żo-

naty (x przed 1540 r.) z Heleną von Elsterberg. Ich synem był również N., żonaty z Anną von Sitsch ze Stiebendorfu – brak polskiej nazwy, wieś nie istnieje – powstało jezioro (lub też są to Ściborowice, Stiebendorf) koło Prudnika (Neustadt) albo Ścibórz (Stuebendorf) koło Otmuchowa (Ottmachau) w księstwie nyskim.

W XVI wieku posiadali liczne majątki w księstwie opolsko-raciborskim i bardzo często występowali w księgach ziemskich tego księstwa, przeważnie pod nazwiskiem „Jaletski", „Geletski".

W połowie XVI wieku Adam (któryś z wymienionych wyżej?) bar. Kotulinski z Jelcza (Jeltsch) i Dobromierza (Hohenfriedeberg) był właścicielem Trzebiny (Kunzendorf), Miłowic (Muehlsdorf) i Wierzbca (Wackenau) koło Prudnika (Neustadt). Żonaty z N. von Smeskal, miał córkę – Annę Katarzynę, żonę (x 1559 r.) Krzysztofa von Wachtel, która Trzebinę (Kunzendorf) przekazała mężowi (wg jednych źródeł sprzedała, wg innych wniosła w wianie). Od tej pory Trzebina (Kunzendorf) nosiła nazwę „Wachtel-Kunzendorf". Krzysztof von Wachtel zmarł przed 1603 rokiem, a wdowa wyszła w 1603 roku ponownie za mąż za Dypranda von Stolz z Gostomi (Simsdorf) koło Prudnika (Neustadt).

Synem ostatniego N. Kotulinskiego i Anny von Sitsch był Jerzy Kotuliński (zm. po 1610 r.) z Dobromierza (Hohenfriedeberg), w 1570 roku członek królewskiej komisji do spraw żydów w Prudniku (Neustadt). Oprócz majątków w okolicy Prudnika (Neustadt) był właścicielem Bartoszówki (Barzdorf) i Poniatowa (Seitendorf) w księstwie świdnickim. Żonaty z Elżbietą von Keltsch z Rościsławic (Riemberg) koło Wołowa (Wohlau), miał trzy córki: Annę Elżbietę – żonę Fryderyka von Beess z Malerzowic (Gross Mahlendorf) koło Niemodlina (Falkenberg), Annę Marię – żonę N. von Pfeil i Annę Helenę – żonę N. von Koeckritz oraz trzech synów: Adama (zm. 1670 r.), mylonego bardzo często z Adamem z XVI wieku, Jana i Jerzego jun.

W 1667 roku (3.09.) potwierdzenie starego stanu panów z predykatem „Freiherr von der Jeltsch" otrzymali Kasper Moryc i Adam. Nie wiadomo, z której byli linii.

Prawdopodobnie z linii z *Dobromierza (Hohenfriedeberg)* lub *szlacheckiej* był Jan Kotulinski-Jaletski, w 1539 roku właściciel Sławic (Slawitz) koło Opola (Oppeln), żonaty z Krystyną N.

Czeska linia baronowska i hrabiowska

W Czechach Kotulinscy znani są od XVI wieku, pochodzili prawdopodobnie z *baronowskiej linii z Jelcza (Jeltsch)*, gdyż w 1652 roku (30.09.) Jan Kotulinski z Kotulina (Kottulin) otrzymał potwierdzenie starego stanu panów.

Na Śląsk przybył na przełomie XVII i XVIII wieku w służbie cesarskiej, jako kanclerz wyższego urzędu śląskiego we Wrocławiu (Breslau), członek rady cesarskiej, Franciszek Karol I bar. Kotulinski z Kotulina (Kottulin), żonaty z N. hr. von Rothal z Austrii. W części literatury uważany jest za przedstawiciela linii *morawsko-opawskiej z Krzyżkowic (Kroeschendorf)*. W 1706 roku (26.02.) otrzymał tytuł czeskiego hrabiego, a w 1718 roku (23.04.) kupił od Jana Dietricha bar. von Peterswald państwo Toszek-Pyskowice (Tost-Peiskretscham) na Górnym Śląsku, przebywał jednak głównie we Wrocławiu (Breslau). Zmarł w 1748 roku, a majątek odziedziczył jego syn – hr. Karol Franciszek II. W 1759 roku (24.06.) sprzedał państwo Toszek-Pyskowice (Tost-Peiskretscham) Fryderykowi Wilhelmowi hr. Posadowskiemu. Oprócz wymienionego państwa obydwaj Kotulinscy posiadali również Boronów (Boronow) koło Lublińca (Lublinitz), Czechowice (Schechowitz) koło Gliwic (Gleiwitz) i Łańce (Lohnitz) koło Rybnika (Rybnik).

Franciszek Karol I miał również córkę – Marię Antoninę (ur. 1710 r. – zm. 1787 r.), żonę (x 1734 r.) Józefa Marii Baltazara Wilczka z miejscowości Dobrá Zemice (Guttenland).

Linia szlachecka i baronowska morawsko-opawska z Krzyżkowic (Kroeschendorf)

Kotulinscy na Morawach pojawili się w połowie XVI wieku, a w księstwie opawskim znani byli od początków XVI wieku. Nie wiadomo, czy morawscy przedstawiciele tego rodu pochodzili od Kotulinskich czeskich czy opawskich lub też odwrotnie – opawscy pochodzili z Kotulinskich morawskich.

W połowie XVI wieku Jerzy Kotulinski był pisarzem ziemskim księstwa opawskiego; dwukrotnie żonaty: 1. z Anežką Myszlanską z Moraw, 2. z Weroniką Kunczicką herbu Świerczek. Z pierwszego małżeństwa miał czterech synów: Jana, Kaspra, Fryderyka i Wacława, z drugiego – Jerzego jun.

Fryderyk, żonaty z Anną Szirocką, był właścicielem Kopčisk koło Suchych Lazec (Sucholasetz).

Wacław, żonaty z N. Stablowską, posiadał majątki w okolicy Osoblahy (Hotzenplotz).

W 1645 roku (13.06.) został wpisany w czeski stan panów (tytuł barona) Jan Kottulinski z predykatem „von Kottulin und Krziczkowitz", prawdopodobnie dotyczy to Krzyżkowic (Kroeschendorf) koło Prudnika (Neustadt), należących w tym czasie do regionu Osoblahy (Hotzenplotz).

W pierwszej połowie XVIII wieku Maria Katarzyna bar. Kotulinska (ur. 13.11.1692 r. – zm. 20.05.1733 r.) z Krzyżkowic (Kroeschendorf) była żoną (x 17.05.1711 r.) Franciszka Karola bar. Chorinskiego (ur. 17.09.1689 r. – zm. 16.03.1741 r.) z Moraw, zaś Maria Barbara była żoną (x 1715 r.) Maksymiliana Filipa hr. von Magnis und Strassnitz (ur. 5.05.1685 r. – zm. 28.04.1738 r.).

W XVIII wieku przedstawiciele linii czeskiej osiedli również na Węgrzech, a w 1744 roku zostali zaliczeni do szlachty Steyermarku w Górnej Austrii.

W 1905 roku (31.10.) Karol bar. Dobrzenski von Dobrzenic, adoptowany syn Teodory hr. Kottulinskiej z domu bar. von Mayrn-Melnhoff, otrzymał zgodę cesarza Franciszka Józefa na przyjęcie nazwiska „hr. Kottulinski bar. von Kottulin, Krzischkowitz und Dobrzenicz".

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 532–534; t. II, s. 131–137
Gauhen, s. 845
Zedlitz, t. III, s. 162–163
Blažek, t. II, s. 67; t. IV, s. 26, 129
Pilnáček, t. III, s. 718–721
Wappensagen..., s. 85
Dorst, t. II, nr 333
Doerr, s. 126, 135, 150, 152, 190, 217,
Landbuecher Opp.-Rat., nr 204, 259, 262, 263, 265, 273, 302, 333, 344, 373
Zemská kniha..., nr 12, 154, 157, 158, 160
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 446–447
C.D.S., t. I, s. 73, 96, 132, 137, 145; t. VI, nr 26, 29, 126, 128, 137, 200, 223, 237; t. XXXIII, s. 43
Veldtrup, s. 411
Schincke C., Der Kreis Neustadt O/S., Geographischgeschichtliches Handbuch, Neustadt 1890, s. 102, 103, 109

TABLICA GENEALOGICZNA LINII Z JELCZA

Jancke Kotulinski
zm. po 1460 r.
1452 r. – kupił Jelcz
ż. N. v. Borschnitz z Paniowic

? ?

N.
linia szlachecka z Jelcza

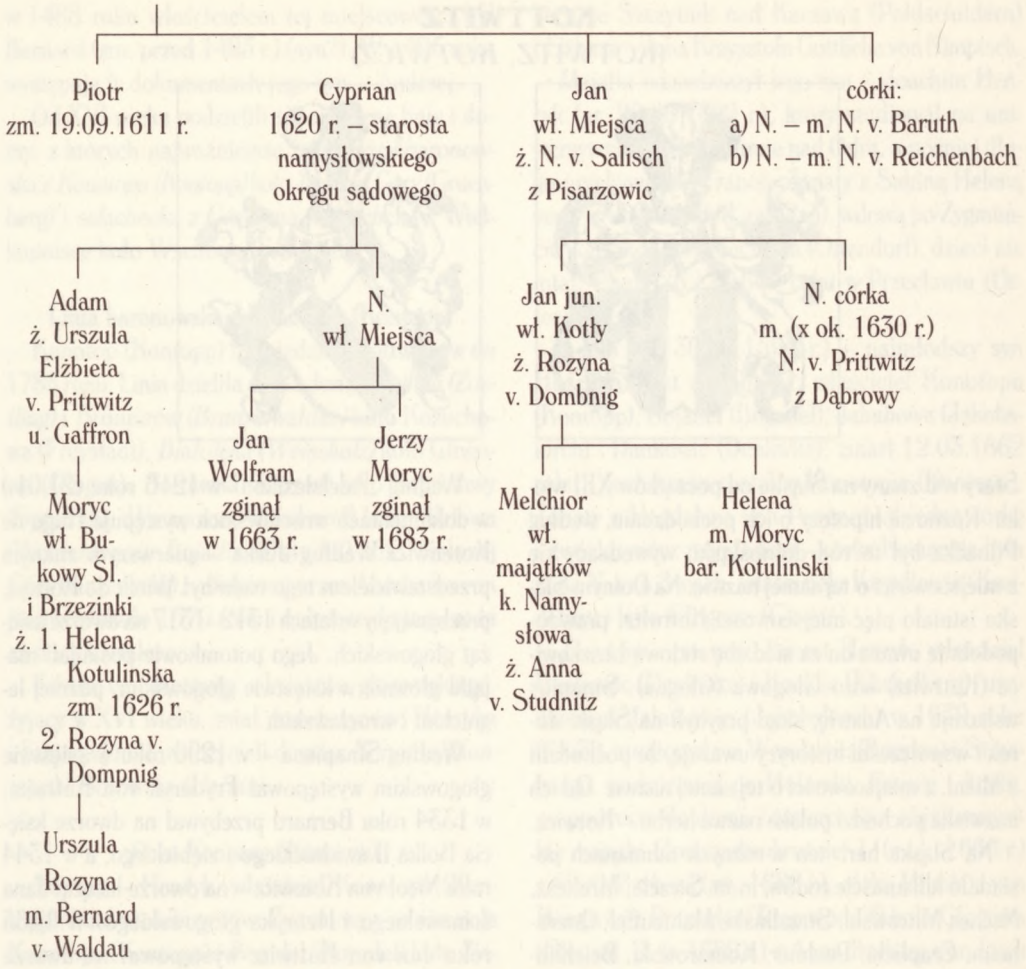
Mikołaj (Nicol)
1501 r. – kupił Dobromierz
ż. N. v. Tader

Anna
m. (x ok. 1495 r.)
Bartłomiej v. Frankenberg wł. Strupiny

N. syn, ok. 1550 r.
ż. 1. N. v. Naefe z Objazdy
2. N. v. Borschnitz z Borowa

Kilian
ok. 1534 r.
(linia z Dobromierza?)

Małgorzata
m. (x ok. 1540 r.) Jan
v. Frankenberg-Proschlitz

KOTTULINSKI

W drugiej połowie XIV, w XV i początkach XVI wieku górnośląski ród Wrochemów podawał Kotulin (Kottulin) jako swoją siedzibę rodową i używał zamiennie nazwiska „Kottulinski".

W 1368 roku Wrochin von Kottulin występował jako świadek w dokumentach księcia Konrada II oleśnicko-kozielskiego. W 1539 roku w księgach ziemskich opolsko-raciborskich występuje Jan Kotulinski zwany Wrochen vel Jan Kotulinski z Kotulina (Kottulin), właściciel Polskiej Cerekwi (Polnisch Neukirch) koło Koźla (Cosel).

zob.
WROCHEM

KOTTWITZ

(KOTWITZ, *KOTWICZ*)

Stary ród znany na Śląsku od początków XIII wieku. Różne są hipotezy o ich pochodzeniu, według Pilnačka był to ród dolnośląski, wywodzący się z miejscowości o tej samej nazwie. Na Dolnym Śląsku istniało pięć miejscowości Kottwitz, prawdopodobnie uważa on za siedzibę rodową Leszkowice (Kottwitz) koło Głogowa (Glogau). Sinapius wskazuje na Austrię, skąd przybyli na Śląsk. Jurek i współcześni historycy uważają, że pochodzili z Miśni, z miejscowości o tej samej nazwie. Od ich nazwiska pochodzi polska nazwa herbu – Kotwicz.

Na Śląsku herb ten w różnych odmianach posiadało kilkanaście rodów, m.in. Strzela, Mrakesz, Necher, Mitrowski, Strzalinski, Manteuffel, Quernheim, Czaplicki, Pochner, Komorowski, Beichlingen i Zaruba.

Według legendy i tradycji rodowej pochodzili ze starego rodu baronów austriackich, którzy początkowo nazywali się „Pochner". Według tej tradycji na przełomie XIV i XV wieku żyło trzech braci: Henryk, Jan i Piotr, którzy byli założycielami trzech podstawowych linii, przyjmując w swoich herbach odmienne klejnoty: Henryk – koło młyńskie, Jan – rękę z mieczem, Piotr – trzy czarne strusie pióra. Piotr przyjął również nazwisko „Strzała" (na Śląsku „Strzela" vel „Strol") i w początkach XV wieku służył Władysławowi Jagielle; zmarł po 1430 roku. Bardziej prawdziwe jest twierdzenie Okolskiego, że żyli oni pod koniec XIII wieku, gdyż Strzelowie na Górnym Śląsku znani są od pierwszych lat XIV wieku.

Według „Adelslexikon" w 1216 roku (21.01.) w dokumentach wrocławskich występuje Hugo de Kotenwicz.Według Jurka – pierwszym znanym przedstawicielem tego rodu był Witek de Kotwyz, przebywający w latach 1312–1317 na dworze książąt głogowskich. Jego potomkowie posiadali majątki głównie w księstwie głogowskim, później legnickim i wrocławskim.

Według Sinapiusa – w 1290 roku w księstwie głogowskim występował Fryderyk von Kottwitz, w 1334 roku Bernard przebywał na dworze księcia Bolka II świdnickiego i ziębickiego, a w 1344 roku Nicol von Kotewitz – na dworze książąt Jana ścinawskiego i Henryka głogowskiego. W 1365 roku Jan von Kottwitz występował na dworze księżnej Anny, wdowy po Wacławie I legnickim, a w 1378 roku – na dworze księcia Ludwika II legnicko-brzeskiego.

W 1410 roku w bitwie pod Grunwaldem po stronie krzyżackiej brało udział trzech przedstawicieli tego rodu: Nickel, Witche i Kuncze. Nickel był dowódcą jednego z dwóch oddziałów ochotników śląskich. W 1414 roku był starostą Szprotawy (Sprottau), zmarł po 1453 roku. Nicol (inny?) (zm. ok. 1485 r.) był właścicielem Ligoty (Ellguth – której?), miał cztery córki: Martę – żonę Wawrzyńca (Lorenz) von Stahnes (?), sędziego w Górze Śląskiej (Guhrau); Annę; Barbarę i Brygidę.

W drugiej połowie XV wieku Adam von Kottwitz, żonaty z Salomeą von Sack, był właścicielem Solnik (Zoellnig) koło Kożuchowa (Freystadt),

w 1488 roku właścicielem tej miejscowości był Bernard (zm. przed 1495 r.) (syn?). W 1495 roku występuje w dokumentach jego syn – Andrzej.

Od XVI wieku podzielili się na liczne linie i domy, z których najważniejsze były dwie: *baronowska z Konotopu (Kontopp)* koło Zielonej Góry (Gruenberg) i *szlachecka z Górczyna (Gorschen)* w Wielkopolsce koło Wschowy (Fraustadt).

Linia baronowska z Konotopu (Kontopp)

Konotop (Kontopp) był siedzibą Kottwitzów do 1788 roku. Linia dzieliła się na domy: *Solniki (Zoelling)* i *Broniszów (Brunzelwaldau)* koło Kożuchowa (Freystadt), *Białołęka (Weissholz)* koło Głogowa (Glogau), *Borowina (Hartau)* koło Szprotawy (Sprottau), *Wyszęcice (Wischuetz)* koło Wołowa (Wohlau) oraz *Bojadła (Boyadel)* koło Zielonej Góry (Gruenberg), zakupione przez Abrahama von Kottwitz około 1570 roku i należące do tego rodu aż do XX wieku.

Fabian von Kottwitz z księstwa głogowskiego, żyjący w XVI wieku, miał dwóch synów: Henryka i Fabiana jun. I, założycieli domów *Konotop (Kontopp)* i *Borowina (Hartau)*.

Dom Konotop (Kontopp)

Starszy – Henryk, właściciel Konotopu (Kontopp), miał sześciu synów: Zygmunta – właściciela Konotopu (Kontopp) i Bojadeł (Boyadel) koło Zielonej Góry (Gruenberg); Krzysztofa, żonatego z Jadwigą von Loss z Dąbrowy (Dammer) – zmarł bezdzietnie; Henryka, żonatego z Heleną von Loss (siostrą Jadwigi?) z Dąbrowy (Dammer) – w 1620 roku brał udział w poselstwie do Warszawy Joachima von Maltzan w sprawie sporów granicznych, zmarł bezdzietnie; Dawida – właściciela Konotopu (Kontopp) oraz Abrahama i Adama, którzy kontynuowali ród.

Abraham (zm. 1658 r.), właściciel Konotopu (Kontopp), Bojadeł (Boyadel), Droszkowa (Droschkau) i Kartna (Kern), żonaty z Barbarą – córką Joachima von Braun, miał dwóch synów i siedem córek, z których znane są: Barbara Helena – żona N. von Popschuetz z Kręska (Kranz), Anna Elżbieta – żona (x 1661 r.) Jana Zygmunta von Hochberg ze Szczytnik nad Kaczawą (Pohlschildern) i Elżbieta – żona Krzysztofa Gottlieba von Nimptsch.

Majątki odziedziczył jego syn – Joachim Henryk (ur. 20.06.1629 r.), który studiował na uniwersytecie we Frankfurcie nad Odrą, a później długo przebywał we Francji. Żonaty z Sabiną Heleną von Unruh z Raculi (Lawaldau), wdową po Zygmuncie von Skopp z Przecławia (Ottendorf), dzieci nie miał, zmarł 26.12.1667 roku w Przecławiu (Ottendorf).

Adam (ur. 30.03.1599 r.) – najmłodszy syn Henryka, brat Abrahama, właściciel Konotopu (Kontopp), Bojadeł (Boyadel), Jakubowa (Jakobskirch) i Dankowic (Denkwitz), zmarł 12.03.1662 roku i pochowany został w Konotopie (Kontopp). Żonaty z Magdaleną von Poser, miał jedną córkę i dwóch synów: najmłodsza – córka Katarzyna była żoną N. von Stosch, właściciela Krzydłowic (Kreidelwitz) koło Głogowa (Glogau).

Z synów – starszy, Ernest Henryk, właściciel Dankowic (Denkwitz) i Kochlic (Kuchelberg), urodzony w Jakubowie (Jakobskirch) w 1639 roku (6.03.), studiował we Wrocławiu (Breslau) i Strasburgu, podróżował po Holandii, Francji i Anglii, po powrocie do domu i śmierci ojca objął wszystkie majątki. Żonaty dwukrotnie: 1. (x ok. 1666 r.) z Marią Barbarą (zm. 1688 r.), córką Mikołaja von Haugwitz z Potoczku (Toeppendorf) koło Głogowa (Glogau), 2. (x 1689 r.) z Anną Barbarą von Luck (zm. 1691 r.). Zmarł w 1718 roku, w wieku 80 lat. Z pierwszego małżeństwa miał jedenaścioro dzieci, z których ośmioro zmarło w dzieciństwie, tylko troje dożyło wieku dorosłego: córka Jadwiga Magdalena była żoną Baltazara von Tschammer ze Zwierzyńca (Thiergarten) koło Głogowa (Glogau) i Kępy (Kampern) (koło Trzebnicy?), oraz synowie – Zygmunt Henryk, który był właścicielem Kochlic (Kuchelberg) i Wojcieszowa (Kauffung) koło Złotoryi (Goldberg); drugi syn – Adam Mikołaj posiadał Dankowice (Denkwitz) i Karów (Kahrau) koło Góry Śląskiej (Guhrau).

Zygmunt Henryk (zm. 1745 r.), żonaty (x 17.02. 1700 r.) z Kunegundą Elżbietą (ur. 13.06.1683 r. – zm. 11.05.1715 r.), córką Jerzego Wilhelma von Reibnitz z Dolnego Wojcieszowa (Nieder Kauf-

fung), miał dziewięcioro dzieci: Henryka Wilhelma (ur. 23.02.1701 r. – zm. 1762 r.), właściciela Wojcieszowa (Kauffung) i Pątnowa (Panthenau), żonatego (x 1760 r.) z Fryderyką (ur. 1714 r. – zm. 20.05.1785 r.), córką Jana Leopolda bar. von Reibnitz i Rozyny Eleonory von Netz; Ernesta Zygmunta (ur. 9.01.1702 r.), Mikołaja Ferdynanda (ur. 24.05.1704 r. – zm. 4.04.1706 r.), Karola Fryderyka (ur. 21.05.1706 r. – zm. 20.03.1711 r.), Baltazara Mikołaja (ur. 20.04.1709 r.), Małgorzatę Kunegundę (ur. 7.11.1712 r.), Karola Gottlieba (ur. 7.12.1714 r.), Barbarę Henriettę (ur. 23. 09.1716 r.) i Jadwigę Eleonorę (ur. 30.08.1717 r.).

Młodszy syn Adama – Adam Wacław (ur. 1643 r. – zm. 1697 r.), właściciel Konotopu (Kontopp) i Jakubowa (Jakobskirch), żonaty z Heleną von Stosch (ur. 1648 r. – zm. 1707 r.) z Czernej Małej (Klein Tschirna), miał siedmioro dzieci: Zygmunta Władysława (ur. 21.07.1670 r.), właściciela Konotopu (Kontopp) i Bojadeł (Boyadel), żonatego (x 1698 r.) z Anną Marią (Marianną), córką Mikołaja von Kottwitz z Lubska (Sommerfeld) koło Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder); Adama (ur. 16.08.1672 r. – zm. 20.12.1720 r.) – właściciela Bojadeł (Boyadel) i Kartna (Kern); Wacława Aleksandra (ur. 1675 r.) – kapitana wojsk saskich i polskich, żonatego (x 1702 r.) z Marianną Zofią von Metsch z Brandenburgii; Helenę Katarzynę (ur. 25.08.1677 r. – zm. 1705 r.) – żonę (x 1698 r.) Aleksandra von Kalckreuth z Kolesina (Goltzen); Dawida Henryka (ur. 12.08.1679 r.) – właściciela Studzieńca (Streidelsdorf) i Chełmka (Koelmchen) koło Kożuchowa (Freystadt), żonatego z Barbarą Elżbietą von Dyhrn, która wniosła w wianie tę ostatnią miejscowość; Baltazara Abrahama (ur. 1682 r.) – zmarłego podczas studiów na akademii w Lipsku (Leipzig) w 1701 roku; Mariannę Elżbietę (ur. 1686 r.) – żonę (x 1703 r.) Maksymiliana Ferdynanda von Gersdorff, właściciela Witanowic (Weichnitz), Grabika (Grabig) koło Głogowa (Glogau) i Kowali (Kawallen) koło Trzebnicy (Trebnitz).

W 1721 roku (23.03.) tytuły baronów otrzymali bracia Adam i Dawid Henryk (synowie Adama Wacława) oraz ich bratanek – Adam Henryk (syn Zygmunta Władysława lub Wacława Aleksandra), a w 1724 roku (15.02.) również tytuły baronów otrzymali bracia Zygmunt Henryk i Adam Mikołaj (synowie Ernesta Henryka).

Dom Borowina (Hartau)
koło Szprotawy (Sprottau)

Założycielem tego domu był młodszy syn Fabiana von Kottwitz i brat Henryka z Konotopu (Kontopp) – Fabian I jun., właściciel Borowiny (Hartau) i Solnik (Zoellnig), żyjący około 1550 roku. Miał pięciu synów, z których trzech było założycielami nowych domów.

Najstarszy – Zygmunt w 1569 roku był właścicielem Białołęki (Weissholtz) i w 1573 roku – Borowiny (Hartau). Zmarł bezdzietnie, a majątkami podzielili się jego bracia: Fabian II był założycielem domu *Białołęka (Weissholz)* i *Wyszęcice (Wischuetz)*, zaś Krzysztof otrzymał Borowinę (Hartau) i Broniszów (Brunzelwaldau). Dwaj najmłodsi bracia: Henryk i Adam zmarli bez potomków.

Krzysztof – właściciel Borowiny (Hartau), Broniszów (Brunzelwaldau) otrzymał w wianie żony – Urszuli, córki Jana von Ebersbach, wdowy po Janie von Promnitz. Miał trzech synów: Jana Fabiana – członka rady książąt oleśnickich, właściciela Broniszowa (Brunzelwaldau); Karola – właściciela Broniszowa (Brunzelwaldau). Żonaty z Jadwigą, córką Jana von Glaubitz z Urzut (Langhelmsdorf) koło Kożuchowa (Freystadt), miał syna – Karola Magnusa (zm. 30.10.1660 r.), żonatego z Anną, córką Jerzego von Kottwitz z Chobieni (Koeben). Trzecim synem Krzysztofa był Krzysztof jun.

Dom Białołęka – Wyszęcice
(Weissholtz – Wischuetz)

Syn Fabiana I jun. – Fabian II (zm. 1604 r.) otrzymał Białołękę (Weissholtz). Miał dwoje dzieci: Annę (zm. 23.03.1620 r.) – żonę (x 14.11.1617 r.) Hieronima von Schoenaich, i Fabiana III.

Fabian III był właścicielem Białołęki (Weissholtz), Wyszęcic (Wischuetz), Zaboru (Saabor) i Borek (Borke). Zmarł 19.03.1621 roku, w wieku 47 lat, pochowany został w Głogowie (Glogau). Żonaty z Barbarą, córką Adama von Landscron, miał czworo dzieci: Adama Zygmunta (zm. 1658 r.)

– nieżonatego; Annę Elżbietę – żonę 1. (x 1629 r.) Jana von Hofe, 2. (x 1.09.1637 r.) Jana Krzysztofa von Damm, porucznika wojsk cesarskich; Mariannę Eleonorę – żonę (x 1633 r.) Fryderyka von Kottwitz z Chobieni (Koeben); Karola Fabiana – zmarłego w młodości.

Linia polska z Górczyna (Gorschen) koło Wschowy (Fraustadt)

Początki tej linii nie są znane, mamy o niej niepełne informacje. Linia ta dzieliła się na liczne domy, m.in.: *Górczyn (Gorschen), Siedlnica (Zedlitz), Chobienie (Koeben), Dolny Żuchlów (Nieder Schuettlau)* i inne. Polscy przedstawiciele tej linii przyjęli od XVI wieku nazwisko „Gorczyński", zaś właściciele Siedlnicy (Zedlitz) – „Siedlnicki", Jędrzychowa (Heinersdorf) – „Jędrzychowski".

Dom Górczyn (Gorschen)

Górczyn (Gorschen) należał do Kottwitzów co najmniej od początków XV wieku. Zygfryd (Seyffried) z Górczyna (Gorschen), znany z 1410 roku, miał dwóch synów: Mikołaja i Bernarda. Mikołaj był założycielem *domu Siedlnica* (Zedlitz), zaś Bernard został właścicielem Górczyna (Gorschen), znany jest z dokumentów z 1410 i 1446 roku.

W połowie XVI wieku właścicielem Górczyna (Gorschen) był Zygmunt von Kottwitz, żonaty (x ok. 1580 r.) z Katarzyną, córką Krzysztofa von Haugwitz z Ryczenia (Ruetzen). Miał trzy córki: Katarzynę – żonę Adama von Kottwitz z Siedlnicy (Zedlitz), Helenę – żonę Daniela von Loss z Dąbrowy (Dammer), Emerencję i syna – Abrahama, żonatego z Heleną, córką Jakuba von Salza.

W połowie XVI wieku występuje w dokumentach wielkopolskich Zygmunt sen. Gorczyński-Kotwicz (ten sam?), właściciel Dryżyny (Attendorf) koło Wschowy (Fraustadt), a właścicielem Górczyna (Gorschen) w 1558 roku był Jan Gorczyński-Kotwicz.

Dom Siedlnica (Zedlitz)

Starszy brat Bernarda z Górczyna (Gorschen) – Mikołaj, występujący w dokumentach w latach 1410 i 1447, żonaty z Katarzyną N., miał syna Ulryka, żonatego (x ok. 1459 r.) z Anną, córką Mikołaja von Schweinitz. Ulryk miał dwóch synów: Stenzla (Stanisława) i Jerzego oraz córkę – Annę, w 1530 roku przełożoną klasztoru św. Klary w Głogowie (Glogau).

Młodszy – Jerzy około 1530 roku był właścicielem Jędrzychowa (Heinersdorf) koło Wschowy (Fraustadt) i w dokumentach polskich około 1563 roku występuje jako Jerzy Jędrzychowski-Kotwicz.

Stenzel (Stanisław) posiadał Siedlnicę (Zedlitz) i polska część jego potomków przyjęła nazwisko „Siedlnicki".

Prawdopodobnie synem Stenzla (Stanisława) był Mateusz Kottwitz, właściciel Siedlnicy (Zedlitz), żonaty (x ok. 1560 r.) z Anną, córką Oswalda von Tschammer z Osetna (Osten) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Mateusz miał sześcioro dzieci: Adama (Nencker?) – żonatego z Katarzyną, córką Zygmunta von Kottwitz z Górczyna (Gorschen) i Chobieni (Koeben), Mateusza jun. – żonatego z Barbarą, córką Krzysztofa von Braun z Wyszanowa (Schwusen) koło Głogowa (Glogau), Katarzynę – żonę Mikołaja von Loss z Szymocina (Simbsen) koło Głogowa (Glogau), Annę – dwukrotnie zamężną: 1. z Wacławem bar. von Kittlitz, 2. z Aleksandrem von Portugall, Małgorzatę – żonę Adama von Knobelsdorf i Barbarę – żonę Bartłomieja von Kottwitz.

Dom Chobienie (Koeben)

Za założyciela domu Chobienie (Koeben) uważa się Zygmunta von Kottwitz, syna N. z Górczyna (Gorschen) i N. von Seidlitz, żyjącego w drugiej połowie XV wieku. Zygmunt, żonaty (x ok. 1477 r.) z N. von Oppel, miał córkę Eufemię – w 1519 roku zakonnicę klasztoru klarysek we Wrocławiu (Breslau), oraz syna – Jerzego, właściciela Chobieni (Koeben). Jerzy (zm. 1535 r.) był dwukrotnie żonaty: 1. z N. von Spiller z Marcinowic (Merzdorf) koło Jawora (Jauer), 2. z Katarzyną N.

Z pierwszą żoną miał dwóch synów: Sebastiana i Krzysztofa, zaś z drugą – córkę Urszulę, żonę Ernesta von Kreckwitz.

Krzysztof w 1550 roku kupił Żuchlów (Schuettlau) koło Góry Śląskiej (Guhrau), zmarł w 1553 roku i był założycielem *domu z Żuchlowa (Schuettlau).*

Sebastian (zm. 1566 r.) był właścicielem Chobieni (Koeben), a w 1557 roku starostą Góry Śląskiej

skiej (Guhrau) i asesorem sądu ziemskiego księstwa głogowskiego. Żonaty z Małgorzatą (zm. 1565 r.), córką Kaspra von Nostitz z Siedlca (Zedlitz) (którego?), miał siedmioro dzieci: Urszulę (zm. 16.01. 1592 r.) – żonę Wacława von Haugwitz, właściciela Lubowa (Luebchen) i Chorągwicy (Korangelwitz) koło Góry Śląskiej (Guhrau); Barbarę (zm. 4.01.1584 r.) – żonę Leonarda von Stosch, właściciela Rusinowa (Rinnersdorf); Katarzynę – żonę Melchiora von Kreckwitz, właściciela Niechlowa (Nechlau); Małgorzatę – żonę Krzysztofa von Kreckwitz; Annę – żonę Melchiora von Kreckwitz, właściciela Przesiecznej (Andersdorf) koło Głogowa (Glogau); Fryderyka (ur. 1540 r. – zm. 1561 r.) – zmarłego w młodości i Jerzego, który kontynuował ród.

Jerzy (ur. 1549 r. – zm. 22.06.1593 r.), właściciel Chobieni (Koeben) i Dolnego Żuchlowa (Nieder Schuettlau), był dwukrotnie żonaty: 1. (x 11.10.1569 r.) z Heleną (zm. 4.05.1577 r. w wieku 23 lat), córką Leonarda von Skopp, właściciela Chocianówka (Klein Kotzen) koło Lubina (Lueben), 2. (x 1579 r.) z Urszulą, córką Baltazara von Schaffgotsch, właściciela Cieniawy (Langenau) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Druga żona po jego śmierci wyszła za mąż za polskiego szlachcica N. Poniatowskiego, z którym miała synów: Adama i N. oraz córkę Barbarę.

Z pierwszą żoną Jerzy miał troje dzieci: Sebastiana, Małgorzatę i Leonarda, z drugą – czworo: Jerzego Fryderyka, Krzysztofa, Magdalenę i Karola. Małgorzata (ur. 20.10.1576 r.) była żoną Hieronima Augusta von Canitz, zaś Magdalena (ur. 24.06.1589 r.) – żoną pułkownika wojsk saskich – Ferdynanda von Gersdorf.

Sebastian (ur. 1573 r. – zm. 29.04.1611 r.) – syn Jerzego, właściciel Dolnego Żuchlowa (Nieder Schuettlau), był trzykrotnie żonaty: 1. z Jadwigą von Stosch (zm. 1601 r.) z Czernina (Tschirnau) koło Góry Śląskiej (Guhrau) – dzieci nie miał, 2. z Ewą (zm. 1606 r.) von Rothkirch z Więcemierzyc (Winzenberg) koło Grodkowa (Grottkau) (?) – miał syna Sebastiana jun. i córkę Helenę – żonę Hermana von Czettritz, 3. z Heleną von Kreckwitz z Łękanowa (Lanken), którą to miejscowość wniosła mu w wianie (zm. 1643 r.). Miał z nią syna Jerzego i córkę Ewę – trzecią żonę Jana Ernesta von Hacke.

Leonard – drugi syn Jerzego, brat Sebastiana (ur. 1575 r.), był właścicielem Chobieni (Koeben), Nieszczyc (Nistitz) i Zaborowa (Lampersdorf) koło Wołowa (Wohlau), w 1628 roku był starostą Góry Śląskiej (Guhrau), zmarł 7.02.1630 roku. Na jego cześć została wydrukowana mowa pogrzebowa. Był, podobnie jak brat, trzykrotnie żonaty: 1. (x 1599 r.) z Małgorzatą (zm. 17.09.1606 r.), córką Zygmunta von Canitz, właściciela Borka Strzelińskiego (Grossburg). Miał z nią sześcioro dzieci: Helenę – dwukrotnie zamężną: 1. z Mikołajem von Diebitsch, 2. z Baltazarem von Tader; Zygmunta – zmarłego w młodości; Annę (zm. 1621 r.) – żonę Walentyna von Stoessel; Jerzego (o nim niżej); Małgorzatę (zm. 28.03.1654 r.) – żonę Adama von Stoessel, właściciela Głobic (Globitschen) koło Góry Śląskiej (Guhrau) i Zygmunta (zm. 1645 r.), właściciela Więcemierzyc (Winzenberg) koło Grodkowa (Grottkau) (?), żonatego z Anną Heleną von Rothkirch. Wspomniany wyżej Jerzy, żonaty z Anną von Brauchitsch, miał dziesięcioro dzieci: Annę Małgorzatę – zmarłą w dzieciństwie, powtórnie Annę Małgorzatę, Annę Helenę, Leonarda, Annę Eleonorę, Annę Zuzannę, Annę Joannę, Annę Eufrozynę, Jana Jerzego i Annę Urszulę Mariannę.

Drugą żoną Leonarda była (x 1608 r.) Helena (zm. 30.07.1619 r.), córka Fryderyka jun. von Schkopp, z którą miał również sześcioro dzieci: Fryderyka (o nim niżej); Barbarę (zm. 1645 r.) – żonę Jana Jerzego von Seidlitz, właściciela Szczodrowic (Wammen) koło Strzelina (Strehlen); Mariannę – żonę Jana Fryderyka von Kreckwitz; Leonarda (zm. 1638 r.); Zuzannę – zmarłą w młodości i Annę Helenę – żonę Godfryda von Haugwitz.

Chobienie (Koeben) odziedziczył wspomniany Fryderyk (wg Sinapiusa – Zygmunt, z pierwszego małżeństwa). Był on dwukrotnie żonaty: 1. z Marianną Eleonorą von Kottwitz, z którą miał dwoje dzieci: Fabiana Leonarda i Eleonorę; 2. (x 15.04.1648 r.) z Barbarą Heleną, córką Krzysztofa von Wengierski.

Trzecią żoną Leonarda była (x 18.03.1621 r.) Urszula (ur. 1592 r. – zm. 8.04.1637 r.), córka Henryka von Reibnitz, wdowa po Leonardzie von Brauchitsch. Z tego małżeństwa miał dwóch synów: N. i Chrystiana Henryka – obaj zmarli w dzieciń-

stwie, bliźnięta Sebastiana i Urszulę – również zmarłych w dzieciństwie i wreszcie Urszulę (posthumus), urodzoną w 1630 roku.

Dom Żuchlów (Schuettlau)

Dom ten wydzielił się z *domu Chobienie* (Koeben) i prawdopodobnym jego założycielem był Krzysztof (zm. 1553 r.), syn Jerzego z Chobieni (Koeben). Około 1570 roku właścicielem Żuchlowa (Schuettlau) był N. von Kottwitz (syn Krzysztofa?), żonaty z N. von Tader z Górzyna (Guhren) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Następnym właścicielem tego majątku był również N., żonaty z N. von Schwobsdorf. Ostatnią właścicielką Żuchlowa (Schuettlau) z tego rodu była Małgorzata – żona (x 1635 r.) Adama von Frobelwitz, właściciela Mydlic (Medlitz) koło Oleśnicy (Oels) i Zakrzewa (Sackerschoewe) koło Trzebnicy (Trebnitz).

Dom Stęszów (Stanschen)

Stęszów (Stanschen) koło Wołowa (Wohlau) otrzymał w wianie żony, Zuzanny von Mutschelnitz, Abraham von Kottwitz, syn Zygmunta (zm. przed 1614 r.) z Górczyna (Gorschen) i Urszuli, córki Kaspra von Nostitz z Drzewca (Driebitz) koło Wschowy (Fraustadt). Abraham miał dwoje dzieci: Kaspra i Urszulę Helenę.

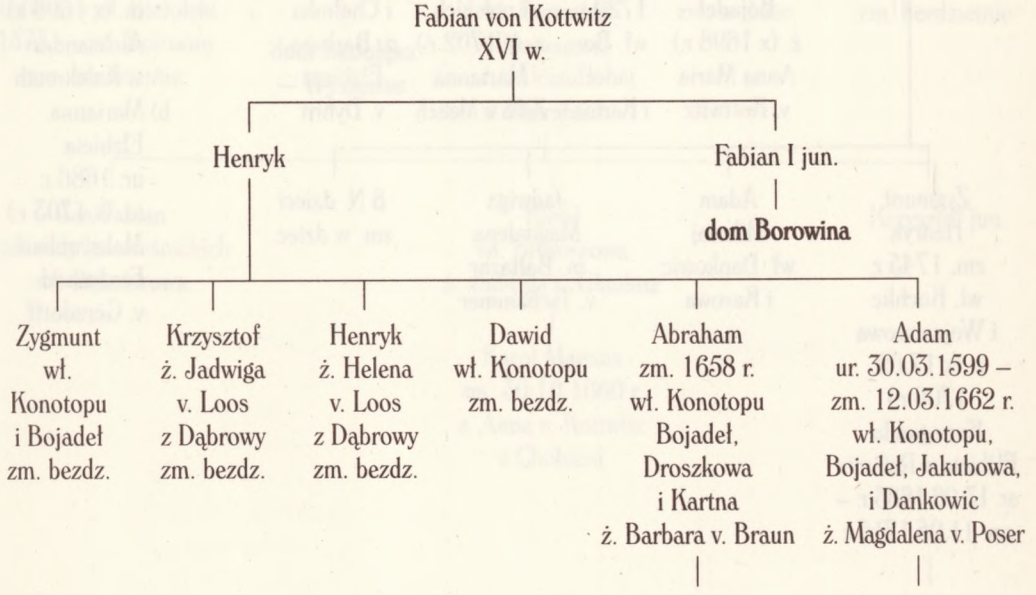
Przedstawiciele tego rodu posiadali majątki na terenie całego Dolnego Śląska i występowali sporadycznie również na Górnym Śląsku. Osiedli też w Miśni i Szwabii.

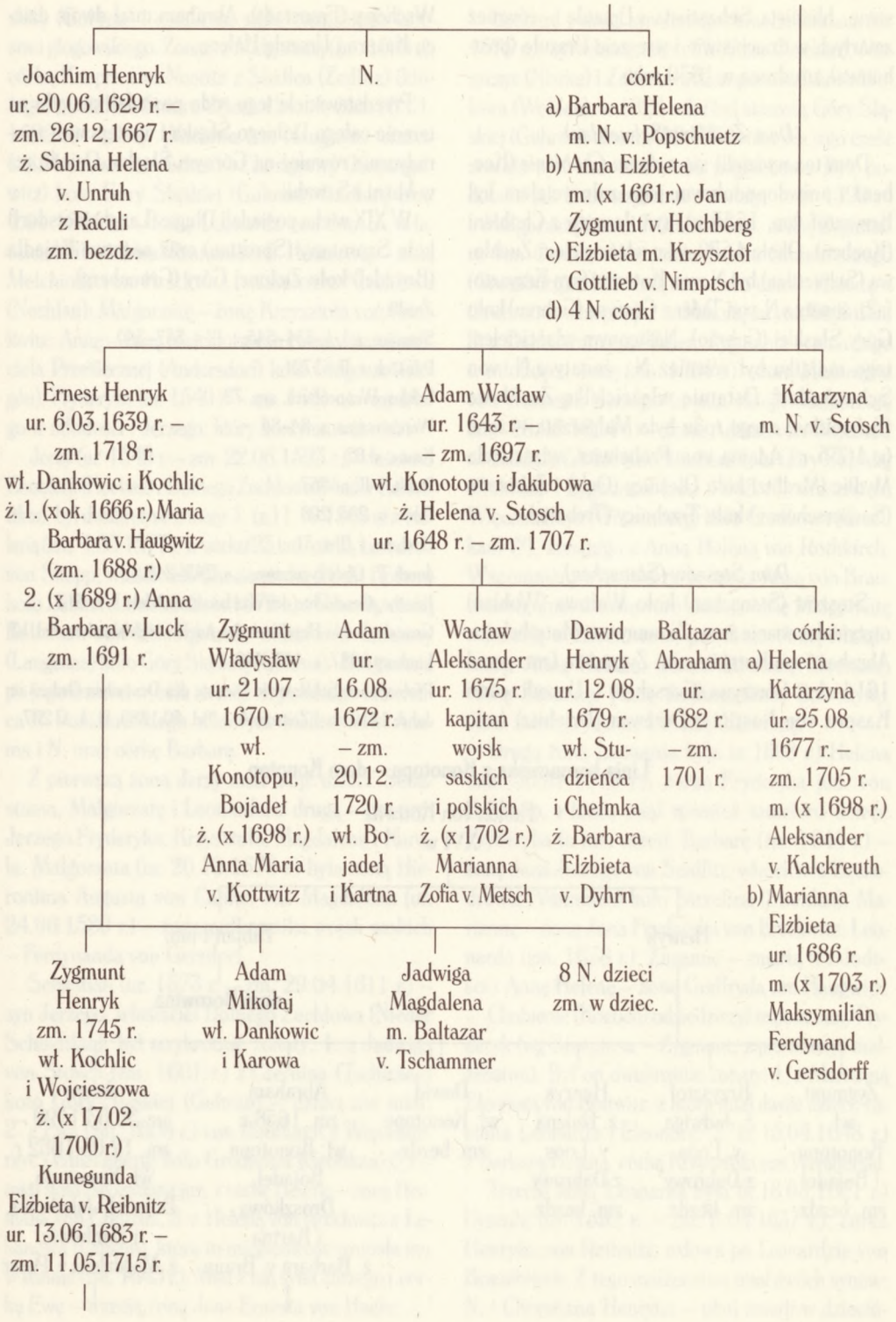
W XIX wieku posiadali Długie (Langheinersdorf) koło Szprotawy (Sprottau) oraz państwo Bojadła (Boyadel) koło Zielonej Góry (Gruenberg).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 534–545; t. II, s. 357–360
Pilnáček, t. II, s. 721
Schles. Wappenbuch, szp. 72
Wappensagen, s. 84–85
Krane, s. 62
Dorst, t. II, nr 357
Doerr, s. 205, 208
Boehme, t. II, s. 31
Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 245–246
Knothe, Geschichte des oberlausitzer Adels..., s. 313
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 447–448
Pfotenhauer, Schlesier in Dienste des Deutschen Ordens im Jahre 1410, (w:) Zeitschrift..., Bd. 50:1880, H. 1, s. 207

Linia baronowska z Konotopu – dom Konotop

Joachim Henryk
ur. 20.06.1629 r. –
zm. 26.12.1667 r.
ż. Sabina Helena
v. Unruh
z Raculi
zm. bezdz.
N.
córki:
a) Barbara Helena
m. N. v. Popschuetz
b) Anna Elżbieta
m. (x 1661r.) Jan
Zygmunt v. Hochberg
c) Elżbieta m. Krzysztof
Gottlieb v. Nimptsch
d) 4 N. córki
Ernest Henryk
ur. 6.03.1639 r. –
zm. 1718 r.
wł. Dankowic i Kochlic
ż. 1. (x ok. 1666 r.) Maria
Barbara v. Haugwitz
(zm. 1688 r.)
2. (x 1689 r.) Anna
Barbara v. Luck
zm. 1691 r.
Adam Wacław
ur. 1643 r. –
– zm. 1697 r.
wł. Konotopu i Jakubowa
ż. Helena v. Stosch
ur. 1648 r. – zm. 1707 r.
Katarzyna
m. N. v. Stosch
Zygmunt
Władysław
ur. 21.07.
1670 r.
wł.
Konotopu,
Bojadeł
ż. (x 1698 r.)
Anna Maria
v. Kottwitz
Adam
ur.
16.08.
1672 r.
– zm.
20.12.
1720 r.
wł. Bo-
jadeł
i Kartna
Wacław
Aleksander
ur. 1675 r.
kapitan
wojsk
saskich
i polskich
ż. (x 1702 r.)
Marianna
Zofia v. Metsch
Dawid
Henryk
ur. 12.08.
1679 r.
wł. Stu-
dzieńca
i Chełmka
ż. Barbara
Elżbieta
v. Dyhrn
Baltazar
Abraham
ur.
1682 r.
– zm.
1701 r.
córki:
a) Helena
Katarzyna
ur. 25.08.
1677 r. –
zm. 1705 r.
m. (x 1698 r.)
Aleksander
v. Kalckreuth
b) Marianna
Elżbieta
ur. 1686 r.
m. (x 1703 r.)
Maksymilian
Ferdynand
v. Gersdorff
Zygmunt
Henryk
zm. 1745 r.
wł. Kochlic
i Wojcieszowa
ż. (x 17.02.
1700 r.)
Kunegunda
Elżbieta v. Reibnitz
ur. 13.06.1683 r. –
zm. 11.05.1715 r.
Adam
Mikołaj
wł. Dankowic
i Karowa
Jadwiga
Magdalena
m. Baltazar
v. Tschammer
8 N. dzieci
zm. w dziec.

Henryk Wilhelm ur. 23.02. 1701 r. – zm. 1762 r. ż. (x 1760 r.) Fryderyka bar. v. Reibnitz ur. 1714 r. – zm. 20.05. 1785 r.

Ernest Zygmunt ur. 9.01. 1702 r.

Mikołaj Ferdynand ur. 24.05. 1704 r. – zm. 4.04. 1706 r.

Karol Fryderyk ur. 21.05. 1706 r. – zm. 20.03. 1711 r.

Baltazar Mikołaj ur. 20.04. 1709 r.

Karol Gottlieb ur. 7.12. 1714 r.

córki:
a) Małgorzata Kunegunda ur. 7.11.1712 r.
b) Barbara Henrietta ur. 23.09.1716 r.
c) Jadwiga Eleonora ur. 30.08.1717 r

Linia z Konotopu – dom Borowina

Fabian von Kottwitz
XVI w.

Henryk
dom Konotop

Fabian I jun.
ok. 1550 r.
wł. Borowiny i Solnik

Zygmunt
1569 r. – wł. Białołęki
1573 r. – wł. Borowiny
zm. bezdzietnie

Fabian II
dom Białołęka – Wyszęcice

Krzysztof
wł. Borowiny i Broniszowa
ż. Urszula v. Ebersbach

Henryk
zm. w dziec.

Adam
zm. bezdzietnie

Jan Fabian
czł. rady ks. oleśnickich
wł. Broniszowa

Karol
wł. Broniszowa
ż. Jadwiga v. Glaubitz

Karol Magnus
zm. 30.10.1660 r.
ż. Anna v. Kottwitz z Chobieni

Krzysztof jun.

Linia z Konotopu – dom Białołęka – Wyszęcice

Fabian von Kottwitz

- Henryk
  dom Konotop
- Fabian I jun.
  - Fabian II
    zm. 1604 r.
    wł. Białołęki
    - Fabian III
      zm. 19.03.1621 r.
      wł. Białołęki, Wyszęcic, Zaboru i Borek
      ż. Barbara v. Landscron
      - Adam Zygmunt
        zm. 1658 r.
        nieżonaty
      - Karol Fabian
        zm. w młodości
      - córki:
        a) Anna Elżbieta
        m. 1. (x 1629 r.) Jan v. Hofe
        2. (x 1.09.1637 r.) Jan Krzysztof v. Damm
        b) Marianna Eleonora
        m. (x 1633 r.) Fryderyk v. Kottwitz z Chobieni
    - Anna
      zm. 23.03.1620 r.
      m. (x 14.11.1617 r.)
      Hieronim v. Schoenaich
  - Krzysztof
    dom Borowina

Linia z Górczyna – dom Górczyn

Zygfryd (Seyffried)
ok. 1410 r.

- Mikołaj
  dom Siedlnica
- Bernard
  dom Górczyn

  Zygmunt
  poł. XVI w.
  ż. (x ok. 1580 r.)
  Katarzyna v. Haugwitz
  z Ryczenia

Abraham
ż. Helena v. Salza

Gorczyńscy

córki:
a) Katarzyna m. Adam v. Kottwitz z Siedlnicy
b) Helena m. Daniel v. Loss z Dąbrowy
c) Emerencja

Linia z Górczyna – dom Siedlnica

Mikołaj
1410 r., 1447 r.
ż. Katarzyna N.

Ulryk
ż. (x ok. 1459 r.)
Anna v. Schweinitz

Stenzel (Stanisław)
wł. Siedlnicy

Jerzy
Jędrzychowski-Kotwicz
ok. 1530 r. – wł. Jędrzychowa

Jędrzychowscy

Anna
1530 r. – przełożona klasztoru klarysek w Głogowie

?

Siedlniccy

Mateusz
wł. Siedlnicy
ż. (x ok. 1560 r.)
Anna v. Tschammer z Osetna

Adam (Nencker?)
ż. Katarzyna v. Kottwitz z Górczyna

Mateusz jun.
ż. Barbara v. Braun z Wyszanowa

córki:
a) Katarzyna m. Mikołaj v. Loss z Szymocina
b) Anna
m. 1. Wacław bar. v. Kittlitz,
2. Aleksander v. Portugall
c) Małgorzata m. Adam v. Knobelsdorf
d) Barbara m. Bartłomiej v. Kottwitz

Linia z Górczyna – dom Chobienie

N. von Kottwitz
z Górczyna
ż. N. v. Seidlitz

Zygmunt
ż. (x ok. 1477 r.) N. v. Oppel

Jerzy
zm. 1535 r.
wł. Chobieni
ż. 1. N. v. Spiller
z Marcinowic
2. Katarzyna N.

Eufemia
1519 r. – zakonnica
klasztoru klarysek
we Wrocławiu

Sebastian
zm. 1566 r.
wł. Chobieni
1557 r. – starosta
Góry Śląskiej
ż. Małgorzata
v. Nostitz
zm. 1565 r.

Krzysztof
zm. 1553 r.
1550 r. – kupił Żuchlów
założyciel
domu Żuchlów

Urszula
m. Ernest v. Kreckwitz

Fryderyk
ur. 1540 r. – zm. 1561 r.

Jerzy
ur. 1549 r. –
zm. 22.06.1593 r.
wł. Chobieni
i Dolnego Żuchlowa
ż. 1. (x 11.10.1569 r.)
Helena v. Skopp
zm. 4.05.1577 r.
2. (x 1579 r.)
Urszula
v. Schaffgotsch

córki:
a) Urszula zm. 16.01.1592 r.
m. Wacław v. Haugwitz
b) Barbara zm. 4.01.1584 r.
m. Leonard v. Stosch
c) Katarzyna
m. Melchior v. Kreckwitz
d) Małgorzata
m. Krzysztof v. Kreckwitz
e) Anna
m. Melchior v. Kreckwitz

Sebastian
ur. 1573 r. – zm. 29.04. 1611 r. – wł. Dolnego Żuchlowa i Łękanowa
ż. 1. Jadwiga v. Stosch zm. 1601 r.
2. Ewa v. Rothkirch zm. 1606 r.
3. Helena v. Kreckwitz zm. 1643 r.

- Sebastian jun.
- Jerzy
- córki:
  a) Helena, m. Hermann v. Czettritz
  b) Ewa, m. Jan Ernest v. Hacke

Leonard
ur. 1575 r. – zm. 7.02. 1630 r. wł. Chobieni, Nieszczyc i Zaborowa 1628 r. – starosta Góry Śląskiej
ż. 1. (x 1599 r.) Małgorzata v. Canitz zm. 17.09.1606 r.
2. (x 1608 r.) Helena v. Schkopp zm. 30.07.1619 r.
3. (x 18.03.1621) Urszula v. Reibnitz ur. 1592 r. – zm. 8.04.1637 r.

- Zygmunt zm. w młodości
- Jerzy ż. Anna v. Brauchitsch
  - Leonard
  - Jan Jerzy
  - córki:
    a) Anna Małgorzata
    b) Anna Małgorzata
    c) Anna Helena
    d) Anna Eleonora
    e) Anna Zuzanna
    f) Anna Joanna
    g) Anna Eufrozyna
    h) Anna Urszula Marianna
- Zygmunt zm. 1654 r. wł. Więcemierzyc ż. Anna Helena v. Rothkirch
- Fryderyk wł. Chobieni ż. 1. Marianna Eleonora v. Kottwitz
  2. (x 15. 04. 1648 r.) Barbara Helena v. Wengierski
  - Fabian Leonard
  - Eleonora
- Leonard zm. 1638 r.
- N. syn zm. w dziec.
- Chrystian Henryk zm. w dziec.
- Sebastian zm. w dziec.

Jerzy Fryderyk zmarł w dziec.

Krzysztof ur. 25.06. 1587 r. – zginął w Polsce

Karol ur. 12.06. 1592 r.

córki:
a) Małgorzata ur. 20.10. 1576 r. m. Hieronim August v. Canitz
b) Magdalena ur. 24.06. 1589 r. m. Ferdynand v. Gersdorf

córki:
a) Helena
m. 1. Mikołaj v. Diebitsch
2. Baltazar v. Tader
b) Anna, zm. 1621 r. m. Walentyn v. Stoessel
c) Małgorzata zm. 28.03.1654 r. m. Adam v. Stoessel
d) Barbara, zm. 1645 r. m. Jan Jerzy v. Seidlitz
e) Marianna m. Jan Fryderyk v. Kreckwitz
f) Zuzanna zm. w młod.
g) Anna Helena m. Godfryd v. Haugwitz
h) Urszula zm. w dziec.
i) Urszula, ur. 1630 r. posthumus

Linia z Górczyna – dom Stęszów

N. von Kottwitz
z Górczyna
ż. N. von Krommenau
z Przytocznia
k. Skwierzyny

Zygmunt
z Górczyna
zm. przed 1614 r.
ż. Urszula v. Nostitz

Abraham	Zygmunt	Kasper	Urszula
ż. Zuzanna v. Mutschelnitz ze Stęszowa	ur. 20.01.1593 r.	zm. w młodości	m. Zygmunt v. Vogreil (Pogrell?)

Kasper — Urszula Helena

KOTULINSKI
zob.
KOTTULINSKI

KOTUMIRSKI
zob.
CHOCIMIRSKI

KOTWICZ
zob.
KOTTWITZ

KOTWITZ
zob.
KOTTWITZ

KOTZEM
zob.
KOCZEM

KOULHAUS

zob.
KOHLHASS

KOUNIC

zob.
KAUNITZ

KOWACZ

W połowie XV wieku przedstawiciele tego rodu posiadali majątki w okolicy Mysłowic (Myslowitz). Długosz wymienia Stefana Kowacza herbu Wąż (de domo Serpentum).

Źródła:
Pilnáček, t. III, s. 722

KOWALOWITZ

zob.
STABLOWSKI

KOWALOWSKI
(KOWALSKI?)

W 1462 roku w dokumentach księcia Wacława cieszyńskiego występuje Jan Kowalowski, sędzia ziemski księstwa cieszyńskiego. Pilnáček wymienia wśród szlachty cieszyńskiej Kowalskich pochodzących z Kowal. Prawdopodobnie chodzi o ten sam ród.

W 1599 roku Mikołaj Kowalski z Kowal, żonaty z Zuzanną Wrbską, był właścicielem Żytnej (Zyttna). Marcin Kowalski z Kowal, żonaty z Marianną Zajiczkovą, był właścicielem majątku Niewiadom (Niewiadom) koło Rybnika (Rybnik), który w 1625 roku sprzedał Annie Schebischowskiej.

Herb nieznany.

Źródła:
Pilnáček, t. I, s. 314
C.D.S., t. VI, s. 256

KOYE
(KOJEN)

Mieszczański ród toruński, którego założyciel – Benedykt (zm. 1505 r.) Koye w 1471 roku przybył do Torunia. W tym samym roku (28.08.1471 r.) otrzymał obywatelstwo miejskie, a w 1491 roku został członkiem rady miejskiej. Ożenił się z Katarzyną, wdową po zmarłym w 1474 roku burmistrzu Torunia – Konradzie Tondenkuszu. Miał dwóch synów: Jerzego i Jana – burmistrza Torunia, założycieli dwóch linii rodu. Potomkowie obydwu przenieśli się na Śląsk.

Z synów Jana: Andrzej przeniósł się do Rygi; Jan jun. (ur. 1506 r. – zm. 23.12.1567 r.) był członkiem rady miasta Elbląga (Elbing); Kasper (ur. 1513 r. – zm. 1572 r.) pozostał w Toruniu. Żonaty z Barbarą Lindner, miał dwóch synów: Stanisława (Stenzel) i Henryka, którzy przenieśli się na Śląsk. Stanisław ożenił się z Barbarą Katarzyną von Uthmann z Ratynia (Rathen) koło Wrocławia (Breslau), zaś Henryk – z Zuzanną, córką członka rady miasta Wrocławia (Breslau) Jana Mohrenberga i otrzymał w wianie żony Bratowice (Barrotwitz) koło Wrocławia (Breslau). Obydwaj nie byli nobilitowani.

Jerzy (ur. 1474 r. – zm. 23.04.1551 r.) – syn Benedykta, brat Jana, był członkiem rady miasta Torunia. Żonaty z Barbarą Huetfeld (zm. 1558 r.), miał syna – Benedykta (ur. 1517 r. – zm. 3.05.1595 r.), wójta Torunia, który w 1577 roku został nobilitowany. Żonaty był dwukrotnie: 1. z Elżbietą Traeger, 2. z Anną Hoffman. Miał czterech synów: Jakuba, Jerzego, Mikołaja (Nickel) i Daniela.

Jakub (ur. 22.07.1544 r.) był członkiem rady miasta Torunia; żonaty dwukrotnie: 1. z Katarzyną Kochańską, 2. (x 9.11.1606 r.) z Marią Kielczersz.

Jerzy (ur. 1547 r.) przeniósł się do Wrocławia (Breslau). Żonaty z Magdaleną Schreiter, miał syna – Godfryda, żonatego z Justyną von Dobschuetz z Sulimowa (Sillmenau) koło Wrocławia (Breslau). Miał tylko córkę – Annę Magdalenę, żonę Krzysztofa Leopolda von Schubert, właściciela Ludowa Śląskiego (Deutsch Lauden), Jagielna (Deutsch Jaegel) i Samborza (Tschammendorf) koło Strzelina (Strehlen).

Mikołaj (Nickel) (ur. 1550 r.) – trzeci z braci, żonaty z Reginą Muenzer, przeniósł się do Gdańska (Danzig).

Najmłodszy – Daniel (ur. 23.11.1557 r.) był właścicielem Tyńczyka (Klein Tinz) koło Wrocławia (Breslau). Żonaty dwukrotnie: 1. z Marią Leutschner, 2. z Anną Ladenbach, miał trzech synów: Daniela jun., Krzysztofa i Godfryda.

Źródła:

Blażek, t. II, s. 68

GENEALOGIA

Benedykt Koye, zm. 1505 r.
ż. Katarzyna, wdowa po Konradzie Tondenkuszu
1471 r. – osiedla się w Toruniu
1491 r. – czł. rady miejskiej

- Jan, burmistrz Torunia
  - Andrzej, przeniósł się do Rygi
  - Jan jun., ur. 1506 r. – zm. 23.12.1567 r., czł. rady m. Elbląga
  - Kasper, ur. 1513 r. – zm. 1572 r., ż. Barbara Lindner
- Jerzy, ur. 1474 r. – zm. 23.04.1551 r., czł. rady m. Torunia, ż. Barbara Huetfeld (zm. 1558 r.)
  - Benedykt, ur. 1517 r. – zm. 3.05.1595 r., wójt Torunia, 1577 r. – nobilitowany, ż. 1. Elżbieta Traeger, 2. Anna Hoffman

Stanisław (Stenzel)
ż. Barbara Katarzyna
v. Uthmann

Henryk
wł. Bratowic
ż. Zuzanna Mohrenberg

Jakub
ur. 22.07.1544 r.
czł. rady m. Torunia
ż. 1. Katarzyna
Kochańska
2. (x 9.11.1606 r.)
Maria Kielczersz

Jerzy
ur. 1547 r.
ż. Magdalena
Schreiter
|
Godfryd
ż. Justyna
v. Dobschuetz
|
Anna Magdalena
m. Krzysztof Leopold v. Schubert

Mikołaj
(Nickel)
ur. 1550 r.
ż. Regina Muenzer
przeniósł się do Gdańska

Daniel
ur. 23.11.1557 r.
wł. Tyńczyka
ż. 1. Maria Leutschner
2. Anna Ladenbach

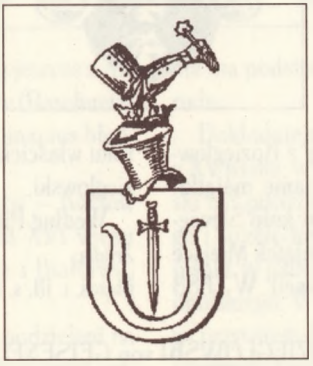
Daniel jun. | Krzysztof | Godfryd

KOYKOWSKI

zob.
KOJKOWSKI

KOZEL

(KOSEL von GORKWITZ, *KOZIOŁ?*)

Ród szlachecki pochodzenia polskiego, herbu Nowina, posiadający majątki w okolicach Mysłowic (Myslowitz) na Górnym Śląsku. Według Uruskiego – rody Kozieł vel Kozioł herbu Nowina znane były z lubelskiego i radomskiego.

W 1596 roku Piotr Kosel von Gorkwitz był pełnomocnikiem Katarzyny z bliżej nieokreślonych Gorkowic (Gorkwitz), wdowy po Mikołaju Salomonie Benedyktowicu, właścicielu Mysłowic (Myslowitz). Katarzyna miała brata Melchiora, zmarła po 1614 roku.

Źródła:
Pilnáček, t. I, s. 319
Uruski, t. VII, s. 371

KOZIEGLOWSKI
(KOZIEGLOWSKI z KOZIEGLOW, KOZIEGLOWSKI von GEISENFELS)

Heraldycy podają różne, nie zawsze zgodne z sobą informacje o tym rodzie. Prawdopodobnie były trzy rody o tym nazwisku: Kozieglowscy vel Gebultowscy z Koziegłów herbu Lis, Kozieglowscy herbu Zerwikaptur i nobilitowana szlachta Kozieglowscy von Geisenfels herbu własnego.

KOZIEGLOWSKI vel GEBULTOWSKI z KOZIEGLOW herbu LIS

Pierwotne nazwisko Gebultowskich, pochodzących z Koziegłów koło Siewierza. Około 1450 roku właścicielem Koziegłów i Giebułtowa był Jan Kozieglowski. Według Długosza – ufundował on w kościele w Nowych Koziegłowach ołtarz NMP.

Marcin z Koziegłów był proboszczem w Bogucicach (Bogutschuetz) koło Mysłowic (Myslowitz).

Źródła:
Pilnáček, t. I, s. 317–318

zob.
GEBULTOWSKI

KOZIEGLOWSKI herbu ZERWIKAPTUR

Wymienia ich tylko Blażek i łączy z Kozieglowskimi von Geisenfels, podając te same majątki. Według niego pochodzili z Koziegłów koło Siewierza, na Górnym Śląsku posiadali majątek Miejsce Odrzańskie (Mistitz) koło Koźla (Cosel). W 1688 roku właścicielem tej miejscowości był Adam Kozieglowski.

Według Pilnáčka informacje te są błędne.

Źródła:
Blażek, t. III, s. 139

KOZIEGLOWSKI von GEISENFELS

Według Pilnáčka – nobilitowana szlachta. Błażej Koziglowski służył w 1594 roku na dworze biskupa ołomunieckiego Stanisława Pawłowskiego, a następnie w armii cesarza Rudolfa II i zasłużył się, przywożąc cesarzowi ze Śląska ważne tajne dokumenty.

Za zasługi ojca nobilitowany został z predykatem „von Geisenfels" w 1652 roku (7.10.) jego syn – Jan Henryk. Był on burgrabią majątków kamery cesarskiej w księstwie opolskim. Żonaty z Anną Katarzyną von Beess z Malerzowic (Gross Mahlendorf) koło Niemodlina (Falkenberg), wdową po Tomaszu Mikołaju Petrizim von Lindenberg, która w 1654 roku kupiła majątek Miejsce Odrzańskie (Mistitz) koło Koźla (Cosel), a przed 1662 rokiem

dom w Raciborzu (Ratibor). W 1669 roku, już jako wdowa, podpisała intercyzę małżeńską z Wacławem Leopoldem von Gusnar, którego była trzecią żoną.

Inaczej wynika z dokumentów prudnickich: w 1648 roku (26.01.) Anna Koziglowska z domu Beess z Malerzowic (Mahlendorf) była żoną Tomasza Mikołaja Petriziego von Lindenberg i wraz z mężem sprzedała wolny dwór pod Głogówkiem (Oberglogau), a więc najpierw była żoną jakiegoś Koziegłowskiego, a później Petriziego.

W 1661 roku właścicielem Miejsca Odrzańskiego (Mistitz) był Jan Henryk Kozieglowski, a po nim Jan Zygmunt Eustachy (syn?). W 1678 roku (27.04.) w Miejscu Odrzańskim (Mistitz) odbył się ślub Joanny Barbary Koziegłowskiej (córki poprzedniego?) z Maksymilianem Harasowskim. W 1717 roku jako wdowa sporządziła znaczny zapis na rzecz kościoła w Hlučínie (Hulczyn, Hultschin).

W latach 1676–1681 Elżka Konstancja Koziegłowska von Geisenfels była żoną Krzysztofa Twardawy, właściciela Podvihofu (Podwihof) koło Opawy (Troppau).

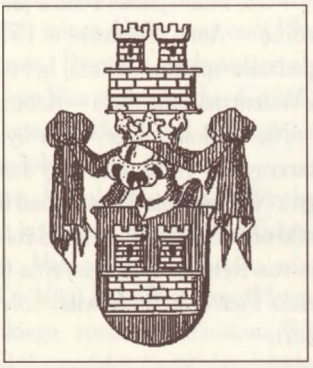
Źródła:

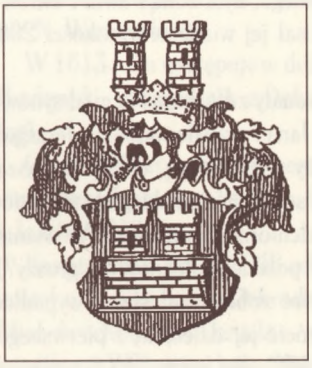
Pilnáček, t. I, s. 316–317

C.D.S., t. XXXIII, s. 56

KOZLOWSKI

(KOSLOWSKI von KOSLOW, *KOZŁOWSKI*)

Jedna z linii starego, wywodzącego się jeszcze z XII wieku, górnośląskiego rodu Raszyców (Raschuetz) herbu Wieże (w Polsce – Reszyca). Sinapius błędnie zalicza ich do Grzymalitów.

Nazwisko wzięli od swojej siedziby – Kozłów (Koslow) koło Gliwic (Gleiwitz). Od XVI wieku osiedli również w Polsce, na Litwie i Białorusi, znani także w Niemczech.

W XVI wieku licznie rozrodzeni, podzieleni na wiele linii, których nie sposób uporządkować, zubożali w XVII wieku, większość z nich nie posiadała już własnych majątków, od końca XVIII wieku szukali zajęcia w rozwijającym się przemyśle górnośląskim i w armii pruskiej.

W 1279 roku w akcie sprzedaży Żernik (Zernik) koło Gliwic (Gleiwitz) występuje jako świadek „Hermannus scultetus de Kozlow", jednak nie ma podstaw do uznania go za protoplastę tego rodu.

Dokładniejsze informacje posiadamy dopiero z XV wieku: w latach 1448–1453 Konrad Kozlowski był pisarzem księcia Bernarda niemodlińskiego i strzeleckiego, a w 1462 roku występuje jako pisarz w jednym dokumencie księcia Mikołaja I opolskiego. W 1454 roku występuje jako świadek w przywileju dla miasta Woźniki (Woischnik) koło Lublińca (Lublinitz). W 1466 roku w dokumentach występuje Mikulasz Kozlowsky (syn Konrada?).

W początkach XVI wieku Mikołaj Kozlowski (zm. przed 1538 r.) był właścicielem Paczynki (Klein Patschin) koło Toszka (Tost). Jego córka – Magdalena, była żoną Mikołaja Strzeli z Leśnicy (Leschnitz) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz),

właściciela Zdzieszowic (Deschowitz). W 1535 roku zapisała cały swój majątek mężowi, zaś on w 1538 roku zobowiązał się, że po jego śmierci majątki w Zdzieszowicach (Deschowitz) i Rozwadzy (Roswadze) otrzyma żona. W tym samym roku Magdalena oświadczyła, że została spłacona przez braci z jej części spadku po rodzicach.

W 1536 roku występuje w dokumentach Magdalena (zm. po 1551 r.) (ta sama?), córka Mikołaja Kozlowskiego – żona Henryka Zmeskala.

Eliasz Kozlowski miał córkę – Barbarę (zm. po 1524 r.), żonę Jerzego Mokrskiego, której w 1522 roku mąż zapisał wiano 600 węgierskich guldenów na Kotulinku (Klein Kottulin) i Proboszczowicach (Proboschowitz) koło Toszka (Tost).

W 1539 roku Anna (zm. przed 1539 r.), córka Henryka Kozlowskiego, była żoną Pawła Pawłowskiego, który zapisał jej wiano w wysokości 200 guldenów.

N. Kozlowski, żonaty z Barbarą N., miał synów: Piotra, Wacława, Jana i prawdopodobnie Jerzego.

Piotr był żonaty z Katarzyną, córką Tomasza Michałkowskiego, sędziego ziemskiego bytomskiego, wdową po Melchiorze Semurskim. W wianie żony otrzymał 200 polskich guldenów (półgroszy?) i 20 grzywien, które zobowiązał się, w wypadku śmierci żony, zwrócić jej dzieciom z pierwszego małżeństwa. W 1532 roku sprzedał 16 grzywien rocznego czynszu ze swojej części Kozłowa (Koslow).

W 1545 roku posiadał jakiś niewielki majątek (Guetchen) w Rudniku (Rudnik) koło Raciborza (Ratibor), który w 1551 roku sprzedał Bartłomiejowi von Reibnitz.

Brat Piotra – Wacław (zm. przed 1536 r.), był żonaty z Dorotą, córką Henryka Talkenberga z Ciecierzyna (Neudorf) koło Kluczborka (Kreuzburg), właściciela Januszkowic (Januschkowitz) koło Koźla (Cosel). Miał córkę – Annę, w 1561 roku żonę Jana Lasoty, właściciela Januszkowic (Januschkowitz).

W połowie XVI wieku Jerzy Kozlowski (zm. po 1586 r.) był żonaty z Dorotą, córką Jana Czornberga, właściciela Rudnika (Rudnik), siostrą Bartosza Czornberga. W 1567 roku Jerzy zapisuje swojej żonie wiano na Błażejowicach (Blazeowitz) koło Koźla (Cosel). W 1575 roku występuje w dokumentach Jerzy (ten sam?), żonaty z Justyną Starzyńską (druga żona?). Córką Jerzego była Marianna Kozlowska – żona (x ok. 1588 r.) Wawrzyńca (Lorenz) Larischa z Naczęsławic (Gross Nimsdorf), właściciela Kózek (Koske) koło Koźla (Cosel).

W 1559 roku Barbara Kozlowska była żoną Albrechta Holly z Ponięcic (Ponientzuetz) koło Raciborza (Ratibor).

W 1560 roku Piotr Kozłowski (zm. przed 1574 r.), żonaty z Markietą N., właściciel Adamowic (Adamowitz) koło Rybnika (Rybnik), zapisał na tym majątku wiano swojej żonie. Część tej miejscowości posiadał Mikołaj Kozłowski (brat?), który zmarł przed 1574 rokiem.

Piotr miał synów: Piotra jun. i Mateusza oraz córkę – Annę. Synowie w 1574 roku dokonują podziału spadku. Mikołaj był ojcem synów Pawła i Walentyna oraz córki – Katarzyny.

Nie wiadomo, który Piotr był ojcem córek: Katarzyny – w 1589 roku żony Jana Niewiadomskiego z Niewiadomia (Niewiadom) koło Rybnika (Rybnik) oraz Zuzanny – w 1598 roku żony Bartłomieja von Reiswitz z Kędzierzyna (Kandrzin), właściciela Pietrowic (Peterwitz) koło Raciborza (Ratibor).

Mateusz (Maciej), żonaty z Dorotą Salawą z Radawia (Radau) koło Olesna (Rosenberg), w 1585 roku kupił część Makowczyc (Makowtschuetz) koło Lublińca (Lublinitz). Majątek ten potomkowie Mateusza posiadali do drugiej połowy XVII wieku. Jego synem prawdopodobnie był Jan (zm. 1619 r.), właściciel Makowczyc (Makowtschuetz), w latach 1612–1619 prokurator kamery cesarskiej w Opolu (Oppeln).

W 1560 roku Jan, żonaty z Barbarą Pelką z Borzysławic (Borislawitz) koło Koźla (Cosel), posiadał część Kozłowa (Koslow). Jego dziećmi byli Jan jun. i Mikołaj, występujący w dokumentach w 1579 roku. Jan jun. występuje w dokumentach jako właściciel Kozłowa (Koslow) w 1591 roku.

Dzieci Mikołaja: Paweł i Katarzyna wspólnie były właścicielami Jamki (Jamke) koło Niemodlina (Falkenberg), Katarzyna była żoną Jana Worfa z Ko-

pienic (Koppinitz) koło Gliwic (Gleiwitz), a Paweł był również właścicielem Piechocic (Piechotzuetz) koło Niemodlina (Falkenberg). Obydwie miejscowości kupił w 1554 roku. Pod koniec XVI wieku był on przez dwadzieścia siedem lat starostą państwa Biała Prudnicka (Zuelz). W 1592 roku sądził spór właścicieli stawów rybnych w Pogórzu (Pogosch) koło Białej Prudnickiej (Zuelz). Zmarł 25.02.1596 roku w wieku pięćdziesięciu dwóch lat, dzieci nie miał, majątki odziedziczyła jego siostra. W kościele parafialnym w tej miejscowości znajduje się płyta nagrobna z herbem Wieże i napisem: „Im Jahre Christi 1596 Den 25. Februaryus ist in Gott seelig entschlaffen Der Edle Gestraenge Herr Paul Raschuetz Koslowsky von Koslow aus Piechotschuetz ondt Jamka Welcher in Das sieben ondt zwantzigste Jahr allhier der Herschaft Tzueltz Haubtmann ondt seines Alters zway ondt Pfuenftzig Jahr gewesen. Dessen Geschwisater als Dangkbare Erben ime Diss zu Loeblicher Gedechnis vorfertigen. Amen." Ufundował on również dzwon do tego kościoła.

Walentyn – syn Mikołaja – w 1576 roku (26.09.) podpisał intercyzę małżeńską z Felicją Rogowską z Kornic. Miał on syna – Marcina, właściciela Ćwiklic (Cwiklitz) koło Pszczyny (Pless), sędziego pszczyńskiego, żonatego z Zuzanną Silnicką. Marcin miał dwie córki: Annę, dziedziczkę Ćwiklic (Cwiklitz), zamężną z Wacławem Zborowskim i Katarzynę – żonę (x ok. 1660 r.) Albrechta Leopolda Konstantyna hr. von Tenczin.

W 1678 roku właścicielem Ćwiklic (Cwiklitz) i połowy Pilchowic (Pilchowitz) był Jerzy Kozłowski. Żonaty z Katarzyną von Larisch, miał pięć córek: Zuzannę – żonę N. von Gusnar, Ludmiłę – żonę N. von Larisch, Salomeę – żonę N. Starzinskiego, Katarzynę i Dorotę.

Bartosz Paprocki w swoim „Sstambuchu Slézským" jeden z rozdziałów dedykował Kasprowi Kozlowskiemu, sędziemu ziemskiemu księstwa opolsko-raciborskiego, właścicielowi Adamowic (Adamowitz) koło Raciborza (Ratibor). Posiadał on również część rodowego Kozłowa (Koslow). Prawdopodobnie jego synem był Jan Kozłowski, w latach 1624–1629 pisarz ziemski księstwa opolsko-raciborskiego, właściciel Adamowic (Adamowitz). Jego syn – Jan jun., właściciel Adamowic (Adamowitz), Szymocic (Schimotzitz), Łysek (Lissek) koło Rybnika (Rybnik) i Starej Wsi (Altendorf) koło Raciborza (Ratibor), był do 1644 roku, podobnie jak dziad, sędzią ziemskim księstwa opolsko-raciborskiego. Był żonaty z Anną Marią von Beess z Kolni (Coelln, Altkoeln) i Karłowic (Katowice, Katzendorf, Karlsmarkt).

W 1612 roku Bartłomiej Kozłowski posiadał dom na przedmieściu Olesna (Rosenberg). W 1635 roku Fryderyk Kozlowski kupił połowę Łomnicy (Lomnitz) i część Sowczyc (Schoffschuetz) koło Olesna (Rosenberg). Drugą połowę wraz z kuźnicą i hutą, a także część Sowczyc (Schoffschuetz) kupił jego brat – Adam. Fryderyk swoją część sprzedał już w następnym roku Annie von Jordan, żonie N. Warlowskiego.

W 1613 roku występuje w dokumentach Kasper Kozlowski, mieszczanin z Dobrodzienia (Guttentag).

Około 1644 roku w dokumentach występuje pięciu Kozlowskich: Jan, Joachim, Kasper, Bartłomiej i Joachim Wilhelm.

Kasper zmarł przed 1648 rokiem i pochowany został na cmentarzu w Dobrodzieniu (Guttentag). Miał dwóch synów: Daniela – właściciela Wilkowic (Gross Wilkowitz) koło Gliwic (Gleiwitz) i Wilhelma Joachima – właściciela Makowczyc (Makowtschuetz) i Turzy (Thursy) koło Dobrodzienia (Guttentag). Obydwaj ufundowali dzwony dla kościoła parafialnego w Dobrodzieniu (Guttentag).

W drugiej połowie XVII wieku Adam Wacław Kozlowski był żonaty z Joanną (Katarzyną?) Marią, córką Abrahama Posadowskiego, właściciela Świniar (Schweinern, Blumenau) koło Kluczborka (Kreuzburg). W 1700 roku kupił Łaskarzówkę (Laskarzowka) koło Gliwic (Gleiwitz). Miał syna – Adama Fryderyka i córki: Barbarę Elżbietę – żonę N. von Lautenbach, Annę Eleonorę – żonę N. von Gruschwitz, Gottliebę Benignę – żonę N. von Corte, Joannę Renatę – dwukrotnie zamężną, 1. z N. von Carove z Jaryszowa (Jarischau) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz), 2. z Juliuszem Bernardem bar. von Jaroschin, któremu wniosła w wia-

nie majątek pierwszego męża oraz Esterę – żonę N. von Glambetzki.

W 1696 roku (16.08.) w Kujawach (Kujau) koło Prudnika (Neustadt) urodziła się Maria Barbara Zuzanna, córka Joachima Maksymiliana Kozlowskiego.

W 1710 roku Gustaw Magnus Kozlowski był właścicielem Rzeczyc (Retzitz) koło Gliwic, a w 1715 roku występuje jako świadek w akcie fundacyjnym kościoła w Brzezince (Brzezinka) koło Gliwic (Gleiwitz).

Stefan Antoni Kozlowski (zm. przed 1733 r.) był właścicielem Leboszowic (Leboschowitz) koło Gliwic (Gleiwitz) i Szymocic (Schymotschuetz) koło Raciborza (Ratibor). Miał dwie córki: Annę Teresę – żonę (x 1726 r.) Józefa Manowskiego i Rozalię Karolinę – żonę (x 1733 r.) Jana Krzysztofa Niewiadomskiego. Księgi metrykalne parafii z okolic Gliwic (Gleiwitz) notują w XVIII wieku licznych przedstawicieli tego rodu.

W okolicach Pszczyny (Pless) Kozlowscy występują od końca XVI wieku. Posiadali majątki w Rydułtowach (Rydultau) i w Jastrzębiu (Jastramb).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 530; t. II, s. 746–747
Blażek, t. I, s. 56; t. III, s. 91; t. IV, s. 37
Pilnáček, t. I, s. 53–56
Landbuecher Opp.-Rat., nr 3, 25, 37, 38, 122, 123, 178, 192, 209, 252, 268, 309
Zemská kniha..., nr 1, 2, 63, 77, 94, 145, 146
C.D.S., t. VI, nr 222, 226, 277; t. XXXIII, s. 54, 105
Boehme, t. II, s. 65; t. IV, s. 164
Veldtrup, s. 468
Chrząszcz J., Geschichte von Zuelz, (w:) Oberschlesische Heimat, Bd. XIII, nr 2/3, s. 67
Randt, Neue Quellen zur Kenntnis der nationalen Herkunft des oberschlesischen Adels, (w:) Aus Oberschlesiens Vergangenheit und Gegenwart, Gleiwitz 1922, s. 12
Stibor J., Regesta českých listín a listů z knížectví opolsko-ratibořského (1303) 1457–1731, (w:) Sbornik archivních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 92, 96–98, 109, 114, 156

KOZLOWSKI
(KOZŁOWSKI z KOZŁOWEJ GÓRY)

Według Pilnáčka – Kozlowscy herbu Ostoja pochodzili z Kozłowej Góry (Koslowagora) koło Bytomia (Beuthen). Herb znany jest z pieczęci Mikołaja Kozlowskiego z 1520 roku. W XVI wieku Jan jun. był właścicielem Nakła (Naklo) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz).

Prawdopodobnie do tego rodu należy zaliczyć Mikołaja Kozlowskiego, inspektora majątku w Żychcicach w ziemi siewierskiej, żonatego z Józefą Franciszką Pawlikowską, mieszkającego pod koniec XVIII wieku w Kamieniu (Kamin) koło Bytomia (Beuthen).

Miał on córkę – Helenę (ur. 1783 r.) i syna – Leona, zmarłego w 1781 roku, w wieku trzech lat.

Źródła:

Pilnáček, t. I, s 56
Knosalla, Klerus und Adel in der Parochie Kamien, (w:) Mitteilungen des Beuthener Geschichts- und Museumsvereins, Beuthen 1928/29, H. 11/12, s. 88–98

KOZLOWSKI
(KOZLOWSKI von KOSELWITZ)

Ród pochodzący z Kozłowic (Koselwitz) koło Olesna (Rosenberg). W herbie Kozlowscy posiadali dwie obok siebie heraldyczne lilie.

Identyczny herb posiadali Krupkowie z Kluczborka (Kreuzburg) osiadli w Polsce i od ich nazwiska herb ten w Polsce nazywa się Krupka.

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 56

KOŹLIK

zob.
KOSCHLIG

KRA

zob.
KHROE

KRABIC

zob.
WEITMUEHL

KRACKAU

(CRACAU, KRAKAU)

Według Jurka – ród pochodził ze Starej Marchii i na Śląsku jego przedstawiciele pojawili się w początkach XIV wieku; Henryk de Cracovia przebywał w latach 1310 i 1317 na dworze księcia głogowskiego, ale były to krótkie wizyty.

Według Blażka – był to stary śląski ród pochodzący z Saksonii, wspólnego herbu i pochodzenia z rodem von Braun. Ich siedzibą rodową miały być Milikowice (Arnsdorf) w księstwie świdnickim.

W 1416 roku Wawrzyniec (Laurentius) von Cracau był kanonikiem katedry wrocławskiej.

Dalsze informacje pochodzą dopiero z XVII wieku, właścicielem Milikowic (Arnsdorf) był wówczas Henryk von Krackaw, zmarły w 1677 roku w wieku 74 lat.

Ostatnim przedstawicielem rodu był N. von Krackau (zm. po 1720 r.), mieszkający w Chojnowie (Haynau), żonaty z N. von Bibran z Wojciechowa (Woitsdorf) koło Złotoryi (Goldberg).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 546–547, t. II, s. 749
Gauhen, szp. 285
Blażek, t. I, s. 56
Jurek, Obce rycerstwo..., s. 246
Knothe H., Gesch. des oberlausitzer Adels..., s. 321

KRACKER
(KRACKER von SCHWARZENFELDT, KRAKER)

Nobilitowani mieszczanie z Tarnowskich Gór (Tarnowitz) na Górnym Śląsku.

Krzysztof Kracker, syn Jana, po studiach wrócił w 1628 roku do Tarnowskich Gór (Tarnowitz), był radnym miejskim, a od 1642 roku burmistrzem miasta. W 1668 roku (2.01.) wraz z dwoma najstarszymi synami: Krzysztofem jun. i Janem, został nobilitowany z predykatem „von Schwarzenfeldt" – od miejscowości, którą posiadał (Czarny Las koło Bytomia). Około 1698 roku Krzysztof jun. kupił od superintendenta oleśnickiego Beniamina Textora majątek Zimnicę (Kaltvorwerk) koło Oleśnicy (Oels).

W XIX wieku przedstawiciele tego rodu posiadali majątki w Bogunowie (Bogenau) i Żernikach Wielkich (Gross Suerding) koło Wrocławia (Breslau).

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 749
Zedlitz, t. III, s. 168; t. V, s. 284
Pilnáček, t. I, s. 320
Krane, s. 62
Doerr, s. 152
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, s. 455

KRAEDL

Mało znana szlachta księstwa brzeskiego z okolicy Kluczborka (Kreuzburg), o której brak informacji w herbarzach.

W 1592 roku Erazm Kraedl, właściciel niezidentyfikowanej miejscowości Ohmberg, był starostą Kluczborka (Kreuzburg) i Byczyny (Pitschen), a następnie członkiem rady księcia Jana Chrystiana w Brzegu (Brieg).

W początkach XVII wieku Barbara von Kraedel (zm. po 1662 r.) była żoną Joachima Henryka Posadowskiego (zm. przed 1643 r.), właściciela Wierzbicy Górnej (Polnisch Wuerbitz) koło Kluczborka (Kreuzburg).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 547
Koelling H., Geschichte der Stadt Pitschen, Breslau 1892, s. 192

KRAENOWITZ
zob.
CRENOWITZ

KRAFFTHEIM

zob.

CRATO

KRAH

zob.

KHROE

KRAKAU

zob.

KRACKAU

KRAKER

zob.

KRACKER

KRAKOVSKY

zob.

KOLOVRAT

KRAL

(KRAL z DOBRAVODY, KRAL von GUTWASSER, GUTWASSER)

Stary czeski ród włodyków, mylony często z pochodzącym z tej samej miejscowości, ale mającym zupełnie inny herb rodem Gutwasser. Blažek przypisuje Kralom te same majątki, które Pilnáček łączy z rodem Gutwasser. Miejscowością rodową była Dobrá Voda (Gutwasser) koło Hradca Králové.

Po bitwie pod Białą Górą majątki ich zostały skonfiskowane i niektórzy przedstawiciele tego rodu przenieśli się do księstwa opawskiego.

Źródła:

Blažek, t. IV, s. 26

Pilnáček, t. III, s. 725

KRALICKY

zob.
KRALITZ

KRALITZ

(KRALICZ, KRALICKY von KRALITZ)

Stary morawski ród rycerski, znany od połowy XIII wieku, według tradycji rodowej osiadły również w Polsce.

Na Górnym Śląsku pojawili się na przełomie XV i XVI wieku. W 1497 roku Jan z Kralic był właścicielem Zátora (Seifersdorf) koło Opawy (Troppau). Przed 1510 rokiem Jan (ten sam?) Kralicz był właścicielem Zbrosławic (Broslawitz) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz), w 1510 roku (26.11.) kupił od Krystyny von Neuhauser majątki w Lubszy (Lubschau), Kamienicy (Kaminitz) i Babienicy (Babinitz) koło Lublińca (Lublinitz).

W 1524 roku występuje w księgach ziemskich opolsko-raciborskich Marusza Kralitska ze Zbrosławic (Brosławitz) i Rokitnicy (Rokittnitz) koło Bytomia (Beuthen). W 1538 roku właścicielem Zbrosławic (Brosławitz) był Jerzy Kralicki, żonaty z Aneżką, córką Piotra sen. Geraltowskiego. Występuje on jeszcze w dokumentach w 1539 i 1540 roku.

W 1537 roku występuje w dokumentach Dorota Kralicz – żona Krzysztofa Jarotzkiego, właściciela Dobieszowic (Dobersdorf).

Źródła:

Blażek, t. II, s. 68; t. IV, s. 37
C.D.S., t. VI, nr 430
Landbuecher Opp.-Rat., nr 72, 330
Zemská kniha..., nr 41, 124

KRAMPSKI

(KRAMSKI, KREMSKI, KRANSKI)

Ród rycerski pochodzący z księstwa kozielskiego, znany z XV wieku, siedzibą rodu były Krzanowice (Krzanowitz) koło Koźla (Cosel). Ich nazwisko zapisane w dokumentach zostało zniekształcone i pisano je bardzo różnie: Chrampski, Cramski, Kremski, Krampski, Kranowitz, a nawet Rempski. Pilnáček przyjął formę „Krampski". Być może nazwisko zostało urobione od miejscowości leżącej niedaleko Krzanowic (Krzanowitz) – Krępnej (Krempa).

W 1433 roku Jan Crampski występuje jako świadek w dokumentach księcia Bolka V opolskiego (głogóweckiego), w 1435 roku w dokumentach tegoż księcia jego nazwisko zostało zapisane w formie „Crempski".

W 1439 roku Zygmunt Kremski występuje w dokumentach księcia Bernarda niemodlińskiego i strzeleckiego, w 1442 roku jego nazwisko zostało zapisane jako „Chrampski". W 1447 roku sprze-

dał miastu Strzelce Opolskie (Gross Strehlitz) wieś Czarkowice (zaginiona). W dokumencie tym występuje jako świadek Schampor Kremski.

W 1448 roku w dokumentach strzeleckich notowany jest Szamborek Krempski (syn Sambora?). W 1466 roku Sambor Krampski był starostą księstwa kozielskiego.

W 1444 roku Nikolay Rempski, właściciel Olszowej (Olschowa) koło Koźla (Cosel), występuje w dokumentach księcia Bernarda.

W drugiej połowie XV wieku w dokumentach kozielskich często notowany jest Henryk Krampski, którego nazwisko pisane jest również bardzo różnie: w 1478 roku – Gindrzich Kremski z Krzizanowitz (Krzanowice), świadek w dokumentach Jana Bielika; w tym samym roku Heinrich Krampski von Krzanowitz – przedstawiciel szlachty księstwa kozielskiego; w 1479 roku – Gindrzich Cranpski z Krzestzonowicz.

W latach 1480–1488 Jan Kranowitz był pisarzem księstwa kozielskiego.

Więcej nazwisko to nie występuje.

W latach 1439–1450 w dokumentach księcia Bernarda niemodlińskiego i strzeleckiego występuje Henryk Kranzkowski – starosta księstwa strzeleckiego. Nie wiadomo, czy należał do tego samego rodu.

Źródła:

Pilnáček, t. III, s. 723

C.D.S., t. VI, nr 185, 186, 200, 212, 215, 217, 226, 310, 315; t. XXXIII, s. 33

Boehme, t. IV, s. 164

Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 116, 117, 118, 121

KRAMSTA

Herb Emila Marcina z 1859 roku

Herb Edwarda Teodora z 1861 roku

Herb Chrystiana Gustawa z 1862 roku

Ród mieszczański z Czech, z miasta Chramost, od którego wzięli nazwisko. W drugiej połowie XVII wieku Mateusz Kramsta – słodownik (ur. przed 1657 r. – zm. 1714 r.), był mieszczaninem w Hoyerswerdzie na Górnych Łużycach. Jego potomkowie przenieśli się na teren Śląska i w połowie XIX wieku trzej bracia: Emil Marcin, Edward Teodor i Chrystian Gustaw oddzielnie zostali nobilitowani z odmiennymi herbami.

Emil Marcin (zm. po 1883 r.) – nobilitowany 3.01.1859 roku, był właścicielem Udanina (Gaebersdorf), Lasek (Foersthen) i Dębnicy (Teubnitz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt) oraz Jaryszowa (Jarischau) koło Strzelina (Strehlen). Wdowa po nim – Paulina z domu Faendrich – na początku XX wieku posiadała Gawrony Wielkie i Małe (Gross und Klein Gaffron) i Bytków (Beitkau) koło Lubina (Lueben).

Edward Teodor – nobilitowany 18.10.1861 roku, był właścicielem Moraw (Muhrau) koło Świdnicy (Schweidnitz). W początku XX wieku jego niezamężna córka – Maria von Kramsta oprócz Moraw (Muhrau) posiadała Przyłęgów (Preilsdorf), Rusko (Rauske), Mikoszowę (Niklasdorf), Pastuchów (Puschkau) i Międzyrzecze (Heidau) koło Świdnicy (Schweidnitz) oraz kilka majątków koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

Chrystian Gustaw – nobilitowany 30.07.1862 roku, radca kamery, był właścicielem domu handlowego „Kramsta" w Świebodzicach (Freiburg). Jego syn – Jerzy (zm. 14.06.1901 r.) w 1900 roku utworzył z majątków fideikomis z siedzibą w Chwalimierzu (Frankenthal) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), który odziedziczył najstarszy syn Jerzego – Jan Jerzy.

Egmont von Kramsta (drugi syn Chrystiana Gustawa?), rycerz zakonu joannitów i członek związku szlachty niemieckiej, był właścicielem Brzezinki Średzkiej (Klein Bresa), Wilkostowa (Wolfsdorf), Wojnowic (Wohnwitz) i Brzeziny (Gross Bresa) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

Oprócz tego Jan Jerzy i jego siostry: Eleonora Kracker z domu von Kramsta, Helena, Małgorzata i Anna Maria wspólnie posiadali majątki: Stoszów (Stusa), Koziców (Hartau), Piersno (Pirschen) i Rakoszyce (Rakschuetz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt) oraz Kosiska (Koiskau) i Postolice (Poselwitz) koło Legnicy (Liegnitz).

Źródła:

Krane, s. 62–63

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VI, Limburg 1987, s. 463

KRANEWITTER
(KRANEWITTER von AUWALD)

W 1720 roku (2.12.) został nobilitowany i wpisany w stan rycerski z predykatem „von Auwald" Jan Kranewitter z Fryštatu (Frysztat, Freistadt) w księstwie cieszyńskim.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 139

KRANICHSTAEDT
(LANGIUS von KRANICHSTAEDT)

Według Sinapiusa – stary ród rycerski, używający początkowo nazwiska „Kraenchel". W XVI wieku dwaj bracia Andrzej i Maciej Kraenchel, około 1595 roku radcy wyższego urzędu cesarskiego, zostali przez cesarza Rudolfa II nobilitowani ze zmianą nazwiska. Źródła i inna literatura tego nie potwierdzają.

Założycielem rodu był Jan Filip Lange, używający nazwiska w formie zlatynizowanej „Langius". Żonaty z Jadwigą de Pierrepont z Brabantu; jego syn – Franciszek Albert Langius (zm. 1723 r.), radca wyższego urzędu we Wrocławiu (Breslau), w 1702 roku (23.01.) został wpisany w stan rycerski z predykatem „von Kranichstaett". Był właścicielem Łowięcic (Lobetinz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt) i Suchego Dworu (Althofduerr) koło Wrocławia (Breslau). Żonaty z Joanną Eleonorą Winancko von Werthenstein (zm. 11.02.1749 r.), miał dwóch synów: Karola Maksymiliana – tajnego radcę dworu cesarskiego, który zmarł w Wiedniu w 1753 roku (20.01.) bezpotomnie, oraz Franciszka Teodora (ur. 1717 r. – zm. 1760 r.), właściciela Strzeganowic (Paschwitz) koło Wrocławia (Breslau). Franciszek Teodor, żonaty z Rozalią Schulz (ur. 23.01.1719 r. – zm. 8.01.1802 r.) z Sobótki (Zobten), miał córkę i syna.

Córka – Adelajda Konstancja (zm. 1823 r.) była żoną (x ok. 1780 r.) majora wojsk pruskich Fryderyka Adama Winancko von Werthenstein, właściciela Psar (Huenern) koło Góry Śląskiej (Guhrau).

Syn – Jan Nepomucen Sylwester Józef (ur. 23.01.1746 r. – zm. 8.07.1840 r.), właściciel Górnych i Dolnych Nieszkowic (Ober- und Nieder Nisgawe) koło Wołowa (Wohlau), pruski radca sądowy i kanclerz klasztoru w Lubiążu (Leubus), żonaty (x 3.07.1783 r.) z Marią Julianną Teresą Jadwigą Perpetuą bar. Saurma von dem Jeltsch (ur. 21.01.1742 r. – zm. 1797 r.) – dzieci nie miał.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 547–548; t. II, s. 749
Zedlitz, t. III, s. 169–170
Blażek, t. II, s. 68
Doerr, s. 183

GENEALOGIA

Jan Filip Lange (Langius)
ż. Jadwiga de Pierrepont
|
Franciszek Albert Langius
zm. 1723 r.
wł. Łowięcic i Suchego Dworu
1702 r. – wpisany w stan rycerski
radca wyższego urzędu we Wrocławiu
ż. Joanna Eleonora Winancko
v. Werthenstein
zm. 11.02.1749 r.
|

Karol Maksymilian
zm. 20.01.1753 r.
tajny radca dworu
cesarskiego

Franciszek Teodor
ur. 1717 r. – zm. 1760 r.
wł. Strzeganowic
ż. Rozalia Schulz
ur. 23.01.1719 r. – zm. 8.01.1802 r.
|

Jan Nepomucen Sylwester Józef
ur. 23.01.1746 r. – zm. 8.07.1840 r.
wł. Nieszkowic
pruski radca sądowy
kanclerz klasztoru w Lubiążu
ż. (x 3.07.1783 r.) Maria Julianna Teresa
Jadwiga Perpetua bar. Saurma v.d. Jeltsch
ur. 21.01.1742 r. – zm. 1797 r.

Adelajda Konstancja
zm. 1823 r.
m. (x ok. 1780 r.)
Fryderyk Adam Winancko
v. Werthenstein
wł. Psar

KRANOWITZ
zob.
CRENOWITZ

KRANSDORF
zob.
CETTO

KRANTZ
zob.
KRANZE

KRANZE
(KRANTZ)

W dokumentach księcia Kaźka cieszyńskiego w 1454 roku występuje Bohusz von Kranze, starosta Olzy (Olša, Olsau).

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 548–549; t. II, s. 750

KRAPFF
zob.
KRAPPE

KRAPPE
(KRAPPE von GOTTESBERG, KRAPP, KRAPFF, CRAPFF)

Patrycjat wrocławski, znany od XV wieku.

Jan I Krappe (zm. 16.07.1497 r.) był od 1469 roku do swojej śmierci członkiem rady miasta Wrocławia (Breslau). W kościele św. Elżbiety znajduje się kaplica jego fundacji.

Żonaty (x przed 1467 r.) z Katarzyną, córką Piotra von Falkenheim, miał dwie córki: Martę – żonę (x 1508 r.) Jana Berlina i Jadwigę – żonę Jana Monau oraz syna – Jana II (zm. 13.02.1513 r.), który po śmierci ojca został w 1498 roku członkiem rady miejskiej. Żonaty z Beatrix, córką urzędnika królewskiego księstwa wrocławskiego i członka rady miejskiej, Hieronima Meissnera, miał trzech synów i pięć córek.

Z córek: Beatrix była żoną Jana Pueschla, Katarzyna – Tomasza Kobera, Anna (zm. przed 1526 r.) – Kaspra Loedera, Helena – zmarła w młodości, Barbara była dwukrotnie zamężna: 1. (x przed 1527 r.) z Janem Berlinem, 2. z Janem Hassem ze Zgorzelca (Goerlitz).

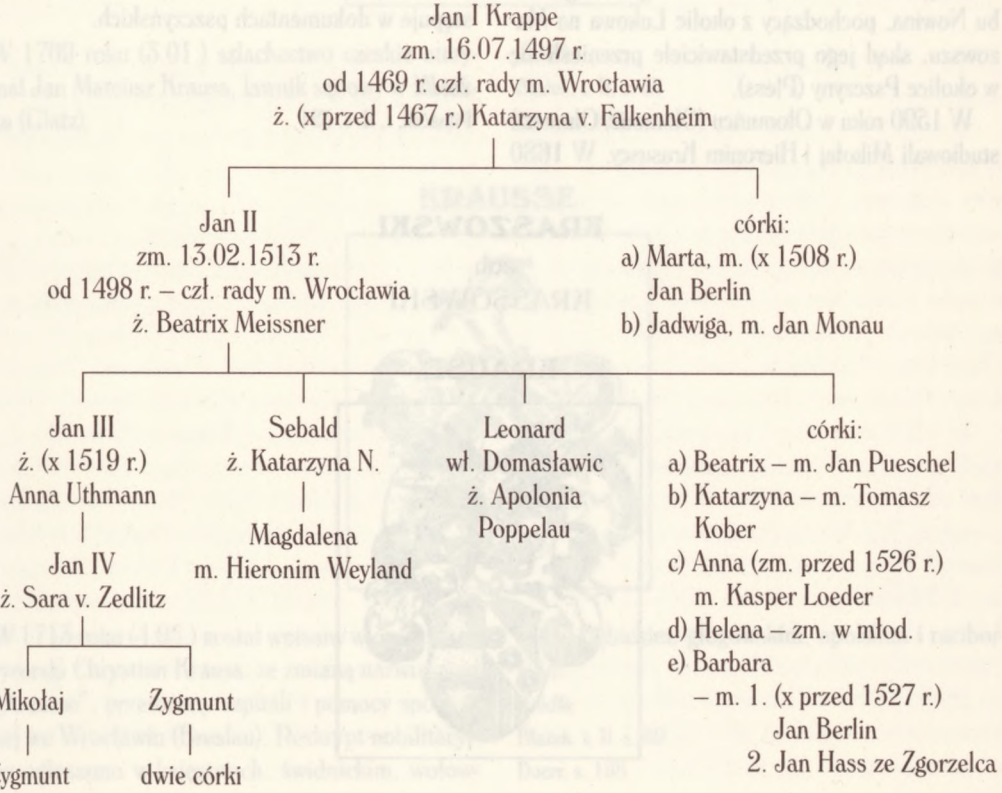
Z synów: Sebald, żonaty z Katarzyną N., miał córkę Magdalenę – żonę Hieronima Weylanda; Leonard, właściciel Domasławic (Domslau) koło Wrocławia (Breslau), był żonaty z Apolonią Poppelau, wdową po Wolfie Hoelzlu. Dzieci nie miał, jego majątek otrzymała w spadku siostra – Barbara.

Najstarszy z synów – Jan III, po studiach w Krakowie, Lipsku i Wiedniu wrócił do Wrocławia (Breslau) i ożenił się (x 1519 r.) z Anną – siostrą Mikołaja jun. Uthmanna. Miał syna – Jana IV, żonatego z Sarą von Zedlitz. Jan IV miał dwóch synów: Mikołaja, którego synem był Zygmunt i Zygmunta, mającego dwie córki.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 750
Blażek, t. II, s. 68–69
Schles. Wappenbuch, szp. 73

GENEALOGIA

KRASNAWIES

zob.

HAUSE

KRASSOWSKI

(KRASZOWSKI)

Pilnáček wymienia dwa rody o tym nazwisku: Krassowski ze Skal i Krassowski z Kraszovic. Według niego Krassowscy ze Skal, herbu nieznanego, byli prawdopodobnie nobilitowani w XVI wieku, zaś z Kraszovic pochodzili z Czech i w herbie mieli złoty półksiężyc w błękitnym polu.

Prawdopodobnie jednak Pilnáček nie ma racji i jest to jeden ród, którego przedstawiciele występują w okolicy Głogówka (Oberglogau) na Górnym Śląsku.

Henryk Krassowski z Kraszovic był w latach 1498–1502 starostą Hukvaldu. Jan w 1509 roku był urzędnikiem księcia Kazimierza cieszyńskiego we Fryštacie (Frysztat, Freistadt). Jan w latach 1524–1532 był starostą Głogówka (Oberglogau).

W 1597 roku Jan Krassowski ze Skal był urzędnikiem państwa Chrzelice (Schelitz) koło Prudnika (Neustadt).

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 320–321

KRASUSKI

Według Pilnáčka – ród pochodzenia polskiego herbu Nowina, pochodzący z okolic Łukowa na Mazowszu, skąd jego przedstawiciele przenieśli się w okolice Pszczyny (Pless).

W 1590 roku w Ołomuńcu (Olomouc, Olmuetz) studiowali Mikołaj i Hieronim Krasuscy. W 1680 roku Wojciech Krasuski zwany Smolarskim występuje w dokumentach pszczyńskich.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 321

KRASZOWSKI

zob.

KRASSOWSKI

KRAUSE

W 1710 roku (7.07.) szlachectwo czeskie otrzymał Godfryd Krause, kupiec wrocławski, właściciel Uskorza Wielkiego (Gross Ausker) koło Wołowa (Wohlau).

Źródła:
Zedlitz, t. III, s. 170
Błażek, t. II, s. 69
Doerr, s. 195

KRAUSE

zob.
CRONFELDT

KRAUSS

W 1709 roku (3.01.) szlachectwo czeskie otrzymał Jan Mateusz Krauss, ławnik sądowy w Kłodzku (Glatz).

Źródła:
Błażek, t. II, s. 69
Doerr, s. 193

KRAUSSE

W 1713 roku (4.05.) został wpisany w czeski stan rycerski Chrystian Krauss, ze zmianą nazwiska na „Krausse", przełożony szpitali i pomocy społecznej we Wrocławiu (Breslau). Reskrypt nobilitacyjny ogłoszono w księstwach: świdnickim, wołowskim, ziębickim, głogowskim, opolskim i raciborskim.

Źródła:
Błażek, t. II, s. 69
Doerr, s. 198

KRAUSSENDORF

zob.
CRAUSS

KRAVARSKY

zob.
SCHLEWITZ

KRAVARZ

(KRAWARZ, KRAWARN)

Jedna z linii starego czeskiego rodu Beneszowiców-Odrowążów.

Założycielem tej linii był syn Drslawa Beneszowica (wg innych syn Benesza) Wok I, żyjący ok. 1280 roku, zięć króla czeskiego Przemysła Ottokara II i szwagier księcia Mikołaja I opawskiego. Założył on na swoim terenie miasto Bílovec (Wagstadt), które w języku niemieckim początkowo nazywało się od jego imienia „Wokinstadt". Jego brat – Zbislaw z Kout (Kąty, Kauthen) był założycielem linii *z Benešova (Beneschau)* i *Bohuslavic (Buslawitz)*.

W 1279 roku Wok I występuje jako świadek ugody pomiędzy książętami opawskim i opolskim. Miał czterech synów: Woka II, Jana, Drslawa I i Benesza. Wok II zmarł bardzo wcześnie, Kravaře (Deutsch Krawarn) odziedziczył Benesz, występujący w dokumentach w latach 1330–1375. Posiadał on jednocześnie Plumov (Plumenau) i zamek Stražnice (Straznitz) na Morawach. Prawdopodobnie Kravaře (Deutsch Krawarn) posiadał on przejściowo, bo nieco później jako właściciel tej miejscowości występuje jego brat – Jan.

Potomkowie Jana oraz jego brata Drslawa I stworzyli dwie oddzielne gałęzie tego rodu: *na Kravařach (Deutsch Krawarn)* i *na Bílovcu (Wagstadt)*.

Potomkowie Jana

Jan – właściciel Kravařy, zmarł w połowie XIV wieku. Po nim właścicielem tej miejscowości został jego syn – Wacław. Oprócz Kravařy (Deutsch Krawarn) posiadał Hoštice (Hoschuetz), Vitkovice (Witkowitz – zaginiona wieś koło Opawy), Vrbkę (Wrbkau), Tisek (Zeiske), Komárov (Komorau), Kylešovice (Gilschwitz), Kouty (Kąty, Kauthen) oraz w obecnych granicach Polski Pilszcz (Piltsch), Rozumice (Roesnitz) i Włodzienin (Bladen) koło Głubczyc (Leobschuetz). Żonaty z Elżbietą N., zmarł przed 1381 rokiem, pozostawiając nieletniego syna Piotra II, którego prawnym opiekunem został brat zmarłego – Piotr I. Pomiędzy opiekunem a matką dochodziło do nieporozumień na tle majątkowym i w 1390 roku podpisują ugodę w tej sprawie.

W 1391 roku Piotr II jest już pełnoletni i występuje w dokumentach. Podobno studiował w Pradze i był uczniem Jana Husa.

W 1413 roku (27.12.) wystawia przywilej dla Pilszcza (Piltsch), w którym wymienia jako swoich poprzedników: Jana – stryja i Wacława – swojego ojca („...Praedecessoribus nostris, Nobile Domino Joanne de Cravar Patruo nostro et Domino Wenceslao de Cravar Nostro Genitore..."). W dokumencie tym występuje jako świadek drugi jego stryj – Henryk z Kravařy (Deutsch Krawarn) na Plumovie (Plumenau) („...Domino Henrico de Cravar alias de Plumenau Patruo nostro...").

Piotr II był w latach 1417–1420 starostą Moraw. W 1420 roku sprzedał wszystkie swoje majątki w księstwie opawskim: Kravaře (Deutsch Krawarn) i Kouty (Kąty, Kanthen); kupił je Mikołaj von Schlewitz, którego potomkowie zaczynają nazywać się „Krawarski". Pilszcz (Piltsch) kupił Paweł von Ehrenberg z Zubrzyc (Sauerwitz), Rozumice (Roesnitz) – Boczek von Labut, Hoštice (Hoschuetz) i Komárov (Komorau) Jan Chelm von Wischkowitz.

Potomkowie Drslawa I

Drslaw I, młodszy syn Woka I, a brat Jana, otrzymał w spadku Bílovec (Wagstadt) z należącymi do niego wsiami. Jego syn – Drslaw II urządził w tej miejscowości swoją rezydencję. Po jego bezpotomnej śmierci majątki przejął jego starszy brat – Benesz, a po nim, od 1398 roku właścicielem Bílovca (Wagstadt) został Laczko, młodszy brat Drslawa II i Benesza. W 1417 roku miejscowość tę posiadał Jan (syn Laczki?), żonaty (x przed 12.09.1424 r.) z córką księcia opawskiego Przemka. Zmarł po 1433 roku, dzieci nie miał. Był ostatnim przedstawicielem panów z Kravařy (Deutsch Krawarn) w księstwie opawskim.

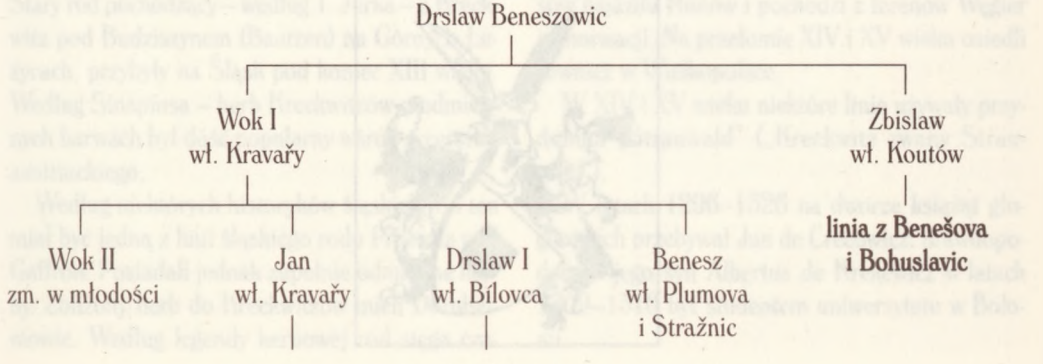
Pod koniec XIV wieku ród podzielił się na liczne linie, niektóre przybrały własne nazwiska: Tworkowscy czy Sedlmiccy. W XV wieku panowie z Kravařy przenieśli się na Morawy i do Czech, gdzie powstały nowe siedziby tego rodu: Jičín, Plumov (Plumenau) i Stražnice (Straznitz).

Z morawskich linii pochodził Lazco de Krawarn, syn Woka IV i Anny von Sternberg, w latach 1397–1403 kanonik gnieźnieński, ołomuniecki i opolski, a w latach 1403 (20.05.) – 1408 (5.05.) biskup ołomuniecki.

Linia *z Plumova (Plumenau)* wymarła według heraldyków czeskich w 1430 roku, według Blażka w 1466 roku na Jerzym z Kravařy, który miał jedynie cztery córki. Majątki przejęła linia *ze Stražnic (Straznitz)*, która również wymarła pod koniec XV wieku.

Źródła:
Blażek, t. I, s. 56–57; t. IV, s. 37
Veldtrup, s. 143
Kaluža J., Kauthen im Kreise Ratibor und seine Besitzer, (w:) Oberschlesische Heimat, Bd. 12:1910, s. 23–25
Mak W., Piltsch ein deutsches Dorf, Beuthen (brw)
Slawik J., Geschichte des Kirchortes Slawikau Kreis Ratibor O/S., Ratibor 1925

GENEALOGIA

Wacław zm. przed 1381 r. ż. Elżbieta N. | Piotr II

Piotr I

Jan

Henryk wł. Plumova

Drslaw II wł. Bílovca

Benesz wł. Bílovca

Laczko wł. Bílovca | Jan

KRAVARZ

zob.

TWORKOWSKI

KRAWARN

zob.

KRAVARZ

KRAWARSKI

(KRAVARSKI, KRAWARSKI von SCHLEWITZ)

Jedna z linii starego rodu śląskiego von Schlewitz z księstwa legnickiego.

Mikołaj von Schlewitz w 1420 roku kupił od Piotra z Kravařy Beneszowica jego rodową siedzibę Kravaře (Deutsch Krawarn) koło Opawy (Troppau). Potomkowie Mikołaja przyjęli nazwisko „Krawarski von Schlewitz". Miejscowość tę posiadali do 1575 roku, później byli właścicielami majątków w okolicy Opola (Oppeln) i Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz).

zob.

SCHLEWITZ

KRAWARZ

zob.

KRAVARZ

KREBIL

(CREBIL)

Ród pochodzący z patrycjatu wrocławskiego.

Syn Pawła Krebila i Marty Pfoertner – Piotr (zm. 10.02.1486 r.), – był w latach 1462–1486 członkiem rady miejskiej. Żonaty z Katarzyną von Dompnig, miał trzech synów: Hieronima (zm. 1556 r.), żonatego z Kunegundą von Heugel, oraz Jana i Mikołaja – kanoników katedry wrocławskiej.

W tym samym czasie żył we Wrocławiu (Breslau) Jerzy (zm. 1552 r.), żonaty z N. von Hoernig, który miał syna Jerzego jun.

Źródła:
Blażek, t. II, s. 69

KREBS

Według Pilnáčka – jest to zniemczone nazwisko Raczków z Kopenic, posiadających ten sam herb.

zob.
RACZEK

KREBS

zob.
ROMNITZ

KRECKWITZ

(KRECKWITZ STRAUWALD genannt)

Stary ród pochodzący – według T. Jurka – z Kreckwitz pod Budziszynem (Bautzen) na Górnych Łużycach, przybyły na Śląsk pod koniec XIII wieku. Według Sinapiusa – herb Kreckwitzów o odmiennych barwach był dość popularny wśród rycerstwa austriackiego.

Według niektórych historyków śląskich ród ten miał być jedną z linii śląskiego rodu Prittwitz und Gaffron. Posiadali jednak zupełnie odmienne herby. Zbliżony herb do Kreckwitzów mieli Dornheimowie. Według legendy herbowej ród sięga czasów najazdu Hunów i pochodzi z terenów Węgier i Chorwacji. Na przełomie XIV i XV wieku osiedli również w Wielkopolsce.

W XIV i XV wieku niektóre linie używały przydomka „Strauwald" („Kreckwitz zwany Strauwald").

W latach 1296–1326 na dworze książąt głogowskich przebywał Jan de Crecowicz; prawdopodobnie jego syn Albertus de Krekewicz w latach 1309–1310 był studentem uniwersytetu w Bolonii.

W 1312 roku również na dworze głogowskim występuje Jakub de Creczwicz. W połowie XIV wieku ród podzielił się na dwie gałęzie: *z Kałowa (Kahlau)* koło Góry Śląskiej (Guhrau) i *z Wierzchowic (Wuerchwitz)* koło Głogowa (Glogau).

GAŁĄŹ Z KAŁOWA (KAHLAU)

W 1399 roku Kałów (Kahlau) zakupili bracia Wolfart i Kasper von Kreckwitz zwani Strauwald. Dali oni początek dwom liniom z *Kałowa (Kahlau)*, które następnie podzieliły się na liczne domy.

Linia Wolfarta

Domy: Kruszyniec (Juppendorf), Uszczonów (Austen), Borów Wielki (Grossenborau), Gorzelin (Faulioppe) i Dankowice (Denkwitz)

Wolfart von Kreckwitz zwany Strauwald w 1399 roku zakupił Kałów (Kahlau). Jego syn – Jan I był około 1427 roku sędzią ziemskim w Górze Śląskiej (Guhrau). Funkcję tę pełnili przedstawiciele rodu przez trzy pokolenia. Syn Jana I – Fryderyk był sędzią w tym mieście około 1485 roku. Żonaty z N. von Koelbich z Górnych Łużyc, miał dwóch synów: Jerzego i Jana II.

Jerzy Strauwald objął funkcję sędziego po swoim ojcu, w 1505 roku kupił od Krzysztofa von Dohna majątek (część) Kruszyniec (Juppendorf) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Zmarł prawdopodobnie w 1505 lub1506 roku, gdyż od tego roku sędzią został jego brat – Jan II.

Jan II (zm. przed 1553 r.), żonaty z Magdaleną von Luck (zm. przed 1554 r.) z Miechowa (Mechau) koło Góry Śląskiej (Guhrau), miał pięcioro dzieci: córkę – Jadwigę, żonę Jana von Pannwitz, oraz synów: Walentyna – zmarłego bezdzietnie, Fabiana – około 1582 roku właściciela Uszczonowa (Austen) koło Góry Śląskiej (Guhrau), Ernesta występującego pod nazwiskiem „Strauwald", około 1555 roku właściciela Kruszyńca (Juppendorf), żonatego (x ok. 1564 r.) z Urszulą, córką Jerzego von Kottwitz z Żuchlowa (Schuettlau) koło Góry Śląskiej (Guhrau) i Jana III.

Jan III zwany Strauwald, starosta Góry Śląskiej (Guhrau), był właścicielem Brzeżan (Birkendorf) i Kruszyńca (Juppendorf), zmarł 29.06.1588 roku, pochowany został w kościele parafialnym w Górze Śląskiej (Guhrau). Żonaty z Emerencją von Haunold, miał siedmioro dzieci: N. córkę – żonę Egona von Kreckwitz z Łękanowa (Lancken) koło Góry Śląskiej (Guhrau); Magdalenę – żonę Erazma von Hack z Miłogoszczy (Muehlgast) koło Wołowa (Wohlau); Marię – zmarłą 2.02.1617 roku; Fryderyka – właściciela Kruszyńca (Juppendorf), posła cesarza Rudolfa II na dwór turecki Amurata III. Fryderyk zmarł w drodze powrotnej z Turcji; Henryka – zmarłego w młodości; Kaspra – założyciela domu *Witoszyce (Heinzendorf)*, *Czerniec (Schwarzau)* i *Kłopotów (Klaptau)* oraz Jana IV.

Jan IV (zm. 5.08.1597 r. w wieku 50 lat), właściciel Uszczonowa (Austen), żonaty z Barbarą (zm. 12.07.1595 r. w wieku 24 lat), córką Fryderyka von Canitz, właściciela Dziewina (Dieban) koło Wołowa (Wohlau), miał trzech synów: Kaspra (ur. 3.06.1595 r. – zm. 9.05.1628 r.) – kapitana wojsk cesarskich i właściciela Gorzelina (Faulioppe); Fryderyka – właściciela Dankowic (Denkwitz), żonatego (x 24.11.1615 r.) z Anną, córką Jana von Landscron, właściciela Lasocina (Lessendorf) koło Kożuchowa (Freystadt) oraz Jana Wolfganga.

Najstarszy syn Jana IV – Jan Wolfgang (zm. 16.05.1642 r.) odziedziczył Uszczonów (Austen). Żonaty z Heleną, córką Fryderyka von Mutschelnitz, miał troje dzieci: córkę – Barbarę, dwukrotnie zamężną: 1. z Krzysztofem Jerzym von Hacke, właścicielem Raszyna (Raeschen) koło Gubina (Guben), 2. z Fryderykiem von Seidlitz; Jana Fryderyka (zm. 1645 r.), żonatego dwukrotnie: 1. z Julianną, córką Krzysztofa von Haugwitz z Potoczka (Toeppendorf) koło Głogowa (Glogau), 2. z Anną Marianną, córką Baltazara von Schkopp oraz Adama Gallusa.

Adam Gallus (ur. 24.06.1624 r. – zm. 17.06. 1693 r.), najmłodszy z dzieci Jana Wolfganga, właściciel Komornik (Kummernick) i Ustronia (Talbendorf) w księstwie legnickim, deputowany stanów księstwa legnickiego, żonaty był (x 1649 r.) z Sarą, córką Fryderyka von Stosch. Miał ośmiu synów i pięć córek. Trzech synów zmarło w dzieciństwie, ojciec wybudował im grobowiec. Z córek:

Maria Jadwiga była żoną Jana Ernesta von Uchtritz z Trzęsowa (Rostersdorf) koło Głogowa (Glogau); Maria Elżbieta – żoną Ferdynanda von Canitz.

Z synów: Wolf Fryderyk, właściciel Komornik (Kummernick) i Ustronia (Talbendorf), żonaty z Barbarą Elżbietą von Zedlitz, miał syna – Adama Leonarda, żonatego (x 12.05.1711 r.) z Albertyną Dorotą Elżbietą (ur. 26.04.1691 r.), córką Wolfa Kaspra von Gersdorff; Adam Gall – żonaty z Anną Zofią von Gersdorff; Jan Wolf, właściciel Uszczonowa (Austen), żonaty był z Marianną Elżbietą bar. von Kittlitz; Adam Aleksander – właściciel Górnego Ustronia (Ober Talbendorf); Melchior Zygmunt (ur. 12.12.1661 r.).

Domy: Witoszyce (Heinzendorf), Czerniec (Schwarzau) i Kłopotów (Klaptau)

Założycielem tych domów był Kasper von Kreckwitz (ur. 1556 r.) – syn Jana III, brat Jana IV. Przez czternaście lat był starostą Góry Śląskiej (Guhrau). Był właścicielem Brzeżan (Birkendorf), Witoszyc (Heinzendorf) i Słociny (Reichenau). Zmarł 18.01.1615 roku, w wieku 59 lat. Żonaty (x 14.10.1598 r.) z Małgorzatą, córką Zygmunta von Gersdorff z Czerńca (Schwarzau), którą to miejscowość wniosła w wianie Kasprowi, miał pięcioro dzieci. Trzy córki – Marianna, Małgorzata i Anna Katarzyna zmarły w dzieciństwie.

Starszy syn – Jan Zygmunt (ur. 1602 r. – zm. 1635 r.), właściciel Witoszyc (Heinzendorf), żonaty (x 1627 r.) z Barbarą Julianną (zm. 27.12.1647 r.), córką Adama von Raussendorf z Kłody Wielkiej (Gross Kloden) koło Góry Śląskiej (Guhrau), miał córkę – Helenę Mariannę, dwukrotnie zamężną: 1. z Janem Jerzym von Huhn, 2. z Janem Krzysztofem von Kottwitz, oraz syna – Gustawa Zygmunta, właściciela Wrzący Śląskiej (Akreschfronze). Gustaw Zygmunt, żonaty (x ok. 1655 r.) z Barbarą Elżbietą, córką Jerzego Ernesta von Tschammer, miał dwoje dzieci: Jana Ernesta i Jana Zygmunta (ur. 1661 r.).

Młodszy syn Kaspra – Kasper jun. (ur. 1614 r.), właściciel Czerńca (Schwarzau) i Kłopotowa (Klaptau), żonaty z Barbarą, córką Jana von Nostitz, wdową po Fryderyku von Schellendorf, miał syna – Maksymiliana Rudolfa (zm. 1686 r.), właściciela Goślinowa (Gassendorf) i Leśnik (Grosnig) koło Legnicy (Liegnitz).

Maksymilian Rudolf, żonaty z Anną Marianną von Falkenhain z Krzeczyna Małego (Klein Krichen) koło Lubina (Lueben), miał trzech synów: Maksymiliana Fryderyka, właściciela Goślinowa (Gassendorf) i Leśnik (Grosnig), który zmarł 18.10.1702 roku w Italii; Ferdynanda Rudolfa, właściciela Rudawy (Seifrodau) koło Wołowa (Wohlau). Żonaty z Marią Elżbietą von Heugel z Mękarzowic (Mankerwitz) koło Trzebnicy (Trebnitz), miał syna – Jana; Wolraba Zygmunta Leopolda, właściciela Piskorzowa (Peiskerau) koło Oławy (Ohlau) i Popowic (Poppelwitz) koło Wrocławia (Breslau). Żonaty był dwukrotnie: 1. z Beatą Rozyną von Prittwitz, 2. z Zofią Eleonorą von Muensterberg, wdową po N. Strzeli. Z pierwszą żoną miał syna – Maksymiliana Bernarda, a z drugą – Zygmunta Leopolda.

Linia Kaspra

Domy: Kałów (Kahlau), Szaszorowice (Zapplau), Borszyn Wielki (Heinzebortschen), Wroniniec (Konradswaldau), Niechlów (Nechlau) i Stara Rzeka (Altwasser)

Kasper Strauwald – młodszy brat Wolfarta, kupił wraz z nim w 1399 roku Kałów (Kahlau). Miał dwóch synów: Mikołaja i Wolfarta. Mikołaj (Nicol) von Kreckwitz, w 1471 roku starosta Głogowa (Glogau) i Góry Śląskiej (Guhrau), otrzymał od księcia Przemka jako lenno Szaszorowice (Zapplau). Jego brat – Wolfart (zm. po 1477 r.) w 1473 roku był właścicielem Kałowa (Kahlau). Miał syna – Jerzego zwanego Strauwald (zm. przed 1528 r.), właściciela Kałowa (Kahlau), który żonaty był dwukrotnie: 1. z N. von Luck z Miechowa (Mechau) koło Góry Śląskiej (Guhrau), 2. z Magdaleną von Kottwitz. Z pierwszą żoną miał syna Kaspra – założyciela domu *Wroniniec (Konradswaldau)*, z drugą – córkę Małgorzatę, żonę Jana von Schilling oraz synów – Jana, kontynuatora domu *Kałów (Kahlau)* i Baltazara.

Baltazar (zm. 1550 r.) był w 1532 roku właścicielem Siecieborzyc (Rueckersdorf) koło Szprotawy (Sprottau) i Borszyna Wielkiego (Heinzebort-

schen). Żonaty z Anną (zm. po 1566 r.), córką Joachima von Glaubitz, która po jego śmierci wyszła za mąż za Wolfganga von Bibran ze Starego Wołowa (Alt Wohlau), dzieci nie miał.

Domy: Kałów (Kahlau), Wielowieś (Bielwiese), Gorzelin (Faulioppe), Niecicz (Nettschuetz)

Jan (zm. przed 1550 r.) – syn Jerzego, brat Baltazara i Kaspra, kupił w 1531 roku od Baltazara jego część Kałowa (Kahlau). Żonaty z Anną (zm. po 1552 r.) z Niecieczy (Nettschuetz), miał dwie córki: Małgorzatę – żonę (x ok. 1554 r.) Stefana von Busewoy i Dorotę – żonę Jana von Busewoy oraz syna Krzysztofa.

Krzysztof zwany Strauwald (zm. 1.12.1596 r.) odziedziczył Kałów (Kahlau) i po matce Niecicz (Nettschuetz). W 1581 roku Kałów (Kahlau) sprzedał swojemu kuzynowi Melchiorowi z Niechlowa (Nechlau). Żonaty z Małgorzatą, córką Sebastiana von Kottwitz z Chobieni (Koeben), miał dwóch synów: Sebastiana i Jana.

Sebastian (zm. 1640 r.) – starszy syn Krzysztofa, był żonaty (x 14.10.1614 r.) z Anną (zm. 5.10.1619 r.), córką Kaspra von Abschatz. Miał syna – Jana Fryderyka, właściciela Niecieczy (Nettschuetz), żonatego (x ok. 1642 r.) z Marianną, córką Leonarda von Kottwitz z Chobieni (Koeben). Jan Fryderyk miał sześcioro dzieci: Helenę, Sebastiana Leonarda, Assmana Fryderyka, Małgorzatę, Eleonorę i N. córkę.

Assman Fryderyk, żonaty z Anną Elżbietą bar. von Schaffgotsch, miał trzech synów: Jana Fryderyka, Krzysztofa Gotarda i Ludwika Wilhelma.

Jan – młodszy syn Krzysztofa i brat Sebastiana, był właścicielem Wielowsi (Bielwiese) i Gorzelina (Faulioppe). Żonaty z Heleną, córką Zygmunta von Nebelschuetz z Rzeczycy (Rietschuetz) w księstwie głogowskim, miał czworo dzieci: Jana Zygmunta, który zmarł w dniu ślubu z Barbarą, córką Fryderyka von Schweinitz, Krzysztofa – zmarłego w młodości, Fryderyka – nieżonatego i N.

Domy: Wroniniec (Konradswaldau), Niechlów (Nechlau), Stara Rzeka (Altwasser)

Kasper (zm. 29.12.1557 r.) – syn Jerzego, brat Baltazara i Jana, właściciel Wronińca (Konradswaldau), w 1531 roku nabył Niechlów (Nechlau). Żonaty z Anną von Salisch (zm. 3.01.1558 r.), miał siedmioro dzieci: Annę – żonę Jana sen. von Zweck z Bełczu (Beltsch) koło Góry Śląskiej (Guhrau), Barbarę – żonę Bartolda von Lestwitz, Jadwigę, Katarzynę – żonę Krzysztofa von Luck z Miechowa (Mechau), Urszulę – żonę Piotra von Zweck oraz Melchiora i Baltazara.

Melchior (zm. ok. 1587 r.) – właściciel Niechlowa (Nechlau), w 1560 roku podzielił się majątkiem z młodszym bratem, Baltazarem. W 1581 roku kupił od kuzyna Krzysztofa Kałów (Kahlau). Żonaty (x ok. 1554 r.) z Katarzyną (zm. 1602 r.), córką Sebastiana von Kottwitz z Chobieni (Koeben), miał dziewięcioro dzieci: Annę (ur. 1555 r.) – żonę N. von Promnitz, Urszulę (ur. 1562 r. – zm. 1569 r.), Małgorzatę (ur. 1565 r.) – żonę (x 20.02.1590 r.) Aleksandra sen. von Portugall, Helenę, Barbarę (ur. 1570 r.) – żonę (x ok. 1596 r.) Krzysztofa von Portugall oraz synów: Krzysztofa (ur. 1557 r.), Kaspra (ur. 1559 r.) – zmarłego w tym samym roku, Jerzego (ur. 1561 r. – zm. 23.12.1611 r.) – właściciela Starej Rzeki (Altwasser), żonatego z Ewą, córką Mikołaja bar. von Kittlitz. Jerzy miał tylko córkę – Katarzynę, dwukrotnie zamężną: 1. (x 1616 r.) z Leonardem von Schkopp, 2. (x 4.09.1623 r.) z Janem von Studnitz z Krzeczyna (Kritschen) w księstwie oleśnickim; Fryderyka (ur. 1568 r. – zm. 11.06.1637 r.) – właściciela Niechlowa (Nechlau) i Kałowa (Kahlau), trzykrotnie żonatego: 1. z Zuzanną (zm. 1606 r.), córką Bartłomieja von Stoessel, 2. z Barbarą (zm. 1614 r.), córką Fryderyka von Schellendorf, 3. z Urszulą (zm. 1639 r.), córką Melchiora von Lestwitz.

Baltazar (zm. po 1590 r.) – brat Melchiora, właściciel Wronińca (Konradswaldau), miał synów: Kaspra i Sebastiana. Kasper (ur. 1575 r.) odziedziczył Wroniniec (Konradswaldau), był właścicielem Miechowa (Mechau) i Szaszorowic (Zapplau). Żonaty z Barbarą, córką Leonarda von Stosch, miał syna – Baltazara, żonatego z Julianną, córką Zygmunta bar. von Braun – dzieci nie miał, oraz córki: Annę Marię – żonę Krzysztofa von Kreckwitz i Barbarę – żonę Melchiora von Lestwitz.

GAŁĄŹ Z WIERZCHOWIC (WUERCHWITZ)

Pierwszym znanym przedstawicielem tej gałęzi był Albrecht, według Jurka postać bardzo znana z dokumentów książąt żagańskich z lat czterdziestych XIV wieku. Jego synem według Sinapiusa był Piotr (Peczko) de Krekowitz, występujący w 1359 i 1362 roku na dworze księcia Jana ścinawskiego. Piotr miał dwóch synów: Konrada i Piotra jun.

Konrad vel Kuntze (zm. po 1416 r.) – starszy syn Piotra, kupił ze swoim bratem Piotrem jun. od Jana von Unruh majątek Wierzchowice (Wuerchwitz) w księstwie głogowskim. Miał syna – Jerzego, który sprzedał swoją połowę tego majątku kuzynowi Mikołajowi – synowi Piotra jun.

Jerzy miał dwóch synów: Jerzego jun. i Kaspra. Jerzy jun. był właścicielem Grochowic (Grochwitz) i Krzepielowa (Tschepplau) w księstwie głogowskim. Zmarł około 1435 roku bezdzietnie i majątki przejął jego brat – Kasper.

Piotr jun (zm. po 1416 r.) – młodszy syn Piotra, brat Konrada, był właścicielem połowy Wierzchowic (Wuerchwitz). Miał syna – Mikołaja (zm. ok. 1479 r.), który odkupił od swojego kuzyna – Jerzego drugą połowę tej miejscowości.

Mikołaj, żonaty z N. von Canitz, miał czterech synów: Jana, Jerzego, Melchiora i Baltazara. Występują oni w dokumentach pod koniec XV wieku jako współwłaściciele Wierzchowic (Wuerchwitz).

Kontynuatorem rodu był najstarszy z synów Mikołaja – Jan I (zm. 18.02.1488 r.), żonaty z N. von Rothkirch. Miał sześcioro dzieci: N. córkę – żonę Jana von Unruh; Annę – dwukrotnie zamężną: 1. z Henrykiem von Zedlitz, 2. z Janem von Dyhrn; Barbarę – żonę Władysława von Niebelschuetz; oraz synów Krzysztofa, Ernesta i Jana II.

Krzysztof – najstarszy syn Jana I, żonaty z N. von Berg z Niwisk (Niebusch) koło Kożuchowa (Freystadt), miał dwoje dzieci: Ludmiłę – żonę Jana von Obisch z Żabina (Schabenau) koło Góry Śląskiej (Guhrau) i Krzysztofa jun.

Krzysztof jun. (zm. 19.10.1564 r.) był właścicielem Przesiecznej (Andersdorf) i Borowa (Berndorf) w księstwie głogowskim. Żonaty z Urszulą, siostrą Wolfganga von Niebelschuetz, miał dwie córki: Ewę – żonę Krzysztofa von Nostitz i Urszulę – żonę Mikołaja bar. von Kittlitz.

Ernest – drugi syn Jana I, brat Krzysztofa i Jana II, w 1534 roku właściciel majątku w Przesiecznej (Andersdorf), miał syna – Joachima (zm. 29.04.1566 r.), właściciela Przesiecznej (Andersdorf) i Borowa (Berndorf).

Jan II – najmłodszy syn Jana I, w latach 1533–1550 właściciel Wierzchowic (Wuerchwitz) i Krzepielowa (Tschepplau) w księstwie głogowskim, żonaty był dwukrotnie: 1. z Anną von Axleben zwaną Magnus, 2. z N. von Berg, siostrą Krzysztofa von Berg. Z pierwszego małżeństwa miał sześcioro dzieci: Melchiora, Ernesta (zm. przed 1583 r.), Jana III, Helenę – żonę Krzysztofa von Zabeltitz, Henryka i Annę – żonę Zeyfrida von Bibran. Z drugiego małżeństwa miał syna – Krzysztofa.

Synowie Jana II: Melchior, Jan III, Henryk i Krzysztof byli założycielami oddzielnych domów.

Dom Melchiora – Przesieczna (Andersdorf) i Borów (Berndorf)

Mechior (zm. 25.05.1587 r.) – najstarszy syn Jana II, właściciel Przesiecznej (Andersdorf) i Borowa (Berndorf), żonaty był dwukrotnie: 1. z Barbarą, córką Oswalda von Tschammer z Osetna (Osten) koło Góry Śląskiej (Guhrau), 2. z Anną, córką Sebastiana von Kottwitz z Chobieni (Koeben). Z pierwszego małżeństwa miał córkę – Barbarę i syna – Melchiora jun., z drugiego – dwie córki: Małgorzatę – żonę Fryderyka von Schweinitz i Urszulę – żonę Jana von Diebitsch z Mleczna (Mlitsch) koło Lubina (Lueben).

Dom Jana III – Guzice (Gusitz)

Jan III – drugi z synów Jana II, żonaty z Anną, córką Marcina von Schindel, wdową po Janie von Tschammer, miał tylko trzy córki: Annę, Barbarę (zm. 28.08.1619 r.) – pierwszą żonę Jana Wolframa von Loss z Osetna (Osten) i Rebekę, dwukrotnie zamężną: 1. z Jerzym von Nostitz, 2. z Baltazarem von Mutschelnitz. Guzice (Gusitz) otrzymał w spadku bratanek Jana III – Jan, syn Krzysztofa.

Dom Henryka – Wierzchowice (Wuerchwitz)

Henryk – trzeci z synów Jana II, właściciel Wierzchowic (Wuerchwitz), żonaty z Barbarą, córką Marcina von Schindel (siostrą Anny – żony Jana III), miał dziewięcioro dzieci: Annę – żonę Jana von Unruh z Grabowna (Graben) koło Góry Śląskiej (Guhrau), Barbarę – żonę Henryka von Sack z Grabowna (Graben), Helenę – żonę Tobiasza von Mediger oraz synów: Jana, Henryka – zmarłego w młodości, Krzysztofa, Henryka jun., Abrahama i Jerzego.

Jan – najstarszy syn Henryka, starosta Żmigrodu (Trachenberg) koło Milicza (Militsch), właściciel Wierzchowic (Wuerchwitz), żonaty z Anną Marią, córką Eliasza von Canitz z Raczyc (Ratschuetz) koło Jawora (Jauer), miał ośmioro dzieci: Jana Henryka – odziedziczył po ojcu majątki; Krzysztofa Fryderyka – zginął na wojnie; Jerzego Ernesta; Abrahama – kapitana wojsk cesarskich we Włoszech, żonatego z Anną, córką Jana von Sack, który miał dwóch synów: Ottona Henryka i Eliasza; Annę Marię – zmarłą w młodości; Annę Marię – żonę Fryderyka von Schlichtyng z Lipinek (Linden) w księstwie głogowskim i Lipin (Krummlinde) koło Lubina (Lueben); Rebekę – żonę Jana Henryka von Kreckwitz zwanego Blech oraz Eliasza, który zginął pod Ścinawą (Steinau).

Krzysztof – drugi syn Henryka i brat Jana, właściciel Miechowa (Mechau) koło Góry Śląskiej (Guhrau) i Łapczyc (Labschuetz) koło Milicza (Militsch), żonaty był dwukrotnie: 1. z Anną Marią, córką Kaspra von Kreckwitz z Wronińca (Konradswaldau), 2. z Anną, siostrą Jana Henryka von Nostitz. Z pierwszą żoną miał córkę – Annę Barbarę, dwukrotnie zamężną: 1. z N. von Sack, 2. z Fryderykiem von Brauchitsch oraz syna – Jana Henryka. Z drugą żoną miał sześcioro dzieci: Jana Zygmunta, Jana Ernesta, Annę Helenę – żonę Tobiasza von Mediger, Zygmunta, Urszulę i Sabinę.

Henryk jun. – trzeci syn Henryka, brat Jana i Krzysztofa, burgrabia Wołowa (Wohlau), był również dwukrotnie żonaty: 1. z N., córką Jana von Nostitz z Trzcinicy Wielkiej (Gross Strenz), starosty Wołowa (Wohlau), 2. z Barbarą, córką Daniela von Loss. Z pierwszą żoną miał córkę – Annę i syna – Jana Henryka, zmarłego bezdzietnie. Z drugą: Barbarę – drugą żonę Jana Krzysztofa von Mediger, Helenę – niezamężną i Wolfa Henryka – zmarłego bezdzietnie.

Abraham – czwarty syn Henryka, brat poprzednich, znany uczony, autor kilku książek, m.in. „Sylvulam Politico-Historicam", „Gnomen" i historii księstwa brzesko-legnickiego, miał troje dzieci: Rebekę – trzecią żonę Joachima von Rothkirch, Barbarę Helenę – czwartą żonę Jana Henryka von Nostitz, starosty Wołowa (Wohlau) i Ottona Henryka.

Dom Krzysztofa – Gaworzyce (Karitsch, Quaritz)

Krzysztof – najmłodszy z synów Jana II, właściciel Wierzchowic (Wuerchwitz), w 1506 roku odkupił od brata Melchiora Gaworzyce (Karitsch, Quaritz). Żonaty z Marianną, córką Jana von Zabeltitz z Trzebcza (Trebitsch), zmarł 2.11.1608 roku w wieku 58 lat. Miał sześcioro dzieci: Sabinę (ur. 11.02.1580 r.) – żonę Wolfganga von Berg z Przesiecznej (Andersdorf) i Nowej Jabłonnej (Neugabel); Helenę (ur. 18.01.1583 r.) – żonę Fryderyka von Stosch z Mojęcic (Mondschuetz); Jana (ur. 1585 r.) – właściciela Guzic (Gusitz), żonatego z Anną, córką Adama von Landscron – ich córką była Maria Elżbieta; Marię (29.01.1587 r.) – żonę (x ok. 1602 r.) Jana von Schweinitz; synów: Krzysztofa (ur.1.03.1589 r. – zm. 30.04. 1631 r.) – właściciela Hinderey (brak polskiej nazwy), żonatego z Dorotą von Schellendorff oraz Abrahama (ur. 18.10.1590 r. – zm. 12.09.1632 r.) – właściciela Wierzchowic (Wuerchwitz), żonatego z Jadwigą, córką Jerzego von Schweinitz.

Abraham miał siedmioro dzieci: Urszulę Marię – żonę (x 7.06.1639 r.) Aleksandra von Stosch z Czerniny (Tschirnau); Krzysztofa Jerzego; Sabinę Jadwigę; Mariannę; Jerzego Abrahama; Mariannę – dwukrotnie zamężną: 1. z Melchiorem von Stosch, 2. z Joachimem von Stentsch oraz Dorotę – żonę Wolfganga von Rechenberg.

Linia Łękanów (Lancken)

Dom Masłów (Massel) i Łękanów (Lancken)

Linia ta znana jest od końca XV wieku.

W 1496 roku właścicielem Łękanowa (Lancken)

koło Góry Śląskiej (Guhrau) był Wincenty von Kreckwitz, żonaty z Brygidą N. Miał trzech synów: Jerzego, o którym nic nie wiadomo, Melchiora (zm. 1557 r.) – właściciela Łękanowa (Lancken), żonatego z Urszulą N. i najstarszego syna – Jana.

Jan (zm. przed 1550 r.), właściciel Łękanowa (Lancken), żonaty z Jadwigą von Haugwitz z Ryczenia (Ruetzen) koło Góry Śląskiej (Guhrau), miał cztery córki: Agnieszkę – żonę Jerzego von Ratzbar, Sabinę, Annę i Urszulę oraz trzech synów, którzy założyli trzy domy: Ecco (Egon) – *Masłów (Massel)*, Albert – *Łękanów (Lancken)* i Krzysztof – *Łękanów (Lancken)*.

Ecco (Egon) – właściciel Łękanowa (Lancken) i Masłowa (Massel) koło Trzebnicy (Trebnitz), żonaty z Barbarą, córką starosty Góry Śląskiej (Guhrau) Jana von Kreckwitz z Kruszyńca (Juppendorf), zmarł w wieku 88 lat. Miał pięcioro dzieci: Barbarę – żonę (x ok. 1597 r.) Henryka von Niesemueschel; Urszulę – żonę Melchiora von Gaffron ze Stradomi Wierzchniej (Ober Stradam) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg); Marię – żonę Fabiana von Littwitz oraz synów: Melchiora i Jana.

Melchior – właściciel Masłowa (Massel), zmarł 21.11.1643 roku w wieku 70 lat. Dwukrotnie żonaty: 1. z N. von Tader z Górzyna (Guhren) koło Wołowa (Wohlau), 2. z Barbarą von Langenau z Dobroszowa (Dobrischau) w księstwie oleśnickim. Z pierwszą żoną miał dwie córki: Annę – żonę Ottona von Hundt z Roztocznika (Olbersdorf) koło Dzierżoniowa (Reichenbach) i Elżbietę – żonę N. von Rothkirch z Ciepłowód (Tepliwoda) koło Ząbkowic Śląskich (Frankenstein), z drugą żoną miał syna – Jana Ecke.

Jan Ecke (ur. 1620 r. – zm. 17.01.1675 r.), deputowany stanów księstwa oleśnickiego i asesor sądu ziemskiego i dworskiego tego księstwa, właściciel Łękanowa (Lancken), Masłowa (Massel) i Starej Huty (Neurode) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg), był żonaty z N. von Keckritz z Twardogóry (Festenberg) w księstwie oleśnickim, dzieci nie miał.

Jan – syn Ecco (Egona), a młodszy brat Melchiora, był właścicielem Łękanowa (Lancken), Świnina (?) (Klein Schweinern) w księstwie głogowskim. Żonaty z Marią Eleonorą von Kuehnheim z Mrozowa (Nippern) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), miał pięcioro dzieci: Barbarę – żonę Kaspra von Schmolz ze Strachowa (Strachau) koło Wrocławia (Breslau), Annę Zuzannę – żonę Józefa von Neudorff z Piły (Piela) w księstwie oleśnickim, Urszulę – zakonnicę klasztoru klarysek we Wrocławiu (Breslau), Jana Fryderyka – zmarłego w młodości oraz Ferdynanda.

Ferdynand, żonaty z Eleonorą Zuzanną Renatą, córką Godfryda von Sebisch, miał dzieci: Renatę Pacjencję, Eleonorę Perpetuę (zm. 1663 r.), Marię Konstancję, Jana Godfryda i Ferdynanda Leopolda.

Dom Łękanów (Lancken)

Łękanów (Lancken) otrzymał Albert – drugi syn Jana, brat Ecco (Egona) z Masłowa (Massel). Żonaty z Barbarą, córką Zygmunta von Lestwitz z Górnego Żuchłowa (Ober Schuettlau) koło Góry Śląskiej (Guhrau), miał córkę Helenę – dwukrotnie zamężną: 1. z Sebastianem von Kottwitz, 2. z Jerzym von Stosch oraz syna – Zygmunta. Zygmunt (zm. 1644 r.) – żonaty z Martą Zuzanną von Denstaet z Turyngii, miał tylko córkę Helenę – żonę Wolfganga Kaspra von Sack.

Część Łękanowa (Lancken) otrzymał trzeci z braci, najmłodszy syn Jana – Krzysztof. Miał on syna – Krzysztofa jun., żonatego (x ok. 1581 r.) z N. von Mutschelnitz z Jerzmanowej (Hermsdorf) w księstwie głogowskim. Jego syn – Jerzy (zm. po 1619 r.), żonaty z Barbarą, siostrą Jana Jerzego von Warkotsch, dzieci nie miał.

Linia z Żuchlowa (Schuettlau)

Linia ta znana jest z przełomu XV i XVI wieku. Mikołaj (Nicol) sen. von Kreckwitz, właściciel Żuchlowa (Schuettlau) koło Góry Śląskiej (Guhrau), miał pięcioro dzieci: Krzysztofa (zm. 1548 r.) – żonatego z Małgorzatą, córką Piotra von Stoessel z Zawiścic (Sallschuetz) koło Góry Śląskiej (Guhrau); Kaspra – właściciela Dolnego Żuchlowa (Nieder Schuettlau); Hieronima – właściciela Dolnego Żuchlowa (Nieder Schuettlau); Annę – żonę (x ok. 1548 r.) Jana von Diebitsch z Sułowa

Małego (Klein Saul) koło Góry Śląskiej (Guhrau) i Mikołaja (Nicol) jun. – właściciela Zawiścic (Sallschuetz).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 549–563; t. II, s. 751–754

Schles. Wappenbuch, szp. 74

Dorst, t. I, nr 167

Wappensagen..., s. 86

Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 246

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 1

GENEALOGIA

GAŁĄŹ Z KAŁOWA

Linia Wolfarta

Domy: Kruszyniec, Uszczonów, Borów Wielki, Gorzelin i Dankowice

N. von Kreckwitz zwany Strauwald

- Wolfart, 1399 r. – kupił Kałów
  - Jan I, 1427 r. – sędzia w Górze Śląskiej
    - Fryderyk, 1485 r. – sędzia w Górze Śląskiej, ż. N. v. Koelbich
      - Jan II, zm. przed 1553 r., sędzia w Górze Śląskiej, ż. Magdalena v. Luck, zm. przed 1554 r.
        - Jan III, zm. 29.06. 1588 r., wł. Brzeżan i Kruszyńca, starosta Góry Śląskiej, ż. Emerencja v. Haunold
        - Ernest, wł. Kruszyńca, ż. (x ok. 1564 r.) Urszula v. Kottwitz
        - Fabian, wł. Uszczonowa
        - Walentyn, zm. bezdzietnie
        - Jadwiga, m. Jan v. Pannwitz
      - Jerzy, zm. w 1505 lub 1506 r., sędzia w Górze Śląskiej, 1505 r. – kupił Kruszyniec
- Kasper
  - **linia Kaspra**

Jan IV
zm. 5.08.1597 r.
wł. Uszczonowa
ż. Barbara
v. Canitz
zm. 12.07.
1595 r.

Fryderyk
wł. Kruszyńca
poseł
Rudolfa II
do Stambułu

Kasper
zob.
dom
Witoszyce
Czerniec
i Kłopotów

Henryk
zm.
w młodości

córki:
a) N. m. Egon
v. Kreckwitz
b) Magdalena
m. Erazm v. Hack
c) Maria
zm. 2.02.1617 r.

Jan Wolfgang
zm. 16.05.1642 r.
wł. Uszczonowa
ż. Helena
v. Mutschelnitz

Fryderyk
wł. Dankowic
ż. (x 24.11.1615 r.)
Anna v. Landscron

Kasper
ur. 3.06.1595 r. –
zm. 9.05.1628 r.
wł. Gorzelina
kapitan wojsk ces.

Jan Fryderyk
zm. 1645 r.
ż. 1. Julianna
v. Haugwitz
2. Anna Marianna
v. Schkopp

Adam Gallus
ur. 24.06.1624 r.
– zm. 17.06.1693 r.
wł. Komornik i Ustronia
deputowany stanów
ks. legnickiego
ż. (x 1649 r.) Sara v. Stosch

Barbara
m. 1. Krzysztof Jerzy
v. Hacke
2. Fryderyk v. Seidlitz

Wolf
Fryderyk
wł.
Komornik
i Ustronia
ż. Barbara
Elżbieta
v. Zedlitz

Adam Leonard
ż. (x 12.05.
1711 r.)
Albertyna
Dorota
Elżbieta
v. Gersdorff

Adam Gall
ż. Anna
Zofia
v. Gersdorff

Jan Wolf
wł.
Uszczonowa
ż. Marianna
Elżbieta
bar. v. Kittlitz

Adam
Aleksander
wł.
Górnego
Ustronia

Melchior
Zygmunt
ur. 12.12.
1661 r.

3 N.
synów
zm.
w dziec.

córki:
a) Helena
Sabina
b) Urszula
Barbara
c) Maria
Jadwiga
m. Jan
Ernest
v. Uchtritz
d) Maria
Elżbieta
m. Ferdynand
v. Canitz
e) Sara
Elżbieta

Domy: Witoszyce, Czerniec, Kłopotów

Jan III v. Kreckwitz
zm. 29.06.1588 r.

Jan IV
domy:
Kruszyniec, Uszczonów
Borów Wielki, Gorzelin
Dankowice

Kasper
ur. 1556 r. – zm. 18.01.1615 r.
wł. Brzeżan, Witoszyc, Słociny
starosta Góry Śląskiej
ż. (x 14.10.1598 r.)
Małgorzata v. Gersdorff
zm. 1628 r.

Jan Zygmunt
ur. 1602 r. – zm. 1635 r.
wł. Witoszyc
ż. (x 1627 r.) Barbara
Julianna v. Raussendorf
zm. 27.12.1647 r.

Gustaw
Zygmunt
wł. Wrzący
Śląskiej
ż. (x ok. 1655 r.)
Barbara Elżbieta
v. Tschammer

Jan
Ernest

Jan
Zygmunt
ur. 1661 r.

Helena
Marianna
m. 1. Jan Jerzy
v. Huhn
2. Jan
Krzysztof
v. Kottwitz

Kasper jun.
ur. 1614 r.
wł. Czerńca i Kłopotowa
ż. Barbara v. Nostitz

Maksymilian Rudolf
zm. 1686 r.
wł. Goślinowa i Leśnik
ż. Anna Marianna v. Falkenhain

Maksymilian
Fryderyk
zm. 18.10.
1702 r.
wł. Goślinowa
i Leśnik

Ferdynand
Rudolf
wł. Rudawy
ż. Maria
Elżbieta
v. Heugel

Jan

Wolrab
Zygmunt
Leopold
wł. Piskorzowa
i Popowic
ż. 1. Beata Rozyna
v. Prittwitz
2. Zofia Eleonora
v. Muensterberg

Maksymilian
Bernard

Zygmunt
Leopold

córki:
a) Marianna – zm.
w dzieciństwie
b) Małgorzata – zm.
w dzieciństwie
c) Anna Katarzyna –
zm. w dzieciństwie

Linia Kaspra

Domy: Kałów, Wielowieś, Gorzelin, Nieciecz

N. von Kreckwitz zwany Strauwald

Wolfart
linia Wolfarta

Kasper
1399 r. – wł. Kałowa

Mikołaj (Nicol)
1471 r. – starosta Głogowa i Góry Śląskiej
wł. Szaszorowic

Wolfart
zm. po 1477 r.
wł. Kałowa

Jerzy
zm. przed 1528 r.
wł. Kałowa
ż. 1. N. v Luck
2. Magdalena v. Kottwitz

Kasper
domy: Wroniniec, Niechlów, Stara Rzeka

Jan
zm. przed 1550 r.
wł. Kałowa
ż. Anna v. Nettschuetz
zm. po 1552 r.

Baltazar
zm. 1550 r.
1532 r. – wł. Siecieborzyc i Borszyna Wielkiego
ż. Anna v. Glaubitz
zm. po 1566 r.

Małgorzata
m. Jan v. Schilling

Krzysztof
zm. 1.12.1596 r.
wł. Niecieczy
1581 r. – sprzedał Kałów
ż. Małgorzata v. Kottwitz z Chobieni

córki:
a) Małgorzata m. (x ok. 1554 r.) Stefan v. Busewoy
b) Dorota m. Jan v. Busewoy

Sebastian
zm. 1640 r.
ż. (x 14.10.1614 r.) Anna v. Abschatz
zm. 5.10.1619 r.

Jan
wł. Wielowsi i Gorzelina
ż. Helena v. Nebelschuetz

Jan Zygmunt
ż. Barbara v. Schweinitz

Krzysztof
zm. w młodości

Fryderyk
zm. bezżennie

N.

Jan Fryderyk
wł. Niecieczy
ż. (x ok. 1642 r.)
Marianna v. Kottwitz
z Chobieni

Sebastian Leonard

Assman Fryderyk
ż. Anna Elżbieta
bar. v. Schaffgotsch

córki:
a) Helena
b) Małgorzata
c) Eleonora
d) N. córka

Jan Fryderyk

Krzysztof Gotard

Ludwik Wilhelm

Domy Wroniniec, Niechlów, Stara Rzeka

Jerzy
zm. przed 1528 r.

Kasper
zm. 29.12.1557 r.
wł. Wronińca
1531 r. – kupił Niechlów
ż. Anna v. Salisch
zm. 3.01.1558 r.

Jan

domy: Kałów, Wielowieś, Gorzelin, Nieciecz

Melchior
zm. ok. 1587 r.
1581 r. – kupił Kałów
ż. (x ok. 1554 r.)
Katarzyna v. Kottwitz
zm. 1602 r.

Baltazar
zm. po 1590 r.
wł. Wronińca

córki:
a) Anna m. Jan sen. v. Zweck
b) Barbara m. Bartold v. Lestwitz
c) Jadwiga
d) Katarzyna m. Krzysztof v. Luck
e) Urszula m. Piotr v. Zweck

Kasper
ur. 1575 r.
wł. Wronińca,
Szaszorowic,
Miechowa
ż. Barbara v. Stosch

Sebastian

Baltazar
ż. Julianna
bar. v. Braun

córki:
a) Anna Maria m. Krzysztof v. Kreckwitz
b) Barbara m. Melchior v. Lestwitz

Krzysztof
ur. 1557 r.

Kasper
ur. 1559 r. –
zm. 1559 r.

Jerzy
ur. 1561 r. –
zm. 23.12.1611 r.
ż. Ewa bar.
v. Kittlitz

Katarzyna
m. 1. (x 1616 r.)
Leonard
v. Schkopp
2. (x 4.09.1623 r.)
Jan v. Studnitz

Fryderyk
ur. 1568 r. –
zm. 11.06.1637 r.
ż. 1. Zuzanna
v. Stoessel
zm. 1606 r.
2. Barbara
v. Schellendorf
zm. 1614 r.
3. Urszula
v. Lestwitz
zm. 1639 r.

córki:
a) Anna ur. 1555 r.
m. N. v. Promnitz
b) Urszula ur. 1562 r.
– zm. 1569 r.
c) Małgorzata ur. 1565 r.
m. (x 20.02.1590 r.)
Aleksander sen.
v. Portugall
d) Helena
e) Barbara ur. 1570 r.
m. (x ok. 1596 r.)
Krzysztof v. Portugall

GAŁĄŹ Z WIERZCHOWIC

Albrecht v. Kreckwitz
ok. 1349 r.

Piotr (Peczko)
1359, 1362 r.

Konrad (Kuntze)
zm. po 1416 r.
kupił Wierzchowice
(połowę)

Jerzy
1479 r. – sprzedał swoją
część Wierzchowic Mikołajowi

Jerzy jun.
zm. ok. 1435 r.
wł. Krzepielowa
i Grochowic
zm. bezpotomnie

Kasper
odziedziczył
majątki brata
zm. bezpotomnie

Piotr jun.
zm. po 1416 r.
kupił Wierzchowice
(połowę)

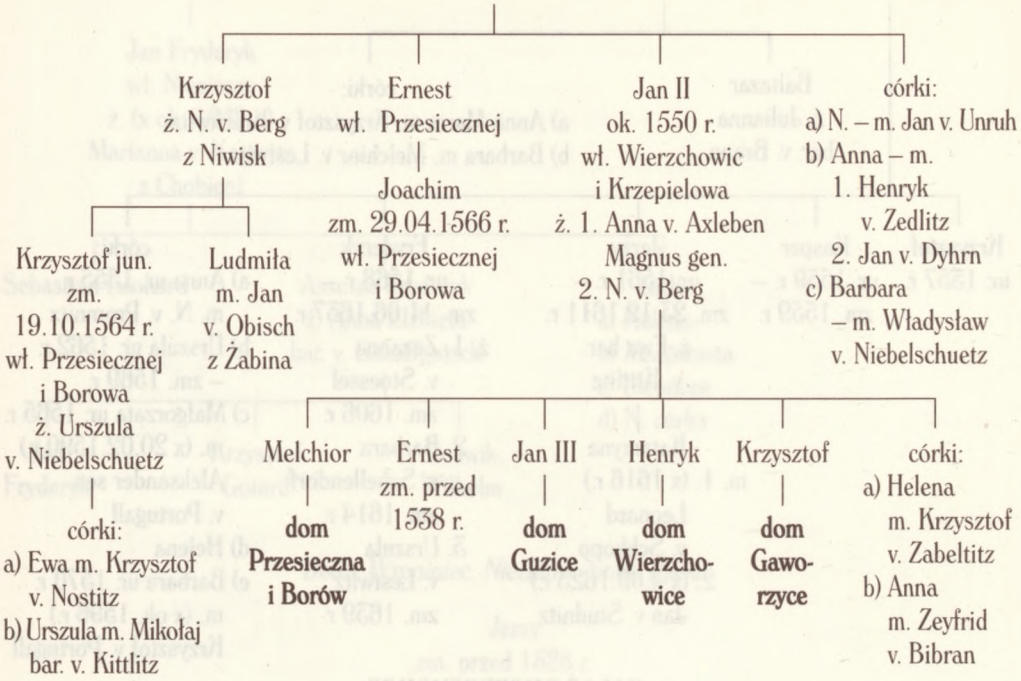
Mikołaj zm. ok. 1479 r.
1479 r. – kupił od Jerzego Wierzchowice
ż. N. v. Canitz

Jan I
zm. 18.02.
1488 r.
ż. N. v.
Rothkirch

Jerzy
wł.
Wierzchowic

Melchior
wł.
Wierzchowic

Baltazar
wł.
Wierzchowic

Dom Przesieczna i Borów

Melchior
syn Jana II
zm. 25.05.1587 r.
wł. Przesiecznej
i Borowa
ż. 1. Barbara v. Tschammer
z Osetna
2. Anna v. Kottwitz
z Chobieni

Melchior jun.
wł. Przesiecznej

córki:
a) Barbara
b) Małgorzata
m. Fryderyk
v. Schweinitz
c) Urszula
m. Jan v. Diebitsch
wł. Mleczna

Dom Guzice

Jan III
syn Jana II
ż. Anna v. Schindel

córki:
a) Anna
b) Barbara
zm. 28.08.1619 r.
m. Jan Wolfram
v. Loss z Osetna
c) Rebeka
m. 1. Jerzy v. Nostitz
2. Baltazar v. Mutschelnitz

Dom Wierzchowice

Henryk
syn Jana II
wł. Wierzchowic
ż. Barbara v. Schindel

Jan
wł. Wierzchowic
starosta
Żmigrodu
ż. Anna
Maria
v. Canitz

Henryk
zm.
w
młodości

Krzysztof
wł. Miechowa
i Łapczyc
ż. 1. Anna
Maria
v. Kreckwitz
2. Anna
v. Nostitz

Henryk jun.
burgr. Wołowa
ż. 1. N. v. Nostitz
2. Barbara
v. Loss

Jan Henryk

Wolf Henryk

Abraham
historyk

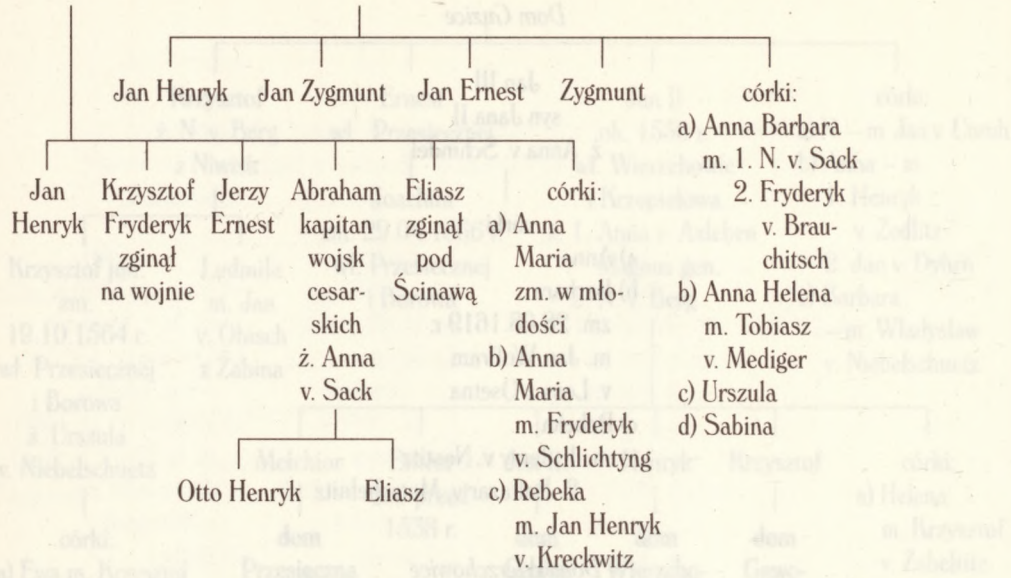
Otto
Henryk

córki:
a) Rebeka
m. Joachim
v. Rothkirch
b) Barbara
Helena
m. Jan
Henryk
v. Nostitz

Jerzy

córki:
a) Anna
m. Jan
v. Unruh
z Grabowna
b) Barbara
m. Henryk
v. Sack
z Grabowna
c) Helena
m. Tobiasz
v. Mediger

córki:
a) Anna
b) Barbara – m. Jan
Krzysztof v. Mediger
c) Helena

Dom Gaworzyce

Krzysztof
syn Jana II
zm. 2.11.1608 r.
wł. Wierzchowic
i Gaworzyc
ż. Marianna v. Zabeltitz

Jan
ur. 1585 r.
wł. Guzic
ż. Anna
v. Landscron

Maria Elżbieta

Krzysztof
ur. 1.03.1589 r. –
zm. 30.04.1631 r.
ż. Dorota v. Schellendorf

Abraham
ur. 18.10.1590 r. –
zm. 12.09.1632 r.
ż. Jadwiga v.
Schweinitz

córki:
a) Sabina
ur. 11.02.1580 r.
m. Wolfgang
v. Berg
b) Helena
ur. 18.01.1583 r.
m. Fryderyk
v. Stosch
c) Maria
ur. 29.01.1587 r.
m. (ok. 1602 r.)
Jan v. Schweinitz

Krzysztof Jerzy
Jerzy Abraham
córki:
a) Urszula Maria
m. (x 7.06.1639 r.)
Aleksander
v. Stosch
b) Sabina Jadwiga
c) Marianna
d) Marianna
m. 1. Melchior
v. Stosch
2. Joachim
v. Stentsch
e) Dorota m.
Wolfgang
v. Rechenberg

Linia Łękanów
Dom Masłów i Łękanów

Wincenty von Kreckwitz
1496 r. – wł. Łękanowa
ż. Brygida N.

Jan
zm. przed 1550 r.
wł. Łękanowa
ż. Jadwiga v. Haugwitz z Ryczenia

Jerzy

Melchior
zm. 1557 r.
wł. Łękanowa
ż. Urszula N.

Ecco (Egon)
wł. Łękanowa
i Masłowa
ż. Barbara v. Kreckwitz
z Kruszyńca

Albert
wł. Łękanowa
ż. Barbara v. Lestwitz

Zygmunt
zm. 1644 r.
ż. Marta Zuzanna
v. Denstaet z Turyngii

Helena
m. Wolfgang Kasper v. Sack

Helena
m. 1. Sebastian
v. Kottwitz
2. Jerzy
v. Stosch

Krzysztof
wł. cz. Łękanowa

Krzysztof jun.
ż. (x ok. 1581 r.)
N. v. Mutschelnitz
z Jerzmanowej

Jerzy
zm. po 1619 r.
ż. Barbara v. Warkotsch

córki:
a) Agnieszka
m. Jerzy
v. Ratzbar
b) Sabina
c) Anna
d) Urszula

Melchior
zm. 21.11.1643 r.
wł. Masłowa
ż. 1. N. v. Tader
2. Barbara
v. Langenau
z Dobroszowa

Jan Ecke
ur. 1620 r. –
zm. 17.01.
1675 r.
wł. Masłowa
i Starej Huty
ż. N. v.
Keckritz
z Twardogóry

córki:
a) Anna
m. Otto
v. Hundt
z Roztocznika
b) Elżbieta
m. N. v.
Rothkirch
z Ciepłowód

Jan
wł. Łękanowa
i Świnina (?)
ż. Maria Eleonora
v. Kuehnheim
z Mrozowa

Jan
Fryderyk
zm.
w młodości

Ferdynand
ż. Eleonora
Zuzanna
Renata
v. Sebisch

Jan Godfryd

Fryderyk Leopold

córki:
a) Renata Pacjencja
b) Eleonora Perpetua
zm. 1663 r.
c) Maria Konstancja

córki:
a) Barbara
m. (x ok. 1597 r.)
Henryk v. Niesemueschel
b) Urszula
m. Melchior v. Gaffron
ze Stradomi Wierzchniej
c) Maria m. Fabian v. Littwitz

córki:
a) Barbara
m. Kasper v. Schmolz
ze Strachowa
b) Anna Zuzanna m. Józef
v. Neudorff z Piły
c) Urszula – zakonnica

KRECZIG

zob.
KRECZYK

KRECZYK

(KRECZYK von STANOWITZ und MOKRAU, KRECZIG, KRETZIG, STANOWSKI, STANWITZ)

Szlachta przybyła na Górny Śląsk w XVI wieku, prawdopodobnie z Moraw. Według dokumentu indygenatu polskiego, herb Kreczyków pochodził z nobilitacji angielskiej (?). Posiadali majątek Mokre (Mokrau) koło Pszczyny (Pless), Sinapius błędnie lokalizuje tę miejscowość w księstwie głogóweckim. W XVI wieku N. Kretzinski z Mokrego (Mokrau) był żonaty z N. von Leberin z Wielkopolski. Miał syna – N., żonatego (x ok. 1560 r.) z N. von Holtzendorf. Ich córka N. była żoną Daniela Czepko.

W wykazie szlachty górnośląskiej sporządzonym w 1644 roku dla biskupa wrocławskiego Karola Ferdynanda Wazy figuruje Wacław Stanowski, ewangelik – właściciel Modzurowa (Mosurau) koło Raciborza (Ratibor). Jego żoną lub matką była występująca w dokumentach w 1620 roku Ewa von Larisch, zamężna Stanowska.

Andrzej Kreczig w 1683 roku był porucznikiem wojsk polskich, a w 1691 roku (19.07.) wpisany został w czeski stan rycerski z predykatem „von Stanewitz und Mockra" (Stanowice i Mokra). Pilnáček twierdzi, że według informacji zawartych w dyplomie rycerskim jego przodkowie przybyli na Górny Śląsk dopiero w 1603 roku i zakupili majątki w okolicy Pszczyny (Pless) i Bytomia (Beuthen). W 1691 roku od czterdziestu lat byli właścicielami Mokrego (Mokrau) i Przełajki (Przelaika).

Jego syn – Jan Jerzy Kreczyk (Kreczyk-Kreczyński von Kretzig) w 1685 (18.07) roku otrzymał indygenat polski. Brał udział w odsieczy wiedeńskiej, później był dowódcą oddziału artylerii polskiej, a następnie cześnikiem żytomierskim. Żonaty z Ewą Dembińską, miał córkę Katarzynę – żonę Józefa Piegłowskiego oraz syna – Adama, sekretarza królewskiego.

Ewa Dembińska-Kreczykowa występuje w 1718 roku jako właścicielka Przełajki (Przelaika) koło Bytomia (Beuthen).

Jan Jerzy (ten sam?) w 1715 roku był właścicielem Mokrego (Mokrau), w 1728 roku właścicielem tej miejscowości oraz Chropaczowa (Chropaczow) i Załęża (Zalenze) był Franciszek Paweł von Kretzig, asesor sądu ziemskiego bytomskiego. Następnym właścicielem tych dwóch miejscowości był Jan Antoni von Kretzig, żonaty (x 16.02.1746 r.) z Marią Klarą von Strachwitz (ur. 1730 r. – zm. 2.05.1795 r.). Ich ślub odbył się w Raciborzu (Ratibor).

W księgach metrykalnych parafii bytomskiej nazwisko to występuje od końca XVII wieku: w 1699 roku Józef Konstanty Kreczyk z Przełajki (Przelaika) był ojcem chrzestnym Bogumiły Tomaszowskiej i Władysława Twardowskiego, a w 1702 roku – Jana Tomaszowskiego. W tym samym czasie Bibianna Kreczyk (żona Józefa Konstantego?) była matką chrzestną Władysława Twardowskiego i w 1700 roku – Edmundy Osieckiej. W 1702 roku występuje w księgach metrykalnych Ludmilla Kreczyk.

Źródła:
Blażek, t. II, s. 69
Pilnáček, t. II, s. 322
Uruski, t. VIII, s. 52
Doerr, s. 171
Album..., s. 450, nr 1334
Knossalla, Schloss und Kirche von Mokrau, (w:) Mitteilungen des Beuthener Geschichts- und Museumsvereins, Beuthen 1916, H. 4, s. 20–27
Randt, Neue Quellen zur Kenntnis der nationalen Herkunft des oberschlesischen Adels, (w:) Aus Oberschlesiens Vergangenheit und Gegenwart, Gleiwitz 1922, H. 1, s. 20

KREIDELWITZ

Stara szlachta śląska pochodząca z Krzydłowic (Kreidelwitz) w księstwie głogowskim. W 1410 roku Polan i Heyncze von Kreidelwitz z księstwa głogowskiego walczyli w oddziałach śląskich po stronie krzyżackiej w bitwie pod Grunwaldem.

W 1581 roku Assman von Abschatz był żonaty z N. von Kreidelwitz.

Prawdopodobnie ród wymarł w XVI wieku.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 562
Blażek, t. III, s. 25
Pfotenhauer, Schlesier im Dienste des Deutschen Ordens im Jahre 1410, (w:) Zeitschrift..., Bd. 15:1880, H. 1, s. 207

KREISELWITZ
(KREISCHELWITZ)

Stary dolnośląski ród, znany od XV wieku, wymarły pod koniec XVII wieku. Posiadali majątki w okolicy Środy Śląskiej (Neumarkt), Legnicy (Liegnitz) i Ścinawy (Steinau). Od końca XV wieku dzielił się na kilka linii, z których najważniejsze to: ze *Stoszowa (Stusa)* koło Środy Śląskiej (Neumarkt), *Łąkotki (Schoenau)* i *Jakuszowa (Jakobsdorf)* koło Legnicy (Liegnitz).

W 1470 roku właścicielem Stoszowa (Stusa) był N. von Kreiselwitz, żonaty z N. von Seidlitz z Kraskowa (Kratzkau) z księstwa świdnickiego. W początkach XVI wieku właścicielem Stoszowa (Stusa) był Piotr (zm. przed 1553 r.), żonaty z Małgorzatą, córką Mikołaja von Reibnitz.

Właścicielem Łąkotki (Schoenau) w tym samym czasie był Mikołaj, żonaty z Magdaleną von Sack z Raczyc (Ratschuetz) koło Jawora (Jauer). Jego córkami były: Jadwiga – żona (x 1554 r.) Jana von Reibnitz z Ratynia (Rathen) koło Wrocławia (Breslau) i Małgorzata – żona Melchiora von Schellen-

dorf z Goliszowa (Goellschau) koło Złotoryi (Goldberg). Prawdopodobnie synem Mikołaja był Henryk, około 1550 roku właściciel Łąkotki (Schoenau). Jego córka – Magdalena była żoną Krzysztofa von Zedlitz. Synami Henryka byli Wacław i Jerzy.

Wacław – właściciel Łąkotki (Schoenau), marszałek dworu księcia Fryderyka III legnickiego i członek jego rady, miał syna – Wacława jun., właściciela Łąkotki (Schoenau), znanego z dokumentów z lat 1600–1611.

Drugi syn Henryka – Jerzy, był właścicielem Sobolowa (Zobel) i Strzałkowic (Schuetzendorf) w księstwie legnickim.

Z drugiej połowy XVI wieku znany jest również N. von Kreckwitz – właściciel Łąkotki (Schoenau), żonaty z N. von Bruckot (być może jest to Wacław lub Jerzy). Miał on syna – N., żonatego z N. von Logau z hrabstwa kłodzkiego, który z kolei miał córkę – Annę Marię, żonę (x ok. 1630 r.) Henryka von Borwitz.

Przedstawiciele linii *z Jakuszowa (Jakobsdorf)* znani są od końca XVI wieku: w 1598 roku Baltazar – właściciel tej miejscowości, był burgrabią legnickim.

N. von Kreiselwitz – właściciel Jakuszowa (Jakobsdorf), był żonaty z N. von Warkotsch, miał syna N. – żonatego z N. von Gregersdorff (prawdopodobnie którymś z nich był wspomniany Baltazar). Jego synem był Jan z Jakuszowa (Jakobsdorf) (zm. po 1650 r.) – marszałek dworu księcia Jerzego Rudolfa legnickiego-brzeskiego, właściciel Szczepanowa (Stephansdorf) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), Zamienic (Samitz) i Białej (Ober Bielau) koło Złotoryi (Goldberg). Żonaty (x 30.08.1616 r.) z Barbarą von Muellheim (zm.10.11.1624 r.) z Domanic (Domanze) w księstwie świdnickim, miał trzech synów i dwie córki, z których jedna córka i syn zmarli w dzieciństwie.

Druga córka – Urszula Katarzyna (ur. 19.07. 1624 r.) była dwukrotnie zamężna: 1.(x 1640 r.) z Fryderykiem von Mutschelnitz z Warzęgowa (Wersingawe) koło Góry Śląskiej (Guhrau), 2. z Krzysztofem von Tschischwitz, marszałkiem dworu książąt brzeskich. Zmarła 19.10.1682 roku jako ostatnia przedstawicielka rodu.

Obaj synowie nie przeżyli ojca: Henryk (ur. 8.06. 1619 r. – zm. 1658 r.) uczył się w gimnazjum św. Elżbiety we Wrocławiu (Breslau), a następnie w Gdańsku (Danzig); Jan jun., kornet regimentu piechoty wojsk saskich, zginął pod Lipskiem (Leipzig) 2.11.1646 roku.

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 754–755
Błażek, t. I, s. 57
Schles. Wappenbuch, szp. 74

KRELKAU

zob.
JAKVEK

KRELL

Nobilitowana w początkach XVII wieku szlachta pochodząca z Nysy (Neisse). Znani są w XVII wieku Jan i Marcin von Krell. Jerzy i Marcin (ten sam?) byli zakonnikami klasztoru joannitów we Wrocławiu (Breslau).

Źródła:
Pilnáček, t. II, s. 323

KRENOWITZ

zob.
CRENOWITZ

KRETSCHMAR

Mieszczanie wrocławscy, posiadali Bielany (Flaemmischdorf) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

W drugiej połowie XVI wieku Michał Kretschmar (zm. ok. 1590 r.) był proboszczem (ewangelickim) w Zachowicach (Sachwitz) koło Wrocławia (Breslau). Miał trzech synów: Jana, Michała jun. i Marcina. Bracia w 1607 roku (2.05.) otrzymali szlachectwo Rzeszy.

Jan (ur. 19.10.1571 r. – zm. 20.02.1618 r.), pisarz ziemski księstwa wrocławskiego, żonaty z N. Behr, miał trzech synów: Jana jun., Godfryda i Zygmunta.

Jan jun. (ur. 20.03.1603 r. – zm. 28.12.1679 r.), sekretarz rady miasta Wrocławia (Breslau), właściciel Bielan (Flaemmischdorf), żonaty (x 1637 r.) z Zuzanną Ehme (ur. 1613 r. – zm. 13.03.1682 r.), miał trzech synów: Godfryda, Zygmunta i Jana Chrystiana (Krzysztofa).

Godfryd (zm. 13.06.1714 r.), od 1688 roku członek rady miasta Wrocławia (Breslau) i rady księcia Chrystiana Ulryka von Wuertemberg-Oels z Oleśnicy (Oels), żonaty (x 1682 r.) z Marią Elżbietą von Hoernig z Leśnicy (Lissa) koło Wrocławia (Breslau), miał syna – Chrystiana Godfryda, zmarłego w dzieciństwie, i trzy córki.

Zygmunt (ur. 1646 r. – zm. 24.03.1681 r.) – brat Godfryda, właściciel Bielan (Flaemmischdorf) i Pęciszowa (Bothendorf) koło Trzebnicy (Trebnitz), żonaty z Anną Magdaleną von Hoernig (ur. 1651 r. – zm. 15.08.1706 r.) z Leśnicy (Lissa), miał N. córkę i syna – Jana Chrystiana (ur. 1672 r.), właściciela Pęciszowa (Bothendorf), żonatego (x 17.06.1712 r.) z Urszulą von Seydlitz (ur. 1694 r. – zm. 24.01.1721 r.). Jan Chrystian miał kilku synów zmarłych w dzieciństwie.

Jan Chrystian (Krzysztof) (ur. 1639 r.) – syn Jana jun., brat Godfryda i Zygmunta, pułkownik wojsk hiszpańskich, dowódca holenderskiej gwardii piechoty, kapitan wojsk angielskich, osiadł we Flandrii, gdzie ożenił się z Zuzanną de Uernatt. Zginął pod Londynem w 1693 roku. Miał N. córkę i trzech synów: Ludwika Adriana, Mikołaja Ferdynanda i Chrystiana Filiberta.

Godfryd (ur. ?.02.1605 r.) – syn Jana sen., brat Jana jun. i Zygmunta, kanclerz i członek rady Wolnego Państwa Pszczyńskiego, zmarł w Pszczynie (Pless) 9.04.1657 roku.

Zygmunt (ur. 1612 r. – zm. 1681 r.) – trzeci syn Jana sen., brat Jana jun. i Godfryda, przeniósł się do Saksonii na dwór książąt Sachsen-Coburg. Jego potomkowie w XIX wieku otrzymali szlachectwo niderlandzkie.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 563–564; t. II, s. 755
Blażek, t. III, s. 91
Schles. Wappenbuch, szp. 74–75
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 10

GENEALOGIA

Michał Kretschmar
II poł. XVI w.
pastor

- Jan
  ur. 19.10.1571 r. –
  zm. 20.02.1618 r.
  1607 r. – szlachectwo Rzeszy
  pisarz ziemski
  księstwa wrocławskiego
  ż. N. Behr
  - Jan jun.
    ur. 20.03.1603 r. –
    zm. 28.12.1679 r.
    wł. Bielan
    sekr. rady m. Wrocławia
    ż. (x 1637 r.) Zuzanna Ehme
    ur. 1613 r. – zm. 1682 r.
    - Jan Chrystian (Krzysztof)
      ur. 1639 r.
      pułk. wojsk hiszpańskich
      kapitan wojsk angielskich
      1693 r. – zginął
      pod Londynem
      ż. Zuzanna de Uernatt
      - Ludwik Adrian
      - Mikołaj Ferdynand
      - Chrystian Filibert
      - N. córka
    - Godfryd
      zm. 13.06.1714 r.
      czł. rady m. Wrocławia
      i rady księcia oleśnickiego
      ż. (x 1682 r.) Maria
      Elżbieta v. Hoernig
      z Leśnicy k. Wrocławia
      - Chrystian Godfryd
        zm.
        w dziec.
      - 3 córki
    - Zygmunt
      ur. 1646 r. –
      zm. 24.03.1681 r.
      wł. Bielan i Pęciszowa
      ż. Anna Magdalena
      v. Hoernig
      z Leśnicy k. Wrocławia
      ur. 1651 r. –
      zm. 15.08.1706 r.
      - Jan Chrystian
        ur. 1672 r.
        wł. Pęciszowa
        ż. (x 17.06.1712 r.)
        Urszula v. Seydlitz
        ur. 1694 r. – zm. 24.01.1721 r.
        synowie zm. w dzieciństwie
      - N. córka
  - Godfryd
    ur. ?.02.1605 –
    zm. 9.04.1657 r.
    kanclerz Pszczyny
  - Zygmunt
    ur. 1612 r. – zm. 1681 r.
    na dworze ks. Sachsen-Coburg
- Michał jun.
  1607 r. – szlachectwo
  Rzeszy
- Marcin
  1607 r. – szlachectwo
  Rzeszy

KRETSCHMER
(KRETSCHMER von KRETSCHMERSHOF)

W 1702 roku (6.07.) szlachectwo czeskie z predykatem „von Kretschmersdorf" otrzymał Jan Kretschmer, mieszczanin i kupiec wrocławski.

Źródła:
Blażek, t. III, s. 139
Doerr, s. 184

KRETSCHMER
(KRETSCHMER von SCHENKENDORF)

W 1612 roku (9.08.) Jerzy Kretschmer wpisany został w stan rycerski z predykatem „von Schenkendorf". Był synem przybyłego z Saksonii Mikołaja, który w 1562 roku zakupił papiernię w Dusznikach (Reinerz) w hrabstwie kłodzkim. Jerzy (zm. 1623 r.), żonaty z Joanną von Hertel (zm. 1619 r.), miał syna – Samuela sen. (zm. 1640 r.), po którym papiernię przejął Samuel jun., syn poprzedniego. Samuel jun. zmarł w 1656 roku w wieku około 30 lat. Jego syn – Chrystian Wilhelm (zm. 1689 r.) był burmistrzem Dusznik (Reinerz), miał syna – Wilhelma, który zmarł w 1709 roku jako ostatni z rodu.

Źródła:
Blażek, t. I, s. 57

KRETSCHMER
(KRETSCHMER von STOLTZENHEIM)

W 1720 roku (6.05.) Jan Henryk Kretschmer wpisany został w czeski stan rycerski z predykatem „von Stoltzenheim". W latach 1722–1724 był właścicielem majątku Slatina (Schlatten) koło Bílovca (Wagstadt), zmarł 24.08.1724 roku.

Źródła:
Blažek, t. IV, s. 129
Pilnáček, t. II, s. 325–326
Doerr, s. 204

KRETSCHMERSHOF
zob.
KRETSCHMER

KRETZIGK
zob.
KRECZYK

KREUTER
(KREUTER von ROSENBACH)

Ród pochodzący z Kurlandii. Na przełomie XVI i XVII wieku przybył na Śląsk Cieszyński razem z księżną kurlandzką Elżbietą Lukrecją Kettler, żoną księcia Adama cieszyńskiego.

Jadwiga von Kreuter była dworką księżnej, w 1602 roku otrzymała wolny dom w Cieszynie (Teschen) i majątek Střítež (Trzycież, Trzytiesch).

Magnus Kreuter von Rosenbach był żonaty (x przed 1603 r.) z Anną Szamarowską, wdową po Henryku von Schipp, siostrą Wacława Szamarowskiego.

Anna Kreuter (zm. ok. 1638 r.), wdowa po Adamie von Foglar, w 1605 roku sprzedała otrzymany w spadku po mężu Horní Žukov (Górny Żuków, Ober Zukau). Drugim jej mężem był Henryk Wilmowski, później wyszła za mąż za N. von Seitendorf. Jej krewną była znana z dokumentów w 1667 roku Urszula Kreuter, żona N. von Rohr.

Źródła:
Pilnáček, t. II, s. 326

KREUZBURG
zob.
KRUPKA

KREUTZENFELD

zob.

NESTORIUS

KREUTZENSTEIN

zob.

PADE

KRICHEL

Nobilitowani mieszczanie wrocławscy. Kiedy zostali nobilitowani – nie wiadomo.

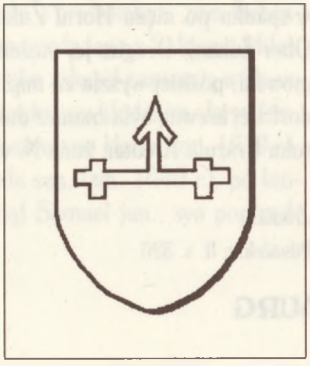
N. Krichel, żonaty z N. Nusser, miał syna – Mateusza (ur. 1559 r. – zm. 8.04.1615 r.), dwukrotnie żonatego: 1. z Anną Krappe, wdową po N. Petzold, 2. z Magdaleną Reussner (ur. 1582 r. – zm. 21.06. 1621 r.). Mateusz miał dwóch synów: Godfryda (zm. 1.05.1645 r.) – żonatego z Katarzyną von Landshuetter (ur. 1595 r. – zm. 10.04.1641 r.) i Mateusza jun. (ur. 1600 r. – zm. 28.02.1623 r.) – żonatego z Anną von Artzat z Jarnołtowa (Arnoldsmuehle) koło Wrocławia (Breslau), która po jego śmierci wyszła za mąż za Szymona Weberskiego.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 25

KRICKAU

(CRIKAU, CRIEGK, KRIEGK, KRIG)

Herb z 1440 roku

Herb szlachecki

Patrycjat wrocławski znany z XV i XVI wieku.

Mikołaj (Nickel) Crikow (zm. przed 1429 r.), właściciel Sobkowic (Zopkendorf) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), miał dwóch synów: Melchiora i Mikołaja (Nickel) jun.

Melchior po śmierci swojego młodszego brata w 1464 roku przejął Sobkowice (Zopkendorf). Żonaty był z Anną Korczmann, dzieci nie miał.

Mikołaj jun. (Nickel) (zm. 1464 r.), żonaty z Katarzyną von Jenckwitz z Gałówki (Klein Gohlau) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), miał syna – Piotra, w 1502 roku właściciela Wojnowic (Wohnwitz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt). W latach 1430–1437 Piotr (ten sam?) był członkiem rady miasta Wrocławia (Breslau), właścicielem Lutyni (Leuthen) koło Środy Śląskiej (Neumarkt). Żonaty z Małgorzatą Lange, miał córkę – Jadwigę.

W latach 1437–1438 członkiem rady miejskiej Wrocławia (Breslau) był Franzke Krickau, właściciel Leśnicy (Lissa) i Kobierzyc (Koberwitz) koło Wrocławia (Breslau) oraz Mokrej (Muckerau) koło Środy Śląskiej (Neumarkt). Żonaty z Katarzyną Glesel, miał syna – Franciszka jun., żyjącego po 1459 roku.

W katedrze wrocławskiej znajduje się epitafium Mikołaja Krickau, zmarłego 11.11.1553 roku: „Nicol a Krikaw LL Doctor Canonicus Ecclesiae S. Crucis Custos fabricae S. Johanni Magister fidelis obiit 1553 11. Nov.".

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 756
Blażek, t. II, s. 69

KRIEGER

W 1743 roku (2.11.) szlachectwo pruskie otrzymał Jan Henryk Krieger, właściciel majątków na Śląsku.

Źródła:
Blażek, t. II, s. 70

KRIEGER

zob.
KRUEGER

KRIEGLACHSTEIN

zob.
EBNER

KRIIGER

zob.
KRUEGER

KRIPPENDORF

zob.
KROMER

KROBUSCH

W pierwszej połowie XVI wieku właścicielami Krobusza (Krobusch) koło Prudnika (Neustadt) na Górnym Śląsku byli von Stoltz (Stolz) z niedalekiej Gostomii (Simsdorf) i sporadycznie używali zamiennie tego nazwiska.

W 1533 roku Katarzyna von Krobusch, córka Adama von Stoltz z Gostomi (Simsdorf), była żoną Kaspra von Larisch z Naczęsławic (Gross Nimsdorf).

zob.
STOLTZ

KROMAYER

(KROMEIER, KROHMAYER)

Ród górnołużycki, posiadający majątki w okolicy Zgorzelca (Goerlitz).

Leonard Kromayer, żonaty (x 1462 r.) z Reginą Schwab, po śmierci żony przeniósł się z rodziną w 1476 roku do Wrocławia (Breslau). Ożenił się po raz drugi z Reginą, córką członka rady miejskiej Kaspra Kobera. Z pierwszą żoną miał pięcioro dzieci: Jana, Jerzego, Ludwika, Leonarda i Reginę; z drugą – troje: Mikołaja, Augustyna i Małgorzatę.

Augustyn, członek rady miejskiej Wrocławia, był właścicielem Ozorowic (Sponsberg) koło Trzebnicy (Trebnitz) i Bielan Wrocławskich (Bettlern), miał syna – Augustyna jun.

Jerzy – starszy syn z pierwszego małżeństwa, żonaty z Barbarą Wuesthube, miał trzech synów i trzy córki. Dwóch z nich: Jerzy jun. i Hieronim otrzymali w 1536 roku dyplom herbowy. Hieronim (ur. 16.03.1493 r. – zm. 5.11.1551 r.), dwukrotnie żonaty: 1. z Anną Hornig, 2. z Anną Uthmann, był w 1542 roku członkiem rady miejskiej we Wrocławiu (Breslau).

Trzeci syn Jerzego – Andrzej (ur. 1498 r. – zm. 1567 r.), żonaty był również dwukrotnie: 1. z Anną von Schindel (zm. 1588 r.) z Piotrowic (Gross Peterwitz), 2. z Katarzyną von Angermuende (ur. 1538 r. – zm. 1600 r.), miał trzech synów: Henryka, Andrzeja i Pawła oraz dwie córki: Annę i Małgorzatę.

Henryk (ur. 1527 r. – zm. 24.02.1597 r.), właściciel Solnej (Gross Saegewitz) i Galowic (Gallowitz) koło Wrocławia (Breslau), żonaty (x 1552 r.) z Martą von Uthmann (zm. 1598 r.) ze Smolca (Schmolz) koło Wrocławia (Breslau), miał syna – Henryka jun. (ur. 1560 r. – zm. 1619 r.).

Henryk jun., członek rady miejskiej, żonaty (x 1599 r.) z Magdaleną Winss, miał ośmioro dzieci: Henryka, Karola Henryka, Augusta Henryka, Jerzego Henryka, Martę, Zuzannę, Reginę i Magdalenę.

August Henryk (ur. 12.10.1612 r. – zm. 27.05. 1669 r.), członek rady miejskiej, komisarz wojenny Wrocławia (Breslau), był właścicielem Solnej (Gross Saegewitz), Dąbia (Wrocław-Dąbie, Grueneiche), Bukowiny (Bukowine) i Krakowian (Krakowahne) koło Trzebnicy (Trebnitz). Żonaty był dwukrotnie: 1. z Anną Marią Isner, 2. (x 1648 r.) z Urszulą Bierlin. Z pierwszą żoną dzieci nie miał. Z drugą – dwie córki, z których jedna zmarła po urodzeniu, zaś druga, Urszula Maria, była żoną Jerzego Fryderyka von Arzat, oraz syna – Henryka Jerzego, zmarłego w młodości.

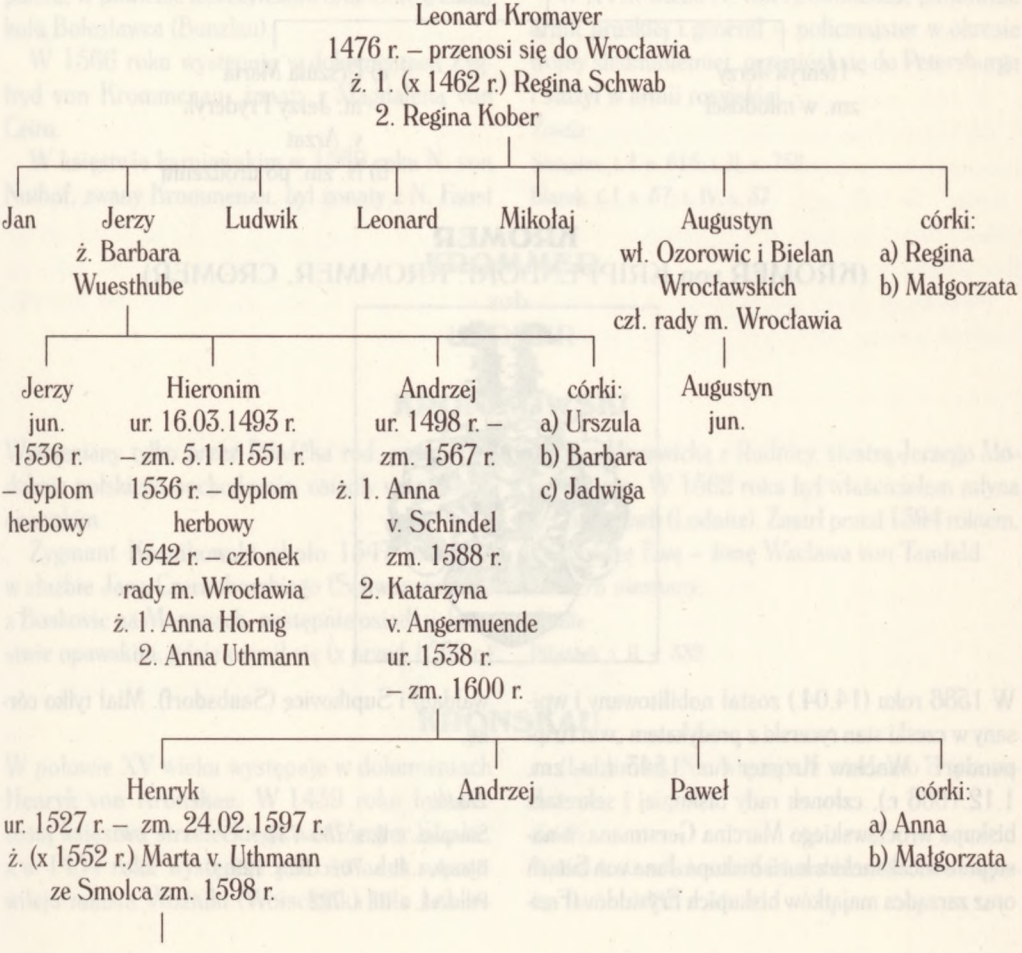
Brat Augusta Henryka – Jerzy Henryk, żonaty (x 1651 r.) z Rozyną Schnabel, zmarł w 1682 roku jako ostatni męski przedstawiciel rodu.

W 1663 roku (12.03.) potwierdzenie starego szlachectwa otrzymali bracia: August Henryk i Jerzy Henryk oraz Urszula Bierlin, żona Augusta Henryka.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 564; t. II, s. 757–758
Zedlitz, t. III, s. 289
Błażek, t. I, s. 57
Schles. Wappenbuch, szp. 77–78
Doerr, s. 146

GENEALOGIA

Henryk jun.
ur. 1560 r. – zm. 1619 r.
czł. rady m. Wrocławia
ż. (x 1599 r.) Magdalena Winss

Henryk | Karol Henryk | August Henryk ur. 12.10.1612 r. – zm. 27.05.1669 r. wł. Solnej, Dąbia, Bukowiny i Krakowian czł. rady miejskiej komisarz wojenny Wrocławia ż. 1. Anna Maria Isner 2. (x 1648 r.) Urszula Bierlin | Jerzy Henryk zm. 1682 r. ż. (x 1651 r.) Rozyna Schnabel | córki: a) Marta b) Zuzanna c) Regina d) Magdalena

Henryk Jerzy zm. w młodości | a) Urszula Maria m. Jerzy Fryderyk v. Arzat b) N. zm. po urodzeniu

KROMER
(KROMER von KRIPPENDORF, KROMMER, CROMER)

W 1586 roku (14.04.) został nobilitowany i wpisany w czeski stan rycerski z predykatem „von Krippendorf" Wacław Kromer (ur. 1543 r. – zm. 1.12.1606 r.), członek rady biskupiej i sekretarz biskupa wrocławskiego Marcina Gerstmana, a następnie wicekanclerz kurii biskupa Jana von Sitsch oraz zarządca majątków biskupich Frývaldov (Freiwaldau) i Supíkovice (Saubsdorf). Miał tylko córkę.

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 756–757
Blažek, t. II, s. 70; t. IV, s. 129
Pilnáček, t. III, s. 722

KROMMENAU

(KRUMMENAU, KRUEMMENAU, NOTHOF KROMMENAU genannt)

Ród śląski znany od XVI wieku. Za swoją siedzibę rodową uważali Przybyszew (Priebisch) w Wielkopolsce, w powiecie leszczyńskim oraz Osłę (Aslau) koło Bolesławca (Bunzlau).

W 1566 roku występuje w dokumentach Zygfryd von Krommenau, żonaty z Magdaleną von Czirn.

W księstwie karniowskim w 1569 roku N. von Nothof, zwany Krommenau, był żonaty z N. Faust von Sturm; ich syn – Fryderyk ożenił się w 1598 roku z Reginą von Nothof zwaną Krommenau.

W XVIII wieku N. von Krommenau, pułkownik armii pruskiej i generał – policmajster w okresie wojny siedmioletniej, przeniósł się do Petersburga i służył w armii rosyjskiej.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 615; t. II, s. 758

Blażek, t. I, s. 57; t. IV, s. 37

KROMMER

zob.

KROMER

KRONIKOWSKI

Wymieniany tylko przez Pilnáčka ród, prawdopodobnie polskiego pochodzenia, osiadły w księstwie opawskim.

Zygmunt Kronikowski około 1547 roku był w służbie Jana Czernohorskiego (Schwarzenberg) z Boskovic na Morawach, następnie osiadł w księstwie opawskim, gdzie ożenił się (x przed 1559 r.) z Anną Morawicką z Rudnicy, siostrą Jerzego Morawickiego. W 1562 roku był właścicielem młyna w Loděnicach (Lodnitz). Zmarł przed 1594 rokiem, miał córkę Ewę – żonę Wacława von Tamfeld.

Herb nieznany.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 332

KRONSKAU

W połowie XV wieku występuje w dokumentach Henryk von Kronskau. W 1439 roku był starostą księstwa strzeleckiego na Górnym Śląsku, a w 1454 roku występuje jako świadek w przywileju miasta Woźniki (Woischnik) koło Lublińca (Lublinitz). Nic więcej nie wiadomo o tym rodzie.

Źródła:

Weltzel A., Geschichte der Stadt und Herrschaft von Guttentag. Ratibor 1882, s. 34

KROP
(KROP z DAŃKOWIC)

Stara szlachta oświęcimska pochodząca z Dańkowic i Wilamowic w księstwie oświęcimsko-zatorskim, zamieszkała również na Morawach. W księgach ziemskich oświęcimsko-zatorskich występuje Jan Krop (Crop) z braćmi.

W 1441 roku Jan Kropowicz, a w latach 1448–1568 Mikołaj Krop byli właścicielami Rajska i w dokumentach bardzo często występowali pod nazwiskiem „Rajski". W 1501 roku występuje w dokumentach Mikołaj Krop z Dańkowic wraz ze swoimi synowcami (bratankami) Pawłem i Janem.

Pilnáček co innego twierdzi w genealogii rodów śląskich, podając zarówno ich herb, jak i uważając ich za stary ród szlachecki, a co innego w genealogii rodów morawskich, gdzie uważa, że jest to szlachta nobilitowana o nieznanym herbie. W obu wypadkach wskazuje na tę samą siedzibę rodową (Dańkowice).

Źródła:

Pilnáček, t. III, s. 725–726

Pilnáček J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 319

Rauscher, nr 1, 4, 13, 16, 23, 34, 35, 36, 37, 47, 55, 57, 68, 79, 80, 85, 88, 89, 92, 95, 98, 101, 108, 118, 119, 136, 137, 142, 147, 148, 167, 210, 237, 294, 295, 305, 306, 486, 493

KROPACZ
(KROPACZ von NIEWIEDOM, KROPAČ z NEVĚDOMI, NIEWIEDOMSKI, NIEWIADOMSKI)

Czesko-morawski ród szlachecki osiadły w XV wieku w księstwie raciborskim na Górnym Śląsku. Ich siedzibą rodową stał się Niewiadom (Niewiadom) koło Rybnika (Rybnik), przez jakiś czas byli również właścicielami Rybnika (Rybnik).

W XV i w połowie XVI wieku posługiwali się nazwiskiem Kropacz von Niewiedom, od połowy XVI wieku ród podzielił się na dwie linie, z których *Kropač z Nevědomi* przenieśli się na Morawy, a *Niewiadomski* vel *Niewiedomski von Niewiedom* pozostali na Górnym Śląsku.

Blażek nie łączy z sobą obu tych nazwisk, chociaż posiadają wspólny herb.

W 1473 roku Wacław Kropacz, dowódca oddziału wojsk króla Macieja Korwina, otrzymał jako lenno państwo Rybnik (Rybnik), które posiadał jeszcze w 1496 roku. Prawdopodobnie jego synami byli: Mikołaj – w 1496 roku właściciel Ligoty (Ellguth) koło Raciborza (Ratibor) i Jan – w 1491 roku student uniwersytetu w Bolonii, a następnie kanonik katedry wrocławskiej (zob. Niewiadomski).

Źródła:

Blażek, t. II, s. 70
Pilnáček, t. III, s. 831–832
Pilnáček J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 34

GENEALOGIA

Morawska linia Kropač z Nevědomi

N. Kropacz von Newedom
zm. 1460 r.

- Mikołaj, zm. ok. 1492 r., 1482 r. – wł. Bzenca, ż. Dorota v. Pottendorf
  - Krzysztof, zm. ok. 1502 r., wł. Bzenca, ż. Bohunka v. Praschma
    - Jan, zm. 22.10.1571 r., wł. Hranic, Zlína, ż. 1. Anna z Kunovic, 2. Weronika z Leskovca
  - Wacław, zm. ok. 1521 r., wł. Bzenca
    - Jan
  - Jan, zm. ok. 1516 r., wł. Vikoš
  - Henryk, zm. ok. 1498 r., wł. Bzenca, ż. 1. Joanna v. Reichlink, 2. Katarzyna z Leskovca
- Jerzy
- Jan, zm. ok. 1506 r., 1481 r. – wł. Bučovic, 1492 r. – wł. Kunovički, ż. 1. Małgorzata v. Landstein, 2. Małgorzata v. Ojnic
  - Mikołaj, zm. ok. 1517 r.
  - Jerzy, zm. ok. 1527 r.
  - Aleš, zm. ok. 1545 r.
  - Krzysztof, zm. po 1505 r.
    - Bohuslav, zm. po 1563 r.
  - Zofia

Albrecht
Bohuslav
zm. 1536 r.
wł. Ivanovic
córki:
a) Barbara, zm. 1529 r.
m. Albrecht Vojkovsky
b) Katarzyna, zm. 1564 r.
m. Prokop Podstatzki
c) Weronika, zm. 1569 r.
m. Piotr Praschma
d) Magdalena, zm. po 1549 r.
m. Znata z Vickova
e) Ludmiła, zm. po 1539 r.
m. Benesz Praschma
f) Anna, zm. po 1539 r.
m. Jerzy Zastrzil

Mikołaj
zm.
1553 r.
Bohuslav
zm.
1571 r.
Krzysztof
zm.
1549 r.
córki:
a) Anna
zm. 1585 r.
m. 1. Jan
z Kunovic
2. Jan
v. Zierotin
b) Joanna
zm. 1565 r.

KROSCHNITZKI

zob.
KARNITZKI

KROSCHWITZ

zob.
FISCHER

KROŚNICKI

zob.
KARNITZKI

KRUEGER

(KRIEGER, KRIIGER)

Szlachta księstwa oleśnickiego, prawdopodobnie ich siedzibą rodową były Bogusławice (Buselwitz) koło Oleśnicy (Oels). Sinapius błędnie pisze to nazwisko jako „Kringer".

Erazm von Krueger, żonaty z Jadwigą von Reichell (zm. 1616 r.), miał dwóch synów: Mikołaja i Pawła.

Mikołaj – właściciel Bogusławic (Buselwitz) i Krzykowa (Krichen) koło Wrocławia (Breslau), żonaty dwukrotnie: 1. z Rozyną von Reichell (zm. 1619 r.), 2. z Marią von Artzat z Jarnołtowa (Arnoldsmuehle) koło Wrocławia (Breslau), zmarł bezdzietnie.

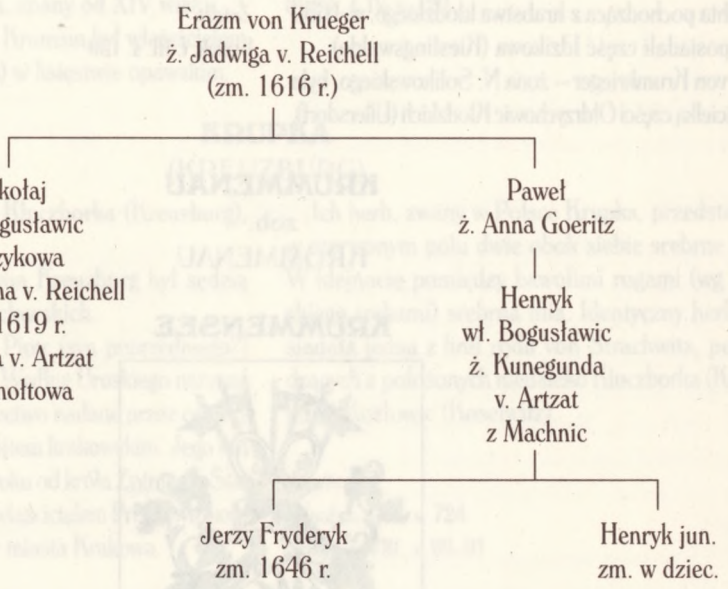
Jego brat – Paweł, żonaty z Anną Goeritz, miał syna – Henryka, właściciela Bogusławic (Buselwitz), żonatego z Kunegundą von Artzat z Machnic (Machnitz) koło Trzebnicy (Trebnitz).

Henryk miał dwóch synów: Jerzego Fryderyka (zm. 1646 r.) i Henryka jun., na których ród ten wymarł.

Źródła:

Blażek, t. II, s. 70

GENEALOGIA

KRUEMMENAU

zob.

KROMMENAU

KRUMGRIEGEN

zob.

KRUMGRIEGER

KRUMKRIEGER
(KRUMKRIEGEN)

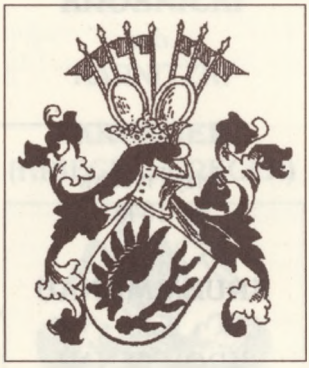
Szlachta pochodząca z hrabstwa kłodzkiego, w 1630 roku posiadali część Idzikowa (Kieslingswalde).

N. von Krumkrieger – żona N. Solikowskiego, była właścicielką części Ołdrzychowic Kłodzkich (Ullersdorf).

Źródła:
Blażek, t. III, s. 139

KRUMMENAU
zob.
KROMMENAU

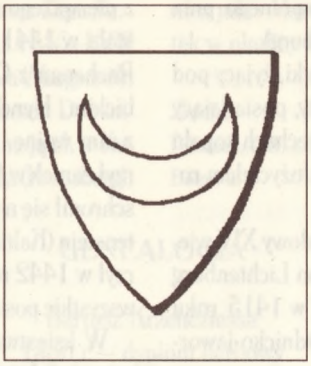
KRUMMENSEE

Stara szlachta śląska posiadająca majątki koło Ścinawy (Steinau). Według niektórych heraldyków śląskich była to boczna linia rodu von Salisch (Działosch).

Źródła:
Zedlitz, t. III, s. 291
Blażek, t. III, s. 91

KRUMSIN

Stary ród morawski pochodzący z miejscowości Krumsín koło Prostějova, znany od XIV wieku.

W 1451 roku Jan von Krumsin był właścicielem Domoradovic (Damadrau) w księstwie opawskim.

Źródła:
Blažek, t. IV, s. 129

KRUPKA
(KREUZBURG)

Stary ród pochodzący z Kluczborka (Kreuzburg), osiadły w Krakowie.

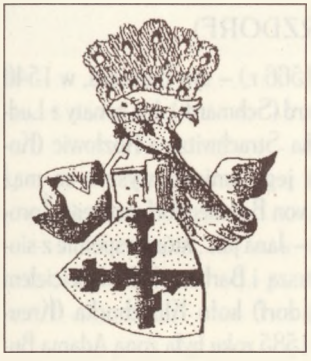
W 1402 roku Piotr von Kreuzburg był sędzią dworskim biskupów wrocławskich.

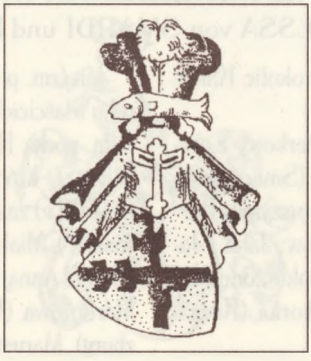
Pod koniec XV wieku Piotr (syn poprzedniego?) przeniósł się do Krakowa. Według Uruskiego nazywał się Lang i posiadał szlachectwo nadane przez cesarzy niemieckich. Był rajcą i wójtem krakowskim. Jego syn – Jerzy otrzymał w 1515 roku od króla Zygmunta Starego polski indygenat. Był właścicielem Proszowic koło Krakowa i członkiem rady miasta Krakowa.

Ich herb, zwany w Polsce Krupka, przedstawiał w czerwonym polu dwie obok siebie srebrne lilie. W klejnocie pomiędzy bawolimi rogami (wg Uruskiego trąbami) srebrna lilia. Identyczny herb posiadała jedna z linii rodu von Strachwitz, pochodzących z położonych niedaleko Kluczborka (Kreuzburg) Kozłowic (Koselwitz).

Źródła:
Pilnáček, t. III, s. 724
Uruski, t. VIII, s. 90–91

KRUSCHINA
(CRUSCHINA, KRUSCHINA von LICHTENBURG)

Jedna linia jednego z najznakomitszych rodów czeskich – panów z Lichtemburka, wspólnego pnia z Berkami i panami z Ronova (Ronburg).

Protoplastą rodu był Smil Svietlicki, żyjący pod koniec XII wieku, niezmiernie bogaty, posiadający większość istniejących wówczas w Czechach kopalń srebra. Jego syn – Czastalov, był założycielem rodów Czastalowiczów i Ronov.

Na Śląsku znani już od drugiej połowy XIV wieku. W 1378 roku Jan Kruschina von Lichtenburg był starostą hrabstwa kłodzkiego, w 1415 roku również Jan – starostą księstwa świdnicko-jaworskiego.

Najbardziej znaną postacią był Hynek (Henryk) Kruschina, jeden z przywódców husytów i bohater wojen husyckich, który pod koniec przeszedł na stronę króla Zygmunta. W 1441 roku był on starostą i panem lennym hrabstwa kłodzkiego. Żonaty był z Anną von Colditz, wdową po poprzednim staroście i panu lennym tego hrabstwa. Córka Anny z pierwszego małżeństwa, a pasierbica Hynka, została w 1441 roku porwana przez Zygmunta von Rachenau z Chałupek (Neuhaus) w księstwie ziębickim. Hynek, chcąc pomścić hańbę, rozpoczął z nim wojnę, która trwała pięć lat. Zdobył i zburzył zamek w Chałupkach (Neuhaus), zaś porywacz schronił się na zamku biskupów wrocławskich Kaltenstein (Kaltštajn), który Hynek także zdobył i zburzył w 1442 roku. Anna von Colditz sprzedała mu wszystkie posiadane majątki w hrabstwie kłodzkim.

W księstwie cieszyńskim wśród szlachty notowany był Jan Kruschina.

Ród wymarł w 1580 roku na Janie Bernardzie Kruschinie von Lichtenburg.

Źródła:

Blażek, t. I, s. 61
Pilnáček, t. III, s. 726

KRUZ

Mało znany ród szlachecki z księstwa opolskiego.

Katarzyna (zm. przed 1528 r.), córka Jana Kruza z Opola (Oppeln), była pierwszą żoną (x ok. 1513 r.) Daniela Ziemietzkiego, burgrabiego Toszka (Tost) i starosty księstwa cieszyńskiego.

W 1538 roku Małgorzata Kruzowa sprzedała chłopu Janowi Junczowi z Lubecka (Lubetzko) staw rybny w Lisowicach (Lissowitz) koło Lublińca (Lublinitz).

W 1556 roku występuje w dokumentach Jan Kruz z Opola (Oppeln), właściciel Ligoty Dolnej (Nieder Ellguth) i Młodoszowa (Ullrichsdorf) koło Kluczborka (Kreuzburg), żonaty z Dorotą, córką Henryka von Strachwitz z Kozłowic (Koselwitz) koło Olesna (Rosenberg).

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 331–332
Landbuecher Opp.-Rat., nr 17, 164
Steinert, Kartoteka mieszkańców Opola, rękopis w zbiorach autora
Ziemietzki, Materiały genealogiczne, rękopis w zbiorach autora

KRZENCZIESSA (?)

(KRZENCZIESSA von SMARDI und BARZDORF)

Nobilitowana (?) drobna szlachta z okolic Kluczborka (Kreuzburg).

W 1530 roku (20.01.) dyplom herbowy z predykatem „von Smardi und Barzdorf" (Smardy koło Kluczborka i Bierzów koło Brzegu) otrzymał Bartosz Krzenciessa. Miał dwóch synów: Jana i Jakuba oraz córkę – Zofię, w 1555 roku żonę Macieja Skalika – kramarza z Kluczborka (Kreuzburg).

Jan (zm. przed 1566 r.) – syn Bartosza, w 1546 roku właściciel Smard (Schmardt), był żonaty z Ludmiłą, córką Henryka Strachwitza z Kozłowic (Koselwitz), która po jego śmierci wyszła za mąż (x 1566 r.) za Jana von Brockendorf zwanego Żorowiski (?). Miał syna – Jana jun., który wspólnie z siostrami: Anną, Maruszą i Barbarą był właścicielem Markotowa (Margsdorf) koło Kluczborka (Kreuzburg). Marusza w 1585 roku była żoną Adama Bu-

dzowskiego z Budzowa (Budzow) koło Olesna (Rosenberg), Anna – w 1592 roku żoną Mikołaja Zajiczka.

Jakub – drugi syn Bartosza, w latach 1555–1566 właściciel Smard (Schmardt) i Markotowa (Margsdorf), miał trzech synów: Jakuba jun., Zygmunta i Dominika, którzy w 1574 roku wspólnie mieli majątek w Kujakowicach (Kunzendorf) koło Kluczborka (Kreuzburg).

W 1527 roku w dokumentach występuje również jakiś Marcin Krzencziessa, posiadający majątek w okolicy Opola (Oppeln).

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 323

Doerr, s. 9

GENEALOGIA

Bartosz Krzencziessa
1530 r. – dyplom herbowy

- Jan
  zm. przed 1556 r.
  1546 r. – wł. Smard
  ż. Ludmiła v. Strachwitz z Kozłowic
  - Jan jun.
    1583 r. – wł. Markotowa
  - córki:
    a) Anna – m. (x ok. 1592 r.) Mikołaj Zajiczek
    b) Marusza – m. (x ok. 1585 r.) Adam Budzowski z Budzowa
    c) Barbara
- Jakub
  1555–1566 r. – wł. Smard i Markotowa
  - Jakub jun.
  - Zygmunt
  - Dominik

  1574 r. – właściciele Kujakowic
- Zofia
  m. (x 1555 r.) Maciej Skalik, kramarz

KRZIDLOWSKI
(SKRZIDLOWSKI, *KRZYDŁOWSKI*)

Na Górnym Śląsku istniały trzy rody używające nazwiska Krzidłowski vel Skrzidlowski (z Krzydłowic): Krzidlowski vel Skrzydłowski herbu Kozieł, Skrzidlowski vel Krzidlowski herbu Samson i Krzidlowski vel Skrzidlowski-Boya (herbu własnego). Bardzo trudne, a często wręcz niemożliwe jest rozdzielenie tych rodów.

Podobnie jak i wymienieni wyżej, nazwisko wzięli od miejscowości Skrzydłowice (Skrzidlowitz) – dawniej Krzydłowice (Krzidlowitz), drugą ich siedzibą rodową były Gosławice (Gosławitz) koło Lublińca (Lublinitz).

W 1511 roku Katarzyna, córka Marcina Krzidlowskiego, była żoną Mikołaja Tieszowskiego, który w 1511 roku zapisał jej 100 grzywien wiana.

W 1524 roku właścicielem Gosławic (Goslawitz) był Jan Krzidlowski ze Skrzydłowic (Skrzidlowitz) z niewymienionymi z imienia braćmi; część tej miejscowości z młynem i stawem rybnym sprzedał za 24 węgierskie guldeny Stanisławowi Warlowskiemu. W 1539 roku z miejscowości tej zapisał 200 guldenów wiana swojej pierwszej żonie Jadwidze – córce zmarłego Jana Szczodrowskiego. Posiadał również Zwóz (Zwoos) i Główczyce (Glowtschuetz) koło Lublińca (Lublinitz), które w w 1528 roku sprzedał Warlowskiemu. Dwukrotnie żonaty: 1. ze wspomnianą Jadwigą Szczodrowską, 2. z Maruszą, córką Jana Rohowskiego herbu Kornitz, miał dwie córki: Ewę i Annę oraz syna – Jana jun.

Anna była w 1583 roku żoną Jana Emberga z Domecka (Dometzko) koło Opola (Oppeln), zaś Ewa (w późniejszych dokumentach – Elżbieta), w 1597 roku – żoną Mikołaja Przecieszyńskiego z Przecieszyna. W 1607 roku jako Elżbieta Krzidlowska pisze skargę do starosty ziemskiego Moschowskiego, aby Marusza Wysocka, wdowa po jej synu Karolu Przecieszyńskim, oddała spadek należny jego braciom.

Jan jun. w 1557 roku odkupił Zwóz (Zwoos) od Adama Warlowskiego. W 1559 roku sprzedał Główczyce (Glowtschuetz) Wacławowi Czibulce z Bojkowa (Schoenwald) koło Gliwic (Gleiwitz), a w 1563 roku sprzedał wójtostwo Pawonkowa (Pawonkau) koło Lublińca (Lublinitz) braciom Janowi i Mikołajowi Boye ze Skrzydłowic (Skrzidlowitz). Żonaty z Anną Wrbską, zmarł po 1591 roku. Miał prawdopodobnie syna – również Jana (zm. przed 1611 r.) i córkę – Zuzannę.

Jan – żonaty z Ludmiłą Strzelą (Chmielik) z Obrowca (Oberwitz), był właścicielem Szymiszowa (Schimischow) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz), gdzie zbudował kościół. W kościele znajdują się: płyta z inskrypcją: „Sacrosanctae aeternumque adorandae Trinitati, Deo Patri, Filio Spiritui sancto hac eades sacras nobilissimi coniuges dominus Johann Krzydlowski, a Krzydlowic et in Siemischow etc. et domina Ludmilla stirpe Strzallowna ab Obrowec honoris cultusque ergo erexerunt anno supra sesqui millesimum CVII" oraz epitafium: „Deo Opt. Max. Stus. Generoso strennoque domino Joanni Krzydlowski, a Krzydlowic in Goslawic qui in Christo placide obdormivit anno ... die ... Hoc monumentum Ludmilla Krzidlowska stirpe Strallowna socero suo desideratissimo gratituvinis ergo fieri curavit."

Jan (inny?) kupił w 1595 roku Gorzyce (Gross Gorschuetz) i Gorzyczki (Klein Gorschuetz) koło Wodzisławia Śląskiego (Loslau) i w rok później sprzedał je Janowi von Raschuetz. Miał syna – Jerzego, żonatego (x przed 1604 r.) z Zuzanną Rohowską. W 1597 roku rodzeństwo Jan (który?) i Zuzanna dokonują podziału spadku po Janie Rohowskim.

W początkach XVII wieku znany jest Fryderyk (zm. po 1641 r.) – syn Jana (którego?), właściciel Gosławic (Goslawitz), Zwozu (Zwoos), Główczyc (Glowtschuetz), żonaty z Anną, córką Jana Rouzica z Chełmu (Chelm). Jego córka – Anna Katarzyna – była w 1613 roku żoną N. von Frankenberg z Izbicka (Stubendorf) koło Opola (Oppeln).

W 1644 roku wymieniani są jako właściciele majątków: Katarzyna, Ludmiła, Adam i Henryk.

W 1660 roku Anna Krzidlowska była wdową po Mikołaju Rudolfie von Blacha, zastrzelonym w 1659 roku, właścicielu Dzierżysławia (Drslav, Dirschel) koło Głubczyc (Leobschuetz).

W połowie XVII wieku Małgorzata Krzidlowska była dwukrotnie zamężna: 1. z N. Jarotzkim, 2. z Dietrichem (Adamem?) Dzierżanowskim, właścicielem Brzeźnicy (Bresnitz) koło Raciborza (Ratibor), zmarła w wieku 70 lat, w 1672 roku.

W XVII wieku przedstawiciele tego rodu zubożeli, występują w dokumentach Bytomia (Beuthen) i Rybnika (Rybnik): w 1754 roku Karol Józef von Krzidlowski był świadkiem aktu sprzedaży Rupt (Ruptau), a w 1774 roku był pełnomocnikiem Józefiny von Reiswitz z Boryni (Borin).

W 1791 roku N. Krzidlowski, major armii pruskiej, żonaty z Joanną Gottliebą von Frankenberg, był właścicielem Brzezinki (Brzezinka) koło Gliwic (Gleiwitz).

Źródła:

Błażek, t. III, s. 25–26
Pilnáček, t. II, s. 527–528
Landbuecher Opp.-Rat., nr 48, 83, 102, 170, 194, 269
Zemská kniha..., nr 23, 55
C.D.S., t. XXXIII, s. 110
Weltzel A., Geschichte der Stadt und Herrschaft von Guttentag, Ratibor 1882, s. 68, 473–474
A.P. Opole, Dok. sygn. II–1/50

KRZIDLOWSKI

zob.
BOYA

KRZIDLOWSKI

zob.
SKRZIDLOWSKI

KRZINECKY

zob.
BERCKA

KRZISZKOWSKI
(KRZYŻKOWSKI)

Stary śląski ród pochodzący z Krzyżkowic (Kroeschendorf) koło Prudnika (Neustadt) na Górnym Śląsku, posiadający majątki w okolicy Rybnika (Rybnik), w księstwie opawskim i na Morawach.

W 1436 roku w dokumentach księstwa opawskiego występuje Mikołaj Krziszkowski.

W 1523 roku również Mikołaj notowany jest w księgach ziemskich opolsko-raciborskich jako pełnomocnik Markety Dobieschowskiej i Elżbiety Petrowskiej.

W 1583 roku Fryderyk, żonaty z Barbarą, córką Wacława Wrochema z Rept (Repten) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz), był właścicielem Wielowsi (Langendorf) koło Gliwic (Gleiwitz). Filip Krziszkowski był w 1614 roku właścicielem Boryni (Borin) i Osin (Oschin) koło Rybnika (Rybnik).

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 329–330
Lanbuecher Opp.-Rat., nr 14, 41

KUCHMEISTER

zob.
KUECHMEISTER

KUDRYAS

Zupełnie nieznany ród szlachecki pochodzący z Opola (Oppeln).

N. Kudryas z Opola (Oppeln), żyjący w początkach XVI wieku, zasłużył się czymś cesarzowi. Kiedy umarł, cesarz Ferdynand w nagrodę za jego zasługi przyznał w 1539 roku córce – Magdalenie –

roczny dochód 60 grzywien z prudnickiego cła i myta. Wcześniej, w 1523 roku, Magdalena kupiła od Pawła Zawadzkiego za 15 węgierskich guldenów czterech chłopów we wsi Jawornica (Jawornitz) koło Lublińca (Lublinitz). W 1527 roku ona i jej siostra – Małgorzata otrzymały jakiś majątek od Jana Długosza z Krakowa (?).

Herb nieznany.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 333

Landbuecher Opp.-Rat., nr 4

Steinert, Kartoteka mieszkańców Opola – rękopis w zbiorach autora

KUECHMEISTER
(KUCHMEISTER)

Nazwisko to pojawia się w dokumentach pogranicza śląsko-morawskiego od końca XIV wieku. Prawdopodobnie byli herbu Szternberg.

W 1394 roku Jan Kuechmeister był starostą biskupa ołomunieckiego w Kietrzu (Katscher) koło Głubczyc (Leobschuetz), a w 1397 roku burgrabią biskupim w Mirovie koło Ołomuńca (Olomouc, Olmuetz). W 1407 roku Jan (ten sam?) był starostą Krnova (Karniów, Jaegerndorf), miał brata – Czasława.

W latach 1412–1414 również Jan był starostą Świdnicy (Schweidnitz).

W połowie XVIII wieku Helena Luiza von Kuechmeister herbu Szternberg, córka Jerzego Zygmunta, była drugą żoną (x 1.11.1749 r.) Jana Jerzego von Reibnitz.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 333

KUEGLER
zob.
KUGLER

KUEHBACH
(KUEPACH)

Ród tyrolski, znany również z Bawarii.

W 1617 roku czeski indygenat otrzymał Chrystian Jakub von Kuehbach.

W 1720 roku posiadali Bratřikovice (Braettersdorf) koło Bruntála (Freudenthal).

Źródła:

Blażek, t. IV, s. 37–38, 129

KUEHN
(KUEHN von KUENHEIM)

Ród mieszczański pochodzący prawdopodobnie z Głogowa (Głogau), gdzie w 1540 roku (29.03.) Antoni Kuehn otrzymał dyplom herbowy.

Według Doerra w 1626 roku (2.04.) Daniel Kuehn otrzymał szlachectwo czeskie z predykatem „von Kuenheim", ale już w 1617 roku na dworze książąt oleśnickich występuje Jan Jakub Kuehnheim, właściciel Mrozowa (Nippern) koło Środy Śląskiej (Neumarkt) i Węgrowa (Bingerau) koło Trzebnicy (Trebnitz). Majątki te później posiadał Daniel Kuehn.

Nobilitowany – doktor prawa, członek rady miasta Wrocławia (Breslau), był kanclerzem hr. von Maltzan w Miliczu (Militsch) w księstwie oleśnickim. Oprócz dwóch wymienionych majątków posiadał jeszcze Bogusławice (Boguslawitz) koło Wrocławia (Breslau), Dębice (Dambritsch) i Michałów (Michelsdorf) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 565
Blażek, t. III, s. 26, 91–92
Doerr, s. 211

KUEHNHEIM

zob.

KUEHN

KUEHSCHMALTZ
(*KUSMALC*)

Stary ród śląski pochodzący z Tarnowa Grodkowskiego (Tharnau). Nazwisko pochodzi od miejscowości Kobiela (Kuehschmalz) koło Grodkowa (Grottkau). Jedna linia tego rodu używała nazwiska Tarnau vel Tarner i osiadła w XV wieku w księstwie karniowskim.

Według Pilnáčka niektórzy heraldycy (czescy?) błędnie twierdzili, że byli oni protoplastami polskiego rodu magnackiego Tarnowskich herbu Leliwa. Kuehschmaltzowie pieczętowali się herbem Szternberg.

W połowie XIV wieku występują również jako patrycjusze wrocławscy; część przeniosła się także na teren Małopolski i do Krakowa. Z tego rodu pochodził Jan Goły, właściciel Dankowic (Dankwitz) koło Strzelina (Strehlen), który w 1373 roku (24.05.) otrzymał od księcia Władysława Opolczyka przywilej na założenie na prawie niemieckim wsi Lutoryż koło Rzeszowa. W początkach XV wieku miejscowość tę przejmują jego bracia stryjeczni z Krakowa – Mikołaj i Jan.

W 1390 roku Wenczencz Kusmelcz był burgrabią zamku Gryżów (Greisau) koło Nysy (Neisse). W latach 1410–1417 Preczlaus de Kuehschmalz był starostą nowego zamku w Opolu (Oppeln).

W 1562 roku Salomon Tarnau von Kuehschmalz był właścicielem Mienic (Muehnitz) koło Trzebnicy (Trebnitz) w księstwie oleśnickim.

Przedstawiciele tego rodu żyli jeszcze w końcu XVII wieku w księstwie nyskim i oleśnickim.

Źródła:

Pilnáček, t. III, s. 730

Veldtrup, s. 417–418

Boehme, t. III, s. 182

Sękowski R., Udział rycerstwa śląskiego w rządach i kolonizacji Rusi Czerwonej przez Władysława Opolczyka – problemy genealogiczne i rozeznanie wstępne, (w:) Władysław Opolczyk jakiego nie znamy. Próba oceny w sześćsetlecie śmierci. A. Pobóg-Lenartowicz (red.), Opole 2001, s. 115–135

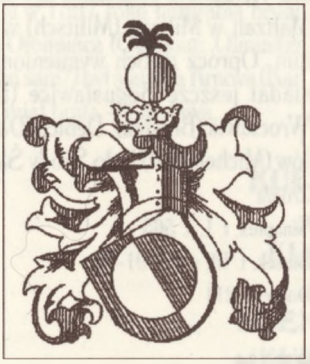
KUEL

zob.

KUHL

KUENBURG

(KHUENBURG)

Herb rodowy

Herb hrabiów Rzeszy

Stary rycerski ród pochodzący z Karyntii, podzielony na liczne linie zamieszkałe w Austrii, Bawarii i w Czechach, znany z dokumentów już od XII wieku.

W XV wieku podzielili się na dwie główne linie: *z Prunsee* i z *Ungersbach* (następnie ze *Steyerbergu*). W poszczególnych okresach przedstawiciele tych linii otrzymywali najwyższe tytuły cesarstwa niemieckiego.

Najstarsza linia *z Prunsee* żyła w Karyntii i Styrii, młodsza – w Salzburgu, w Czechach oraz na Morawach i na Śląsku.

Linia *czeska* w XVIII wieku podzieliła się na trzy gałęzie założone przez synów Franciszka Józefa Jana Nepomucena hr. von Kuenburg (zm. 1786 r.) (pełne nazwisko brzmiało: Graf von Kuenburg Freiherr von Knegg, Ungersbach und Jaspine): Leopolda Józefa, Zygmunta Józefa i Ernesta Józefa.

Leopold Józef był założycielem gałęzi *czeskiej*, Ernest Józef – *morawskiej*, a Zygmunt Józef (zm. 1839 r.) – *śląskiej z Brantic (Bransdorf)* koło Krnova (Karniów, Jaegerndorf).

Źródła:

Blażek, t. IV, s. 38

GENEALOGIA

Podział na linie

Fryderyk
ok. 1412 r.
ż. Magdalena v. Steyerberg
|
Baltazar I
ok. 1460 r.
ż. Maria Magdalena v. Kellerberg
|
Krzysztof I
ż. N.N.
|
Baltazar II
ż. 1. Katarzyna v. Lindt
2. N.N.
|
Kasper
ż. 1. Gertruda v. Aspach
2. Benigna v. Lengheimb

Baltazar III
ż. Barbara v. Haunsperg
|
linia z Prunsee

Jan Franciszek
ż. Apolonia v. Peurl
|
linia z Ungersbach

Linia Ungersbach

Jan Franciszek
ż. Apolonia v. Peurl
|
Wolfgang
ż. Dorota Hofer v. Hassberg
|
Wilhelm
1613 r. – baron Rzeszy
ż. 1. Rafaela de Cernozza
2. Barbara bar. Lanthieri
|

Jan Fryderyk
1665 r. – hrabia Rzeszy
ż. Joanna bar. v. Guzman de Sylva

Jan Józef
ur. 1652 r. – zm. 1726 r.
ż. Maria Józefa hr. v. Harrach
ur. 1663 r. – zm. 1741 r.

Ernest Józef
ur. 1688 r. – zm. 1721 r.
ż. Maria Barbara hr. v. Waldstein
zm. 1725 r.

Franciszek Józef Jan Nepomucen
ur. 1716 r. – zm. 1793 r.
ż. (x 1738 r.) Maria Teresa hr. v. Firmin
ur. 1718 r. – zm. 1789 r.

Leopold Józef
ur. 1740 r. – zm. 1812 r.

gałąź czeska

Zygmunt Józef
zm. 1839 r.
ż. Antonia v. Wunderberg
zm. 1840 r.

Ferdynand
ur. 1797 r. – zm. 1869 r.
ż. (x 1834 r.) Klementyna v. Kubinyi
de Felso-Kubin
zm. 1865 r.

Klemens
ur. 1844 r.
ż. (x 1867 r.) Rozalia
bar. Spens v. Booden
ur. 1839 r.

Herman
ur. 1868 r.

Ernest Józef
zm. 1838 r.

gałąź morawska

KUENEMANN

W 1677 roku (27.01.) szlachectwo czeskie otrzymał Piotr Kuenemann z Głogowa (Glogau).

W 1736 roku zmarł Ernest Kilian von Kuenemann, pułkownik wojsk pruskich i gubernator Frankfurtu nad Odrą.

Źródła:
Blażek, t. III, s. 92

KUENSFELD

zob.
KOENIGSFELD

KUEPACH

zob.
KUEHBACH

KUESSEL

zob.
KUSSEL

KUFFKA

Szlachta pochodząca z księstwa raciborskiego, wymieniana tylko przez Blażka, który nic bliższego o niej nie wiedział, posiadał tylko informacje z końca XVIII wieku.

W 1700 roku Elżbieta von Kuffka była hofmistrzynią dworu hr. Wengierskich w Rybniku (Rybnik).

Andrzej Kuffka (zm. ok. 1729 r.), kupiec raciborski, żonaty z Anną Zuzanną Auderlą z Opawy (Troppau), miał syna – Franciszka Ignacego, urodzonego w Raciborzu (Ratibor) 30.01.1684 roku, w 1722 roku członka rady miasta Opola (Oppeln) i od 1713 roku sekretarza kancelarii księstwa opolsko-raciborskiego. Prawdopodobnie został on nobilitowany. Zmarł w Bytomiu (Beuthen) 3.04.1741 roku. Jego syn – Adam (ur. 28.09.1730 r.) w 1753 roku zapisał się na uniwersytet we Frankfurcie nad Odrą, później był radcą kryminalnym w Opolu (Oppeln). Zmarł w Zawadzie (Sowade) koło Opola (Oppeln) 12.01.1798 roku.

Synem Adama był Jan Adam Rudolf Franciszek Szymon, urodzony w Radzionkowie (Radzionkau) koło Bytomia (Beuthen) 26.06.1761 roku.

Córkami Franciszka Ignacego były: Dorota (ur. ok. 1732 r. – zm. 18.11.1823 r.), żona (x 19.02. 1758 r.) Macieja Wilczka (Welczka?), właściciela Zabrza (Zabrze) i Marianna (zm. przed 1752 r.).

W Raciborzu (Ratibor) znany był Adam Bernard Kuffka (ur. 28.09.1730 r. – zm. 12.01.1798 r.), pruski radca kryminalny i właściciel majątku w Zawadzie (Zawada) koło Żor (Sohrau). Był żonaty dwukrotnie: 1. z Anną von Larisch (zm. 1782 r.), 2. (x 18.02.1784 r.) z Tekłą von Harrassowski (ur. 1768 r.). Miał syna – Jana (zm. 1826 r.), rotmistrza wojsk pruskich, żonatego z Zofią Franciszką von Strachwitz (ur. 5.01.1789 r. – zm. 25.01.1837 r.) z Jastrzębia (Jastrzemb) koło Rybnika (Rybnik).

Jan miał syna – Ludwika Moryca Jana (ur. 3.02. 1798 r. – zm. 29.04.1847 r.), mieszkającego we Wrocławiu (Breslau), również rotmistrza wojsk pruskich, żonatego (x 3.05.1826 r.) z Liddy von Osorowsky (ur. 1799 r. – zm. 23.10.1887 r.). Ich synem był Ryszard Ludwik Fryderyk (zm. 24.09. 1829 r.).

Źródła:

Blażek, t. II, s. 70

Steinert, Kartoteka mieszkańców Opola – rękopis w zbiorach autora

KUGLER
(KUEGLER)

W 1744 roku (21.02.) szlachectwo czeskie otrzymał Jan Jerzy Kugler, radca rejencji w Legnicy (Liegnitz).

Źródła:

Blażek, t. III, s. 139

KUHL
(KULE, KUEL, KOLL)

Herb rodowy

Herb z pieczęci Jana Kolla z 1508 roku

Herb z pieczęci Joerge Kolla z 1508 roku

Stary śląski ród pochodzący z księstwa świdnickiego, czasem mylony z rodem von Keul. Dokładniejsze informacje posiadamy dopiero z początków XVI wieku, już wówczas podzielony był na dwie linie: *z Komorowa (Cammerau)* i z *Marcinowiczek (Klein Merzdorf)* w księstwie świdnickim.

Linia z Komorowa (Cammerau)

W 1508 roku właścicielem Komorowa (Cammerau) był Jan Koll, żonaty (x ok. 1503 r.) z N. von Zedlitz z Wiadrowa (Wederau) koło Jawora (Jauer). Miał on N. córkę – żonę N. von Pfeil z Ligoty Małej (Klein Ellguth) koło Dzierżoniowa (Reichenbach).

W późniejszych latach jako właściciel występuje Henryk von Kuhl (syn lub wnuk poprzedniego?), żonaty z Anną von Blankstein (Blankenstein) ze Szczepanowa (Zeipau) koło Żagania (Sagan); miał syna – Baltazara, żonatego z Katarzyną von Schindel z Maniowa Wielkiego (Gross Mohnau) koło Wrocławia (Breslau).

Jego syn – Baltazar jun., żonaty z Anną von Bibran z Trzebienia (Kittlitztreben) koło Bolesławca (Bunzlau), był właścicielem Skarżyc (Nieder Grunau) koło Świdnicy (Schweidnitz). Miał córkę – Zuzannę, żonę (x 1593 r.) Henryka von Hochberg oraz syna – Henryka z Komorowa (Cammerau), właściciela Jedlinki (Tannhausen) i Starej Wody (Altwasser) koło Wałbrzycha (Waldenburg).

Żonaty z Zuzanną von Schindel, był ostatnim męskim przedstawicielem tego rodu. Miał dwie córki: Zuzannę (ur. 1616 r.) – żonę (x 1634 r.) Jana von Sehern, właściciela Jedlinki (Tannhausen) koło Wałbrzycha (Waldenburg) i Żółkiewki (Pilgramshain) koło Świdnicy (Schweidnitz) oraz Annę – żonę (x 1638 r.) Jerzego von Schliebitz z Goczałkowa (Gutschen) koło Strzelina (Strehlen).

Linia z Marcinkowiczek (Klein Merzdorf)

W 1508 roku właścicielem Marcinkowiczek (Klein Merzdorf) był Joerge von Kuhl. Posiadał on również Witoszów (Boegendorf) koło Świdnicy (Schweidnitz) oraz majątki należące później do linii z Komorowa (Cammerau): Jedlinkę (Tannhausen) i Skarżyce (Grunau).

N. von Kuhl, żonaty z N. von Nimptsch z Piotrowic (Peterwitz) koło Jawora (Jauer), miał syna – N., żonatego z N. von Reichenbach. Jego syn – Krzysztof, właściciel Marcinkowiczek (Klein Merzdorf), żonaty z N. von Seidlitz, miał córkę – Annę Marię – pierwszą żonę Jonatana von Nimptsch ze Szczepanowa (Stephanshain) koło Świdnicy (Schweidnitz).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 565; t. II, s. 759–760
Blażek, t. I, s. 57–58

KULCZYCKI

Szlachta małopolska i pomorska herbu Sas, przejściowo pojawiająca się na Śląsku.

W połowie XVII wieku bracia Walerian i Sebastian Kulczyccy z województwa ruskiego byli uczniami gimnazjum w Brzegu (Brieg).

W XIX wieku część Kulczyckich pomorskich osiadła w Berlinie i prawdopodobnie z tej linii pochodził w XIX wieku emerytowany oficer wojsk pruskich Michał von Kulczycki, który mieszkał i zmarł w Nysie (Neise).

Źródła:

Uruski, t. VIII, s. 180–182

Materiały archiwalne rodziny Kulczyckich

KUMEISE
(CUMEYZE, KUMEYSA)

Stary ród śląski, stanowiący jedną z linii (najstarszą?) rodu Dzialosch-Salisch, znany już w XIII wieku. Nazwisko wzięli od miejscowości Chomiąża (Kameise) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

W 1236 roku (6.05.) Czeslaw von der Kumeise występuje jako świadek w dokumencie księcia Henryka I Brodatego.

W 1336 roku (28.02.) Bartłomiej jest świadkiem w akcie kupna części Prusic (Prausnitz) koło Złotoryi (Goldberg) przez Henryka von Biberstein.

Źródła:

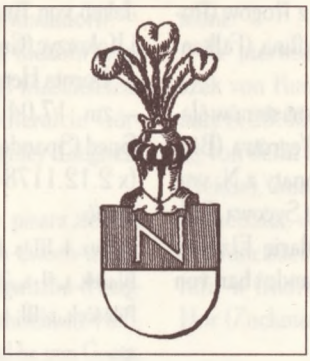
Blażek, t. III, s. 139–140

zob.
DZIALOSCH

KUMEYSA

zob.
KUMEISE

KUNCZICKI

Stary włodycki ród herbu Świerczek, pochodzący z Kunčic (Kunzendorf) na pograniczu śląsko-morawskim, należący do szeroko rozrodzonego morawskiego rodu Świerczków.

Na Górnym Śląsku pojawiają się na przełomie XV i XVI wieku. Około 1520 roku Markieta, córka Mikołaja Kunczickiego, była żoną Jerzego Centawskiego z Centawy (Centawa) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz), właściciela Warmątowic (Warmuntowitz) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz). W tym roku Jerzy Centawski zapisał swojej żonie wiano w wysokości 600 guldenów na Centawie (Centawa) i Warmątowicach (Warmuntowitz).

W 1539 roku w księgach ziemskich opolsko-raciborskich występuje jako świadek Adam Kunczicki.

W księstwie opawskim znany jest w 1551 roku Jarosz Kunczicki (zm. 1573 r.), żonaty z Maruszą, córką Jana von Stosch. Miał dwóch synów: Zawiszę i Mikołaja.

Barbara Kunczicka w 1553 roku posiadała wolny dom w Opawie (Troppau).

Weronika Kunczicka była drugą żoną Jerzego Kottulinskiego, pisarza księstwa opawskiego. Po jego śmierci ponownie wyszła za mąż w 1588 roku za Stanisława Paczynskiego, z którym jednak nie żyła. Zmarła w 1594 roku w domu Krzysztofa Bzenca.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 336–337

Landbuecher Opp.-Rat., nr 59, 265

Zemská kniha..., nr 160

Sedlaczek A., Bedeutung des von B. Paprocky verfassten Speculum fuer die Geschichte von Oesterr. – Schlesien, (w:) Zeitschrift fuer Geschichte und Kulturgeschichte Oesterreichisches-Schlesiens, Troppau Jg 11:1916, H. 1/3, s. 134

KUNHEIM

Szlachta wschodniopruska znana od połowy XV wieku, której przedstawiciele w XVI wieku osiedlili się na Śląsku.

Erhard von Kunheim, właściciel Knauten w Prusach Wschodnich (obecnie część rosyjska), zakupił Mrozów (Nippern) i Kokorzyce (Guckerwitz)

koło Środy Śląskiej (Neumarkt). Miał córkę Katarzynę – żonę Henryka von Scheliha z Rogów (Rogau) i Tarnic (Tarnitze) koło Niemodlina (Falkenberg) i syna – Daniela.

Daniel był w 1621 roku komisarzem stanów śląskich, w 1641 roku właścicielem Węgrowa (Bingerau) koło Trzebnicy (Trebnitz). Żonaty z N. von Prittwitz ze Stradomi (Stradam) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg), miał córkę – Marię Elżbietę (zm. 1660 r.) – żonę Mikołaja Aleksandra bar. von Bibran und Modlau.

W 1620 roku zmarł w Węgrowie (Bingerau) Jan Jakub von Kunheim, właściciel Mrozowa (Nippern) i Kokorzyc (Guckerwitz) (jeszcze jeden syn Erharda?).

Dorota Henrietta von Kunheim (ur. 18.07.1763 r. – zm. 17.04.1838 r.), córka Ottona Ludwika ze Spęd (Spanden) w Prusach Wschodnich, była żoną (x 2.12.11784 r.) Jana Jerzego von Reibnitz.

Źródła:

Zedlitz, t. III, s. 186–188
Blażek, t. II, s. 70
Pilnáček, t. III, s. 727

KUNISCH
(KUNISCH von RICHTHOFEN)

W 1866 roku (8.09.) Ryszard Kunisch, syn znanego historyka, profesora Uniwersytetu Wrocławskiego Jana Gottlieba Kunischa (ur. 31.12.1789 r. – zm. 18.06.1852 r.), został adoptowany przez swoją ciotkę Luizę bar. Praetorius von Richthofen i przyjął nazwisko „Kunisch von Richthofen" oraz herb Richthofenów.

Źródła:

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 89

KUNITZ
(KUNITZ von KUSCHDORF, CUNITZ)

Śląski ród szlachecki pochodzący z księstwa nyskiego, z miejscowości Goszowice (Kuschdorf).

Henryk von Kunitz (ur. 1580 r.), dr filozofii i medycyny w Świdnicy (Schweidnitz), był właścicielem Sławniowic (Gross Kunzendorf) i Gierałcic Górnych (Hohen Giersdorf). Zmarł w Legnicy (Liegnitz) 5.08.1629 roku.

W 1651 roku Antoni Maksymilian, pisarz ziemski hrabstwa kłodzkiego, był właścicielem dwóch majątków w tym hrabstwie: tzw. Dworu Haugwitzów (Haugwitz-Hof) i Dworu Tschischwitzów (Tschischwitz-Hof), które jego wnuk – Jan Leopold sprzedał hr. von Goetz.

W 1678 roku Jan Ferdynand Leopold sporządził testament w Ząbkowicach Śląskich (Frankenstein).

W 1679 roku Franciszek Leopold był właścicielem Goszowic (Kuschdorf), a w 1681 roku Jan Ernest sporządzil w Kłodzku (Glatz) testament.

W pierwszej połowie XVIII wieku Jan Franciszek von Kunitz, porucznik wojsk cesarskich, żonaty (x 29.09.1709 r.) z Heleną Franciszką Jadwigą von Jerin z Siestrzechowic (Grunau) koło Nysy (Neisse), miał czworo dzieci: Joannę Florentynę, Franciszka, Jana Ignacego i Fryderyka.

Franciszek Sebastian był administratorem parafii w Ondřejovicach (Endersdorf) koło Zlatých Hor (Zuckmantel).

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 760

Blažek, t. II, s. 70–71

Pilnáček, t. II, s. 334

KUNITZ

zob.

KAUNITZ

KUNOWITZ

Herb rodowy

Herb z 1686 roku

Herb linii z Hesji

Stary ród morawski pochodzący z Kunovic koło Uherskiego Hradišta.

Duchoslav z Bydžova (zm. 1485 r.), żonaty z Dorotą z Prostějova, siostrą biskupa Filipa Waraždinskiego, miał syna – Jana z Kunovic (zm. 1545 r.), w 1506 roku właściciela Uherskiego Brodu. Jego pierwszą żoną była Barbara Proskowska z Prószkowa (Proskau) koło Opola (Oppeln). W 1510 roku (4.03.) nabył on (otrzymał w wianie żony?) od Jana sen. Proskowskiego wieś Zbicko (Zbitzko) i Sowczyce (Sofftschuetz – wieś zaginiona) koło Opola (Oppeln). Jego drugą żoną była Magdalena von Boskowitz. W 1511 roku (13.10.) obie te miejscowości sprzedał Stefanowi Żyrowskiemu, staroście opolskiemu. Przed 1510 rokiem posiadał jeszcze Kotórz Mały (Klein Kottorz) i Kadłub (Kadlub) koło Opola (Oppeln).

W pierwszej połowie XVII wieku Jan Kunowitz był żonaty z Zuzanną Strzelą z linii z Dzielaw (Dzielau) koło Koźla (Cosel).

W XVII wieku prawie wszystkie majątki tego rodu zostały skonfiskowane, a ich właściciele wyemigrowali do Hesji, gdzie otrzymali tytuły hrabiowskie.

Źródła:
Blažek, t. III, s. 26
C.D.S., t. VI, nr 471, 478
Pilnáček J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 120

GENEALOGIA

Duchoslav z Bydžova
zm. 1485 r.
ż. Dorota z Prostějova

- Jan z Kunovic
  zm. 1545 r.
  wł. Uherskiego Brodu, Kotorza, Zbicka i Sowczyc
  ż. 1. Barbara Proskowska
  2. Magdalena v. Boskowitz
  - Jan
    zm. 1566 r.
    ż. Katarzyna
    v. Kaunitz
    zm. 1562 r.
  - Jetrzich
    zm. 1582 r.
    wł. Uherskiego Brodu
    ż. 1. Dorota v. Schlick
    2. Elżbieta v. Zierotin zm. 1561 r.
    3. Magdalena z Ludanic zm. 1571 r.
    - Jan
      zm. 1579 r.
      wł. Hranic
      ż. Anna Kropacz z Něwedomi
      - Jan Jetrzich
        wł. Světlova
        ż. Magdalena v. Hardegg
        (zm. 1615 r.)
        - Jan Bernard
          wyemigrował do Hesji
          ż. Elżbieta v. Wrbna
          - Jan Jetrzich
            zm. 1700 r.
            hrabia
      - Anna Maria
        m. Zdenek Żampach
    - Arkleb
      zm. 1610 r.
      1610 r. – sprzedał Uherský Brod
      ż. 1. Elżbieta v. Sternberg
      zm. 1592 r.
      2. Marianna Berzkovska
      3. Kunka z Borotína
      - Jan
        ż. Zuzanna
        Strzela
        z Dzielaw
        k. Koźla
      - Jetrzich
        ż. Maria
        v. Puchheim
      - córki:
        a) Alina
        b) Bohunka
        m. N. v. Zierotin
        c) Maria
        Magdalena
        zm. 1621 r.
        m. Fryderyk
        v. Tettau
  - Jaroslav
    zm. 1563 r.
    wł. Hluka
    ż. 1. Katarzyna z Vickova
    2. Elżbieta v. Lichtenstein
  - Arkleb
    zm. 1555 r.
    wł. Uherskiego
    Ostroha
    i Kunovic
- Dobroslava

KUNSCH
(KUNSCH von BREITENWALD, KUNSCH von BREITWALD, KUNTSCH, KUNSCHIG, KUNTSCHIUS)

W 1596 roku (3.10.) Eliasz Kunsch (Kuntschius) (ur. 1.11.1566 r.), doktor medycyny i fizyk w Opawie (Troppau), a następnie w Opolu (Oppeln), gdzie zmarł 11.03.1623 roku, otrzymał od cesarza Rudolfa II szlachectwo Rzeszy.

W 1701 roku (9.05.) potwierdzenie szlachectwa uzyskał Karol Emil von Kunschig.

Źródła:

Zedlitz, t. V, s. 295

Blażek, t. II, s. 71, 129

Pilnáček, t. II, s. 338

KUNSCHIG
zob.
KUNSCH

KUNSCHKY
zob.
JANKWITZ

KUNSTADT
Stary ród czeski, znany od pierwszej połowy XIII wieku.

Gerhard z Obrzan, żyjący w początkach XIII wieku, miał czterech synów: Boczka, Smila, Kuna i Mikołaja, znanych pod nazwiskiem „von Kunstadt" z dokumentu z 1255 roku, od zamku i miasta założonego przez Kuna. Ród ten podzielił się później na trzy linie: *Kunstadt, Podiebrad* i *Drnovsky*.

Na Śląsku znani byli Podiebradowie – właściciele księstw ziębickiego i oleśnickiego.

zob.
PODIEBRAD

KUNTSCH
zob.
KUNSCH

KUNTSCHIUS
zob.
KUNSCH

KUPFERBERG
zob.
FREITAG

KUPFERBERG
zob.
FUERST

KUPFERBERG
zob.
HELMAN

KUPPERITZ
zob.
KOPPERITZ

KUPPERWOLFF

Dolnośląski ród pochodzący z księstwa głogowskiego. Od co najmniej 1546 roku aż do wymarcia rodu w 1796 roku byli właścicielami Wierzbnic Małych (Klein Wuerbitz) koło Kożuchowa (Freystadt).

Jan von Kupperwolff (zm. 1610 r.) był właścicielem Wierzbnic Małych (Klein Wuerbitz), Droglowic (Drogelwitz) i Kopciowic (Kutschwitz) koło Głogowa (Glogau) oraz Sobolic (Zoebelwitz) koło Kożuchowa (Freystadt).

Ostatnimi z rodu byli żyjący w drugiej połowie XVIII wieku bracia: Baltazar, Zygmunt i Krzysztof – synowie Adama Zygmunta.

Źródła:

Blażek, t. I, s. 58; t. IV, s. 38

KURKYNIE

zob.

ŻNIOVSKY

KURNITZKI

(KURNICKI)

Szlachta księstwa raciborskiego, o której niewiele wiadomo. Wymienia ich jedynie Pilnáček.

N. Kurnitzki w latach 1544–1551 był żonaty z Katarzyną, siostrą Jana Przedbora z Paniów (Gross Paniow) koło Mikołowa (Nikolai). Jego siostra – Dorota Kurnitzka była żoną Tzecieskiego.

Pilnáček zalicza do tego rodu również Pawła Kurnickiego, w 1545 roku członka rady miasta Krakowa i krajczego królewskiego.

Być może Pilnáček się pomylił i chodzi tu o ród Kornitz-Kornitzkich.

Źródła:

Pilnáček, t. III, s. 728

KUROPAS

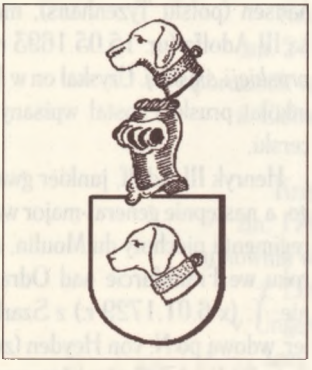
W 1383 roku Henryk de Kuropas (Korpitz) w księstwie niemodlińskim sprzedał Adamowi von Beess z Kujaw (Kujau) koło Głogówka (Oberglogau) wieś Błażejowice Dolne (Blaschewitz) koło Głogówka (Oberglogau). Więcej nazwisko to nie występuje.

Źródła:

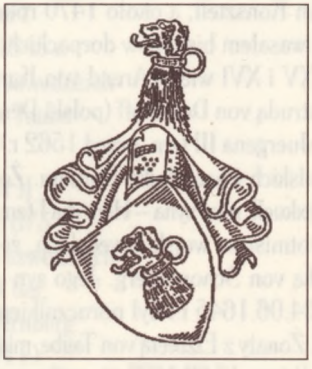
C.D.S., t. VI, nr 57

KUROWSKI

(KUROWSKI z VRCHLABI, KUROWSKI von WRCHLIT)

Herb morawski

Herb pruski

Stary czeski ród pochodzący z miejscowości Vrchlabí w północnych Czechach, znany od połowy XIV wieku: w 1359 roku występuje w dokumentach Hasco de Wrchlab.

Ruprecht Vrchlabsky von Vrchlabi (zm. 1481 r.) przeniósł się na Morawy. Jego syn – Wilhelm około 1500 roku nabył na Morawach lenno biskupów ołomunieckich Kurovice i i jego potomkowie przyjęli nazwisko Kurowskich.

W XVI wieku osiedli na Śląsku. W 1559 roku Magdalena z Vrchlabí była żoną Krzysztofa von Talkenberg z Ciecierzyna (Neudorf) koło Kluczborka (Kreuzburg). W 1622 roku majątki ich zostały skonfiskowane.

Około 1623 roku przeniósł się ze Śląska do Brandenburgii Henryk Kurowski von Wrchlit, około 1630 roku został koniuszym kurfirsta Jerzego Wilhelma. Jego potomkowie posiadali liczne majątki na terenie Prus.

Oprócz nich przejściowo na Śląsku osiedli Kurowscy vel Kurkowscy z Kurowa w Polsce.

Źródła:

Pilnáček, t. III, s. 729–730

Pilnáček J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 275

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 97–98

KURSSEL
(KURSELL)

Na Śląsku żyły dwa rody o podobnym nazwisku: Kurssel i Kussel, często mylone z sobą.

Kurssel – stary ród kurlandzki w służbie szwedzkiej – znany był od XV wieku: w 1442 roku (14.12.) wśród rycerstwa zakonu krzyżackiego w Kurlandii występował Jorgen Konsztell, a około 1470 roku Claus Kursell był wasalem biskupów dorpackich.

Na przełomie XV i XVI wieku Arend von Kurssel, żonaty z Gertrudą von Doenhoff (polski Denhof), miał syna – Juergena III (zm. przed 1562 r.), generała wojsk polskich i naczelnika Dorpatu. Żonaty z Ebbą von Uexkuell, miał syna – Henryka I (zm. 20.12.1606 r.), rotmistrza wojsk szwedzkich, żonatego z Agnieszką von Schorenberg. Jego syn – Krzysztof I (zm. 24.06.1645 r.) był porucznikiem wojsk szwedzkich. Żonaty z Elżbietą von Taube, miał syna – Krzysztofa II (zm. 17.02.1673 r.), pułkownika wojsk szwedzkich, żonatego z Elżbietą bar. von Ungern-Sternberg (zm. 1664 r.).

Na początku XVIII wieku syn Krzysztofa II – Krzysztof III Henryk von Kurssel, pułkownik wojsk szwedzkich, żonaty z Anną Gertrudą von Tiesenhausen (polski Tyzenhaus), miał syna – Henryka III Adolfa (ur. 15.05.1693 r.), założyciela linii *pruskiej* i *śląskiej*. Uzyskał on w 1759 roku (28.01.) inkolat pruski i został wpisany w pruski stan rycerski.

Henryk III Adolf, junkier gwardii króla pruskiego, a następnie generał-major wojsk pruskich i szef regimentu piechoty du Moulin, zmarł 26.09.1758 roku we Frankfurcie nad Odrą. Żonaty dwukrotnie: 1. (x 6.01.1729 r.) z Szarlottą Zofią von Eller, wdową po N. von Heyden (zm. 15.04.1735 r.), 2. (x 23.07.1736 r.) z Eleonorą Luizą von Barde-

leben (ur. 25.05.1710 r.), miał pięciu synów i osiem córek.

Jeden z jego synów – Karol Ludwik Henryk (ur. 9.12.1748 r. – zm. 12.07.1799 r.), rotmistrz wojsk pruskich, osiadł na Śląsku, gdzie posiadał Dobrogoszcz (Dobergast) koło Strzelina (Strehlen), Kiełczyn (Koeltschen) koło Dzierżoniowa (Reichenbach) i Olszynkę (Elsnig) koło Prudnika (Neustadt) na Górnym Śląsku. Żonaty był dwukrotnie: 1. (x 24.11. 1779 r.) z Ernestyną Henriettą Szarlottą von Prittwitz (ur. 7.07.1758 r. – zm. 18.05.1787 r.), 2. (x 1791 r.) z Karoliną von Schweinichen.

Jego syn – Ernest (ur. 25.03.1787 r. – zm. 12.04.1823 r.), major wojsk pruskich, również był dwukrotnie żonaty: 1. z Leopoldyną von Bergener (zm. 8.10.1810 r.), 2. (x 1.10.1812 r.) z Augustą Riedel (ur. 23.11.1797 r. – zm. 15.03.1863 r.). Miał syna – Fedora Ludwika Rudolfa (ur. 22.01. 1818 r. – zm. 9.08.1881 r.), pułkownika wojsk pruskich, żonatego (x 11.07.1847 r.) z Pauliną Stephan (ur. 25.12.1825 r.), który miał trzy córki.

Źródła:
Zedlitz, t. III, s. 191–192
Blażek, t. III, s. 93
Dorst, t. II, nr 403
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 98–99

GENEALOGIA

Arend von Kurssel
ż. Gertruda v. Doenhoff
(Denhof)
|
Juergen III
zm. przed 1562 r.
generał wojsk polskich
naczelnik Dorpatu
ż. Ebba von Uexkuell
|
Henryk I
zm. 20.12.1606 r.
rotmistrz wojsk szwedzkich
ż. Agnieszka v. Schorenberg
|
Krzysztof I
zm. 24.06.1645 r.
porucznik wojsk szwedzkich
ż. Elżbieta v. Taube
|
Krzysztof II
zm. 17.02. 1673 r.
pułkownik wojsk szwedzkich
ż. Elżbieta bar.
v. Ungern-Sternberg
(zm. 1664 r.)
|

|

Krzysztof III Henryk
pułkownik wojsk szwedzkich
ż. Anna Gertruda v. Tiesenhausen
(Tyzenhaus)

|

Henryk III Adolf
ur. 15.05.1693 r. – zm. 26.09.1758 r.
junkier pruskiej
gwardii królewskiej
generał-major piechoty pruskiej
ż. 1. (x 6.01.1729 r.) Szarlotta Zofia v. Eller
1° voto v. Heyden zm. 15.04.1735 r.
2. (x 23.07.1736 r.) Eleonora Luiza
v. Bardeleben ur. 25.05.1710 r.

|

Karol Ludwik Henryk
ur. 9.12.1748 r. – zm. 12.07.1799 r.
rotmistrz wojsk pruskich
wł. Dobrogoszczy, Kiełczyna i Olszynki
ż. 1. (x 24.11.1779 r.) Ernestyna Henrietta
Szarlotta v. Prittwitz ur. 7.07.1758 r.
– zm. w Olszynce 18.05.1787 r.
2. (x 1791 r.) Karolina v. Schweinichen

|

Ernest
ur. w Dobrogoszczy 25.03.1787 r.
– zm. na zamku w Piławie 12.04.1823 r.
major wojsk pruskich
ż. 1. Leopoldyna v. Bergener
zm. w Poznaniu 8.10.1810 r.
2. (x 1.10.1812 r.) Augusta Riedel
ur. 23.11.1797 r. – zm. 15.03.1863 r.

|

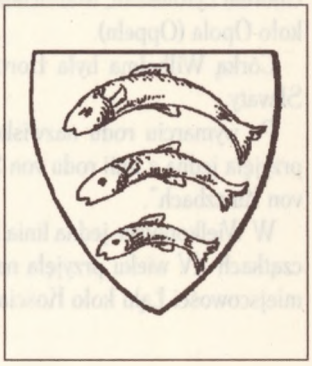
Fedor Ludwik Rudolf
ur. w Świdnicy 22.01.1818 r.
– zm. w Oleśnicy 9.08.1881 r.
pułkownik wojsk pruskich
ż. (x 11.07.1847 r.) Paulina Stephan
ur. 25.12.1825 r.

|

trzy córki

KURTZBACH
(KURZBACH, *KORCBOK*)

Stary ród rycerski pochodzący według Sinapiusa z Nadrenii, z miejscowości o tej samej nazwie, zaś według Jurka – z Miśni, z miejscowości Garsebach, znany z Czech, Śląska i Polski.

Na Śląsku pojawili się w XIII wieku i wymarli w 1616 roku. Pochodzili z jednego pnia z rodem von Seidlitz i należeli do najwyższej warstwy magnaterii dolnośląskiej. Linia polska żyła do czasów współczesnych.

W latach 1282–1301 Arnold Kurzbach występuje na dworach książąt Bolka jaworskiego i Henryka legnickiego. W 1292 roku w przywileju księcia Henryka III dla Złotoryi (Goldberg) występuje jako świadek Piotr zwany Kurtzbach. W tym samym czasie występuje Arnold von Kurtzbach.

W początkach XIV wieku Jeklo Kordbog, żonaty z Jadwigą N. (Pannwitz?), miał synów: Piotra, Jana i Rulo oraz prawdopodobnie Henryka, którzy około 1360 roku odziedziczyli po ojcu wieś Księginice (Kniegnitz) koło Lubina (Lueben). Wieś tę w 1369 roku (14.03.) Rulo i Henryk sprzedali klasztorowi w Legnicy (Liegnitz).

Januschius von Kurtzbach na przełomie XIV i XV wieku brał udział w wojnach krzyżackich i dostał się do niewoli księcia Kaźka szczecińskiego.

Od XV wieku Kurzbachowie byli właścicielami Żmigrodu (Trachenberg) i Milicza (Militsch).

Około 1500 roku właścicielem Milicza (Militsch) i Sycowa (Polnisch Wartenberg) był Zygmunt von Kurtzbach, żonaty z Dorotą hr. von Helfenstein. Zmarł w 1513 roku i został pochowany w Prusicach (Prausnitz) koło Milicza (Militsch). Miał dwóch synów: Jana i Henryka.

Jan (zm. 1549 r.), żonaty z Salomeą, córką księcia Jana II głogowskiego i żagańskiego, był właścicielem Milicza (Militsch). Jego syn – Zygmunt (ur. 1547 r. – zm. 1579 r.), właściciel m.in. Żmigrodu (Trachenberg) i Milicza (Militsch), żonaty był z Heleną, córką księcia Fryderyka III legnickiego. Miał córkę – Zofię, żonę (x przed 1590 r.) Henryka von Promnitz z Pszczyny (Pless).

Brat Jana – Henryk (zm. 1533 r.), był żonaty z Anną von Eulenburg (Illburg), ostatnią dziedziczką państwa Ronov (Ronburg) koło Pardubic w Czechach. Od tego czasu powstała czeska linia *z Ronova (Ronburg)*. Syn Henryka – Wilhelm (ur. 1525 r. – zm. 1.02.1567 r.), prezydent kamery śląskiej, żonaty z Magdaleną, córką Joachima bar. von Maltzan, miał syna – Henryka (ur. 20.03.1555 r. – zm. 22.03.1618 r.). Henryk w 1593 roku sprzedał państwo Żmigród (Trachenberg) wraz z Prusicami (Prausnitz) Adamowi von Schaffgotsch. Żonaty był dwukrotnie: 1. z Heleną von Zedlitz, 2. z Katarzyną bar. Poppel von Lobkowitz. Miał syna – Władysława Juliusza Euzebiusza, który zmarł w 1616 roku jako ostatni męski przedstawiciel rodu.

W drugiej połowie XVI wieku Magdalena von Kurtzbach (córka Wilhelma?) była trzykrotnie zamężna: 1. z N. von Heydeck, 2. (x ok. 1561 r.)

z Wacławem (wg innych z Jerzym) Posadowskim z Dobrodzienia (Guttentag), 3. (x 1585 r.) z Melchiorem Żyrowskim, właścicielem Sławic (Slawitz) koło Opola (Oppeln).

Córką Wilhelma była Dorota – żona Adama Slavaty.

Po wymarciu rodu nazwisko „von Kurtzbach" przyjęła jedna z linii rodu von Seidlitz – „Seidlitz von Kurtzbach".

W Wielkopolsce jedna linia Kurtzbachów w początkach XV wieku przyjęła nazwisko „Łącki" od miejscowości Łąki koło Kościana.

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 566; t. II, s. 362
Gauhen, s. 864
Zedlitz, t. III, s. 192
Blażek, t. I, s. 58
Pilnáček, t. III, s. 728
Schles. Wappenbuch, szp. 81
Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 247–248
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 115
Wutke K., Eine schlesische Magnatenehe des XVI Jahrhunderts, (w:) Zeitschrift..., Bd. 38:1904, s. 234–275

GENEALOGIA

od końca XV wieku

N. von Kurtzbach

- Jan, kanonik w Krakowie
- Piotr, kanonik we Wrocławiu
- Zygmunt, zm. 1513 r., wł. Żmigrodu i Milicza, ż. Dorota hr. v. Helfenstein
  - Jan, zm. 1549 r., wł. Milicza, ż. ks. Salomea żagańska
    - Zygmunt, ur. 1547 r. – zm. 1579 r., wł. Milicza i Żmigrodu, ż. ks. Helena legnicka
      - Zofia, m. (x przed 1590 r.) Henryk v. Promnitz
  - Henryk, zm. 1533 r., wł. Żmigrodu, ż. Anna v. Eulenburg (Illburg), wł. Ronova
    - Wilhelm, ur. 1525 r. – zm. 1.02.1567 r., ż. Magdalena bar. v. Maltzan
      - Henryk, ur. 20.03.1555 r. – zm. 22.03.1618 r., ż. 1. Helena v. Zedlitz, 2. Katarzyna bar. Poppel v. Lobkowitz
        - Władysław Juliusz Euzebiusz, zm. 1616 r.

(z) KURZELOWIC

zob.

MLETZKO

KUSCH

zob.

PRITZELWITZ

KUSCHDORF

zob.

KUNITZ

KUSMALC

zob.

KUEHSCHMALZ

KUSSEL

(KESSEL, KOSSEL, KUESSEL)

Czeskie szlachectwo otrzymał w 1708 roku (19.07.) Ernest Fryderyk Kussel, kapitan wojsk cesarskich. W 1707 roku (4.03.) ożenił się z Barbarą Elżbietą von Tschirnhaus, wdową po Leopoldzie Henryku von Faust Sturm genannt, właścicielką Kraśnika Górnego (Ober Schoenfeld) koło Bolesławca (Bunzlau). Po nobilitacji zaczął się nieprawnie tytułować „pan na Kraśniku" (auf Ober Schoenfeld), od 1718 roku już określa siebie jako „administratora majątku".

W 1738 roku właścicielką Kraśnika Górnego (Ober Schoenfeld) była Elżbieta von Kussel (córka?).

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 745

Blażek, t. II, s. 71

Doerr, s. 192

KUSY
(KUSY von MUKODEL)

Stary morawski ród znany od XV wieku.

Na Śląsku w 1595 roku Wilhelm Kusy z Mukodiel kupił od sióstr: Elżbiety, Katarzyny Zuzanny i Bohunki Schelihy majątek Branice (Branitz) koło Głubczyc (Leobschuetz) w księstwie opawskim. Po śmierci Wilhelma Branice (Branitz) odziedziczył jego syn lub stryj – Jan (Pilnáček w „Rodach starého Slezska" pisze, że był to stryj, zaś w „Staromoravští rodové" – że syn).

Źródła:

Blažek, t. III, s. 93
Pilnáček, t. II, s. 338–339
Pilnáček J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 350

KUSZAWA

Jost z Kurzawy był w 1519 roku w służbie starosty księstwa opawskiego Voka Birki z Nasiedla (Nassiedel, Nassile) koło Głubczyc (Leobschuetz).

Pilnáček przypuszcza, że był to szlachcic polski herbu Kuszaba; od jego nazwy przyjął nazwisko.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 337

KUTZSCHENBACH

Ród pochodzący z Turyngii, gdzie początkowo posługiwali się nazwiskiem Gutschbach i Kutzbach.

W 1497 roku występuje w dokumentach Konrad Kutzbach. Z Turyngii przybyli na Dolne Łużyce i Pomorze.

W 1739 roku (10.12.) Henryk Fryderyk Kutzschenbach został wpisany w stan rycerski Rzeszy, a w 1743 roku (13.04.) również jego brat – Jan Godfryd. Posiadali majątki także na Górnych Łużycach i ich śląskiej części, m.in. Czerwieńsk (Rothenburg).

Źródła:

Blażek, t. III, s. 93
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 106–107

KWAS

zob.
QUOOS

KYAW

(KYAU)

Herb rodowy

Herb baronowski

Szlachta górnołużycka znana od XIV wieku. Pisownia nazwiska była bardzo różna: Kya, Kio, Key, Keyec, a w Czechach również Kyg i Kyj. W 1348 roku (27.07.) występuje w dokumentach Niklaus von Kyaw, a w 1387 roku Henryk von Kyaw.

Krzysztof Henryk von Kyaw (ur. 1676 r. – zm. 1734 r.), komtur zakonu niemieckiego i jego bracia otrzymali w 1712 roku (2.07.) tytuły węgierskich baronów.

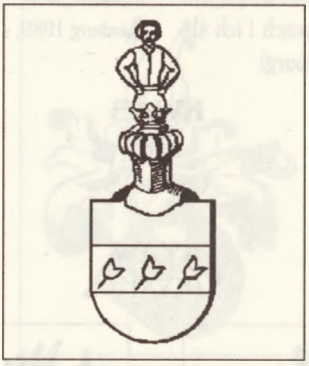
Jego krewny – bar. Fryderyk Wilhelm (ur. 1708 r. – zm. 1759 r.) w saskiej i pruskiej służbie wojskowej doszedł do stopnia generała-majora i był rycerzem Orderu Orła Czarnego. Żonaty był (x 27.05. 1748 r.) z Heleną, córką Karola Henryka hr. von Sobeck, właściciela Raciborza (Ratibor), wdową po Gottliebie bar. von Trach (zm. 1744 r.). Ślubu w Tworkowie (Tworkau) pod Raciborzem (Ratibor) udzielił im biskup wrocławski Filip Gotard von Schaffgotsch. Posiadali majątki również w śląskiej części Górnych Łużyc, m.in. Nowoszów (Neuhaus) koło Żagania (Sagan), Borów (Bohra) i Wilkę (Wilke) koło Lubania (Lauban).

Na Śląsku posiadali majątki także przedstawiciele linii *czeskiej*, założonej około 1533 roku przez Krzysztofa I i wymarłej w 1701 roku.

Źródła:

Zedlitz, t. V, s. 269
Blażek, t. IV, s. 39
Pilnáček, t. III, s. 731
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 109–110

KYCKPUSCH
(KIECKBUSCH, KICKPUSCH)

Ród według Blażka dolnołużycki, pochodzący z okolic Chociebuża (Cottbus, Chośebuz) według Zedlitza – pochodzili z Brandenburgii, z miejscowości Kiekbusch koło Teltow. Na Śląsku osiedli w XVII wieku i posiadali majątki w księstwie opawskim oraz koło Wrocławia (Breslau).

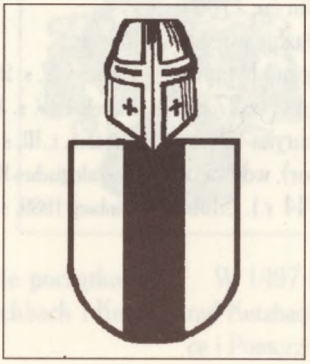
N. von und zu Kuckpusch, żonaty z Barbarą von Tschertwitz, miał syna Reinharda, żonatego z Eufemią von Koeckritz. Ich synem był Joachim, właściciel Ścinawy Nyskiej (Steinsdorf) koło Nysy (Neisse), żonaty dwukrotnie: 1. z Magdaleną von Tschamwitz, 2. z N. von Burgsdorf. Z pierwszego małżeństwa miał N. córkę – żonę Jana Jerzego Berka bar. Dub und Leipe oraz syna – Reinharda (zm. 1638 r.), właściciela Ścinawy Nyskiej (Steinsdorf), Pomorzowic (Pommerswitz) i Rozumnic (Roessnitz) koło Głubczyc (Leobschuetz) w księstwie karniowskim. Żonaty z Kunegundą von Asshelm, miał córkę N., która sprzedała majątki Lewinowi von Bayern.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 511–512; t. II, s. 722–723
Zedlitz, t. III, s. 107
Blażek, t. IV, s. 39
Pilnáček, t. I, s. 275

KYCZKA
zob.
KICZKA

KYJOVEC

Licznie rozrodzony na pograniczu śląsko-morawskim ród herbu Kotwicz, pochodzący z jednego pnia z górnośląskimi Strzelami, znany od początków XV wieku.

W latach 1413–1450 bracia Jan i Onesz dali początek dwóm liniom rodu.

Jan był właścicielem Štítiny (Stettin), Polomi (Pohlom) i Bohuslavic (Buslawitz) w księstwie opawskim. Miał dwie córki: Katarzynę – w 1439 roku żonę Jarosza z Beneszova (Beneszovica) i Alenę – w 1466 roku żonę Jerzego z Kovalovic oraz prawdopodobnie syna – Jana jun., właściciela Kylešovic (Gilschwitz).

Onesz – właściciel Lukavic na Morawach i Hněvošic (Schreibersdorf) w księstwie opawskim, żonaty był z Katarzyną, siostrą Jana i Michała z Lhoty (Lhotskich). Miał trzech synów: Jana, Onesza jun. i Wacława, którzy pisali się „z Lukavce" i „z Hněvošic".

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 340–341

KYNAR

zob.

KINNER

L

LABACH

zob.
KAPL

LABAND

(LABUT, *z ŁABĘD*)

Stary ród pochodzący prawdopodobnie z Czech, herbu Łabędź. W Czechach znani od początku XIII wieku. Protoplastą rodu był Ratmir ze Skvirzina, jego potomkowie przyjęli nazwisko w formie zniemczonej – „Schwamberg". Herb ten również znany jest w Polsce, m.in. nosili go Skrzyńscy.

Na Górnym Śląsku założyli miejscowość Łabędy (Laband) koło Gliwic (Gleiwitz).

W 1286 roku Navogio de Labant występuje jako świadek w dokumencie księcia Kazimierza II bytomskiego dla sołectwa w Roztropie (?).

W 1429 roku Olbrecht Kicze von Labut występuje jako świadek w dokumentach księcia Bernarda niemodlińskiego i strzeleckiego.

Jan Labut ze Skrzina (zm. przed 1487 r.) od 1480 roku był właścicielem Frydka (Frýdek, Friedeck), a w 1482 roku – Wodzisławia Śląskiego (Loslau).

W późniejszym okresie nazwisko to na Śląsku nie występuje, ale istniało kilka rodów herbu Łabędź.

Źródła:

Pilnáček, t. III, s. 733
C.D.S., t. VI, nr 178
Boehme, t. I, s. 52

LABENSKI

zob.
PROKOP

LABUT

zob.
LABAND

LABUTSKI

zob.

PROKOP

LACHAMBRE

Bardzo drobna, zubożała szlachta, prawdopodobnie pochodzenia francuskiego, znana z końca XVII wieku z ksiąg metrykalnych bytomskich.

W drugiej połowie XVII wieku Ferdynand Józef mieszkał na przedmieściu (suburbio) Bytomia (Beuthen), żonaty był co najmniej dwukrotnie: 1. z Anną Marią N. (zm. przed 1684 r.), 2. z Katarzyną N. ze Świerklańca (Neudeck) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz). Z pierwszą żoną miał dwie córki: Annę Franciszkę (ur. 28.11.1677 r.) i Annę Juliannę (ur. 21.01.1680 r.), z drugą – trzy córki: Magdalenę (ur. 26.01.1684 r.), Eleonorę Karolę (ur. 16.03.1687 r.) i Ewę Eleonorę (ur. 16.01. 1689 r.).

Nie wiadomo, czy Ferdynand, żonaty z Magdaleną N., posiadający córkę – Rozynę Zuzannę (ur. 3.12.1690 r.), jest tożsamy z wyżej wymienionym Ferdynandem Józefem.

Herbarze takiego nazwiska nie notują.

Źródła:

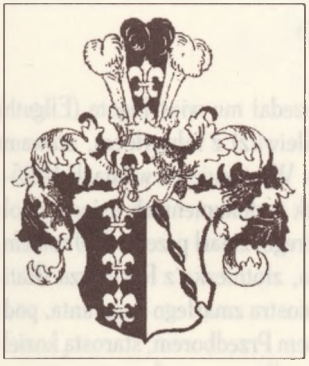
Slawik W., Der Adel Oberschlesiens in der aeltesten Kirchenbuechern v. Beuthen O/S., (w:) Der Familienforscher, Mannheim, Jg 3:1928, H. 7/12 str. 50–51

LACHNIT

(LACHNIT von HARTENBERG, LACHNICHT, HARDENBERG)

Herb Józefa Lachnita

Herb Marcina z 1574 roku

Herb Marcina po 1574 roku

Herb Szymona Wacława

Nobilitowana szlachta, prawdopodobnie pochodząca z księstwa opolskiego. Źródła podają różne daty nobilitacji. Według Pilnáčka szlachectwo czeskie z predykatem „von Hartenberg" oraz dyplom herbowy otrzymali w 1546 roku (25.05.) bracia: Grzegorz, Melchior, Kasper i Józef, a w 1596 roku (25.01.) potwierdzenie starego stanu rycerskiego ze zmianą herbu otrzymał Kasper i jego stryjowie. Uzyskali oni również zezwolenie na posługiwanie się tylko predykatem, tak że niektórzy z nich pisali się tylko „Hardenberg".

Według Blażka szlachectwo czeskie i dyplom herbowy otrzymał w 1574 roku (4.11.) Marcin Lachnit (zm. 8.03.1584 r.), kanonik, następnie prałat i scholastyk katedry wrocławskiej. Jego brat – Józef (zm. 10.09.1572 r.), kanclerz książęcy i burgrabia Oleśnicy (Oels), używał nazwiska „Hartenberg". W kaplicy zamkowej w Oleśnicy (Oels) znajduje się jego epitafium z inskrypcją: „Nobilis et clarus vir Josephus a Hartenberg cognomento Lachnith".

Kasper Lachnit, nadzorca lasów królewskich w Opolu (Oppeln), otrzymał w 1596 roku (22.01.) szlachectwo czeskie i używał nazwiska „Hartenberg von Seifersdorf".

Według Veldtrupa – w 1561 roku (4.11.) został nobilitowany wspomniany wyżej Marcin, syn Wawrzyńca (Lorenz) Lachnita i Barbary N. Najbardziej miarodajne źródło – wykazy Doerra, nazwiska tego nie notują.

Grzegorz Lachnit od 1533 (do 1538?) roku był sekretarzem księstwa opolsko-raciborskiego i w tej roli występuje prawie we wszystkich zapisach w księdze ziemskiej księstwa opolsko-raciborskiego. Od 1538 roku w księgach tych notowany jest już jako świadek razem z Jerzym Lachnitem.

Jerzy – w 1549 roku był sekretarzem księstwa karniowskiego i od 1562 roku członkiem rady książęcej tegoż księstwa, zaś od 1563 roku radcą kamery cesarskiej. W 1564 roku kupił dom w rynku w Opolu (Oppeln), a w następnym roku sprzedał w tym mieście browar (piwowar). Zmarł po 1567 roku, żonaty był z Agnieszką N. (zm. 1593 r.). Jego synem był prawdopodobnie Krzysztof, archidiakon kolegiaty św. Krzyża w Opolu (Oppeln) w latach 1599–1612. W 1600 roku podpisał on umowę z Janem Krzysztofem bar. Proskowskim w sprawie dziesięciny ze wsi Boguszyce (Bogschuetz) koło Opola (Oppeln).

W XVII wieku Szymon Wacław Lachnit von Hartenberg, urodzony w Paczkowie (Patschkau), był kanonikiem katedry wrocławskiej, a następnie proboszczem w Nysie (Neisse) i proboszczem w Wierzbniku (Herzogswalde) koło Grodkowa (Grottkau). Zmarł w Nysie (Neisse) przed 9.08.1655 roku.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 566–567; t. II, s. 342

Zedlitz, t. III, s. 194

Blażek, t. I, s. 58–59

Pilnáček, t. II, s. 342

Landbuecher Opp.-Rat., nr 206, 213, 224, 228, 229, 231, 234, 244, 245, 247, 251, 252, 254, 258–260, 262, 263, 266, 273, 274, 330

Zemská kniha..., nr 10, 17, 21, 25, 27, 28, 43, 46, 52, 61, 65–67, 69, 71, 78, 81, 91, 113, 118–160

Veldtrup D., Prosographische Studien zur Geschichte Oppelns als herzoglicher Residenzstadt im Mittelalter, Berlin 1995, s. 61

Steinert, Kartoteka mieszkańców Opola – rękopis w zbiorach autora

LACZNO

Mało znana szlachta górnośląska, występująca w dokumentach pod koniec XV i w pierwszej połowie XVI wieku. Według Chrząszcza, nazwisko urobione od miejscowości Łącza (Latscha) koło Toszka (Tost).

W 1479 roku wśród szlachty raciborskiej występuje Maciej Laczno z Czrincy (Czernica, Czernitz) koło Rybnika (Rybnik). W księgach ziemskich opolsko-raciborskich w 1523 roku jako świadek występuje Zygmunt Laczno, w 1524 roku książę Jan II opolski sprzedał mu wieś Ligotę (Ellguth) pod Gliwicami (Gleiwitz) z folwarkiem, stawami rybnymi i młynem. Występuje on w latach 1525–1531 jako świadek w dokumentach księcia opolskiego Jana II Dobrego; zmarł przed 1539 rokiem. W tym roku Maria, złotniczka z Raciborza (Ratibor) – stryjeczna siostra zmarłego Zygmunta, podpisała ugodę z Janem Przedborem, starostą kozielskim, w sprawie spadku po zmarłym.

W 1539 roku występuje w księgach ziemskich Zygmunt Laczno (inny), właściciel Bytkowa (którego – pod Bytomiem czy pod Koźlem? Bitkau? Pickau?) jako pełnomocnik Mikołaja Zdarszy w sporze o Żytną (Zyttna) koło Rybnika (Rybnik).

Herb nieznany.

Źródła:
Landbuecher Opp.-Rat., nr 11, 12, 20, 23, 24, 29, 32
Zemská kniha..., 186, 205.
C.D.S., t. VI, nr 317
Stibor J., Regesta českých listin a listů z knižectví opolsko-ratibořského, (w:) Sbornik archivních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 38

LACZY
zob.
GHILLANY

LACZYNA
zob.
LATSCHINA

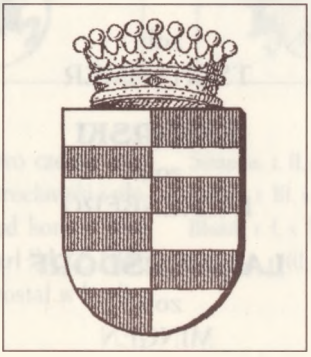
LADENBACH
(LADEBACH)

Ród austriacki. We Wrocławiu (Breslau) osiadł doktor praw Mateusz von Ladenbach (ur. 13.03. 1566 r. – zm. 6.06.1616 r.).

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 762
Blażek, t. II, s. 71

LAGNASCO
(TAPARELL hr. von LAGNASKO)

Ród pochodzący z północnych Włoch.

W 1721 roku (24.12.) inkolat czeski otrzymał Robert Taparell hr. von Lagnasco. W służbie królów saskich i polskich był ministrem gabinetu. Posiadał majątki na Górnym Śląsku, m.in. Rozmierz (Gross Rosmierz) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz).

Źródła:

Blażek, t. III, s. 26

LAHNSTEIN

zob.

ZANGEN

LAMBINOWSKI

(LUMBINOWSKI, LAMSDORF, *ŁAMBINOWSKI*)

Jedna z linii Tschammerów (Czamborów), właścicieli w XV i XVI wieku Łambinowic (Lamsdorf) koło Opola (Oppeln), która przyjęła nazwisko Lambinowski vel Lumbinowski.

W 1433 roku Anthonius Lonbynowski występuje w dokumentach księcia opolskiego (głogóweckiego) Bolka V jun., w 1468 roku Nickel Lumbinowski był świadkiem w dokumentach księcia Mikołaja I opolskiego

W 1525 roku Adam Lambinowski był właścicielem Sowina (Sabine) i Niesiębędowic (Nuessdorf) koło Niemodlina (Falkenberg) oraz Śmicza (Schmitsch) koło Prudnika (Neustadt). Od tej ostatniej miejscowości nazywany był czasem „Smiedeczki".

W 1524 roku bracia Mikołaj, Jan, Baltazar i Jerzy Lubinowski dzielą spadek po rodzicach: najstarszy – Mikołaj otrzymał majątek „Klusnice" (?) z całym inwentarzem, pozostali bracia majątek „Lesnow" (?), Mikołaj zrezygnował ze swojej części w Rozmierzy (Gross Rosmierz) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz). Jerzy, właściciel Łambinowic (Lamsdorf), w 1532 roku potwierdził wolne sołectwo w tej miejscowości dla Marcina Sikorki.

W 1533 roku Jan Czamor z Lubinowitz był pełnomocnikiem Adama von Stoltz z Gostomi (Simsdorf) koło Prudnika (Neustadt), a Jerzy Czamor Lubinowski – pełnomocnikiem Katarzyny z Krobusza (Krobusch), córki Adama von Stoltz, żony Kaspra von Larisch w sprawie uregulowania wiana Katarzyny.

Jan w 1538 roku był właścicielem Wasiłowic (Waschelwitz) koło Prudnika (Neustadt).

Baltazar (Balcer), żonaty z Urszulą, córką zmarłego Łukasza Buchty, właściciela Otmętu (Ottmuth) koło Opola (Oppeln), był właścicielem Bielic (Bielitz) i Sowina (Sabine) koło Niemodlina (Falkenberg).

Źródła:

Pilnáček, t. I, s. 182

Landbuecher Opp.-Rat., nr 63, 65, 96, 127, 128

Zemská kniha..., nr 7

C.D.S., t. VI, nr 185, 186, 281; t. XXXIII, s. 73

Stibor J., Regesta českých listín a listů z knížectví opolsko-ratibořského, (w:) Sbornik archivních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 44

zob.

TSCHAMMER

LAMIRSKI

zob.

FALKENBERG

LAMPERSDORF

zob.

MINGEN

LAMPRECHT

W 1698 roku (20.03.) wpisany został w czeski stan rycerski Jan Fryderyk Lamprecht, doktor praw, asesor urzędu królewskiego księstwa świdnicko-jaworskiego, właściciel Grodźca Dolnego (Groeditz) koło Złotoryi (Goldberg).

W 1718 roku Krystyna Sydonia von Lamprecht, z domu von Ehrenberg, posiadała majątek Ostrowina (Ostrowine) w księstwie oleśnickim.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 140

Doerr, s. 77

LAMSDORF

zob.

LAMBINOWSKI

LANDECK

Ród pochodzący z Nadrenii.

W 1570 roku (1.04.) szlachectwo czeskie uzyskał Adam von Landeck, kanonik wrocławski i ołomuniecki, archidiakon legnicki, pod koniec życia dziekan katedry wrocławskiej. Zmarł 24.12.1666 roku w wieku 69 lat, pochowany został w kaplicy nazwanej jego nazwiskiem.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 762–763

Zedlitz, t. III, s. 197

Blażek, t. I, s. 59

Pilnáček, t. III, s. 736

LANDESCRON

zob.
LANDSKRON

LANDESKRON

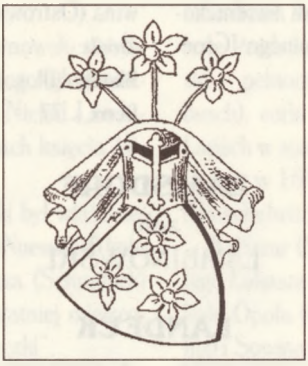
zob.
LANDSKRON

LANDISBERG

zob.
LANDSBERG

LANDSBERG

(LANDISBERG)

Stare dolnośląskie rycerstwo pochodzące według Jurka z Miśni, znane na Śląsku od pierwszych lat XIV wieku. Jurek twierdzi, że ich herb nie jest znany, a Blażek go publikuje.

Ulryk de Landisberg w latach 1321–1343 był właścicielem Susłowa (Rechfelde) koło Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder).

Frydhelm i Ludwik w 1366 roku kupili od Henryka von Kittlitz dochód ze wsi Ciemnice (Thiemendorf) koło Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder).

Otto – syn Ulryka, marszałek księcia Henryka ścinawskiego, w 1374 roku właściciel Bobrowca (Bobersberg) koło Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder), w 1378 roku (15.08.) był świadkiem podziału księstwa głogowskiego na trzy części: głogowskie, żagańskie i kożuchowskie.

Źródła:

Blażek, t. II, s. 71
Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 249

LANDSBERG

(SWANTOPOLK z GORZOWA)

Rycerstwo górnośląskie pochodzące z Gorzowa, znane z końca XIV i początków XV wieku.

W 1388 roku w dokumentach Władysława Opolczyka występuje jako świadek Swantopolk von Landsberg. W latach 1411–1412 Woytko (Adalbertus) de Landsberg był wikarym kolegiaty opolskiej.

Najlepiej znanym przedstawicielem tego rodu był Świętopełk (Swantopolk) z Gorzowa. W 1437 roku na czele polskich oddziałów popierających husy-

tów wyprawił się przeciwko książętom opolskim, oblegał Opole (Oppeln), następnie zdobył Krapkowice (Krappitz), skąd zamierzał uderzyć na Brzeg (Brieg), w listopadzie wycofał się jednak do Gorzowa.

Herb nieznany.

Źródła:

Veldtrup, s. 201
C.D.S., t. XXXIII, s. 32
Olejnik K., Obrona polskiej granicy zachodniej od końca XIV do schyłku XVIII wieku, Poznań 1985, s. 149

LANDSCRON

zob.
LANDSKRON

LANDSHUETTER

Według Blażka śląscy Landshuetterowie posiadali ten sam herb, co stary rycerski ród austriacki, jednak Doerr podaje, że w 1634 roku (24.11.) szlachectwo czeskie otrzymali bracia i kuzyni (bez podania imion) Landshuetter.

Do Wrocławia przybył pod koniec XVI wieku Jan jun. Landshuetter (ur. 154? r. – zm. 1610 r.). Żonaty z Urszulą Heseler (ur. 1552 r. – zm. 1606 r.), miał pięciu synów: Wolfa, Jerzego, Daniela, Godfryda i Kaspra.

Wolf (zm. 1637 r.) był właścicielem Radakowic (Radaxdorf) koło Środy Śląskiej (Neumarkt). Żonaty z Rozyną von Dobschuetz z Sulimowa (Sillmenau) koło Wrocławia (Breslau), miał córkę – Justynę, żonę Fryderyka von Freytag, właściciela Zaprężyna (Sapraschine) koło Trzebnicy (Trebnitz), Stoszowa (Stusa) i Piersna (Pirschen) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

Jerzy (zm. 27.10.1633 r.) mieszkał we Wrocławiu (Breslau) i zmarł bezżennie.

Daniel (ur. 1586 r. – zm. 1669 r.) zwany „Ritterseisen" również zmarł bezżennie.

Godfryd, żonaty z Rozyną Krichel, dzieci nie miał.

Kasper (ur. 21.06.1574 r. – zm. 28.03.1624 r.), członek rady miejskiej we Wrocławiu (Breslau) i urzędnik królewski, żonaty z Zuzanną Pucher von der Puche (ur. 1588 r. – zm. 1633 r.), miał cztery córki: Magdalenę (zm. 1671 r.) – żonę Macieja von Huebner, właściciela Radakowic (Radaxdorf), Rozynę (zm. 1.02.1672 r.) – żonę Grzegorza Assmanna, Reginę – żonę sekretarza rady miejskiej Dawida Hoffmanna i Marię – żonę kupca wrocławskiego Kaspra Buchwalda.

Źródła:

Blażek, t. I, s. 59; t. III, s. 93–94
Doerr, s. 116

GENEALOGIA

Jan Landshuetter
z Freystadt w Górnej Austrii
ż. N. Atheler

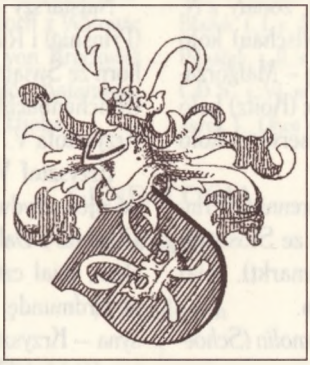
Jan jun.
ur. 154? r. – zm. 1610 r.
przybył do Wrocławia
ż. Urszula Heseler
ur. 1552 r. – zm. 1606 r.

- Wolf
  zm. 1637 r.
  wł. Radakowic
  ż. Rozyna
  v. Dobschuetz
  z Sulimowa
  - Justyna
    m. Fryderyk
    v. Freytag
- Jerzy
  zm. 27.10.1633 r.
  bezżennie
- Daniel
  ur. 1586 r. –
  zm. 1669 r.
  bezżennie
- Godfryd
  ż. Rozyna
  Krichel
- Kasper
  ur. 21.06.1574 r. –
  zm. 28.03.1624 r.
  członek rady m.
  Wrocławia
  urzędnik królewski
  ż. Zuzanna Pucher
  v. d. Puche
  ur. 1588 r. – zm. 1633 r.
  - córki:
    a) Magdalena
    zm. 1671 r.
    m. Maciej v. Huebner
    b) Rozyna
    zm. 1.02.1672 r.
    m. Grzegorz Assmann
    c) Regina
    m. Dawid Hoffmann
    sekretarz rady
    m. Wrocławia
    d) Maria
    m. Kasper Buchwald
    kupiec

LANDSKRON

Na Śląsku żyły dwa rody: Landskron z księstwa legnickiego i górnołużyccy Landskrone z okolic Zgorzelca (Goerlitz), posiadający różne herby. Rozróżnia je jedynie Blażek. Sinapius i Zedlitz wymieniają tylko legnickich Landskronów. Jurek łączy obydwa rody, uważając że pochodzą z Górnych Łużyc, przypisuje im jednak herb Landskronów legnickich, a nie górnołużyckich.

LANDSKRON
(LANDESKRON, LANDSCRON)

Stary ród rycerski, znany na Śląsku już od XIII wieku z księstwa legnickiego.

Według Zedlitza – jego przedstawiciele przybyli na Śląsk w 1160 roku, w orszaku księżnej Adelajdy von Sulzbach, żony księcia Bolesława I Wysokiego. Według Sinapiusa – od nich pochodzili polscy Lanckorońscy.

Najstarszą znaną ich siedzibą w 1292 roku była Ruja (Roy) w księstwie legnickim. W 1327 roku bracia Heinze (Henryk) i Herman sprzedali Ottonowi von Zedlitz część Grzybian (Greibnig) koło Legnicy (Liegnitz). Henryk w 1315 roku występuje na dworze księcia Bolesława legnickiego. Herman miał pięciu synów: Ulryka vel Willricusa (zm. po 1352 r.), Henryka (zm. po 1352 r.) – członka rady książąt legnickich, Petschke, Fritscha (zm. po 1367 r.) – marszałka dworu księcia Wacława I legnickiego i Kaytana – w 1357 roku właściciela Wądroża Wielkiego (Gross Wandriss).

W drugiej połowie XIV wieku Henryk (inny) występuje na dworze księcia Ruperta legnickiego, a w 1397 roku Piotr był kanclerzem księcia Konrada II oleśnickiego i kozielskiego.

Nie wiadomo, czy Konrad Mnich Landscron, w latach 1393–1394 biskup Bazylei, pochodził ze Śląska.

W 1410 roku w oddziałach śląskich po stronie krzyżackiej walczyło pod Grunwaldem aż ośmiu przedstawicieli tego rodu: Nickel, Gunczel, Hannus, Michael, Fritschke, Heyncze, Willrich i Kryte.

Gunczel i Willrich występują później – w 1445 roku – w dokumentach klasztoru w Kamieńcu (Kamenz), w 1447 roku – Gunczel w dokumentach księstwa brzeskiego, a Willrich w 1453 roku był właścicielem Dobrzynia (Doebern) koło Brzegu (Brieg).

Heyncze (Henryk) w latach 1445–1446 występuje w dokumentach księcia Konrada IX Czarnego oleśnicko-kozielskiego.

Fritsche w latach 1429–1441 przebywa na dworze książąt legnickich.

Krzysztof (zm. po 1454 r.) w 1452 roku przebywa na dworze Fryderyka I, księcia legnicko-brzeskiego. W latach 1477–1483 Fryderyk Lanczkron przebywa na dworze książąt opolskich Jana II i Mikołaja II.

Również w księstwie oświęcimskim w 1484 roku występuje w dokumentach Stanislaus z Lanckoruny – prawdopodobnie pochodził on z małopolskich Lanckorońskich.

Od końca XV wieku ród ten podzielił się na liczne linie i domy, wszystkie wymarły w ciągu XVIII wieku.

I. Linia Krzysztofa z Brennika (Prinsnig)

Domy: Brennik (Prinsnig), Wrocisławice (Obsendorf), Usza (Ausche) i Ruja (Roy)

Pod koniec XV wieku Petschke (Piotr) von Landscron był właścicielem Brennika (Prinsnig) i Uszy (Ausche) w księstwie legnickim. Jego syn – N.,

żonaty z N. von Muehlheim, miał dwóch synów: Jerzego i Krzysztofa.

Jerzy – właściciel Uszy (Ausche), żonaty z N. von Schellendorf z Goliszowa (Goellschau) koło Złotoryi (Goldberg), miał tylko córkę – Małgorzatę, żonę Henryka von Schier z Kawic (Koitz) koło Legnicy (Liegnitz) i Mazurowic (Maserwitz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

Krzysztof I – jego brat, właściciel Brennika (Prinsnig), żonaty z N. von Kreischelwitz ze Stoszowa (Stusa) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), miał dwóch synów: Krzysztofa II i Jerzego.

Jerzy – był założycielem *domu Kromolin (Schoenau) – Brzeg Głogowski (Brieg).*

Starszy brat Jerzego – Krzysztof II (zm. ok. 1580 r.), właściciel Brennika (Prinsnig) i Wrocisławic (Obsendorf), żonaty z N. von Seidlitz z Chmielowa (Schmellwitz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), miał dwie córki: Elżbietę – żonę 1. Fabiana von Schoenaich, 2. Jerzego bar. von Schoenaich; N. – żonę N. von Sack oraz pięciu synów: Mikołaja, Krzysztofa III, Jana, Jerzego i Henryka.

Mikołaj (zm. po 1618 r.) był właścicielem Cesarzowic (Zieserwitz) koło Środy Śląskiej (Neumarkt). Żonaty z Jadwigą, córką Jana von Schweinitz, miał córkę – Elżbietę, żonę Adama von Schweinichen.

Najmłodszy – Henryk, właściciel Wrocisławic (Obsendorf), zmarł przed 1612 rokiem bezżennie.

Jerzy – przejął *dom Kromolin (Schoenau).*

Jan – był założycielem *domu Lasocin (Lessendorf) koło Kożuchowa (Freystadt).*

Krzysztof III (zm. 1616 r.) – właściciel Brennika (Prinsnig) i Wrocisławic (Obsendorf), żonaty z Magdaleną, córką Jana von Schweinitz, miał dwie córki, zmarłe w młodości: Helenę i Elżbietę oraz trzech synów: Krzysztofa IV, Jana i Mikołaja.

Najmłodszy – Mikołaj, żonaty z N. von Fuerstenberg, wyjechał do Niderlandów, gdzie jego potomkowie przyjęli nazwisko „Laadskron". Prawdopodobnie na Śląsku pozostał jego najstarszy syn – Krzysztof, żonaty z Jadwigą von Tschammer, który miał syna – Krzysztofa jun.

Średni brat Mikołaja – Jan (zm. po 1619 r.), rotmistrz wojsk saskich, właściciel Wrocisławic (Obsendorf), żonaty (x 17.10.1617 r.) z Anną, córką Zygmunta von Gersdorf – dzieci nie miał.

Najstarszy – Krzysztof IV, właściciel Brennika (Prinsnig) i Rui (Roy), żonaty z Barbarą von Gellhorn ze Świątnik (Schwentnig) koło Dzierżoniowa (Reichenbach), miał córkę – Barbarę i syna – Krzysztofa V.

Krzysztof V (zm. 25.05.1712 r.) odziedziczył po ojcu obydwa majątki. Żonaty z Katarzyną von Glaubitz z Dalkowa (Dalkau) w księstwie głogowskim, miał cztery córki: Barbarę Elżbietę, Helenę Erdmundę, Katarzynę Beatę i Annę Zofię oraz syna – Krzysztofa Wilhelma (Krzysztofa Jerzego) (ur. 19.11.1673 r. – zm. 23.09.1713 r.), żonatego (x 20.02.1710 r.) z Sarą Eleonorą von Kreckwitz. Jego syn – Jan Krzysztof (ur. 1711 r.) zmarł w wieku dwóch lat 27.09.1713 roku.

Dom Kromolin (Schoenau) – Brzeg Głogowski (Brieg)

Założycielem tego domu był Jerzy – młodszy syn Krzysztofa I, a brat Krzysztofa II, w latach 1564–1594 właściciel obu tych miejscowości. Żonaty z N. von Sack ze Szczepanowa (Stephansdorf) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), miał syna – Adama (zm. 24.05.1604 r.), żonatego z Anną von Stosch (zm. 28.04.1620 r.) z Czernej Małej (Klein Tschirna) koło Środy Śląskiej (Neumarkt).

Adam miał tylko dwie córki: Barbarę – żonę Fabiana von Kottwitz z Białołęki (Weissholz) koło Głogowa (Glogau) i Annę – trzykrotnie zamężną: 1. z Janem von Dyhrn z Chełmka (Koelmchen) koło Kożuchowa (Freystadt), 2. z Janem von Kreckwitz z Guzic (Gusitz) w księstwie głogowskim, 3. z Janem Krzysztofem von Sehern.

Dom Kromolin (Schoenau) przejął bratanek Jerzego, a brat stryjeczny Adama – Jerzy (zm. po 1619 r.), syn Krzysztofa II. Żonaty dwukrotnie: 1. z Barbarą von Hase (zm. 2.10.1616 r.), 2. z Jadwigą von Waldau, miał trzech synów: Jerzego jun., Krzysztofa i Adama.

Dom Lasocin (Lessendorf)

Dom ten założył Jan – syn Krzysztofa II, brat Krzysztofa III. Był właścicielem Wrocisławic (Ob-

sendorf) i Lasocina (Lessendorf). Żonaty z N.N., zmarł 30.08.1621 roku. Miał dwie córki: Elżbietę – dwukrotnie zamężną: 1. z Krzysztofem Ernestem von Niebelschuetz, 2. z Wigandem von Gersdorff z Wałowic (Wallwitz) i Annę – żonę Fryderyka von Kreckwitz oraz trzech synów: Jana jun. – żonatego z Katarzyną, córką Mikołaja von Nostitz, Jerzego i Hioba.

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 567–573; t. II, s. 763–764
Zedlitz, t. III, s. 198
Blażek, t. I, s. 59
Pilnáček, t. II, s. 344
C.D.S., t. VI, nr 218, 304, 321, 348, 360, 368, 369
Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 248–249

GENEALOGIA

1. Wiek XIV

N. Landscron

Heinze (Henryk) — Herman

1327 r. – sprzedali część Grzybian

Ulryk (Willricus) zm. po 1352 r.

Henryk zm. po 1352 r. czł. rady książąt legnickich

Petschke ok. 1348 r.

Fritsch zm. po 1367 r. marszałek dworu ks. Wacława I

Kaytan 1357 r. – wł. Wądroża Wielkiego

2. Linia Krzysztofa z Brennika – domy: Brennik, Usza, Wrocisławice

Petschke (Piotr) v. Landscron
koniec XV w.
wł. Brennika i Uszy

N.
ż. N. v. Muehlheim

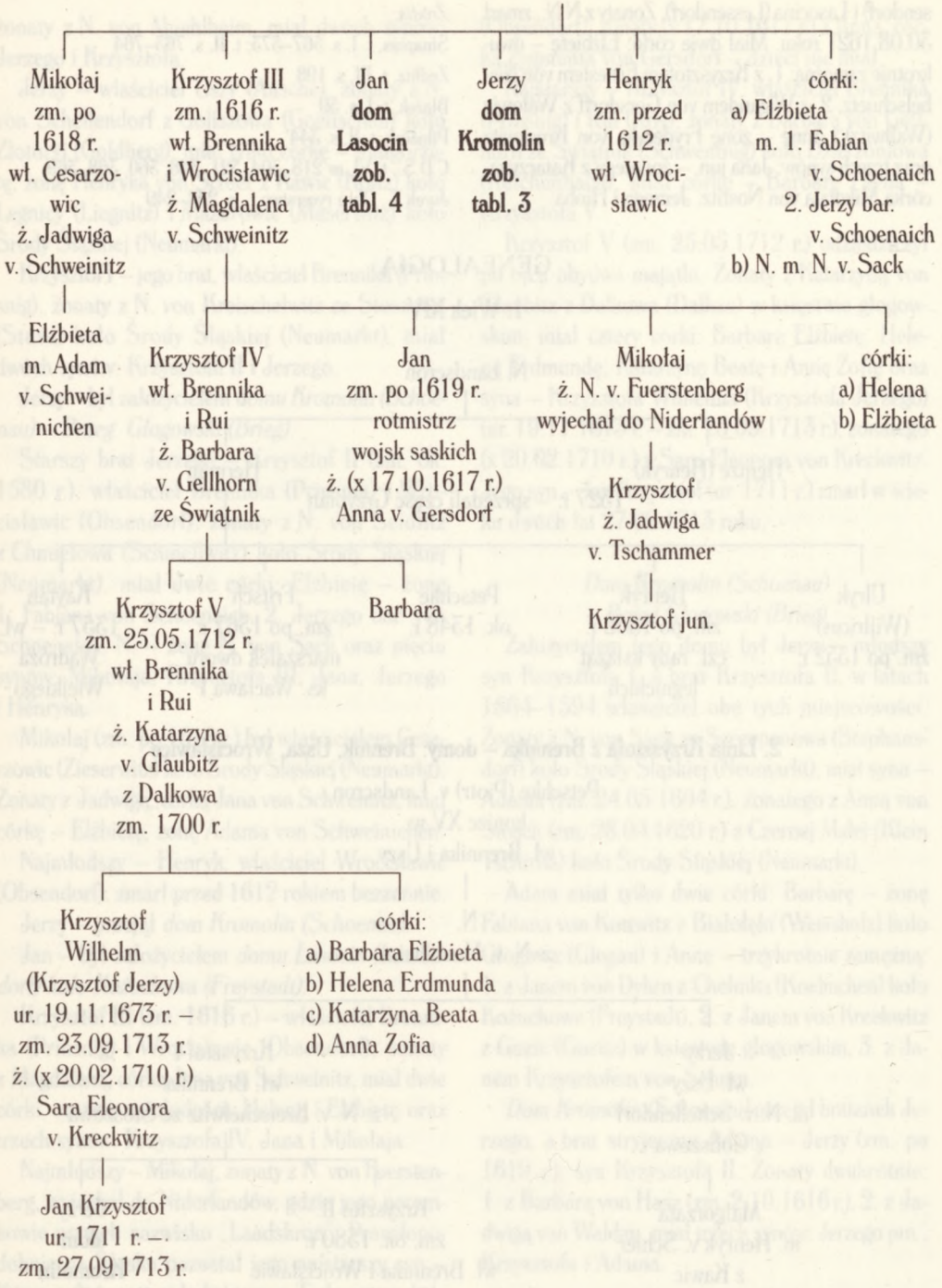
Jerzy
wł. Uszy
ż. N. v. Schellendorf
z Goliszowa

Małgorzata
m. Henryk v. Schier
z Kawic

Krzysztof I
wł. Brennika
ż. N. v. Kreischelwitz ze Stoszowa

Krzysztof II
zm. ok. 1580 r.
wł. Brennika i Wrocisławic
ż. N. v. Seidlitz
z Chmielowa

Jerzy
dom Kromolin i Brzeg Głogowski
zob. tabl. 3

Mikołaj
zm. po
1618 r.
wł. Cesarzowic
ż. Jadwiga
v. Schweinitz
Elżbieta
m. Adam
v. Schweinichen
Krzysztof III
zm. 1616 r.
wł. Brennika
i Wrocisławic
ż. Magdalena
v. Schweinitz
Jan
dom
Lasocin
zob.
tabl. 4
Jerzy
dom
Kromolin
zob.
tabl. 3
Henryk
zm. przed
1612 r.
wł. Wrocisławic
córki:
a) Elżbieta
m. 1. Fabian
v. Schoenaich
2. Jerzy bar.
v. Schoenaich
b) N. m. N. v. Sack
Krzysztof IV
wł. Brennika
i Rui
ż. Barbara
v. Gellhorn
ze Świątnik
Jan
zm. po 1619 r.
rotmistrz
wojsk saskich
ż. (x 17.10.1617 r.)
Anna v. Gersdorf
Mikołaj
ż. N. v. Fuerstenberg
wyjechał do Niderlandów
Krzysztof
ż. Jadwiga
v. Tschammer
Krzysztof jun.
córki:
a) Helena
b) Elżbieta
Krzysztof V
zm. 25.05.1712 r.
wł. Brennika
i Rui
ż. Katarzyna
v. Glaubitz
z Dalkowa
zm. 1700 r.
Barbara
Krzysztof
Wilhelm
(Krzysztof Jerzy)
ur. 19.11.1673 r. –
zm. 23.09.1713 r.
ż. (x 20.02.1710 r.)
Sara Eleonora
v. Kreckwitz
Jan Krzysztof
ur. 1711 r. –
zm. 27.09.1713 r.
córki:
a) Barbara Elżbieta
b) Helena Erdmunda
c) Katarzyna Beata
d) Anna Zofia

3. Dom Kromolin – Brzeg Głogowski

Krzysztof I
wł. Brennika
ż. N. v. Kreischelwitz

- Krzysztof II
  - **dom Brennik, Usza, i Wrocisławice**
    - Mikołaj
    - Krzysztof III
      - **dom Brennik Usza i Wrocisławice zob. tabl. 2**
    - Jan
      - **dom Lasocin zob. tabl. 4**
    - Jerzy
      zm. po 1619 r.
      ż. 1. Barbara v. Hase
      zm. 2.10. 1616 r.
      2. Jadwiga v. Waldau
      - Jerzy jun.
      - Krzysztof
      - Adam
    - Henryk
- Jerzy
  1564–1594 – wł. Kromolina i Brzegu Głogowskiego
  ż. N. v. Sack ze Szczepanowa
  - Adam
    zm. 24.05.1604 r.
    ż. Anna v. Stosch z Czernej Małej
    zm. 28.04.1620 r.
    - córki:
      a) Barbara – m. Fabian v. Kottwitz
      b) Anna – m. 1. Jan v. Dyhrn, 2. Jan v. Kreckwitz, 3. Jan Krzysztof v. Sehern

4. Dom Lasocin

Krzysztof II

- Mikołaj
- Krzysztof III
  - **dom Brennik, Usza i Wrocisławice zob. tabl. 2**
- Jan
  zm. 30.08.1621 r.
  wł. Wrocisławic i Lasocina
  ż. N.N.
  - Jan jun.
    ż. Katarzyna v. Nostitz
  - Jerzy
  - Hiob
  - córki:
    a) Elżbieta
    m. 1. Krzysztof Ernest v. Niebelschuetz
    2. Wigand v. Gersdorff
    b) Anna
    m. Fryderyk v. Kreckwitz
- Jerzy
  - **dom Kromolin zob. tabl. 3**
- Henryk

LANDSKRONE
(LANDSCRONE)

Rycerstwo górnołużyckie znane od XIII wieku, posiadające majątki w śląskiej części Górnych Łużyc, w okolicy Zgorzelca (Goerlitz) i Lubania (Lauban). Nazwisko pochodzi od zamku Landskron koło Zgorzelca (Goerlitz). Jurek uważa, że Landskronowie legniccy należą do tego rodu.

W 1228 roku znani są bracia Chrystian i Gerlach, w latach 1267–1280 bracia Willrich, Piotr i Fryderyk wspólnie posiadali majątki. W 1308 roku w dokumentach zgorzeleckich występuje Henryk von Lanckrone, a w 1324 roku – siostry Elżbieta i Aleyd.

W 1350 roku Henryk sprzedał rodowy zamek. W 1380 roku Hugo von Landskrone był starostą miasta Zgorzelec (Goerlitz).

Źródła:

Blażek, t. III, s. 94

LANGE
(LANGEN, LANGIUS)

Jan Langius, urodzony w 1503 roku we Fryštacie (Frysztat, Freistadt) w księstwie cieszyńskim, po studiach w Nysie (Neisse), Krakowie i Wiedniu w 1527 roku odziedziczył majątki w okolicy Złotoryi (Goldberg). Przez dwa lata był rektorem gimnazjum w Złotoryi (Goldberg), następnie syndykiem Świdnicy (Schweidnitz), sekretarzem biskupa wrocławskiego Jakuba von Saltza i kanclerzem biskupa Baltazara von Promnitz oraz posłem cesarskim do Polski i Litwy w sprawie pomocy w wojnie tureckiej. Dwukrotnie żonaty: 1. z Katarzyną N. (zm. 9.03.1557 r.), 2. z Rozyną Scholz, zmarł 28.08.1567 r.

Z pierwszą żoną miał dzieci, z których Katarzyna była żoną Ernesta von Pfoertner.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 765–766

LANGE

W 1712 roku (29.04.) szlachectwo czeskie otrzymał Godfryd Wilhelm Lange, kanonik w Nysie (Neisse).

Źródła:
Blażek, t. I, s. 59

LANGE
(LANGE von LANGENAU)

W 1601 roku (10.10.) szlachectwo czeskie z predykatem „von Langenau" otrzymał Andrzej Lange, urodzony w Nysie (Neisse) 5.05.1580 roku. Był członkiem rady księcia karniowskiego Jana Jerzego Hohenzollerna. Po bitwie pod Białą Górą i skonfiskowaniu Hohenzollernom księstwa, przeniósł się do Brzegu (Brieg), gdzie również był członkiem rady książęcej. Zmarł 13.12.1657 roku.

Jan Godfryd Lange von Langenau (syn?), żonaty z Marią Szarlottą von Hundt, miał syna – Jana Godfryda jun., właściciela Błotnicy (Płottnitz) koło Strzelina (Strehlen), żonatego (x 1718 r.) z Anną Zofią von Paczynski. Ich córką była Szarlotta (ur. 1720 r.).

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 765–766
Zedlitz, t. III, s. 199
Blażek, t. IV, s. 39

LANGEN
(LANGEN von MUENCHHOFEN)

Na Śląsku przejściowo występowali przedstawiciele znanego brandenburskiego rodu baronów Langen von Muenchhofen. Posiadali jednak zupełnie inny herb niż ród brandenburski.

Franciszek Karol bar. von Langen und Muenchhofen w 1725 roku był członkiem rady księstwa cieszyńskiego.

W 1704 roku (26.01.) zmarła w Głogowie (Glogau) Anna Klara Małgorzata bar. von Langen, z domu von Haefling.

Jan Jerzy Antoni (zm. 16.11.1752 r.) był kanonikiem i prałatem kolegiaty św. Krzyża we Wrocławiu (Breslau), a od 1748 roku proboszczem katedry wrocławskiej.

Inny Jan Jerzy Antoni (?) (zm. 7.03.1758 r.) był scholastykiem i kanonikiem kolegiaty NMP w Głogowie (Glogau).

Józef Antoni (ur. 1720 r. – zm. 1.04.1799 r.) był kanonikiem katedry wrocławskiej.

Sinapius podaje genealogię tego rodu, ale linii brandenburskiej.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 362–363
Zedlitz, t. III, s. 199
Blażek, t. III, s. 140; t. IV, s. 39

LANGENAU

Herb rodowy I

Herb rodowy II

Herb hrabiowski

Ród pochodzący z Nadrenii (Hesji), znany z 1337 roku z księgi turniejowej z Ingelsheim. Według „Adelslexikon" – w 1316 roku w dokumentach kłodzkich występuje Heinemann von Langenau. Według Jurka – w 1361 roku Hanke Langenau kupił Lubień (Liebenau) w księstwie legnickim.

W 1389 roku Nicol von Langenau był członkiem rady księcia Konrada II oleśnickiego.

W początkach XV wieku Jan przebywał na dworze księcia Wacława II legnickiego.

W 1410 roku również Jan (ten sam?) brał udział w bitwie pod Grunwaldem, walcząc w oddziałach śląskich po stronie krzyżackiej, później – w latach 1414–1415 – jako marszałek dworu księcia Ludwika II brzeskiego bierze udział w soborze w Konstancji.

W 1418 roku Niclas Langnaw, starosta Głogówka (Oberglogau) na Górnym Śląsku, występuje w dokumentach księżnej Ofki głogóweckiej (wdowy po Władysławie Opolczyku).

Nicol von Lagenau, właściciel części Lubienia (Liebenau), był żonaty (x 1417 r.) z Elżbietą von Reibnitz. Zygmunt (brat?) w 1423 roku przebywa na dworze księcia Ludwika II legnickiego.

W drugiej połowie XV wieku kilku przedstawicieli tego rodu występuje na dworze książąt oleśnickich: w 1472 roku Jan von Langenau jest pisarzem księcia Konrada X Białego jun., w 1479 roku Krzysztof jest członkiem rady księżnej Małgorzaty, wdowy po księciu oleśnickim Konradzie IX Czarnym. W 1484 roku członkami rady tej księżnej są bracia – Jan i Mikołaj.

W XVI wieku ród podzielił się na dwie główne linie: *z Trzcinicy Wielkiej (Gross Strentz)* koło Wołowa (Wohlau) i *Wądroża Wielkiego (Gross Wandriss)* koło Legnicy (Liegnitz).

1. Linia z Trzcinicy Wielkiej (Gross Strentz) koło Wołowa (Wohlau)

Według Sinapiusa linia ta pochodziła z bliżej nieznanej miejscowości o tej nazwie spod Żmigrodu (Trachenberg), a nie spod Wołowa (Wohlau). Linia ta dzieliła się na domy: *Trzcinica Wielka (Gross Strentz), Dobroszów (Dobrischau)* koło Oleśnicy (Oels) i *Strzelce (Strehlitz)* koło Namysłowa (Namslau).

W XVI wieku właścicielem Trzcinicy Wielkiej (Gross Strentz) był N. von Langenau, żonaty z N. von Sternberg z Ligoty Polskiej (Polnisch Ellguth) w księstwie oleśnickim. Prawdopodobnie miał trzech synów, występujących w dokumentach w 1570 roku: Jana, Krzysztofa i Jerzego. Jan – w 1603 roku był starostą Międzyborza (Medzibor), burgrabią oleśnickim i członkiem rady księcia Karola II. Krzysztof w 1575 roku był właścicielem Wilczyna (Heidewilxen) koło Trzebnicy (Trebnitz). Jerzy – w 1594 roku z ramienia księcia oleśnickiego Karola II był starostą państwa Šternberk na Morawach, a w 1612 roku – burgrabią Wołowa (Wohlau).

Jeden z trzech wymienionych braci, żonaty z N. von Prittwitz und Gaffron, miał syna – Jana, właściciela Dobroszowa (Dobrischau) i Strzelec (Strehlitz). Był członkiem rady księcia bierutowskiego Henryka Wacława i w 1620 roku starostą Bierutowa (Bernstadt). Zmarł 28.01.1629 roku w wieku 43 lat. Żonaty z Anną von Reder z Borowa (Bohrau), miał córkę – Barbarę, żonę (x ok. 1605 r.) Melchiora von Kreckwitz z Masłowa (Massel) koło Trzebnicy (Trebnitz) oraz syna – Jana Jerzego.

Jan Jerzy (zm. 3.07.1666 r.), właściciel Dobroszowa (Dobrischau), żonaty był dwukrotnie: 1. (x 1622 r.) z Anną Marią, córką Zygmunta von Etzdorf z Agar (Łużyce?), 2. (x 2.03.1624 r.) z Anną Dorotą, córką Wolfa Krzysztofa von Kessel. Z pierwszą żoną nie miał dzieci, z drugą – czterech synów i trzy córki (dwaj synowie i córka zmarli w młodości).

Z córek: Anna Elżbieta była żoną (x 1643 r.) Fryderyka von Rothkirch, Anna Helena – burgrabiego oleśnickiego Kaspra von Dresky, Anna Dorota – członka rady i marszałka dworu książąt oleśnickich Justa von Kosspoth.

Z synów: Jan Fryderyk – był właścicielem Dobroszowa (Dobrischau), w 1666 roku dyrektorem kamery królewskiej i członkiem rady księstwa oleśnickiego; Jan Wilhelm – właścicielem Gręboszyc (Krompusch) w księstwie oleśnickim, w 1688 roku członkiem rady i marszałkiem dworu księcia Sylwiusza Fryderyka oleśnickiego; Sylwiusz Chrystian – w 1694 roku właścicielem Dobroszowa (Dobrischau).

Z tej linii znany jest z początków XVIII wieku Jan Wilhelm von Langenau, właściciel Trzcinicy Wielkiej (Gross Strentz). Jego wnuk – Fryderyk Herman Karol, saski tajny radca finansów, otrzy-

mał w 1790 roku (31.07.) tytuł hrabiego Rzeszy. Był właścicielem majątków w okolicy Czerwieńska (Rothenburg). Żonaty z Augustą Fryderyką Zofią von Aderhas 1° voto von Wiedebach, miał syna – Karola Fryderyka Ludwika, na którym wymarła linia *hrabiowska*.

Dom Strzelce (Strehlitz)

Dom *Strzelce (Strehlitz)* koło Namysłowa (Namslau), łączony z linią z *Trzcinicy Wielkiej (Gross Strentz)*, znany był od początku XVI wieku. Założył go Mikołaj von Langenau (czyj syn?), żonaty (x ok. 1506 r.) z N. von Seidlitz, która wniosła mu w wianie Strzelce (Strehlitz). Miał sześciu synów: Jerzego, Jana, Henryka, Jakuba, Piotra i Albrechta.

Jerzy – żonaty z N. von Mutschelnitz, miał syna – Zygmunta, żonatego z N. von Rothkirch. Zygmunt miał tylko córkę – Ewę (zm. po 1622 r.) – trzecią żonę Wiglai (?) von Schindel z Omiecin (Ohmsdorf) w księstwie świdnickim.

2. Linia z Wądroża Wielkiego (Gross Wandriss)

W XVI wieku właścicielem Wądroża Wielkiego (Gross Wandriss) był N. von Langenau. Żonaty z N. von Stosch, miał syna – N., żonatego z N. von Unwuerde z Iłowca (Haugsdorf) koło Wałbrzycha (Waldenburg). Mieli oni trzech synów: Jana, Melchiora i Abrahama oraz córkę – Barbarę, żonę Joachima von Abschatz z Żuchlowa (Schuettlau) koło Góry Śląskiej (Guhrau).

Jan – właściciel Wądroża Wielkiego (Gross Wandriss), w początkach XVII wieku członek rady książęcej i marszałek dworu księcia Adama Wacława cieszyńskiego, żonaty był z N. von Saltza. Miał córkę – Joannę, żonę N. von Kalckreuth i syna – Jana Joachima, który przeniósł się na Łużyce i był założycielem łużyckiej linii rodu.

Melchior – żonaty z Małgorzatą, siostrą Joachima von Abschatz z Żuchlowa (Schuettlau), miał dwóch synów: Jana i Melchiora jun.

Jan, deputowany stanów państwa milickiego, posiadał majątki w okolicy Milicza (Militsch). Żonaty z N.N., miał dwóch synów: Jana Melchiora i Jerzego Fryderyka. Potomkiem jednego z nich był Karol Henryk, na początku XVIII wieku właściciel Gołkowa (Gollkawe) koło Milicza (Militsch), członek rady hr. von Maltzan oraz sędzia dworski i ziemski państwa milickiego. Melchior jun. – brat Jana, był właścicielem Czernina (Tschirnau) koło Góry Śląskiej (Guhrau).

Abraham – trzeci z braci, żonaty z Emerencją von Saltza, miał córkę – Helenę i syna – Abrahama jun., właściciela Cieszkowic (Tscheschkowitz) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Żonaty z Barbarą, córką Adama von Stoessel, miał córkę – Barbarę Helenę, żonę Joachima Fryderyka von Nostitz oraz trzech synów: Jerzego Abrahama, Adama Walentyna i N.

Przedstawicielem tej linii o nieustalonym pokrewieństwie był również kapitan wojsk pruskich Melchior Abraham, właściciel Skokowej (Gellendorf) koło Trzebnicy (Trebnitz) i Cieszkowic (Tscheschkowitz) oraz państwa Goszcz (Goschuetz) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg). Żonaty był dwukrotnie: 1. z Heleną Zuzanną von Roessler, wdową po Baltazarze Morycu von Prittwitz, 2. z N. von Salisch, córką starosty Milicza (Militsch).

Jan Wolf w drugiej połowie XVII wieku był właścicielem Dziesławia (Deichlau) w księstwie wołowskim.

W 1790 roku (31.07.) Fryderyk Hermann Karol von Langenau z Górnych Łużyc otrzymał tytuł hrabiego Rzeszy (Reichsgraf), a w 1827 roku (6.12.) Fryderyk von Langenau, tajny radca dworu austriackiego i feldmarszałek wojsk austriackich, otrzymał tytuł barona austriackiego.

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 573–576; t. II, s. 766–768
Zedlitz, t. III, s. 201–202
Blażek, t. I, s. 59; t. IV, s. 39
Schles. Wappenbuch, szp. 82
Dorst, t. II, nr 345
C.D.S., t. VI, nr 149
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 165

GENEALOGIA

1. Linia z Trzcinicy Wielkiej

N. von Langenau
wł. Trzcinicy Wielkiej
ż. N. v. Sternberg
z Ligoty Polskiej

?

- **Jan**
  1603 r. – starosta Międzyborza
  burgrabia Oleśnicy
  czł. rady ks. Karola II
- **Krzysztof**
  1575 r. – wł. Wilczyna
  - **Jan**
    zm. 28.01.1629 r.
    wł. Dobroszowa i Strzelec
    1620 r. – starosta Bierutowa
    ż. Anna v. Reder
    - **Jan Jerzy**
      zm. 3.07.1666 r.
      wł. Dobroszowa
      ż. 1. (x 1622 r.) Anna Maria
      v. Etzdorf
      2. (x 2.03.1624 r.)
      Anna Dorota v. Kessel
      - **Jan Fryderyk**
        wł. Dobroszowa
        1666 r. – dyrektor
        kamery
        królewskiej
      - **Jan Wilhelm**
        wł. Gręboszyc
        1688 r. – marszałek
        dworu
      - **Sylwiusz Chrystian**
        1694 r. –
        wł. Dobroszowa
      - córki:
        a) Anna Elżbieta
        m. (x 1643 r.)
        Fryderyk
        v. Rothkirch
        b) Anna Helena
        m. brgr.
        Kasper
        v. Dresky
        c) Anna Dorota
        m. Just
        v. Kosspoth
    - **Barbara**
      m. (x ok. 1605 r.) Melchior
      v. Kreckwitz z Masłowa
- **Jerzy**
  1594 r. – starosta
  Šternberku
  1612 r. – burgrabia Wołowa

2. Dom Strzelce

Mikołaj von Langenau
ż. (x ok. 1506 r.)
N. v. Seidlitz ze Strzelec

Jerzy — Jan — Henryk — Jakub — Piotr — Albrecht

Jerzy
ż. N. v. Mutschelnitz

Zygmunt
ż. N. v. Rothkirch

Ewa
zm. po 1622 r.
m. Wiglai (?) v. Schindel

3. Linia z Wądroża Wielkiego

N. von Langenau
wł. Wądroża Wielkiego
ż. N. v. Stosch

N.
ż. N. v. Unwuerde z Iłowca

Jan
wł. Wądroża Wielkiego
czł. rady
ks. Adama Wacława
cieszyńskiego
ż. N. v. Saltza

Jan Joachim

linia łużycka

Joanna
m. N. v. Kalckreuth

Melchior
ż. Małgorzata
v. Abschatz z Żuchlowa

Jan
ż. N.N.

Jan Melchior

Jerzy Fryderyk

Melchior jun.
wł. Czernina

Abraham
ż. Emerencja v. Saltza

Abraham jun.
wł. Cieszkowic
ż. Barbara v. Stoessel

Jerzy Abraham

Adam Walentyn

N.
syn

Helena

Barbara
m. Joachim
v. Abschatz
z Żuchlowa

Barbara Helena
m. Joachim Fryderyk
v. Nostitz

LANGENAU
zob.
LANGE

LANGENBRUECK

zob.

WADEWITZ

LANGENICKEL

W 1747 (1746?) roku (13.03.) pruskie szlachectwo uzyskał Jan Antoni Langenickel (zm. 1.01. 1758 r.), urzędnik urzędu biskupiego (Fuerstbischoeflich Breslauer Amtshauptmann) we Wrocławiu (Breslau). Pochodził z rodziny mieszczańskiej Głogowa (Glogau), był właścicielem Smardzewa (Schmarse) w księstwie oleśnickim i Górki (Gurkau) w księstwie głogowskim. Miał dwie córki: Rozynę Elżbietę (ur. 30.08.1728 r. – zm. 6.12.1800 r.) – żonę N. Gniewkowskiego (?) i Klarę Barbarę (ur. 22.09.1736 r. – zm. 2.01.1820 r.) – żonę Aleksandra bar. von Darcy oraz dwóch synów: Antoniego Mikołaja (zm. 17.09. 1787 r.) – kustosza kolegiaty św. Krzyża we Wrocławiu (Breslau), prałata i proboszcza katedry wrocławskiej oraz Józefa Henryka (ur. 1730 r.), właściciela Górki (Gurkau), zmarłego we Wrocławiu (Breslau) 1.12.1812 roku – ostatniego męskiego przedstawiciela rodu.

Źródła:

Zedlitz, t. V, s. 298; t. V, s. 298

Blażek, t. II, s. 71; t. III, s. 94

LANGENWERTH

zob.

OPPIETZ

LANGGUTH

(LANGGUTT)

Ród pochodzący z Frankonii, poprzez Turyngię przybyli na Śląsk w XVII wieku.

Jerzy – syn nadzorcy lasów księstwa Sachsen-Coburg, Jana Wolfa von Langguth, w okresie wojny trzydziestoletniej służył w armii cesarskiej w stopniu pułkownika regimentu hr. de Moncade. Po pokoju westfalskim osiadł w księstwie legnickim, gdzie nabył Tyńczyk Legnicki (Klein Tinz) i Pawłowice (Pahlowitz). Zmarł w wieku 52 lat; żonaty był trzykrotnie: 1. z N. von Wedel, 2. z N. von Rothkirch, 3. z N. von Braun. Miał dwóch synów: Jerzego Ludwika i Godfryda Augusta, którzy w 1700 roku (5.04.) wpisani zostali w czeski stan rycerski.

Jerzy Ludwik – właściciel Tyńczyka Legnickiego (Klein Tinz), żonaty był z N. von Lassota.

Godfryd August – właściciel Pawłowic Wielkich (Pohlwitz), żonaty był z N. von Redern.

W dokumentach śląskich występuje jeszcze Wilhelm August, prawdopodobnie syn któregoś z braci, i w 1724 roku Jerzy Chrystian – właściciel Bolkowic Górnych (Ober Polkau) koło Bolesławca (Bunzlau).

Ostatnim z rodu na Śląsku był prawdopodobnie major wojsk pruskich N. von Langguth, zmarły w Nysie (Neisse) w 1821 roku.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 577; t. II, s. 769–770
Zedlitz, t. III, s. 202; t. V, s. 299
Błażek, t. II, s. 72
Doerr, s. 180

LANGIUS

zob.

KRANICHSTAEDT

LANGIUS

zob.

LANGE

LANGNER

Ród szlachecki księstwa legnickiego, ich siedzibą rodową był Bartoszów (Barschdorf) w księstwie legnickim.

Kasper von Langner (ur. 1586 r. – zm. 27.03. 1634 r.), właściciel Bartoszowa (Barschdorf), w 1627 roku był członkiem rady księstwa legnickiego i dyrektorem kamery tegoż księstwa. Żonaty z Urszulą von Pitsch (zm. 26.02.1629 r.), miał dużo dzieci.

Źródła:

Błażek, t. III, s. 94

LANGNER
(LANGNER von LANGNERN)

W 1709 roku (20.12.) wpisany został w czeski stan rycerski z predykatem „von Langnern" Jan Henryk Langner, kapitan „Zielonej Kompanii" wojsk cesarskich we Wrocławiu (Breslau). Urodzony w Chojnowie (Haynau) koło Złotoryi (Goldberg), zmarł 26.05.1716 roku.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 140
Doerr, s. 194

LANKA

Drobne rycerstwo księstwa opolskiego występujące w dokumentach w XIV i XV wieku. Ich siedzibą rodową była Łąka (Lenke) koło Olesna (Rosenberg). Veldtrup błędnie wskazuje na Łąki Kozielskie (Lenkau).

W 1336 roku w dokumentach księcia Bolesława opolskiego wystawionych dla Belda z Prószkowa (Proskau) występują bracia Stasco i Franzco de Lanca. Franzco de Lanka w latach 1386–1410 był wikarym i altarystą kolegiaty św. Krzyża w Opolu (Oppeln). W 1386 roku w dokumentach księcia Władysława Opolczyka występuje Imbram de Lanka. W 1399 roku notowany jest Harting „de Lanca et Sambowicz" (Zębowice, Zembowitz) koło Olesna (Rosenberg), a w 1417 roku – Herbert von Sambowicz.

W 1432 roku Jenke Lanka występuje jako świadek w dokumentach księcia Bolka opolskiego, a w 1437 i 1440 roku – w dokumentach księcia Mikołaja I opolskiego. W tym samym roku występuje on jako właściciel Boguszyc (Bogschuetz) koło Opola (Oppeln).

W 1446 roku kuzyni Bernard i Cunrad Lanka występują jako świadkowie sprzedaży pola w Groszowicach (Groschowitz) pod Opolem (Oppeln).

W 1495 roku w dokumentach występuje Jakub Lanczsky. Więcej nazwisko to nie występuje. Herb nieznany.

Źródła:

Boehme, t. II, s. 73
Veldtrup D., Prosographische Studien zur Geschichte Oppelns als herzoglicher Residenzstadt im Mittelalter, Berlin 1995, s. 181, 206
C.D.S., t. I, nr 48; t. VI, nr 145, 184, 196, 208, 219, 420
Krause W., Zur Geschichte von Zembowitz, (w:) Heimatkalender des Kreises Rosenberg O/S, fuer das Jahr 1935, Rosenberg 1934

LANKISCH

Ród mieszczański z Żytawy (Zittau) na Górnych Łużycach.

Wacław Lankisch (ur. 1473 r. – zm. 28.07.1538 r.) był burmistrzem Żytawy (Zittau). Jego synowie: Wacław i Maciej otrzymali w 1561 roku (1.07.) dyplom herbowy, zaś w 1580 roku (10.03.) wpisani zostali w stan rycerski Rzeszy z predykatem „von Hoernicz".

Potomek Macieja (wnuk?) – Ambroży był urzędnikiem cesarskim, w 1701 roku radcą i sekretarzem rejencji w Legnicy (Liegnitz).

Na Śląsku ród ten wymarł, potomkowie drugiego brata – Wacława – przenieśli się na teren Czech. W 1792 roku (19.08.) potwierdzenie starego czeskiego stanu rycerskiego otrzymał doktor obojga praw Jan Antoni Lankisch von Hornitz, prokurator ziemski królestwa Czech, a w 1863 roku (21.10.) ponowne potwierdzenie czeskiego stanu rycerskiego otrzymali bracia Franciszek i Antoni von Lankisch.

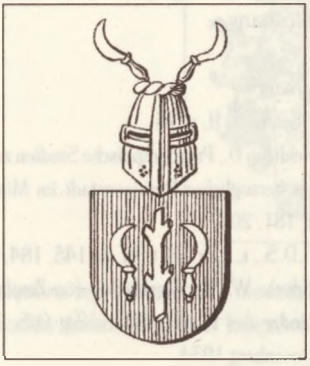
Źródła:

Blażek, t. II, s. 72

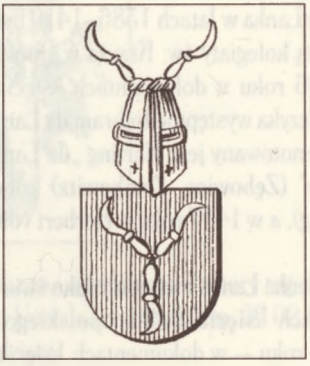
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 176

LARISCH

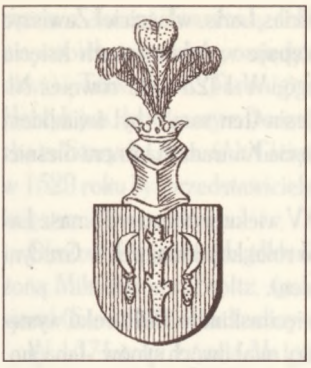
(*LARYSZ*)

Herb Glesen-Larisch z Klisina

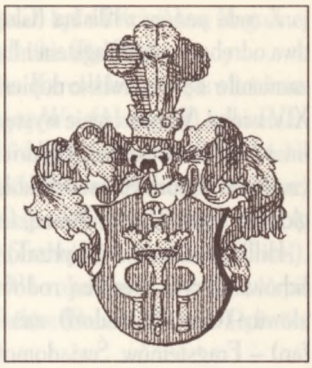
Herb Glesen-Larisch z Głogówka

Herb szlachecki z 1662 roku

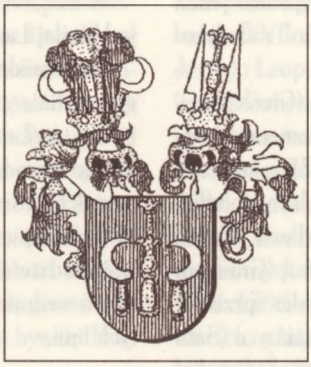
Herb linii z Naczęsławic

Herb szlachecki z Naczęsławic

Herb baronowski I z Naczęsławic z 1720 roku

Herb baronowski II z Naczęsławic z 1720 roku

Herb linii z Ligoty

Herb hrabiowski z Ligoty z 1748 roku

Herb hrabiowski Larisch-Moennich

Herb polski Larysza-Glezyna

Jeden z najstarszych rodów górnośląskich, znany również w Polsce, Czechach, Austrii i na Węgrzech.

Protoplastami Larischów byli panowie z Klisina (Glaesen) koło Głogówka (Oberglogau), stąd w Polsce herb ten nazywa się Larysza-Glezyna. Według śląskiej tradycji rodowej panowie z Klisina przybyli na Śląsk z Tyrolu w XIII wieku, w orszaku świętej Jadwigi, żony księcia Henryka Brodatego (szerzej zob. hasło Glesen). W tym rodzie bardzo często występowało imię Hilary – Hillarius – Laris, dlatego też Pilnáček błędnie zaliczył cały ten ród do późniejszych Larischów.

Z rodu panów z Klisina (Glaesen) wydzieliły się dwa odrębne rody: Fragstein i Larisch. Imię Larisch zamieniło się w nazwisko dopiero w drugiej połowie XIV wieku. W tym czasie występują bracia: Gunzelin z Klisina (Glaesen), Hillarius alias Leris z Naczęsławic (Gross Nimsdorf) koło Głogówka (Oberglogau), Cypo (Czips), Petrus, Otto i Franco.

Hillarius alias Leris był założycielem rodu Larischów, których siedzibą rodową stały się Naczęsławice (Gross Nimsdorf), zaś Cypo (Czips – Stefan) – Fragsteinów. Świadomość bliskiego pokrewieństwa obu tych rodów przetrwała jeszcze do początków XVII wieku. Bartosz Paprocki jeden z rozdziałów „Sstambucha Slézskeho" zadedykował Larischom i Fragsteinom.

W 1368 roku Leris z Naczęsławic (Gross Nimsdorf) występuje jako świadek w dokumencie księcia Konrada II kozielskiego, a w 1371 roku w dokumentach książąt Bolesława i Henryka niemodlińskich. Oprócz posiadanych Naczęsławic (Gross Nimsdorf), kupił w 1393 roku Grudynię (Grauden) koło Koźla (Cosel), którą w 1406 roku sprzedał; w początkach XV wieku posiadał Zawiszyce (Sabschuetz) koło Głubczyc (Leobschuetz). Żonaty był dwukrotnie: 1. (x przed 1380 r.) z Anežką N., 2. (x przed 1406 r.) również z Anežką N. Z jego dzieci znamy Henryka, Jana i N. (Mikołaja?) oraz córkę N. – żonę N. Kotulinskiego.

Henryk był właścicielem majątków na Dolnym Śląsku: Urazu (Auras) koło Wołowa (Wohlau), Tarne i Herzogswalde (nie wiadomo które). Zmarł po 1460 roku – o jego potomkach nic nie wiadomo.

Jan – jego brat, w latach 1464–1488 był właścicielem Grudyni Małej (Klein Grauden) koło Koźla (Cosel), często występuje w dokumentach kozielskich. Miał córkę – Annę, w 1494 roku żonę Jerzego Charwata z Petrowicz oraz prawdopodobnie syna Jana jun. – w 1532 roku właściciela Grudyni Małej (Klein Grauden) i Milic (Militsch).

Trzeci z braci – N. (Mikołaj?) (zm. przed 1466 r.) był właścicielem Zawiszyc (Sabschuetz). Żonaty z N. z Bítova (Bitovska?), miał synów Henryka i Jerzego. Jerzy w 1506 roku był właścicielem młyna w Zawiszycach (Sabschuetz).

W 1411 roku Niclas Laris, właściciel Zawiszyc (Sabschuetz), występuje w dokumentach księcia Przemka opawskiego. W 1423 roku również Nicol Larisch von Glesin (ten sam?) był świadkiem w dokumentach księcia Konrada Kantnera oleśnicko-kozielskiego.

Oprócz nich w XV wieku występuje Tomasz Larisch, który w 1463 roku kupił majątek w Grudyni Małej (Klein Grauden).

W księstwie oświęcimskim w 1440 roku występuje Jan Larisz, który miał dwóch synów: Jana jun. – w 1503 roku wójta oświęcimskiego i Andrzeja.

W księstwie siewierskim w 1452 roku występuje Mikołaj Larisz.

Pod koniec XV wieku ród podzielił się na dwie główne linie: z *Naczęsławic (Larisch von Nimsdorf)* i z *Ligoty (Larisch von Ellguth)*. Obydwie linie były licznie rozrodzone – ich przedstawiciele znani byli na całym Górnym Śląsku.

W latach dziewięćdziesiątych XX wieku na terenie województw śląskiego i opolskiego żyło jeszcze około siedmiuset osób – w większości potomków tych linii.

Linia z Naczęsławic (Gross Nimsdorf)

Starsza, licznie rozrodzona i wskutek tego biedniejsza linia szlachecka i częściowo baronowska. Byli tak liczni i posiadali tak dużą liczbę majątków, że niemożliwe jest ustalenie genealogii tej linii i sporządzenie wykazu ich majątków. W dodatku bardzo często nie podawali przy nazwisku siedziby rodowej linii.

W początkach XVI wieku w dokumentach występują bracia Henryk i Hillarius Larisch z Naczęsławic (Gross Nimsdorf) – rycerze zakonu joannitów w Głubczycach (Leobschuetz).

W 1533 roku Krzysztof von Larisch posiadał majątek w Choruli (Chorulla) koło Opola (Oppeln) i zaliczany był do szlachty księstwa głogóweckiego. Chorula (Chorulla) należała do Larischów aż do XVIII wieku.

Henryk sen. (inny, zm. po 1540 r.), posiadał majątki w okolicy Gliwic (Gleiwitz), w 1539 roku kupił od Wacława Prokopa ziemię w Rzeczycach (Retzitz) koło Gliwic (Gleiwitz). W tym samym roku

razem z Janem Twardawą dokonuje rozgraniczenia swoich majątków pomiędzy Twardawą (Twardawa) i Trawnikami (Trawnig) koło Koźla (Cosel). Henryk jun. był żonaty z Dorotą, siostrą Jana Tracha ze Starych Gliwic (Alt Gleiwitz). Henryk (sen.?) w 1529 roku był przedstawicielem stanu włodyków księstwa karniowskiego.

Około 1570 roku Magdalena von Larisch była żoną Mikołaja von Stoltz, syna Sebastiana z Gostomi (Simsdorf) i Rozkochowa (Rosnochau).

W 1571 roku zmarła Małgorzata von Larisch, żona Piotra Zmeskala (Smeskal) z Domanowic (?).

Bartosz Paprocki jeden z rozdziałów „Sstambucha Slézskeho" zadedykował Jerzemu Larischowi z Naczęsławic (Gross Nimsdorf), sędziemu ziemskiemu księstwa opolsko-raciborskiego, właścicielowi Zbrosławic (Brosławitz) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz). Płyta nagrobna Jerzego znajduje się w kościele w Zbrosławicach (Brosławitz). Paprocki nawiązuje do polskiej legendy o początkach rodu i twierdzi, że tytuł hrabiowski został im nadany przez Bolesława Chrobrego, a później go stracili: „... Po piti set let rozliczne promieny, bywszy Hrabiaty zoustali Zemany".

W pierwszej połowie XVII wieku część przedstawicieli tej linii brała udział w tzw. rebelii szlachty śląskiej i potem byli prześladowani, a ich majątki skonfiskowane. Jeszcze jednak w 1644 roku w wykazie dla biskupa wrocławskiego Karola Ferdynanda Wazy wymienia się dziesięciu ewangelików (N., Wacław, Paweł, Jerzy, Adam, Krzysztof, Ferdynand, Mikołaj, Bernard, N.) i tylko jednego katolika – Baltazara.

Jerzy von Larisch, w latach 1628–1639 rotmistrz wojsk szwedzkich, emigrował na Łużyce i mieszkał koło Gubina (Guben). Żonaty z Barbarą von Polenz, miał syna – Jana Albrechta i córkę Markietę – żonę (x ok. 1678 r.) Christiana von Krueger.

Brat Jerzego – Kasper w latach 1626–1638 był właścicielem majątku w Nasiedlu (Nassiedel) koło Głubczyc (Leobschuetz) w księstwie opawskim. Inny Kasper, żonaty (x 1622 r.) z N. von Gusnar, również właściciel majątków w księstwie opawskim, miał dwóch synów – Piotra i Mikołaja.

W 1679 roku Paweł był właścicielem Rogoźnej (Rogoisna) koło Rybnika (Rybnik).

Około 1714 roku Karol Henryk był właścicielem browaru w Starej Wsi (Altendorf) koło Raciborza (Ratibor). W drugiej połowie XVIII wieku w klasztorze dominikanek w Raciborzu (Ratibor) przebywała jako pensjonariuszka Barbara von Larisch ze Szczytów (Tscheidt) koło Koźla (Cosel). Miała 35 lat. W 1781 roku Karol Erdmann kupił od N. von Holly Pawłów (Paulsdorf) koło Rybnika (Rybnik).

W okolicy Bytomia (Beuthen) w XVIII wieku Larischowie licznie występują w dokumentach: pod koniec XVII wieku Elżbieta von Larisch była żoną Jerzego Leopolda Welczka z Dębieńska Wielkiego (Gross Dubensko). W 1678 roku Katarzyna Larissowa była żoną Jerzego Kozlowskiego z Kozłowa (Koslow), właściciela połowy Pilchowic (Pilchowitz) i Ćwiklic (Cwiklitz). W 1767 roku Jadwiga von Larisch de domo Holly była właścicielką Miechowic Górnych (Ober Miechowitz).

W 1786 roku Karol Fryderyk Erdmann von Larisch, właściciel Tarnowic (Alt Tarnowitz) i Lasowic (Lassowitz) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz), członek sejmiku powiatu bytomskiego, przeniósł się na teren Galicji, w okolice Białej (Bielska-Białej).

Dom Mikolin (Nikoline)
koło Lewina Brzeskiego (Loewen)

O tym domu wspomina już Lucae, choć niewiele o nim wiadomo. Używali tytułu baronów, ale historycy wątpią, czy prawnie.

Adam Wacław von Larisch z Naczęsławic (Gross Nimsdorf), urodzony w Tabschuetz (?) 30.08.1635 roku, zmarły w Lewinie Brzeskim (Loewen) 29.09.1714 roku, właściciel Mikolina (Nikolin), Rybnika (Rybnik) i Zawady (Zawada), był dwukrotnie żonaty: 1. (x 15.05.1666 r.) w Jemielnicy (Himmelwitz) z Anną Eleonorą Strzelą ze Zdzieszowic (Deschowitz) koło Koźla (Cosel), 2. (x 1677 r.) z Anną Małgorzatą von Trach, urodzoną 28.10.1658 roku w Pomorzowicach (Pommerswitz), zmarłą i pochowaną w Lewinie Brzeskim (Loewen) 15.10.1723 roku.

Z drugiego małżeństwa miał syna – Adama Wacława jun., bar. (?) von Larisch (zm. 12.04.1746 r.), urodzonego w Mikolinie (Nikoline) 27.09.1684 r., właściciela Dębowca Górnego i Dolnego (Ober- und Nieder Baumgarten) i Zawady (Zawada) w księstwie cieszyńskim, żonatego (x 10.02.1704 r.) z Judytą Heleną Ziemietzką (ur. 20.09.1686 r. – zm. 21.11.1760 r.), córką Adama Ziemietzkiego i Zuzanny Ludmiły Guretzkiej.

Córka Adama Wacława jun. – Anna Zuzanna (ur. 10.04.1713 r. – zm. 5.11.1761 r.), była żoną (x 8.11.1729 r.) Karola Erdmanna hr. Henckel von Donnersmarck (ur. 8.12.1695 r. – zm. 7.04. 1760 r.) ze Świerklańca (Neudeck) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz).

Dom Biskupice (Bischdorf) koło Byczyny (Pitschen)

W połowie XVII wieku właścicielem Biskupic (Bischdorf) był Jan von Larisch, żonaty z Ewą von Mutschelnitz z Roszkowic (Roschkowitz) koło Byczyny (Pitschen). Miał dwie córki: Helenę – dwukrotnie zamężną: 1. z N. Paczynskim, właścicielem Uszyc (Uschitz) koło Olesna (Rosenberg), 2. z Mikołajem von Wiplar z tej samej miejscowości i Joannę – żonę N. Paczynskiego oraz trzech synów: Krzysztofa Henryka, Jana Wacława i Joachima Fryderyka.

Krzysztof Henryk był dwukrotnie żonaty: 1. (x 1696 r.) z N. von Frankenberg z Roszkowic (Roschkowitz), 2. (x 1716 r.) z Anną Zofią von Siegroth z Biskupic (Bischdorf). Z pierwszego małżeństwa miał troje dzieci: Jana Krzysztofa, Benignę, córkę N., z drugiego – córkę N.

Brat Krzysztofa Henryka – Jan Wacław był żonaty (x 1719 r.) z N.N.

Trzeci z braci – Joachim Fryderyk zginął w 1717 roku pod Charleroi w Niderlandach jako kapitan cesarskiego regimentu Alt-Baaden. Żonaty z Marią Salomeą bar. von Lichtenau, miał dzieci, o których nic nie wiadomo.

Helena Katarzyna (czyja córka?) była żoną (x 1716 r.) Joachima Kazimierza von Frankenberg z Proślic (Proschlitz) koło Byczyny (Pitschen).

Dom Rokicie (Rokitsch) koło Koźla (Cosel)

Rokicie (Rokitsch) – obecnie część wsi Raszowa (Raschowa) koło Koźla (Cosel), w XVI wieku było siedzibą rodową jednej linii Lassotów, następnie przejściowo Beessów, po których pod koniec XVI wieku przejęli tę miejscowość Larischowie. Być może wywodzili się z domu *Biskupice (Bischdorf)*.

W 1571 roku Anna Kozłowska, wdowa po Janie Lassocie, sprzedała Jerzemu von Larisch (sędziemu księstwa opolskiego?) wieś Raszową (Raschowa), jego potomkowie w XVII wieku kupili sąsiednie Rokicie (Rokitsch).

Na przełomie XVII i XVIII wieku właścicielem Rokicia (Rokitsch) był Franciszek Leopold von Larisch, żonaty (x 1702 r.) z Marią Heleną, córką Karola Wacława von Sebottendorf z Rożnowa Dolnego (Nieder Rosen) koło Kluczborka (Kreuzburg). Miał sześcioro dzieci: Jana Karola, Franciszka Leopolda jun., Erdmanna, Maksymiliana, N. i N.

Przedstawiciele tego rodu posiadali jakiś niewielki majątek w Rokiciu (Rokitsch) do początków XX wieku. Na cmentarzu w Raszowej (Raschowa) znajdują się groby Józefa Larischa (ur. 3.03.1851 r. – zm. 7.05.1902 r.) – „Rittergutbesitzer", jego żony – Matyldy z domu Breitkopf (ur. 26.01.1860 r. – zm. 17.11.1898 r.) oraz córki – Hildegardy (ur. 5.10.1888 r. – zm. 7.01.1896 r.).

Dom Kamień Śląski (Gross Stein) i Otmęt (Ottmuth) koło Opola (Oppeln)

Na przełomie XVII i XVIII wieku Baltazar Ludwik von Larisch, w 1701 roku deputowany księstwa opolskiego do zgromadzenia stanów we Wrocławiu (Breslau), był dwukrotnie żonaty: 1. z Marią Florentyną, córką Bernarda bar. von Stillfried, 2. z Rozyną Elżbietą von Strachwitz. Jego dwaj synowie, bracia przyrodni Franciszek Józef i Karol Ludwik, w 1720 roku (22.05.) otrzymali tytuły czeskich baronów z predykatem „von Gross Nimsdorf".

W drugiej połowie XVII wieku właścicielem Kamienia Śląskiego (Gross Stein), Kamionka (Klein Stein), Choruli (Chorulla), Siedlca (Schedlitz), Dańca (Danietz) i części Poznowic (Posnowitz)

w okolicy Opola (Oppeln) i Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz) był członek rady cersarskiej, pisarz ziemski księstwa opolskiego (w latach 1679–1694 r.) i starosta powiatu opolskiego – Baltazar Ludwik von Larisch (zm. 18.12.1702 r.) (inny). Słynął z rozrzutnego trybu życia i utrzymywania olbrzymiego dworu. W 1692 roku kupił Suchodaniec (Sucho-Danietz). Żonaty był (x 1695 r.) z Magdaleną Engelburgą Kottulinską, która w 1695 roku (20.07.) kupiła od Reiswitzów Otmęt (Ottmuth). Po śmierci męża osiadła w Kamieniu Śląskim (Gross Stein), gdzie w 1715 roku wybudowała kaplicę zamkową pod wezwaniem św. Jacka, a w Otmęcie (Ottmuth) na miejscu starego zamku wybudowała kościół. Zmarła w wieku 92 lat 25.05.1751 roku. Majątki odziedziczyła niezamężna córka – Katarzyna. Zmarła ona w 1757 roku i zgodnie z testamentem jej majątek odziedziczył kuzyn, syn Karola Ludwika – Karol Józef (ur. 24.01.1731 r. – zm. ok. 1800 r.), który w 1748 roku odziedziczył majątek Ludwikowice Kłodzkie (Ludwigsdorf) w hrabstwie kłodzkim, a w 1750 roku odziedziczył po matce państwo Izbicko (Stubendorf) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz). Mając 21 lat ożenił się z Jadwigą hr. Wengierski, z którą rozwiódł się w 1770 roku i powtórnie ożenił się (x 1779 r.) z Marią Franciszką Romaną Barbarą Schimonski, córką Karola Józefa i Karoliny von Gruttschreiber.

W 1781 roku założył nad Odrą w pobliżu Otmętu (Ottmuth) osadę Odrowąż (Oderwanz). W 1783 roku posiadał Chorulę (Chorulla) w pobliżu Otmętu (Ottmuth). Pod koniec XVIII wieku państwo Izbicko (Stubendorf) sprzedał swojemu bratu – Adamowi Józefowi (ur. 1769 r. – zm. 1795 r.), kanclerzowi katedry wrocławskiej, właścicielowi Poznowic (Posnowitz) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz) i Skarbiszowa (Karbischau) koło Niemodlina (Falkenberg).

Linia z Ligoty (Ellguth) koło Prudnika (Neustadt)

Większość historyków uważa, że siedzibą rodową tej linii była Ligota (Ellguth) koło Białej Prudnickiej (Zuelz), ale nie jest to całkowicie pewne. Pilnáček bierze pod uwagę również Lhotę (Ligota, Ellguth) w księstwie opawskim.

Założycielem tej linii był Mikołaj (II), syn Mikołaja (I) (z Zawiszyc?), który w 1491 roku zaczął pisać się „z Ligoty". Żonaty z N.N., miał dwóch synów: Jana i Mikołaja (III) urodzonych około 1470 roku.

Mikołaj (III) (zm. przed 1539 r.) – żonaty (x ok. 1500 r.) z N. von Sinzendorf, miał córkę – Katarzynę, żonę Bartosza Otika ze Zlinic (Zloenitz) koło Opola (Oppeln) oraz synów: Jana, Krzysztofa, Mikołaja (IV), Wacława, Albrechta i Kaspra.

Jeden z Mikołajów (III?) żonaty był (x 26.06. 1503 r.) z Machną Sedlowską (Pueckler?), wdową po N. Leszczinskim (?), która prawdopodobnie wniosła mu w wianie Szydłowiec (Schedlau) koło Niemodlina (Falkenberg); w 1511 roku (7.09.) sprzedał on kopalnię (?) w swoim majątku w Szydłowcu (Schedlau). Według innych źródeł Larischowie posiadali Szydłowiec (Schedlau) już od 1491 roku.

Jan – był założycielem *linii hrabiowskiej* (zob. dalej).

Krzysztof (ur. ok. 1505 r.) – był założycielem *linii morawskiej* Larischów z *Ligoty (Ellguth)*. W 1540 roku występuje w księgach ziemskich księstwa opolsko-raciborskiego jako pełnomocnik Heleny, córki Mikołaja Clemy. Żonaty (x ok. 1530 r.) z Dorotą von Bobolusk, miał syna – Jana, w 1599 roku osiadłego na Morawach. Drugą żoną Jana była (x ok. 1599 r.) Katarzyna von Ullersdorf. Miał on liczne potomstwo, m.in. córkę – Różę oraz synów: Wacława (zm. 1612 r.) i Krzysztofa (zm. 1638 r.) – żonatego z Małgorzatą Marią Garską z Gars. Miał on córkę – Annę Katarzynę (ur. 1638 r. – zm. 1673 r.), żonę N. Chorinskiego z Ledske.

Na Morawach żył również około 1620 roku Henryk Jan von Larisch, który miał synów: Mikołaja (zm. po 1643 r.), występującego w dokumentach od 1626 roku i Zachariasza – notowanego w dokumentach w latach 1616–1634.

Mikołaj (IV) (ur. przed 1516 r. – zm. ok. 1564 r.) – brat Jana i Krzysztofa, był właścicielem Szydłowca (Schedlau) i w 1533 roku kupił sąsiednie Wydrowice (Weiderwitz). W 1530 roku dokonał rozgraniczenia majątków z Mikołajem Groditzkim (Puecklerem) z sąsiedniego Grodźca (Groditz).

Żonaty z N.N., miał syna – Kaspra. Liczni potomkowie Kaspra są nieznani.

Wacław (zm. ok. 1539 r.) – czwarty z braci, posiadał majątki w księstwie niemodlińskim.

Albrecht – piąty z braci, był założycielem *linii czeskiej*. W latach 1522–1543 był starostą Chrzelic (Schelitz) koło Prudnika (Neustadt) i właścicielem sąsiedniego Pogórza (Pogosch), który w 1540 roku sprzedał wraz ze stawami rybnymi. Żonaty z Jadwigą, córką Jana Proskowskiego z Prószkowa (Proskau) koło Opola (Oppeln), miał syna – Jana (zm. 1589 r.), właściciela Otok (Ottok) koło Białej Prudnickiej (Zuelz). Później przeniósł się do Czech i zakupił majątek koło Pardubic. Żonaty z N. von Rechenberg, miał syna – Jana Rudolfa, żonatego dwukrotnie: 1. (x 1607 r.) z Katarzyną, córką Albrechta von Selender (Zelender?), 2. (x przed 1655 r.) z Marią Euzebią von Proecklow. Jan Rudolf zmarł w 1659 roku i pochowany został w Benešovie koło Dečína.

Kasper (zm. 1562 r.) – najmłodszy z braci, właściciel Ligoty (Ellguth), Grabiny (Grabine) koło Prudnika (Neustadt) i Rybniczek (?), żonaty (x przed 1539 r.) z Katarzyną z Krobusza (Krobusch) koło Prudnika (Neustadt), córką Adama von Stoltz z Gostomi (Simsdorf), miał córkę – Dorotę, dwukrotnie zamężną: 1. z N. von Donatem z Velkej Polomy (Gross Pohlom) (zm. przed 1563 r.), 2. (x 1563 r.) z N. Moschowskim oraz synów: Jerzego, Walentyna, Piotra i Jana.

Jerzy – zmarł w 1559 roku.

Walentyn (zm. 1571 r.) – właściciel Grabiny (Grabine) i Rybniczek (?), później miał majątek w Kateřinkach (Katherein) pod Opawą (Troppau). Żonaty z Magdaleną Kalinowską z Kalinowa (Kalinow) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz), miał córkę – Annę.

Piotr – w 1560 roku był właścicielem Grudyni Małej (Klein Grauden) koło Koźla (Cosel), w latach 1564–1570 Chlebovic (Chlebowice, Chlebowitz) w księstwie cieszyńskim (?), a później Švobova (?) w księstwie opawskim. Żonaty był z N. Kottulinską.

Jan – do 1568 roku właściciel Ligoty (Ellguth), po 1568 roku Grudyni Małej (Klein Grauden), żonaty był dwukrotnie: 1. (x ok. 1564 r.) z N. von Gotsch, 2. z N. von Zmeskal. Miał syna – Adama, w 1631 roku mieszkającego w Raciborzu (Ratibor), a w 1638 roku – w Grudyni Małej (Klein Grauden).

Linia hrabiowska z Ligoty (Ellguth) i Karviny (Karwina, Karwin)

Założycielem tej linii był najstarszy syn Mikołaja (III) – Jan (ur. ok. 1500 r. – zm. 1534 r.). W 1524 roku był właścicielem Hlinki (Glemkau) koło Osoblahy (Hotzenplotz). Żonaty był dwukrotnie: 1. (x ok. 1520 r.) z Sabiną, córką Mikołaja Tworkowskiego z Kravaře (Deutsch Krawarn), 2. (x 1530 r.) z Elżbietą von Baruth. Miał trzy córki: Annę Marię – żonę Jakuba Samsona Paczynskiego z Tenczyna, Katarzynę – niezamężną, Markietę (Małgorzatę) – żonę 1. Jerzego Studenki (?) ze Slatiny (Schlatten), 2. Jerzego Wysockiego z Wysokiej (Waissack) oraz trzech synów: Aleksandra, Zachariasza i Jerzego.

Aleksander – w latach 1561–1591 właściciel Leskovca nad Moravicą (Spachendorf), był żonaty dwukrotnie: 1. (x 1561 r.) z Urszulą von Tenzenhauer (zm. 1582 r.), 2. (x 1582 r.) z N.N. Z drugą żoną miał czterech synów: Jana Wawrzyńca, Mikołaja – w 1593 roku właściciela Sněhotic na Morawach, żonatego z Barbarą Hastovską, Wacława i Fryderyka.

Zachariasz – w latach 1551–1570 właściciel Łańców (Lohnitz) koło Rybnika (Rybnik), żonaty był z Markietą (Małgorzatą) Zwerziną z Rakowa (Rakau) koło Głubczyc (Leobschuetz) (według Sinapiusa żoną Zachariasza była N. ze starego pomorskiego rodu von Schwerin, jest to błąd – chodzi o tę samą osobę, której nazwisko Sinapius germanizuje i łączy z rodem pomorskim).

Miał dwie córki: Barbarę – żonę Dionizego Podstatzkiego z Prusinovic i Reginę, która po śmierci swojej siostry wyszła za mąż za szwagra oraz synów: Jana – zmarłego w Wiedniu w 1593 roku oraz Wacława – w latach 1575–1626 właściciela Łańców (Lohnitz) i Modzurowa (Mosurau) koło Raciborza (Ratibor).

Wacław żonaty był dwukrotnie: 1. (x 1575 r.) z Markietą Schonowską z Łazisk (Lazisk), 2. (x 1600 r.)

z Salomeą Skrzischowską. Miał dwie córki: Annę – żonę (x ok. 1597 r.) Jerzego Raszyca (Raschuetz) i Elżbietę – żonę Jana Raszyca (Raschuetz) z Gaszowic (Gaschowitz) koło Rybnika (Rybnik) oraz dwóch synów: Wacława jun., znanego z dokumentów z 1600 roku i Zachariasza – w latach 1605–1624 właściciela Łańców (Lohnitz) i Witosławic (Witoslawitz) koło Kozla (Cosel).

Trzeci z synów Jana – Jerzy (ur. po 1520 r. – zm. 1588 r.), sędzia ziemski księstwa cieszyńskiego, od 1551 roku właściciel Karviny (Karwina, Karwin), później od 1572 roku Solcy (Salza) koło Karviny (Karwina, Karwin). Żonaty (x przed 1551 r.) z Zofią (zm. 1584 r.), córką kanclerza księstwa cieszyńskiego Wacława Rudskiego z Rudz (Ruditz), wdową po Andrzeju Zuckermacherze z Cieszyna (Teschen), miał córkę Ewę – żonę Bernarda Barschkiego z Bašt oraz syna – Fryderyka.

Fryderyk (ur. 1551 r. – zm. 1608 r.) – właściciel Karviny (Karwina, Karwin) i Solcy (Salza), żonaty był dwukrotnie: 1. (x 1579 r.) z Barbarą von Adelsbach (zm. 1600 r.) z Tomkowic (Domsdorf) w księstwie nyskim, 2. (x 1601 r.) z Joanną Skrbenską z Hrziste. Miał trzech synów: Jana, Henryka, Joachima i pięć córek: Ewę, Krystynę, Annę, Zofię i Judytę. Syn Joachim i córka Anna zmarli w dzieciństwie. Ewa była żoną (x ok. 1604 r.) Mikołaja jun. Wilczka z Dobrej Zemicy (Guttenland).

Henryk – drugi syn Fryderyka, żonaty z Ewą (zm. 1624 r.), córką Jana sen. (wg Sinapiusa – Mikołaja) Wilczka z Dobrej Zemicy (Guttenland) i Ewy Bludowskiej, miał syna Jana Fryderyka Henryka, asesora sądu ziemskiego księstwa cieszyńskiego, marszałka ziemskiego i wreszcie starostę tegoż księstwa. W 1654 roku (4.08.) otrzymał on tytuł czeskiego barona wraz ze zmianą herbu; po dziadku odziedziczył majątki w Karvinie (Karwina, Karwin). Żonaty był z N. Goschitzką, miał dwóch synów: Henryka Ferdynanda i Jana Franciszka Wilhelma.

Henryk Ferdynand, marszałek księstwa cieszyńskiego, oprócz Karviny (Karwina, Karwin), w której w 1730 roku utworzył majorat (fideikomis), posiadał dużo majątków w księstwie cieszyńskim, m.in.: Albrechtice (Olbrachcice, Albertsdorf), Roztropice (Rostropitz), Bielewicko (Bielowitzko), Terlitzko (Cierlicko, Terlitzko), Grodziec (Grodietz), Bierów (Bierau) i inne – nie ożenił się.

Jan Franciszek Wilhelm (zm. 1730 r.), członek rady cesarskiej, sędzia sądu ziemskiego księstwa opolskiego, po 1686 roku kupił od Estery Izabeli hr. von Berchtoldt z domu Praschma Kujawy (Kujau) koło Głogówka (Oberglogau). Posiadał również państwo Centawa (Centawa) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz), które sprzedał w 1705 roku. W Kujawach (Kujau) ufundował figurę św. Jana Nepomucena. Żonaty był dwukrotnie: 1. z Dorotą hr. von Tenczin, 2. z Dorotą Elżbietą bar. von Hellenbach (wg Weltzla z Dorotą von Schlewitz, zmarłą w 1745 r. i pochowaną w Kujawach). Z pierwszą żoną dzieci nie miał, z drugą miał dwóch synów: Franciszka Jana Wilhelma (Jan Franciszek Wilhelm jun.) oraz Józefa.

Franciszek Jan Wilhelm (Jan Franciszek Wilhelm jun.), absolwent Akademii Rycerskiej w Legnicy (Liegnitz), znany był z ogromnej wiedzy, władał kilkoma językami. W 1730 roku sprzedał Antoniemu Krzysztofowi hr. Proskowskiemu z Białej Prudnickiej (Zuelz) i Chrzelic (Schelitz) majątek Kujawy (Kujau). Po śmierci stryja – Henryka Ferdynanda odziedziczył majorat Karvinę (Karwina, Karwin). W 1748 roku (24.04.) otrzymał tytuł czeskiego hrabiego. Żonaty z Marią Anną Barbarą bar. von Cosa, miał dwóch synów – Kaliksta Piotra i Jana Erdmanna Floriana.

Karvinę (Karwina, Karwin) odziedziczył starszy syn – Kalikst Piotr, a po jego bezdzietnej śmierci – Jan Erdmann Florian (ur. 1737 r. – zm. 1792 r.), żonaty z Marią Anną hr. von Hoditz z Olbramic (Wollmersdorf). Miał sześcioro dzieci, z których najstarszy syn – Jan Józef Antoni był założycielem *linii Larisch-Moennich*.

Linia hrabiów von Larisch-Moennich

Jan Józef Antoni (ur. 1766 r. – zm. 1820 r.), żonaty (x 1791 r.) z Anną Marią Teklą (Długosch), adoptowaną córką Jana Wacława bar. von Moennich, dziedziczką majątków tego austriackiego starego rodu, otrzymał od swojego zięcia zgodę na

posługiwanie się nazwiskiem i herbem „Moennich", zatwierdzoną przez cesarza w 1791 roku (24.01.). Taką wersję podaje cała literatura heraldyczna, jednak Doerr w regestach dyplomów pisze, że dyplom nadany został Franciszkowi hr. von Larisch (któremu?), a nie Janowi Józefowi Antoniemu.

Jan Józef Antoni miał m.in. trzy córki: Annę – żonę gubernatora Galicji Józefa bar. von Hauer, Karolinę – żonę (x 10.02.1823 r.) Józefa hr. von Beroldingen, generała-porucznika królestwa Wirtembergii i Helenę – żonę (x18.05.1825 r.) Edwarda Maksymiliana hr. von Pueckler.

Majorat odziedziczył najstarszy syn – Henryk von Larisch-Moennich (ur. 23.02.1793 r. – zm. 21.04.1859 r.), żonaty (x 1817 r.) z Henriettą (Gabrielą Henriettą) hr. von Haugwitz. Oprócz Karviny (Karwina, Karwin) był właścicielem Bluszczowa (Bluschau) i Rogowa (Rogau) koło Raciborza (Ratibor).

Po nim majątki odziedziczył jego syn – Jan (ur. 30.05.1821 r. – zm. 1884 r.), żonaty (x 1849 r.) z Franciszką bar. von Kast z Ebelsbergu. Ich najstarszy syn – Henryk (ur. 13.02.1850 r.), który odziedziczył Karvinę (Karwina, Karwin), był żonaty (x 1871 r.) ze swoją bratanicą – Henriettą hr. von Larisch-Moennich.

Na Śląsku Pruskim w drugiej połowie XIX wieku Jerzy hr. von Larisch-Moennich posiadał zakupione w 1829 roku państwo Zakrzów-Ostrożnica (Sakrau-Ostrosnitz) koło Koźla (Cosel), w skład którego wchodziły majątki: Zakrzów (Sakrau), Ostrożnica (Ostrosnitz), Przedborowice (Przeborowitz), Sukowice (Suckowitz) i Cisek (Czissek). Był on synem brata Henryka z Karviny (Karwina, Karwin) – Leona (Lea) hr. von Larisch-Moennich i Heleny księżnej von Stirbey, a bratem Henrietty – żony Henryka. Żonaty z Marią Luizą von Wallersee (rozwiódł się w 1896 r.), bliską krewną cesarzowej austriackiej Elżbiety (znanej jako Sisi), autorką głośnych pamiętników o skandalach na dworze cesarskim.

W 1900 roku (25.06.) Jerzy hr. von Larisch-Moennich otrzymał potwierdzenie pruskiego tytułu hrabiowskiego.

Prawdopodobnie z linii z Ligoty (Ellguth) pochodził Jan Ferdynand von Larisch, dzierżawca Borucina (Borutin) koło Raciborza (Ratibor), który w 1671 roku kupił część Brzeźnicy (Bresnitz) koło Raciborza (Ratibor). Żonaty z Salomeą Zajiczek, w 1680 roku wraz z żoną sprzedał Henrykowi Wacławowi von Larisch i jego żonie – Elżbiecie Julii Bilskiej majątek Stary Dwór (Althof) pod Raciborzem (Ratibor). Henryk Wacław (zm. 1692 r.) miał dwóch synów: Wacława Heninga i Jana Ferdynanda. Wacław Hening, żonaty z Beatą Eleonorą von Salisch, zmarł przed 1702 rokiem. Jego brat – Jan Ferdynand był w tym czasie jeszcze nieletni i dlatego jego majątek sprzedano Erdmannowi von Schipp z Branic (Branitz) koło Głubczyc (Leobschuetz).

Nie wiadomo, z której linii pod koniec XVIII wieku pochodził generał wojsk pruskich N. von Larisch (zm. 1811 r.), szef regimentu piechoty, rycerz Wielkiego Orderu Orła Czerwonego. Jego regiment otrzymał nazwę „Alt-Larisch".

W tym samym czasie Wilhelm Chrystian von Larisch (syn poprzedniego?), pułkownik wojsk pruskich, szef regimentu „von Amandritz" w wyprawie na Polskę, za akcję pod Wyszogrodem otrzymał order „Pour le Mérite". W 1795 roku był naczelnym inspektorem piechoty w Prusach Wschodnich. Od 1801 roku posiadał stopień generała-majora. W wojnie 1806/1807 roku pod Lubeką został ranny w nogę i dostał się do niewoli. Zmarł 16.01.1823 roku, w wieku 80 lat, w Królewcu (Koenigsberg).

Źródła:

Paprocki B., Sstambuch Slézský, Brno 1609
Sinapius, t. II, s. 363–366
Zedlitz, t. III s. 203–204
Blažek, t. IV, s. 40
Pilnáček, t. III, s. 737–745
Krane, s. 65
Dorst, t. I, nr 10, 143
Wappensagen..., s. 89–90
Rauscher, nr 13, 112, 192, 487
Doerr, s. 137, 204, 234, 266
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 189–190
Landbuecher Opp.-Rat., nr 6, 17, 28, 51, 120, 127, 128, 131, 183, 198, 223, 232, 234, 236, 248, 250, 259, 266, 299, 304, 305, 308, 332, 356

Zemská kniha..., nr 2, 6, 7, 10, 68, 80, 83, 112, 121, 123, 125, 143, 154
C.D.S., t. VI, nr 63, 109, 115, 118, 133, 185, 188, 202, 315, 379, 387, 435, 454, 476; t. XXXIII, s. 58
Boehme, t. I, s. 58; t. III, s. 125, 130; t. V (Origines Familiae Larissiana in Silesia), s. 124–136; t. VI, s. 182
Chrząszcz J., Beitraege zur Geschichte der Pfareien in Archypresbyterat Gleiwtz, (w:) Oberschlesische Heimat, Jg 1:1902/03, s 22–37; Jg 2:1903/04, s. 519–540, 674–695, 749–769
Die Familie von Larisch in Ottmuth, (w:) Aus dem Chelmer Lande, Gross Strelitz, Jg 1932, nr 1–2
Matroszova V., Rod Larisch-Moennichou na Karvinsku, Karvina 1999
Oppersdorff W.H., Ahnentafeln der Graefinnen von Oppersdorff, Gravenbruch 1972 (druk prywatny na prawach rękopisu), tabl. B IV
Randt, Neue Quellen zur Kenntnis der nationalen Herkunft des oberschlesischen Adels, (w:) Aus Oberschlesiens Vergangenheit und Gegewart, Gleiwitz 1922, s. 13
Snethlage A., Ueber den Ursprung der Familie von Fragstein und Niemsdorff, (w:) Familiengeschichtliche Blaetter, Jg 31:1933, H. 6, s. 125–130
Weltzel A., Geschichte der Stadt und Herrschaft Ratibor, Ratibor 1881, s. 141
Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 104, 116, 121, 136, 162
Stibor J., Regesta českých listín a listů z knížectví opolsko-ratiborského (w:) Sborník archívních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 13, 15, 33, 48, 51, 65, 96, 99, 108, 125, 128, 129, 130, 133, 140, 148, 155, 156, 157, 160, 161, 165, 166, 167

Linia z Ligoty – początki

Mikołaj (I)
(z Zawiszyc?)
|
Mikołaj (II)
z Ligoty
ż. N.N.

Jan
ur. ok. 1470 r.

Mikołaj (III)
ur. ok. 1470 r. – zm. przed 1539 r.
ż. (x ok. 1500 r.)
N. v. Sinzendorf
(?) 2. x 26.06.1503 r.
Machna Sedlowska (Pueckler?)

Jan
linia hrabiowska
zob. tabl. 2

Krzysztof
ur. ok. 1505 r.
ż. (x ok. 1530 r.)
Dorota
v. Bobolusk
|

Mikołaj IV
ur. przed 1516 r. – zm. ok. 1564 r.
wł. Szydłowca 1533 r. – kupił Wydrowice
ż. N.N.
|
Kasper

Wacław
zm. ok. 1539 r.
wł. majątków w ks. niemodlińskim

Albrecht
wł. Pogórza 1522–1543 r. – starosta Chrzelic
ż. Jadwiga Proskowska
|

Kasper
zm. 1562 r.
wł. Ligoty, Grabiny
ż. (x przed 1539 r.)
Katarzyna
v. Stoltz
wł. Krobusza
|

Katarzyna
m. Bartosz Otik
ze Źlinic

Jan
w 1599 osiadł
na Morawach
ż. 1. N.N.
2. (x ok. 1599 r.)
Katarzyna
v. Ullersdorf

Wacław
zm. 1612 r.
w Ołomuńcu

linia morawska

Krzysztof
zm. 1638 r.
ż. Małgorzata
Maria Garska
z Gars

Anna Katarzyna
ur. 1638 r. – zm. 1673 r.
m. N. Chorinski

Róża

Jan
zm. 1589 r.
wł. Otok i majątku
k. Pardubic
ż. N. v. Rechenberg

Jan Rudolf
zm. 1659 r.
ż. 1. (x 1607 r.)
Katarzyna
v. Selender
(Zelender?)
2. (x przed
1655 r.)
Maria Euzebia
v. Proecklow

linia czeska

Walentyn
zm. 1571 r.
wł. Grabiny,
Rybniczek (?)
i majątku
w Kateřinkach
ż. Magdalena
Kalinowska

Anna

Jerzy
zm. 1559 r.

Piotr
1560 r. – wł.
Grudyni Małej,
1564–1570 r.
– Chlebovic
i Švobova (?)
ż. N. Kottulinska

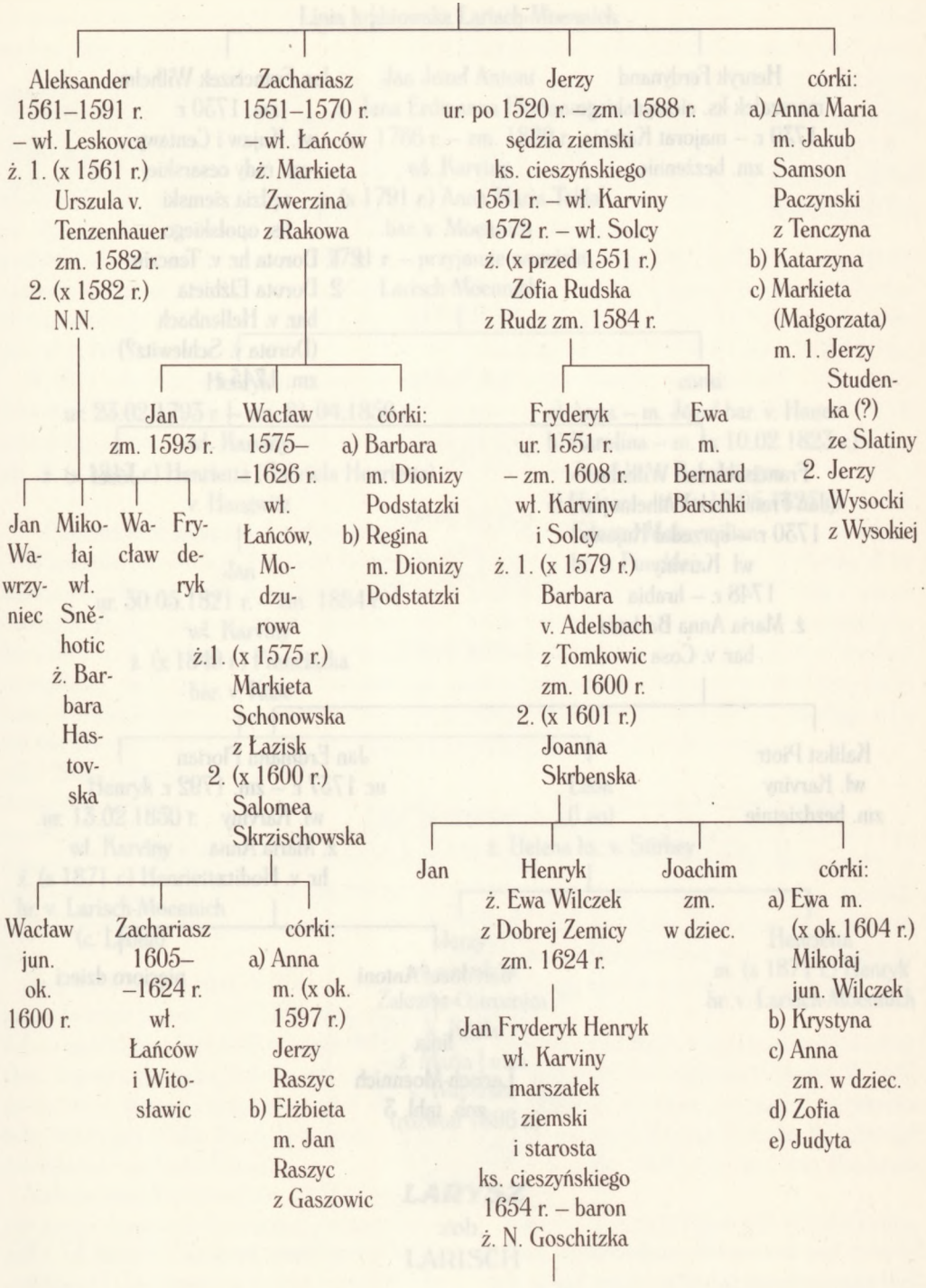
Jan
do 1568 r.
– wł. Ligoty
po 1568 r. –
wł. Grudyni Małej
ż. 1. (x ok. 1564 r.)
N. v. Gotsch
2. N. v. Zmeskal

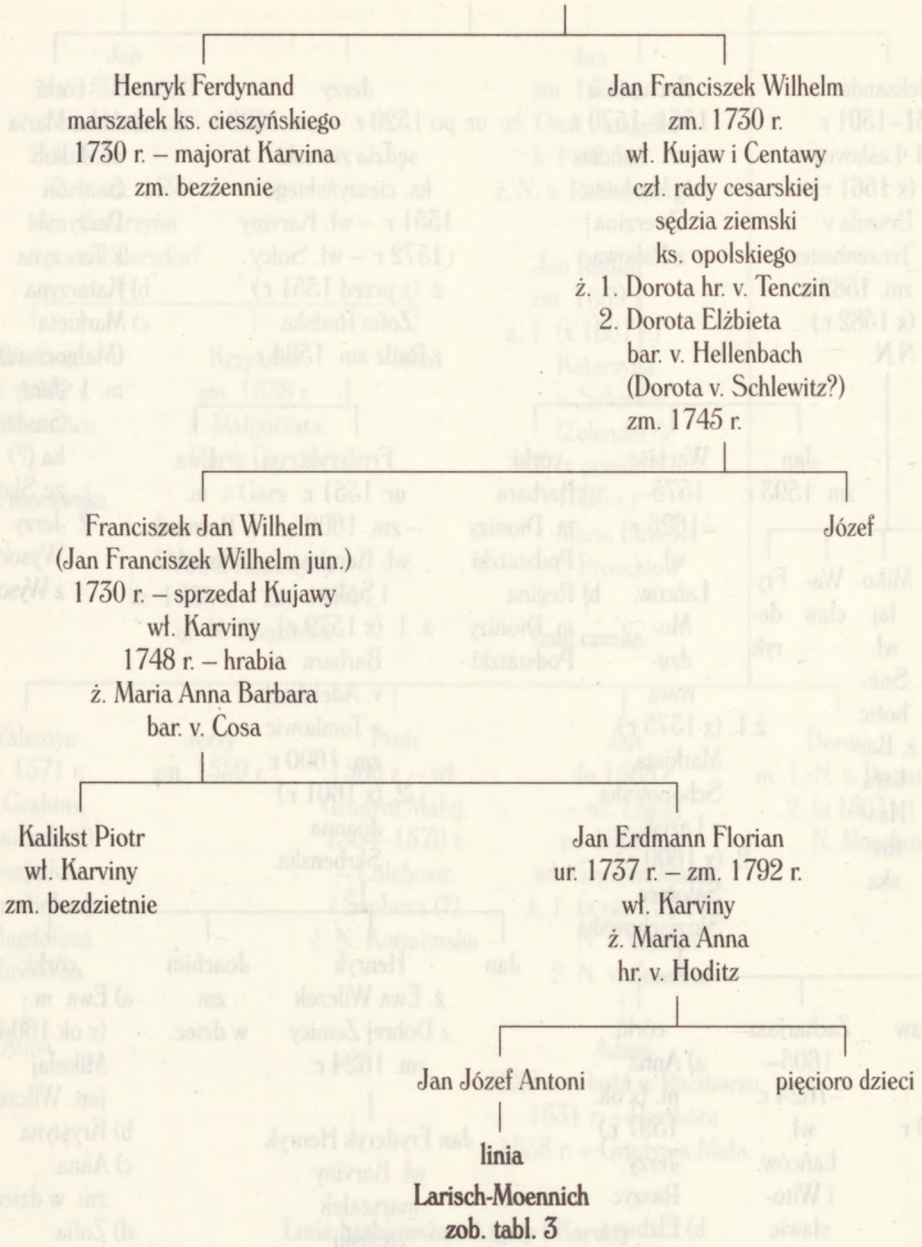
Adam
1628 r. – hołd w Raciborzu
1631 r. – Racibórz
1638 r. – Grudynia Mała

Dorota
m. 1. N. v. Donat
2. (x 1563 r.)
N. Moschowski

Linia hrabiowska z Ligoty i Karviny

Jan
syn Mikołaja (III)
ur. ok. 1500 r. – zm. 1534 r.
1524 r. – wł. Hlinki
ż. 1. (x ok. 1520 r.) Sabina Tworkowska
2. (x 1530 r.) Elżbieta v. Baruth

Aleksander
1561–1591 r.
– wł. Leskovca
ż. 1. (x 1561 r.)
Urszula v.
Tenzenhauer
zm. 1582 r.
2. (x 1582 r.)
N.N.
Zachariasz
1551–1570 r.
– wł. Łańców
ż. Markieta
Zwerzina
z Rakowa
Jerzy
ur. po 1520 r. – zm. 1588 r.
sędzia ziemski
ks. cieszyńskiego
1551 r. – wł. Karviny
1572 r. – wł. Solcy
ż. (x przed 1551 r.)
Zofia Rudska
z Rudz zm. 1584 r.
córki:
a) Anna Maria
m. Jakub
Samson
Paczynski
z Tenczyna
b) Katarzyna
c) Markieta
(Małgorzata)
m. 1. Jerzy
Studenka (?)
ze Slatiny
2. Jerzy
Wysocki
z Wysokiej
Jan
zm. 1593 r.
Wacław
1575–
–1626 r.
wł.
Łańców,
Modzurowa
ż.1. (x 1575 r.)
Markieta
Schonowska
z Łazisk
2. (x 1600 r.)
Salomea
Skrzischowska
córki:
a) Barbara
m. Dionizy
Podstatzki
b) Regina
m. Dionizy
Podstatzki
Fryderyk
ur. 1551 r.
– zm. 1608 r.
wł. Karviny
i Solcy
ż. 1. (x 1579 r.)
Barbara
v. Adelsbach
z Tomkowic
zm. 1600 r.
2. (x 1601 r.)
Joanna
Skrbenska
Ewa
m.
Bernard
Barschki
Jan
Wawrzyniec
Mikołaj
wł.
Sněhotic
ż. Barbara
Hastovska
Wacław
Fryderyk
Wacław
jun.
ok.
1600 r.
Zachariasz
1605–
–1624 r.
wł.
Łańców
i Witosławic
córki:
a) Anna
m. (x ok.
1597 r.)
Jerzy
Raszyc
b) Elżbieta
m. Jan
Raszyc
z Gaszowic
Jan
Henryk
ż. Ewa Wilczek
z Dobrej Zemicy
zm. 1624 r.
Joachim
zm.
w dziec.
córki:
a) Ewa m.
(x ok.1604 r.)
Mikołaj
jun. Wilczek
b) Krystyna
c) Anna
zm. w dziec.
d) Zofia
e) Judyta
Jan Fryderyk Henryk
wł. Karviny
marszałek
ziemski
i starosta
ks. cieszyńskiego
1654 r. – baron
ż. N. Goschitzka

Henryk Ferdynand
marszałek ks. cieszyńskiego
1730 r. – majorat Karvina
zm. bezżennie
Jan Franciszek Wilhelm
zm. 1730 r.
wł. Kujaw i Centawy
czł. rady cesarskiej
sędzia ziemski
ks. opolskiego
ż. 1. Dorota hr. v. Tenczin
2. Dorota Elżbieta
bar. v. Hellenbach
(Dorota v. Schlewitz?)
zm. 1745 r.
Franciszek Jan Wilhelm
(Jan Franciszek Wilhelm jun.)
1730 r. – sprzedał Kujawy
wł. Karviny
1748 r. – hrabia
ż. Maria Anna Barbara
bar. v. Cosa
Józef
Kalikst Piotr
wł. Karviny
zm. bezdzietnie
Jan Erdmann Florian
ur. 1737 r. – zm. 1792 r.
wł. Karviny
ż. Maria Anna
hr. v. Hoditz
Jan Józef Antoni
pięcioro dzieci
linia
Larisch-Moennich
zob. tabl. 3

Linia hrabiowska Larisch-Moennich

Jan Józef Antoni
s. Jana Erdmanna Floriana
ur. 1766 r. – zm. 1820 r.
wł. Karviny
ż. (x 1791 r.) Anna Maria Tekla
bar. v. Moennich
1791 r. – przyjmuje nazwisko
Larisch-Moennich

Henryk
ur. 23.02.1793 r. – zm. 21.04.1859 r.
wł. Karviny
ż. (x 1817 r.) Henrietta (Gabriela Henrietta)
v. Haugwitz

Jan
ur. 30.05.1821 r. – zm. 1884 r.
wł. Karviny
ż. (x 1849 r.) Franciszka
bar. v. Kast

Henryk
ur. 13.02.1850 r.
wł. Karviny
ż. (x 1871 r.) Henrietta
hr. v. Larisch-Moennich
(c. Leona)

Leon
(Leo)
ż. Helena ks. v. Stirbey

Jerzy
wł. majątków
Zakrzów-Ostrożnica
k. Koźla
ż. Maria Luiza
v. Wallersee
(rozwód 1896 r.)

Henrietta
m. (x 1871 r.) Henryk
hr. v. Larisch-Moennich

córki:
a) Anna – m. Józef bar. v. Hauer
b) Karolina – m. (x 10.02.1823 r.)
Józef hr. v. Beroldingen
c) Helena – m. (x 18.05.1825 r.)
Edward Maksymilian
hr. v. Pueckler

LARYSZ
zob.
LARISCH

LASAN
(LAZAN)

W pierwszej połowie XV wieku nazwiska tego używali niektórzy przedstawiciele rodu von Seidlitz.

W 1410 roku Heyncze (Henryk) walczył w oddziałach śląskich po stronie krzyżackiej w bitwie pod Grunwaldem.

Później na Śląsku w dokumentach występuje dwóch Henryków: Heinrich Lasan – w latach 1413–1420 starosta księstwa wrocławskiego, a w latach 1417–1419 Heincze von Lazan – starosta świdnicki. Być może jest to ta sama osoba.

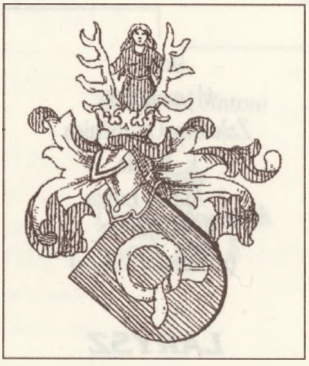
zob.
SEIDLITZ

LASAN
zob.
LASCHOWSKI

LASCHAN
zob.
LASCHOWSKI

LASCHKE
zob.
LASSEK
(GROTKOWSKI)

LASCHOWSKI
(LASCHOWSKI von LASCHAN, LASAN, LASZOWSKI)

Szlachta księstwa opolsko-raciborskiego, według Blażka pochodzenia polskiego herbu Nałęcz, mylona często, m.in. przez Pilnáčka, z Laskowskimi – Laschkowskimi.

Na Górnym Śląsku znani od XVI wieku. W 1563 roku Wacław Laschowski ożenił się z Dorotą Konopacką (wg Pilnáčka Jastrzembską) i otrzymał w wianie żony jedną część Bodzanowic (Botzano-

witz) koło Olesna (Rosenberg), które sprzedał po śmierci żony w 1592 roku.

W 1641 roku Barbara Stonawska, żona Wacława Laschowskiego (innego), kupiła część Niewiadoma (Niewiadom) koło Rybnika (Rybnik).

W 1656 roku Mikołaj z Kraskowca (Kraskowietz) koło Rybnika (Rybnik) kupił połowę Biskupic (Bischdorf) koło Olesna (Rosenberg), prawdopodobnie nie miał dzieci, gdyż w 1657 roku miejscowość tę zapisał swojej żonie – Katarzynie von Koschembar; po jej śmierci w 1676 roku odziedziczył ją Ferdynand Laschowski.

W 1651 roku Władysław Laschowski kupił część Psurowa (Psurow) koło Olesna (Rosenberg), a w 1661 roku drugą część tej miejscowości kupił Jan Laschowski. Zapoczątkowali oni dwie linie rodu.

Potomstwo Władysława Laschowskiego

Władysław, oprócz części Psurowa (Psurow), był właścicielem Wolęcina (Wollentschin) koło Olesna (Rosenberg). Żonaty z Agnieszką Eleonorą von Koschembar ze Skorkowa (Skorkau) koło Olesna (Rosenberg), miał syna – Adama Wacława (zaliczany w części literatury do potomstwa Jana), właściciela Leszczyn (Leschczin) koło Rybnika (Rybnik) i Bzia (Goldmannsdorf) koło Pszczyny (Pless), dwukrotnie żonatego: 1. (x 1711 r.) z Dorotą Warlowską z Szymiszowa (Schimischow) koło Opola (Oppeln), 2. z Zofią Szarlottą Paczynską von Tenczin, wdową po N. von Pelchrzim. Miał dwóch synów: Maksymiliana Władysława i Jerzego Ludwika.

Jerzy Ludwik (zm. 18.01.1787 r.) w 1752 roku kupił Jaworze Górne, a w 1754 roku – Dolne (Ober- und Nieder Ernsdorf) w księstwie cieszyńskim. Żonaty z Gottliebą Ludwiką von Logau, miał dwoje dzieci: Jerzego Adama, zmarłego 2.10.1797 roku bezżennie i Julię Beatę Erdmundę – żonę Arnolda bar. von Saint-Genois.

Maksymilian Władysław (zm. 1758 r.) odziedziczył po ojcu Leszczyny (Leschczin). Żonaty z Luizą Zofią von Keltsch, miał cztery córki i syna – Maksymiliana.

Z córek: Zofia Maksymiliana Jadwiga (zm. 1748 r.) była żoną (x 25.09.1741 r.) Karola Ferdynanda von Holly z Ponięcic (Ponientzuetz) koło Raciborza (Ratibor), właściciela Gaszowic (Gaschowitz) koło Rybnika (Rybnik), Karolina Helena Szarlotta – trzecią żoną (ok. 1747 r.) Karola Władysława Ziemietzkiego (ur. 1667 r.), właściciela Miechowic (Miechowitz) koło Bytomia (Beuthen), Elżbieta Luiza była dwukrotnie zamężna, zaś najmłodsza – Joanna niezamężna.

Maksymilian (ur. 22.12.1724 r. – zm. 20.03. 1792 r.), właściciel Leszczyn (Leschczin) i Kamienia (Stein), żonaty (x 3.11.1771 r.) z Anną Gottliebą Guretzką (ur. 24.12.1748 r. – zm. 12.05.1816 r.), miał syna – Karola, w latach 1810–1836 właściciela obydwu tych miejscowości, żonatego (x 24.08. 1803 r.) z Heleną von Parchwitz (zm. 29.03.1833 r.). Miał córkę – Annę Luizę Amalię (ur. 17.11.1811 r. – zm. 15.03.1860 r.), żonę Ludwika Karola bar. von Richthofen oraz trzech synów: Karola Edwarda Adolfa (ur. 6.12.1803 r.) – w 1836 roku dzierżawcę Kamienia (Stein), a w 1837 roku – właściciela Księżej Wsi (Kzienzowiesch) w Leśnicy (Leschnitz) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz), Maksymiliana (ur. 1805 r.) i Henryka Edwarda Gustawa Adolfa (ur. 22.08.1807 r.), zmarłego w Leśnicy (Leschnitz) 2.08.1850 roku.

Potomstwo Jana Laschowskiego

Jan, żonaty z Anną Marią von Schick z Łąki (Lenke) koło Olesna (Rosenberg), wdową po N. von Pafor, miał syna – Karola Fryderyka, żonatego (x ok. 1695 r.) z Zofią Józefą von Schweinichen. Posiadał on Psurów (Psurow), a w 1694 roku kupił (lub otrzymał w spadku po matce) Łąkę (Lenke).

W 1668 roku Wacław był właścicielem Jastrzębia (Jastrzemb) koło Rybnika (Rybnik). W 1680 roku Wacław i Bolesław posiadali Zebrzydowice (Seibersdorf) koło Rybnika (Rybnik). Bolesław był żonaty (x przed 1693 r.) z Anną von Raschuetz (Raszyc).

Zygmunt Leopold był żonaty (x 1693 r.) z Anną Elżbietą von Twardawa.

W początkach XVIII wieku znany jest Bolesław (syn Bolesława?), właściciel Zebrzydowic (Seibersdorf), żonaty dwukrotnie: 1. (x 1705 r.)

z Anną Marią von Larisch, wdową po N. von Blacha, 2. (x 1718 r.) z Ewą Eleonorą von Holly.

W połowie XVIII wieku starostą Wodzisławia Śląskiego (Loslau) był Wacław Fryderyk (ur. 6.03. 1695 r. – zm. 1760 r.), syn Karola Fryderyka. Żonaty z Eleonorą von Gusnar, w latach 1736–1758 był właścicielem Górnego i Średniego Jastrzębia (Ober- und Mittel Jastrzemb) koło Rybnika (Rybnik). W 1752 roku sprzedał Łąkę (Lenke). Po jego śmierci żona mieszkała jako pensjonariuszka w klasztorze dominikanek w Raciborzu (Ratibor), zmarła w wieku 67 lat.

Źródła:

Blažek, t. III, s. 94; t. IV, s. 40, 94, 140
Pilnáček, t. II, s. 348–350
Landbuecher Opp.-Rat., nr 160
Zemská kniha..., nr 43,44

GENEALOGIA

Potomstwo Władysława

Wacław Laschowski
ż. Dorota Konopacka
|
?

Władysław
wł. Wolęcina i części Psurowa
ż. Agnieszka Eleonora
v. Koschembar ze Skorkowa
|
Adam Wacław
wł. Leszczyn i Bzia
ż. 1. (x 1711 r.)
Dorota Warlowska
z Szymiszowa
2. Zofia Szarlotta
Paczynska v. Tenczin

Jan

Maksymilian Władysław
zm. 1758 r.
wł. Leszczyn
ż. Luiza Zofia v. Keltsch

Jerzy Ludwik
zm. 18.01.1787 r.
wł. Jaworza
ż. Gottlieba Ludwika v. Logau

Jerzy Adam
zm. 2.10.1797 r.
bezżennie

Julia Beata Erdmunda
m. Arnold bar.
v. Saint-Genois

Maksymilian
ur. 22.12.1724 r. –
zm. 20.03.1792 r.
wł. Leszczyn
i Kamienia
ż. (x 3.11.1771 r.)
Anna Gottlieba Guretzka
ur. 24.12.1748 r. –
zm. 12.05.1816 r.

córki:
a) Zofia
Maksymiliana
Jadwiga
zm. 1748 r.
m. (x 25.09.1741 r.)
Karol Ferdynand
v. Holly
b) Karolina Helena
Szarlotta
m. (x ok. 1747 r.)
Karol Władysław
Ziemietzki
c) Elżbieta Luiza
d) Joanna

Karol
1810–1836 r.
wł. Leszczyn i Kamienia
ż. (x 24.08.1803 r.)
Helena v. Parchwitz
zm. 29.03.1833 r.

Karol Edward Adolf
ur. 6.12.1803 r.
1836 r. – dzierżawca
Kamienia
1837 r. – wł. Księżej Wsi

Maksymilian
ur. 1805 r.

Henryk Edward
Gustaw Adolf
ur. 22.08.1807 r. –
zm. 2.08.1850 r.

Anna Luiza Amalia
ur. 17.11.1811 r. –
zm. 15.03.1860 r.
m. Ludwik Karol
bar. v. Richthofen

LASEK
(LASEK z LASKOWIC, LASKOWSKI z LASKOWA)

Szlachta księstwa oświęcimsko-zatorskiego herbu Kornic, nazwisko wzięli od miejscowości Lasków koło Zatora.

Michał z Laskowic był w 1444 roku sędzią ziemskim księstwa oświęcimskiego. Inny Michał (syn?) w 1501 roku był sędzią ziemskim zatorskim.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 348

Rauscher, nr 13, 38, 40, 51, 153

LASEK

zob.
LASSEK

LASERWITZ

(LASSERWITZ)

Według wcześniejszych historyków (Lucae, Hankius), śląski ród szlachecki pochodzący z miejscowości o tej samej nazwie w księstwie wołowskim. Brak polskiego odpowiednika nazwy miejscowości.

Źródła:
Blażek, t. III, s. 26

LASKARZ

Szlachta górnośląska, nazwisko wzięte od miejscowości Łaskarzówka (Laskarzowka) koło Gliwic (Gleiwitz), znana również w księstwie opawskim i cieszyńskim.

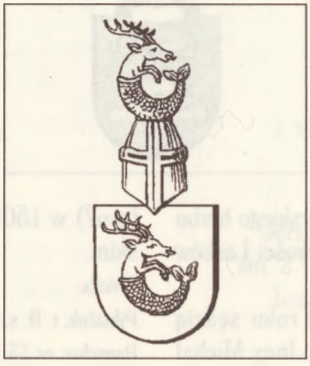
W latach 1415–1418 Janek Laskarz sądził się z Jankiem z Zopowych (Soppau) koło Głubczyc (Leobschuetz) w księstwie opawskim.

W latach 1462–1467 N. Laskarz, występujący w dokumentach księcia Wacława cieszyńskiego, był właścicielem Haźlacha (Haslach) i Kończyc (Kuntschitz) w księstwie cieszyńskim.

Więcej nazwisko to nie występuje.

Źródła:
Pilnáček, t. III, s. 745–746
C.D.S., t. VI, nr 256

LASKI

Szlachta cieszyńska, nazwisko pochodzi od miejscowości Lázy (Łazy) koło Orlovej (Orłowa, Orlau).

W 1469 roku Mikołaj Laski zapisał wiano swojej żonie Machnie.

W 1492 roku (5.10.) Stanisław Lasky występuje w dokumentach cieszyńskich.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 350–351

C.D.S., t. VI, nr 409

(z) LASKOWA

zob.

LASEK

LASKOWIC

zob.

LASKOWSKI

(z) LASKOWIC

zob.

LASEK

LASKOWSKI

(LASSKOWSKI, LASKOWIC)

Prawie nieznana szlachta górnośląska z XV i początków XVI wieku. Nazwisko pochodzi od miejscowości Laskowice (Lasswitz) koło Prudnika (Neustadt). Pilnáček błędnie łączy ich z Laschowskimi z okolic Olesna (Rosenberg).

W 1439 roku podpisana została intercyza małżeńska Katarzyny Laskowicz z Janem von Stosch z księstwa niemodlińskiego. Pełnomocnikami Katarzyny byli: jej ojciec – Zygmunt i bracia Leschken (Leszek) i Droschken (Dzierżek) von Laskowicz.

Zygmunt Lasskowski występuje jeszcze w dokumentach księcia Bolka V opolskiego (głogóweckiego) w 1447 roku; Drżek (Dzierżek) Laskowicz występuje w dokumentach tegoż księcia w latach 1453–1459.

W latach 1477 i 1482 w dokumentach księcia Mikołaja II opolskiego występuje Jassek z Lasskowicz.

Herb nieznany.

Źródła:

C.D.S., t. VI, nr 185, 186, 201, 234, 235, 242, 304, 341

Landbuecher Opp.-Rat., nr 60, 160

LASKOWSKI

zob.

LASEK

LASOT

zob.

TROILO

LASOTA
(LASOTA von TOST, LASSOTA von TOST)

Nobilitowana szlachta z okolicy Toszka (Tost).

W 1534 roku (6.02.) dyplom herbowy otrzymali bracia Wacław Jerzy i Mikołaj (wg Pilnáčka Wacław, Jerzy i Mikołaj). Widocznie posiadali majątki na Morawach, gdyż w 1535 roku wpisani zostali do stanów morawskich.

W 1577 roku w Ołomuńcu (Olomouc, Olmuetz) studiował Krzysztof Lasotinus Tostensis Silesius.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 347–348; t. IV, s. 1283

Doerr, s. 13

Pilnáček, J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 112

LASOTA
zob.
LASSOTA

LASSEK
(LASCHKE, GROTKOWSKI LASSEK gennant)

Przydomek używany w drugiej połowie XV wieku przez przedstawicieli rodu Grotkowskich na Górnym Śląsku, Pilnáček błędnie twierdzi, że był to oddzielny ród.

W 1460 roku Jan Grotkowski zwany Laschke był właścicielem części miasta Dobrodzienia (Guttentag). Występuje on często w dokumentach książąt opolskich Mikołaja II i Jana II Dobrego: w 1478 i 1481 roku – Jan Grotkowski zwany Lassek, w 1480 roku – Jan von Grottkau zwany Laschke, w latach 1483 i 1485 – Jan Lassek. W 1485 roku Jan Grotkowski zwany Lassek kupił od Franciszka Kalinowskiego jego czynsz z Dobrodzienia (Guttentag).

Źródła:

Pilnáček, t. III, s. 745

C.D.S., t. VI, nr 313a, 321, 327, 348, 369, 370

zob.
GROTKOWSKI

LASSEL
zob.
DZIEWUNTY

LASSEL

zob.

KLIMAN

LASSEL

zob.

LESSEL

LASSERWITZ

zob.

LASERWITZ

LASSKOWSKI

zob.

LASKOWSKI

LASSOTA

(LASSOTA von STEBLAU, LASOTA, LESSOTA)

Stary górnośląski ród herbu Odrowąż, wywodzący się z morawskich Odrowążów.

Legendarnym protoplastą rodu był Bartek Lasota, rzekomy obrońca Raciborza (Ratibor) przed Mongołami w 1241 roku. W źródłach występują od XIV wieku, ich siedzibą rodową był Steblów lub Stebłów (Stoeblau). Jego lokalizacja jest dyskusyjna: według Lucae – z księstwa oleśnickiego, Sinapiusa – brzeskiego, Pilnáček wskazuje na Steblów (Steblau) koło Lublińca (Lublinitz), zaś inni historycy – na Stebłów vel Steblów (Stoeblau) koło Koźla (Cosel). Najbardziej prawdopodobna jest ta ostatnia miejscowość, gdyż większość majątków Lassotowie posiadali pod Koźlem (Cosel), a ich główną siedzibą do XVII wieku były sąsiadujące ze Stebłowem (Stoeblau) Błażejowice (Blazeowitz).

Według Sinapiusa – w 1364 roku polskim sędzią w Miliczu (Militsch) w księstwie oleśnickim był Lessotha von Czirnobuschcze (?), było to prawdopodobnie imię własne (Sylwester) i nie miał nic wspólnego z Lassotami górnośląskimi, podobnie jak wymieniany przez niego pod 1242 rokiem kasztelan legnicki Lessota.

W 1350 roku N. Lassota był właścicielem Centawy (Centawa) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz). W latach 1355–1368 w dokumentach księstwa kozielskiego notowany jest Bartłomiej Lessota, w 1380 roku Szczepan Lasotha występu-

je jako świadek w dokumentach księcia Konrada II kozielskiego i oleśnickiego, a w 1383 roku Mikołaj Lassota „de Steblow", właściciel Błażejowic (Blazeowitz), był sędzią ziemskim księstwa głogóweckiego.

W połowie XV wieku wydzieliła się linia z Rokicia (Rokitsch) – obecnie część miejscowości Raszowa (Raschowa) koło Koźla (Cosel). W 1479 roku występuje w dokumentach Jan Lasota z żoną Nizą, właściciel Rokicia (Rokitsch), w 1480 roku Gabriel z Rokicia (Rokitsch), a w 1497 roku – Henryk Lassot z Rokycze.

W 1511 roku (16.09.) ten sam Henryk sprzedał połowę Nieznaszyna (Niesnaschin) koło Koźla (Cosel) staroście kozielskiemu Dzierżkowi Pelce, a w 1513 roku (25.01.) kupił od Krzysztofa von Czornberg połowę Nieznaszyna (Niesnaschin) (tę samą?). Żonaty był z Katarzyną von Stoltz z Gostomi (Simsdorf) koło Prudnika (Neustadt), która po jego śmierci wyszła za mąż za Hermana Kochcickiego z Kochcic (Kochtschuetz) koło Lublińca (Lublinitz).

W 1538 roku właścicielem Rokicia (Rokitsch) był jego syn – Mikołaj Lassota, przyrodni brat Zofii Kochcickiej, córki Hermana. Mikołaj był sędzią ziemskim powiatu strzeleckiego i sławięcickiego. Miał liczne potomstwo, z którego córka – Apolonia była żoną Jerzego Talkenberga z Januszkowic (Januschkowitz) koło Koźla (Cosel), który w 1539 roku zapisał jej wiano na Januszkowicach (Januschkowitz) i „Roschowski" (Roszowice lub Roszowicki Las, Roschowitzdorf oder Roschowitzwald). W 1539 roku dzieli ona spadek z siedmioma niewymienionymi z imienia braćmi, z których czterech było własnych (?), a trzech po zmarłym Samsonie Lasocie. Jej braćmi (synami Mikołaja) byli Jerzy i Samuel.

Samuel odziedziczył po ojcu Łąki Kozielskie (Lenkau), w 1539 roku właścicielem tej miejscowości był Jan (zm. po 1562 r.) (syn Samuela?), starosta powiatu strzeleckiego i sławięcickiego.

Synowie Mikołaja prawdopodobnie przenieśli swoją główną siedzibę do Błażejowic (Blazeowitz), gdyż zaczęli się pisać „Lassota ze Steblowa i Błażejowitz na Rokiciu" (Lasota von Steblau und Blazeowitz auf Rokitsch). W drugiej połowie XVII wieku właścicielami Rokicia (Rokitsch) byli już Beessowie.

Mikołaj (jun.?) był w latach 1558–1580 kanclerzem księstwa opolsko-raciborskiego.

Synem Mikołaja (którego?) był również prawdopodobnie (w pamiętnikach swoich pisze o Mikołaju Kochcickim, synu Hermana, jako o swoim wujku) najwybitniejszy przedstawiciel tego rodu – Eryk Lassota ze Steblowa (Steblau).

Urodził się około 1550 roku, jego rodowym majątkiem były Błażejowice (Blazeowitz). Po studiach w Lipsku i Padwie wrócił na Śląsk, a następnie w latach 1580–1584 walczył w armii hiszpańskiej, w Portugalii i na Azorach. W 1585 roku przybył na dwór cesarza Rudolfa II, kilkakrotnie bywał w Polsce jako poseł cesarski.

Jako dworzanin arcyksięcia Maksymiliana został dowódcą jednego z oddziałów arcyksięcia, wkroczył do Wielkopolski, brał udział w oblężeniu Krakowa, a następnie w bitwie pod Byczyną (Pitschen) i dobrowolnie razem z arcyksięciem udał się do niewoli.

Po powrocie do Pragi cesarz Rudolf II wysłał go w poselstwie do kozaków zaporoskich, gdzie ofiarował im sztandary cesarskie. Z tej wyprawy pozostawił pierwszy dokładny opis życia i obyczajów kozackich.

Zmarł w 1616 roku jako komisarz wojenny Koszyc na Węgrzech (Słowacja). Jego bardzo szczegółowe pamiętniki były dwukrotnie wydane w Niemczech, a wybór dotyczący Ukrainy w języku ukraińskim (Kijów 1890 r.). Opis kozaków ukazał się również w języku polskim.

W pierwszej połowie XVI wieku Steblów (Steblau) i Błażejowice (Blazeowitz) posiadał Walentyn Lassota (zm. po 1557 r.), (brat Mikołaja z Rokicia?), w latach 1538 –1540 występujący kilkakrotnie jako świadek w księgach ziemskich księstwa opolsko-raciborskiego także z przydomkiem „Zawadski" (Zawada – która?). W 1557 roku (27.07.) otrzymał w lenno na okres trzech lat od księcia karniowskiego Jerzego brandenburskiego majątek Nieznaszyn (Niesnaschin) oraz młyn w Karchowie

(Karchwitz) koło Koźla (Cosel), które później posiadał jego syn – Henryk (zm. po 1611 r.).

Córka Walentyna – Aneżka była żoną (x przed 1558 r.) Jerzego von Larisch z Naczęsławic (Gross Nimsdorf). Oprócz Henryka miała brata – Jerzego, sędziego powiatu kozielskiego, siostrę Sczasno (Szczęsną) – Felicitę i prawdopodobnie brata Mikołaja.

Mikołaj ze Steblowa (Steblau) (zm. po 1580 r.), właściciel Błażejowic (Blazeowitz) i Rokicia (Rokitsch), bratanek Mikołaja z Rokicia (Rokitsch), był sędzią ziemskim księstwa głogóweckiego, od 1557 roku kanclerzem księstwa opolsko-raciborskiego, członkiem rady cesarskiej. W 1561 roku kupił Pisarzowice (Schreibersdorf) koło Głogówka (Oberglogau), a w 1562 roku przejął w lenno Lubliniec (Lublinitz). Żonaty był z Małgorzatą, córką Adama von Beess z Karłowic (Katowice, Katzerdorf, Karlsmarkt) koło Brzegu (Brieg), właściciela Rokicia (Rokitsch). W kościele w Pisarzowicach (Schreibersdorf) znajduje się płyta nagrobna zmarłego około 1600 roku Daniela Lassoty (syna?).

Mikołaj i Jan – sędzia okręgu sądowego strzeleckiego i sławięcickiego – posiadali również jakieś majątki w księstwie cieszyńskim, gdyż są notowani w 1562 roku w wykazach szlachty tegoż księstwa.

W latach 1553–1573 Jerzy Lassota (zm. 5.01. 1573 r.) ze Steblowa (Steblau) był komturem komandorii św. Jana w Opawie (Troppau).

Wymieniony wyżej Samuel, syn Mikołaja z Rokicia (Rokitsch), właściciel Łąk Kozielskich (Lenkau), miał prawdopodobnie trzech synów: Samuela jun., Jarosława i Jana oraz córkę – Mariannę. Samuel (zm. 1612 r.), właściciel Makowa (Makau) i Tworkowa (Tworkau) koło Raciborza (Ratibor), był w latach 1578–1587 starostą zamku w Raciborzu (Ratibor) i nadzorcą celnym (Oberstzollbeamte) na Śląsk. W 1594 roku stanowisko starosty zamku przekazał swojemu synowi – Jarosławowi, żonatemu z Maruszą, córką Macieja Charwata z Ligoty Małej (Klein Ellguth) koło Koźla (Cosel).

Samuel jun., żonaty (x 1621 r.) z Marią Salomeą burgr. zu Dohna, zmarł w 1631 roku, zamek w Makowie (Makau) został spalony przez Duńczyków. Miał dwóch synów: Jarosława, Karola i córkę – Elżbietę, żonę Adama Lichnowskiego z Łubowic (Lubowitz) koło Raciborza (Ratibor).

Jan (zm. 1571 r.) – właściciel Łąk Kozielskich (Lenkau) i od 1540 roku Januszkowic (Januschkowitz), w1557 roku był asesorem sądu ziemskiego księstwa opolsko-raciborskiego. Żonaty był z Anną, córką Wacława Kozłowskiego, która po jego śmierci sprzedała Jerzemu von Larisch wieś Raszową (Raschowa) koło Koźla (Cosel). Synem Jana był Jan jun., w 1614 roku właściciel Kotulina (Kottulin) koło Toszka (Tost).

Marianna – córka Samuela, żona Jerzego Strzeli (zm. 1595 r.), po śmierci męża kupiła od swojego szwagra – Kaspra Strzeli wsie: Krzyżkowice (Kroeschendorf), Czartowice (Czartowitz), Kolnowice (Kohlsdorf) i rodowy tej linii Strzelów – Wierzch (Deutsch Muellmen) koło Prudnika (Neustadt). Po niej majątki te odziedziczyła około 1604 roku Ludmiła Lassota, żona N. Osorowskiego, której stopień pokrewieństwa z Marianną trudno ustalić, być może była jej siostrą lub bratanicą. Ludmiła w 1604 roku sprzedała miastu Prudnikowi (Neustadt) wieś Krzyżkowice (Kroeschendorf). W połowie XVI wieku Ewa Lassota (czyja córka?) była żoną Fryderyka Strzeli, wójta w Leśnicy (Leschnitz) koło Strzelec Opolskich (Gross Strehlitz).

W drugiej połowie XVI wieku występuje w dokumentach Paweł (zm. przed 1598 r.) Lassota ze Steblowa (Steblau), żonaty z Elżbietą Strzelą. Możliwe, że wspomniana wyżej Ludmiła była jego córką. Anna – córka Pawła, w 1598 roku (27.07.) podpisała w Domecku (Dometzko) pod Opolem (Oppeln) intercyzę ślubną z Janem Buchtą.

Dietrich – brat dyplomaty cesarskiego Eryka Lassoty, rotmistrz wojsk cesarskich, przeniósł się na teren Dolnej Austrii i w 1606 roku (26.02.) wpisany został do stanów austriackich. Dwukrotnie żonaty: 1. z Reginą von Prandtner (zm. 1608 r.), 2. z Magdaleną von Lesberk (zm. 1623 r.), miał dwóch synów: Jerzego Ehrenreicha i Jana Reinharda, którzy założyli austriackie linie rodu. Linie austriackie wymarły pod koniec XVII wieku.

W ciągu XVII wieku Lassotowie w większości nie posiadali już żadnych majątków, część z nich została skonfiskowana w okresie tzw. rekatolizacji

i w 1644 roku w wykazie biskupa wrocławskiego Karola Ferdynanda Wazy figuruje tylko jeden posiadający majątek – Jan Lassota, katolik.

Linia dolnośląska

Początki tej linii nie są znane i sięgają XV wieku. Niektórzy starsi historycy uważali, że Lassotowie pochodzili z Dolnego Śląska, z księstwa wołowskiego. Przeciwko tym poglądom świadczy fakt, że dolnośląscy Lassotowie jako swoją siedzibę rodową również podawali Steblów (Steblau), a takiej miejscowości na Dolnym Ślasku nie ma.

W 1511 roku zmarł w Legnicy (Liegnitz) Jan Lassota ze Steblowa (Steblau), pochowany został w kościele śś. Piotra i Pawła. W XVI wieku było kilku Janów, których trudno zidentyfikować: w 1545 roku Jan ze Steblowa (Steblau), doktor obojga praw, przebywał na dworze księcia Fryderyka II legnickiego, a następnie był kanclerzem księcia Jerzego II brzeskiego, zmarł w Brzegu (Brieg) 22.05.1572 roku, w wieku 55 lat. W 1555 roku Jan Lassota ze Steblowa (Steblau), właściciel Daszowa (Dahsau) w księstwie wołowskim, był starostą tego księstwa. Inny jeszcze Jan (zm. po 1599 r.) był w 1558 roku właścicielem Czerwonego Kościoła (Rothkirch) w księstwie legnickim, w latach 1561–1581 był on członkiem rady księstwa legnickiego. W 1596 roku właścicielem Czerwonego Kościoła (Rothkirch) był Abraham Lassota ze Steblowa (Steblau).

W XVII wieku siedzibą linii dolnośląskiej stały się Uniejowice (Leisersdorf) koło Złotoryi (Goldberg). W początkach XVII wieku właścicielem tej miejscowości był N. Lassota, żonaty z N. von Seherr z Gościszowa (Giessmannsdorf) w księstwie jaworskim. Miał syna – Jana Ernesta, właściciela Tyńczyka Legnickiego (Klein Tinz), żonatego z N. von Adelsdorf.

Ich syn – Krzysztof Abraham (zm. 30.03.1705 r. w wieku 56 lat) był trzykrotnie żonaty: z N. von Kirschbaum – miał trzech synów, wszyscy w służbie wojskowej. Jeden z nich zginął w wypadku, drugi – w służbie polskiej, pod Rygą w Kurlandii dostał się do szwedzkiej niewoli, w której przebywał dziewięć lat, trzeci – Wolf Zygmunt był kapitanem wojsk polskich. Z drugą żoną – N. von Ratmansfeld (córką pułkownika żandarmerii), dzieci nie miał. Trzecią żoną Krzysztofa Abrahama była Ida Magdalena von Osslew, z którą miał zmarłego w dzieciństwie syna i dwie córki: Euzebię Christianę Elżbietę, urodzoną w Uniejowicach (Leisersdorf) w 1694 roku – zmarłą we Wrocławiu (Breslau) w 1721 roku i Eleonorę Luizę Idę – urodzoną 15 kwietnia 1697 roku, która przeszła na katolicyzm i została zakonnicą. Na nich wymarła dolnośląska linia Lassotów.

Według Sinapiusa – spokrewnieni z dolnośląskimi (?) byli Lasotowie polscy herbu Rawicz, chociaż posiadali zupełnie inny herb. Polscy heraldycy tego nie potwierdzają.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 578–581; t. II, s. 579–581
Blażek, t. I, s. 60; t. IV, s. 40
Pilnáček, t. II, s. 345–347
Wappensagen..., s. 90
Landbuecher Opp.-Rat., nr 145, 209, 222, 225, 232, 235, 252, 258, 276, 284, 324, 329, 333, 342, 355
Zemská kniha..., nr 8, 18, 22, 25, 41, 56, 62, 63, 94, 111, 114, 125, 145, 153
Boehme, t. I, s. 59; t. II, s. 70
C.D.S., t. VI, nr 17, 315, 435, 477, 485; t. XXXIII, s. 46
Randt E., Neue Quellen zur Kenntnis der nationalen Herkunft des oberschlesischen Adels, (w:) Aus Oberschlesiens Vergangenheit und Gegenwart, Gleiwitz 1922, s. 3–23
Schincke C., Der Kreis Neustadt O/S., Geographischgeschichtliches Handbuch, Neustadt 1890, s. 111
Weltzel A., Die Landesbeamte der Fuerstentuemer Oppeln-Ratibor von 1532–1741, (w:) Zeitschrift..., Bd. 12:1874, s. 19–44
Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 83, 116, 118, 129, 140, 152, 161, 180, 192
Tagebuch des Erich Lassota von Steblau..., Halle 1866
Eryka Lasoty i Wilhelma Beauplana opisy Ukrainy..., pod red. Zbigniewa Wójcika., Warszawa 1972
Ritterschaft Teschen – rkp Książnica Cieszyńska – Zbiory Szersznika, sygn. 15 DD III
Stibor J., Regesta českých listin a listů z knížectví opolsko-ratiborského, (w:) Sborník archivních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 59, 60, 62, 65, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 78, 79, 80, 81, 84, 85, 87, 106

LASSOTA

zob.
LASOTA

LASZOWSKI

zob.
LASCHOWSKI

LATOSKI

zob.
BISCHOFSHEIM

LATOSSEK

W 1461 roku występuje w dokumentach Stefan Latossek von Tieschkowitz (Ciężkowice – Czienskowitz koło Koźla?, Czechowice – Schechowitz koło Gliwic? lub Ciochowice – Ciochowitz koło Toszka?), pisarz księcia Mikołaja I opolskiego. Nic więcej o nim nie wiadomo.

Źródła:
Veldtrup, s. 488
C.D.S., t. VI, nr 254

LATOWSKI

Błażek myli ich z Latuskimi, uważając za oleśnicką linię rodu von Bischofsheim – „Bischofsheim Latuski (vel Latowski) genannt". Herby tych dwóch rodów są zupełnie odmienne.

Według Sinapiusa ich siedzibą rodową były Kowale (Kawallen) koło Trzebnicy (Trebnitz), Błażek zaś uważa, że miejscowość ta była siedzibą Bischofsheimów-Latuskich. Na tym etapie badań trudno to rozstrzygnąć i poniższe informacje pochodzą od Sinapiusa.

Henryk von Latowski, właściciel Borkowic (Burgwitz) koło Trzebnicy (Trebnitz), żonaty z Katarzyną von Schier (zm. 12.04.1561 r.), miał syna – Baltazara, który odziedziczył po ojcu Borkowice (Burgwitz).

Baltazar, żonaty z N. von Dyhrn ze Starej Rzeki (Altwasser) koło Głogowa (Glogau), miał dwóch synów: Mikołaja i Baltazara jun. Baltazar jun. był właścicielem Boleścina (Pollentschine) koło Trzebnicy (Trebnitz).

Ród kontynuował Mikołaj, w 1620 roku asesor sądu ziemskiego w Trzebnicy (Trebnitz), był właścicielem Kowali (Kawallen) i Pieruszy (Peruschen) w księstwie oleśnickim. Żonaty dwukrotnie: 1. z He-

leną von Schweidiger z Czernicy (Tschirne) koło Wrocławia (Breslau), 2. z Elżbietą, córką Baltazara von Mutschelnitz z Pieruszy (Peruschen), którą to miejscowość żona wniosła mu w wianie. Z pierwszego małżeństwa miał syna – Baltazara, z drugiego córkę Helenę, żonę (x 1645 r.) Mikołaja von Debschitz z Leśnej (Marklissa) koło Lubina (Lueben) i Gródka (Grottky) koło Wołowa (Wohlau).

Baltazar, właściciel Wierzchowni (Wuerkland) w księstwie głogowskim i Rakłowic (Rackelsdorf) w księstwie oleśnickim, żonaty z Elżbietą von Poser z Górnych Redlic (Ober Raedlitz) koło Wołowa (Wohlau), miał syna – Franciszka Albrechta (zm. po 1706 r.), właściciela Smarkowa (Schmarker) koło Trzebnicy (Trebnitz), żonatego z Marią Heleną von Glaubitz ze Starej Jabłony (Altgabel) koło Szprotawy (Sprottau). Jego syn – Franciszek Adolf (ur. 14.05.1691 r. – zm. 14.05.1706 r.) zmarł w dniu swoich urodzin w wieku 15 lat.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 581–582; t. II, s. 771–772

Blażek, t. II, s. 72

GENEALOGIA

Henryk Latowski
wł. Borkowic
ż. Katarzyna v. Schier
zm. 12.04.1561 r.

Baltazar
wł. Borkowic
ż. N. v. Dyhrn ze Starej Rzeki

Mikołaj
wł. Kowali i Pieruszy
asesor sądu ziemskiego w Trzebnicy
ż. 1. Helena v. Schweidiger z Czernicy
2. Elżbieta v. Mutschelnitz z Pieruszy

Baltazar jun.
wł. Boleścina

Baltazar
wł. Wierzchowni i Rakłowic
ż. Elżbieta v. Poser z Górnych Redlic

Helena
m. (x 1645 r.) Mikołaj
v. Debschitz
z Leśnej

Franciszek Albrecht
zm. po 1706 r.
wł. Smarkowa
ż. Maria Helena v. Glaubitz
ze Starej Jabłony

Franciszek Adolf
ur. 14.05.1691 r. – zm. 14.05.1706 r.

LATSCHINA
(LACZYNA)

Mikołaj Latschina (Laczyna), znany z dokumentów z lat 1442–1455, był wójtem dziedzicznym Koźla (Cosel) na Górnym Śląsku. W 1444 roku (16.03.) wraz ze swoim szwagrem Adamem Kitschką (Kiczka) sprzedali swoje majątki w Dolnej (Dollna) i „Czolakowicze" w księstwie strzeleckim Janowi Nawoyowi z Ligoty (Ellguth). W 1455 roku N. Strolowi (Strzelowi) z Czechlau (Chechło – Chechlau k. Gliwic?) Mikołaj sprzedał majątki Rokicie (Rokitsch) – obecnie część Raszowej (Raschowa) koło Koźla (Cosel) i Łąki Kozielskie (Lenkau).

Był to przydomek – przezwisko, ale nie wiadomo, przedstawiciela jakiego rodu dotyczył.

Źródła:

C.D.S., t. VI, nr 212, 215

Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 103, 106, 107

LATUSKI
zob.
BISCHOFSHEIM

LAU
(LAUE, LAWE)

Stary ród szlachecki pochodzący z Brandenburgii.

W 1763 roku (26.09.) N. von Lau (kobieta) uzyskała inkolat śląski, posiadała Osłowice (Osselwitz) koło Góry Śląskiej (Guhrau).

Karol Gustaw Ludwik, kapitan wojsk pruskich, żonaty z Anną Magdaleną von Briesen, w 1780 roku był właścicielem Psar (Huenern), Gąsiora (Gansahr) i Zawiszowa (Sorge) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Jego brat żył w XIX wieku we Wrocławiu (Breslau).

Źródła:

Zedlitz, t. V, s. 301

Blażek, t. III, s. 95

LAUBSKY

Nazwisko zastępcze rodu von Aulock, używane przez linię z Lubskiej (Laubsky) w księstwie oleśnickim.

zob.
AULOCK

LAUER

zob.
LAUR

LAUR

(LAUR von LAURO und LOEWENECK, LAUER, LAURO)

W 1706 roku (1.10.) szlachectwo czeskie z predykatem „von Lauro und Loeweneck" otrzymał Jan Jerzy Józef Laur, królewski poborca podatków na Śląsku.

Jan Antoni von Lauer w 1724 roku występuje w dokumentach namysłowskich i wrocławskich.

W 1743 roku (28.10.) zmarła we Wrocławiu (Breslau) Maria Elżbieta von Lauro und Loeweneck (żona?), a w 1749 roku (6.10.) również we Wrocławiu (Breslau) zmarła Maria Ludwika.

Jan Chrystian (zm. 2.06.1759 r.) był marszałkiem dworu książąt von Hatzfeld.

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 772
Blażek, t. III, s. 26
Doerr, s. 186

LAURO

zob.
LAUR

LAUSNITZ

zob.
LAUSSNITZ

LAUSSNITZ
(LAUSNITZ)

W 1532 roku (9.09.) dyplom szlachecki (Blażek błędnie twierdzi, że nobilitowany został dopiero w 1555 roku) otrzymał Maciej Laussnitz (ur. ok. 1500 r.), kupiec z Wrocławia (Breslau). Zdobył on olbrzymią fortunę i od 1533 roku był członkiem rady miejskiej i właścicielem Świniar (Schweinern) koło Wrocławia (Breslau), później został mianowany członkiem rady cesarskiej. Żonaty był dwukrotnie: 1. z Jadwigą von Uthmann (zm. 25.05.1552 r.), 2. z Heleną von Kromayer (zm. 10.08.1563 r.). Zmarł 12.10.1572 roku bezpotomnie.

Źródła:

Blażek, t. II, s. 72
Doerr, s. 10

LAUTENSACK

Herb szlachecki z 1699 roku

Herb rycerski z 1731 roku

W 1699 roku (10.03.) otrzymał szlachectwo czeskie pocztmistrz cesarski Jan Piotr Lautensack.

W 1731 roku (13.03.) wpisany został w czeski stan rycerski i otrzymał inkolat śląski (23.07.), radca dworu saskiego i polskiego, a później wiedeńskiego, Fryderyk Grzegorz von Lautensack. W tym samym roku nabył na Górnym Śląsku Sławików (Slawikau), Górki (Górek), Sumin (Summin) i Grzegorzowice (Gregorsowitz) koło Raciborza (Ratibor). Zmarł w listopadzie 1761 roku i pochowany został w Sławikowie (Sławikau).

Wilhelmina Elżbieta (córka?) była żoną nadleśniczego N. von Ingersleben.

Juliusz Gerhard (zm. 8.01.1773 r.) był radcą dworu pruskiego.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 140
Doerr, s. 218
Slawik J., Geschichte des Kirchortes Slawikau, Ratibor 1925, s. 23, 27

LAUTERBACH
(LAUTENBACH)

Ród pochodzący z Hesji, poprzez Brandenburgię przyszedł na Śląsk.

Jerzy von Lauterbach, radca dworu książąt brandenburskich i burmistrz Columbach w Brandenburgii, autor wielu książek, miał syna – Jerzego jun., asesora sądu dworskiego Brandenburgii.

Jego syn – Jan (zm. 1655 r.) przeniósł się na Śląsk. Był właścicielem Biechowa (Beichau) i Słonego (Schloin) w księstwie głogowskim, syndykiem Głogowa (Glogau) i członkiem rady książęcej. Żonaty z Dorotą Winckler, miał córkę – Dorotę (ur. 11.10.1643 r.), urodzoną w Wielkopolsce, we Wschowej (Fraustadt), gdzie jej ojciec przebywał przez kilka lat.

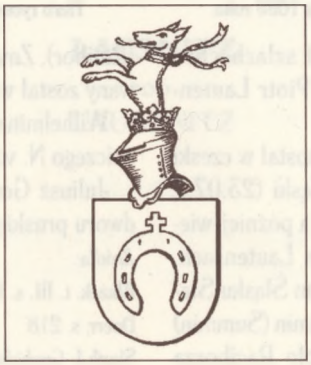
Dorota była dwukrotnie zamężna: 1. (x 15.10. 1658 r.) z Adamem Gregorem (zm. 24.01.1675 r.), członkiem rady miejskiej i wójtem w Legnicy (Liegnitz), 2. (x 1677 r.) z Danielem Albertinim, kapitanem dragonów niemieckich królewskich wojsk polskich. Zmarła 18.05.1680 roku.

Na Górnym Śląsku Barbara Elżbieta Kozlowska była żoną N. von Lauterbach.

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 772–773

LAWE
zob.
LAU

LAWSKI
(*ŁAWSKI*)

Ród polski z okolic Łomży, herbu Pobóg, którego przedstawiciel osiadł na Górnym Śląsku koło Pszczyny (Pless).

Jan Wawrzyniec Lawski w 1709 roku był urzędnikiem książąt pszczyńskich.

Źródła:
Pilnáček, t. II, s. 351

LAZAN

zob.
LASAN

(z) LAZISK

zob.
ORLIK

(z) LAZISK

zob.
SCHONOWSKI

LAZITSKI

zob.
MOZUROWSKI

LEANDER

zob.
DRACHENHEIM

LEBDA

(SEIDLITZ LEBDA genannt)

W XVI wieku przydomek przyjęty przez niektórych przedstawicieli rodu von Seidlitz.

W 1515 roku występuje w dokumentach Jan Seidlitz Lebdo, w 1530 roku bracia von Seidlitz zwani Lebda byli właścicielami Skokowej (Gellendorf) koło Trzebnicy (Trebnitz), w 1574 roku właścicielem tej miejscowości był Melchior von Seidlitz zwany Lebda.

zob.
SEIDLITZ

LEBE

Patrycjat wrocławski. Maciej Lebe w latach 1466–1500 był członkiem rady miejskiej we Wrocławiu (Breslau), zmarł w 1500 roku. Stanowisko to zajął po jego śmierci syn – Maciej jun. (zm. ok. 1510 r.), żonaty z Katarzyną von Schebitz z Magnic (Magnitz) i Chrzanowa (Zaumgarten) koło Wrocławia (Breslau).

Maciej jun. miał trzech synów: Daniela, Jana i Walentyna.

Najmłodszy – Walentyn zmarł bezżennie, Jan (zm. przed 1563 r.) odziedziczył po matce Chrzanów (Zaumgarten) – zmarł bezpotomnie.

Najstarszy – Daniel (zm. przed 1565 r.) odziedziczył Magnice (Magnitz) i w 1563 roku kupił (?) po zmarłym bracie Chrzanów (Zaumgarten). Żonaty z Urszulą von Esslingen, miał syna – Daniela jun., właściciela obu tych miejscowości, żonatego z Reginą von Schlieben. Miał on pięcioro dzieci: Jana Adama, Elżbietę, Małgorzatę, Daniela i Jerzego.

Daniel odziedziczył Chrzanów (Zaumgarten), Elżbieta była żoną Jana von Pritzelwitz zwanego Machnitzki, Małgorzata – żoną Melchiora von Jaloffka. Najstarszy – Jan Adam odziedziczył Magnice (Magnitz). Żonaty z Elżbietą von Reibnitz, miał córkę – Magdalenę, dwukrotnie zamężną: 1. z Dawidem von Guttin zwanym Flottke z Zacharzyc (Sacherwitz) koło Wrocławia (Breslau), 2. z Janem von Kottwitz oraz dwóch synów: Walentyna i Jana – w 1595 roku właściciela Żernik (Suerding) koło Wrocławia (Breslau).

Źródła:

Blażek, t. III, s. 166

GENEALOGIA

Maciej Lebe
zm. 1500 r.
1466–1500 r. –
członek rady m. Wrocławia
|
Maciej jun.
zm. ok. 1510 r.
wł. Magnic i Chrzanowa
1509–1510 r. –
członek rady m. Wrocławia
ż. Katarzyna v. Schebitz

Daniel
zm. przed 1565 r.
wł. Magnic
1563 r. – kupił Chrzanów
ż. Urszula v. Esslingen
|
Daniel jun.
wł. Magnic
i Chrzanowa
ż. Regina v. Schlieben
|

Jan
zm. przed 1563 r.
wł. Chrzanowa
zm. bezpotomnie

Walentyn
zm. bezżennie

Jan Adam
wł. Magnic
ż. Elżbieta v. Reibnitz

Daniel
wł. Chrzanowa

Jerzy

córki:
a) Elżbieta – m. Jan v. Pritzelwitz zw. Machnitzki
b) Małgorzata – m. Melchior v. Jaloffka

Walentyn

Jan
1595 r. – wł. Żernik

Magdalena
m. 1. Dawid v. Guttin zw. Flottke
2. Jan v. Kottwitz

LEBER

Szlachta z okolicy Pszczyny (Pless), znana w XVII wieku.

W 1606 roku Andrzej Leber kupił od Aneżki Rogoyskiej, wdowy po N. Geraltowskim, majątek Mokre (Mokrau) koło Pszczyny (Pless), w następnym roku jednak sądził się z nią o ten majątek.

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 773
Blażek, t. III, s. 140
Pilnáček, t. II, s. 354

LEBINSKI
(ŁEBIŃSKI)

Szlachta polska, osiadła w XVIII wieku na Górnym Śląsku. Herb górnośląskich Lebinskich różni się od wielkopolskich Łebińskich herbu własnego tym, że zamiast strzały i maczugi posiada dwie strzały. W 1763 roku (26.09.) inkolat śląski uzyskał zdymisjonowany porucznik wojsk pruskich –

Karol von Lebinski. W 1787 roku (9.06.) występuje on jako świadek przy sporządzaniu testamentu w Orzeszu (Orzesche) koło Pszczyny (Pless). Karol Ludwik (syn?) (ur. 26.07.1762 r.), porucznik wojsk pruskich, ożenił się w Żorach (Sohrau) w 1791 roku (24.10.) z Józefą von Schalscha i zmarł już w pół roku po ślubie (26.04. 1792 r.).

Źródła:
Blażek, t. III, s. 140
Uruski, t. IX, s. 319

LECHFELD

zob.
LECHNER

LECHNER

(LECHNER von LECHFELD)

W 1695 roku (26.07.) nobilitowany został z predykatem „von Lechfeld" Paweł Lechner, urzędnik księstwa żagańskiego i dyrektor kancelarii książąt Lobkowitzów w Żaganiu (Sagan). Blażek błędnie informuje, że został jednocześnie wpisany w stan rycerski, a w 1704 roku (23.10.) wydano mu dyplom herbowy. Według Doerra, dopiero w 1704 roku wpisany został w stan rycerski.

Źródła:
Blażek, t. III, s. 140
Doerr, s. 187

LECHNITI

(LECHNITI von FRIDENBURG)

Herb szlachecki z 1719 roku

Herb rycerski z 1729 roku

W 1719 roku (18.02.) szlachectwo czeskie otrzymał Jan Antoni Lechniti, poborca podatków w Cieszynie (Teschen). W 1729 roku (3.09.) został on wpisany w stan rycerski z predykatem „von Fridenburg" (Błażek błędnie podaje „von Friedenberg").

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 773
Błażek, t. III, s. 95; t. IV, s. 40
Doerr, s. 202, 216

LEDSKE

zob.
CHORINSKI

LEEFGEN

(LEEFGEN von ROYTGENIS, LEFKEN, LEFFGE)

Ród pochodzący z Niderlandów.

W 1647 roku (16.09.) potwierdzenie szlachectwa otrzymał Herman Leefgen von Roytgenis. Początkowo był on urzędnikiem biskupów wrocławskich, następnie członkiem rady biskupiej oraz kanclerzem księstwa nyskiego. Później w służbie cesarskiej był radcą wyższego urzędu księstw śląskich. Zmarł we Wrocławiu (Breslau) 9.07.1667 roku, pozostawiając tylko córkę.

W 1654 roku był właścicielem Bogunowa (Bogenau) koło Wrocławia (Breslau), później nabył Kwiatków (Blumenthal) i Jodłów (Tannenberg) w księstwie nyskim, a także był właścicielem części Bielawy (Peilau) koło Dzierżoniowa (Reichenbach).

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 773
Błażek, t. II, s. 72
Doerr, s. 129

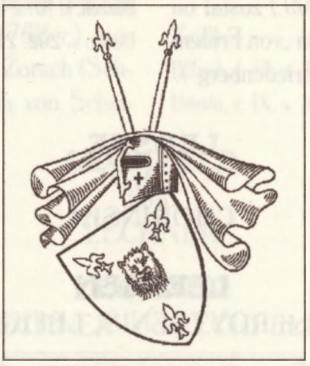
LEFFGE

zob.
LEEFGEN

LEFKEN

zob.
LEEFGEN

LEGATH
(LEGATH von VOLKSTAEDT)

Herb rodu z Turyngii

Szlachta z okolic Pszczyny (Pless). Sinapius błędnie uważa, że jest to zniekształcone nazwisko rodu Lhotskich (Legath – Legoth – Lgoth – Lhot – Lhotski).

Według opisu Pilnáčka posiadali na tarczy herbowej głowę lwa, a po rogach tarczy lilie heraldyczne. Identyczny herb posiadał stary ród patrycjuszy z Erfurtu w Turyngii o tym nazwisku, znany od 1235 roku. Siedzibą rodową w Turyngii była miejscowość Volkstaedt. Prawdopodobnie w XVII lub na początku XVIII wieku zubożali przedstawiciele tego rodu osiedli na Górnym Śląsku.

Jan Fryderyk Legath von Folkstaedt (?), w 1715 roku urzędnik administracji państwa pszczyńskiego, był właścicielem części Ornontowic (Ornontowitz) koło Rybnika (Rybnik). Żonaty (x przed 1704 r.) z Zuzanną Eleonorą, córką Mikołaja Wiplera z Uszyc (Uschuetz), miał cztery córki i syna.

Z córek – Karolina była żoną (x 13.07.1727 r.) Erdmanna Skrbenskiego, właściciela majątku Bzie (Goldmannsdorf) koło Rybnika (Rybnik); Anna (ur. 14.04.1704 r.); Joanna Eleonora Zofia (ur. 19.06. 1718 r.) – żoną Teofila Greibnera; Helena Katarzyna (ur. 24.12.1719 r.) – żoną porucznika armii pruskiej Adolfa Ernesta Sylwiusza von Sach. Syn – Jan Adam, również urzędnik państwa pszczyńskiego, żonaty był (x 10.02.1733 r.) z Ewą Marią von Franken, wdową po N. von Hoff.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 773
Pilnáček, t. III, s. 743
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 234

LEHMANN
(LEHMANN von LINDIGAU)

Pruskie szlachectwo z predykatem „von Lindigau" otrzymał w 1818 roku (21.05.) Chrystian Lehmann. Żonaty był z N.N. i dostał w wianie żony majątki w okolicy Czerwieńska (Rothenburg).

Źródła:

Blażek, t. III, s. 26
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 239

LEHMANN

zob.
PASTERWITZ

LEINING

Nazwisko znane z Bawarii, Nadrenii i Karyntii.

Na Śląsku w 1539 roku doktor prawa Jan von Leining był członkiem rady księcia Fryderyka II legnickiego. W 1547 roku był on starostą księstwa brzeskiego i właścicielem Jankowic (Jenkwitz). Żonaty (x 1565 r.) z Jadwigą, córką Kaspra von Reibnitz z Lipnicy (Leipnitz) w księstwie wołowskim, zmarł w 1574 roku.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 774

LEIPA

zob.
LIPPA

LEISENTRITT

(LEISENTRITT von JULIUSBERG)

Ród mieszczański z Budziszyna (Bautzen) na Górnych Łużycach.

Leopold Leisentritt (ur. 1585 r.) po studiach w Pradze w latach 1598–1601, od 1604 roku zamieszkał we Wrocławiu (Breslau) i pracował w kamerze cesarskiej księstw śląskich, najpierw jako urzędnik, a w latach 1623–1632 był jej sekretarzem. Żonaty (x 23.10.1617 r.) z Marią Ecker (zm. 3.05.1657 r.) z Brabancji, zmarł 15.11. (lub 12) 1664 roku. Miał sześciu synów, którzy opuścili Śląsk oraz dwie córki, z których jedna – Urszula Maria Katarzyna zmarła we Wrocławiu (Breslau) 24.08.1726 roku.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 774
Blażek, t. II, s. 72

LEKOW

Stary ród pomorsko-brandenburski, znany od początków XIV wieku: w 1321 roku występują w źródłach bracia Butze i Conradus de Lecow.

Na Śląsku osiedli na przełomie XVIII i XIX wieku i posiadali majątki w okolicy Góry Śląskiej (Guhrau). W 1827 roku Edward von Lekow nabył majątek Lipowce (Linz) i Zakrzów (Sackerau) koło Góry Śląskiej (Guhrau).

Na początku XX wieku Bertram von Lekow był właścicielem Dolnych i Górnych Szaszorowic (Nieder- und Ober Zapplau), a Ryszard von Lekow (syn Edwarda) – właścicielem Lipowiec (Linz) i Zakrzowa (Sackerau).

Źródła:

Krane, s. 65–66

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 261

LEMBERG

Stary ród dolnośląski znany od XIV wieku. Nazwisko pochodzi od starej nazwy Lwówka Śląskiego (Loewenberg – przedtem Lemberg).

Mikołaj (Nicolaus) de Lemberg występuje w dokumentach książąt legnickich Wacława I i Ludwika I w 1345 roku (9.04.).

Mikołaj (inny) von Lemberg w początkach XV wieku był starostą księstwa wrocławskiego. W 1423 roku Leutir (Łukasz) występuje na dworze księcia Ludwika II legnickiego, Małgorzata von Lemberg (zm. po 1541 r.) była żoną (x 1492 r.) Jerzego von Reibnitz (zm. przed 1531 r.).

W początkach XVI wieku Klemens był marszałkiem dworu księcia Fryderyka II legnickiego. Główne majątki Lembergowie posiadali w księstwie legnickim i głogowskim. Były to: Komorniki (Kummernick) i Siedliska (Siegendorf) koło Legnicy (Liegnitz), Studnica (Steudnitz) koło Złotoryi (Goldberg), Małowice (Kunzendorf) koło Wołowa (Wohlau), Cienin (Langenau) koło Trzebnicy (Treb-

nitz), Czerńczyce (Tschirnitz) koło Głogowa (Glogau).

W 1606 roku Mikołaj von Lemberg, żonaty z Heleną von Berg, był właścicielem Jurcza (Juertsch) koło Wołowa (Wohlau).

Ernest Henryk (zm. 12.05.1721 r.) był właścicielem Komornik (Kummernick) i Czerńczyc (Tschirnitz). Hiob Chrystian (zm. 17.03.1722 r.) (brat poprzedniego?), właściciel Studnicy (Steudnitz) i Siedlisk (Siegendorf), był dwukrotnie żonaty: 1. z N. von Tschesch, 2. z N. von Wiese. Z pierwszą żoną miał dwóch synów, oficerów wojsk pruskich: Hioba Zygmunta i Baltazara Zygmunta oraz córkę – Beatę Juliannę, dwukrotnie zamężną: 1. z Hansem Morycem von Lessel, 2. z Jerzym Fryderykiem von Wiese.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 582–583; t. II, s. 775
Zedlitz, t. III, s. 213
Blażek, t. IV, s. 130
Schles. Wappenbuch, szp. 82
Dorst, t. II, nr 346
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 262

LEMBERG

zob.

EMBERG

LEMOR

(LEMOR de NINELL)

N. Lemor de Ninell – oficer pułku arcyksięcia Wilhelma, pochodzący z terenu dzisiejszej Belgii, w czasie wojny trzydziestoletniej osiadł w miejscowości Osoblaha (Hotzenplotz), gdzie ożenił się z Anną Brueckner. Zmarł bezpotomnie w 1642 roku.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 355

LENCZ

zob.

LENTSCH

LENDERODE

Ród śląski wymieniany przez Heneliusa.

Jan von Lenderode (ur. 1597 r. – zm. 10.10. 1665 r.), doktor obojga praw, był kanonikiem i kustoszem katedry wrocławskiej.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 775
Blażek, t. II, s. 72

LENKE

zob.
SCHICK

LENTSCH

(LENCZ z RYNOLTOWICZ, LENZ von REINERSDORF)

Nazwisko to występuje w dokumentach księcia Bolka V opolskiego (głogóweckiego): w 1453 roku Maciej (Mathei) Lencz z Rynoltowicz występuje jako świadek, zaś w tym samym roku i w 1456 roku ksiądz Jan (Johann) Lensch von Reinersdorf był pisarzem tego księcia.

Nazwisko i miejscowości trudne do identyfikacji. Niemiecką nazwę Lentsch miała miejscowość Łączka (Lentsch) w księstwie nyskim, którą według T. Jurka pod koniec XIII i w początkach XIV wieku posiadał ród von Kiseling. Rynoltowice Pilnáček utożsamia z Rymultowicami lub Ornontowicami koło Gliwic (Gleiwitz). Reinersdorf – nazywało się Komorzno koło Kluczborka (Kreuzburg), jest jednak bardziej prawdopodobne, że chodzi tu o Reinschdorf – Reńską Wieś koło Koźla (Cosel) lub Nysy (Neisse) albo Rennersdorf – Rynarcice koło Głogówka (Oberglogau). Być może wymienione Rynoltowice to również Rynarcice.

W XVI wieku znani są Jakub Lentski, występujący jako świadek w 1525 roku w księgach ziemskich opolsko-raciborskich oraz Johannes Lansky – w latach 1531–1533 kanonik kolegiaty opolskiej. Nie wiadomo jednak, czy można ich łączyć z poprzednimi.

Źródła:

Pilnáček, t. III, s. 747
Zemská kniha..., nr 48
Veldtrup, s. 140, 476
Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 240
C.D.S., t. VI, nr 234; t. XXXIII, s. 34

LENTZ

Ród szlachecki pochodzący ze Szwabii, z miejscowości Karlsfeld.

Na Śląsk przybył w początkach XVIII wieku Chrystian Albert von Lentz, dworzanin księcia Sylwiusza Fryderyka von Wuertemberg z Oleśnicy (Oels), a następnie księcia oleśnickiego Chrystiana Ulryka I. Był autorem kilku druków ku czci tych książąt, m.in. „Panegiricus aeternaturae Gloriae Serenissimo Christiano Ulrico Duci in Silesia Olsnensi...". Żonaty był z Joanną Eleonorą von Felde, dzieci nie miał.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 775–776

LENZ

zob.
LENTSCH

LEPIN

W 1713 roku (28.04.) szlachectwo czeskie otrzymał, według regestów Doerra, Adam Michał Lepin, zaś Blażek i „Schlesisches Wappenbuch" piszą o Janie Lepinie, burmistrzu Lubina (Lueben). Miał on dwóch synów: Jana – magistra filozofii, jezuitę zmarłego w Nysie (Neisse) 30.05.1741 roku i Michała – znanego z dokumentów z 1727 roku.

Źródła:

Blażek, t. II, s. 72
Schles. Wappenbuch, szp. 82
Doerr, s. 198

LESCHITZ

zob.
LESCHKE

LESCHKE

(LESCHITZ, LESCHICZ, *LESZCZYC*)

Śląski ród pochodzenia polskiego, herbu Leszczyc. Sinapius cytuje za Okolskim legendę herbową i wymienia jako protoplastów rodu Dersława Leszczyca (1020 r.) oraz arcybiskupa gnieźnieńskiego – Piotra Leszczyca.

W latach 1500–1606 ród Leschke posiadał Świętoszyn (Schwentroschine) w księstwie oleśnickim.

N. von Leschke był żonaty z N. von Littwitz, miał syna – N., żonatego z N. Postolską z Wielkopolski. Ich córka – N. von Leschke (zm. 1606 r.) ze Świętoszyna (Schwentroschine), była żoną (x około 1599 r.) Wolfa von Schlichting, właściciela Wyszęcic (Wischuetz) i Gryżyc (Krischuetz) w księstwie wołowskim.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 585–586; t. II, s. 778
Blażek, t. II, s. 73
Pilnáček, t. III, s. 747

LESCHKURALT

zob.
LESKURAULT

LESCOURAULT

zob.
LESKURAULT

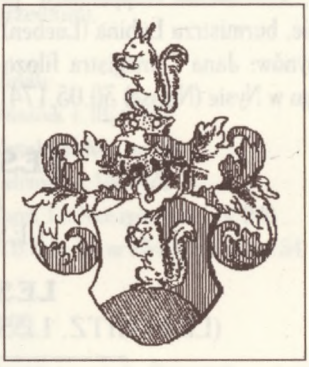
LESKOWSKI

zob.
LYSKOWSKI

LESKURAULT

(LESCOURAULT de la ROCHELLE, LESCOURAULT, LESCHKURAULT)

Stary ród pochodzący z Lotaryngii.

Jan Lescourault de la Rochelle, podpułkownik regimentu Souches armii cesarskiej, brał udział w 1620 roku w bitwie pod Białą Górą. W 1654 roku kupił Štablovice (Stablowitz) i Mikolajíce (Niklowitz) w księstwie opawskim, które należały do tego rodu do XVIII wieku. Żonaty z Julianną von Rotenberg, miał dwóch synów: Zygfryda Jana i Ludwika Ferdynanda.

Zygfryd Jan brał udział w wyprawie węgierskiej, służył w pułku cesarskim Maxhond, następnie w stopniu podpułkownika w Hiszpanii, w pułku Montfortis, a w latach 1683–1684 w nowo utworzonym śląskim pułku piechoty. Przed 1696 rokiem osiadł w okolicy Wołowa (Wohlau), gdzie posiadał Uskorz Wielki (Gross Ausker) (Pilnáček błędnie podaje Oławę), w 1696 roku (6.08.) został wpisany w stan panów. W Opawie (Troppau) ufundował ołtarz św. Walentyna w kościele dominikanów. Żonaty z Anną Marią bar. von Nostitz, miał kilku synów, z których znani są dwaj: Jan Ferdynand Józef (ur. w Opawie 1.08.1693 r.) i Karol Franciszek Józef – właściciel Štablovic (Stablowitz) i Uskorza Wielkiego (Gross Ausker).

Karol Franciszek Józef, żonaty (x 12.08.1708 r.) z Eleonorą (zm. 30.09.1727 r.), córką Adama Fryderyka bar. von Gruttschreiber, zmarł 9.04.1723 roku, pozostawiając syna – Franciszka Zygmunta (ur. ok. 1710 r.), który odziedziczył Štablovice (Stablowitz). Żonaty (x 1731 r.) z Marią Elżbietą von Otislaw z Kopienic (Koppinitz) koło Gliwic (Gleiwitz), miał córkę – Marię Elżbietę, żonę N. Lebieda z Hotěnic na Morawach.

Leopold Franciszek bar. von Leskurault (czyj syn?) wraz z żoną Elżbietą N. w 1735 roku występują w Ondřejovicach (Endersdorf) koło Zlatych

Hor (Zukmantel) jako rodzice chrzestni. W 1791 roku zmarła pod Wiedniem Maria Elżbieta von Holly, z domu bar. von Leskurault.

Ludwik Ferdynand – drugi syn Jana, w 1675 roku właściciel Jabłonki (Klemstein) koło Głubczyc (Leobschuetz) w księstwie opawskim, był dwukrotnie żonaty: 1. z Zuzanną N., 2. z Ewą Katarzyną von Matuschek, miał dwie córki: Barbarę (ur. 30.11.1676 r.) i Maksymilianę Eleonorę (ur. 1682 r.) oraz syna – Karola (ur. 1690 r.).

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 366
Blażek, t. I, s. 61; t. IV, s. 130
Pilnáček, t. III, s. 749
Doerr, s. 176

GENEALOGIA

Jan Lescourault de la Rochelle
wł. Štablovic i Mikolajíc
ż. Julianna v. Rotenberg

Zygfryd Jan
wł. Štablovic i Uskorza Wielkiego
1696 r. – baron
ż. Anna Maria bar. v. Nostitz

Jan
Ferdynand Józef
ur. 1.08.1693 r.

Karol
Franciszek Józef
zm. 9.04.1723 r.
wł. Štablovic
i Uskorza Wielkiego
ż. (x 12.08.1708 r.)
Eleonora bar. v.
Gruttschreiber
zm. 30.09.1727 r.

Franciszek Zygmunt
ur. ok. 1710 r.
wł. Štablovic
ż. (x 1731 r.) Maria
Elżbieta v. Otislaw
z Kopienic

Maria Elżbieta
m. N. Lebied
z Hotěnic

Ludwik Ferdynand
zm. po 1735 r.
wł. Jabłonki
ż. 1. Zuzanna N.
2. Ewa Katarzyna
v. Matuschek

Karol
ur. 1690 r.

córki:
a) Barbara
ur. 30.11.1676 r.
b) Maksymiliana
Eleonora
ur. 1682 r.

LESLIE

Herb hrabiowski

Ród pochodzący ze Szkocji, znany od 1282 roku z hrabstwa Fife.

W pierwszej połowie XVII wieku osiadł w Czechach Walter Leslie, feldmarszałek wojsk cesarskich, dowódca 36 regimentu piechoty i komendant gwardii przybocznej cesarza Ferdynanda III. W 1637 roku (15.03.) uzyskał tytuł hrabiego Rzeszy (Reichsgraf) z predykatem „Hoch- und Wohlgeborne". Posiadał państwo Nové Město, do którego należały również majątki znajdujące się w hrabstwie kłodzkim: Czermna (Tscherbeney), Kudowa (Kudowa) i Słone (Schlaney). W 1662 roku (31.05.) razem z bratem – Aleksandrem uzyskał potwierdzenie tego tytułu.

W 1785 roku majątki te sprzedał Antoni hr. von Leslie, który zmarł 22.02.1802 roku jako ostatni przedstawiciel tego rodu w Austrii.

Źródła:

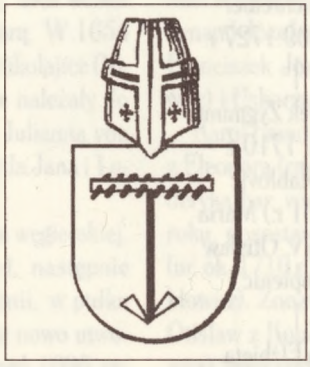
Zedlitz, t. III, s. 220

Blażek, t. I, s. 61

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 298–299

LESSEL

(LASSEL, PIENKOTZKI, PINXEN, RADZIENSKI, WABIENSKI, WABINECK, *RADZIŃSKI, WABIEŃSKI*)

Ród herbu Grabie, według Sinapiusa przybyły w XV wieku na Śląsk i do Polski z Czech.

Według „Adelslexikon" już w 1112 roku występuje w dokumentach śląskich (?) Paulus de Leslau.

Nazwisko pochodzi od imienia Władysław – Ladislaus – Lasło – Lassel – Lessel. Używali bardzo dużo przydomków i nazwisk zastępczych, urobionych od swoich majątków.

Na dworze księcia oleśnickiego Konrada III Białego sen. przebywał Mikołaj Leslaw, w 1446 roku był starostą Oleśnicy (Oels). W 1471 roku jego syn – Mikołaj jun. był członkiem rady księżnej Małgorzaty oleśnickiej.

Od końca XV wieku dzielili się na trzy linie: *Pinkotzki, Radzienski* i *Wabienski*.

Około 1496 roku zmarł bezpotomnie Mikołaj (jun.?) von Leslaw zwany Wabiensky, właściciel majątku Wabienice (Wabnitz) w księstwie oleśnickim.

W początkach XVI wieku, w 1530 roku N. Pinkoczki był właścicielem Piotrkowic (Gross Peterwitz) koło Trzebnicy (Trebnitz), w 1573 roku notowany jest Henryk Lessel zwany Pienkotzky, właściciel Falkowa (?), a w 1580 roku Henryk (ten sam?) Lessel von Pinckssen (Pinkotschine?).

W 1530 roku Jan Radzienski był właścicielem Radziewitz (Radziądz? – Radziunz). W 1550 roku występuje w dokumentach Hans Radzynski, a w 1554 roku Melchior Lessel zwany Radzinski. W 1620 roku Jan von Lessel był członkiem poselstwa Joachima von Maltzan do Warszawy w sprawie sporów granicznych z Wielkopolską.

W XVII i XVIII wieku ród ten posiadał Piotrkowice (Gross Peterwitz), Popęszyce (Poppschuetz) koło Kożuchowa (Freystadt), Michałkową (Michelsdorf) w księstwie świdnickim, Wąbnice (Wembowitz) koło Milicza (Militsch), Wielowieś (Langendorf) i Dziesławice (Distelwitz) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg).

Piotrkowice (Gross Peterwitz) w początkach XVII wieku posiadał N. von Lessel, żonaty (x ok. 1620 r.) z N. hr. von Buchheim.

Popęszyce (Poppschuetz) posiadał N. von Lessel. Żonaty z Anną Izoldą von Glaubitz ze Starego Koźla (Alt Cosel), miał sześcioro dzieci: Ewę Jadwigę, Annę Helenę, Jana Fryderyka, Karola Zygmunta, Franciszka Gottloba i Kaspra Zygmunta.

Jan Moryc (zm. 2.11.1709 r.), właściciel Michałkowej (Michelsdorf), żonaty z Beatą Julianną von Lemberg ze Studnicy (Steudnitz) koło Złotoryi (Goldberg), miał dwóch synów: Karola Zygmunta (ur. 1703 r.) – studenta Akademii Rycerskiej w Legnicy (Liegnitz), zmarłego w czasie studiów 16.06.1722 roku, i Ferdynanda Rudolfa.

Właścicielem Wąbnic (Wembowitz) w drugiej połowie XVII wieku był Jan Zygmunt, żonaty z Marią Postolską. Miał dziewięcioro dzieci: Ernesta Zygmunta, Henryka Zygmunta zmarłego w dzieciństwie, Jana Zygmunta jun., Marię Helenę, Annę Małgorzatę – żonę N. von Schottendorf, Ewę Rozynę – żonę N. von Koschembar, Barbarę Elżbietę, Ewę Elżbietę i Joannę Eleonorę – żonę N. von Hertel.

Wąbnice (Wembowitz) odziedziczył Jan Zygmunt jun., żonaty (x 1713 r.) z Zofią Elżbietą von Kessel z Głuszyny (Glausche) koło Namysłowa (Namslau). Miał on czworo dzieci: Juliannę Zofię (ur. 1714 r.), Jana Wilhelma (ur. 1716 r.), Karola Ferdynanda (ur. 1717 r.) i N. (ur. 1718 r.).

W połowie XVII wieku właścicielami części miejscowości Wielowieś (Langendorf) byli Melchior i Krzysztof Konrad von Lessel, później N., żonaty z N. von Sternberg. Miał on syna – N., właściciela Wielowsi (Langendorf), dwukrotnie żonatego: 1. z Anną Heleną von Prittwitz ze Stradomi Wierzchniej (Ober Stradam) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg), 2. N. von Minsterberg.

Dziesławice (Distelwitz) około 1630 roku posiadał Henryk, żonaty z Heleną, córką Melchiora von Raussendorf z Wilkszyna (Wilxen) koło Środy Śląskiej (Neumarkt). Miał syna Henryka jun. i córkę Helenę – niezamężną.

W 1681 roku wdowa po Zygmuncie von Lessel wraz z dziećmi była właścicielką jakiegoś majątku koło Zielonej Góry (Gruenberg).

Pod koniec XVII wieku przedstawiciele tego rodu pojawiają się również na Górnym Śląsku. W księgach metrykalnych Bytomia (Beuthen) zanotowano chrzest Leopolda (ur. 13.11.1689 r.) – syna Jakuba i Jadwigi Radzieńskich. Prawdopodobnie pochodzili z wielkopolskich Radzieńskich.

Przedstawiciele tego rodu osiadli w Polsce przyjęli nazwiska Radziński (Radzieński) i Wabieński.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 583; t. II, s. 776–777

Pilnáček, t. I, s. 60–61

Dorst, t. II, nr 321

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 301

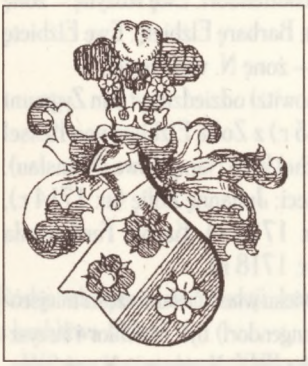
Pfotenhauer, Der Adel des Fuerstenthums Oels im 16. Jahrhundert, (w:) Zeitschrift..., Bd. 21:1887, s. 318–368

LESSOTA

zob.

LASSOTA

LEST

Stary dolnośląski ród pochodzący z księstwa brzeskiego, legnickiego i głogowskiego, znany od połowy XV wieku. Za swoją siedzibę rodową uważali Skałę (Hohlstein) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg), którą posiadali od początków XVI wieku.

W 1446 roku Anna von Lest (zm. po 1495 r.) była żoną Dypranda von Reibnitz (zm. przed 1495 r.) z Gilowa (Girlachsdorf) koło Dzierżoniowa (Reichenbach). W 1469 roku Jan von Lest z Abrahamem burgr. von Dohna byli dowódcami oddziału śląskiego, biorącego udział w polskiej wyprawie na Węgry.

W 1519 roku Anna – córka Krzysztofa z Krzyżowic (Kreisewitz) i Szydłowic (Scheidewitz) w księstwie brzeskim, była żoną Albrechta von Reibnitz z Krzyżowic (Kreiselwitz) koło Wrocławia (Breslau).

Od XVI wieku ród podzielił się na kilka linii, z których najważniejsza była główna *linia ze Skały (Hohlstein).*

Linia ze Skały (Hohlstein), Czernicy (Langenau) i Wojcieszowa (Kauffung)

W początkach XVI wieku właścicielem Skały (Hohlstein) był Adam von Lest, żonaty z N. von Riemen. W 1513 roku odbudował zamek w tej miejscowości, zniszczony w 1426 roku przez husytów. Majątek po nim przejął jego syn – N., żonaty z N. von Reder z Proboszczowa (Probsthain) koło Złotoryi (Goldberg). Następnym właścicielem był wnuk Adama – N., który oprócz Skały (Hohlstein) posiadał Czernicę (Langenau) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg). Żonaty z N. von Hochberg ze Starej Kraśnicy (Alt Schoenau) koło Złotoryi (Goldberg), miał kilkoro dzieci, m.in. Annę (zm. 1618 r.) – żonę Fryderyka von Mohl z Miłoradzic (Muehlraedlitz) koło Lubina (Lueben).

Następnym właścicielem Czernicy (Langenau) był N. (syn poprzedniego?), żonaty z N. von Axleben zwaną Magnus. Miał kilkoro dzieci, z których – Urszula Katarzyna była żoną Joachima von Spiller z Maciejowca (Matzdorf) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg).

Na przełomie XVI i XVII wieku właścicielem Skały (Hohlstein) był Adam von Lest, członek rady cesarskiej i od 1603 roku starosta księstwa świdnicko-jaworskiego.

Wolfram von Lest, właściciel Czernicy (Langenau), Wojcieszowa (Kauffung), Płoszczyzny (Flachenseiffen) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg) i Radzimowic (Altenberg) koło Jawora (Jauer), był żonaty (x 1637 r.) z Marianną, córką Adama von Gersdorff, właściciela Sichowa (Seichau) koło Jawora (Jauer) i Nielestna (Waltersdorf) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg), wdową po Henryku von Spiller z Dziwiszowa (Ober

Berbisdorf) koło Jeleniej Góry (Hirschberg). Mieli oni syna i pięć córek, z których tylko cztery przeżyły ojca: Kunegunda Barbara, Ewa Sabina, Anna Helena i Marianna.

Elżbieta von Lest (ur. 1638 r. – zm. 1674 r.) z Czernicy (Langenau) była pierwszą żoną Maksymiliana (ur. 1632 r. – zm. 1677 r.) von Gaffron ze Stradomi Wierzchniej (Ober Stradam) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg), właściciela Stanicy (Haltauf) koło Strzelina (Strehlen). Drugą jego żoną (x ok. 1675 r.) była Helena von Lest (córka Wolframa?) z Wojcieszowa (Kauffung).

Melchior – właściciel Czernicy (Langenau) i Górnego Wojcieszowa (Ober Kauffung), żonaty z Jadwigą von Canitz, miał syna – Melchiora Wilhelma, który zginął w pojedynku 20.06.1665 roku, pochowany został 6.05.1666 roku w Sarbach (Schreibendorf) koło Strzelina (Strehlen).

Oswald – właściciel Czernicy (Langenau), był żonaty (x 1678 r.) z Magdaleną Tugendreich, córką Jana von Reibnitz i Marianny von Nostitz.

Abraham Ludwik von Lest, właściciel Górnego Wojcieszowa (Ober Kauffung), był żonaty (x 6.01. 1688 r.) z Jadwigą Emerencją, córką Krzysztofa Gottlieba von Nimptsch, właściciela Dolnej Lipy (Nieder Leipe) koło Jawora (Jauer) i Elżbiety von Kottwitz. Miał córki – bliźniaczki (ur. 6.10.1688 r.): Magdalenę Elżbietę i Katarzynę Jadwigę – żonę (x 15.10.1704 r.) Jana Chrystiana von Rosenpusch z Górnej Lipy (Ober Leipe) koło Jawora (Jauer).

Abraham Ludwik był, według Blażka, ostatnim przedstawicielem rodu i zmarł 5.08.1689 roku.

Przedstawiciele innych linii

W 1553 roku właścicielem Parchowa (Prachau) koło Lubina (Lueben) był Henryk von Lest, w 1559 roku starosta stanowego państwa sycowskiego. Żonaty z N. von Rothkirch z Ogrodziska (Sproettchen) koło Lubina (Lueben), miał N. córkę – żonę Melchiora von Haugwitz z Brodowa (Brodelwitz) koło Lubina (Lueben).

W 1559 roku Jan Arnold, sędzia dworski i członek rady biskupów wrocławskich, był właścicielem Biskupowa (Bischoffswaldau) w księstwie nyskim.

W 1592 roku Adam był właścicielem Pawłowic Małych (Klein Pahlowitz) w księstwie legnickim.

W 1626 roku Melchior von Lest był właścicielem Pieszkowa (Petersdorf) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg).

W początkach XVII wieku właścicielem Rząsin (Welkersdorf) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg) był N. von Lest, żonaty z N. von Kopisch. Jego syn – Melchior, żonaty z Anną von Schliebitz, został w 1645 roku (28.01.) zabity przez żołnierzy.

N. von Lest, żonaty z Magdaleną von Loeben z Marcinowic (Merzdorf) koło Jawora (Jauer), był właścicielem Bartniczek (Cunzendorf) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg). Miał syna – Karola Krzysztofa, właściciela Bartniczek (Cunzendorf) i Goślinowa (Gassendorf) w księstwie legnickim. Jego synem był Baltazar, żonaty z Marią Elżbietą von Braun z Legnickiego Pola (Wahlstatt).

W połowie XVII wieku również Melchior, właściciel Sędziszowa (Roeversdorf) koło Złotoryi (Goldberg) oraz Bolkowic (Polkau) koło Jawora (Jauer), był członkiem rady cesarskiej i kanclerzem księstwa świdnicko-jaworskiego. W 1654 roku ufundował ołtarz dla kościoła franciszkanów w Jaworze (Jauer).

W 1658 roku Jan Wolf, właściciel Trzęsowa (Rostersdorf) w księstwie głogowskim, był deputowanym stanów księstwa wołowskiego.

Przedstawiciele tego rodu posiadali również majątki na śląskiej części Górnych Łużyc: Jan Henryk był właścicielem Górnego Stanowa (Ober Rengersdorf) i Torgau. Żonaty z Barbarą Zofią von Nostitz, miał trzy córki, z których Zuzanna Zofia (ur. 1659 r.) była żoną Jana Jerzego von Seidlitz, właściciela Chobieni (Koeben) w księstwie głogowskim. Zmarła 27.11.1713 roku, pochowana została w kościele śś. Piotra i Pawła w Legnicy (Liegnitz). Jej siostra – Elżbieta Eleonora, była żoną (x 1682 r.) Ehrenfrieda Waltera von Tschirnhaus, właściciela Sławnikowic (Kiesslingswalde) koło Zgorzelca (Goerlitz).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 583–585; t. II, s. 777–778
Zedlitz, t. III, s. 221–222
Blażek, t. I, s. 61

LESTWITZ

(LESTWITZ WANDRITSCH genannt, LESTWITZ SULKOWSKI genannt)

Herb rodowy

Herb linii Wandritsch

Herb szlachecki

Herb baronowski

Stary rycerski ród śląski, herbu Nowina. W XVII wieku w herbie baronowskim figurę heraldyczną herbu Nowina zamieniono na kotwicę. Według legendy rodowej, podanej za Okolskim i Sinapiusem, w początkach XII wieku osiadł na Śląsku kotlarz o imieniu (przezwisku) Nowina. Jego syn w 1121 roku był rycerzem Bolesława Krzywoustego.

W dokumentach występują od połowy XII wieku, ich siedzibą rodową było Wądroże (Wandritsch) koło Wołowa (Wohlau) i początkowo używali nazwiska „Wandritsch", a od miejscowości Sułków (Sulkau) używali zamiennie nazwiska Sulkowski.

W 1264 roku Stefan de Wandritsch przebywał na dworze księcia Henryka wrocławskiego.

W 1288 roku Friczko de Wandritsch występuje jako świadek w akcie fundacyjnym szpitala św. Mikołaja Krzyżaków z czerwoną gwiazdą w Legnicy (Liegnitz).

W 1378 roku Jan von Lestwitz był właścicielem Starego Wołowa (Alt Wohlau), w 1380 roku Hannos Lezwitz przebywał na dworze księcia Henryka głogowskiego, w 1415 roku notowany jest Szymon Lestwitz zwany Sbiluta; jego potomkowie podzielili ród na kilka linii. Większość linii wymarła w ciągu XVII i XVIII wieku, a ostatni męski przedstawiciel tego rodu na Śląsku – Karol Rudolf von Lestwitz zmarł 27.08.1803 roku, zaś w linii żeńskiej – Joanna Julianna – żona Karola Jerzego Jana Fryderyka von Gfug, zmarła 31.03.1824 roku.

Linia z Sułkowa (Sulkau) – Sulkowscy

Najstarszym, znanym przedstawicielem tej linii był żyjący około 1415 roku Szymon von Lestwitz zwany Sbiluta. Jego synem był Jan (ok. 1461 r.), noszący również przydomek Sbiluta. Żonaty był

z Agnieszką N., miał córkę – Annę, żonę (x przed 1513 r.) Piotra von Kirstein i syna – Janka Sbilutę, znanego z dokumentów z lat 1512 i 1519, właściciela Sułkowa (Sulkau), żonatego z Barbarą N. Miał on trzech synów: Symeona, Jana i Jerzego oraz dwie córki: Elżbietę i Annę.

Symeon – właściciel Sułkowa (Sulkau), zmarł bezdzietnie około 1574 roku. Również bezdzietnie zmarł jego brat – Jan. Trzeci z braci – Jerzy (zm. ok. 1583 r.), odziedziczył po bracie Sułków (Sulkau). Miał córkę – Barbarę, żonę (x1584 r.) Baltazara von Pogrell z Targoszyna (Bersdorf) koło Jawora (Jauer) oraz trzech synów, z których dwaj byli założycielami nowych linii: Jerzy jun. – *linii z Wądroża (Wandritsch)* i Jan Sułkowski – *linii ze Ślubowa (Schlaube)* koło Góry Śląskiej (Guhrau), z której część osiadła w Brandenburgii.

Sułków (Sulkau) odziedziczył początkowo Jerzy jun., sprzedał go swojemu średniemu bratu – Adamowi, żonatemu z Urszulą von Lestwitz, który również sprzedał ten majątek.

Linia Jerzego jun. zwanego Wandritsch z Wądroża (Wandritsch)

Założycielem tej linii był Jerzy jun. zwany Wandritsch – syn Jerzego z Sułkowa (Sulkau). W spadku otrzymał Sułków (Sulkau), który sprzedał swojemu bratu – Adamowi. Żonaty z N.N., otrzymał w wianie żony Tarpno (Tarpen) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Miał dwie córki: Katarzynę i Jadwigę oraz dwóch synów: Bartłomieja i Jana.

Bartłomiej, właściciel Tarpna (Tarpen), żonaty z Barbarą, córką Kaspra von Kreckwitz, zmarł w 1575 roku bezdzietnie. Jego brat – Jan, zwany Wandritsch, właściciel Borszyna Małego (Kaltebortschen) koło Góry Śląskiej (Guhrau), odziedziczył po bracie Tarpno (Tarpen), które w 1575 roku sprzedał Zygmuntowi von Lestwitz z *linii Ślubów (Schlaube)*. Miał czworo dzieci: Jana jun., Ernesta, Barbarę i Sarę.

W 1556 roku Walentyn Wandritsch był właścicielem Wikliny (Wikoline) koło Góry Śląskiej (Guhrau), jego starszy brat N. posiadał Sułów Mały (Klein Saul).

W 1594 roku (17.01.) Kasper von Lestwitz zwany Wandritsch (syn Walentyna?), nadzorca lasów klasztoru w Trzebnicy (Trebnitz), właściciel Wikliny (Wikoline), pochowany został w kościele parafialnym w Trzebnicy (Trebnitz).

Linia ze Ślubowa (Schlaube) – brandenburska

Linię tę założył syn Jerzego – Jan von Lestwitz zwany Sułkowski, zmarły ok. 1577 roku (wg innych informacji zginął na Węgrzech w 1592 roku), właściciel Ślubowa (Schlaube) koło Wołowa (Wohlau) i Wierzowic Wielkich (Gross Wiersewitz) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Żonaty z Anną Barbarą von Mutschelnitz, miał dwie córki: Barbarę (zm. ok. 1574 r.) – żonę Zygmunta von Frobelwitz i Małgorzatę (zm. przed 1580 r.) – żonę Jerzego von Borschnitz oraz trzech synów: Zygmunta – założyciela *domu Żuchlów Górny (Ober Schuettlau)*, Jana jun. – założyciela *domu Ślubów (Schlaube)* i Melchiora – założyciela *linii tzw. śląskiej*.

Jan jun., właściciel Ślubowa (Schlaube), żonaty z Anną – siostrą Ernesta von Seherr z Wygnańczyc (Weigmannsdorf) koło Wschowy (Fraustadt), miał dwie córki: Annę – żonę Mikołaja von Salisch z Jaźwin (Werndorf) koło Trzebnicy (Trebnitz) i Urszulę – żonę Dietricha von Baruth, zmarłego w 1620 roku w niewoli tureckiej oraz trzech synów – Krzysztofa, Jerzego Ernesta i Joachima.

Najstarszy – Krzysztof (zm. 1.05.1636 r.), właściciel Ślubowa (Schlaube), był dwukrotnie żonaty: 1. z Barbarą (zm. 7.12.1618 r.), córką Kaspra von Schindel, 2. (x 1622 r.) z Heleną, córką Hieronima von Koeckritz (zm. 1631 r.). Z drugą żoną dzieci nie miał, z pierwszą córkę – Annę Elżbietę (ur. 7.01.1617 r.), żonę (x 1636 r.) Fryderyka von Hock z Miłogoszczy (Muehlgast) koło Wołowa (Wohlau), synów: Krzysztofa Fryderyka – żonatego z Barbarą von Oppeln i Jerzego Ernesta.

Jerzy Ernest (zm. 1656 r.), właściciel Ślubowa (Schlaube), żonaty był trzykrotnie: 1. z Anną Barbarą, córką Zygmunta von Schier z Czeladzi (Tschilesen) koło Góry Śląskiej (Guhrau), 2. z Heleną, córką Henryka von Niebelschuetz, 3. z Anną, córką Jana von Raeckel, wdową po Abrahamie von Kreckwitz. Z pierwszą żoną miał syna – Krzysztofa Zygmunta, z drugą – syna Jana Jerzego, z trzecią – pięcioro dzieci: Jerzego Ernesta jun., Annę Helenę, Fryderyka, Barbarę Helenę i Krzysztofa.

Jan Jerzy (ur. 14.08.1642 r. – zm. 1707 r.) – syn Jerzego Ernesta, żonaty z Anną Heleną von Niebelschuetz, miał syna – Jana Jerzego jun. (ur. 1688 r. – zm. 27.07.1767 r.), generała-porucznika armii pruskiej, wybitnego wojskowego, żonatego z Anną Heleną von Kottwitz (zm. 1740 r.). Jego syn – Jan Zygmunt (19.06.1718 r. – zm. 16.02.1788 r.) poszedł w ślady ojca – był generałem-majorem armii pruskiej. Żonaty z Katarzyną Szarlottą von Treskow (ur. 3.01.1754 r. – zm. 14.01.1789 r.), miał tylko córkę – Helenę Szarlottę (zm. 23.02.1803 r.), na której wymarła *linia ze Ślubowa* (Schlaube).

Średni syn Jana jun., a brat Krzysztofa – Jerzy Ernest (zm. 1647 r.), właściciel Ślubowa (Schlaube), żonaty z Urszulą, córka Zygmunta von Schirn, wdową po Erneście von Dyhrn, miał dwóch synów: Jana Zygmunta, zmarłego przed ojcem w 1640 roku i Joachima Ernesta.

Joachim – trzeci z synów Jana jun., a brat Krzysztofa i Jerzego Ernesta, był właścicielem Miechowa (Mechau) i Luboszyc (Lauersitz) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Żonaty z Marianną, córką Jerzego von Looss z Osetna (Osten) koło Góry Śląskiej (Guhrau), miał córkę – Annę Joannę, żonę (x 1646 r.) Krzysztofa Fryderyka von Lestwitz z Czerńczyc (Tschirnitz) w księstwie głogowskim.

Dom Żuchlów Górny (Ober Schuettlau)

Założycielem *domu Żuchlów Górny (Ober Schuettlau)* koło Góry Śląskiej (Guhrau) był najstarszy syn Jana von Lestwitz zwanego Sulkowskim – Zygmunt, brat Jana jun. ze Ślubowa (Schlaube) i Melchiora – założyciela *linii tzw. śląskiej*.

Zygmunt (zm. 1580 r.) w 1575 roku kupił od Jana von Lestwitz zwanego Wandrisch – Tarpno (Tarpen), a w 1580 roku od Melchiora von Raussendorf – Żuchlów Górny (Ober Schuettlau). Żonaty z Anną (zm. 17.02.1592 r.), córką Jerzego von Frankenberg z Borowa (Krumpach) koło Trzebnicy (Trebnitz), miał dwie córki: Barbarę – żonę Albrechta von Kreckwitz i Annę – żonę Sebastiana von Tschammer oraz syna – Jana.

Jan, sędzia ziemski w Górze Śląskiej (Guhrau), odziedziczył po ojcu Żuchlów Górny (Ober Schuettlau), Tarpno (Tarpen) i Bartodzieje (Zeippern), zmarł w wieku 48 lat, 23.03.1621 roku. Żonaty był dwukrotnie: 1. z Ewą, córką Tymona vel Thammes von Brauchitsch z Kochlic (Kuchelberg) w księstwie legnickim, 2. (x 1608 r.) z Barbarą, córką Jerzego von Stosch. Z pierwszą żoną miał kilkoro dzieci, z których wieku dojrzałego dożył tylko syn – Zygmunt, z drugiego małżeństwa miał pięcioro dzieci: Jana Jerzego – zmarłego w wieku pięciu lat, Annę Mariannę – dwukrotnie zamężną: 1. (x 1629 r.) z Bernardem Zygmuntem von Looss, 2. (x 1649 r.) z Janem Jerzym von Kalckreuth, Barbarę – żonę (x 26.10.1631 r.) Jana Ernesta von Hock ze Szklar (Glaesersdorf) koło Lubina (Lueben), Jadwigę – żonę (x 5.06.1633 r.) Ottona Konrada von Nostitz i Fryderyka – zmarłego po urodzeniu.

Zygmunt – najstarszy syn Jana, właściciel Tarpna (Tarpen) i Bartodziejów (Zeippern), zmarł w 1626 roku na Węgrzech. Żonaty (x 19.10.1621 r.) z Anną, córką Fryderyka von Hock z Miłogoszczy (Muehlgast) – dzieci nie miał.

Linia Melchiora z Wierzowic Wielkich (Gross Wiersewitz) tzw. śląska

Założycielem tej linii był najmłodszy syn Jana von Lestwitz zwanego Sulkowski – Melchior (zm. po 19.03.1596 r. – data sporządzenia testamentu), właściciel Wierzowic Wielkich (Gross Wiersewitz) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Żonaty z Eufrozyną von Littwitz, miał dwie córki: Barbarę (zm. 1622 r.) – żonę Fryderyka von Mutschelnitz i Urszulę (zm. 1638 r.) – trzecią żonę Fryderyka von Kreckwitz z Niechlowa (Nechlau) koło Góry Śląskiej (Guhrau) oraz czterech synów: Baltazara, Zygmunta, Melchiora jun. i Adama.

Najstarszy – Baltazar (zm. 1641 r.), sędzia dworski i ziemski państwa Żmigród (Trachenberg), właściciel Pietrowic Małych (Klein Peterwitz) koło Milicza (Militsch), żonaty z N. von Salisch z Jaźwin (Werndorf) koło Trzebnicy (Trebnitz), wdową po Henryku von Kosligk, miał trzy córki: Eufrozynę (zm. 1638 r.) – żonę Baltazara von Littwitz, Małgorzatę – żonę Melchiora von Littwitz i Urszulę – żonę Baltazara von Bock.

Zygmunt – brat Baltazara (ur. ok. 1551 r. – zm. 5.12.1617 r.), właściciel Czerńczyc (Tschirnitz)

i Gollgowitz (brak odpowiednika polskiego) w księstwie głogowskim, był dwukrotnie żonaty: 1. z Anną (zm. 17.06.1606 r. w wieku 18 lat) – córką Fryderyka von Schellendorf z Goliszowa (Goellschau) koło Złotoryi (Goldberg), 2. z Barbarą – córką Jerzego von Stosch z Wądroża (Wandritsch). Z pierwszą żoną miał córkę Eufrozynę – żonę Jana von Unruh z Wągrodu (Wendstadt) koło Góry Śląskiej (Guhrau) i syna – Krzysztofa Fryderyka. Z drugą żoną miał syna, Jerzego Albrechta, który zginął na wojnie, Annę Barbarę – żonę (x 1639 r.) Jerzego von Langenau i Zygmunta jun. Z synów jedynie Krzysztof Fryderyk i Zygmunt jun. mieli potomstwo.

Krzysztof Fryderyk (ur. 1.01.1605 r.), asesor sądu w Głogowie (Glogau), właściciel Czerńczyc (Tschirnitz), był dwukrotnie żonaty: 1. z Jadwigą – córką Fryderyka von Sack ze Zwierzyńca (Thiergarten) w księstwie głogowskim, 2. (x 1646 r.) z Anną Joanną – córką Joachima von Lestwitz z Miechowa (Mechau) koło Góry Śląskiej (Guhrau). Z pierwszą żoną miał siedmioro dzieci, z których dwoje zmarło po urodzeniu, pozostałe to: Jan Fryderyk, Krzysztof Zygmunt, Krzysztof Fryderyk jun., Jerzy Ernest I i Jerzy Ernest II. Z drugą żoną również miał siedmioro dzieci: Wolfa Joachima (ur. 1647 r.) – właściciela Miechowa (Mechau), Jerzego Ernesta, Adama Wacława – właściciela Smolca (Schmolz) koło Wrocławia (Breslau), Mariannę, Baltazara, Jana i Annę Jadwigę.

Zygmunt jun. – brat Krzysztofa Fryderyka, właściciel Gollgowitz, żonaty z N. – córką Jerzego bar. von Kittlitz, miał dwie córki: Barbarę Zofię i N. oraz syna – Krzysztofa Zygmunta.

Trzeci z synów Melchiora – Melchior jun. (ur. 1584 r. – zm. 1647 r.), właściciel Wierzowic Wielkich (Gross Wiersewitz), żonaty z Barbarą – córką Kaspra von Kreckwitz, miał jedenaścioro dzieci: Melchiora, Mariannę – żonę Jerzego Ernesta von Schier, Zygmunta, Barbarę, Eufrozynę (zm. 1647 r.), Annę Marię (zm. 1647 r.), Urszulę, Helenę, Małgorzatę, Jadwigę i Adama.

Najmłodszy – Adam (ur. 1634 r. – zm. 15.08. 1669 r.) kontynuował ród, żonaty był z Anną Barbarą von Stoessel (zm. 14.03.1696 r.), miał syna – Adama Melchiora (ur. 6.06.1663 r. – zm. 13.05. 1719 r.), właściciela Wierzowic Wielkich (Gross Wiersewitz), żonatego z Urszulą Elżbietą von Schweinitz (ur. 16.01.1673 r. – zm. 13.06.1728 r.) z Lubnowa (Liebenau) koło Wołowa (Wohlau). Jego syn – Adam Fryderyk (ur. 24.08.1718 r.), właściciel Wierzowic Wielkich (Gross Wiersewitz), żonaty z Karoliną Szarlottą von Goldbeck, był ostatnim męskim przedstawicielem tej linii rodu. Miał tylko córkę – Joannę Juliannę (ur. 1756 r. – zm. 31.03.1824 r.), żonę Karola Jerzego Jana Fryderyka von Gfug, która była ostatnią przedstawicielką całego rodu.

Czwarty syn Melchiora – Adam, był założycielem *linii baronowskiej.*

Linia baronowska z Pietrowic Małych (Klein Peterwitz)

Założycielem tej linii był Adam – syn Melchiora z Wierzowic Wielkich (Gross Wiersewitz), żonaty z Barbarą – córką Henryka von Koschligk z Pietrowic Małych (Klein Peterwitz) koło Milicza (Militsch) lub Góry Śląskiej (Guhrau). Miał syna – Jana Henryka (ur. 1624 r.), który po matce odziedziczył Pietrowice Małe (Klein Peterwitz). Żonaty (x 31.10.1651 r.) z Heleną – córką Walentyna von Stoessel z Chełmu (Bartsch) koło Wołowa (Wohlau), w 1667 roku (5.10.) otrzymał tytuł barona czeskiego. Miał córkę – Barbarę Helenę i syna Walentyna Godfryda (ur. 10.08.1655 r.), zmarłego w kilka miesiecy po urodzeniu. Na nim wymarła *linia baronowska.*

Pilnáček twierdzi, że jakiś Jerzy Wilhelm bar. von Lestwitz (ur. 1684 r. – zm. 1750 r.) był generałem armii cesarskiej. Prawdopodobnie jednak nie pochodził ze Śląska.

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 586–592; t. II, s. 778
Zedlitz, t. III, s. 222–223
Blażek, t. II, s. 73–74
Pilnáček, t. II, s. 358
Doerr, s. 152
Wappensagen, s. 92
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 302

GENEALOGIA

1. Linia z Sułkowa – Sułkowscy

Szymon von Lestwitz zwany Sbiluta
ok. 1415 r.

Jan zwany Sbiluta
ok. 1461 r.
ż. Agnieszka N.

Janek Sbiluta
1512, 1519 r. –
wł. Sułkowa
ż. Barbara N.

Anna
m. (x przed 1513 r.)
Piotr v. Kirstein

Symeon
wł. Sułkowa
zm. bezdzietnie ok. 1574 r.

Jan
zm. bezdzietnie

Jerzy
ok. 1583 r. –
wł. Sułkowa

córki:
a) Elżbieta
b) Anna

Jerzy jun.
wł. Sułkowa
sprzedał majątek Adamowi

linia z Wądroża

Adam
wł. Sułkowa
ż. Urszula v. Lestwitz
sprzedał Sułków

Jan

linia ze Ślubowa

Barbara
m. (x 1584 r.) Baltazar
v. Pogrell z Targoszyna

2. Linia Jerzego jun. zwanego Wandritsch

Jerzy jun. v. Lestwitz zwany Wandritsch
Sułków sprzedał Adamowi
wł. Tarpna
ż. N.N.

Bartłomiej
zm. 1575 r.
wł. Tarpna
ż. Barbara
v. Kreckwitz

Jan
zwany Wandritsch
wł. Borszyna Małego i Tarpna
1575 r. – sprzedał Tarpno

córki:
a) Katarzyna
b) Jadwiga

Jan jun.

Ernest

córki:
a) Barbara
b) Sara

3. Linia ze Ślubowa – brandenburska

Jan von Lestwitz
zwany Sulkowski
syn Jerzego z Sułkowa
zm. 1577 r.
wł. Ślubowa i Wierzowic Wielkich
ż. Anna Barbara v. Mutschelnitz

Zygmunt
dom Żuchlów Górny

Jan jun.
wł. Ślubowa
ż. Anna v. Seherr
z Wygnańczyc

Melchior
linia śląska

córki:
a) Barbara
zm. ok. 1574 r.
m. Zygmunt
v. Frobelwitz
b) Małgorzata
zm. przed 1580 r.
m. Jerzy
v. Borschnitz

Krzysztof
zm. 1.05.1636 r.
wł. Ślubowa
ż. 1. Barbara
v. Schindel
zm. 7.12.1618 r.
2. (x 1622 r.)
Helena
v. Koeckritz
zm. 1631 r.

Jerzy Ernest
zm. 1647 r.
wł. Ślubowa
ż. Urszula
v. Schirn

Joachim
wł. Miechowa
ż. Marianna
v. Looss
z Osetna

Anna Joanna
m. (x 1646 r.)
Krzysztof Fryderyk
v. Lestwitz z Czerńczyc

córki:
a) Anna
m. Mikołaj
v. Salisch
b) Urszula
m. Dietrich
v. Baruth

Jan Zygmunt
zm. 1640

Joachim Ernest

Krzysztof Fryderyk
ż. Barbara
v. Oppeln

Jerzy Ernest
zm. 1656 r.
wł. Ślubowa
ż. 1. Anna Barbara
v. Schier
2. Helena
v. Niebelschuetz
3. Anna v. Raeckel

Anna Elżbieta
ur. 7.01.1617 r.
m. (x 1636 r.)
Fryderyk v. Hock
z Miłogoszczy

Krzysztof Zygmunt | Jan Jerzy ur. 14.08. 1642 r. – zm. 1707 r. ż. Anna Helena v. Niebelschuetz | Jerzy Ernest jun. | Fryderyk | Krzysztof | córki: a) Anna Helena b) Barbara Helena

Jan Jerzy jun.
ur. 1688 r. – zm. 27.07.1767 r.
generał-porucznik wojsk pruskich
ż. Anna Helena v. Kottwitz
zm. 1740 r.

Jan Zygmunt
ur. 19.06.1718 r. – zm. 16.02.1788 r.
generał-major wojsk pruskich
ż. Katarzyna Szarlotta v. Treskow
ur. 3.01.1754 r. – 14.01.1789 r.

Helena Szarlotta
zm. 23.02.1803 r.

4. Dom Żuchlów Górny

Zygmunt von Lestwitz
syn Jana zwanego Sulkowskim
zm. 1580 r.
1575 r. – kupił Tarpno
1580 r. – kupił Żuchlów Górny
ż. Anna v. Frankenberg z Borowa
zm. 17.02.1592 r.

Jan
zm. 23.03.1621 r.
wł. Tarpna, Żuchlowa Górnego i Bartodziejów
sędzia ziemski w Górze Śląskiej
ż. 1. Ewa v. Brauchitsch z Kochlic
2. (x 1608 r.) Barbara v. Stosch

córki:
a) Barbara m. Albrecht v. Kreckwitz
b) Anna m. Sebastian v. Tschammer

Zygmunt
zm. 1626 r.
wł. Tarpna
i Bartodziejów
ż. (x 19.10.1621 r.)
Anna v. Hock
z Miłogoszczy

Jan Jerzy
zm. w wieku 5 lat

Fryderyk
zm. po urodz.

córki:
a) Anna Marianna
m. 1. (x 1629 r.)
Bernard
Zygmunt
v. Looss
2. (x 1649 r.)
Jan Jerzy
v. Kalckreuth
b) Barbara
m. (x 26.10.1631 r.)
Jan Ernest
v. Hock
c) Jadwiga
m. (x 5.06.1633 r.)
Otto Konrad
v. Nostitz

5. Linia Melchiora z Wierzowic Wielkich tzw. śląska

Melchior von Lestwitz
syn Jana Sulkowskiego
zm. po 19.03.1596 r.
wł. Wierzowic Wielkich
ż. Eufrozyna
v. Littwitz

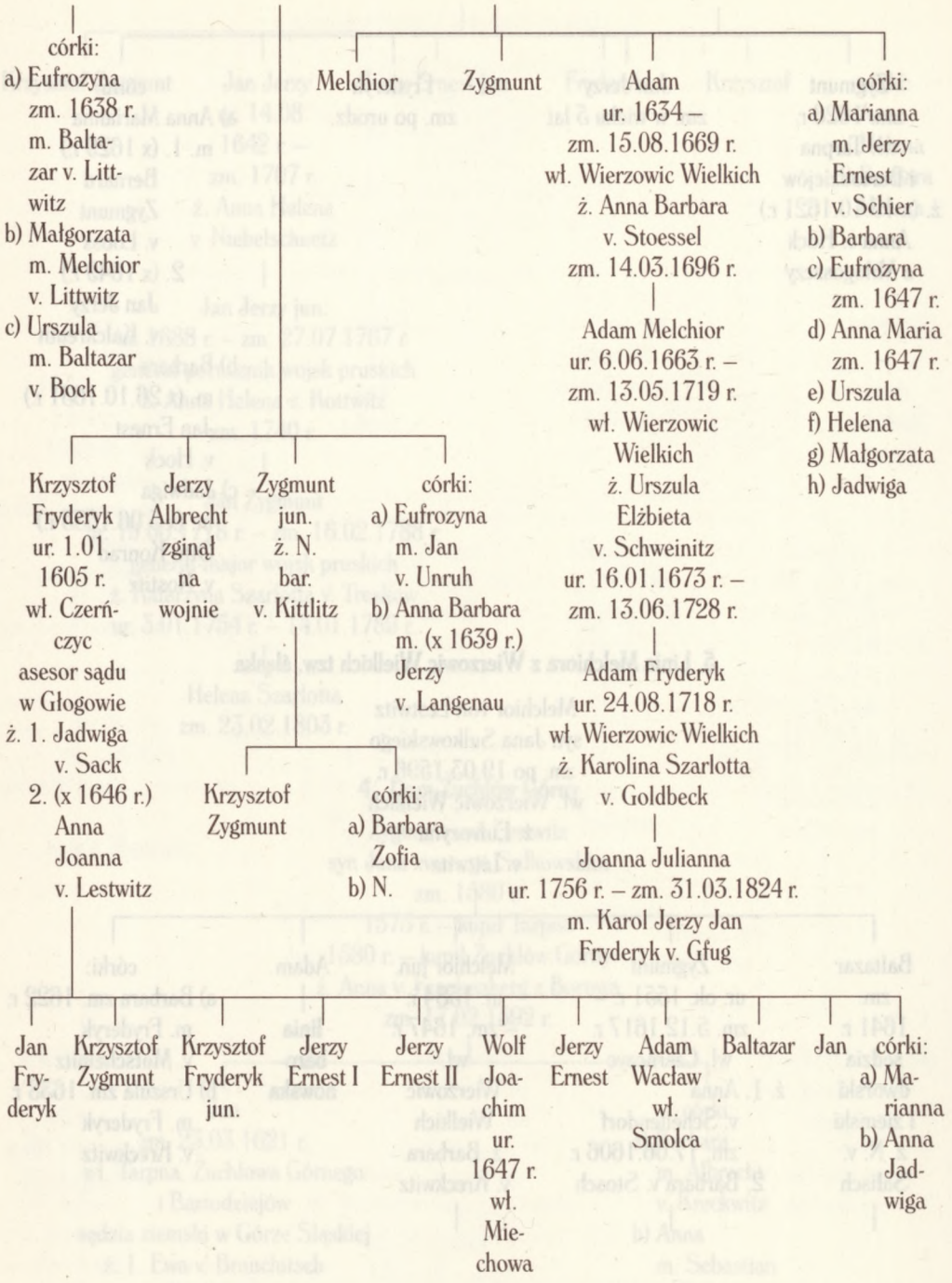
Baltazar
zm.
1641 r.
sędzia
dworski
i ziemski
ż. N. v.
Salisch

Zygmunt
ur. ok. 1551 r. –
zm. 5.12.1617 r.
wł. Czerńczyc
ż. 1. Anna
v. Schellendorf
zm. 17.06.1606 r.
2. Barbara v. Stosch

Melchior jun.
ur. 1584 r.
– zm. 1647 r.
wł.
Wierzowic
Wielkich
ż. Barbara
v. Kreckwitz

Adam
linia
baro-
nowska

córki:
a) Barbara zm. 1622 r.
m. Fryderyk
v. Mutschelnitz
b) Urszula zm. 1638 r.
m. Fryderyk
v. Kreckwitz

córki:
a) Eufrozyna
zm. 1638 r.
m. Baltazar v. Littwitz
b) Małgorzata
m. Melchior
v. Littwitz
c) Urszula
m. Baltazar
v. Bock
Melchior
Zygmunt
Adam
ur. 1634 –
zm. 15.08.1669 r.
wł. Wierzowic Wielkich
ż. Anna Barbara
v. Stoessel
zm. 14.03.1696 r.
Adam Melchior
ur. 6.06.1663 r. –
zm. 13.05.1719 r.
wł. Wierzowic Wielkich
ż. Urszula Elżbieta
v. Schweinitz
ur. 16.01.1673 r. –
zm. 13.06.1728 r.
Adam Fryderyk
ur. 24.08.1718 r.
wł. Wierzowic Wielkich
ż. Karolina Szarlotta
v. Goldbeck
Joanna Julianna
ur. 1756 r. – zm. 31.03.1824 r.
m. Karol Jerzy Jan Fryderyk v. Gfug
córki:
a) Marianna
m. Jerzy Ernest
v. Schier
b) Barbara
c) Eufrozyna
zm. 1647 r.
d) Anna Maria
zm. 1647 r.
e) Urszula
f) Helena
g) Małgorzata
h) Jadwiga
Krzysztof Fryderyk
ur. 1.01. 1605 r.
wł. Czerńczyc
asesor sądu w Głogowie
ż. 1. Jadwiga
v. Sack
2. (x 1646 r.) Anna Joanna
v. Lestwitz
Jerzy Albrecht
zginął na wojnie
Zygmunt jun.
ż. N. bar.
v. Kittlitz
Krzysztof Zygmunt
córki:
a) Barbara Zofia
b) N.
córki:
a) Eufrozyna
m. Jan
v. Unruh
b) Anna Barbara
m. (x 1639 r.) Jerzy
v. Langenau
Jan Fryderyk
Krzysztof Zygmunt
Krzysztof Fryderyk jun.
Jerzy Ernest I
Jerzy Ernest II
Wolf Joachim
ur. 1647 r.
wł. Miechowa
Jerzy Ernest
Adam Wacław
wł. Smolca
Baltazar
Jan
córki:
a) Marianna
b) Anna Jadwiga

6. Linia baronowska z Pietrowic Małych

Adam von Lestwitz
syn Melchiora
z Wierzowic
Wielkich
ż. Barbara
v. Koschligk
z Pietrowic
Małych
|
Jan Henryk
ur. 1624 r.
wł. Pietrowic
Małych
1667 r. – tytuł barona
ż. (x 31.10.1651 r.)
Helena
v. Stoessel
|
Walentyn Godfryd
ur. 10.08.1655 r. – zm. 1655 r.

Barbara Helena

LESZCZYC

zob.
LESCHKE

(z) LESZCZYN
(LESZCZINSKI)

Prawdopodobnie nazwisko zastępcze właścicieli Leszczyn (Leschczin) koło Rybnika (Rybnik), pojawiające się w źródłach XV i początków XVI wieku.

W 1437 roku w dokumentach książąt raciborskich występuje Mikulasz z Lesczin, a w 1503 roku (26.06.) Jan Leszczynski – pierwszy mąż Machny Sedlowskiej.

W księgach ziemskich opolsko-raciborskich w latach 1523–1524 występuje jako świadek Mikulasz Lesczinski.

Źródła:
Landbuecher Opp.-Rat., nr 13, 16a, 16b, 19, 27, 29, 35
Zemská kniha..., nr 19, 59
C.D.S., t. VI, nr 195, 454

LEUBEL

Ród ten wymienia tylko Sinapius. Jako pierwszych jego przedstawicieli wymienia Konrada de Lobyl, rycerza księcia Henryka głogowskiego i również Konrada von Lobyl, który w 1368 roku sprzedał „dom" w „Sendowel" (Sądowel?) i wieś „Belkaczow", należącą do tego domu. Jurek zalicza ich do rodu von Loeben.

W 1486 roku Nicol Loebel przebywał na

dworze księcia oleśnickiego Konrada X Białego jun.

W 1505 roku Wiktor Loebl zwany Kale był właścicielem Obornik Śląskich (Obernigk) koło Trzebnicy (Trebnitz), w 1506 roku Nicol Leubel był właścicielem Kosisk (Koiskau) w księstwie legnickim.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 592

LEUCHTENSTEIN

zob.

HOFFMANN

LEUSCHNER

(LEUSCHNER von PFLAUMDORFF)

Ród mieszczan brzeskich.

W 1609 roku (18.04.) zmarł Jerzy Leuschner, członek rady miejskiej w Brzegu (Brieg). W 1653 roku Leuschnerowie posiadali Strzelce (Strehlitz) koło Namysłowa (Namslau) w księstwie oleśnickim.

W 1661 roku (29.12.) zostali nobilitowani i wpisani w stan rycerski bracia: Krzysztof i Jan Ernest Leuschner. Kiedy otrzymali predykat – nie wiadomo.

W 1663 roku Krzysztof von Leuschner kupił od Henryka von Busewoy Janowice (Janowitz) w księstwie legnickim.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 778, 863

Blażek, t. I, s. 61

Doerr, s. 145

LEUTRUM

Herb baronowski

Stary ród szlachecki pochodzący ze Szwabii, posiadający tytuł baronów królestwa Wirtembergii. W XVII wieku podzielił się na dwie linie: *starszą* – Ernesta Fryderyka I (zm. 1703 r.) i *młodszą* – Karola (ur. 1618 r. – zm. 1689 r.), która w 1781 roku otrzymała tytuł hrabiów Rzeszy.

Pod koniec XVIII wieku przedstawiciel *linii starszej* – Emanuel bar. von Leutrum był właścicielem Velkych Kunětic (Gross Kunzendorf) na Śląsku austriackim. Odziedziczyła po ojcu ten majątek córka – Teresa i w 1797 roku przekazała go w wianie hr. von Strachwitz.

Źródła:

Zedlitz, t. III, s. 225–227
Błażek, t. IV, s. 130
Dorst, t. I, nr 111
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 314

LEUTSCH

Ród pochodzący z Miśni, gdzie siedzibą rodową był Segran koło Altenburga.

Na dwór księcia Karola II oleśnickiego i bierutowskiego w 1596 roku przybył Jan Fryderyk von Leutsch, od 1605 roku książęcy masztalerz, a po śmierci księcia marszałek dworu księżnej wdowy. Nabył majątek Brochocin (Brokotschine) koło Trzebnicy (Trebnitz), zmarł w 1632 roku, pochowany został w Wysokim Kościele (Hochkirch) koło Trzebnicy (Trebnitz).

Żonaty z N. von Frankenberg-Ludwigsdorf, miał dwóch synów: Fryderyka i Jana Ernesta.

Fryderyk – właściciel Brochocina (Brokotschine), w 1623 roku paź księcia Henryka Wacława w Bierutowie (Bernstadt), następnie w 1636 roku członek rady księcia Karola Fryderyka oleśnickiego, zmarł bezpotomnie.

Młodszy – Jan Ernest, właściciel Brochocina (Brokotschine), żonaty z N. von Falkenberg z Nieciszowa (Netsche) w księstwie oleśnickim, miał jedenaścioro dzieci: Jana Fryderyka, Joachima Ernesta, Jana Fryderyka I, Jana Fryderyka II, Henryka Augusta I, Jana Ernesta jun., Jana Kaspra, Henryka Augusta II, Annę Magdalenę, Rozynę Helenę – żonę N. von Logau i Marię Elżbietę – żonę N. von Lindamer.

Z siedmiu synów – dwóch zmarło w dzieciństwie, Jan Kasper zginął w młodym wieku na Węgrzech, a czterech dożyło wieku dojrzałego: Joachim Ernest, Jan Fryderyk II, Jan Ernest jun. i Henryk August.

Joachim Ernest – żonaty z N. von Zedlitz, miał siedmioro dzieci, z których tylko trzy dorosłe córki żyły we Wrocławiu (Breslau).

Jan Fryderyk II – właściciel Prawocic (Probotschuetz) koło Trzebnicy (Trebnitz), żonaty z N. von Frobelwitz, nie miał potomstwa.

Jan Ernest jun. – był właścicielem Biskupic (Bischkowitz) koło Trzebnicy (Trebnitz), a po śmierci brata odziedziczył Prawocice (Probotschuetz). Żonaty z N. von Artzat z Wiszni Małej (Wiese) w księstwie oleśnickim, miał syna – Wolframa Leonarda, który po studiach we Frankfurcie nad Odrą, będąc w służbie króla szwedzkiego, zginął w wieku 22 lat pod Połtawą na Ukrainie.

Henryk August – właściciel Przeczowa (Prietzen) w księstwie oleśnickim, który wniosła mu w wianie jego żona – N. von Siegroth, prawdopodobnie dzieci nie miał.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 592–593; t. II, s. 778–779

LEV

zob.

LOEW

LEVENBURG

zob.

FABRICIUS

LEWANDOWSKI

Drobna szlachta notowana pod koniec XVII wieku w księgach metrykalnych Bytomia (Beuthen), na Górnym Śląsku.

Mikołaj Lewandowski, żonaty z Marianną z Chropaczowa (Chropaczow) koło Bytomia (Beuthen), miał synów: Franciszka Mikołaja (ur. 31.05.1683 r.) i Mikołaja Tomasza (ur. 12.12.1685 r.), zaś Mikołaj, żonaty z Heleną z Chropaczowa (Chropaczow) (druga żona tego samego?), miał syna – Samuela (ur. 20.04.1687 r.) i córkę – Annę (ur. 24.04.1689 r.). Mikołaj, żonaty z Katarzyną N. (trzecia żona?), miał córkę – Eleonorę (ur. 7.09.1693 r.).

Źródła:

Slawik W.M., Der Adel Oberschlesiens in der aeltesten Kirchenbuechern von Beuthen O/S, (w:) Der Familienforscher, Mannheim Jg 3: 1928, H. 2, s. 51

LEWENBURG

zob.

THUEMBLING

LEWENHEIM

zob.

OSSLEW

LEWIN

zob.

BEYERN

LHOTZKI

Na Śląsku żyły dwa rody o tym nazwisku: Lhotzki z Lhoty i Lhotzki zwany Mazancowskim. Pilnáček łączy je w jeden ród z herbem Lhotzkich. Sinapius również myli je z sobą.

LHOTZKI
(LHOTZKI von LHOTA, LHOTZKI von ELLGUTH, LHOTZKI von PTENA)

Lhotzki v. Lhota

Lhotzki v. Ptena

Stary ród morawski, który w XV wieku podzielił się na dwie linie: z *Vranovej Lhoty* i z *Ptení* na Morawach. *Linia z Ptení* otrzymała tytuł czeskich baronów.

Według Heneliusa przedstawiciele tej linii osiedli w księstwie cieszyńskim.

W XVI wieku Karol Wilhelm Lhotzki von Ellguth był właścicielem Stanislavic (Stanisłowice, Stanislowitz) w księstwie cieszyńskim.

Jan Lhotzki von Lhota (syn poprzedniego?) w początkach XVII wieku był żonaty z Ludmiłą Kloch von Kornitz z Ustronia (Ustron), siostrzenicą biskupa ołomunieckiego Stanisława Pawłowskiego. W 1718 roku Karol Lhotski von Lhota jest wymieniany w spisie szlachty cieszyńskiej.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 594; t. II, s. 372–373

Blażek, t. IV, s. 41

LHOTZKI
(LHOTZKI zwany MAZANCOWSKIM)

Szlachta księstwa cieszyńskiego pochodząca z Ligoty – Ligotki (Ellgot) koło Czechowic (Czechowitz) i sąsiednich Mazańcowic (Mazanzendorf).

Ród ten posiadał również Godów (Godow) koło Wodzisławia Śląskiego (Loslau). W 1718 roku Wilhelm Bernard von Lhotzki, właściciel Godowa (Godow), był pisarzem ziemskim państwa Wodzisław Śląski (Loslau).

Źródła:

Blażek, t. II, s. 74; t. IV, s. 41

Pilnáček, t. III, s. 752–753

LHOTZKI

Nazwisko zastępcze, używane w pierwszej połowie XVI wieku przez przedstawicieli rodu Clema von Ellguth (Clema z Ligoty), głównie przez Mikołaja Clemę zwanego Koczur.

W księgach ziemskich księstwa opolsko-raciborskiego występuje Mikolasz Lhotski, który w 1524 roku sprzedał Henrykowi von Pueckler wsie Dzielawy (Dzielau) i Grzędzin (Grzendzin) koło Koźla (Cosel).

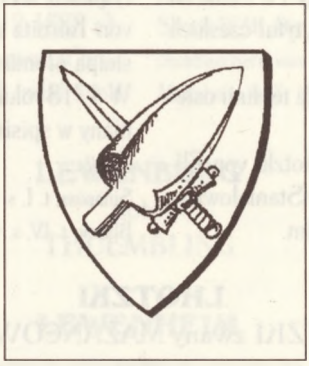
zob.
CLEMA

LHOTZKI

zob.
LIGOCKI

LIBANSKI

(LIBANSKI von ROZHOVIC, ROZHOVSKI)

Stary czeski ród, który w XVI wieku posiadał majątki w księstwie opawskim.

Gabriel Libowski von Rozhovic (zm. ok. 1600 r.), w 1569 roku pisarz miejski w Opawie (Troppau), żonaty prawdopodobnie z Anną Hinal von Kornitz, posiadał folwark w Olbramicach (Wollmersdorf).

Źródła:

Blažek, t. IV, s. 145
Pilnáček, t. I, s. 61

LIBENTAL

zob.
LIEBENTHAL

(z) LICHNOVA

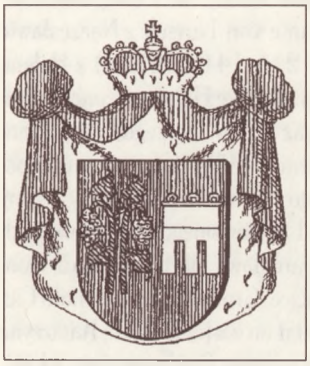
zob.
LICHTENAU

LICHNOWSKI

(LICHNOWSKI z WOSZTIC, LICHNOWSKI von WOSCHUETZ, *LICHNOWSKI z WOSZCZYC*)

Herb rodowy

Herb książąt Lichnowskich

Większość heraldyków twierdzi, że jest to ród pochodzenia polskiego, początkowo herbu Pilawa. Legenda rodowa wymienia jako protoplastę rodu – Żyrosława, rycerza króla Bolesława Chrobrego. Według niektórych – mogli przybyć z Burgundii.

Ród Lichnowskich wydzielił się pod koniec XV wieku z panów z Woszczyc (Woschczytz) koło Rybnika (Rybnik). Pierwszym wymienionym w źródłach przedstawicielem tego rodu był żyjący pod koniec XV wieku Jan (zm. po 1506 r.) z Woszczyc (Woschczytz), żonaty z Zofią von Drahotusch, wdową po Mikołaju von Lichtenau. Żona wniosła mu w wianie majątek rodowy swojego pierwszego męża – Lichtnov (Lichtenau) w księstwie karniowskim. Od tej miejscowości potomkowie Jana zaczęli nazywać się Lichnowskimi. Jan – sędzia ziemski księstwa karniowskiego – miał czterech synów: Henryka, Piotra, Kaspra i Bernarda, którzy już pisali się „Lichnowski von Woschuetz". W 1534 roku bracia sprzedali lichnowski młyn.

Piotr (zm. wg Pilnáčka przed 1563 r., zaś wg Błażka ok. 1553 r.), żonaty według Pilnáčka z Elżbietą z Trojanovic (?), zaś według Błażka z Zofią Kobylką z Kobyli (obecna nazwa – Krasne Pole, Schoenwiese), miał pięciu synów: Jana, Jarosława, Jerzego, Henryka i Mikołaja.

Henryk i Jerzy zmarli w młodości. Jarosław, żonaty z Elżbietą Zopowską z Zopow (Soppau) koło Głubczyc (Leobschuetz), w 1575 roku zginął w Opawie (Troppau), w pojedynku z Ulrykiem von Czettritz (Oldrzich Cetrys).

Mikołaj (zm. ok. 1611 r.), właściciel Lichtnova (Lichtenau), żonaty z Anną Kobylką z Kobyli (Krasne Pole, Schoenwiese), również miał pięciu synów: Jana, Buriana, Mikołaja jun., Piotra i Henryka.

Lichtnov (Lichtenau) odziedziczył najstarszy syn – Jan (zm. 1611 r.), żonaty z Urszulą Schamarowską z Rohova (Rohow) koło Hlučína (Hulczyn, Hultschin), a następnie jego syn – Jan Wacław, któremu majątek ten skonfiskowano za długi.

Najstarszy syn Piotra – Jan (zm. ok. 1585 r.), był w latach 1573–1583 sędzią ziemskim księstwa karniowskiego i właścicielem Neplachovic (Neplachowitz) koło Opawy (Troppau). Miał synów: Jerzego Fryderyka, Bernarda i Henryka (zm. 1592 r.), który miał syna – Henryka jun.

Jerzy Fryderyk (zm. po 1621 r.) odziedziczył Neplachovice (Neplachowitz), żonaty był z Joanną Skrbenską, miał córkę Joannę – żonę (x 1626 r.) Wacława von Tamfeld.

Bernard (zm. 1621 r.) – brat Jerzego Fryderyka, w latach 1598–1604 starosta bytomski, później deputowany stanów księstwa opawskiego, w początkach grudnia 1611 roku od Wacława Schamarowskiego z Rohova (Rohow) kupił Chuchelną (Kuchelna) i Strachovice (Strandorf) w księstwie

opawskim. W 1625 roku (31.07.) od Reichsgrafa Wacława von Wrbna z Bruntálu (Freudenthal) kupił Owsiszcze (Owschuetz) koło Raciborza (Ratibor). Był dwukrotnie żonaty: 1. z Ewą von Zmeskal, wdową po Janie von Larisch z Naczęsławic (Gross Nimsdorf), 2. (x 14.02.1612 r.) z Heleną Oderską, z którą miał córkę Helenę – żonę N. Brixe von Montzel oraz synów: Jerzego, Jana Franciszka i Wacława (zm. 14.08.1650 r.) – autora pamiętników, żonatego z Ewą (siostrą Joanny – żony Jerzego Fryderyka Lichnowskiego), córką marszałka cieszyńskiego Jarosława Skrbenskiego z Kończyc Wielkich (Kuncice, Gross Kuntschitz) koło Cieszyna (Teschen). Miał on córki: Elżbietę Katarzynę (ur. 8.08.1628 r.) i Marię Poliksenę (ur. 24.10. 1629 r.) oraz synów: Bernarda (zm. 1639 r.) i Karola Maksymiliana.

Karol Maksymilian, sędzia ziemski księstwa opawskiego, właściciel Chuchelnej (Kuchelna), był założycielem *linii baronowskiej* i *hrabiowskiej*, a w końcu *książęcej*. W 1671 roku kupił Rogów (Rogau), a w 1679 roku – Borucin (Borutin) koło Raciborza (Ratibor), w 1681 roku – Kobeřice (Koeberwitz) koło Hlučína (Hulczyn, Hultschin). Żonaty był dwukrotnie: 1. z Rozyną Teresą Moschowską z Moravczina, 2. z Zuzanną Salomeą Bludowską, wdową po Achacym von Centner z Jaworza (Ernsdorf) koło Cieszyna (Teschen). Miał trzech synów: Augusta, Franciszka Bernarda – założyciela *linii hrabiowskiej* i *książęcej* i Maksymiliana Władysława – założyciela *linii baronowskiej*.

Franciszek Bernard (ur. 25.04.1664 r. – zm. 15.04.1747 r.) uzyskał w 1702 roku (18.08.) potwierdzenie starego stanu panów. Błażek błędnie twierdzi, że w tym roku dwaj bracia: August i Franciszek Bernard otrzymali tytuły baronów. W 1707 roku (31.08.) Maksymilian (Maksymilian Władysław) otrzymał tytuł barona z predykatem „und Edler Herr von Woschitz". W 1727 roku (1.01.) Franciszek Bernard uzyskał tytuł hrabiowski. Żonaty (x po 2.04.1687 r.) z Ewą Heleną (Ewą Rozyną?) bar. von Dambrowka (ur. 1664 r. – zm. 1727 r.) z Jasieni (Jaschine) koło Olesna (Rosenberg), ostatnią przedstawicielką rodu, miał dwóch synów: Bernarda i Franciszka Leopolda oraz córkę – Benignę Gustawę Florentynę Teresę (zm. 1743 r.), pierwszą żonę (x 10.10.1724 r.) Karola Maksymiliana Antoniego Józefa Hiacenta (Jacka) hr. von Sedlnitzki (ur. 2.07.1689 r. – zm. 6.11.1775 r.), właściciela Nasiedla (Nassiedel) koło Głubczyc (Leobschuetz).

Bernard (zm. 1742 r.) – żonaty z Anną Marią hr. von Werdenberg z Odry (Odrau) koło Raciborza (Ratibor), ostatnią przedstawicielką rodu, otrzymał w wianie żony państwo Odra (Odrau).

Franciszek Leopold kupił w 1730 roku (17.11.) od Zofii Eleonory bar. von Reiswitz, wdowy po Melchiorze Ottonie bar. von Bodenhausen, kompleks majątków pod Raciborzem (Ratibor), w skład których wchodziły: Grabówka (Grabowka), Lubomia (Lubom), Syrynia (Sirin), Nieboczowy (Niebotschau) i Rudyszwałd (Ruderswald).

Jan Karol Gottlieb, właściciel państw: Odra (Odrau) i Chuchelná (Kuchelna), w 1773 roku (30.01.) otrzymał tytuł pruskiego księcia z prawem primogenitury i predykatem „Hochgeborne". W 1775 roku (22.11.) kupił od spadkobierców po hr. Wengierskich majątek i zamek Krzyżanowice (Kreuzenort) koło Raciborza (Ratibor), a w 1777 roku od Wolfganga Karola von Neffzern kupił państwo Hradec nad Moravicí (Graetz) koło Opawy (Troppau), który stał się siedzibą książąt Lichnowskich. Jego majątki leżały po obu stronach nowo powstałej granicy pomiędzy Prusami i Austrią. Z majątków znajdujących się po stronie pruskiej utworzył w 1788 roku (6.09.) majorat (fideikomis), zatwierdzony przez króla pruskiego 22.12.1788 roku. Na terenie Śląska pruskiego był właścicielem potężnego kompleksu majątków: państwa Chuchelná (Kuchelna), w skład którego wchodziły: Chuchelná (Kuchelna), Borucin (Borutin), Bolesław (Boleslau), Owsiszcze (Owschuetz), Vřesina (Wreschin), Strahovice (Strandorf), Rogów (Rogau), Kobeřice (Koeberwitz) i Štěpánkovice (Szczepankowitz); państwo Grabówka (Grabowka) z majątkami: Lubomia (Lubom), Syrynia (Sirin) i Nieboczowy (Niebotschau); państwo Pszów (Pschow) z majątkiem Rydułtowy (Rydultau), Zawadą (Zawa-

da) i Dołami (Doły) oraz państwo Krzyżanowice (Kreuzenort) z majątkami: Roszków (Roschkau), Rudyszwałd (Ruderswałd), Zabrzeg (Zabrzech) i Wechowice (Wehowitz). Żonaty (x 1757 r.) z Szarlottą Karoliną hr. von Althann, zmarł w 1788 roku. Hradec (Graetz) wraz z Chuchelną (Kuchelna) otrzymał jego nastarszy syn – Karol Alojzy, drugi syn – Wilhelm odziedziczył majątek Wechowice (Wehowitz) koło Głubczyc (Leobschuetz).

Książę Karol Alojzy (ur. 1761 r. – zm. 1814 r.) po studiach na uniwersytecie w Getyndze osiadł w Hradcu (Graetz), był jednocześnie I ordynatem majoratu Chuchelná (Kuchelna), w 1792 roku sprzedał państwo Odra (Odrau), a w swoich majątkach założył kilka nowych miejscowości. W 1796 roku spalił się zamek w Hradcu (Graetz) wraz z galerią obrazów i dużą biblioteką, odbudowany został w następnych latach. W początkach XIX wieku zamek stał się bardzo ważnym europejskim ośrodkiem kultury, przebywało tu wielu wybitnych artystów, a gospodarze zgromadzili olbrzymie i cenne zbiory sztuki.

Żonaty z Chrystianą von Thun, miał syna – księcia Edwarda (ur.1789 r. – zm. 1845 r.), który w 1824 roku (4.09.) otrzymał tytuł austriackiego księcia z prawem primogenitury. Był znanym uczonym, bibliotekarzem cesarzowej Marii Anny, autorem historii rodu Habsburgów i wielu innych prac, ale nie najlepszym gospodarzem. Żonaty z Eleonorą hr. Zichy von Vasonykoe (ur. 1795 r.), miał czterech synów: Feliksa, Karola Marię, Roberta i Othoniela.

Feliks (ur. 1814 r.) jako najstarszy odziedziczył tytuł księcia, był członkiem parlamentu niemieckiego w 1848 roku we Frankfurcie nad Menem, w czasie Wiosny Ludów został w tym samym roku zamordowany.

Robert (ur. 1822 r. – zm. 1879 r.), znany numizmatyk, był dziekanem katedry w Ołomuńcu (Olomouc, Olmuetz).

Othoniel (ur. 1826 r. – zm. 1887 r.) był wielkim mistrzem prowincji austriackiej i czeskiej zakonu joannitów.

Majątki przejął Karol Maria Lichnowski (ur.1817 r. – zm. 1901 r.), żonaty z Marią księżną Croy-Duellmen, a po nim – Karol Maksymilian (ur. 1860 r. – zm. 1928 r.).

Oprócz linii baronowskiej, hrabiowskiej i książęcej istnieli liczni przedstawiciele *linii szlacheckiej* tego rodu. W 1646 roku Adam Lichnowski (zm. przed 1672 r.), młodszy syn zmarłego w 1639 roku Bernarda, kupił od spadkobierców Zygmunta Wacława Wranińskiego majątek Łubowice (Lubowitz) koło Raciborza (Ratibor), który wydzierżawił wdowie Annie Helenie von Reiswitz ze Studziennej (Studen). Żonaty był z Elżbietą, córką Samuela Lassoty ze Steblowa (Stoeblau), właściciela Tworkowa (Tworkau) koło Raciborza (Ratibor) i Salomei brggr. zu Dohna. Elżbieta w 1665 roku kupiła od Ferdynanda Leopolda hr. von Oppersdorff Szonowice (Schoenowitz) koło Raciborza (Ratibor).

W 1672 roku właścicielem Łubowic (Lubowitz) był jego syn – Franciszek Albrecht (Adalbert), trzykrotnie żonaty: 1. z Poliksena Eufemią (zm. 1676 r.), córką Joachima Ludwika hr. von Gaschin z Uherskiego Brodu, 2. z Katarzyną Zofią, córką Zygmunta Jarosława Skrbenskego z Chuchelnej (Kuchelna), 3. (x 1694 r.) z Anną Teresą, córką Henryka von Salisch z Pawłowa (Pawlau) koło Raciborza (Ratibor). Franciszek Albrecht zmarł 30.08.1699 roku i pochowany został w Łubowicach (Lubowitz). Wdowa po nim w 1701 roku wyszła za mąż za Wacława Fryderyka von Tieschowitz, porucznika króla polskiego w holsztyńskim regimencie piechoty.

Syn – Erdmann Jarosław żonaty był z Beatą Eleonorą von Salisch, wdową po Wacławie Hynku von Larisch z Brzeźnicy (Bresnitz) koło Raciborza (Ratibor). W 1722 roku był opiekunem nieletnich dzieci zmarłego Karola von Salisch. W 1723 roku sprzedał Łubowice (Lubowitz) Antoniemu Ferdynandowi von Harrassowski i kupił (przed 1746 r.) Chróści (Chrost) koło Koźla (Cosel). Miał syna – Karola Erdmanna, właściciela Chróści (Chrost), Wielkiej i Małej Ligoty (Gross- und Klein Ellguth), koło Koźla (Cosel) oraz Strzybnika (Silberkopf) koło Raciborza (Ratibor). W latach 1746–1748 był starostą (landratem) kozielskim, a w latach 1749–1763 landratem raciborskim. Żonaty był z Anną Szarlottą Elizą von Lieben, zmarł w lutym 1769 roku.

Oprócz wymienionych w tekście – Lichnowscy posiadali jeszcze majątki: Biestrzykowice (Eckersdorf) i Smarchowice Wielkie (Polnisch Marchwitz) koło Namysłowa (Namslau), Wierzbnik (Herzogswalde) i Rogi (Rogau) koło Grodkowa (Grottkau), Jakubowice (Jakobsdorf) koło Niemodlina (Falkenberg), Wilków (Wilkau) i Żarków (Zarkau) koło Głogowa (Glogau) oraz Bobrek (Bobrek) koło Bytomia (Beuthen).

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 594; t. II, s. 66–68
Zedlitz, t. III, s. 231–233
Blażek, t. III, s. 141; t. IV, s. 41–42
Pilnáček, t. V, s. 1385–1387
Krane, s. 66–67
Dorst, t. I, nr 1; t. III, nr 171
Doerr, s. 185, 191, 211
Wappensagen..., s. 94
Landbuecher Opp.-Rat., nr 266
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 336–337
Gall Fr., Oesterreichische Wappenkunde, Wien (brw ok. 1975), s. 276
Weltzel A., Geschichte des Ratiborer Archipresbyterat, Breslau 1896, s. 132, 326–327
Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 534
Stibor J., Regesta českých listin a listů z knížectví opolsko-ratibořského, (w:) Sbornik archivních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 150, 151, 152, 153, 158, 159, 160
Oppersdorff W.H., Ahnentafeln der Graefinnen von Oppersdorff (bmw) 1972 (druk prywatny – na prawach rękopisu), tabl. B III, V

GENEALOGIA

1. Początki rodu

Jan z Woszczyc
zm. po 1506 r.
sędzia ziemski
ks. karniowskiego
ż. Zofia
v. Drahotusch
wł. Lichtnova

Henryk

Piotr
zm. ok.1553 r. (?)
ż. Zofia Kobylka
z Kobyli
(Elżbieta z Trojanovic?)

Kasper

Bernard

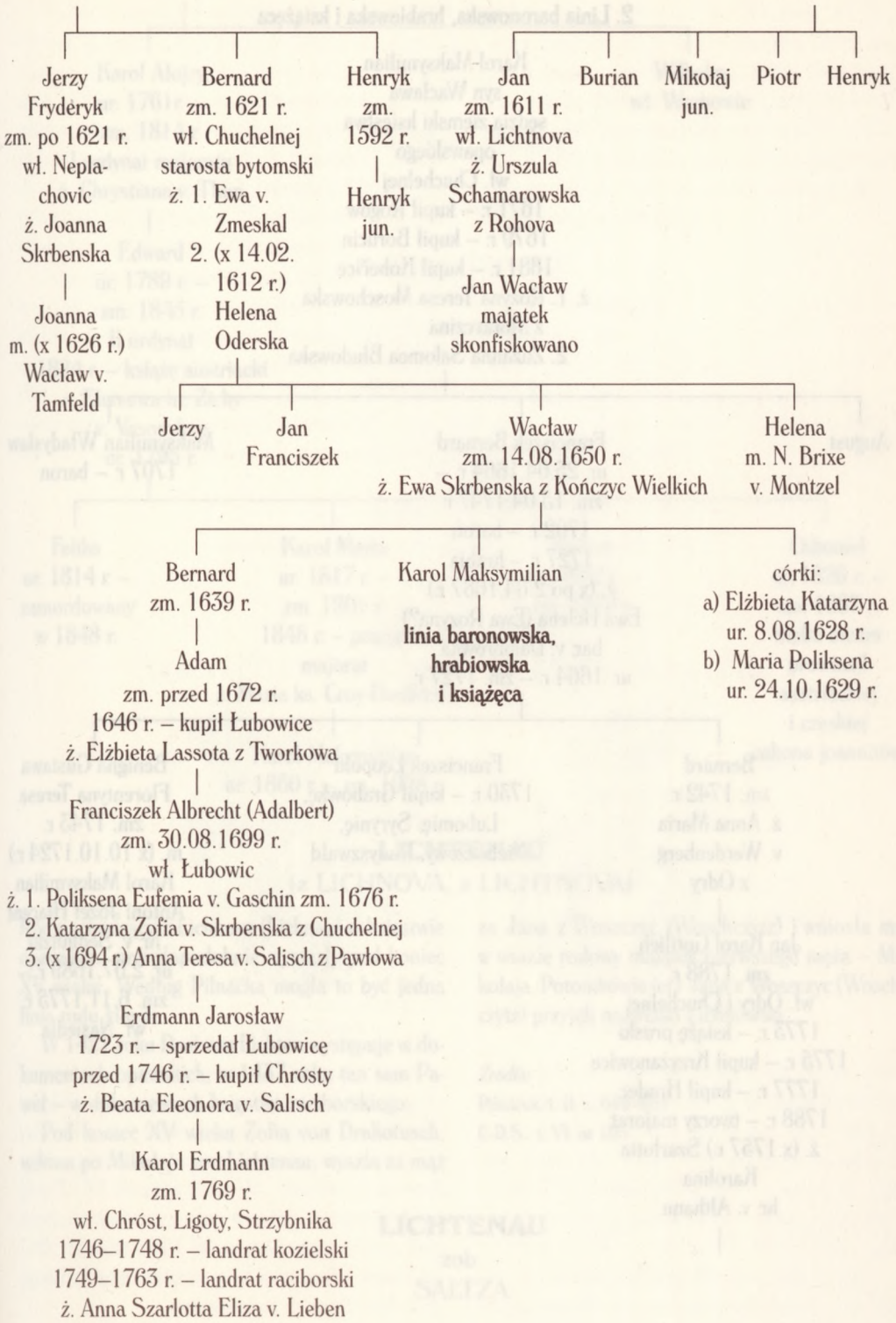
Jan
zm. ok. 1585 r.
wł. Neplachovic
sędzia ziemski
ks. karniowskiego

Jarosław
1575 r. –
zginął
w pojedynku
ż. Elżbieta
Zopowska z Zopow

Jerzy
zm. w młod.

Henryk
zm. w młod.

Mikołaj
zm. ok. 1611 r.
wł. Lichtnova
ż. Anna Kobylka
z Kobyli

Jerzy Fryderyk zm. po 1621 r. wł. Neplachovic ż. Joanna Skrbenska
Joanna m. (x 1626 r.) Wacław v. Tamfeld
Bernard zm. 1621 r. wł. Chuchelnej starosta bytomski ż. 1. Ewa v. Zmeskal 2. (x 14.02. 1612 r.) Helena Oderska
Henryk zm. 1592 r.
Henryk jun.
Jan zm. 1611 r. wł. Lichtnova ż. Urszula Schamarowska z Rohova
Jan Wacław majątek skonfiskowano
Burian
Mikołaj jun.
Piotr
Henryk
Jerzy
Jan Franciszek
Wacław zm. 14.08.1650 r. ż. Ewa Skrbenska z Kończyc Wielkich
Helena m. N. Brixe v. Montzel
Bernard zm. 1639 r.
Adam zm. przed 1672 r. 1646 r. – kupił Łubowice ż. Elżbieta Lassota z Tworkowa
Franciszek Albrecht (Adalbert) zm. 30.08.1699 r. wł. Łubowic ż. 1. Poliksena Eufemia v. Gaschin zm. 1676 r. 2. Katarzyna Zofia v. Skrbenska z Chuchelnej 3. (x 1694 r.) Anna Teresa v. Salisch z Pawłowa
Erdmann Jarosław 1723 r. – sprzedał Łubowice przed 1746 r. – kupił Chrósty ż. Beata Eleonora v. Salisch
Karol Erdmann zm. 1769 r. wł. Chróst, Ligoty, Strzybnika 1746–1748 r. – landrat kozielski 1749–1763 r. – landrat raciborski ż. Anna Szarlotta Eliza v. Lieben
Karol Maksymilian
linia baronowska, hrabiowska i książęca
córki: a) Elżbieta Katarzyna ur. 8.08.1628 r. b) Maria Poliksena ur. 24.10.1629 r.

2. Linia baronowska, hrabiowska i książęca

Karol Maksymilian
syn Wacława
sędzia ziemski księstwa
opawskiego
wł. Chuchelnej
1671 r. – kupił Rogów
1679 r. – kupił Borucin
1681 r. – kupił Kobeřice
ż. 1. Rozyna Teresa Moschowska
z Moravczina
2. Zuzanna Salomea Bludowska

August

Franciszek Bernard
ur. 25.04.1664 r. –
zm. 15.04.1747 r.
1702 r. – baron
1727 r. – hrabia
ż. (x po 2.04.1687 r.)
Ewa Helena (Ewa Rozyna?)
bar. v. Dambrowka
ur. 1664 r. – zm. 1727 r.

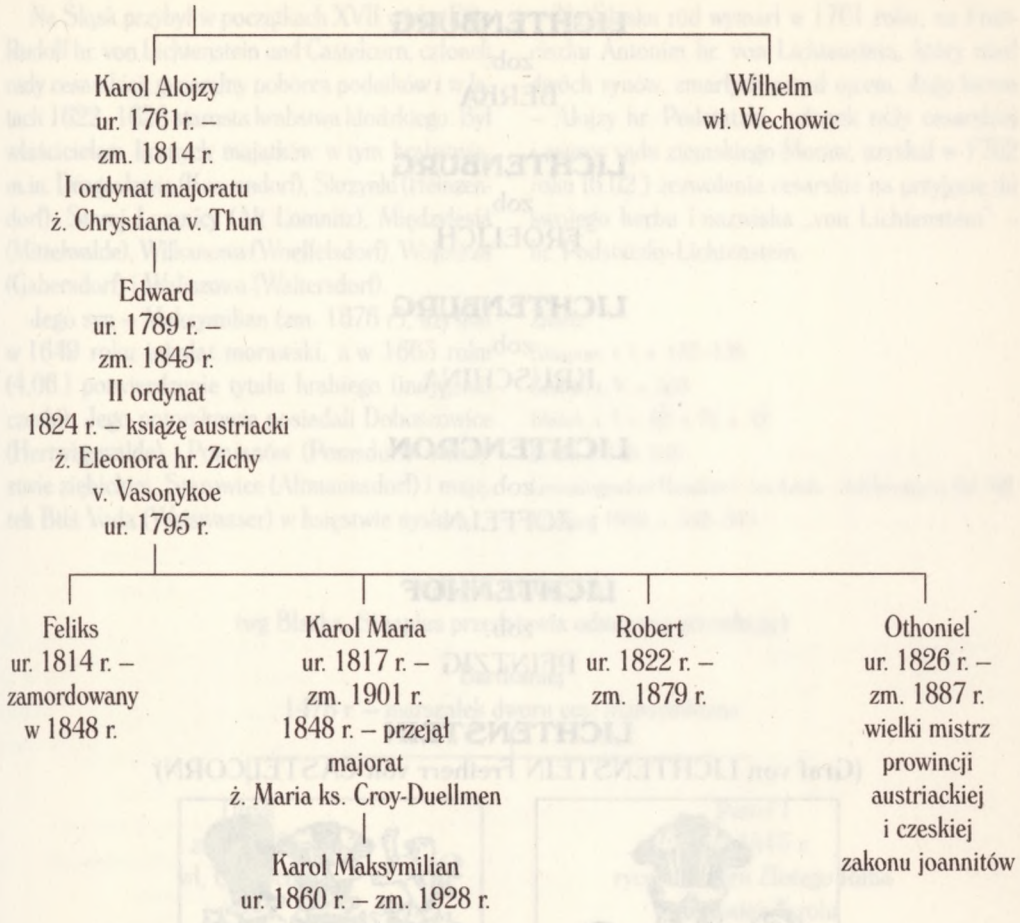
Maksymilian Władysław
1707 r. – baron

Bernard
zm. 1742 r.
ż. Anna Maria
v. Werdenberg
z Odry

Jan Karol Gottlieb
zm. 1788 r.
wł. Odry i Chuchelnej
1773 r. – książę pruski
1775 r. – kupił Krzyżanowice
1777 r. – kupił Hradec
1788 r. – tworzy majorat
ż. (x 1757 r.) Szarlotta
Karolina
hr. v. Althann

Franciszek Leopold
1730 r. – kupił Grabówkę,
Lubomię, Syrynię,
Nieboczowy, Rudyszwałd

Benigna Gustawa
Florentyna Teresa
zm. 1743 r.
m. (x 10.10.1724 r.)
Karol Maksymilian
Antoni Józef Hiacent
hr. v. Sedlnitzki
ur. 2.07.1689 r. –
zm. 6.11.1775 r.
wł. Nasiedla

LICHTENAU
(z LICHNOVA, z LICHTNOVA)

Ród pochodzący z Lichnova (Lichnau) w księstwie opawskim, prawdopodobnie wymarły pod koniec XV wieku. Według Pilnáčka mogła to być jedna linia rodu Heyde.

W 1421 roku Paul von Lichten występuje w dokumentach opawskich, w 1437 roku ten sam Paweł – w dokumentach księstwa raciborskiego.

Pod koniec XV wieku Zofia von Drahotusch, wdowa po Mikołaju von Lichtenau, wyszła za mąż za Jana z Woszczyc (Woschczytz) i wniosła mu w wianie rodowy majątek pierwszego męża – Mikołaja. Potomkowie jej i Jana z Woszczyc (Woschczytz) przyjęli nazwisko Lichnowski.

Źródła:
Pilnáček, t. II, s. 649–651
C.D.S., t. VI, nr 195

LICHTENAU
zob.
SALTZA

LICHTENBURG

zob.
BERKA

LICHTENBURG

zob.
FROELICH

LICHTENBURG

zob.
KRUSCHINA

LICHTENCRON

zob.
ZOFFELN

LICHTENHOF

zob.
PFINTZIG

LICHTENSTEIN

(Graf von LICHTENSTEIN Freiherr von CASTELCORN)

Herb rodowy

Herb hrabiowski

Stary, znany ród tyrolski, dzielący się od średniowiecza na liczne linie, z których dwie podstawowe przyjęły nieco odmienne nazwiska i herby: *linia szlachecka* i *hrabiowska – von Lichtenstein* oraz *linia książęca – von Liechtenstein*. W literaturze bardzo często oba nazwiska pisane są jednakowo.

Założycielem rodu był syn Bartłomieja (zm. po 1478 r.), marszałka dworu cesarza Maksymiliana – Paweł I (zm. 1513 r.), rycerz Orderu Złotego Runa i marszałek Tyrolu, który od swojego brata – Ulryka (zm. 1505 r.), biskupa Trientu, otrzymał w 1499 roku zamek Castelcorn i prawo używania predykatu „Freiherr von Castelcorn". W 1506 roku (28.06.) Paweł von Lichtenstein, członek rady cesarskiej, otrzymał tytuł austriackiego barona. W 1530 roku (21.08.) syn Pawła – Krzysztof Filip otrzymał tytuł hrabiego ziem dziedzicznych Habsburgów.

Na Śląsk przybył w początkach XVII wieku Filip Rudolf hr. von Lichtenstein und Castelcorn, członek rady cesarskiej, generalny poborca podatków i w latach 1622–1626 starosta hrabstwa kłodzkiego. Był właścicielem licznych majątków w tym hrabstwie, m.in. Drogosławia (Kunzendorf), Skrzynki (Heinzendorf), Starej Łomnicy (Alt Lomnitz), Międzylesia (Mittelwalde), Wilkanowa (Woelfelsdorf), Wojborza (Gabersdorf) i Waliszowa (Waltersdorf).

Jego syn – Maksymilian (zm. 1676 r.), uzyskał w 1649 roku inkolat morawski, a w 1663 roku (4.06.) potwierdzenie tytułu hrabiego (indygenat czeski). Jego potomkowie posiadali Doboszowice (Hertwigswalde) i Pomianów (Pomsdorf) w księstwie ziębickim, Starowice (Altmannsdorf) i majątek Bilá Voda (Weiswasser) w księstwie nyskim.

Na Śląsku ród wymarł w 1761 roku, na Franciszku Antonim hr. von Lichtenstein, który miał dwóch synów, zmarłych przed ojcem. Jego kuzyn – Alojzy hr. Podstatzki, członek rady cesarskiej i asesor sądu ziemskiego Moraw, uzyskał w 1762 roku (6.02.) zezwolenie cesarskie na przyjęcie do swojego herbu i nazwiska „von Lichtenstein" – hr. Podstatzky-Lichtenstein.

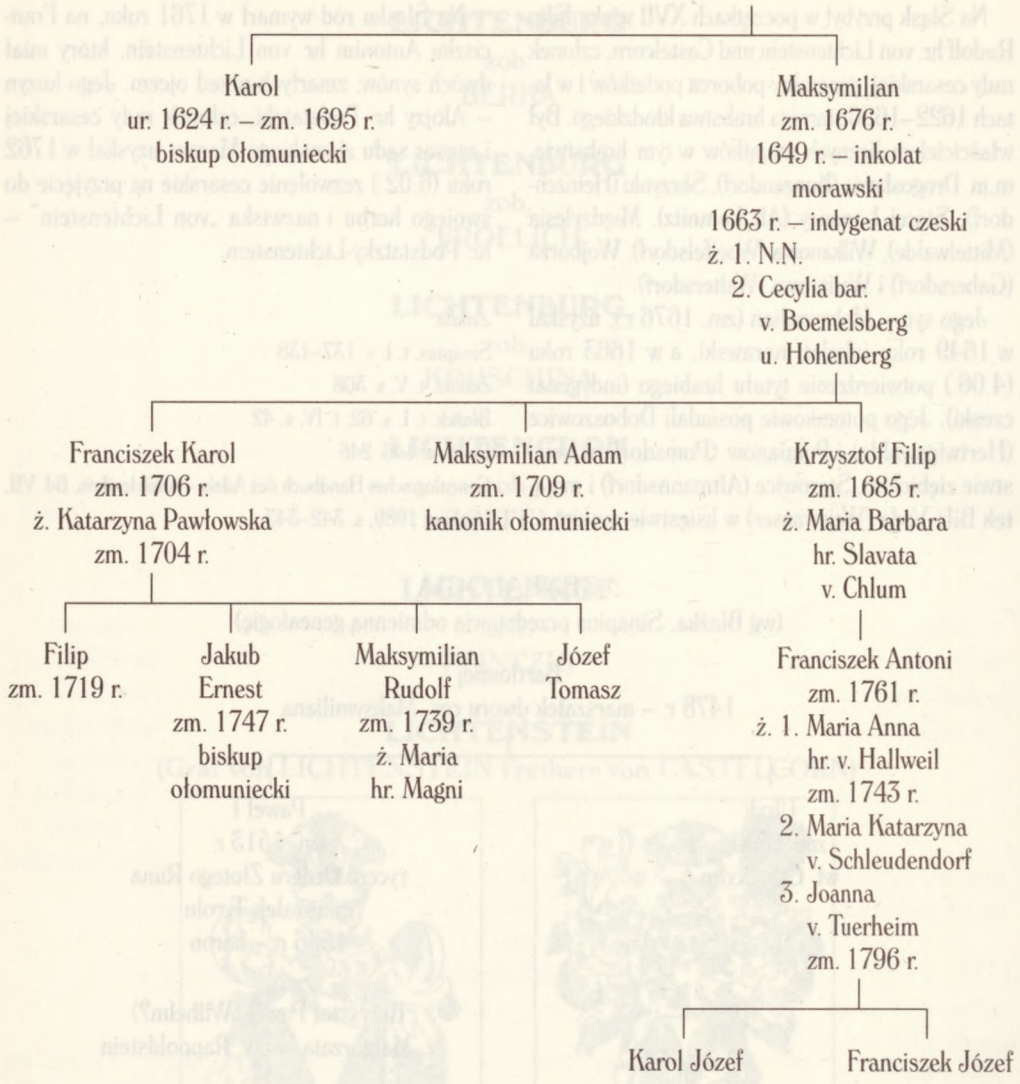
Źródła:
Sinapius, t. I, s. 137–138
Zedlitz, t. V, s. 308
Blażek, t. I, s. 62; t. IV, s. 42
Doerr, s. 146, 246
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 342–343

GENEALOGIA

(wg Blażka, Sinapius przedstawia odmienną genealogię)

Bartłomiej
1478 r. – marszałek dworu ces. Maksymiliana

- Ulryk
  zm. 1505 r.
  wł. Castelcorn
- Paweł I
  zm. 1513 r.
  rycerz Orderu Złotego Runa
  marszałek Tyrolu
  1506 r. – baron
  - Krzysztof Paweł (Wilhelm?)
    ż. Małgorzata bar. v. Rappoldstein
    - Wilhelm Filip
      ż. Kunegunda v. Plieringen
      - Jan Jakub
        ż. Barbara Eleonora v. Wolckenstein
        - Filip Rudolf
          zm. 1637 r.
          czł. rady ces.
          1622–1626 r. – starosta hr. kłodzkiego
          ż. Klara v. Vintler

LICHTENSTEIN
zob.
LIECHTENSTEIN

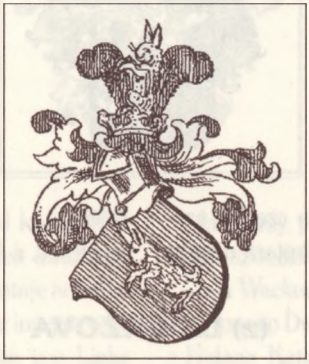
LICHTENSTEIN
zob.
PODSTATZKY

LICHTENWALDE

zob.
WADEWITZ

LICHTNER

(LICHTNER von DRAHONITZ)

W 1575 roku (9.07.) zostali nobilitowani i wpisani w stan rycerski z predykatem „von Drahonitz" bracia Szymon i Prokop Lichtner z Głogowa (Glogau). Zostali oni przyjęci przez Pawła Drahonitzkiego z Drahonitz do rodowego herbu panów z Drahonitz.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 141

(z) LICHTNOVA

zob.
LICHTENAU

LICHY

(LIHY)

Ród górnośląski, występujący w dokumentach opolskich na przełomie XIV i XV wieku.

W 1405 roku (9.11.) N. Lichy występuje jako świadek w dokumencie księcia opolskiego Bolka IV, w 1407 roku Andrzej Burian Lichy był świadkiem dokumentu księżnej wdowy Ofki.

W 1411 i 1412 roku Niklas Lihy to świadek w dokumentach księcia opolskiego Bolka IV.

W 1427 roku (21.01.) N. Lichy był starostą starego zamku w Opolu (Oppeln).

Według Veldtrupa – był to przydomek używany przez przedstawicieli rodu Świerczków (Schwircz) z Mokrodańca (Mokrodanietz, Danietz) koło Opola (Oppeln).

Źródła:

Veldtrup D., Prosographische Studien zur Geschichte Oppelns als herzoglicher Residenzstadt im Mittelalter, Berlin 1995, s. 413–414

C.D.S., t. VI, nr 111, 119, 129, 176

LICKEFELD

W 1737 roku (19.12.) szlachectwo czeskie uzyskał Mikołaj Justus Lickefeld, sekretarz urzędu rejencji głogowskiej.

Źródła:
Blażek, t. II, s. 74

(z) LIDERZOVA

Stary morawski ród pochodzący z Lideřova (Ludgerzowitz) koło Ołomuńca (Olomouc, Olmuetz), który po nabyciu Odry (Odrau) koło Raciborza (Ratibor) zaczął nazywać się Oderskimi.

Bracia: Benesz, Jan i Hieronim z Liderzova w 1436 roku otrzymali Domoradovice (Damadrau) w księstwie opawskim, które sprzedał Benesz w 1451 roku. Również od tego roku posiadali Odry (Odrau) i Buchlovice na Morawach. Byli oni protoplastami rodu Oderskich z Liderzova.

zob.
ODERSKI

LIDKOWITZ

zob.
SCHMERHOWSKI

LIDL

zob.
LIEDLAU

(z) LIDLOVA

zob.
LIEDLAU

LIEBDALER

zob.
LUEBTHAL

LIEBE

Ród pochodzący z Miśni, osiadły pod koniec XVI wieku w księstwie oleśnickim. Pilnáček uważa, że była to szlachta nobilitowana. Doerr notuje nobilitację Jerzego Adama Liebe, ale z zupełnie innego rodu.

W księstwie oleśnickim osiadł Jan von Liebe (zm. 16.10.1616 r.), urodzony w Miśni w 1559 roku (1.01.), członek rady księcia Karola II oleśnickiego i bierutowskiego. Nabył on majątki: Wszechświęte (Allerheiligen) i Nowy Dwór (Neuhof) w księstwie oleśnickim. Był sekretarzem urzędu kopalń (Berg-Secretaer?) księstwa oleśnickiego, w 1594 roku (15.07.) otrzymał szlachectwo Rzeszy. Miał trzech synów: Jana Jerzego, Henryka i Wacława.

Jan Jerzy był rotmistrzem wojsk cesarskich. Drugi z synów – Henryk (ur. 26.07.1604 r.), pułkownik wojsk szwedzkich, zginął w bitwie 26.08. 1634 roku.

Trzeci z braci – Wacław, odziedziczył po ojcu obydwa majątki, wykształcony, brał udział w prawniczej dyspucie naukowej w Jenie; miał dwóch synów: Jana Jerzego i Wacława jun.

Jan Jerzy, podobnie jak stryj, był pułkownikiem wojsk szwedzkich i dowódcą okrętu wojennego.

Syn Wacława jun. – Chrystian Fryderyk, właściciel Nowego Dworu (Neuhof), żonaty (x 3.08.1717 r.) z Heleną Katarzyną bar. Marklowską, otrzymał w wianie żony Chotěbuz (Kocobędz, Kotzobendz) i Zpupną Lhotę (Ligota Alodialna, Allodial Ellguth) w księstwie cieszyńskim. Miał czworo dzieci: Adolfa Juliusza (ur. 1718 r. – zm. 20.08.1719 r.), Ewę Helenę (ur. 1719 r. – zm. po urodzeniu), Annę Szarlottę Elżbietę (ur. 17.09.1720 r.) – ostatnią przedstawicielkę rodu i Chrystiana Fryderyka jun. (ur. 28.03. 1723 r. – zm. 23.04.1726 r.).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 594–595; t. II, s. 779
Zedlitz, t. III, s. 234–235
Blażek, t. I, s. 61; t. III, s. 95; t. IV, s. 42
Pilnáček, t. II, s. 358–359
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 346

GENEALOGIA

Jan von Liebe
ur. w Miśni 1.01.1559 r. – zm. 16.10.1616 r.
wł. Wszechświętego i Nowego Dworu

Jan Jerzy	Henryk	Wacław
rotmistrz wojsk cesarskich	ur. 26.07.1604 r. – zm. 26.08.1634 r. pułkownik wojsk szwedzkich	wł. Wszechświętego i Nowego Dworu

Jan Jerzy
pułkownik wojsk szwedzkich
dowódca okrętu wojennego

Wacław jun.
wł. Nowego Dworu

Chrystian Fryderyk
ż. (x 3.08.1717 r.)
Helena Katarzyna
bar. Marklowska

Adolf Juliusz
ur. 1718 r. –
zm. 20.08.1719 r.

Chrystian Fryderyk jun.
ur. 28.03.1723 r. –
zm. 23.04.1726 r.

córki:
a) Ewa Helena
ur. 1719 r.
– zm. po
urodzeniu
b) Anna Szarlotta
Elżbieta
ur. 17.09.1720 r.

LIEBENAU
(LIEBENTANTZ von LIEBENAU)

Herb szlachecki z 1735 roku

Herb rycerski z 1739 roku

W 1735 roku (10.11.) otrzymał szlachectwo czeskie z predykatem „von Liebenau", a w 1739 roku (16.07.) wpisany został w stan rycerski Michał Gottlieb Liebentantz (ur. 30.05.1711 r. – zm. 23.09.1747 r.), członek rady miejskiej Wrocławia (Breslau). Po nobilitacji jako nazwiska używał tylko predykatu. Żonaty z Joanną Elżbietą Burg (ur. 23.08.1721 r. – zm. 17.07.1774 r.), miał jedną córkę – Joannę Chrystianę (ur. 19.06.1742 r. – zm. 25.04.1800 r.), żonę (x 20.02.1760 r.) Karola Wacława von Prittwitz und Gaffron (ur. 26.12. 1734 r. – zm. 10.03.1806 r.).

Źródła:
Blażek, t. III, s. 26
Doerr, s. 223, 227

GENEALOGIA

Jan Liebentantz
ur. 25.06.1637 r. – zm. 31.07.1685 r.
doktor medycyny
|
Michał Zygmunt
ur. w Strzelinie 3.05.1673 r. –
zm. we Wrocławiu 5.05.1730 r.
archidiakon kościoła św. Marii Magdaleny
|
Michał Gottlieb
ur. 30.05.1711 r. – zm. 23.09.1747 r.
1735 r. – nobilitowany
ż. Joanna Elżbieta Burg
ur. 23.08.1721 r. – zm. 17.07.1774 r.
|
Joanna Chrystiana
ur. 19.06.1742 r. – zm. 25.04.1800 r.
m. (x 20.02.1760 r.) Karol Wacław
v. Prittwitz u. Gaffron
ur. 26.12.1734 r. – zm. 10.03.1806 r.

LIEBENAU

Według Zedlitza, rycerstwo występujące na Śląsku w XV wieku. W 1437 roku Petzko de Liebenow przebywał na dworze księcia ziębickiego. Prawdopodobnie pochodził z Lubnowa (Liebenau) koło Ząbkowic Śląskich (Frankenstein).

Źródła:
Zedlitz, t. III, s. 236; t. V, s. 308

LIEBENECK

zob.
SCHOLTZ

LIEBENFELDT

zob.
WALTER

LIEBENSTEIN

zob.
FRENTZEL

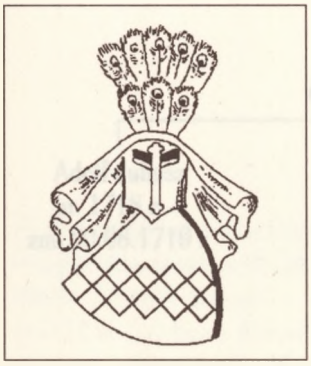
LIEBENTANTZ

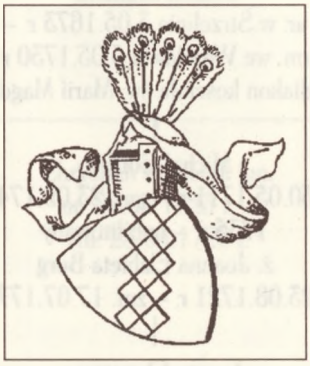
zob.

LIEBENAU

LIEBENTHAL

(LIEBTHAL, LIBENTAL)

Stary dolnośląski ród rycerski pochodzący – według Jurka – z Miśni, z miejscowości Liebethal.

Na Śląsku po raz pierwszy w 1251 roku w dokumentach księcia Bolesława II Rogatki wydanych dla klasztoru w Lubiążu (Leubus) występuje Henryk jun. de Libentale. Liebenthalowie byli założycielami miejscowości Lubomierz (Liebenthal) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg). Pilnáček błędnie uważa, że pochodzili z Liptan (Liebenthal) koło Osoblahy (Hotzenplotz).

Wdowa Jutta von Liebenthal ufundowała w Lubomierzu (Liebenthal) klasztor benedyktynek, fundacja została zatwierdzona 6.07.1278 roku i Jutta została jego pierwszą opatką, zaś jeden z jej synów (Wilrid?) pierwszym proboszczem.

W 1307 roku (19.10.) występują w dokumentach bracia (synowie Jutty?) Henryk Pusch, Wilrid i Piotr oraz Konrad – syn Piotra i Otto – syn Henryka Puscha, który w 1307 roku był właścicielem Radoniowa (Ottendorf) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg). W 1388 roku Cuncze (Konrad) – syn Piotra, kupił las od księcia jaworskiego. W 1372 roku Kuncze (jun.?) był właścicielem Podgórzyna (Giersdorf) koło Jeleniej Góry (Hirschberg).

W 1393 roku występują w dokumentach Wilrich i Herrsch (bracia?). W 1400 roku (7.05.) zmarła Julianna – żona Jana von Liebenthal. Jej epitafium znajdowało się w kościele w Lwówku Śląskim (Lemberg, Loewenberg): „Anno salutis Domini MCCCC in Vigilia Stanislai obiit Valida Juliana Ux. Joann. De Libental hic sepulta. Orate pro ea." (Roku Pańskiego 1400 w wigilię św. Stanisława zmarła można Julianna, żona Jana von Liebenthal, tu pochowana. Módlcie się za nią).

W 1402 roku występują w dokumentach Jan (Johann) i Jan sen. (Hans) wraz z synem – Janem jun. (Hans). Oprócz Jana jun. (Hans) miał on (Hans sen.) syna – Henryka, właściciela Podgórzyna (Giersdorf), Marcinowic (Merzdorf), Głębocka (Glausnitz) i Sosnówki (Seidorf).

Anna von Liebenthal – córka Jana (sen.?) i Małgorzaty z Podgórzyna (Giersdorf), była około 1437 roku żoną Piotra von Reibnitz z Wiadrowa (Wederau) koło Jawora (Jauer).

Według Zedlitza – ród wymarł w 1450 roku na Katarzynie – żonie Krzysztofa von Hochberg, co jest nieprawdą, gdyż w 1468 roku występują w dokumentach trzej bracia: Hans, Cuncze (Konrad) i Wilrich (Ulrich). Wilrich przeżył swoich braci i w 1491 roku sprzedał Konradowi (Cuncze) von Hochberg z Rochowa (Armenruh) koło Złotoryi (Goldberg) wszystkie swoje majątki:

Podgórzyn (Giersdorf), Marcinowice (Merzdorf), Sosnówkę (Seidorf), Piastów (Kaiserswaldau), Głębocko (Glausnitz), Strupice (Straupitz) i Chromiec (Ludwigsdorf). Żonaty z Anną – córką Dypranda von Reibnitz i Małgorzaty von Lest, zmarł w 1502 roku, prawdopodobnie jako ostatni przedstawiciel rodu.

Na Górnym Śląsku występuje w dokumentach księcia Władysława Opolczyka w 1388 roku Zygfryd Loybental, a w 1401 roku w dokumentach księcia Konrada II oleśnickiego i kozielskiego Sifrid von Libental. Nie wiadomo, czy pochodził on z tego samego rodu.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 595
Zedlitz, t. III, s. 237–238
Blažek, t. II, s. 74–75
Pilnáček, t. II, s. 366
C.D.S., t. XXXIII, s. 29
Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 249–250
Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 89

LIEBSTADT

zob.
PAUST

LIEBSTEINSKY

zob.
KOLOVRAT .

LIEBTHAL

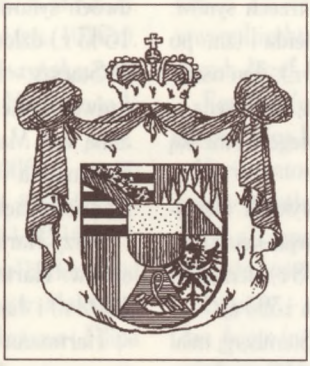
zob.
LIEBENTHAL

LIECHTENSTEIN

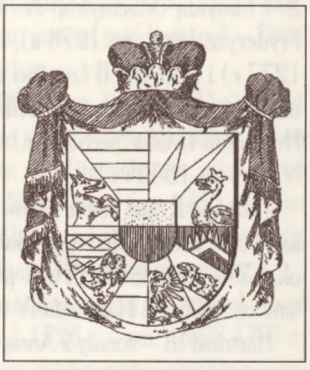
(LICHTENSTEIN)

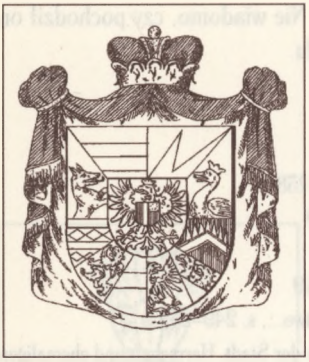
Herb rodowy

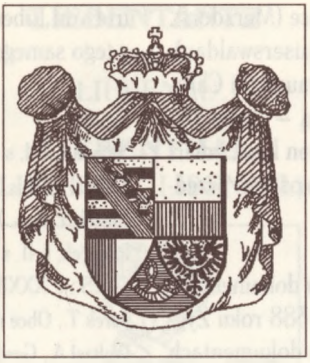
Herb książęcy I (linia Gundakara)

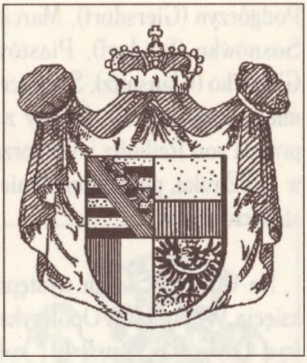
Herb książęcy II z 1614 roku (linia Karola)

Herb książęcy III z 1615 roku (linia Karola)

Herb książęcy IV z 1629 roku (linia Gundakara)

Herb książęcy V (linia Karola)

Stary ród tyrolski podzielony na dwie główne gałęzie: *hrabiowską – von Lichtenstein* i *książęcą – von Liechtenstein*.

W Czechach znani od XIII wieku jako właściciele państwa Mikulov (Nikolsburg). W XV wieku wydzieliła się *gałąź z Valtic* koło Břeclavia w południowych Czechach, która z kolei w XVI wieku podzieliła się na dwie linie: *starszą*, wymarłą – *Karola* i *młodszą – Gundakara*.

POCZĄTKI RODU W CZECHACH

GAŁĄŹ Z MIKULOVA

Mikulov (Nikolsburg) w południowych Czechach nabył w 1249 roku Henryk I von Liechtenstein (zm. po 1265 r.). Żonaty dwukrotnie: 1. z Dyrndą N., 2. z Matyldą (Mechtyldą) N., miał trzech synów: Fryderyka I (zm. po 1278 r.), Hartneida I (zm. po 1277 r.) i Henryka II (zm. po 1312 r.). Ten ostatni, żonaty z Petruszą von Zelkingen, miał syna – Hartneida II (zm. po1350 r.), żonatego z Anežką N. (zm. po 1353 r.).

Hartneid II miał ośmiu synów: Henryka III, Henryka IV (zm. 1381 r.), Jerzego I, Bartłomieja, Jana I (zm. ok. 1398 r.), Hartneida III (zm. po 1358 r.), Jerzego II (zm. ok.1398 r.) i Hartneida IV (zm.po 1395 r.).

Hartneid III – żonaty z Anną von Sternberg, miał czterech synów: Macieja I (zm. po 1399 r.), Jerzego III (zm. po 1419 r.), Jana II (zm. po 1412 r.) i Henryka V (zm. po 1418 r.).

Henryk V – żonaty z Anną von Zalking, miał trzech synów: Krzysztofa II (zm. po 1445 r.), Jerzego IV (zm. po 1444 r.) i Henryka VI (zm. po 1438 r.).

Średni syn – Jerzy IV, żonaty z Jadwigą von Pottenstein, miał czterech synów: Jana V (zm. po 1475 r.), Henryka VII (zm. po 1485 r.), Krzysztofa III (zm. po 1506 r.) i Jerzego V (zm. po 1484 r.).

Jerzy V był założycielem *gałęzi z Valtic*.

Gałąź mikulovska wymarła po 1585 roku, na Wolfgangu II i Hartmannie IX. Na Śląsku nie posiadali żadnych majątków.

GAŁĄŹ Z VALTIC

Założycielem tej gałęzi był najmłodszy syn Jerzego IV – Jerzy V, znany z dokumentów z lat 1447–1484. Żonaty z Anežką von Eckhard, miał dwóch synów. Młodszy – Jan Krzysztof (zm. po 1543 r.) dzieci nie miał.

Starszy – Hartmann I (III) (zm. 1540 r.), żonaty dwukrotnie: 1. z Amalią von Hohenlohe, 2. z Joanną von Mainberg, miał dwóch synów: Jerzego Hartmanna i Jana Krzysztofa Sebastiana. Jan Krzysztof Sebastian dzieci nie miał.

Jerzy Hartmann I (zm. po 1562 r.) miał trzech synów: Hartmanna II, Jerzego Erazma (zm. po 1592 r.) i Jana Septimusa (zm. po 1595 r.).

Hartmann II (IV) (zm. 1585 r.), właściciel Valtic, żonaty z Anną hr. von Ortenburg (zm. 1596 r.), miał trzech synów, z których średni – Maksymilian (zm. po 1645 r.), właściciel Bučovic, Pozořic, Novego Hradu i Ždánic, żonaty z Katarzyną von Boskowitz, dzieci nie miał. Pozostali, najstarszy –

Karol i najmłodszy – Gundakar byli założycielami dwóch *linii książęcych*.

Hartmann II (IV) swoje olbrzymie majątki podzielił pomiędzy tych dwóch synów.

Linia książęca starsza – Karola (wymarła)

Karol (zm. 12.02.1627 r.) w 1614 roku otrzymał księstwo opawskie, a w 1618 roku uzyskał tytuł księcia Rzeszy (Reichsfuerst), w 1623 roku otrzymał księstwo karniowskie. Żonaty z Anną Marią von Boskowitz-Czernahora (Schwarzenberg), miał córkę – Annę Marię (zm. 1638 r.), żonę N. hr. von Dietrichstein oraz dwóch synów, z których starszy – Henryk zmarł w dzieciństwie. Młodszy syn – Karol Euzebiusz (zm. 5.04.1684 r.), właściciel Břeclavia, żonaty z Joanną Beatrix hr. von Dietrichstein, miał trzy córki i syna – Jana Adama Andrzeja (zm. 16.06.1712 r.), księcia opawsko-karniowskiego, właściciela wielu majątków na terenie Czech. W 1699 roku kupił hrabstwo Schellenberg, a w roku 1712 hrabstwo Vaduz w Szwabii. Żonaty z Edmundą Marią Teresą ks. von Dietrichstein – nie miał potomków. Wszystkie jego majątki odziedziczyła *linia Gundakara*.

Linia książęca młodsza – Gundakara

Gundakar (zm. 1658 r.) – najmłodszy syn Hartmanna II (IV), właściciel majątków w Czechach i na Morawach, w 1623 roku również uzyskał tytuł księcia Rzeszy (Reichsfuerst). Żonaty dwukrotnie: 1. z Agnieszką księżną von Ostfriesland (zm. 1616 r.), 2. z Elżbietą Lukrecją księżną cieszyńską (zm. 19.05.1653 r.), miał dwóch synów: Hartmanna V i Ferdynanda Jana.

Młodszy – Ferdynand Jan (zm. 1666 r.), żonaty z Dorotą Anną hr. von Lodron, nie posiadał potomstwa. Starszy – Hartmann V (zm. 11.02.1688 r.), żonaty z Sydonią Elżbietą hr. von Salm-Reifferscheid (zm. 23.09.1686 r.), miał trzech synów: Maksymiliana Jakuba Moryca, Antoniego Floriana i Filipa Erazma.

Maksymilian Jakub Moryc (zm. 1700 r.) był trzykrotnie żonaty: 1. z Joanną Beatrix księżną von Liechtenstein, 2. z Eleonorą Małgorzatą księżną von Holstein-Sonderburg, 3. z Marią Elżbietą księżną von Liechtenstein – dzieci nie miał. Dwaj pozostali byli założycielami dwóch gałęzi *linii Gundakara*.

Średni – Antoni Florian (zm. 1721 r.) odziedziczył po Janie Adamie Andrzeju z *linii Karola* księstwo opawskie i w 1718 roku, otrzymawszy od swojego bratanka – Józefa Wacława hrabstwa Schellenberg i Vaduz w Szwabii, tworzy z nich księstwo Liechtenstein, którego jest pierwszym władcą. Żonaty z Eleonorą Barbarą hr. von Thurn, miał syna – Józefa Jana Adama (zm. 1732 r.), drugiego władcę księstwa Liechtenstein.

Józef Jan Adam, żonaty z Marią Katarzyną hr. von Ottingen-Spielberg, miał syna – Jana Karola Nepomucena (zm. 1748 r.), na którym wymarła starsza gałąź *linii Gundakara*. Księstwo Liechtenstein przejął z powrotem Józef Wacław.

Filip Erazm (zm. 13.01.1704 r.) – najmłodszy syn Hartmanna V, żonaty z Krystyną Teresą hr. von Loewenstein-Wertheim (zm. 30.04.1730 r.), miał trzech synów: najmłodszy – Jan Antoni, zmarł w młodości, w 1724 roku. Najstarszy – Józef Wacław (ur. 1696 r. – zm. 1772 r.) w wieku 16 lat otrzymał w spadku po wymarłej *linii Karola* (Janie Adamie Andrzeju) hrabstwa Schellenburg i Vaduz, w 1718 roku zrzekł się tych posiadłości na rzecz swojego stryja – Antoniego Floriana. Po wymarciu potomków stryja przejął z powrotem w 1748 roku utworzone przez stryja księstwo Liechtenstein. Dzieci nie miał i majątki po nim, łącznie z księstwem Liechtenstein, przejął jego bratanek – Franciszek Józef Jan Adam.

Emanuel (ur. 1700 r. – zm. 15.01.1771 r.) – średni syn Filipa Erazma i brat Józefa Wacława, żonaty z Marią Antoniną hr. von Dietrichstein, miał dwóch synów: młodszy – Karol Józef (ur. 1730 r. – zm. 1789 r.), żonaty z Eleonorą hr. Ottingen-Spielberg, był założycielem *domu Moravský Krumlov*.

Starszy – wspomniany wyżej Franciszek Józef Jan Adam (ur. 29.11.1726 r. – zm. 18.08.1781 r.) odziedziczył księstwo Liechtenstein jako Franciszek Józef I. Żonaty (x 1750 r.) z Marią Leopoldyną hr. von Sternberg (ur. 11.12.1733 r. – zm. 5.04.1800 r.), miał dwóch synów: Alojzego I Józefa i Jana I Józefa.

Alojzy I Józef (ur. 14.05.1759 r. – zm. 24.03. 1805 r.), książę Liechtensteinu, żonaty (x 1783 r.) z Karoliną Engelbertą Felicitą hr. von Manderscheid-Blankenheim (ur. 13.11.1768 r. – zm. 11.06. 1831 r.), męskich potomków nie miał i majątki po nim przejął jego brat – Jan I Józef (ur. 26.06.1760 r. – zm. 1836 r.), który w 1806 roku ogłosił suwerenność księstwa Liechtenstein. Żonaty z Józefą Zofią, córką Joachima Egona hr. von Fuerstenberg, miał pięciu synów: Alojzego II Józefa, Franciszka Joachima Józefa, Karola Jana Nepomucena Antoniego, Fryderyka i Edwarda.

Najmłodszy – Edward (ur. 1809 r. – zm. 1864 r.), żonaty z Honoratą hr. Choloncewską, posiadał majątki w Czechach, Fryderyk (ur. 1807 r. – zm. 1885 r.) – nie był żonaty, Karol Jan Nepomucen Antoni (ur. 1803 r. – zm. 1874 r.) również posiadał majątki w Czechach. Żonaty z Rozalią hr. von Schoenfeld, miał dwóch synów: Filipa Karola (ur. 1837 – zm. 1901 r.) i Rudolfa (ur. 1838 r. – zm. 1888 r.). Franciszek Joachim Józef (ur. 1802 r. – zm. 1887 r.), żonaty z Julią hr. Potocką – synów nie miał.

Najstarszy – Alojzy II Józef (ur. 26.05.1796 r. – zm. 12.11.1858 r.) odziedziczył księstwo Liechtenstein. Żonaty (x 1831 r.) z Franciszką de Pauli hr. von Kinsky (ur. 8.08.1813 r. – zm. 5.02.1860 r.), miał dwóch synów: Jana Marię Franciszka Placyda i Franciszka I Karola Augusta.

Jan Maria Franciszek Placyd (ur. 5.10.1840 r. – zm. 1929 r.), książę Liechtesteinu pod imieniem Jan II Dobry, nie miał synów i księstwo po nim przejął jego brat – Franciszek I Karol August (ur. 1853 r. – zm. 1938 r.).

Książęta Liechtensteinu do XX wieku tytułowali się książętami opawsko-karniowskimi (Troppau – Krnov, Jaegerndorf), a herb księstwa opawskiego znalazł się w herbie księstwa Liechtenstein.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 137–138

Zedlitz, t. III, s. 238–248, t. V, s. 309

Blażek, t. II, s. 75; t. IV, s. 43

Krane, s. 6

Genealog. Handbuch..., s. 158–161

Pilnáček J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 202

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 358–360

Gall Fr., Oesterreichische Wappenkunde, Handbuch der Wappenwissenschaft, Wien (brw – ok. 1990), s. 276–277

Falke J., Geschichte des fuerstlichen Hauses Liechtenstein, Bd. 1–3, Wien 1868–1882

Genealogisches Reichs- und Staats- Handbuch, Th. 1, Frankfurt am Main 1805, s. 158–161

GENEALOGIA

1. Gałąź z Mikulova

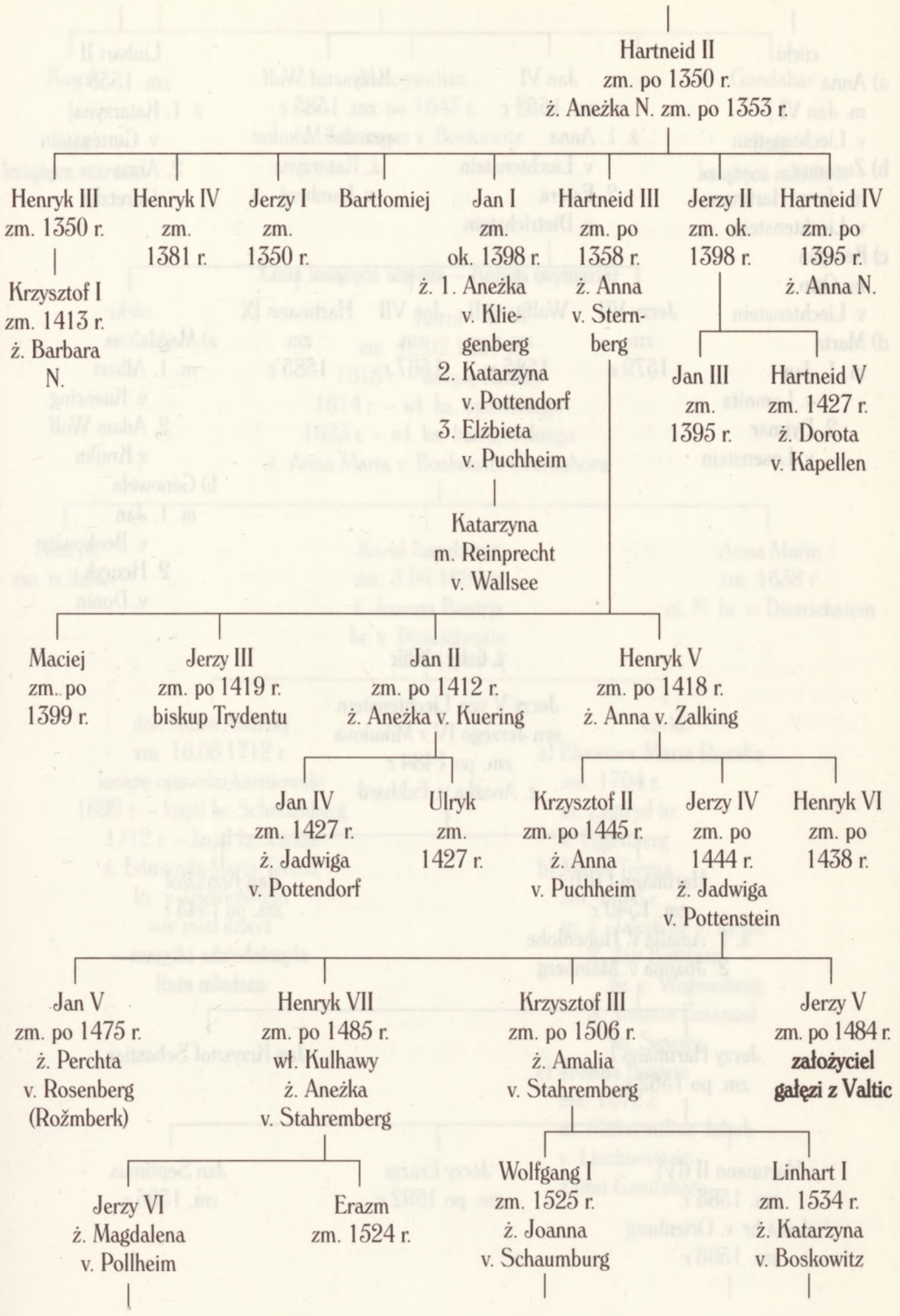
Henryk I von Liechtenstein
zm. po 1265 r.
1249 r. – kupił Mikulov
ż. 1. Dyrnda N.
2. Matylda (Mechtylda) N.

Fryderyk I
zm. 1278 r.
ż. Aneżka v. Hirberg

Fryderyk II
zm. 1305 r.

Hartneid I
zm. po 1277 r.

Henryk II
zm. po 1312 r.
ż. Petrusza
v. Zelkingen

Hartneid II
zm. po 1350 r.
ż. Aneżka N. zm. po 1353 r.
Henryk III
zm. 1350 r.
Henryk IV
zm.
1381 r.
Jerzy I
zm.
1350 r.
Bartłomiej
Jan I
zm.
ok. 1398 r.
ż. 1. Aneżka
v. Kliegenberg
2. Katarzyna
v. Pottendorf
3. Elżbieta
v. Puchheim
Hartneid III
zm. po
1358 r.
ż. Anna
v. Sternberg
Jerzy II
zm. ok.
1398 r.
Hartneid IV
zm. po
1395 r.
ż. Anna N.
Krzysztof I
zm. 1413 r.
ż. Barbara
N.
Jan III
zm.
1395 r.
Hartneid V
zm. 1427 r.
ż. Dorota
v. Kapellen
Katarzyna
m. Reinprecht
v. Wallsee
Maciej
zm. po
1399 r.
Jerzy III
zm. po 1419 r.
biskup Trydentu
Jan II
zm. po 1412 r.
ż. Aneżka v. Kuering
Henryk V
zm. po 1418 r.
ż. Anna v. Zalking
Jan IV
zm. 1427 r.
ż. Jadwiga
v. Pottendorf
Ulryk
zm.
1427 r.
Krzysztof II
zm. po 1445 r.
ż. Anna
v. Puchheim
Jerzy IV
zm. po
1444 r.
ż. Jadwiga
v. Pottenstein
Henryk VI
zm. po
1438 r.
Jan V
zm. po 1475 r.
ż. Perchta
v. Rosenberg
(Rožmberk)
Henryk VII
zm. po 1485 r.
wł. Kulhawy
ż. Aneżka
v. Stahremberg
Krzysztof III
zm. po 1506 r.
ż. Amalia
v. Stahremberg
Jerzy V
zm. po 1484 r.
założyciel
gałęzi z Valtic
Jerzy VI
ż. Magdalena
v. Pollheim
Erazm
zm. 1524 r.
Wolfgang I
zm. 1525 r.
ż. Joanna
v. Schaumburg
Linhart I
zm. 1534 r.
ż. Katarzyna
v. Boskowitz

córki:
a) Anna
m. Jan VI
v. Liechtenstein
b) Zuzanna
m. Jerzy Hartmann
v. Liechtenstein
c) Benigna
m. Otto
v. Liechtenstein
d) Marta
m. 1. Jan
v. Lomnitz
2. Dytmar
v. Losenstein

Jan VI
zm. 1552 r.
ż. 1. Anna
v. Liechtenstein
2. Estera
v. Dietrichstein

Krzysztof Wolf
zm. 1585 r.
sprzedał Mikulov
ż. Katarzyna
v. Lamberg

Linhart II
zm. 1558 r.
ż. 1. Katarzyna
v. Guttenstein
2. Anna
Goretzka

Jerzy VII
zm.
1579 r.

Wolfgang II
zm.
1585 r.

Jan VII
zm.
1567 r.

Hartmann IX
zm.
1585 r.

córki:
a) Magdalena
m. 1. Albert
v. Kuenring
2. Adam Wolf
z Krajku
b) Genowefa
m. 1. Jan
v. Boskowitz
2. Henryk
v. Donin

2. Gałąź z Valtic

Jerzy V von Liechtenstein
syn Jerzego IV z Mikulova
zm. po 1484 r.
ż. Aneżka v. Eckhard

Hartmann I (III)
zm. 1540 r.
ż. 1. Amalia v. Hohenlohe
2. Joanna v. Mainberg

Jan Krzysztof
zm. po 1543 r.

Jerzy Hartmann I
zm. po 1562 r.

Jan Krzysztof Sebastian

Hartmann II (IV)
zm. 1585 r.
ż. Anna hr. v. Ortenburg
zm. 1596 r.

Jerzy Erazm
zm. po 1592 r.

Jan Septimus
zm. 1595 r.

Karol
linia książęca starsza

Maksymilian
zm. po 1645 r.
ż. Katarzyna v. Boskowitz

Gundakar
linia książęca młodsza

Linia książęca starsza – Karola (wymarła)

Karol
zm. 12.02.1627 r.
1618 r. – książę Rzeszy
1614 r. – wł. ks. opawskiego
1623 r. – wł. ks. karniowskiego
ż. Anna Maria v. Boskowitz-Czernahora

Henryk
zm. w dziec.

Karol Euzebiusz
zm. 5.04.1684 r.
ż. Joanna Beatrix
hr. v. Dietrichstein

Anna Maria
zm. 1638 r.
m. N. hr. v. Dietrichstein

Jan Adam Andrzej
zm. 16.06.1712 r.
książę opawsko-karniowski
1699 r. – kupił hr. Schellenberg
1712 r. – kupił hr. Vaduz
ż. Edmunda Maria Teresa
ks. v. Dietrichstein
nie miał dzieci
– majątki odziedziczyła linia młodsza

córki:
a) Eleonora Maria Rozalia
zm. 1704 r.
m. Zygfryd hr.
v. Eggenberg
b) Maria Teresa
zm. 1716 r.
m. 1. Jakub hr. v. Leslie
2. Jan Baltazar
hr. v. Wagensberg
3. Tomasz Emanuel
ks. Savoya
c) Joanna Beatrix
zm. 1672 r.
m. Maksymilian Jakub
v. Liechtenstein
z linii Gundakara

Linia książęca młodsza – Gundakara

Gundakar
zm. 1658 r.
1623 r. – książę Rzeszy
wł. majątków Uherský Ostroh i Moravský Krumlov
ż. 1. Agnieszka ks. v. Ostfriesland
(zm. 1616 r.)
2. Elżbieta Lukrecja ks. cieszyńska
zm. 19.05.1653 r.

Hartmann V
zm. 11.02.1688 r.
ż. Sydonia Elżbieta
hr. v. Salm-Reifferscheid
zm. 23.09.1686 r.

Ferdynand Jan
zm. 1666 r.
ż. Dorota Anna
hr. v. Lodron

Maksymilian Jakub Moryc
zm. 1700 r.
ż. 1. Joanna Beatrix
ks. v. Liechtenstein
2. Eleonora Małgorzata
ks. v. Holstein-Sonderburg
3. Maria Elżbieta
ks. v. Liechtenstein

Antoni Florian
zm. 1721 r.
1718 r. – otrzymuje od bratanka
hr. Schellenburg i hr. Vaduz
1719 r. – tworzy księstwo
Liechtenstein
ż. Eleonora Barbara hr. v. Thurn

Józef Jan Adam
zm. 1732 r.
1721–1732 r. – książę Liechtensteinu
ż. Maria Katarzyna
hr. v. Ottingen-Spielberg

Jan Karol Nepomucen
zm. 1748 r.
1732–1748 r. książę Liechtensteinu
ostatni ze starszej linii Gundakara

Filip Erazm
zm. 13.01.1704 r.
ż. Krystyna Teresa hr.
v. Loewenstein-Wertheim
zm. 30.04.1730 r.

Józef Wacław
ur. 1696 r. – zm. 1772 r.
1712–1718 r. – wł.
hr. Schellenburg i Vaduz
1748–1772 r. – książę
Liechtensteinu

Emanuel
ur. 1700 r. –
zm. 15.01.1771 r.
ż. Maria Antonina
hr. v. Dietrichstein

Jan Antoni
zm. 1724 r.

Franciszek Józef Jan Adam
ur. 29.11.1726 r. – zm. 18.08.1781 r.
1772–1781 r. książę Liechtensteinu
ż. (x 1750 r.) Maria Leopoldyna
hr. v. Sternberg
ur. 11.12.1733 r. – zm. 5.04.1800 r.

Karol Józef
ur. 1730 r. – zm. 1789 r.
ż. Eleonora
hr. v. Ottingen-Spielberg

dom Moravský Krumlov

Alojzy I Józef
ur. 14.05.1759 r. – zm. 24.03.1805 r.
1781–1805 r. – książę Liechtensteinu
ż. (x 1783 r.) Karolina Engelberta Felicita
hr. v. Manderscheid-Blankenheim
ur. 13.11.1768 r. – zm. 11.06.1831 r.

Jan I Józef
ur. 26.06.1760 r. – zm. 1836 r.
1805–1836 r. – książę Liechtensteinu
1806 r. – ogłasza
suwerenność księstwa
ż. Józefa Zofia hr. v. Fuerstenberg

Alojzy II
Józef
ur. 26.05.1796 r.
– zm. 12.11.1858 r.
1836–1858 r. książę
Liechtensteinu
ż. (x 1831 r.) Franciszka
de Pauli hr. Kinsky
ur. 8.08.1813 r.
– zm. 5.02.1860 r.

Franciszek
Joachim Józef
ur. 1802 r.
– zm. 1887 r.
ż. Julia
hr. Potocka

Karol Jan
Nepomucen
Antoni
ur. 1803 r. –
zm. 1874 r.
wł. majątków
w Czechach
ż. Rozalia
hr. v. Schoenfeld

Fryderyk
ur. 1807 r.
– zm. 1885 r.

Edward
ur. 1809 r.
– zm. 1864 r.
ż. Honorata
hr. Choloncewska
wł. majątków
w Czechach

Jan Maria
Franciszek
Placyd
(Jan II Dobry)
ur. 5.10.1840 r.
– zm. 1929 r.
1858–1929 r.
książę
Liechtensteinu

Franciszek I
Karol August
ur. 1853 r. –
zm. 1938 r.
1929–1938 r.
książę
Liechtensteinu

Filip Karol
ur. 1837 r.
– zm. 1901 r.

Rudolf
ur. 1838 r.
– zm. 1888 r.

LIECHTENSTEIN

zob.

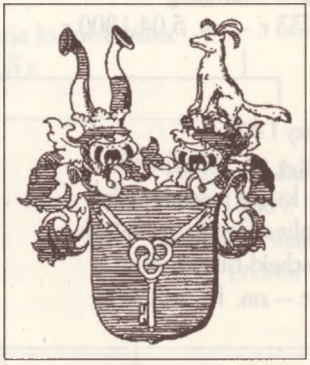
LICHTENSTEIN

LIEDLAU

(LIEDLAU und ELLGUTH, LIDL von LIEDLAU, LIDL z LIDLOVA)

Herb rodowy

Herb baronowski

Stary ród rycerski pochodzący z Hesji, skąd poprzez Czechy przybył w XIII wieku na Śląsk.

Według Zedlitza – w 1077 roku Krzysztof von Liedlau przebywał na dworze cesarza Henryka IV i zmarł w Ferrarze. Tradycja rodowa łączy nobilitację protoplasty rodu z oblężeniem w 1187 roku przez cesarza Fryderyka II miasta Halle.

Maciej von Liedlau (zm. 1570 r.) w czasach króla Ferdynanda II i Maksymiliana II był nadzorcą kopalń w Czechach. Jego syn – Jerzy (zm. 1589 r.) był nadkomisarzem wojennym królestwa Czech. W Czechach znani pod nazwiskiem „Lidl z Lidlova".

Według Jurka – w latach 1297–1309 na dworze księcia Henryka III głogowskiego przebywali Apecz de Lidelow i w latach 1300–1326 Henryk de Ledelow. Apecz przeszedł później na dwór biskupów wrocławskich i był założycielem *linii nyskiej*, zaś Henryk – *linii głogowskiej*.

Blażek i „Schlesische Wappenbuch" jako pierwszego wymieniają Konrada, zmarłego w 1250 roku.

Również na dworze książąt głogowskich przebywał około 1400 roku Kasper, pochowany w kościele św. Anny w Głogowie (Glogau). W 1473 roku Krzysztof był starostą okręgu sądowego Góra Śląska (Guhrau), a w początkach XVI wieku Piotr von Liedlau (zm. 7.12.1511 r.) był proboszczem głogowskim. W kościele głogowskim znajduje się kilka epitafiów tego rodu.

Na przełomie XV i XVI wieku podzielili się na kilka linii, z których najbardziej znanymi były: *linia z Ligoty (Ellguth)* koło Góry Śląskiej (Guhrau), z której wydzieliła się *linia baronowska*, oraz z *Zagrodna (Adelsdorf)* koło Złotoryi (Goldberg).

Linia z Ligoty (Ellguth)

Pierwszym znanym przedstawicielem tej linii był Kasper von Liedlau, zmarły przed 1519 rokiem. Miał syna – Zygmunta (zm. przed 1524 r.), właściciela Ligoty (Ellguth) koło Góry Śląskiej (Guhrau), żonatego z Katarzyną N.

Jego syn – Zygmunt jun., żonaty z Anną, córką Jana von Obisch z Żabina (Schabenau) koło Góry Śląskiej (Guhrau), miał sześcioro dzieci: córkę – Annę, żonę Jana von Unwuerde z Łagoszowa Małego (Klein Logisch) w księstwie głogowskim oraz pięciu synów, z których czterech zmarło w młodości: Kasper (zm. przed 1542 r.), Mateusz (zm. 1543 r.), Ernest (zm. 1542 r.), Joachim (zm. 1543 r.).

Jedynie najstarszy syn – Jan dożył wieku dorosłego, odziedziczył Ligotę (Ellguth). Żonaty z Ewą – córką Jana von Luck z Kłody Małej (Klein Klo-

den), miał siedmioro dzieci, z których dwaj najstarsi synowie: Jan Zygmunt i Fryderyk zmarli bezżennie, Godfryd – rotmistrz wojsk cesarskich, żonaty z Zuzanną von Schellendorf, nie miał dzieci, Henryk był założycielem linii baronowskiej, Helena była żoną Jana von Mutschelnitz z Warzęgowa (Wersingawe), a dwie najmłodsze córki: Barbara i Ewa – zmarły niezamężne.

Linia baronowska

Założycielem linii baronowskiej był syn Jana – Henryk, żonaty z Anną Marią von Stange z Kunic (Kunitz) w księstwie legnickim. Jego syn – Henryk Daniel (ur. 15.03.1641 r. – zm. 14.02.1721 r.), właściciel Janowic Dużych (Gross Jaenowitz) koło Legnicy (Liegnitz), Konradówki (Konradsdorf), Czernikowic (Gross Tschirdsdorf), Gołaczowa (Ueberschar) i Goliszowa (Goellschau) koło Złotoryi (Goldberg) oraz Żabic (Sabitz) koło Lubina (Lueben), w 1720 roku (15.03.) otrzymał tytuł barona z predykatem „und Ellguth". W młodości przebywał na dworze księcia Jana Jerzego II saskiego, następnie podróżował po Danii i Holandii. Po powrocie został sędzią dworskim w Legnicy (Liegnitz), a następnie sędzią dworskim i ziemskim okręgu sądowego Chojnów (Haynau). Żonaty (x 17.10.1668 r.) z Urszulą Magdaleną von Hundt (ur. 8.01.1650 r. – zm. 30.11.1699 r.) z Ruska (Rausse) koło Środy Śląskiej (Neumarkt), miał czterech synów i trzy córki. Córki i jeden z synów zmarli przed ojcem.

Z żyjących synów: Jan Zygmunt – właściciel Janowic Dużych (Gross Jaenowitz), żonaty z Barbarą bar. von Morawitzki z Branic (Branitz) koło Głubczyc (Leobschuetz), miał syna – N., zmarłego w dzieciństwie i córkę Zofię (Urszulę) Joannę (zm. 11.03.1796 r.) – żonę N. bar. von Schweinitz ze Starej Rudnej (Alt Raudten) koło Lubina (Lueben), tajnego radcy dworu pruskiego.

Drugi syn Henryka Daniela, a brat Jana Zygmunta – Henryk Daniel jun. (ur. 1689 r. – zm. 19.10.1751 r.), właściciel Górnego Goliszowa (Ober Goellschau) i Czernikowic (Tschirdsdorf), żonaty (x 22.05.1713 r.) z Brygidą Elżbietą bar. von Zedlitz (ur. 1697 r. – zm. 8.08.1761 r.) z Lubiechowa (Hohenliebenthal) koło Złotoryi (Goldberg), miał syna – Henryka Gottlieba (ur. 1720 r. – zm. 1.05.1791 r.) i córkę – Annę Magdalenę.

Trzeci z synów Henryka Daniela – Wolf Kasper, właściciel Konradówki (Konradsdorf) i Gołaczowa (Ueberschar), żonaty (x 12.06.1720 r.) z Heleną Julianną bar. von Sack, miał córkę – Annę Magdalenę (ur. 1721 r.).

Linia z Zagrodna (Adelsdorf)

Pierwszym znanym przedstawicielem tej linii był Jan von Liedlau (ur. 4.06.1564 r.), właściciel Zagrodna (Adelsdorf) i Pęcławia (Putschlau) koło Głogowa (Glogau), radca kamery księstwa Sachsen-Coburg. Zmarł w Zagrodnie (Adelsdorf) w wieku 63 lat.

W początkach XVII wieku właścicielem tych miejscowości jest Henryk – koniuszy książąt Sachsen-Coburg.

Następnym i ostatnim właścicielem był Godfryd (zm. 1663 r.), rotmistrz wojsk saskich. Większość majątków przejęła linia z Ligoty (Ellguth).

Ostatnią przedstawicielką rodu była zmarła w 1796 roku (11.03.) córka bar. Jana Zygmunta – Zofia (Urszula) Joanna, żona N. von Schweinitz. Majątki odziedziczyli hr. von Gessler.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 598–600, t. II s. 368–369
Zedlitz, t. III, s. 249–250
Blażek, t. I, s. 62; t. III, s. 95
Pilnáček, t. III, s. 758
Doerr, s. 204
Schles. Wappenbuch, szp. 83
Wappensagen, s. 95
Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 250

GENEALOGIA

Linia z Ligoty

Kasper von Liedlau
zm. przed 1519 r.

Zygmunt
zm. przed 1524 r.
wł. Ligoty
ż. Katarzyna N.

Zygmunt jun.
wł. Ligoty
ż. Anna v. Obisch
z Żabina

Jan
wł. Ligoty
ż. Ewa v. Luck
z Kłody Małej

Kasper
zm. przed
1542 r.

Mateusz
zm. 1543 r.

Ernest
zm. 1542 r.

Joachim
zm. 1543 r.

Anna
m. Jan
v. Unwuerde
z Łagoszowa Małego

Jan Zygmunt

Fryderyk

Godfryd
rotmistrz
wojsk cesarskich
ż. Zuzanna
v. Schellendorf

Henryk

linia baronowska

córki:
a) Helena
m. Jan
v. Mutschelnitz
z. Warzęgowa
b) Barbara
c) Ewa

Linia baronowska

Henryk von Liedlau
wł. Ligoty
ż. Anna Maria v. Stange z Kunic

Henryk Daniel
ur. 15.03.1641 r. – zm. 14.02.1721 r.
1720 r. – baron
wł. Janowic Dużych, Czernikowic, Konradówki,
Gołaczowa, Goliszowa, Żabic
ż. (x 17.10.1668 r.) Urszula Magdalena v. Hundt
ur. 8.01.1650 r. – zm. 30.11.1699 r.

Jan Zygmunt
wł. Janowic
Dużych
ż. Barbara
bar. v. Morawitzki
z Branic

N. syn

Zofia (Urszula)
Joanna
zm. 11.03.1796 r.
m. N. bar.
v. Schweinitz
ostatnia z rodu

Henryk Daniel jun.
ur. 1689 r. – zm. 19.10.1751 r.
wł. Górnego Goliszowa
i Czernikowic
ż. (x 22.05.1713 r.) Brygida Elżbieta
bar. v. Zedlitz
ur. 1697 r. – zm. 8.08.1761 r.

Henryk Gottlieb
ur. 1720 r. –
zm. 1.05.1791 r.

Anna Magdalena

Wolf Kasper
wł. Konradówki
i Gołaczowa
ż. (x 12.06.1720 r.)
Helena Julianna
bar. v. Sack

Anna Magdalena
ur. 1721 r.

(z) LIEDLOVA

zob.
LIEDLAU

LIEGNITZ

W 1824 roku (9.11.) nazwisko księżnej von Liegnitz (Fuerstin von Liegnitz Grafin von Hohenzollern) otrzymała Augusta hr. von Harrach, morganatyczna żona (x 9.11.1824 r.) króla pruskiego Fryderyka Wilhelma III.

Źródła:
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 361

LIEGNITZ

zob.
LIGNITZ

LIERES

(LIERES und WILKAU)

Ród pochodzący z Nienburg an der Saale, znany od połowy XVI wieku.

W 1744 roku (11.07.) inkolat śląski z potwierdzeniem stanu rycerskiego i udostojnieniem herbu otrzymał Otto Godfryd von Lieres, radca kamery cesarskiej, właściciel Górnego i Dolnego Wilkowa (Ober- und Nieder Wilkau) w księstwie świdnickim.

W początkach XX wieku Fryderyk von Lieres und Wilkau, rycerz zakonu joannitów, był właścicielem majątku w Pasterzycach (Pasterwitz) koło Wrocławia (Breslau). Inny Fryderyk, również rycerz zakonu joannitów, był właścicielem Szczepanowa (Stephanshain) koło Świdnicy (Schweidnitz). Teodor – także rycerz zakonu joannitów, posiadał majątek i wolne sołectwo w Rzeplinie (Reppline), trzy folwarki w Szukalicach (Tschauchelwitz) koło Wrocławia (Breslau) oraz majątek w Starym Oleśnie (Alt Rosenberg) na Górnym Śląsku. Emil – również rycerz zakonu joannitów, posiadał majątek w Galowicach (Gallowitz) koło Wrocławia (Breslau), Edwin – był właścicielem rodowego majątku Wilków (Wilkau) koło Świdnicy (Schweidnitz). Rudolf, rycerz zakonu joannitów, żonaty z Elżbietą von Dazur, posiadał Gołkowice (Golkowitz) koło Kluczborka (Kreuzburg) na Górnym Śląsku.

W 1869 roku (7.06.) nazwisko z tym samym herbem przyjęła adoptowana córka majora wojsk pruskich Teodora von Lieres und Wilkau – Magdalena (ur. 1852 r.), córka Augusta von Biegeleben z Paruszowic (Baumgarten) koło Kluczborka (Kreuzburg).

Źródła:

Krane, s. 67

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 363

LIESCH

(LIESCH von HORNAU)

Jan Kasper Liesch von Hornau w 1624 roku był kanonikiem katedry wrocławskiej, w 1626 roku został biskupem pomocniczym, a w 1635 roku administratorem generalnym biskupstwa wrocławskiego. Urzędował w Nysie (Neisse), gdzie zmarł 13.09.1661 roku. Posiadał majątek Kobiela (Kuehschmalz) koło Grodkowa (Grottkau) i Młodoszowice (Zindel) koło Brzegu (Brieg). Majątki te odziedziczyła jego siostra – Barbara, żona starosty księstwa nyskiego Adama Leopolda bar. Prinz von Buchan.

Źródła:

Blażek, t. II, s. 75

LIESKE

zob.
RICHTER

LIGENZA
(LIGENZA von BOBREK, LIGENDZA)

Przedstawiciele znanego polskiego rodu Ligenzów herbu Półkozic.

Stanisław Ligenza z Bobrka (Bobrek) koło Bytomia (Beuthen) był w latach 1555–1556 z ramienia królowej Izabeli starostą Prudnika (Neustadt). Według Paprockiego – miał dwóch synów: Stanisława jun. i Teodora. Teodor – dworzanin króla polskiego Stefana Batorego – został zabity w Prudniku (Neustadt).

Źródła:
Pilnáček, t. I, s. 62
C.D.S., t. XXXIII, s. 43
Uruski, t. IX, s. 44–48

LIGNITZ
(LIEGNITZ)

Herb hrabiowski Augusta von Lignitz

Jan Chrystian (zm. 25.12.1639 r.), ostatni książę legnicko-brzeski, żonaty (x 12.12.1610 r.) z Dorotą Sybillą (zm. 19.03.1625 r.), córką Jana Jerzego margrabiego brandenburskiego, po jej śmierci ożenił się (x 13.09.1626 r.) po raz drugi z Anną Jadwigą (zm. 1639 r.), córką Fryderyka bar. von Sitsch, właściciela Ściborza (Stuebendorf) w księstwie nyskim, marszałka dworu biskupów wrocławskich. Było to małżeństwo morganatyczne, nieuznane przez cesarza i dzieci otrzymały tylko tytuły baronów z nazwiskiem „von Lignitz".

Książę Jan Chrystian miał z drugą żoną siedmioro dzieci, z których kilkoro zmarło po urodzeniu: Dorotę Sybillę (ur. 17.07.1628 r. – zm. 18.06.1629 r.), N. dziecko (ur. 30.06.1629 r.) – urodziło się martwe, Ernesta (ur. 27.11.1630 r. – zm. 16.03.1631 r.) i Annę Chrystianę (ur. 18.10.1639 r. – zm. 1642 r.).

Najstarszy syn księcia Jana Chrystiana z tego małżeństwa – August bar. von Lignitz, urodzony w Brzegu (Brieg) 21.08.1627 roku, właściciel Kantorowic (Kantersdorf) koło Brzegu (Brieg), był ściśle związany ze swoim przyrodnim bratem – Jerzym III księciem brzeskim. Mianowany przez niego starostą księstwa brzeskiego, był świadkiem ugody i podziału księstwa legnicko-brzeskiego pomiędzy Jerzym i Chrystianem, mieszkał na zamku w Brzegu (Brieg) i był przy śmierci księcia. W 1664 roku otrzymał tytuł hrabiego. Po śmierci swojego brata – Zygmunta przejął jego majątki. Później przeniósł się do otrzymanego książęcego zamku w Kantorowicach (Kantersdorf), gdzie zmarł w 1677 roku. Żonaty dwukrotnie: 1. (x 8.10.1653 r.) z Elżbietą bar. von Ruppa, wdową po Karolu Deonacie bar. von Zahradeck, 2. (x 1665 r.) z Szarlottą, córką Jerzego Ludwika księcia von Nassau-Dillenburg. Z pierwszą żoną miał troje dzieci zmarłych w dzieciństwie: Chrystiana Augusta (ur. 30.04. 1655 r. – zm. 1671 r.), Annę Luizę Elżbietę

(ur. 18.01.1658 r. – zm. 1659 r.), Joannę Elżbietę (ur. 5.04.1660 r. – zmarła po kilku godzinach). Z drugą żoną nie miał dzieci. Po jego śmierci wyszła ona za mąż (x 1679 r.) za generała Ferdynanda Goberta hr. von Asperment und Rockheim, zmarłego na Węgrzech w 1686 roku.

Brat Augusta – Zygmunt bar. von Lignitz (ur. 31.01.1632 r. – zm. 1664 r.), był właścicielem Kondratowic (Kurtwitz) i Dobrogoszcza (Debergast) koło Strzelina (Strehlen), Janowa (Johnsdorf) koło Grodkowa (Grottkau), Radzikowa (Rudelsdorf) koło Dzierżoniowa (Reichenbach) i innych. Zbudował pod Brzegiem (Brieg) pałac myśliwski, który nazwał „Małą Legnicą" (Klein Liegnitz), stąd nazywano go „panem Małej Legnicy". Żonaty z Ewą Eleonorą bar. von Bibran z Modły (Modlau), nie miał potomstwa. Jego majątki odziedziczył brat – hr. August. Wdowa wyszła za mąż za Henryka bar. von Maltzan.

Ich siostra – Joanna Elżbieta (ur. 1636 r. – zm. 1678 r.), była żoną ostatniego przedstawiciela historycznego rodu czeskiego Czenka (Zdenka) Howory bar. von Lippa (ur. 1634 r. – zm. 1.01.1680 r.); wniosła mu w wianie państwo Świątniki (Schwentnig) koło Dzierżoniowa (Reichenbach), dzieci nie miała i majątek ten po śmierci męża przeszedł w ręce książąt von Holstein-Norburg, a następnie książąt wirtemberskich.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 139–140
Zedlitz, t. III, s. 251–252
Błażek, t. I, s. 62–63
Doerr, s. 147

GENEALOGIA

Jan Chrystian
książę legnicko-brzeski
zm. 25.12.1639 r.
1. (x 12.12.1610 r.) Dorota
Sybilla c. Jana Jerzego
margr. brandenburskiego
ż. 2. (x 13.09.1626 r.)
Anna Jadwiga
bar. v. Sitsch
ze Ściborza

August bar. v. Lignitz
ur. 21.08.1627 r. –
wł. Kantorowic
starosta księstwa brzeskiego
1664 r. – hrabia
ż. 1. (x 8.10.1653 r.)
Elżbieta bar. v. Ruppa
2. (x 1665 r.) Szarlotta
ks. v. Nassau-Dillenburg

Zygmunt bar. v. Lignitz
ur. 31.01.1632 r. – zm. 1664 r.
wł. Kondratowic, Dobrogoszcza,
Janowa i Radzikowa
ż. Ewa Eleonora bar. v. Bibran
z Modły

Joanna Elżbieta bar. v. Lignitz
ur. 1636 r. – zm. 1678 r.
wł. Świątnik
m. Czenek (Zdenek)
Howora bar. v. Lippa
ur. 1634 r. – zm. 1.01.1680 r.

LIGOCKI
(LIGOCKI z LIGOTY)

Według Blażka – drobna szlachta górnośląska herbu Saszor, pochodząca z Ligoty (Ellguth) koło Gliwic (Gleiwitz). W 1520 roku Mikołaj Ligocki miał być właścicielem Dzielaw (Dzielau), Grzędzina (Grzendzin) i Łańca (Lanietz) koło Koźla (Cosel).

Pilnáček uważa, że Blażek się myli i jest to szlachta księstwa zatorskiego, pochodząca z Ligoty koło Wadowic. W okolicy Koźla (Cosel) byli jacyś Ligoccy, ale nieznanego herbu.

Źródła:
Blażek, t. III, s. 95
Pilnáček, t. II, s. 753–754

LIGOCKI
zob.
LHOTZKI

(z) LIGOTY
zob.
CLEMA

LIHY
zob.
LICHY

LILGENAU

Herb szlachecki

Herb baronowski

Przedstawiciele tego rodu pojawiają się na Śląsku dopiero w połowie XVI wieku. Pierwszym znanym ze źródeł był Jan Jonasz von Lilgenau, w 1584 roku radca kamery księstwa brzeskiego i właściciel Gostkowic (Eulendorf) i Nawojowic (Haltauf) w księstwie brzeskim. Żonaty z N.N., miał dwóch synów: Jerzego Wilhelma – założyciela *linii szlacheckiej* (wymarłej) i Cypriana Jonasza – założyciela *linii baronowskiej*.

Linia starsza – szlachecka Jerzego Wilhelma (wymarła)

Starszy syn Jana Jonasza – Jerzy Wilhelm, miał córkę N., zmarłą w 1694 roku w Lomnitz pod Dreznem oraz syna – Fryderyka Jana Jonasza.

Fryderyk Jan Jonasz (zm. 1690 r.), łowczy i nadzorca lasów księstwa brzeskiego, był dwukrotnie żonaty: 1. z N. von Buerstel z księstwa Anhalt, damą dworu księstwa brzeskiego, zmarłą i pochowaną w Oławie (Ohlau), 2. z Anną Małgorzatą von Wirsewinski. Z pierwszą żoną prawdopodobnie nie miał dzieci, z drugą – córkę Helenę Luizę i dwóch synów: Jerzego Wilhelma – kapitana regimentu piechoty księstwa Brunszwiku, zmarłego po 1719 roku jako ostatni przedstawiciel *linii szlacheckiej* rodu i Fryderyka Erdmanna – porucznika regimentu grenadierów, zmarłego w 1719 roku na Węgrzech.

Linia młodsza – Cypriana Jonasza i baronowska – Wilhelma Wacława

Młodszy brat Jerzego Wilhelma – Cyprian Jonasz (zm. po 1639 r.), właściciel Gostkowic (Eulendorf), marszałek dworu księcia Chrystiana, miał trzech synów: Wilhelma Wacława, Fryderyka i Godfryda.

Wilhelm Wacław (ur. 1634 r.) początkowo służył w wojsku brandenburskim i saskim, gdzie doszedł do stopnia pułkownika; właściciel Kołaczowa (Prauss) i Radzikowa (Rudelsdorf) koło Dzierżoniowa (Reichenbach), Rakowic (Ranchwitz), Gołostowic (Gollschau), Błotnicy (Plottnitz) i Stanicy (Haltauf) koło Strzelina (Strehlen), Gniewomierzyc (Oyas) i Psar (Huenern) koło Legnicy (Liegnitz), członek rady księcia Chrystiana wołowskiego, legnickiego i brzeskiego, starosta księstwa wołowskiego i w 1665 roku starosta księstwa brzeskiego. W 1666 roku (29.12.) otrzymał tytuł czeskiego barona. Zmarł 26.07.1693 roku w wieku 59 lat, pochowany został w kościele dominikanów we Wrocławiu (Breslau), gdzie znajduje się jego epitafium. Żonaty z Szarlottą von Groeben z Prus, miał córkę – Marię Ludwikę, żonę Jana Joachima hr. von Zierotin oraz syna – Ludwika Reinholda, właściciela Kołaczowa (Prauss), Gniewomierzyc (Oyas) i Psar (Huenern), żonatego z Marią Szarlottą Zuzanną hr. von Hochberg z Książa (Fuerstenstein), która po jego śmierci wyszła za mąż w Wiedniu za hr. N. Giannini.

Ludwik Reinhold miał tylko córkę – Szarlottę, żonę (x 29.04.1721 r.) Karola Franciszka Aleksandra hr. von Orlik z Lazisk (Laziska). Na niej wymarła *linia baronowska*.

Majątki Ludwika Reinholda otrzymał jego szwagier – Jan Joachim hr. von Zierotin, mąż Marii Ludwiki, której syn – Jan Ludwik hr. von Zierotin otrzymał w 1740 roku (23.02.) zgodę cesarza na przyjęcie herbu i nazwiska matki: „hr. von Zierotin bar. von Lilgenau" (Graf von Zierotin Freiherr von Lilgenau).

Fryderyk – brat Wilhelma Wacława, właściciel Nowin (Neuen) koło Wrocławia (Breslau), był komisarzem ziemskim księstwa wrocławskiego.

Trzeci z braci – Godfryd, właściciel Gostkowic (Eulendorf), komisarz ziemski księstwa brzeskiego, żonaty z N. von Ostrobowski z Prus, miał trzech synów: Leopolda – porucznika cesarskiego regimentu dragonów hr. Schlick, zmarłego na Węgrzech, Bogusława – oficera tego samego regimentu, również zmarłego na Węgrzech i Godfryda – chorążego regimentu piechoty księstwa holsztyńskiego w Kolonii nad Renem.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 369–370
Zedlitz, t. III, s. 253–254
Blażek, t. I, s. 63
Doerr, s. 157, 227
A.P. Opole – Zespół Praschmy – materiały genealogiczne nr 14

GENEALOGIA

Linia starsza – szlachecka Jerzego Wilhelma

Jan Jonasz von Lilgenau
1584 r. –
wł. Gostkowic i Nawojowic

- Jerzy Wilhelm
  - Fryderyk Jan Jonasz
    zm. 1690 r.
    łowczy i nadzorca lasów
    ks. brzeskiego
    ż. 1. N. v. Buerstel z ks. Anhalt
    2. Anna Małgorzata
    v. Wirsewinski
    - Jerzy Wilhelm
      zm. po 1719 r.
      kapitan regimentu
      piechoty
    - Fryderyk Erdmann
      zm. 1719 r.
      porucznik regimentu
      grenadierów
    - Helena Luiza
  - N. córka
    zm. 1694 r.
- Cyprian Jonasz
  - **linia młodsza**

Linia młodsza – Cypriana Jonasza

Jan Jonasz von Lilgenau
1584 r. –
wł. Gostkowic i Nawojowic

- Jerzy Wilhelm
  - **linia starsza**
- Cyprian Jonasz
  zm. po 1639 r.
  wł. Gostkowic
  marszałek dworu
  ks. Chrystiana
  - Wilhelm Wacław
    ur. 1634 r. – zm. 26.07.1693 r.
    1666 r. – baron
    starosta ks. brzeskiego
    ż. Szarlotta v. Groeben
  - Fryderyk
    wł. Nowin
    komisarz ziemski
    ks. wrocławskiego
  - Godfryd
    wł. Gostkowic
    komisarz ziemski
    ks. brzeskiego
    ż. N. v. Ostrobowski

Ludwik Reinhold
ż. Maria Szarlotta Zuzanna v. Hochberg
|
Szarlotta m. (x 29.04. 1721 r.) Karol Franciszek Aleksander hr. v. Orlik

Maria Ludwika m. Jan Joachim hr. v. Zierotin z Moraw
|
Jan Ludwik v. Zierotin u. Lilgenau
|
linia Zierotin-Lilgenau

Leopold por. cesarskiego regim. dragonów

Bogusław oficer cesarskiego regim. dragonów

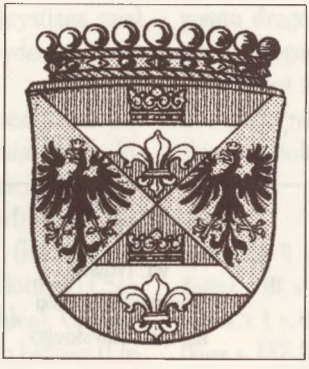
Godfryd chorąży regim. piechoty ks. holsztyńskiego

LILIE
zob.
VETTER

LILIEN
zob.
HOENICHAU

LILIENBERG
zob.
BAUTSCHNER

LILIENCRON
(LILIENKRON)

Herb baronowski

Nobilitowana szlachta pochodząca ze Szlezwika (Schlezwig). W 1654 roku (2.05.) szlachectwo Rzeszy z predykatem „von Liliencron" otrzymał Andrzej Paweł Martens, syn kupca z Bredstedt Pawła Martensa. Używał tylko predykatu, w 1665 roku (4.12.) uzyskał indygenat duński. Był posłem (ministrem rezydentem) królestwa Danii w Wiedniu. W 1673 roku (5.06.) otrzymał tytuł barona Rzeszy.

Na przełomie XIX i XX wieku posiadał majątki w okolicy Czerwieńska (Rothenburg).

Źródła:
Krane, s. 67–68
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 372

LILIENEGG

Herb baronowski I

Herb baronowski II

W 1710 roku (23.04.) Jan Wolfgang von Lilienegg otrzymał tytuł czeskiego barona. Był on radcą kamery śląskiej i właścicielem Chrzanowa (Zaumgarten) koło Wrocławia (Breslau).

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 370
Blażek, t. I, s. 63
Doerr, s. 195

LILIENFELD

zob.
HANTKE

LILIENHOF

(LILIENHOF genannt ZWOWITZKI, LILIENHOF von ADELSTEIN)

Wojciech (Adalbert, Albert) Paweł Żyzny (zm. 26.01.1782 r.), syn Jana, mieszczanina praskiego, kamerdyner dworu Sapiehów, był drugim mężem (x 12.05. 1745 r.) Katarzyny księżnej Sapieżyny, właścicielki państwa Cieszków (Freyhan) koło Milicza (Militsch).

W 1756 roku (20.12.) został nobilitowany z predykatem „von Lilienhof" przez cesarzową Marię Teresę. Posługiwał się tylko predykatem. Nobilitację zatwierdził (indygenat pruski) w 1763 roku (18.11.) król pruski Fryderyk II.

Jego (?) starszy syn – Joachim Augustyn Ignacy Franciszek (ur. 1754 r.) został potajemnie i anonimowo ochrzczony (28.08.1754 r.) w Głogówku (Oberglogau) na Górnym Śląsku. W księgach metrykalnych zanotowany jako „X" z dopiskiem „rodzice obcy, których nieznane jest ani nazwisko ani stan". Chrzest odbył się o północy nie w kościele, a w pomieszczeniach należących do dziekana głogóweckiego. Dopiero w 1774 roku (13.12.) księżna Sapieżyna złożyła we Wrocławiu (Breslau) urzędowe oświadczenie, że Joachim Augustyn Ignacy

Franciszek jest synem jej i jej męża i że „w dniu 27 sierpnia 1754 roku został w Głogówku ochrzczony, a ojcem chrzestnym był Konrad Balde".

Dwaj synowie Katarzyny Sapieżyny zostali nobilitowani w 1775 roku (10.04.) z oddzielnymi nazwiskami: Joachim Augustyn Ignacy Franciszek von Zwowitzki i Jan Nepomucen Antoni Ignacy Juda Tadeusz von Adelstein. Joachim Augustyn Zwowitzki otrzymał od matki majątek Maciejowa (Maiwaldau) koło Jeleniej Góry (Hirschberg), który sprzedał Janowi Nepomucenowi Gotardowi hr. von Schaffgotsch.

Źródła:

Błażek, t. II, s. 111

Genealogisches Handbuch des Adels. Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 374

Woikowsky-Biedau, Eine geheimnisvolle Eintragung aus dem Taufbuch der kath. Pfarrkirche ad St. Bartholomaeum zu Oberglogau aus dem Jahre 1754, (w:) Oberschlesien Jg 11:1912/13, s. 113–114

zob.
SAPIEHA

LILIENHOF

zob.
ALBERTINI

LILIENKRON

zob.
LILIENCRON

LIMBURG
(LIMBURG-STIRUM)

Herb rodowy

Stary ród hrabiów z Limburga, znany od XI wieku, podzielony na liczne linie.

W 1679 roku (17.03.) Hermann Otto hr. von Limburg-Stirum, feldmarszałek wojsk cesarskich, otrzymał tytuł hrabiego Rzeszy (Reichsgraf).

Linia ta w XIX wieku posiadała majątki również na Śląsku: Piotrowice (Gross Peterwitz) i Kozłów (Koslau) koło Wrocławia (Breslau). W 1687 roku (9.08.) właściciel tych majątków – Fryderyk Adrian zu Limburg-Stirum otrzymał potwierdzenie pruskiego tytułu hrabiowskiego z predykatem „genannt Ebers".

Źródła:

Krane, s. 68

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 381–383

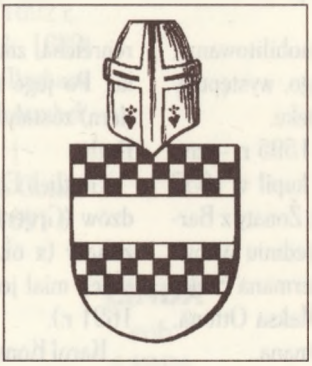
LIMPURG
(LIMPURG HOLZGRAF genannt)

N. von Limpurg przybył z Duisburga do Wrocławia (Breslau), a następnie do Nysy (Neisse), zajmował się na wielką skalę handlem drzewem i dlatego przy nobilitacji otrzymał predykat „Holzgraf".

Jego syn – Jan (zm. 9.04.1633 r.), właściciel Kijowa (Kaindorf) i Malerzowic Małych (Klein Mahlendorf) w księstwie nyskim, po studiach pełnił ważne funkcje ekonomiczne w służbie biskupa wrocławskiego arcyksięcia Karola Habsburga. Posiadał cenną bibliotekę.

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 780–781

LINAU
(LONAU, LOHNAU, de LINAVIA)

Drobne rycerstwo znane jedynie z XIV wieku z księstwa opawskiego i okolic Raciborza (Ratibor). Według Pilnáčka – ród pochodził z miejscowości Łany (Lohnau) koło Koźla (Cosel). W pierwszej połowie XIV wieku posiadali wieś Biesków (Bieskau) koło Głubczyc (Leobschuetz) w księstwie opawskim. Wielu przedstawicieli tego rodu nosiło imię (?) „Ullman", które część historyków uważa za ich prawdziwe nazwisko.

Około 1320 roku występuje w dokumentach Ullman de Linavia, w 1331 roku Otto zwany Thure (Turze koło Raciborza?), w 1331 roku bracia Otto i Jesko de Linavia sprzedali klasztorowi dominikanek w Raciborzu (Ratibor) ziemię w „Bezdiekowie" (Biesków?) koło Głubczyc (Leobschuetz).

W 1346 roku w dokumentach księcia Mikołaja opawskiego występuje Ullman de Linavia, w 1352 roku sprzedaje on Biesków (Bieskau). W 1368 roku Ullman (ten sam?) de Linow występuje w dokumentach księcia Konrada II oleśnickiego i kozielskiego. Ostatni raz w dokumentach nazwisko to występuje w 1396 roku (Ullman von den Linaw).

Źródła:
Blażek, t. IV, s. 147
Pilnáček, t. I, s. 64
C.D.S., t. VI, nr 15, 82

LINAVIA
zob.
LINAU

LINCKE
(LINCKE und HIESSBACH)

Ród szlachecki (prawdopodobnie nobilitowany), pochodzący z księstwa wrocławskiego, występujący w dokumentach od końca XVI wieku.

Jerzy Lincke von Hiessbach (ur. 1595 r. – zm. 1645 r.), członek rady cesarskiej, kupił w 1637 roku Bielany Wrocławskie (Bettlern). Żonaty z Barbarą N. (zm. 25.01.1677 r.), miał siedmiu synów: Kaspra Adama, Ernesta Gotarda, Germana Hugona, Jerzego Fryderyka Wilhelma, Maksa Ottona, Karola Konstantyna i Gwidona Hermana.

Maks Otton był dwukrotnie żonaty: 1. z Anną Rozyną Schilling (zm. 1679 r.), 2. (x 1680 r.) z Ewą Rozyną von Reichell; miał tylko jedną córkę.

Ernest Gotard (zm. 17.01.1696 r.) – właściciel Bielan Wrocławskich (Bettlern), żonaty z Anną Barbarą N., miał dwóch synów: Jerzego Ernesta i Gottlieba Ehrenreicha.

Jerzy Ernest, żonaty z Ewą Marią von Schimonski (zm. 4.07.1710 r.), miał syna – Gottloba Ehrenreicha, zmarłego w 1695 roku w młodym wieku. Po jego śmierci Bielany Wrocławskie (Bettlern) zostały sprzedane Janowi Chrystianowi von Roth.

Gottlieb Ehrenreich (zm. 1692 r.) posiadał Błedzów (Gruenhuebel) koło Wrocławia (Breslau), żonaty (x ok. 1689 r.) z Anną Barbarą Hentschel, miał jednego syna – Gwidona Gotarda (ur. 1691 r.).

Karol Konstantyn, właściciel Dolnej Baworowej (Nieder Beerberg) koło Lubania (Lauban), żonaty z Katarzyną von Gellhorn, wdową po N. von Pfeil, miał córkę – N., żonę Jerzego Adama von Debschitz, która odziedziczyła majątek.

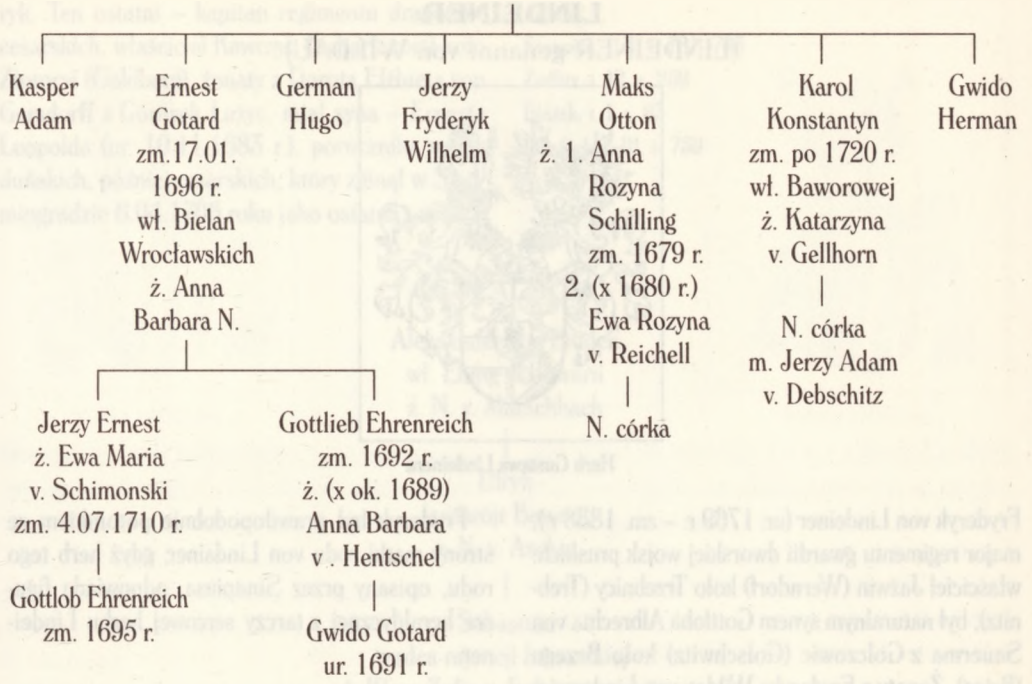
Ród ten posiadał również Janową (Johnsdorf) koło Grodkowa (Grottkau).

Źródła:

Blażek, t. II, s. 76

GENEALOGIA

Jerzy Lincke
von Hiessbach
ur. 1595 r. – zm. 1645 r.
1637 r. – kupił Bielany Wrocławskie
ż. Barbara N.
zm. 25.01.1677 r.

LINDA

zob.
LIPPA

LINDAINER

Ród ten wymienia tylko Sinapius. Posiadali w herbie w srebrnym polu czarne wzgórze o trzech szczytach, środkowy wyższy – na nim zielona gałąź lipy. W klejnocie powtórzona figura z tarczy. Siedzibą rodową miał być Rożnów (Rosen) koło Kluczborka (Kreuzburg) oraz Śliwice (Schleibitz) w księstwie oleśnickim.

W 1596 roku właścicielem Śliwic (Schleibitz) był Fryderyk von Lindainer und Rosen. Jego syn – Jerzy Ernest, właściciel Śliwic (Schleibitz), żonaty z Ewą von Jaloffka z Miłowic (Muehlwitz) koło Oleśnicy (Oels), miał kilka córek i dwóch synów: Rudolfa Jana i Wilhelma Gedeona.

Rudolf Jan (ur. 15.10.1617 r.) był żonaty z Marią Elżbietą von Naefe z Kowalowic (Kaulwitz) w księstwie oleśnickim.

Jerzy Ernest (inny lub drugie małżeństwo), właściciel Śliwic (Schleibitz), żonaty z Anną Elżbietą bar. von Kiettlitz z Miechowic Oławskich (Mechwitz), miał sześcioro dzieci: Marię Elżbietę – żonę N. von Prittwitz, Ernesta Juliusza – zginął w 1717 roku na Węgrzech jako ochotnik w regimencie hr. von Joerger, Karola, Sylwiusza, Juliannę – żonę N. von Reinbaben i Wilhelma.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 600–601; t. II, s. 781

LINDEINER
(LINDEINER genannt von WILDAU)

Herb Gustawa Lindeinera

Fryderyk von Lindeiner (ur. 1769 r. – zm. 1838 r.), major regimentu gwardii dworskiej wojsk pruskich, właściciel Jaźwin (Werndorf) koło Trzebnicy (Trebnitz), był naturalnym synem Gottloba Albrechta von Sauerma z Golczowic (Golschwitz) koło Brzegu (Brieg). Żonaty z Fryderyką Wildau von Lindenwiese, miał jedynego syna – Gustawa, który w 1851 roku (11.06.) uzyskał potwierdzenie stanu szlacheckiego i herbu z predykatem „genannt von Wildau".

Fryderyk był prawdopodobnie potomkiem ze strony matki rodu von Lindainer, gdyż herb tego rodu, opisany przez Sinapiusa, odpowiada figurze heraldycznej z tarczy sercowej herbu Lindeiner.

Źródła:

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 390–391

LINDEMANN
zob.
LINDESHEIMB

LINDEN

Według legendy rodowej ród przybyły z Italii do Bawarii.

Na Śląsku osiadł w pierwszej połowie XVII wieku kapitan wojsk cesarskich regimentu hr. von Goetzen – Leopold, syn Rudolfa von Linden. Żonaty z N. von Rothkirch, miał trzech synów i trzy córki. Synowie to: Franciszek Ludwik, Paweł Wacław i Leopold Fryde-

ryk. Ten ostatni – kapitan regimentu dragonów cesarskich, właściciel Kawczyc (Scharfenort) koło Złotoryi (Goldberg), żonaty z Dorotą Elżbietą von Gersdorff z Górnych Łużyc, miał syna – Ernesta Leopolda (ur. 10.11.1683 r.), porucznika wojsk duńskich, później cesarskich, który zginął w Siedmiogrodzie 6.04.1706 roku jako ostatni z rodu.

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 781–783
Zedlitz, t. III, s. 259
Blażek, t. I, s. 63
Pilnáček, t. III, s. 759

GENEALOGIA

Aleksander von Linden
wł. Ehing w Bawarii
ż. N. v. Marschbach

Ulryk
landwójt Bawarii
ż. N. v. Aschin

Sebastian
radca rejencji bawarskiej
ż. Klara Zofia v. Schwartzenstein

Rudolf
pułkownik wojsk bawarskich
ż. Urszula v. Belheim u. Parr

Leopold
osiadł na Śląsku
kapitan wojsk cesarskich
ż. N. v. Rothkirch

Franciszek Ludwik

Paweł Wacław

Leopold Fryderyk
kapitan dragonów cesarskich
wł. Kawczyc
ż. Dorota Elżbieta v. Gersdorff
z Górnych Łużyc

Ernest Leopold
ur. 10.11.1683 r. – zm. 6.04.1706 r.

córki:
a) Maria Eleonora
b) Urszula Katarzyna
c) Maria Julianna

LINDENAU

Według Pilnáčka – stary ród rycerski herbu Mieszaniec, pochodzący z Krakowa, właściciele bliżej niekreślonej miejscowości Lindenau (Lipniki koło Grodkowa?).

W 1426 roku (1.05.) w dokumentach księcia Ludwika II legnicko-brzeskiego występuje jako świadek Jan von Lindenau. W 1435 roku (19.01.) wymieniony jest on wśród rycerstwa składającego hołd księżnej Elżbiecie brzeskiej. Zachowała się jego pieczęć z napisem „S. Johannis de Krakaw in Lind...".

Źródła:

Blażek, t. II, s. 76

Pilnáček, t. III, s. 759

LINDENAU

Stary ród szlachecki pochodzący z Miśni, znany od 1182 roku.

Na Śląsk przybyli w XVIII wieku. Posiadali Zebrzydową (Siegersdorf), Czerną (Tschirne), Lesieniec (Sophienwalde), Stary Gaj (Altenhain) i Bienice (Bienitz) koło Bolesławca (Bunzlau) oraz Stanów (Rengersdorf) koło Żagania (Sagan), a w XIX wieku Płoski (Pluskau) i Ostrawę (Ostrawe) koło Góry Śląskiej (Guhrau).

Źródła:

Blażek, t. III, s. 95

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 395–396

LINDENBERB

zob.
PETRIZI

LINDENOWSKI

Herb z 1566 roku

Herb z 1581 roku

Herb z 1789 roku

W 1566 roku (26.05.) uzyskał szlachectwo czeskie Walentyn Lindenowski, a w 1581 roku (19.11.) Wawrzyniec (Lorenz) Lindenowski.

Wawrzyniec był właścicielem Boguszyc (Bogschuetz) w księstwie oleśnickim, nie miał syna i właścicielką majątku została jego córka – Katarzyna, żona N. von Beess.

W połowie XVIII wieku Jan Chrystian Lindenowski, pruski radca wojenny i rezydent w Gdańsku (Danzig), zgłosił swoje pochodzenie od Wawrzyńca i uzyskał w 1789 roku (21.12.) potwierdzenie starego szlachectwa.

Doerr nie notuje takiego nazwiska.

Źródła:

Zedlitz, t. III, s. 265; t. V, s. 311

Blażek, t. III, s. 27

LINDENTHAL

zob.

LINDER

LINDER

(LINDER von LINDENTHAL)

W 1732 roku (2.12.) szlachectwo czeskie z predykatem „von Lindenthal" otrzymał Franciszek Antoni Linder, radca urzędu finansowego kamery śląskiej. W 1731 roku był on kierownikiem urzędu solnego w Nowej Soli (Neusalz) i ufundował w tamtejszym kościele katolickim kaplicę Góry Oliwnej.

Źródła:

Blażek, t. II, s. 76

Doerr, s. 219

LINDESHEIMB
(LINDEMANN)

Herb rodowy Lindemann

Herb baronowski Lindesheimb

Pułkownik wojsk cesarskich, Jerzy Antoni von Lindemann (ur. ok. 1686 r.), otrzymał w 1723 roku (17.04.) za niezwykłe bohaterstwo i waleczność tytuł barona Rzeszy, ze zmianą nazwiska na von Lindesheimb. Został później feldmarszałkiem armii cesarskiej i komendantem Livorno. Zmarł w Mediolanie w 1739 roku. Żonaty (x ok. 1720 r.) z Marią Anną Karoliną von Gruener (ur. ok. 1703 r. – zm. 12.06.1762 r.), miał tylko córkę – Marię Eleonorę Franciszkę Nepomucenę (ur. 10.06.1727 r. – zm. 10.02.1785 r.), właścicielkę majątków w okolicy Zgorzelca (Goerlitz).

Źródła:
Blażek, t. III, s. 27

GENEALOGIA

Jerzy von Lindemann
oficer wojsk cesarskich
ż. Ludwika bar. v. Poelnitz
|
Karol Antoni
zm. pod Strasburgiem 1689 r.
ż. (x ok. 1685 r.) Maria Anna v. Muehlfeld
ur. ok. 1668 r. – zm. 15.12.1753 r.
|
Jerzy Antoni bar. v. Lindesheimb
ur. ok. 1686 r. – zm. 1739 r.
feldmarszałek wojsk cesarskich
1723 r. – baron ze zmianą nazwiska
ż. (x ok. 1720 r.) Maria Anna Karolina v. Gruener ur. ok. 1703 r. – zm. 12.06.1762 r.
|
Maria Eleonora Franciszka Nepomucena
ur. w Jaworze 10.06.1727 r. – zm. 10.02.1785 r.
m. 1. (x 26.07.1746 r.) Jan Kasper bar. v. Rottenberg
ur. 26.07.1708 r. – zm. 21.10.1763 r.
2. (x 28.10.1767 r.) Franciszek Benedykt Józef
bar. Meng v. Reunfeld zm. 29.04.1772 r.

LINDEWIESE

zob.
WILDAU

LINDIGAU

zob.
LEHMANN

LINDNER

W 1715 roku (3.05.) (Błażek błędnie podaje 1714 r.) został nobilitowany i wpisany w czeski stan rycerski Herman Lindner (ur. 19.04.1664 r.), kapitan straży miejskiej we Wrocławiu (Breslau). Początkowo służył w Holandii, w 1695 roku przybył do Wrocławia (Breslau) jako adiutant garnizonu miejskiego. W 1720 roku awansował do stopnia kapitana „Czerwonej Kompanii" we Wrocławiu (Breslau). Zmarł 18.04.1736 roku.

Żonaty z Urszulą Marią Tietze, miał dwóch synów: Chrystiana Fryderyka i Hermana Leopolda. Chrystian Fryderyk (ur. 4.04.1700 r. – zm. 1744 r.) w 1718 roku służył w garnizonie miejskim, w 1722 roku w służbie wojskowej cesarskiej, w 1731 roku posiadał stopień porucznika, a w 1736 roku – kapitana. Żonaty (x 9.01.1737 r.) z Eleonorą Szarlottą von Buchwald, prawdopodobnie dzieci nie miał.

Jego młodszy brat – Herman Leopold (ur. 4.02. 1702 r. – zm. 28.10.1735 r.) po studiach w Lipsku został marszałkiem dworu hr. Hohbergów w Książu (Fuerstenberg), a następnie starostą Heidelbergu.

Źródła:
Błażek, t. II, s. 76
Doerr, s. 199

GENEALOGIA

Eliasz Lindner
ur. 1534 r. – zm. 1581 r.
|
Jan
lekarz nadworny
bar. Schaffgotschów
|

Fryderyk
burgrabia i komisarz ziemski państwa Żmigród
ż. 1. Magdalena Pachoty
2. Anna Maria Hildebrandt
zm. 1711 r.
3. Magdalena Kirsch

Herman
ur. 19.04.1664 r. – zm. 18.04.1736 r.
kapitan straży miejskiej
1715 r. – nobilitowany
ż. Urszula Maria Tietze

Chrystian Fryderyk
ur. 4.04.1700 r. – zm. 1744 r.
kapitan wojsk cesarskich
ż. (x 9.01.1737 r.) Eleonora Szarlotta v. Buchwald

Herman Leopold
ur. 4.02.1702 r. – zm. 28.10.1735 r.
starosta Heidelbergu

LINDNER
(LINDNER von GRUENEICHE)

Mieszczanie wrocławscy znani od XVI wieku. Tobiasz Lindner von Grueneiche (ur. 1549 r.) był w 1587 roku członkiem rady miejskiej i urzędnikiem królewskim księstwa wrocławskiego. Zmarł 14.03.1611 roku. Siostra Tobiasza – Justyna (zm. 1585 r.) była trzykrotnie zamężna: 1. z Jakubem von Brueck zwanym Angermuende, 2. z Maciejem von Uthmann ze Smolca (Schmolz) koło Wrocławia (Breslau), 3. z Józefem Rindfleischem (zm. 1598 r.).

Urszula (też siostra Tobiasza?) była żoną Piotra von Haunold (zm. 1585 r.).

Godfryd (syn Tobiasza?) był w 1646 roku właścicielem Samotworu (Romberg) koło Wrocławia (Breslau).

Posiadali również Trzęsowice (Nieder Kachel) koło Trzebnicy (Trebnitz), Kawczyce (Scharfenort) koło Złotoryi (Goldberg) i Strachowice (Strachwitz) koło Legnicy (Liegnitz).

Źródła:
Sinapius, t. II, s. 783
Zedlitz, t. III, s. 266
Blażek, t. II, s. 76

LINDSAY

zob.

GREIFF

LINNENFELD

(CHRISTOPH von LINNENFELD)

Szlachectwo Rzeszy z predykatem „von Linnenfeld" otrzymał w 1792 roku (12.12.) Dawid Christoph, właściciel składu płótna lnianego i majątków na Górnych Łużycach. Jego potomkowie używali najczęściej tylko predykatu i posiadali majątki na śląskiej części Górnych Łużyc, m.in. była to Bierna (Berna) koło Lubania (Lauban).

Ród wymarł na Gustawie Wilhelmie von Linnenfeld, poruczniku wojsk pruskich. Adoptował on swojego siostrzeńca – Karola Hugona Adalberta Petrika, również porucznika wojsk pruskich, który w drugiej połowie XIX wieku otrzymał szlachectwo pruskie z nazwiskiem „Petrick von Linnenfeld".

Źródła:

Zedlitz, t. III, s. 269

Blażek, t. II, s. 76

LINXWEILER

(LINXWEILER und OTTWEILER)

Na przełomie XVII i XVIII wieku na Śląsk przybyli z okolic Trieru będący w cesarskiej służbie wojskowej dwaj bracia: Antoni Walentyn i Piotr Wilhelm.

Piotr Wilhelm zmarł nieżonaty, Antoni Walentyn (zm. 1725 r.), w 1710 roku burgrabia księstwa legnickiego, miał córkę – Annę (Marię) Konstan-

cję, zakonnicę zgromadzenia ss. urszulanek w Świdnicy (Schweidnitz) oraz dwóch synów: Jana Wolfganga i Jana Franciszka.

Jan Wolfgang (zm. 3.01.1716 r.), porucznik regimentu gen. Virmonda w Legnicy (Liegnitz), nie ożenił się. Jan Franciszek był chorążym regimentu gen. d'Hautois.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 783

Blażek, t. I, s. 63–64

LIPA

zob.

LIPPA

(z) LIPIA

zob.

LIPSKI

LIPINSKI

zob.

ROSENBERG

LIPNO

zob.

RAUSS

LIPOWSKI

Herb wg Blażka

Herb wg Pilnačka

Według Blażka górnośląska szlachta polskiego pochodzenia herbu Ciołek. Pilnáček uważa, że Blażek pomylił się – górnośląscy Lipowscy nie mają nic wspólnego ze szlachtą polską tego nazwiska. Według niego górnośląscy Lipowscy dzielili się na dwie linie: *starszą z Lipowa* w księstwie cieszyńskim i *młodszą – Boltz*. Z kolei Blażek i wcześniejsi heraldycy (Sinapius) górnośląskich Bolczów zaliczają do znanego dolnośląskiego rodu von Boltz, posiadającego zupełnie inny herb. Według „Adelslexikon" była to stara szlachta czeska pochodząca z Lipovic, znana od drugiej połowy XIV wieku.

LIPOWSKI Z LIPOWA

Lipowscy z Lipowa znani są z dokumentów księstwa cieszyńskiego, opawskiego i okolicy Pszczyny

(Pless). Była to drobna szlachta, przeważnie urzędnicy w majątkach magnackich. W 1542 roku Wawrzyniec Lipowski podpisał umowę z Łukaszem von Biberstein (Bojszowski) z Bojszów (Boischow) koło Pszczyny (Pless). Zmarł w Pszczynie (Pless) po 1544 roku.

W 1555 roku żył w Pszczynie (Pless) Bartosz Lipowski ze swoim młodszym bratem.

LIPOWSKI von BOLTZ

Pilnáček nie wyjaśnia, jak należy rozumieć predykat „von Boltz", czy jest to przydomek, czy też nazwa miejscowości (jakiej?). Przedstawiciele tej linii występują w dokumentach księstwa cieszyńskiego, okolic Pszczyny (Pless), Raciborza (Ratibor) i Bytomia (Beuthen).

Jan Karol Lipowski von Boltz z żoną Katarzyną Franciszką Osiecką w 1693 roku (5.05.) kupił Rogoźną (Rogoisna) koło Rybnika (Rybnik). Posiadał w tym czasie również majątek w Zebrzydowicach (Seibersdorf) koło Rybnika (Rybnik).

Karol Moryc Lipowski w 1673 roku (12.11.) sprzedał majątek w Šilheřovicach (Schillersdorf); był żonaty z Eleonorą Katarzyną Barską, właścicielką Bolesławia (Boleslau) koło Raciborza (Ratibor).

W 1707 roku (22.06.) urodził się w Bytomiu (Beuthen) Jan Wilhelm jun. Lipowski, syn Jana Wilhelma i Anny Marii N.

Adam Leopold w 1720 roku był świadkiem sprzedaży Dolnej Gogołowej (Nieder Gogolau) koło Wodzisławia Śląskiego (Loslau), w 1732 roku dzierżawi majątek w Skrzyszowie (Skrzischow) koło Rybnika (Rybnik). Żonaty z Joanną Franciszką Suchodolską, miał dwie córki: Zuzannę (ur. 1728 r.) i Barbarę Leopoldynę (ur. 1730 r.).

Źródła:

Zedlitz, t. III, s. 270
Blażek, t. III, s. 166
Pilnáček, t. II, s. 362–364
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 407

LIPP

zob.
LIPPA

LIPPA

(BERKA zu DUBA und LIPPA, LEIPA, LIPA)

Linia jednego z najstarszych czeskich rodów rycerskich, znanych od X wieku – Berków z Hronovic.

Daniel Berka von Lippa w latach 1148–1167 był biskupem Pragi. Nazwisko pochodzi od miasta Lipa w Czechach. Byli również właścicielami zamku Krumlov.

Na Śląsk przybył w 1621 roku syn Bertolda – Zdenko (Czenko) Howora von Lippa. Był żonaty

trzykrotnie: 1. z N. von Windischgraetz, 2. z Joanną Elżbietą bar. von Lignitz (ur. 1636 r. – zm. 1673 r.), naturalną córką księcia Jana Chrystiana legnicko-brzeskiego, która wniosła mu w wianie majątek Świątniki (Schwentnig) koło Dzierżoniowa (Reichenbach), 3. z Bibianną hr. von Promnitz. Zmarł bezpotomnie 1.01.1680 r. (wg Blażka 1682 r.). Wdowa po nim wyszła za mąż za Rudolfa Fryderyka księcia von Holstein.

Źródła:

Blażek, t. I, s. 60

GENEALOGIA

Henryk Berka v. Lippa
marszałek Czech i Moraw
ż. (x ok. 1460 r.) Barbara
c. króla Jerzego z Poděbradów
|
Bertold
ż. 1. Barbara (Katarzyna) v. Kravarn (Beneszowic)
2. Elżbieta v. Cimburg
|
Henryk
ur. 1446 r. – zm. 1513 r.
wł. Hodonína
ż. Bohunka v. Pernstein
|
Jan
zm. 1594 r. (?)
ż. Małgorzata (Marianna) v. Sternberg
|
Bertold
zm. 1575 r.
marszałek i starosta Moraw
ż. Zuzanna v. Boskowitz
|
Jan
starosta Moraw i czł. rady ces.
ż. 1. Magdalena v. Wartenberg
1° voto v. Waldstein
2. Katarzyna Krajirz v. Kraig
|
Bertold
zm. 1643 r.
czł. rady ces.
ż. 1. Anna bar. Krajirz v. Kraig
2. Maria bar. v. Zaruba
|

Zdenko (Czenko)
zm. 1.01.1680 r.
wł. Świątnik
ż. 1. N. v. Windischgraetz
2. Joanna Elżbieta bar. v. Lignitz
ur. 1636 r. – zm. 1673 r.
3. Bibianna hr. v. Promnitz

LIPPA
(LIPPA von KOSARZOV, LIPP, LYP, LINDA)

W 1590 roku (3.05.) szlachectwo czeskie ze zmianą nazwiska na „Lippa von Kosarzov" otrzymali bracia: Mikołaj, Jerzy i Jan Kosar oraz ich kuzyni: Tomasz Eliasz Skrzeczek, Jerzy i Samuel Lippa.

Według Steinerta – pochodzili z Kosarzewa (?) koło Myszkowa w Polsce. Czym się zasłużyli – nie wiadomo. Do Opola (Oppeln) przybył Ambroży Lipp (zm. przed 28.05.1578 r.), żonaty z Barbarą N., w 1566 roku uzyskał obywatelstwo miejskie, kupił dom w rynku i był członkiem rady miejskiej. Miał czworo dzieci: Jerzego, Samuela, Cypriana i Jadwigę. Jadwiga była żoną Jana Heringa, Cyprian wyjechał z Opola, w dokumentach występuje jako „obywatel miesteczka Slawic" (Sławkowa?).

Jerzy i Samuel zostali nobilitowani.

Jerzy, zwany też Linda, w 1615 roku (4.03.) kupił od Jana Jaeckela, proboszcza w Złotnikach (Zlattnik) koło Opola (Oppeln), dom w Opolu (Oppeln) na ulicy Odrzańskiej.

Samuel w 1598 roku mieszkał w Opolu (Oppeln), był właścicielem folwarku pod miastem, miał syna – Jerzego (zm. 1688 r.), w 1635 roku starostę państwa kozielskiego. W 1640 roku kupił Radoszowy (Radoschau) koło Koźla (Cosel). W wykazach szlachty sporządzonych w 1644 roku dla biskupa wrocławskiego Karola Ferdynanda Wazy figuruje jako ewangelik. Jego synem był prawdopodobnie Jan Jerzy (zm. 1697 r.), żonaty z Katarzyną Pelką. Syn Jana Jerzego – Karol Antoni (Ferdynand) (zm. 1731 r.), żonaty z Marią Florentyną von Larisch, miał syna – Józefa Mateusza (zm. 1764 r.).

W 1786 roku Józef von Lippe (syn Józefa Mateusza?), właściciel Górnych i Dolnych Świętochłowic (Ober- und Nieder Schwientochlowitz), był deputowanym sejmiku powiatu bytomskiego.

Źródła:

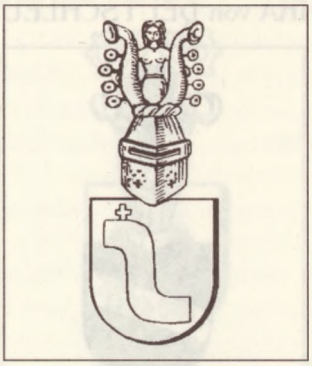
Doerr, s. 58, 295
Dorst, t. II, nr 324
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 407–408
Randt, Neue Quellen zur Kenntnis der nationalen Herkunft des oberschlesischen Adels, (w:) Aus Oberschlesiens Vergangenheit und Gegenwart, Gleiwitz 1922, H. 1, s. 14
Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 1965
Stibor J., Regesta českých listín a listů z knížectví opolsko-ratibořského, (w:) Sborník archívních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 165, 166, 167
Steinert, Kartoteka mieszkańców Opola – rękopis w zbiorach autora

GENEALOGIA

Ambroży Lipp
zm. przed 28.05.1578 r.
1566 r. – obywatelstwo miejskie Opola
ż. Barbara N.

- Jerzy
  wł. domu w Opolu
  1590 r. – nobilitowany
- Samuel
  wł. domu i folwarku w Opolu
  1590 r. – nobilitowany
  - Jerzy
    zm. 1688 r.
    1635 r. – starosta państwa Koźle
    1640 r. – kupił Radoszowy
    - Jan Jerzy
      zm. 1697 r.
      wł. Radoszów
      ż. Katarzyna Pelka
      - Karol Antoni (Ferdynand)
        zm. 1731 r.
        ż. Maria Florentyna v. Larisch
        - Józef Mateusz
          zm. 1764 r.
          - Józef
            zm. po 1786 r.
            wł. Górnych i Dolnych Świętochłowic
            deputowany do sejmiku pow. bytomskiego
- Cyprian
- Jadwiga
  m. Jan Hering

LIPSKI
(LIPSKI z LIPIA)

Szlachta polska herbu Szreniawa, pochodząca z Krakowskiego.

Andrzej Lipski z Lipia (zm. przed 1625 r.), żonaty (x ok. 1600 r.) z N. Salomonową z Benedyktowic, córką Mikołaja sen. i siostrą Mikołaja jun., właścicieli Mysłowic (Myslowitz), otrzymał w wianie żony Mysłowice (Myslowitz). Po jego śmierci spadkobiercy w 1625 roku sprzedali ten majątek.

W 1623 roku (12.10.) Katarzyna, córka Jana Mieroszewskiego, była żoną Jana Lipskiego z Michałkowic (Michalkowitz) koło Bytomia (Beuthen).

W 1641 roku (9.09.) bracia Piotr i Adam (synowie Andrzeja?) sprzedali wieś Załęże (Zalenze). W tym samym roku procesują się oni z Andrzejem Morskim z Morska koło Zawiercia, któremu Lipscy sprzedali Kuźnicę Roździeńską, gdzie również można było kopać rudę.

W 1673 roku zmarł w Krakowie Jan Symforion Lipski, jego majątek podzielono pomiędzy spadkobierców, potomków jego sióstr ze Śląska – N. Palczowskiej, Ewy Morskiej i Jadwigi Korczyńskiej (dzieci Korczyńskiej: Anna, Maria, Wojciech i Marcin) oraz bratanka – Hieronima.

Źródła:
Pilnáček, t. II, s. 365
Uruski, t. IX, s. 104–105

LIPSKI
(MEDIGER LIPSKI genannt)

Nazwisko używane w XVI wieku przez przedstawicieli rodu Mediger – właścicieli Lipy (Wielka Lipa – Gross Leipe) koło Trzebnicy (Trebnitz). W 1530 roku właścicielem tej miejscowości był Jerzy Lipski, w 1540 roku występuje on w dokumentach jako Mediger zwany Lipski (Georg Mediger Lipski genannt).

W 1573 roku właścicielem Brzeźna (Gross Breesen) koło Trzebnicy (Trebnitz) był Dawid Mediger Lipski.

zob.
MEDIGER

LIPULTOVIC

zob.
OBESCHLIK

LISCHKA
(LISCHKA von LITTIN, LISZKA z NĚMECKIEJ LUTYNI, LISCHKA von DEUTSCHLEUTEN)

Szlachta księstwa cieszyńskiego znana od końca XIV wieku. W 1394 roku Jan Liszka był właścicielem Čertovej Lhoty. W latach 1475–1486 posiadali Německą Lutynię (Niemiecka Lutynia, Deutschleuten, Littin). W 1486 roku Jan Liszka kupił Lištną (Liszna, Lischna). Jerzy Lischka, sędzia ziemski księstwa cieszyńskiego, kupił przed 1520 rokiem Gorzyczki (Klein Gorschuetz), Uchylsko (Uchilsko) i Łaziska (Lazisk) koło Wodzisławia Śląskiego (Loslau), a w 1524 roku wspólnie z synem – Janem Marklowice (Marklowitz) i Zebrzydowice (Seibersdorf). Miał siostrę – Barbarę, żonę (x przed 1526 r.) Ulryka Tworkowskiego von Kravarn, właściciela Zábřehu (Zabrzeg) i Bolatic (Bolatitz).

Jan (zm. po 1530 r.), syn Jerzego, sprzedał część majątków w okolicy Wodzisławia Śląskiego (Loslau).

Jerzy miał również córki: Barbarę, Ludmiłę, Małgorzatę i Annę. Anna była żoną (x przed 1533 r.) Jana Krawarskiego (Schlewitz), Barbara – w 1574 roku wdową po N. Czelo z Czechowic (Czechowitz), właścicielu Dzięgielowa (Dzingelau) w księstwie cieszyńskim.

W początkach XVII wieku występuje w dokumentach Julianna Lisska, wdowa po Wacławie Charwacie, właścicielu części Krzyżanowic (Kreuzenort) koło Raciborza (Ratibor).

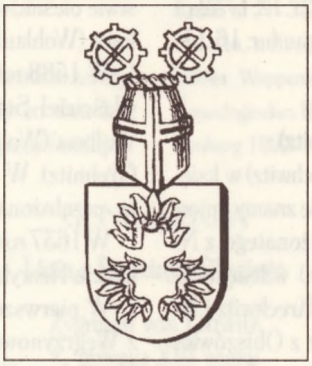
Źródła:
Blažek, t. IV, s. 147–148
Pilnáček, t. II, s. 374–376

LISZKA
zob.
LISCHKA

LITTIN
zob.
LISCHKA

LITTITZ
zob.
BUBNA

LITTWITZ
(LITWITZ, LUETTWITZ)

Stary śląski lub górnołużycki ród, znany na Śląsku od początków XIV wieku, siedzibą rodową była Stara Rudna (Alt Rauden) koło Lubina (Lueben). W Niemczech znany pod nazwiskiem Luettwitz.

W 1321 roku Lutoldus de Luptycz występuje na dworze książąt głogowskich.

W 1342 roku Hinco de Letewitz występuje na dworze księcia Wacława I legnickiego, a w 1343 roku Smilo de Letewitz na dworze książąt Wacława I legnickiego i Ludwika I brzeskiego i lubińskiego.

W 1348 roku Ubisco Lizewitz, właściciel majątku w okolicy Sycowa (Polnisch Wartenberg), występuje w dokumentach księcia Konrada I oleśnickiego i namysłowskiego.

W 1498 roku Jan von Littwitz (zm. 1541 r.), właściciel Łęczyna (Lentschen) koło Kożuchowa (Freystadt), żonaty z Krystyną, córką Krzysztofa von Reibnitz z Osięborza (Ossenbahr), był marszałkiem dworu księcia Jana głogowskiego i wołowskiego.

Od XVI wieku dzielili się na liczne linie.

Linia z Rudziny (Reuthau) i Długiego (Langheinersdorf)

W pierwszej połowie XVI wieku właścicielem Rudziny (Reuthau) był Zygmunt von Littwitz, żonaty z N. von Nostitz z Henrykowa (Sprottischdorf) koło Szprotawy (Sprottau). Miał córkę – Dorotę, żonę (x 2.10.1571 r.) Adama von Stoessel z Głobic (Globitschen) w księstwie wołowskim oraz syna – Jerzego.

Jerzy, żonaty z Anną, córką Walentyna von Glaubitz, miał syna – Walentyna, żonatego z N. von Niebelschuetz z Gościszowic (Giessmannsdorf) koło Szprotawy (Sprottau).

Walentyn miał cztery córki: N. – żonę Jana von Zedlitz z Popęszyc (Poppschuetz) koło Kożuchowa (Freystadt), Urszulę Mariannę – żonę (x 20.05. 1648 r.) Jana Fryderyka von Haugwitz z Mycielina (Metschlau) koło Szprotawy (Sprottau), Barbarę – żonę (x 25.05.1648 r.) Jerzego Władysława von Haugwitz z Krzelowa (Krehlau) w księstwie wołowskim i Helenę – żonę (x 24.02.1651 r.) Fryderyka von Schlichting oraz syna – N., żonatego z Anną Dorotą von Knobelsdorf. Miał on córkę – Jadwigę (zm. 1706 r.) – żonę Bernarda von Schweinitz oraz syna – N., żonatego z N. von Niebelschuetz, który miał dwóch synów: Jana Wolfa i Baltazara Fryderyka.

Baltazar Fryderyk w 1741 roku (6.11.) uzyskał tytuł pruskiego barona, zaś jego brat – Jan Wolf oraz ich krewny – Hartlieb uzyskali w 1788 roku (20.02.) zezwolenie na korzystanie z tego tytułu.

Jan Wolf był właścicielem Drwałowic (Wallwitz) i Książa Śląskiego (Fuerstenau) koło Kożuchowa (Freystadt), Górnych i Średnich Komornik (Ober- und Mittel Kummernick) koło Legnicy (Liegnitz). Miał syna – Karola, żonatego (x 1799 r.) z Luizą von Dioszeghy, która wniosła mu w wianie majątek Borów (Krumpach) koło Trzebnicy (Trebnitz). Karol miał syna – Jana Wolfa, w XIX wieku właściciela Borowa (Krumpach).

Rodowe Rudziny (Reuthau) Julianna Zofia von Littwitz (ur. 30.11.1697 r. – zm. 17.03.1769 r.) wniosła w wianie swojemu mężowi (x 27.12.1732 r.) – Henrykowi Fryderykowi hr. von Logau (ur. 16.11. 1697 r. – zm. 15.01.1771 r.).

Linia z Golowic (Golschwitz)

O początkach linii z Golowic (Golschwitz) w księstwie głogowskim brak wiadomości, nie znamy imion pierwszych trzech właścicieli: N. – żonatego z N. von Stosch z Szymocina (Simbsen) w księstwie głogowskim, N. – żonatego z N. von Kreckwitz i N. – żonatego z Martą von Haugwitz z Obiszówka (Klein Obisch). Jego synem był Jerzy Zygmunt z Golowic (Golschwitz), właściciel Goczałkowa Górnego (Kohlhoehe) w księstwie świdnickim, Żonaty z Barbarą von Seidlitz ze Skokowej (Gellendorf) koło Trzebnicy (Trebnitz), miał córki: Urszulę Martę (ur. 6.02.1643 r.). zamężną dwukrotnie: 1. (x 18.11.1676 r.) z Janem Henrykiem von Hertel (zm. 4.01.1693 r.) z Machnic (Machnitz) koło Trzebnicy (Trebnitz), właścicielem Goduszyna (Gotschdorf) koło Jeleniej Góry (Hirschberg), 2. (x 17.11.1698 r.) z Karolem Chrystianem von Roy oraz Salomeę Mariannę (zm. 1732 r.) – żonę (x 17.07.1676 r.) Krzysztofa Fryderyka von Reibnitz.

Linia z Biskupic (Bischkowitz)

Informacje o tej linii pochodzą z XVI wieku. W 1539 roku (8.11.) zmarł Nicol Littwitz z Biskupic (Bischkowitz) koło Wrocławia (Breslau), opat klasztoru na Piasku we Wrocławiu (Breslau). W 1546 roku (25.06.) zmarła Barbara von Littwitz, przełożona klasztoru w Trzebnicy (Trebnitz).

W 1558 roku (8.01.) zmarł Jerzy, właściciel Biskupic (Bischkowitz), żonaty z Jadwigą von Heyde (zm. 1576 r.). W 1567 roku Jan z Biskupic (Bischkowitz) ożenił się z Jadwigą von Heyde (ta sama?).

W 1562 roku właścicielem Biskupic (Bischkowitz) był Jerzy von Littwitz (zm. po 1572 r.).

W 1622 roku Baltazar był właścicielem Komorowic (Wasserjentsch) koło Wrocławia (Breslau).

Linia milicka i wołowska

Przedstawiciele tej linii posiadali majątki w księstwie oleśnickim, w okolicy Milicza (Militsch) i Wołowa (Wohlau), znani od połowy XVI wieku.

W 1588 roku (8.06.) zmarł Kasper von Littwitz, właściciel Starej Rudnej (?) (Alt Raudten) koło Wołowa (Wohlau), pochowany został w Trzebnicy (Trebnitz). W 1581 roku (1.06.) zmarła Małgorzata, przełożona klasztoru w Trzebnicy (Trebnitz).

W 1637 roku Jerzy Zygmunt przebywał na dworze księcia Henryka Wacława w Bierutowie (Bernstadt).

W pierwszej połowie XVII wieku Jan Zygmunt z Węgrzynowa (Wangersinawe), żonaty z Anną Marią (zm. 9.08.1645 r.), córką Abrahama von Uchtritz, miał syna – Krzysztofa Abrahama.

W 1684 roku (3.08.) zmarł w wieku 71 lat Melchior von Littwitz, właściciel Dąbrowy Środkowej (Mittel Dammer) w księstwie wołowskim, jego niezamężna siostra – Maria mieszkała w Dziewinie (Dieban), gdzie zmarła 25.11.1712 roku, w wieku 88 lat.

Melchior miał dwie córki: Barbarę Małgorzatę – żonę (x 1668 r.) Adama Zygmunta von Unruh z Pełczyna (Polgsen), N. córkę, której mężem był prawdopodobnie N. von Salisch oraz syna – Baltazara Zygmunta, żonatego z Heleną Dorotą, córka Jana Krzysztofa von Aulock z Lubskiej (Laubsky) w księstwie oleśnickim. Miał on syna – Krzysztofa Wilhelma (ur. 25.08.1694 r. – zm. 10.01. 1715 r.), zmarłego w wieku 21 lat.

Na Górnym Śląsku również sporadycznie pojawiają się przedstawiciele tego rodu: w 1593 roku Ernest von Littwitz (zm. 1608 r.) był urzędnikiem w Benešovie (Beneszów, Beneschau), później mieszkał w Opawie (Troppau). Żonaty z Anną Borenską z Roztropic (Rostropitz), miał dwoje dzieci.

Fryderyk (syn poprzedniego?) (zm. przed 1639 r.) w 1613 roku kupił od Hynka (Henryka) von Wrbna folwark w Wigancicach (Weigelsdorf) koło Ząbkowic Śląskich (Frankenstein).

W 1870 roku (26.01.) Artur Kerstan, właściciel Gryżyc (Krischuetz) koło Wołowa (Wohlau), syn Augusty von Littwitz i Edwarda Kerstana oraz

adoptowany syn Augusty von Johnston z domu von Littwitz, uzyskali zgodę na zmianę nazwiska na Luettwitz-Kerstan.

W 1894 roku Ferdynand bar. von Luettwitz założył w Baden-Baden związek rodowy, który co dwa lata organizował we Wrocławiu (Breslau) zjazdy familijne.

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 601–603; t. II, s. 785
Krane, s. 71–72
Pilnáček, t. II, s. 367–368
Schles. Wappenbuch, szp. 86
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 111–113

GENEALOGIA

Linia z Rudziny i Długiego

Zygmunt von Littwitz
1. połowa XVI wieku
wł. Rudziny
ż. N. v. Nostitz z Henrykowa

- Jerzy
  ż. Anna v. Glaubitz
  - Walentyn
    ż. N. v. Niebelschuetz z Gościszowic
    - N.
      ż. Anna Dorota v. Knobelsdorf
      - N.
        ż. N. v. Niebelschuetz
        - Jan Wolf
          wł. Drwałowic,
          Książa Śląskiego, Komornik
          1788 r. – baron
          - Karol
            wł. Borowa
            ż. (x 1799 r.) Luiza v. Dioszeghy
            - Jan Wolf
              wł. Borowa
        - Jadwiga
          zm. 1706 r.
          m. Bernard v. Schweinitz
      - Baltazar Fryderyk
        1741 r. – baron
    - córki:
      a) N. – m. Jan v. Zedlitz
      z Popęszyc
      b) Urszula Marianna
      m. (x 20.05.1648 r.)
      Jan Fryderyk v. Haugwitz
      z Mycielina
      c) Barbara – m. (x 25.05.1648 r.)
      Jerzy Władysław v. Haugwitz
      z Krzelowa
      d) Helena – m. (x 24.02.1651 r.)
      Fryderyk v. Schlichting
- Dorota
  m. (x 2.10.1571 r.)
  Adam v. Stoessel
  z Głobic

Linia z Golowic

N. von Littwitz
XVI w.
ż. N. v. Stosch
z Szymocina
|
N.
ż. N. v. Kreckwitz
|
N.
ż. Marta v. Haugwitz
z Obiszówka
|
Jerzy Zygmunt
wł. Goczałkowa Górnego
ż. Barbara v. Seidlitz
ze Skokowej
|
a) Urszula Marta
ur. 6.02.1643 r.
m. 1. (x 18.11.1676 r.)
Jan Henryk v. Hertel
zm. 4.01.1693 r.
2. (x 17.11.1698 r.)
Karol Chrystian v. Roy
b) Salomea Marianna
zm. 1732 r.
m. (x 17.07.1676 r.)
Krzysztof Fryderyk
v. Reibnitz

LITULTOVIC
zob.
CZIBULKA

LITULTOVIC
zob.
KOSIRZ

LITULTOVIC
zob.
OBESCHLIK

LITULTOWITZ

zob.
OBESCHLIK

LIVONEGG

zob.
SMAUS

LOBKOWITZ

(POPPEL-LOBKOWITZ, LOBKOVIC)

Herb rodowy

Herb baronowski

Herb książęcy

Jeden z najznaczniejszych czeskich rodów szlacheckich. Pochodzili od władyków z Újezdu.

Żyjący na przełomie XIV i XV wieku Mikołaj zwany Chudy, urzędnik królewski, w 1409 roku otrzymał zamek Lobkovice, w 1417 roku otrzymał w lenno zamek Hasištejn (Hassenstein). W początkach XV wieku przyjęli nazwisko Lobkovic.

Dwaj synowie Jana I Lobkovica: Piotr i Mikołaj podzielili ród na dwie główne linie: *Poppel* i *Hasištejn*. *Główna linia Hasištejn* posiadała majątki w Czechach i na Dolnych Łużycach. Na Śląsku majątki posiadała *główna linia Poppel-Lobkowitz*.

Linia Poppel-Lobkowitz

Linię tę założył syn Jana I – Piotr. Jego dwaj wnukowie pod koniec XVI wieku podzielili ją na dwie podlinie: Władysław I (Ladislav, Adalbert) – później książęcą podlinię Poppel-Lobkowitz z Chlumeřa i Theobald (Leobald) baronowsko-hrabiowską linię z Bíliny.

W 1681 roku (23.04.) wszyscy potomkowie linii Leobalda otrzymali tytuły hrabiów (w dyplomie: „wszyscy kuzyni i bracia bar. Poppel von Lobkowitz").

Linia książęca w 1663 roku uzyskała indygenat węgierski, dwaj bracia: Filip Jacek (Hyacinth) (ur. 1680 r. – zm. 1734 r.) i Jerzy Chrystian (ur. 1686 r. – zm. 1753 r.) byli założycielami dwóch *domów linii książęcej – starszego* i *młodszego*. W 1786 roku (3.05.) majorat starszego domu książęcego – Roudnice nad Labem otrzymał status księstwa. W 1888 roku przedstawiciele *młodszego domu książęcego* uzyskali dziedziczne prawo członkostwa w austriackiej Radzie Państwa.

W Polsce znani byli przedstawiciele zarówno linii baronowskiej, jak i książęcej. W 1719 roku w polskich dokumentach występują bracia baronowie: Teodor i Jan Lobkowicze, kapitanowie wojsk polskich.

W początkach XIX wieku gubernatorem Galicji był August Longin książę Poppel von Lobkowitz (zm. 1842 r.), podkomorzy austriacki i kawaler Orderu Orła Białego. W 1825 roku uzyskał on

indygenat galicyjski, według Uruskiego pochodził ze *starszego domu książęcego Filipa Jacka*. Według źródeł austriackich – pochodził z *młodszego domu Jerzego Chrystiana*.

Na Śląsku posiadali majątki przedstawiciele *linii Poppel von Lobkowitz* zarówno książęcej, jak i baronowsko-hrabiowskiej.

Linia książęca

W 1557 roku (27.04.) Władysław (Ladislav, Adalbert) I sen. Poppel von Lobkowitz (ur. 1502 r. – zm. 1584 r.) otrzymał od cesarza Ferdynanda I państwo Rybnik (Rybnik). Żonaty z Benigną Katarzyną, córką Jerzego von Kralicz, miał trzech synów: Władysława II jun., Jana sen. i Zdenka Adalberta.

Władysław II jun. (zm. 1621 r.), burgrabia królestwa Czech, odziedziczył po ojcu Rybnik (Rybnik). Żonaty z Reginą Joanną bar. von Bercka, zmarł bezpotomnie.

Jan sen., członek rady cesarskiej, otrzymał majątki w Czechach. Żonaty z Anną, córką Mikołaja von Kolowrat-Bezdružickiego, miał syna – Jana jun., żonatego z Joanną Kolowrat-Novohradski.

Najmłodszy z braci – Zdenek Adalbert (zm. 1632 r.), cesarski tajny radca i kanclerz królestwa Czech, rycerz Orderu Złotego Runa, przejął po bracie państwo rybnickie. W 1624 roku (23.09.) za aktywne poparcie cesarza w walce z obozem protestanckim otrzymał tytuł dziedziczny księcia. Żonaty był z Polikseną bar. von Pernstein, jego syn – Wacław Euzebiusz (zm. 1677 r.) w 1632 roku sprzedał Rybnik (Rybnik) i w 1646 roku, po zgładzeniu Albrechta von Waldstein (Wallenstein), kupił skonfiskowane księstwo żagańskie.

Wacław Euzebiusz miał dwóch synów: Ferdynanda Augusta Leopolda i Franciszka Wilhelma Ignacego (zm. 1698 r.). Księstwo odziedziczył Ferdynand August Leopold (zm. 1715 r.). Miał trzech synów: Filipa Hiacentego (Filip Jacek), Jana Antoniego Augusta (zm. 1717 r.) i Jana Jerzego Krzysztofa (zm. 1755 r.).

Księstwo przejął najstarszy syn – Filip Hiacenty (Filip Jacek) (ur. 25.02.1680 r. – zm. 21.12. 1734 r.). Żonaty dwukrotnie: 1. (x 17.10.1703 r.) z Eleonorą Szarlottą (ur. 1684 r. – zm. 3.03.1720 r.), córką Wacława Ferdynanda hr. von Poppel-Lobkowitz z Bílina, dzidziczką majątków linii hrabiowskiej, 2. (x 25.08.1721 r.) z Marią Wilhelminą von Althann (zm. 7.12.1754 r.). Miał dwie córki: Marię Annę (ur. 20.08.1725 r. – zm. 10.02.1729 r.) i Marię Elżbietę (ur. 23.11.1726 r. – zm. 29.07. 1786 r.) – żonę (x 15.04.1743 r.) Antoniego hr. von Ulfeld, oraz trzech synów: Wacława Ferdynanda Karola (ur. 16.01.1723 r. – zm. 22.01.1739 r.), Filipa Józefa (ur. 31.01.1728 r. – zm. 16.05.1729 r.) i Ferdynanda Filipa Józefa.

Następnym księciem żagańskim został Ferdynand Filip Józef (ur. 27.04.1724 r. – zm. 11.01. 1784 r.), członek pruskiej akademii nauk. Żonaty (x 10.07.1769 r.) był z Marią Gabrielą, córką Ludwika Wiktora księcia von Savoyen-Carignan; jego syn – Jan Franciszek Maksymilian Ferdynand Karol (zm. 1816 r.) po śmierci ojca sprzedał w 1785 roku księstwo żagańskie księciu kurlandzkiemu Piotrowi von Biron.

Linia baronowsko-hrabiowska (wymarła)

Założycielem tej linii był Teobald bar. Poppel von Lobkowitz, brat Władysława I sen., właściciel Bíliny w Czechach. Żonaty z Agnieszką von Klinstein, miał trzech synów: Krzysztofa, Ulryka Feliksa i Wilhelma.

Krzysztof, właściciel po ojcu Bíliny, był żonaty z Anną, córką Hieronima von Biberstein i Urszuli księżnej ziębickiej. Ulryk Feliks był żonaty z Anną, córką Joachima von Neuhauss.

Najmłodszy – Wilhelm, nadłowczy królestwa Czech, żonaty z Benigną Katarzyną von Lobkowitz, miał dwóch synów: Krzysztofa Ferdynanda i Franciszka Wilhelma.

Krzysztof Ferdynand odziedziczył po stryju Bílinę, w 1638 roku był starostą księstwa ziębickiego, a po pokoju westfalskim w 1648 roku starostą księstwa głogowskiego i prezydentem śląskiej kamery cesarskiej. W latach 1651–1658 został marszałkiem ziemskim i dworskim (Land- Hoffmeister) królestwa Czech. Żonaty dwukrotnie: 1. z N. hr. Proskowską (z linii czeskiej?), 2. z Elżbietą Apolonią hr. von Tilly, miał syna – Wacława Ferdynan-

da hr. Poppel von Lobkowitz, tajnego radcę dworu cesarskiego, zmarłego w 1697 roku w Padwie, w czasie podróży do Madrytu.

Wacław Ferdynand, żonaty z Marią Zofią, córką Maksymiliana von Dietrichstein, wdową po Franciszku Euzebiuszu hr. von Poetting, miał dwoje dzieci: Ludwika Filipa (ur. 1687 r.) – zmarłego w dzieciństwie we Francji i Eleonorę Szarlottę – dziedziczkę wszystkich majątków tej linii, żonę (x 1703 r.) księcia N. von Poppel-Lobkowitz z Żagania (Sagan).

Franciszek Wilhelm – syn Wilhelma, a brat Krzysztofa Ferdynanda, był właścicielem majątków w północno-zachodnich Czechach na granicy z Saksonią. Żonaty z Euzebią Elżbietą bar. von Talmberg, miał dwóch synów i trzy córki. Z córek Elżbieta Izabela (wg innych Maria Elżbieta Józefina) była dwukrotnie zamężną: 1. z N. von Trautmannsdorff, 2. (x 5.07.1690 r.) była drugą żoną Jerzego Adama Franciszka Leopolda hr. von Gaschin, właściciela Olesna (Rosenberg), Polskiej Cerekwi (Polnisch Neukirch), Żyrowej (Żyrowa), Kietrza (Katscher) i Hlučína (Hulczyn, Hultschin), Magdalena była przełożoną klasztoru urszulanek w Kitzinger, Anna była niezamężna.

Starszy syn Franciszka Wilhelma – Ferdynand Wilhelm (zm. 1706 r.), nadłowczy królestwa czeskiego, żonaty z Ludmiłą, wdową po Karolu Wacławie bar. von Crafft, miał syna – Jana Fryderyka (ur. 21.03.1677 r.), zmarłego w dzieciństwie.

Młodszy syn Franciszka Wilhelma – Ulryk Feliks, również nadłowczy królestwa czeskiego, przejął majątki brata. Żonaty z Marią, córką Adama hr. von Bubna, nie miał dzieci. Zginął w 1722 roku przywalony przez dąb w swoim lesie. Na nim wymarła *linia baronowsko-hrabiowska*, wszystkie majątki przejęła *linia książęca*.

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 141–143
Błażek, t. I, s. 64
Pilnáček, t. II, s. 368
Doerr, s. 90, 165, 263
Genealog. Handbuch..., s. 163–166
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 426–428

GENEALOGIA

Podział na linie

Jan von Lobkowitz
marszałek dworu króla Wacława

- Mikołaj
  - **linia Hasištejn**
- Piotr
  - Jan II Poppel
    ż. Anna v. Schwihowska
    - Władysław I sen.
      - **linia książęca**
    - Teobald
      - **linia baronowsko-hrabiowska**

Linia książęca

Władysław (Ladislav, Adalbert) I sen.
ur. 1502 r. – zm. 1584 r.
ż. Benigna Katarzyna v. Kralicz

Władysław II jun.
zm. 1621 r.
ż. Regina Joanna
bar. v. Bercka

Jan sen.
czł. rady ces.
ż. Anna v. Kolowrat-
-Bezdružicka

Jan jun.
ż. Joanna Kolowrat-
-Nowohradski

Zdenek Adalbert
zm. 1632 r.
kanclerz król. Czech
rycerz Orderu Złotego Runa
1624 r. – tytuł księcia
ż. Poliksena bar. v. Pernstein

Wacław Euzebiusz
zm. 1677 r.
1632 r. – sprzedał Rybnik
1646 r. – kupił Żagań

Ferdynand August Leopold
zm. 1715 r.
książę żagański

Franciszek Wilhelm Ignacy
zm. 1698 r.

Filip Hiacenty
(Filip Jacek)
ur. 25.02.1680 r. –
zm. 21.12.1734 r.
książę żagański
ż. 1. (x 17.10.1703 r.)
Eleonora Szarlotta
hr. v. Poppel-Lobkowitz
z Bílina
ur. 1684 r. –
zm. 3.03.1720 r.
2. (x 25.08.1721 r.)
Maria Wilhemina
v. Althann
zm. 7.12.1754 r.

Jan Antoni August
zm. 1717 r.

Jan Jerzy Krzysztof
zm. 1755 r.

Wacław Ferdynand Karol
ur. 16.01.1723 r. –
zm. 22.01.1739 r.

Ferdynand Filip Józef
ur. 27.04.1724 r. –
zm. 11.01.1784 r.
książę żagański
ż. (x 10.07.1769 r.)
Maria Gabriela
ks. v. Savoyen-
-Carignan

Jan Franciszek Maksymilian Ferdynand Karol
zm. 1816 r.
w 1785 r. sprzedaje księstwo żagańskie księciu kurlandzkiemu Piotrowi v. Biron

Filip Józef
ur. 31.01.1728 r. –
zm. 16.05.1729 r.

córki:
a) Maria Anna
ur. 20.08.1725 r. –
zm. 10.02.1729 r.
b) Maria Elżbieta
ur. 23.11.1726 r. –
zm. 29.07.1786 r.
m. (x 15.04.1743 r.)
Antoni hr. v. Ulfeld

Linia baronowsko-hrabiowska (wymarła)

Teobald bar. Poppel von Lobkowitz
wł. Bíliny
ż. Agnieszka v. Klinstein

Krzysztof
wł. Bíliny
ż. Anna v. Biberstein

Ulryk Feliks
ż. Anna v. Neuhauss

Wilhelm
nadłowczy Czech
ż. Benigna Katarzyna
v. Lobkowitz

Krzysztof Ferdynand
1638 r. – starosta ks. ziębickiego
1648 r. – starosta ks. głogowskiego
ż. 1. N. hr. Proskowska
2. Elżbieta Apolonia hr. v. Tilly

Wacław Ferdynand
zm. 1697 r.
ż. Maria Zofia
v. Dietrichstein

Franciszek Wilhem
ż. Euzebia Elżbieta
bar. v. Talmberg

Ludwik Filip
ur. 1687 r.
zm. w dziec.

Eleonora Szarlotta
m. (x 1703 r.)
ks. N. v. Poppel-
-Lobkowitz
z Żagania

Ferdynand Wilhelm
zm. 1706 r.
nadłowczy Czech
ż. Ludmila
Franciszka
bar. v. Crafft

Jan Fryderyk
ur. 21.03.1677 r.
zm. w dziec.

Ulryk Feliks
zm. 1722 r.
nadłowczy
Czech
ż. Maria
hr. v. Bubna

córki:-
a) Elżbieta
Izabela
(Maria
Elżbieta
Józefina)
m. 1. N. v.
Traut-
manns-
dorff
2. (x 5.07.
1690 r.)
Jerzy
Adam
Franciszek
Leopold
hr. v. Gaschin
b) Magdalena
przeł. klasztoru
urszulanek
c) Anna

LOCATELLI

Stary ród włoski z okolic Bergamo, dzielący się na linie *szlachecką, baronowską* i *hrabiowską* (wymarłą).

W 1634 roku (8.03.) szlachectwo Rzeszy otrzymał Jan Baptysta Locatellus, oficer wojsk cesarskich. W 1647 roku (20.05.) jego synowie: Andrzej – pułkownik wojsk cesarskich i Antoni otrzymali tytuł baronów ziem dziedzicznych Habsburgów z predykatem „von Eilenburg".

Na Śląsku osiadła linia szlachecka rodu. Posiadali Górne Krakowiany (Ober Krakowahne) koło Trzebnicy (Trebnitz). W 1748 roku (15.08.) zmarł we Wrocławiu (Breslau) Józef von Locatelli.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 141

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 428

LODITSKI
(LODITSKI SKWARNIA genannt)

Nazwisko to występuje kilkakrotnie w latach 1538–1540 w księgach ziemskich księstwa opolsko-raciborskiego. Nie wiadomo, z jakim rodem i miejscowością nazwisko to połączyć.

W 1538 roku Klemens Loditski z Kwarnie (?) zapisał swojej żonie Barbarze Schoff z Wilczyc (?) wiano na połowie swojego majątku i dał jej dwa folwarki Gajkowski i Machniowski w Kadłubie (Kadlub) koło Olesna (Rosenberg) oraz „velky mlynsky rybnik, poloviczi vczel v zahradie i poloviczi na boru zbartiam" (wielki młyński staw rybny, połowę uli pszczelich w pasiece i połowę barci leśnych). Otrzymać miała to żona i jej dzieci (z pierwszego małżeństwa?) po jego śmierci, zaś folwarki Skwarninski i Barwinkowski otrzymują jego dzieci z pierwszego małżeństwa z prawem wzajemnego dziedziczenia.

W 1539 roku Jerzy Loditski zwany Skwarnia (brat poprzedniego?) oświadcza, że jego zmarły ojciec sprzedał za 300 guldenów Mikołajowi Mutzka (?) swój majątek w Kadłubie (Kadlub).

W 1540 roku Klemens Skwarnia odstąpił swoje dziedziczne dwa stawy rybne, zwane „Swientkowskie" oraz folwark „Grabczuow z obiema brzezy Zembowskym" chłopom Jakubowi Grabczow z Kadłuba (Kadlub) i Janowi Gralizeti.

Źródła:

Landbuecher Opp.-Rat., nr 255, 281, 350

Zemská kniha..., nr 150

LODRON
(LODRON von LATERANO)

Stary tyrolski rycerski ród znany od końca XII wieku, osiadły również w Italii. Początkowo używali predykatu „und Castelromano". W 1452 roku otrzymali tytuł hrabiów Rzeszy (Reichsgraf) i hrabiów. W XVI wieku przyjęli predykat „von Laterano" po wymarłym rzymskim rodzie patrycjuszowskim. W 1633 roku otrzymali tytuł dziedzicznych marszałków Salzburga z prawem primogenitury (Erbmarschall von Salzburg). Dzielili się na liczne linie, których przedstawiciele zajmowali najwyższe urzędy w cesarstwie Habsburgów.

W XVII wieku posiadali również majątki w Czechach.

Franciszka Ignacja hr. von Lodron-Laterano (ur. 1661 r.) była żoną Jana Baptysty Franciszka Wacława hr. von Fernemont (ur. 1659 r. – zm. 22.02.1722 r.), I ordynata majoratu Sława (Schlawa) w księstwie głogowskim.

Źródła:

Zedlitz, t. II, s. 165

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1989, s. 435–436

FILIACJA FRANCISZKI IGNACJI

Filip Jakub hr. v. Lodron-Laterno x Wiktoria Collalto de San Salvatore

Jan v. Waldstein x Elżbieta Kragiczy v. Kraigk

Parys Franciszek Karol hr. v. Lodron-Laterano x Magdalena Poliksena hr. v. Waldstein

Franciszka Ignacja hr. v. Lodron-Laterano
m. Jan Baptysta Franciszek Wacław hr. v. Fernemont
I ordynat Sławy

LODY
(LODE, LOHDE)

Herb baronowski

W początkach XVIII wieku przybył ze Szwecji na Śląsk baron N. von Lody i ożenił się z N. von Pannwitz. W 1718 roku należał do szlachty państwa stanowego Milicz (Militsch).

Karol Magnus bar. von Lohde, żonaty z Ewą Renatą von Wiedebach, był właścicielem Miłochowic (Melochwitz) koło Milicza (Militsch).

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 371

Blażek, t. II, s. 76

LOEBEN

Herb rodowy

Herb baronowski

Herb hrabiowski

Ród pochodzenia miśnieńskiego, osiadły na Śląsku w końcu XIII wieku. Herb zbliżony jest do polskiego herbu Mora.

Według Jurka w latach 1280–1286 Fryczko de Loben przebywał na dworze książąt legnickich, a w latach 1291–1301 na dworze książąt głogowskich. W 1286 roku był kasztelanem średzkim; w 1301 roku – właścicielem Gorzesławia (Korschlitz) w księstwie oleśnickim. Miał dwóch synów: Konrada oraz Fryczka jun.

Konrad miał pięciu synów: Jana, Konrada jun., Ottona, Lutolda i Tyme. W 1361 roku Hancke (Jan) był właścicielem Lubienia (Liebenau) w księstwie legnickim.

W XV wieku licznie występują w dokumentach, głównie książąt legnickich. W 1403 roku Konrad Lobil był żonaty z Dorotą, córką Dypranda von Reibnitz. W 1474 roku Melchior von Loeben był oficerem wojsk króla Macieja Korwina w wyprawie przeciwko Polsce.

W połowie XVI wieku Tomasz von Loeben, właściciel Bożenia (Buschen) w księstwie wołowskim, żonaty z Sarą, córką Baltazara von Stoessel, miał syna – Adama, żonatego (x ok. 1587 r.) z Barbarą von Niebelschuetz, który miał synów – Tomasza i Melchiora.

Prawdopodobnie bratem Adama był Krzysztof, w 1591 roku właściciel Bożenia (Buschen) i Wysokiej (Wessig) w księstwie wołowskim.

Pod koniec XVI wieku ród podzielił się na dwie główne linie: *brandenburską linię baronowską* i *górnołużycką linię hrabiowską*.

Linia brandenburska

Linia ta, założona w połowie XV wieku przez Melchiora von Loeben, dzieliła się na liczne domy, z których najważniejsze to *dom Korczyców (Kurtschow), Granice (Schmachtenhagen), Drzeniów (Drehnow), Niekarzyn (Nickern) i Rybaków (Schoenfeld)* koło Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder), *Konotop (Kontopp)* w księstwie głogowskim oraz kilka domów w Brandenburgii.

N. von Loeben, właściciel Korczycowa (Kurtschow), żonaty z N. von Kalckreuth z Klępska (Klempzig) koło Świebodzina (Schwiebus), miał syna – N., żonatego z N. von Bomsdorf z Szydłowa (Schiedlo) koło Gubina (Guben).

Synem tego ostatniego był Jan von Loeben, właściciel Korczycowa (Kurtschow) i Marcinowic (Merzdorf), starosta Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder) i członek rady książąt brandenburskich. Żonaty z Małgorzatą, córką Władysława von Stosch, miał sześcioro dzieci: Magdalenę (ur. 1562 r.) – żonę Wacława von Zedlitz, zmarła 19.11.1622 roku u swojej córki na zamku w Głogowie (Glogau); Barbarę – dwukrotnie zamężną: 1. z Aleksandrem von Rotenburg, 2. z Mikołajem (Nikol) von Rotenburg; Małgorzatę – żonę Joachima von Kalckreuth oraz Maksymiliana – zmarłego w młodości; Jana i Fryderyka.

Jan, żonaty z N.N., miał dwóch synów: Jana jun. i Fryderyka.

Jan jun. (zm. po 1612 r.) odziedziczył Korczyców (Kurtschow), żonaty z N.N., miał dzieci: Jana Kaspra – właściciela Korczycowa (Kurtschow), Godfryda – zmarłego bezżennie, córkę N. – żonę Jerzego von Knobelsdorf, starosty Świebodzina (Schwiebus) oraz dwoje dzieci N.

Fryderyk – brat Jana, właściciel Rybaków (Schoenfeld) koło Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder), żonaty (x 14.02.1595 r.) z Małgorzatą, córką Filipa von Schoenaich, miał trzech synów: Jana Fryderyka, Adama i Chrystiana.

Najmłodszy – Chrystian zmarł w młodości, średni – Adam (zm. 1649 r.), właściciel Bukowiny (Krischa) koło Żagania (Sagan), żonaty był (x 1.03. 1622 r.) z Magdaleną, córką Kaspra bar. von Rechenberg.

Najstarszy – Jan Fryderyk (ur. 27.02.1595 r.? – zm. 16.05.1667 r.), po studiach i podróżach po Europie, w 1623 roku w służbie saskiej, właściciel majątku Rybaków (Schoenfeld), w 1630 roku sędzia ziemski Dolnych Łużyc, w 1632 roku przeszedł do służby na dworze margrabiego brandenburskiego Jerzego Wilhelma i został starostą Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder), otrzymał tytuł barona. Żonaty (x 10.03.1620 r.) z Marią Anną, córką Kaspra bar. von Rechenberg (siostrą Magdaleny – żony Adama), miał czworo dzieci: N. córkę (ur. 5.04.1623 r.), N. syna (ur. 1629 r.), Marię Poliksenę – żonę (x 30.04.1649 r.) Jerzego Wilhelma von Rochau i Urszulę Brygidę (zm. 1669 r.) – żonę (x 20.06.1659 r.) Jana Wolfganga bar. von Rechenberg.

W 1630 roku bracia Jan i Zygmunt byli właścicielami Miścic (Blumberg) koło Gorzowa Wielkopolskiego (Landsberg). W 1636 roku (26.07.) zmarł Jan (ten sam?) (ur. 25.07.1561 r.), tajny radca i kanclerz margrabiów brandenburskich.

W 1640 roku występuje w dokumentach Abraham von Loeben, właściciel Głogusza (Glogsen) koło Świebodzina (Schwiebus). Żonaty z Sabiną Jadwigą, córką Zachariasza von Gruenberg z Budachowa (Baudach) koło Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder), miał ośmioro dzieci: Zachariasza, Eberharda Abrahama, Annę Zuzannę, Sabinę Magdalenę, Jana Fryderyka, Krzysztofa Baltazara, Joachima Ernesta i Jerzego Abrahama.

W 1681 roku znani z dokumentów są: Karol Magnus – właściciel Lubiniecka (Mertzdorf) i Je-

rzy Abraham – właściciel Rakowa (Rackau), obie miejscowości koło Świebodzina (Schwiebus).

Linia górnołużycka

Według części historyków linia ta wydzieliła się z *linii brandenburskiej* i została założona przez jednego z synów Jana Fryderyka bar. von Loeben. Posiadali majątki głównie w saskiej (obecnie niemieckiej) części Górnych Łużyc.

W 1651 roku zmarł Jerzy von Loeben, członek rady książąt saskich i starosta Górnych Łużyc, żonaty z Martą von Kyau z Kamienicy (Kemnitz) koło Żar (Sohrau).

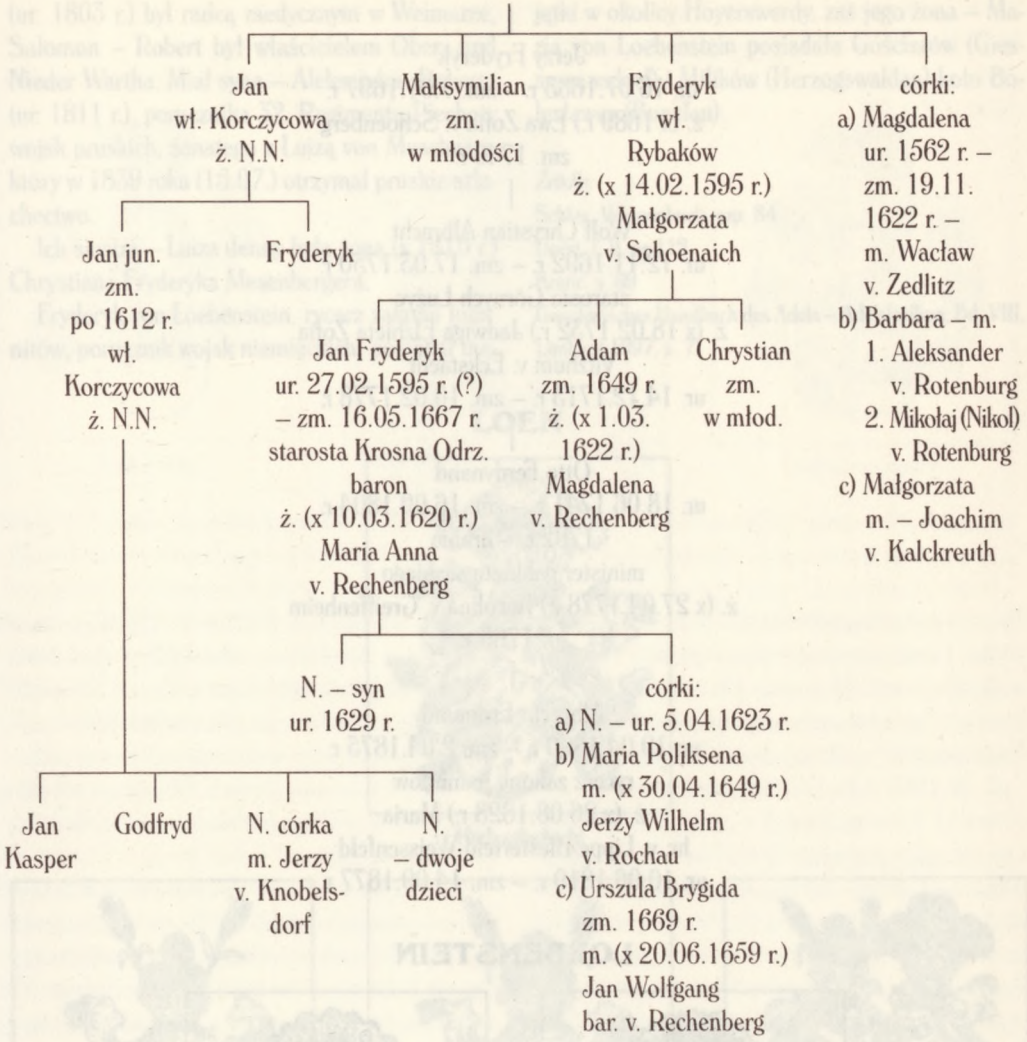
W drugiej połowie XVII wieku Jerzy Fryderyk bar. von Loeben (ur. 16.07.1663 r. – zm. 7.01.1697 r.) był właścicielem majątku Mengelsdorf koło Goerlitz, Miedzianego (Kuepper) koło Lubania (Lauban) i Collmen koło Hoyerswerdy. Żonaty (x 1689 r.) z Ewą Zofią von Schoenberg (zm. 1740 r.), miał syna – Wolfa Chrystiana Albrechta (ur. 12.11.1692 r. – zm. 17.03.1750 r.), starostę Górnych Łużyc, żonatego (x 18.02.1732 r.) z Jadwigą Elżbietą Zofią Vitzhum von Eckstaedt (ur. 14.12.1713 r. – zm. 10.02.1778 r.). Jego syn – Otto Ferdynand (ur. 18.06.1741 r. – zm. 16.09.1804 r.), właściciel Gerlasheim koło Goerlitz i Wrociszowa Dolnego (Nieder Rudelsdorf) koło Lubania (Lauban), minister gabinetu saskiego i tajny radca dworu, otrzymał w 1792 roku (10.07.) tytuł hrabiowski. Żonaty (x 27.04.1778 r.) z Karoliną von Greiffenheim (ur. 1760 r.), miał syna – Albrechta Erdmunda hr. von Loeben (ur. 19.04.1800 r. – zm. 2.04.1875 r.), rycerza zakonu joannitów, żonatego (x 26.08.1828 r.) z Marią hr. von Lippe-Biesterfeld-Weissenfeld (ur. 10.06.1810 r. – zm. 14.09.1877 r.). Był on ostatnim przedstawicielem *linii hrabiowskiej*.

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 603–607; t. II, s. 371, 786
Zedlitz, t. III, s. 286–289
Blażek, t. II, s. 77
Krane, s. 69
Wappensagen, s. 96–97
Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 251
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 5–7

GENEALOGIA

Linia brandenburska – dom Korczyców

N. von Loeben
wł. Korczycowa
ż. N. v. Kalckreuth
z Klępska
|
N.
wł. Korczycowa
ż. N. v. Bomsdorf
z Szydłowa
|
Jan
wł. Korczycowa i Marcinowic
starosta Krosna Odrzańskiego
czł. rady margrabiów
brandenburskich
ż. Małgorzata v. Stosch
|

Linia górnołużycka – hrabiowska

Jerzy von Loeben
zm. 1651 r.
starosta Górnych Łużyc
ż. Marta v. Kyau

?

N.

|

Jerzy Fryderyk
ur. 16.07.1663 r. – zm. 7.01.1697 r.
ż. (x 1689 r.) Ewa Zofia v. Schoenberg
zm. 1740 r.

|

Wolf Chrystian Albrecht
ur. 12.11.1692 r. – zm. 17.03.1750 r.
starosta Górnych Łużyc
ż. (x 18.02.1732 r.) Jadwiga Elżbieta Zofia
Vitzhum v. Eckstaedt
ur. 14.12.1713 r. – zm. 10.02.1778 r.

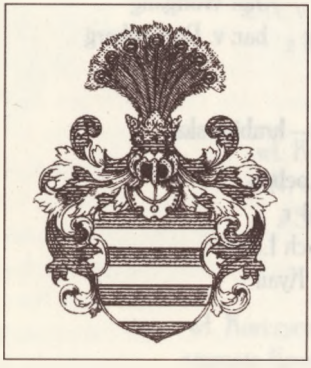
|

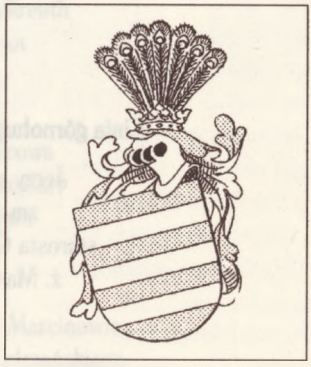
Otto Ferdynand
ur. 18.06.1741 r. – zm. 16.09.1804 r.
1792 r. – hrabia
minister gabinetu saskiego
ż. (x 27.04.1778 r.) Karolina v. Greiffenheim
ur. 1760 r.

|

Albrecht Erdmund
ur. 19.04.1800 r. – zm. 2.04.1875 r.
rycerz zakonu joannitów
ż. (x 26.08.1828 r.) Maria
hr. v. Lippe-Biesterfeld-Weissenfeld
ur. 10.06.1810 r. – zm. 14.09.1877 r.

LOEBENSTEIN

Nobilitowana szlachta pochodzenia żydowskiego z Moraw.

Józef Loebenstein (ur. 1739 r. – zm. 2.12.1808 r.), bankier morawski, w 1776 roku przeniósł się na Dolne Łużyce do miasta Lueben. Żonaty z N., córką Friedmana Aschera, miał dwóch synów i córkę, którzy przeszli na wiarę ewangelicką ze zmianą imion: najstarszy syn, dr Lewi – Edward Ludwik

(ur. 1803 r.) był radcą medycznym w Weimarze, Salomon – Robert był właścicielem Ober- und Nieder Wartha. Miał syna – Aleksandra Roberta (ur. 1811 r.), porucznika 32. Regimentu Piechoty wojsk pruskich, żonatego z Luizą von Muschwitz, który w 1839 roku (15.07.) otrzymał pruskie szlachectwo.

Ich siostra – Luiza Jenny była żoną (x 1810 r.) Chrystiana Fryderyka Mesenbergera.

Fryderyk von Loebenstein, rycerz zakonu joannitów, porucznik wojsk niemieckich, posiadał majątki w okolicy Hoyerswerdy, zaś jego żona – Maria von Loebenstein posiadała Gościszów (Giessmannsdorf) i Milików (Herzogswaldau) koło Bolesławca (Bunzlau).

Źródła:

Schles. Wappenbuch, szp. 84
Dorst, t. II, nr 112
Krane, s. 69
Genalogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 7

LOEN

Herb szlachecki

Herb baronowski I

Herb baronowski II

Herb baronowski III

Ród pochodzenia niderlandzkiego. Na początku XVI wieku kupiec Gotard van Loon (van Lone, von Loin) przybył do Kolonii (Koeln a. Rhein) i w 1587 roku (9.07.) uzyskał obywatelstwo miejskie. Jego syn – Jost przeniósł się do Frankfurtu nad Menem (Frankfurt a. Main), w 1635 roku (28.03.) otrzymał tytuł barona Rzeszy.

Wnuk Josta – Jan Michał, żonaty z Marią von Lindheim, miał dwóch synów: Jana Wolfganga (ur. 1732 r. – zm. 1783 r.) i Jana Justa (ur. 1737 r. – zm. 1803 r.), którzy założyli dwie linie rodu.

Starsza linia – Jana Wolfganga posiadała w XIX wieku na Górnym Śląsku Walce (Walzen) koło

Prudnika (Neustadt) i na Dolnym Śląsku Wierzowice Małe (Klein Wiersewitz) koło Góry Śląskiej (Guhrau).

Źródła:

Zedlitz, t. III, s. 291

Błażek, t. III, s. 95

Krane, s. 69

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 15–16

LOESCH

Mieszczanie z Magdeburga znani od początku XVII wieku. Liczni przedstawiciele tego rodu otrzymywali od końca XVIII wieku oddzielnie szlachectwo pruskie z herbami nieco różniącymi się od siebie. Na Śląsku nabywali majątki w XIX wieku.

1. W 1863 roku (27.07.) szlachectwo pruskie otrzymał Konrad Henryk Loesch, deputowany i asesor sądowy powiatu Środa Śląska (Neumarkt), właściciel Górnego Szczepanowa (Ober Stephansdorf). Miał dwóch synów: Henryka – porucznika rezerwy regimentu huzarów von Schill, który odziedziczył Górny Szczepanów (Ober Stephansdorf) oraz posiadał Zakrzów (Seedorf) i Jastrzębce (Falkenhein). Drugi syn Konrada Henryka – Joachim, porucznik rezerwy turyńskiego regimentu huzarów, posiadał majątki w okolicy Góry Śląskiej (Guhrau).

2. W 1872 roku (13.03.) szlachectwo pruskie otrzymał Fryderyk Juliusz Loesch, porucznik landwery i właściciel majątku w Woskowicach Małych (Lorzendorf) koło Namysłowa (Namslau), który nabył jeszcze jego dziad Jan Henryk Loesch w 1829 roku (25.06.). Miał prawdopodobnie pięciu synów: Artura – właściciela Woskowic Małych (Lorzendorf), Jana Leopolda – właściciela Pogwizdowa (Langhelwigsdorf) koło Jawora (Jauer), Konrada – właściciela Wolbromka (Wolmsdorf) koło Jawora (Jauer), Fryderyka – właściciela Kwietnika (Blumenau) koło Jawora (Jauer) i Henryka – właściciela Komarna (Kammerswaldau) koło Jeleniej Góry (Hirschberg).

Również bracia Fryderyka Juliusza (nie nobilitowani) posiadali majątki na Śląsku: Jan Leopold – właściciel Lasek koło Ostrzeszowa (Schildberg), Henryk Baltazar – właściciel Komarna (Kammerswaldau) i Jerzy Aleksander – właściciel Kwietnika (Blumenau).

W 1883 roku (9.08.) została założona we Wrocławiu (Breslau) fundacja familijna.

Źródła:

Krane, s. 69–70

Schles. Wappenbuch, szp. 84

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 19

LOEW
(LOEW von ROZMITAL, LEV z ROZMITALU)

Herb rodowy

Herb baronowski I

Herb baronowski II

Stary ród czeski, wspólnego pnia z rodem Zajicz i Schellenberg, wywodzący się z rodu Buzic. Według tradycji rodowej protoplastą rodu był Bywoj, żyjący w XI/XII wieku. Jego potomkom nadany został herb w 1225 roku przez króla Przemysła Ottokara I. Siedzibami rodowymi były Rozmital i Blatná w Czechach.

Joanna z Rozmitalu była drugą żoną (x 1450 r.) króla Jerzego z Poděbradów.

Najbardziej znaną postacią był żyjący w połowie XV wieku Lev (Loew, Leo) z Rozmitalu, właściciel Blatnej. Był on w latach 1461–1466 sędzią ziemskim królestwa czeskiego i jednym z najwybitniejszych w tym czasie dyplomatów czeskich. Żonaty z N., córką Teodora Kolowrat-Bezdružiczki, miał syna – Zdenka, który przyjął imię Lev (Leo) jako nazwisko w formie zniemczonej – Loew.

Zdenek Loew bar. von Rozmital und Blatna był w 1505 roku sędzią ziemskim królestwa czeskiego, w 1507 roku otrzymał tytuł barona, w latach1509–1522 był naczelnym burgrabią królestwa. Żonaty z Katarzyną, córką Puty Svihovskiego, miał córkę – Annę, żonę Adama bar. von Neuhaus, kanclerza królestwa czeskiego oraz syna – Adama (zm. ok. 1557 r.), żonatego z Anną von Haugwitz z Biskupic (Piszkowice, Pischkowitz) w hrabstwie kłodzkim. Adam osiadł na Morawach i miał czworo dzieci: Annę – żonę Ottona von Nerendeck, Katarzynę – żonę Wacława bar. von Lomnitz, Jana Zdenka – zmarłego bezdzietnie i Zdenka (zm. 1580 r.), który po śmierci Alberta Boskovica w 1576 roku został starostą Moraw. Miał on trzech synów: Maksymiliana, Jana i Zdenka jun. Maksymilian, właściciel Blatnej, był żonaty (x ok. 1592 r.) z Magdaleną z Vlčej Hory.

Na Śląsku w 1495 roku Zdenek, syn Lva z Rozmitalu, otrzymał państwo Milicz (Militsch) w księstwie oleśnickim. Majątek ten został sprzedany w 1535 roku.

W 1694 roku Bernard Antoni bar. Loew von Rozmital kupił Pielgrzymów (Pilgersdorf) koło Głubczyc (Leobschuetz) i Hrozową (Grosse) w księstwie karniowskim. Po śmierci Bernarda Antoniego jun. (bezpotomnej?) majątki te przejęli biskupi ołomunieccy.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 373–374
Blažek, t. I, s. 64; t. IV, s. 43–44
Pilnáček, t. III, s. 754–755
Wappensagen, s. 97–98

GENEALOGIA

Lev z Rozmitalu
poł. XV w.
1461–1466 r.
– sędzia ziemski Czech
ż. N. Kolowrat-Bezdrużiczki

Zdenek Loew
v. Rozmital
1495 r. – właściciel Milicza
1505 r. – sędzia ziemski Czech
1507 r. – baron
1509–1522 r. – burgrabia Czech
ż. Katarzyna Svihovska

Adam
zm. ok. 1557 r.
ż. Anna v. Haugwitz
z Biskupic

Anna
m. Adam bar. v. Neuhaus

Jan Zdenek
zm. bezpotomnie

Zdenek
zm. 1580 r.
1576 r. – starosta Moraw

córki:
a) Anna – m. Otto v. Nerendeck
b) Katarzyna – m. Wacław
bar. v. Lomnitz

Maksymilian
ż. (x ok. 1592 r.)
Magdalena
z Vlčej Hory

Jan

Zdenek jun.

LOEWENBURG
zob.
BURCKHARDT

LOEWENBURG
zob.
FABRICIUS

LOEWENCRON
(LOEWENKRON, SCHOLZ von LOEWENCRON)

W 1706 roku (28.03.) wpisany został w czeski stan rycerski z predykatem „von Loewencron" Marcin Scholtz (ur. 11.11.1661 r.), kontroler solny w Tarnowskich Górach (Tarnowitz). Był synem Jana Scholtza (zm. 11.01.1684 r. w Krakowie), mieszczanina bytomskiego i jego pierwszej żony, Zuzanny Bernhard. Po nobilitacji nabył kompleks majątków w okolicy Tarnowskich Gór (Tarnowitz), m.in. Wieszową (Wieschowa) i Konary (Kunary), oraz w 1712 roku od Franciszka Karola Blankowskiego państwo Turawa (Turawa) koło Opola (Oppeln) i dobra Szumirad (Sausenberg) koło Olesna (Rosenberg). Żonaty dwukrotnie: 1. (x 9.10.1684 r.) z Anną Zuzanną Malcherowicz, 2. (x 17.03.1714 r.) z Marią Elżbietą von Skronsky und Budzow (ur. 12.10. 1693 r. – zm. 12.03.1729 r.), córką kanclerza księstwa opolsko-raciborskiego Jana Samuela von Skronski und Budzow, właściciela Karmonków (Karmunkau), Radłowa (Radlau) i Wolęcina (Wollentschin) koło Olesna (Rosenberg), wdową po N. von Schoberg. Zmarł 28.01.1731 roku w wieku 72 lat i pochowany został wraz z żonami w kaplicy grobowej w Kotorzu Wielkim (Gross Kottorz) koło Opola (Oppeln). Jego dzieci przyjęły jako nazwisko uzyskany predykat.

Z pierwszą żoną miał pięcioro dzieci: Tomasza (ur. 21.12.1693 r.) – właściciela Wieszowej (Wieschowa), Nierady (Nierada) i Konar (Kunary); Wacława (zm. 1738 r.) – właściciela Tarnowic (Alt Tarnowitz), które w 1729 roku sprzedał swojej siostrze Felicjanie, Marię Elżbietę – żonę (x 8.07.1721 r.) Baltazara Erdmanna von Sponar, Annę Reginę – żonę (x 11.02.1718 r.) Jana Adama von Czornberg i Felicjanę – żonę Jerzego Józefa von Gusnar.

Z drugą żoną miał sześcioro dzieci: Antoniego Józefa Ignacego Bernarda (ur. 8.10.1715 r.), Barbarę – żonę (x 8.01.1741 r.) Karola Józefa von Warkotsch, właściciela Rybnej (Rybna) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz), Joannę – zm. w dzieciństwie, Annę Justynę – zm. w dzieciństwie, Gottliebę Teodorę – żonę (x 13.02.1749 r.) Karola von Raczek, właściciela Olszowej (Olschowa) koło Kędzierzyna (Kandrzin) i Julię Weronikę (ur. 24.02. 1729 r.) – żonę (x 16.05.1751 r.) Józefa von Garnier, właściciela Kochanowic (Kochanowitz) i Lisowa (Lissau) koło Lublińca (Lublinitz).

Z synów jedynie Tomasz (ur. 21.12.1693 r.), kontroler solny w Tarnowskich Górach (Tarnowitz), ożenił się (dwukrotnie): 1. (x 23.01.1723 r.) z Marią Zuzanną von Adlersfeld (zm. 10.11.1733 r.), 2. (x 10.01.1742 r.) z Marią Ludwiką Rolke (zm. 20.01.1752 r.), wdową po N. Paffke. Miał syna – Józefa (ur. 28.01.1747 r. – zm. 21.10.1759 r.), na którym ród wymarł. Państwo Turawa (Turawa) odziedziczyła najmłodsza córka Marcina – Julia Weronika i majątki te przeszły w ręce Garnierów.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 666–667

Blażek, t. II, s. 118

Doerr, s. 190

Kahl C., Das Majorat Turawa, (bmw – Niemcy), (brw – ok. 1990), s. 42

GENEALOGIA

Jan Scholtz
zm. 11.01.1684 r.
mieszczanin bytomski
ż. 1. Zuzanna Bernhard
zm. 20.05.1681 r.
2. Anna Greiz
zm. 5.02.1679 r.
3. Marianna Taube
zm. 1.05.1695 r.

|

Marcin Scholtz von Loewencron
ur. 11.11.1661 r. – zm. 28.01.1731 r.
1706 r. – nobilitacja
wł. Wieszowej, Konar, Nierady,
Tarnowic, Turawy, Szumiradu
ż. 1. (x 9.10.1684 r.) Anna Zuzanna
Malcherowicz
2. (x 17.03.1714 r.) Maria Elżbieta
v. Skronski u. Budzow
ur. 12.10.1693 r. – zm. 12.03.1729 r.

|

Tomasz
ur. 21.12.1693 r.
wł. Wieszowej, Konar,
Nierady
ż. 1. (x 23.01.1723 r.)
Maria Zuzanna
v. Adlersfeld
zm. 10.11.1733 r.
2. (x 10.01.1742 r.)
Maria Ludwika Rolke
zm. 20.01.1752 r.

|

Józef
ur. 28.01.1747 r.
– zm. 21.10.1759 r.

Wacław
zm. 1738 r.
wł. Tarnowic
1729 r. –
sprzedał
majątek siostrze
Felicjanie

Antoni Józef
Ignacy Bernard
ur. 8.10.1715 r.

córki:
a) Maria Elżbieta
m. (x 8.07.1721 r.)
Baltazar Erdmann v. Sponar
b) Anna Regina
m. (x 11.02.1718 r.)
Jan Adam v. Czornberg
c) Felicjana
m. Jerzy Józef v. Gusnar
d) Barbara
m. (x 8.01.1741 r.)
Karol Józef v. Warkotsch
e) Joanna – zm. w dziec.
f) Anna Justyna – zm. w dziec.
g) Gottlieba Teodora
m. (x 13.02.1749 r.)
Karol v. Raczek
h) Julia Weronika
ur. 24.02.1729 r.
m. (x 16.05.1751 r.)
Józef v. Garnier

LOEWENECK

zob.

LAUR

LOEWENECK

zob.

SCHOEPS

LOEWENFELD

(HUNGAR von LOEWENFELD, UNGAR)

Herb z 1405 roku

Herb z 1597 roku

Stary ród pochodzący z Ulm w Szwabii, znany od końca XIII wieku.

Założycielem rodu był Ruprecht Loewenfeld, żyjący pod koniec XIII wieku. Jego syn – Albert był syndykiem wolnego miasta Ulm. Jeden z jego wnuków – Wacław służył w armii cesarskiej na Węgrzech i posiadał przydomek „Ungar". Cesarz Ruprecht w 1405 roku (10.12.) nadał mu szlachectwo Rzeszy z predykatem „Ungar" vel „Hungar" von Loewenfeld.

Potwierdzenie szlachectwa ze zmianą klejnotu w herbie uzyskał w 1597 roku (29.05.) Jan Hungar von Loewenfeld, pułkownik wojsk cesarskich.

Franciszek Bernard Hungar von Loewenfeld w połowie XVII wieku mieszkał w Raciborzu (Ratibor) na Górnym Śląsku. Jego syn – Jan Tomasz (ur. 3.09.1662 r.) służył w wojsku cesarskim w stopniu kapitana i w 1691 roku dostał się do niewoli tureckiej, uwolniony po zawarciu pokoju. W 1701 roku ożenił się z Dorotą Magdaleną von Heyde, wdową po N. von Zarten. Zmarł bezpotomnie 25.11.1717 roku, według Blażka – w Kożuchowie (Freystadt) na Dolnym Śląsku. Bardziej prawdopodobne, że chodzi tu o Fryštat (Frysztat, Freistadt) w księstwie cieszyńskim.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 618–619
Zedlitz, t. III, s. 293
Blażek, t. III, s. 96

LOEWENFELS
(OTTO von LOEWENFELS, NIERING von LOEWENFELS)

W 1633 roku (21.09.) zostali nobilitowani z tym samym herbem i predykatem „von Loewenfels" Zygmunt Ambroży Otto (zm. po 1656 r.), proboszcz w Lubomierzu (Liebenthal) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg) i jego szwagier – Baltazar Niering, burmistrz Lubomierza (Liebenthal). Obydwaj używali tylko predykatu.

W 1720 roku (16.07.) zmarł doktor obojga praw Ferdynand Konstantyn Niering von Loewenfels (syn Baltazara?). W 1752 roku (3.07.) zmarł we Wrocławiu (Breslau) Leopold Niering von Loewenfels, członek zakonu Krzyżaków z czerwoną gwiazdą.

Źródła:

Blażek, t. II, s. 77

LOEWENFELS
zob.
BUCKISCH

LOEWENFELS
zob.
NASO

LOEWENHEIM
zob.
SCULTETUS

LOEWENHEIMB
zob.
SACHS

LOEWENHOFF
zob.
BURKHARD

LOEWENKRON
zob.
LOEWENCRON

LOEWENROTH
zob.
GOETZ

LOEWENSTEIN
zob.
SCHOLTZ

LOEWENSTERN
zob.
APPELLES

LOEWENSTERN
zob.
RIEDEL

LOEWENTHAL
zob.
HEYN

LOEWENTHAL
zob.
ROY

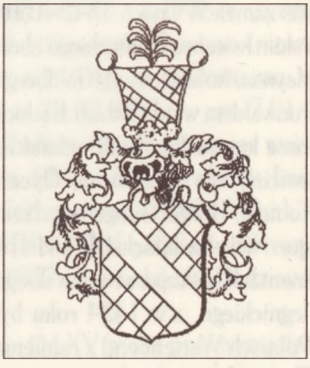
LOEWENTHAL
zob.
TANNER

LOG
zob.
LOGAU

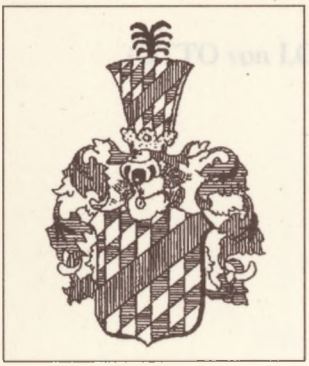
LOGAU
(LOG, LOGAU und ALTENDORF, LOGOWSKI)

Herb rodowy I

Herb rodowy II

Herb rodowy III

Herb baronowski

Herb baronowski

Według Pilnáčka – stary śląski ród pochodzący z Łagowa (Logau) w Zielonogórskiem, nie mający nic wspólnego z rodem górnołużyckim tego nazwiska (Logau von Schermeisel) posiadającym herb Kopacz. Jednak najstarsze, źródłowo udokumentowane, siedziby rodowe znajdowały się w południowej części Śląska: Słupice (Schlaupitz) i Młynica (Mellendorf, stara nazwa – Altendorf) koło Dzierżoniowa (Reichenbach). Tę ostatnią podawali przy swoim nazwisku jako siedzibę rodową.

Według „Adelslexikon" – pierwotną siedzibą rodową, od której wzięli nazwisko, była Ślęza (pierwotnie Logau – później Lohe) koło Wrocławia (Breslau). W XV i XVI wieku w dokumentach sporządzonych w języku czeskim na Górnym Śląsku bardzo często występowali pod nazwiskiem „Logowski".

W XV wieku ród podzielił się na liczne linie, posiadające nieco odmienne herby.

W 1341 roku w dokumentach księstwa świdnickiego występuje Henryk von Logau, który posiadał w tym księstwie jakiś zamek.W latach 1342–1369 Jan był sędzią dworskim księstwa świdnickiego i burgrabią Chojnowa (Haynau) koło Złotoryi (Goldberg).

W bitwie pod Grunwaldem w oddziałach śląskich walczących po stronie krzyżackiej brało udział aż dziesięciu przedstawicieli tego rodu: Nickel, Opecz, Heyncze, Dirke, Tomme, Jorge, Jungeling, Kuncze, Hannus i Gregor. Nickel w latach 1411–1414 występuje w dokumentach biskupa wrocławskiego księcia Wacława legnickiego, a w 1424 roku był starostą Sycowa (Polnisch Wartenberg) z ramienia księcia Konrada III oleśnickiego.

Jerzy von Logau (ur. 1463 r. – zm. 1546 r.), właściciel Młynicy (Altendorf, Mellendorf) i Sępowa (Geiersberg), był żonaty (x 1495 r.) z Małgorzatą (ur. 1479 r. – zm. 1539 r.), córką Krzysztofa von Reibnitz z Kietlina (Kittelau) koło Dzierżoniowa (Reichenbach). W 1510 roku otrzymał od swojego teścia majątek Mieczniki (Vogelgesang) koło Dzierżoniowa (Reichenbach).

Anna von Logau była żoną (x 1487 r.) Dypranda von Reibnitz, właściciela Kubic (Kaubitz) koło Ząbkowic Śląskich (Frankenstein), zaś Elżbieta, córka Jana von Logau ze Słupic (Schlaupitz), była żoną Mikołaja von Reibnitz z Kałkowa (Kalkau) w księstwie nyskim. W 1510 roku była już wdową i wyszła ponownie za mąż (x 1512 r.) za Wawrzyńca (Lorenz) von Wiese.

W początkach XVI wieku Stefan von Logau był właścicielem Mirosławiczek (Rosenthal) koło Wrocławia (Breslau), w 1503 roku Wacław był marszałkiem dworu książąt ziębicko-oleśnickich.

W 1535 roku wyszła za mąż za Jana von Reibnitz z Osięborza (Ossenbahr) Ludmilla (zm. 1581 r.), córka N. von Logau ze Słupic (Schlaupitz), a w 1536 roku (9.02.) zmarła Jadwiga von Logau, przełożona klasztoru w Trzebnicy (Trebnitz).

W 1541 roku zmarł Jerzy sen. von Logau, pochowany został w majątku ojca w Słupicach (Schlaupitz). Jego syn Jerzy jun. (ur. ok. 1500 r.), protonotariusz apostolski, kanonik katedry św. Jana i proboszcz kolegiaty św. Krzyża, członek rady królewskiej, znany poeta, zmarł w 1553 roku (11.04.), pochowany został w kolegiacie św. Krzyża we Wrocławiu (Breslau).

W 1562 roku (28.01.) zmarł Wacław, właściciel Roztocznika (Olbersdorf) koło Dzierżoniowa (Reichenbach), członek rady i marszałek dworu książąt legnickich, w 1570 roku (15.05.) zmarła jego córka – Sabina.

W 1575 roku notowany jest Bartłomiej von Logau, rycerz zakonu joannitów w Wenecji.

W 1605 roku tytuły baronów otrzymali bracia: Henryk, Dawid i Krzysztof.

Henryk von Logau z Roztocznika (Olbersdorf), właściciel Słupic (Schlaupitz), w 1601 roku starosta hrabstwa kłodzkiego, wybitny dyplomata, poseł cesarski do Wielkiego Księstwa Moskiewskiego i w 1604 roku do Persji, był komturem zakonu joannitów w Opawie (Troppau). W 1604 roku (7.01.) otrzymał wraz z bratem Dawidem i kuzynem Krzysztofem tytuł barona Rzeszy. Pełne jego nazwisko i tytuł brzmiało: „Heinrich von Logau und Olbersdorf auf Guessmannsdorf und Schlaupitz, St. Johannis-Ordensritter zu Maltha, Commendator zu Troppau, Mackoff und Fuerstenfeld des boehmischen Priorats Receptor, Roemisch kaiserliches Majestat. Kammerrath und Landeshauptmann der Grafschaft Glatz".

Linia hrabiowska Macieja sen.

Maciej (Mateusz) sen. von Logau (zm. po 1548 r.), w 1543 roku starosta księstwa świdnicko-jaworskiego, miał pięciu synów: Macieja jun., Jerzego, Henryka, Godfryda (Gotarda) i Kaspra.

Najmłodszy – Kasper w 1562 roku (16.02.) wybrany został biskupem wrocławskim, zmarł 4.06.1574 roku, jego grobowiec znajduje się w katedrze w Nysie (Neisse). Godfryd (Gotard) przebywał dłuższy czas na dworze królewskim w Anglii, później wrócił na Śląsk. Henryk w 1573 roku był starostą Kątów Wrocławskich (Kanth), a w 1580 roku – starostą księstwa wrocławskiego.

Najstarszy z braci – Maciej (Mateusz) jun. był właścicielem m.in. Biechowa (Bechau) w księstwie nyskim. W 1566 roku był po ojcu starostą księstwa świdnicko-jaworskiego, w latach 1569–1572 prezydentem kamery cesarskiej na Śląsk. Zmarł 2.03.1593 roku na zamku w Jaworze (Jauer), w wieku 58 lat. Miał syna – Jerzego, żonatego z N. von Schwetlig z Ujeźdźca (Gesess) w księstwie nyskim. Jego syn – Fryderyk sen. (ur. 1553 r. – zm. 2.02.1615 r.) był właścicielem Brochocina (Brockuth) koło Strzelina (Strehlen), żonaty był z Anną von Tschetsch z Siemianowa (Tiefensee) koło Strzelina (Strehlen). Fryderyk jun. (ur. 1604 r. – zm. 1655 r.), członek rady księcia Ludwika IV legnickiego, był wybitnym uczonym i znanym poetą epoki baroku, piszącym pod pseudonimem „Salomon von Golau". Żonaty był z Heleną von Knobelsdorf z Bobrowca (Bobersberg) koło Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder).

Miał syna – Baltazara Fryderyka (ur. 1645 r. – zm. 9.02.1702 r.), który w 1687 roku (31.12) otrzymał potwierdzenie starego stanu panów. Właściciel licznych majątków, m.in. Jaroszówki (Vorhaus) koło Złotoryi (Goldberg) i lenna Uraz (Auras) w księstwie wołowskim, był czterokrotnie żonaty: trzecią żoną była Anna Helena (ur. 1645 r. – zm. 1691 r.), córka Kaspra II Posadowskiego (był to jej trzeci mąż: 1. N. von Littwitz, 2. N. von Pfeil), a czwartą – Elżbieta Sydonia hr. von Redern z Krapkowic (Krappitz) na Górnym Śląsku. Posiadał olbrzymią i wspaniałą bibliotekę, która później znalazła się w Weimarze.

Jego syn – Henryk Fryderyk (ur. 16.11.1697 r. – zm. 15.01.1771 r.), właściciel Borowa (Bohrau) w księstwie oleśnickim, w 1733 roku (4.12.) otrzymał tytuł hrabiego. Żonaty (x 27.12.1732 r.) z Julianną Zofią von Littwitz (ur. 30.11.1697 r. – zm. 17.03.1769 r.) z Rudziny (Reuthau), miał syna – Karola Chrystiana Henryka (Henryka Karola) (ur. 9.02.1735 r. – zm. 27.12.1796 r.), prezydenta pruskiej kamery królewskiej w Kostrzyniu (Kuestrin). Odziedziczył on po matce jej rodową Rudzinę (Reuthau); żonaty dwukrotnie: 1. (x 15.11.1763 r.) z Szarlottą Eleonorą bar. von Zedlitz z Lipy (Leipe) (ur. 15.12.1738 r. – zm. 26.01.1791 r.), 2. z Szarlottą Flaminus (nieszlachcianka?). Jego syn z drugiego małżeństwa – August Leopold (ur. 24.02.1797 r. – zm. 7.01.1877 r.), właściciel Rudziny (Reuthau), major wojsk pruskich, żonaty (x 12.03.1836 r.) z Bertą Luizą Karoliną Otylią Fechner (zm. 26.08.1839 r.), miał tylko córkę – Helenę Otylię Melanię hr. von Logau (ur. 23.03. 1837 r.), dziedziczkę Rudziny (Reuthau).

Od XV wieku przedstawiciele tego rodu licznie występują również na Górnym Śląsku. W latach

1421–1425 Nickel (inny?) występuje w dokumentach księcia Bernarda niemodlińskiego, w 1463 roku Hans (syn poprzedniego?) był starostą okręgu sądowego w Niemodlinie (Falkenberg).

W 1425 roku Jorge von Logau występuje w dokumentach księcia opolskiego (głogóweckiego) Bolka V jun. Jego syn – Paweł Logowski, właściciel Niemysłowic (Buchelsdorf) koło Prudnika (Neustadt), w 1484 roku był oskarżony, gdyż on i jego ojciec nie płacili należnego kościołowi czynszu (zwolennicy husytów).

W 1480 roku Niclas Logen sen. mieszkał w Prudniku (Neustadt), a w 1484 roku – w Nysie (Neisse). W dokumentach książąt opolskich Jana II Dobrego i Mikołaja II występuje w latach 1483–1489 Jan Logowski. W 1502 roku Konrad Logowski był członkiem komisji rozgraniczającej majątki Krapkowice (Krappitz) i Rogów Opolski (Rogau).

W księgach ziemskich opolsko-raciborskich występuje Mathes Loge, (tożsamy z Maciejem sen.?), właściciel Śmicza (Schmitsch) koło Prudnika (Neustadt) – sprzedał część czynszu z tej miejscowości kolegiacie św. Krzyża w Opolu (Oppeln). W 1539 roku sprzedaje Janowi von Warkotsch część czynszu ze swoich miejscowości: Śmicz (Schmitsch) razem z karczmą i Bartuszowice (Bartuschowitz). Występuje on kilkakrotnie w dokumentach opolskich jako świadek. W 1551 roku Matthias von Logau (ten sam?) był członkiem komisji rozgraniczającej Śląsk od Polski w okolicy Sternalic (Sternalitz) koło Olesna (Rosenberg).

W 1578 roku Wilhelm von Logau był właścicielem Malerzowic Wielkich (Gross Mahlendorf) w księstwie nyskim.

W Krapkowicach (Krappitz) w 1576 roku zmarła Anna von Logau, żona N. von Redern, właścicielka Krapkowic (Krappitz).

Przedstawiciele tego rodu występowali również w księstwie cieszyńskim i opawskim. Tyczek von Logau w 1442 roku występuje w dokumentach cieszyńskich, w 1446 roku Henryk Logowski był pełnomocnikiem Nizy, żony Mikołaja (Wilczka) z Dobrej Zemicy (Guttenland). W 1458 roku Mikołaj Logowski był starostą opawskim.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 607–611; t. II, s. 371–372

Zedlitz, t. III, s. 294–296; t. V, s. 315

Blażek, t. I, s. 65; t. III, s. 96; t. IV, s. 44

Pilnáček, t. III, s. 760–762

Schles. Wappenbuch, szp. 85

Doerr, s. 169, 220

Boehme, t. III, s.126

C.D.S., t. VI, nr 134, 165, 172, 324, 361, 381; t. XXXIII, s. 33

Landbuecher Opp.-Rat., nr 138, 143, 147, 259, 266

Zemská kniha..., nr 17, 22, 28, 57, 154, 161, 162, 201, 296

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 43–44

Pfotenhauer, Schlesier im Dienste des Deutschen Ordens im Jahre 1410, (w:) Zeitschrift..., Bd. 15:1880, s. 207

GENEALOGIA

Linia hrabiowska
Macieja (Mateusza) jun.

Maciej (Mateusz) sen.
zm. po 1548 r.
starosta
ks. świdnicko-jaworskiego

Maciej (Mateusz) jun.
zm. 2.03.1593 r.
1566 r. – starosta ks.
świdnicko-jaworskiego
1569–1572 r. – prezydent
kamery cesarskiej
|
Jerzy
ż. N. v. Schwetlig z Ujeźdźca
|
Fryderyk sen.
ur. 1553 r. – zm. 2.02.1615 r.
wł. Brochocina
ż. Anna von Tschetsch
z Siemianowa
|
Fryderyk jun.
ur. 1604 r. – zm. 1655 r.
wł. Brochocina
uczony i poeta
czł. rady ks. legnickiego
ż. Helena v. Knobelsdorf
z Bobrowca
|
Baltazar Fryderyk
ur. 1645 r. – zm. 9.02.1702 r.
1687 r. – baron
ż. 1. N.N.
2. N.N.
3. Anna Helena Posadowska
ur. 1645 r. – zm. 1691 r.
4. Elżbieta Sydonia
hr. v. Redern z Krapkowic
|
Henryk Fryderyk
ur. 16.11.1697 r. – zm. 15.01.1771 r.
wł. Borowa k. Oleśnicy
1733 r. – hrabia
ż. (x 27.12.1732 r.) Julianna Zofia
v. Littwitz z Rudziny
ur. 30.11.1697 r. – zm. 17.03.1769 r.
|

Jerzy

Henryk
1573 r.
– starosta
Kątów
Wrocławskich
1580 r.
– starosta ks.
wrocławskiego

Godfryd
(Gotard)

Kasper
zm. 4.06.
1574 r.
1562 r. –
biskup
wrocławski

|

Karol Chrystian Henryk
(Henryk Karol)
ur. 9.02.1735 r. – zm. 27.12.1796 r.
wł. Rudziny
prezydent kamery w Kostrzyniu
ż. 1. (x 15.11.1763 r.) Szarlotta Eleonora
bar. v. Zedlitz z Lipy
ur. 15.12.1738 r. – zm. 26.01.1791 r.
2. Szarlotta Flaminus

|

August Leopold
ur. 24.02.1797 r. – zm. 7.01.1877 r.
wł. Rudziny
major wojsk pruskich
ż. (x 12.03.1836 r.) Berta Luiza
Karolina Otylia Fechner zm. 26.08.1839 r.

|

Helena Otylia Melania
ur. 23.03.1837 r.
wł. Rudziny

LOGAU

(MAGIRUS, MAGIR von LOGAU)

W 1653 roku (19.12.) uzyskał szlachectwo z predykatem „von Logau" Michał Magir, a w 1684 roku (5.01.) również jego bratanek o tym samym imieniu. W tym samym roku (3.03.) bratanek uzyskał brandenburskie potwierdzenie szlachectwa (indygenat). Predykat „von Logau" powstał od miejscowości Łagów (Logau) koło Krosna Odrzańskiego (Crossen a. d. Oder), który do nich należał. Majątek ten sprzedano w 1686 roku. Potomkowie używali tylko predykatu.

Jan Samuel von Logau (zm. 1741 r.), pułkownik wojsk pruskich, właściciel Pruszowic (Bruschewitz) i Miodar (Hoenigern) w księstwie oleśnickim, żonaty z N. von Frankenberg-Proschlitz, wdową po N. von Gartz, miał N. córkę, zamężną (x 1718 r.) z Wacławem Ludwikiem von Koschembar.

Jego brat N. w 1723 roku był właścicielem majątku w okolicy Milicza (Militsch).

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 798

Zedlitz, t. III, s. 335; t. V, s. 322

Blażek, t. I, s. 64

Dorst, t. II, nr 385

Doerr, s. 137, 220

LOGOWSKI

zob.

LOGAU

LOHAUEN

zob.

GADIN

LOHDE

zob.

LODY

LOHENSTEIN

Według herbarzy śląskich i czeskich Jan Kasper Lohenstein, mieszkaniec Niemczy (Nimptsch), w początkach wojny trzydziestoletniej brał udział w obronie Dzierżoniowa (Reichenbach) przed rabunkiem i ocalił kasę cesarską. Za ten czyn został w 1633 roku nobilitowany. W 1642 roku otrzymał dyplom herbowy, zaś w 1660 roku (17.07.) wpisany został w stan rycerski Rzeszy. Jednak wykazy Doerra podają, że Jan Kasper nobilitowany został dopiero w 1670 roku (17.07.). Był założycielem rodu, miał dwóch synów: Daniela Kaspra i Jana Kaspra jun.

Daniel Kasper (ur. 25.01.1635 r. – zm. 28.04. 1683 r.) – założyciel starszej linii rodu, właściciel Kietlina (Kittelau), Stóg (Reisau) i Ruszkowic (Ruschkowitz) koło Dzierżoniowa (Reichenbach), wybitny poeta i dramaturg, studiował w Lipsku (Leipzig) i Tybindze (Tubingen), znał kilka języków, po podróżach po krajach zachodnich został w 1663 roku członkiem rady książąt oleśnickich i syndykiem miasta Wrocławia (Breslau). Miał trzy córki i syna. Dwie córki, nieznane z imienia, wyszły za mąż za Henryka von Gloger z Bandenburgii i Jana Magnusa von Goldfuss, który otrzymał w wianie żony Kietlin (Kittelau), trzecia – Helena, była żoną Tymoteusza von Schmettau.

Syn – Daniel był w służbie brandenburskiej, miał syna i trzy córki. Z córek jedna była żoną nadleśniczego N. von Crummense, druga – Eleonora,

żoną N. von Gloger, zaś syn – N. zmarł w 1717 roku jako ostatni przedstawiciel tej linii rodu.

Jan Kasper jun. (ur. 1640 r. – zm. 29.05.1692 r.) – brat Daniela Kaspra, właściciel Ligoty Małej (Klein Ellguth), Kałuży (Klein Belmsdorf) i Piławy Średniej (Mittel Peilau) koło Dzierżoniowa (Reichenbach), także pisarz (chociaż mniej znany niż brat), miał sześciu synów i dwie córki; dwaj synowie i córka zmarli w dzieciństwie.

Najstarszy syn: Jan Zygmunt, major wojsk pruskich, przeniósł się na Pomorze, gdzie nabył majątek Sulibórz (Gross Silber). Żonaty dwukrotnie: 1. z N., córką gen. von Peickolt, 2. z N. von Buenau; z pierwszą żoną miał córkę, z drugą – dwóch synów i córkę.

Drugi syn Jana Kaspra jun. – Jan Chrystian, komisarz ziemski okręgu sądowego Niemczy (Nimptsch), właściciel Ligoty Małej (Klein Ellguth) i Nowizny (Neudorf) koło Dzierżoniowa (Reichenbach), żonaty z Eleonorą Teresą von Gellhorn z Piotrówka (Petersdorf), miał dwie córki i dwóch synów: Joannę Zofię (ur. 1705 r.), Szarlottę Zofię (ur. 1708 r.), Karola Gustawa (ur. 1707 r.) i Chrystiana Filipa (ur. 1711 r.).

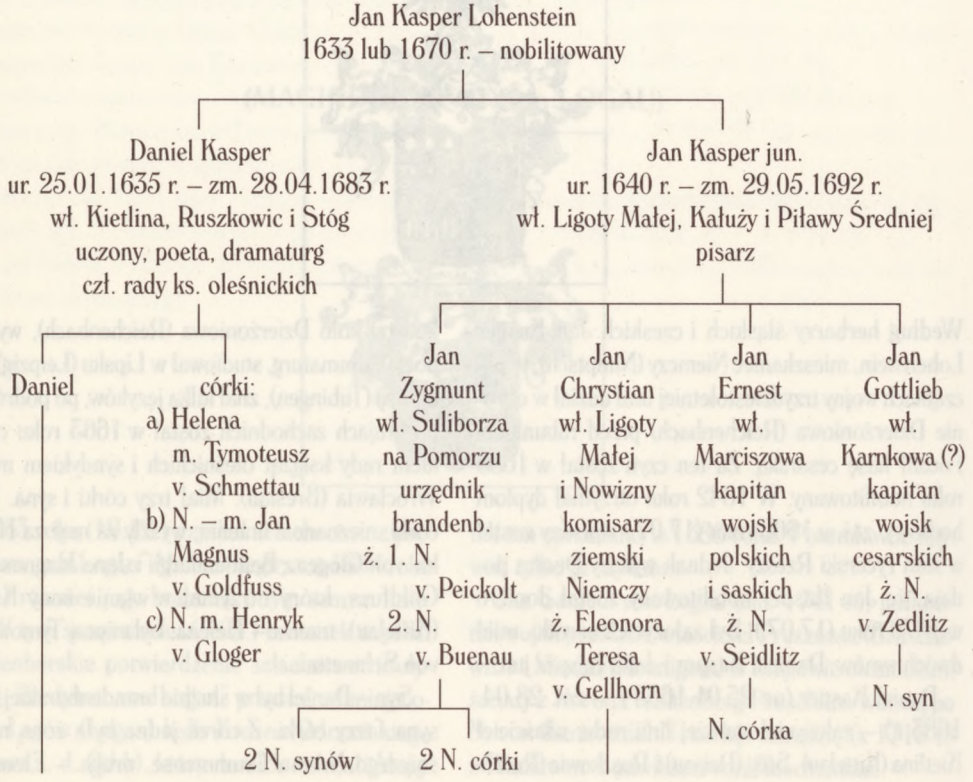
Jan Ernest – trzeci syn, właściciel Marciszowa (Merzdorf), kapitan wojsk saskich i polskich, żonaty z N. von Seidlitz z Witoszowa (Boegendorf) w księstwie świdnickim, miał tylko córkę.

Jan Gottlieb – czwarty z synów, kapitan wojsk cesarskich regimentu d'Arnani, właściciel Górnego Karnkowa (Ober Arnsdorf) (lub Przeczy) w księstwie brzeskim, żonaty z N. von Zedlitz z Gościszowa (Kleppelsdorf) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg), miał jednego syna.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 787–789
Zedlitz, t. III, s. 296–297
Blażek, t. I, s. 65
Doerr, s. 155

GENEALOGIA

N. syn
zm.
1717 r.

a) Eleonora
m. N.
v. Gloger
b) N.
m. N.
v. Crummense

Karol Gustaw
ur. 1707 r.

Chrystian Filip
ur. 1711 r.

córki:
a) Joanna
Zofia
ur. 1705 r.
b) Szarlotta
Zofia
ur. 1708 r.

LOHNAU

zob.
LINAU

LOHR

(BUDAEUS von LOHR, LOR)

W 1638 roku (22.08.) szlachectwo Rzeszy otrzymali Jan Lohr i jego przyrodni brat – Melchior Budaeus. Ten drugi otrzymał predykat „von Lohr".

Jan von Lohr pochodzący z księstwa nyskiego, doktor teologii, studiował w Ołomuńcu (Olomouc, Olmuetz), Ingolstadt i w Rzymie. Po powrocie na Śląsk został spowiednikiem, kaznodzieją i bibliotekarzem biskupa wrocławskiego arcyksięcia Karola Habsburga, następnie protonotariuszem apostolskim, proboszczem nyskim, kanonikiem kolegiaty św. Krzyża we Wrocławiu (Breslau) i w końcu wikariuszem generalnym biskupstwa wrocławskiego. Zmarł 20.07.1653 roku, w wieku 70 lat.

Jego przyrodni brat – Melchior Budaeus von Lohr miał m.in. syna – Jerzego Wawrzyńca (Lorenz), który po studiach teologicznych został w 1637 roku proboszczem kolegiaty w Raciborzu (Ratibor).

W 1718 roku znany był z dokumentów Jan Jerzy Budaeus von Lohr (drugi syn Melchiora?), właściciel Bednar (Bittendorf) koło Grodkowa (Grottkau), członek rady cesarskiej, syndyk i notariusz kapituły katedralnej we Wrocławiu (Breslau). Posiadał prawdopodobnie jakieś majątki również w księstwie cieszyńskim, przez wiele lat był deputowanym stanów tego księstwa.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 789
Blażek, t. II, s. 77
Doerr, s. 121

LOHR
zob.
LOR

LOJEK
zob.
LOYKO

LOJKO
zob.
LOYKO

LONAU
zob.
LINAU

LOOS
(LOSS, LOS, LOOSS)

Herb szlachecki I

Herb szlachecki II

Herb szlachecki III

Herb baronowski

Stary ród – według Blażka miśnieński, zaś według Pilnáčka brandenburski, pochodzący z okolic Frankfurtu nad Odrą (Frankfurt a. d. Oder), osiadły na Śląsku w XV wieku. Identyczny prawie herb o innych barwach posiadali pomorscy Lossowie (von Lossow), pochodzący również z okolic Frankfurtu (Frankfurt a. d. Oder).

Pierwszym znanym ze źródeł przedstawicielem tego rodu był Konrad Loss, notariusz księcia Konrada Białego oleśnicko-kozielskiego, występujący w 1437 roku jako świadek w akcie fundacyjnym klasztoru franciszkanów w Koźlu (Cosel) Daniel von Loos występuje w dokumentach w latach 1499 i 1501 jako właściciel Gaików (Hainbach) w księstwie głogowskim.

Już w tym czasie lub kilka lat później ród podzielony był na kilka linii.

Linia z Jerzmanowej (Hermsdorf)

Równocześnie z Danielem występuje w dokumentach inny N. von Loos, właściciel Jerzmanowej (Hermsdorf) w księstwie głogowskim. Żonaty z N. von Glaubitz z Brzegu Głogowskiego (Brieg), miał syna – Jana, który odziedziczył Jerzmanową (Hermsdorf), żonatego z N. von Sack z Krzydłowic (Kreidelwitz) w księstwie głogowskim.

Synem Jana był Zygmunt, występujący w dokumentach w latach 1510–1513, deputowany stanów księstwa głogowskiego. Żonaty z N., córką Baltazara von Braun, miał pięcioro dzieci: Jana, Agnieszkę, Fabiana, Sebastiana i Dawida. Agnieszka (zm. 1562 r.) była żoną Maurycego von Tschammer z Królikowic (Krolkwitz) w księstwie głogowskim, Fabian w 1531 roku był właścicielem Sieroszowic (Kunzendorf), zaś Jan, Sebastian i Dawid byli założycielami trzech domów tej linii rodu: Jan – *domu Szymocin (Simbsen)*, Sebastian – *Jerzmanowa (Hermsdorf)*, a Dawid – *Wilków (Wilkau)*.

Dom Szymocin (Simbsen) i Grębocice (Grambschuetz)

Najstarszy syn Zygmunta – Jan (zm. 12.09.1570 r.) żonaty był z Salomeą (zm. 20.04.1559 r.), córką Piotra von Stosch z Szymocina (Simbsen) w księstwie głogowskim, którą to miejscowość wniosła mu w wianie. Jan miał cztery córki i czterech synów: najstarsza – Anna (zm. 1.07.1597 r. w wieku 75 lat) była żoną Zygmunta von Stoessel z Tarnówka (Tarnau) w księstwie głogowskim, Katarzyna (zm. 9.10.1599 r.) – żoną Wolfganga von Knobelsdorf, Salomea (zm. 3.04.1591 r.) – żoną Walentyna von Bibran ze Starej Olesznej (Altoels) koło Bolesławca (Bunzlau) i Ewa – zmarła w młodości.

Z synów: najmłodszy – Ernest, właściciel Grębocic (Gramschuetz) w księstwie głogowskim, zmarł w 1601 roku (28.02.) nieżonaty, Zygmunt (zm. 22.03.1597 r.) – współwłaściciel Grębocic (Gramschuetz), żonaty z Barbarą, córką Kaspra von Nostitz, miał syna N., zmarłego w dzieciństwie, Mikołaj (zm. 5.08.1588 r.) – właściciel Szymocina (Simbsen), żonaty z Katarzyną, córką Mateusza von Kottwitz z Wielkopolski, zmarł bezdzietnie.

Ród kontynuował najstarszy syn Jana – Adam (zm. 25.12.1592 r.), właściciel Szymocina (Simbsen), żonaty z Urszulą (zm. 1.11.1594 r.), córką Andrzeja von Sack z Droglowic (Drogelwitz) w księstwie głogowskim. Miał on dwie córki: Helenę – żonę Fryderyka von Nostitz z Ręszowa (Ransen) w księstwie głogowskim i Annę – dwukrotnie zamężną: 1. z Jakubem von Niebelschuetz z Iwna (Ibsdorf) w księstwie wołowskim, 2. z Janem von Glaubitz z majątku Węgrzce (Wangern), również w księstwie wołowskim, oraz dwóch synów: Zygmunta i Jana.

Zygmunt – syn Adama, właściciel Szymocina (Simbsen), deputowany do stanów księstwa głogowskiego, żonaty z Jadwigą von Niebelschuetz, miał troje dzieci: Ernesta (ur. 1597 r. – zm. 1599 r.), Urszulę Mariannę (ur. 1602 r. – zm. 1612 r.) i Jana (ur. 4.10.1599 r.), który odziedziczył Szymocin (Simbsen). Żonaty był dwukrotnie: 1. z Jadwigą (zm. 1637 r.), córką Baltazara von Stosch, 2. (x 23.09.1638 r.) z Urszulą Katarzyną, córką Jana Jerzego von Stosch. Z pierwszą żoną nie miał potomstwa, z drugą miał troje dzieci: Helenę (ur. 1641 r.), Zygmunta i Jana jun. (ur. 1650 r.).

Drugi syn Adama, a brat Zygmunta – Jan (zm. 31.08.1631 r.), żonaty z Magdaleną, córką Wacława von Zedlitz, miał dwoje dzieci: Zygmunta (ur. 2.05.1607 r.) i Barbarę – żonę Fryderyka von Mutschelnitz.

Dom Jerzmanowa (Hermsdorf)

Sebastian (zm. przed 1550 r.) – średni syn Zygmunta z Jerzmanowej (Hermsdorf) w księstwie głogowskim, odziedziczył majątek rodowy. Miał syna – Krzysztofa, zmarłego w 1588 roku, w wieku 70 lat. Dziećmi Krzysztofa byli: Sebastian – żonaty z N. von Falkenhayn, Jan Krzysztof – zmarły bezżennie i Julianna – żona Henryka von Kottwitz z Konotopu (Kontopp).

Dom Wilków (Wilkau)

Założycielem *domu z Wilkowa (Wilkau)* w księstwie głogowskim był najmłodszy syn Zygmunta z Jerzmanowej (Hermsdorf) – Dawid (zm. 1558 r.), brat Jana z Szymocina (Simbsen) i Sebastiana z Jerzmanowej (Hermsdorf). Wilków (Wilkau) wniosła Dawidowi w wianie jego żona – Małgorzata (zm. 1556 r.), córka Bernarda von Unwuerde. Miał on dziesięcioro dzieci, z których pięcioro zmarło w dzieciństwie, a dwoje: Bernard (zm. 1.03. 1579 r.) i Anna (zm. 22.09.1580 r.) zmarli w młodości. Wieku dorosłego dożyły tylko dwie córki: Małgorzata – żona Jana von Sack z Iwna (Ibsdorf) i N. – żona Mikołaja von Glaubitz z Brzegu Głogowskiego (Brieg) oraz najstarszy syn – Zygmunt.

Zygmunt odziedziczył Wilków (Wilkau), zmarł również młodo 1.06.1585 roku, w wieku 36 lat. Żonaty z Salomeą, córką Walentyna von Bibran ze Starej Olesznej (Altoels) i Salomei von Loos z Szymocina (Simbsen), miał pięcioro dzieci, z których Walentyn (zm. 5.09.1577 r.) i Salomea zmarli po urodzeniu, wieku dorosłego dożyło trzech synów: Dawid, Bernard i Zygmunt jun.

Najmłodszy – Zygmunt jun. był właścicielem Sieroszowic (Kunzendorf) i prawdopodobnie dzieci nie miał.

Najstarszy – Dawid, właściciel Wilkowa (Wilkau), żonaty z Elżbietą, córką Krzysztofa von Nottenhof zwanego Kruemmenau z Osły (Aslau) koło Bolesławca (Bunzlau), miał czworo dzieci: Salomeę – żonę Mikołaja von Nostitz, Dawida jun. – zmarłego w młodości, Małgorzatę – żonę Karola Sebastiana von Kalckreuth z Wielkopolski i Krzysztofa Zygmunta – porucznika wojsk cesarskich.

Bernard (zm. 26.11.1619 r., w wieku 39 lat) – syn Zygmunta, a brat Dawida, żonaty z Eufemią (zm. 10.07.1619 r.), (siostrą Elżbiety – żony Dawida), córką Krzysztofa von Nottenhof zwanego Kruemmenau z Osły (Aslau), miał troje dzieci: Bernarda Zygmunta, Jana Krzysztofa (ur. 4.10. 1604 r. – zm. 29.12.1629 r.) – zmarłego bezżennie i Salomeę Reginę – zmarłą w dzieciństwie.

Bernard Zygmunt (ur. 11.06.1602 r. – zm. 23.04. 1645 r.), żonaty (x 24.07.1629 r.) z Julianną Anną Marianną, córką Jana von Lestwitz z Żuchłowa Górnego (Ober Schuettlau), miał dzieci: Jana Zygmunta (ur. 9.06.1635 r. – zm. 25.08.1640 r.) – zmarłego w wieku pięciu lat, Barbarę Mariannę (ur. 3.02. 1639 r.) i Annę Jadwigę (ur. 7.09.1641 r.).

Linia z Polkowic (Polkwitz, Bolkowitz)

Pierwszym znanym właścicielem Polkowic (Polkwitz) był występujący w dokumentach w 1527 roku Melchior von Loos „von Bolckowitz". Następnymi właścicielami Dolnych Polkowic (Nieder Polkwitz) byli dwaj bracia, znani z dokumentów z 1550 roku (synowie Melchiora?): Krzysztof oraz Jerzy – żonaty z Barbarą, córką Jerzego von Tschammer, wdową po Kasprze von Seher z Nieszczyc (Nistitz) w księstwie wołowskim. Miał on córkę – Magdalenę, żonę Jakuba von Salza.

Następnym właścicielem Polkowic (Polkwitz) był Mikołaj, żyjący pod koniec XVI wieku (czyj syn?). Miał dwie córki: Barbarę – żonę Bernarda von Schindel z Mietkowa (Mettkau) koło Wrocławia (Breslau), Annę oraz syna – Melchiora.

Melchior (zm. 3.07.1637 r.), właściciel Dolnych Polkowic (Nieder Polkwitz), żonaty był dwukrotnie: 1. z Zuzanną, siostrą Bernarda von Schindel z Mietkowa (Mettkau); 2. z Barbarą von Budovien z Jakubkowic (Jakobsdorf) koło Środy Śląskiej (Neumarkt). Z pierwszą żoną miał córkę – Barbarę, z drugą – pięcioro dzieci: Annę Helenę, Urszulę Mariannę, Jana Wolframa, zmarłego w wieku 12 lat, Annę Magdalenę i Helenę Mariannę. Na nich wymarła *linia z Polkowic (Polkwitz)*.

Linia z Dąbrowy (Dammer) i Osetna (Osten)

Pierwszym znanym przedstawicielem tej linii był żyjący w pierwszej połowie XVI wieku Jan von Loos, właściciel Dąbrowy (Dammer) w księstwie

oleśnickim. Żonaty z N., brggr. von Dohna, miał syna – Jana jun., w 1550 roku właściciela Polkowic (Polkwitz) i w 1561 roku – Dąbrowy (Dammer). Prawdopodobnie Jan sen. pochodził *z linii Polkowice (Polkwitz)* i być może był synem Melchiora, który podzielił tę miejscowość na dolną i górną.

Jan jun., żonaty z Anną Axleben zwaną Magnus, miał czworo dzieci – córkę i trzech synów. Córka – Katarzyna była żoną Jana von Sack z Grabowna (Graben) w księstwie wołowskim.

Z synów – średni Henryk zginął na wojnie w Niderlandach, najmłodszy – Daniel, właściciel Dąbrowy (Dammer), żonaty z Heleną, córką Zygmunta von Kottwitz z Górzna (Gurschen) koło Wschowy (Frauenstadt), miał troje dzieci: Daniela jun., który odziedziczył Dąbrowę (Dammer), ale stale mieszkał we Wschowej (Frauenstadt), Jana Henryka – zginął na wojnie i Barbarę – żonę Henryka von Kreckwitz.

Najstarszy syn Jana jun. – Jerzy (ur. 25.04.1559 r. – zm. 26.10.1617 r.) również był właścicielem Dąbrowy (Dammer), żonaty dwukrotnie: 1.(x 1582 r.) z Joanną (ur. 1567 r. – zm. 1604 r.), córką Wolframa von Tschammer z Osetna Wielkiego (Gross Osten) w księstwie wołowskim, ostatnią przedstawicielką rodu, która miejscowość tę wniosła w wianie Jerzemu, 2. z Jadwigą, córką Władysława von Niebelschuetz z Gawronów (Gaffron). Z drugą żoną miał córkę – Joannę Jadwigę (ur. 17.07.1611 r.), żonę (x 7.11.1630 r.) Fryderyka von Winterfeld. Z pierwszą żoną miał dziesięcioro dzieci, z których siedmioro zmarło w dzieciństwie: Anna Agnieszka (ur. 1586 r.), Jerzy Henryk (ur. 1587 r.), Barbara (ur. 1589 r.), Daniel (ur. 1592 r.), Anna Joanna (ur. 1593 r.), Joanna Maria (ur. 1595 r.) i Adam Henryk (ur. 1596 r.); zaś Jerzy (ur. 12.10.1594 r. – zm. 28.03.1620 r.) zmarł w młodości bezżennie.

Pozostało przy życiu tylko dwoje: Marianna (ur. 19.05.1604 r.) – żona Joachima von Lestwitz z Miechowa (Mechau) w księstwie wołowskim i najstarszy syn – Jan Wolfram (ur. 29.12.1583 r. – zm. 11.05.1634 r.), asesor sądu ziemskiego w Górze Śląskiej (Guhrau), właściciel Osetna (Osten). Żonaty dwukrotnie: 1. (x 14.02.1606 r.) z Barbarą (zm. 28.08.1619 r.), córką Jana von Kreckwitz z Guzic (Gusitz) w księstwie głogowskim, 2. (x 1621 r.) z Marianną, córką Wacława von Zedlitz z Kromolina (Schoenau) w księstwie głogowskim. Z pierwszą żoną miał pięcioro dzieci – wszystkie zmarły po kilku tygodniach, z drugą – również pięcioro, z których troje zmarło po urodzeniu. Pozostali przy życiu jedynie dwaj najstarsi synowie z drugiego małżeństwa: Adam (ur. 21.06.1629 r.) – żonaty z Marianną, córką Fryderyka von Canitz i Jerzy Wacław (ur. 18.01. 1631 r.) – żonaty (x 24.02.1652 r.) z Heleną Elżbietą, córką Jerzego von Seidlitz z Chobieni (Koeben) w księstwie wołowskim.

Linia z Księginic (Kniegnitz)

Linia z Księginic (Kniegnitz) w księstwie legnickim znana jest od pierwszej połowy XVI wieku. Mikołaj von Loos występuje w dokumentach księżnej Anny brzeskiej w latach 1534, 1536 i 1547.

W 1542 roku właścicielem Księginic (Kniegnitz) był Jan von Loos. Miał dwóch synów: młodszego – Mikołaja, który zginął w Niderlandach i starszego – Jana jun. (zm. przed 1587 r.), żonatego z Martą von Glaubitz.

Jan jun. miał syna – Mikołaja, żonatego z Marianną, córką Walentyna von Hof zwanego Schnorbein z Okulic (Ocklitz) koło Wrocławia (Breslau).

Mikołaj miał dziewięcioro dzieci: Jana – zaginął na wojnie, Jerzego Henryka – zmarł w młodości, Annę Marię – zmarła w wieku 3 lat, Mikołaja (ur. 1607 r.), Mariannę – damę dworu książąt Sachsen-Altenburg, Jadwigę – damę dworu książąt brzeskich, Elżbietę – zmarła w wieku 6 lat, Annę Małgorzatę – damę dworu książąt brzeskich, Urszulę – damę dworu książąt oleśnickich w Bierutowie (Bernstadt).

Oprócz wymienionych linii, przedstawiciele tego rodu pojawiają się w innych miejscach Dolnego, a także Górnego Śląska. W 1505 roku Mikołaj Loos był właścicielem Masłowa (Massel) koło Trzebnicy (Trebnitz), a w 1506 roku Jan Loos zwany Porwoy był właścicielem Ligoty (Ellguth) koło Minkowic (Lamersdorf) w księstwie oleśnickim.

Na Górnym Śląsku w 1612 roku Zygmunt von Loos, właściciel Dobieszowa (Dobischau) koło

Wodzisława Śląskiego (Loslau), był żonaty z Magdaleną Lichnowską. N. von Loos była żoną Maksymiliana Franciszka, syna Fryderyka von Schip z Branic (Branitz) koło Głubczyc (Leobschuetz), w 1666 roku posiadała majątek w Kobeřicach (Koeberwitz) w księstwie opawskim.

W 1731 roku Anna Helena von Sebotendorf, żona N. von Loos, kupiła od Karola Wacława von Schweinitz majątek w Łące (Lonkau) koło Pszczyny (Pless).

Jan Jerzy von Loos, właściciel Goczałkowa (Gutschdorf) w księstwie świdnickim, był żonaty (x 15.04.1749 r.) z Rozyną Eleonorą, córką Jana Leopolda bar. von Reibnitz, wdową po Ignacym von Falkenhain. Zmarł przed 1759 rokiem bezdzietnie, wdowa majątek sprzedała.

W 1746 roku (6.09.) Jerzy Wilhelm von Loos, żonaty z Zofią Teresą bar. von Canitz, otrzymał tytuł pruskiego barona, zmarł w 1780 roku bezpotomnie, prawdopodobnie jako ostatni z rodu. W 1781 roku (28.10.) zezwolenie na przyjęcie herbu i nazwiska „von Loos" do swojego otrzymał bratanek żony Jerzego Wilhelma – Jerzy bar. von Canitz (von Canitz und Loos).

Przedstawiciele śląskich von Loos znani byli również w Czechach, gdzie w 1612 roku Henryk Otto był burgrabią królewskiego zamku Karlštejn koło Pragi.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 611–618
Zedlitz, t. III, s. 302
Blažek, t. I, s. 65
Pilnáček, t. II, s. 371–372
Boehme, t. I, s. 75
Schles. Wappenbuch, szp. 87
Wappensagen, s. 98

GENEALOGIA

Linia z Jerzmanowej – podział na domy

N. von Loos
poł. XV w. –
wł. Jerzmanowej
ż. N. v. Glaubitz
z Brzegu Głogowskiego

Jan
wł. Jerzmanowej
ż. N. v. Sack z Krzydłowic

Zygmunt
1510–1513 r. –
deput. stanów ks. głogowskiego
wł. Jerzmanowej
ż. N. v. Braun

Jan	Fabian	Sebastian	Dawid	Agnieszka
dom Szymocin	1531 r. wł. Sieroszowic	dom Jerzmanowa	dom Wilków	zm. 1562 r. m. Maurycy v. Tschammer z Królikowic

Dom Szymocin i Grębocice

Jan
s. Zygmunta
zm. 12.09.1570 r.
wł. Szymocina
ż. Salomea v. Stosch
z Szymocina
zm. 20.04.1559 r.

- **Adam**
  zm. 25.12.1592 r.
  wł. Szymocina
  ż. Urszula v. Sack
  z Droglowic
  zm. 1.11.1594 r.
  - **Zygmunt**
    deput. stanów
    ks. głog.
    ż. Jadwiga
    v. Niebel-
    schuetz
    - **Ernest**
      ur.
      1597 r.
      – zm.
      1599 r.
    - **Jan**
      ur. 4.10.1599 r.
      wł. Szymocina
      ż. 1. Jadwiga v. Stosch
      zm. 1637 r.
      2. (x 23.09.1638 r.)
      Urszula Katarzyna
      v. Stosch
      - **Zygmunt**
      - **Jan jun.**
        ur. 1650 r.
      - **Helena**
        ur. 1641 r.
    - **Urszula Marianna**
      ur. 1602 r. – zm. 1612 r.
  - **Jan**
    zm.
    31.08.1631 r.
    ż. Magdalena
    v. Zedlitz
    - **Zygmunt**
      ur.
      2.05.1607 r.
    - **Barbara**
      m. Fryderyk
      v. Mutschelnitz
  - **córki:**
    a) Helena –
    m. Fryderyk v. Nostitz
    z Ręszowa
    b) Anna –
    m. 1. Jakub
    v. Niebelschuetz
    z Iwna
    2. Jan
    v. Glaubitz
- **Mikołaj**
  zm.
  5.08.1588 r.
  wł. Szymocina
  ż. Katarzyna
  v. Kottwitz
- **Zygmunt**
  zm. 22.03.1597 r.
  wł. Grębocic
  ż. Barbara v. Nostitz
  zm. 26.08.1574 r.
  - N. syn zm. w dziec.
- **Ernest**
  zm.
  28.02.1601 r.
  wł. Grębocic
- **córki:**
  a) Anna
  zm. 1.07.1597 r.
  m. Zygmunt
  v. Stoessel
  z Tarnówka
  b) Katarzyna
  zm. 9.10.1599 r.
  m. Wolfgang
  v. Knobelsdorf
  c) Salomea
  zm. 3.04.1591 r.
  m. Walentyn
  v. Bibran
  d) Ewa
  zm. w młod.

Dom Jerzmanowa

Sebastian
s. Zygmunta
zm. przed 1550 r.
wł. Jerzmanowej

Krzysztof
zm. 1588 r.
wł. Jerzmanowej

Sebastian
ż. N. v. Falkenhayn

Jan Krzysztof
zm. bezżennie

Julianna
m. Henryk v. Kottwitz
z Konotopu

Dom Wilków

Dawid
s. Zygmunta
zm. 1558 r.
wł. Wilkowa
ż. Małgorzata v. Unwuerde
z Wilkowa
zm. 1556 r.

Zygmunt
zm. 1.06.1585 r.
wł. Wilkowa
ż. Salomea v. Bibran
ze Starej Olesznej

Bernard
zm. 1.03.1579 r.

córki:
a) Anna – zm. w młod.
– 22.09.1580 r.
b) Małgorzata
m. Jan v. Sack z Iwna
c) N. – m. Mikołaj v. Glaubitz
z Brzegu Głogowskiego

Dawid
wł. Wilkowa
ż. Elżbieta
v. Nottenhof
z Osły

Walentyn
zm. 5.09.1577 r.
żył 10 tygodni

Bernard
zm. 26.11.1619 r.
wł. Wilkowa
ż. Eufemia
v. Nottenhof z Osły
zm. 10.07.1619 r.

Zygmunt jun.
wł.
Sieroszowic

Salomea
żyła
4 tygodnie

Dawid jun. zm. w młod.

Krzysztof Zygmunt porucznik wojsk ces.

córki:
a) Salomea m. Mikołaj v. Nostitz
b) Małgorzata m. Karol Sebastian v. Kalckreuth

Bernard Zygmunt ur. 11.06. 1602 r. – zm. 23.04.1645 r. ż. (x 24.07.1629 r.) Julianna Anna Marianna v. Lestwitz z Żuchlowa Górnego

Jan Krzysztof ur. 4.10.1604 r. – zm. 29.12.1629 r.

Salomea Regina zm. w dziec.

Jan Zygmunt ur. 9.06.1635 r. – zm. 25.08.1640 r.

córki:
a) Barbara Marianna ur. 3.02.1639 r.
b) Anna Jadwiga ur. 7.09.1641 r.

Linia z Dąbrowy i Osetna

Jan
wł. Dąbrowy
ż. N. brggr. v. Dohna

Jan jun.
1550 r. – wł. Polkowic
1561 r. – wł. Dąbrowy
ż. Anna Axleben
zw. Magnus

Jerzy ur. 25.04.1559 r. – zm. 26.10.1617 r. ż. 1. (x 1582 r.) Joanna v. Tschammer z Osetna Wielkiego ur. 1567 r. – zm. 1604 r. 2. (x 7.11.1630 r.) Jadwiga v. Niebelschuetz z Gawronów

Henryk zginął w Niderlandach

Daniel wł. Dąbrowy ż. Helena v. Kottwitz z Górzna

Katarzyna m. Jan v. Sack

Daniel jun. wł. Dąbrowy

Jan Henryk zginął na wojnie

Barbara m. Henryk v. Kreckwitz

Jan Wolfram ur. 29.12.1583 r. – zm. 11.05.1634 r. ż. 1. (x 14.02.1606 r.) Barbara von Kreckwitz z Guzic zm. 28.08. 1619 r. 2. (x 1621 r.) Marianna v. Zedlitz

Jerzy Henryk ur. i zm. 1587 r.

Jerzy ur. 12.10. 1694 r. – zm. 28.03 1620 r.

Daniel ur. i zm. 1592 r.

Adam Henryk ur. 1596 r. – zm. 1600 r.

córki:
a) Anna Agnieszka ur. i zm. 1586 r.
b) Barbara ur. i zm. 1589 r.
c) Anna Joanna ur. 1593 r. – zm. 1594 r.
d) Joanna Maria ur. 1595 r. – zm. 1597 r.
e) Marianna ur. 19.05.1604 r. m. Joachim v. Lestwitz z Miechowa
f) Joanna Jadwiga ur. 17.07.1611 r. m. (x 7.11.1630 r.) Fryderyk v. Winterfeld

Jan Jerzy ur. i zm. 1607 r.

Jan Wolfram ur. 1609 r.

Jan Henryk ur. i zm. 1611 r.

Jerzy Henryk ur. i zm. 1611 r.

Karol Zygmunt ur. i zm. 1607 r.

Adam ur. 21.06. 1629 r. ż. Marianna v. Canitz

Jerzy Wacław ur. 18.01. 1631 r. ż. (x 24.02. 1652 r.) Helena Elżbieta v. Seidlitz z Chobieni

Wolfram i Jan bliźniaki ur. i zm. 1627 r.

Magdalena ur. i zm. 1622 r.

Linia z Księginic

Jan 1542 r. wł. Księginic

Jan jun. zm. przed 1587 r. wł. Księginic ż. Marta v. Glaubitz

Mikołaj zginął w Niderlandach

Mikołaj
ż. Marianna v. Hof
zw. Schnorbein
z Okulic

- Jan — zaginął na wojnie
- Jerzy Henryk — zm. w młodości
- Mikołaj — ur. 1607 r.
- córki:
  a) Anna Maria zm. w wieku 3 lat
  b) Marianna – dama dworu ks. Sachsen-Altenburg
  c) Jadwiga – dama dworu ks. brzeskich
  d) Elżbieta – zm. w wieku 6 lat
  e) Anna Małgorzata – dama dworu ks. brzeskich
  f) Urszula – dama dworu ks. oleśnickich

LOOS

Ród pochodzący ze Szwecji. Szwedzki kapitan okrętu Claes Corneliusson Loos (zm. 15.06.1659 r.) brał udział w wojnie trzydziestoletniej. Jego wnukowie – Cornelius i Henryk, oficerowie wojsk szwedzkich, w 1711 roku (27.08.) otrzymali szlachectwo szwedzkie.

Syn Corneliusa – Karol Fryderyk (ur. 1724 r. – zm. 1774 r.) osiadł na Pomorzu i w połowie XVIII wieku w pruskiej służbie wojskowej przybył na Śląsk.

Ludwik Fedor von Loos (syn?) był właścicielem Nowej Stradomi (Neu Stradam) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg).

Źródła:

Zedlitz, t. III, s. 298
Błażek, t. III, s. 141
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 50

LOPEZ

Pod koniec XVI wieku Krystyna von Lopez była żoną Bernarda von Praschma z Bilkova (Bilkau, Biłków), sędziego ziemskiego księstwa opawskiego. Ród Lopezów pochodził ze znanego włoskiego rodu Frangipiani, matka Krystyny pochodziła z rodu von Scherfenberg, wywodzących się rzekomo od królów Bośni.

Na tarczy herbowej posiadali dwa stojące naprzeciw siebie lwy, trzymające w łapach na tarczy bochenek chleba.

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 95

A.P. Opole – Zespół Praschmy – materiały genealogiczne, nr 14 a

LOR
(LOHR)

Stara szlachta dolnośląska pochodząca z Westfalii, znana na Dolnym Śląsku od XVII wieku. Ród mylony często z von Lohr z księstwa nyskiego.

Na Śląsk przybył w okresie wojny trzydziestoletniej w służbie wojskowej w regimencie von Sporck – Filip Weimar von Lor (ur. 21.04.1617 r. – zm. 4.08.1695 r.). Żonaty dwukrotnie: 1. z Anną (zm. 1672 r.), córką Krzysztofa von Busewoy, dziedziczką Czartkowic (Knobelsdorf) koło Złotoryi (Goldberg), 2. (x 1677 r.) z Eleonorą Elżbietą, córką Henryka Kaspra von Bibran z Dolnego Kotliska (Nieder Kesseldorf) koło Lwówka Śląskiego (Lemberg, Loewenberg). Miał z pierwszą żoną córkę i dwóch synów, z których jeden zmarł w dzieciństwie, a drugi poświęcił się służbie wojskowej. Córka – Anna Helena, była żoną Jana Jakuba le Blanc.

Źródła:

Sinapius, t. II, s. 789

LOR
zob.
LOHR

LORCKE
(LORCKE von SCHOLLENDORF, SCHOLLENDORF, SCZODROWSKI, SZCZODROWSKI)

Według Błażka – ród polskiego pochodzenia, posiadający Szczodrów (Schollendorf) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg), od którego używał zamiennie również nazwisk „Schollendorf" i „Szczodrowski". Znani od 1460 roku.

W drugiej połowie XV wieku Anna von Schellendorf była żoną Jana von Frankenberg. W 1506 roku właścicielem Szczodrowa (Schollendorf) był Jan Lorcke Sczodrowski. W pierwszej połowie XVI wieku Jadwiga, córka Jana Sczodrowskiego

(zm. przed 1939 r.), była pierwszą żoną Jana Krzidlowskiego z Gosławic (Goslawitz) koło Lublińca (Lublinitz). W 1539 roku Jan Krzidlowski zapisał jej wiano w wysokości 200 guldenów na Gosławicach (Goslawitz). Pilnáček błędnie twierdzi, że Jadwiga była córką Jerzego, a wnuczką Jana.

Źródła:
Blażek, t. I, s. 66
Pilnáček, t. I, s. 112
Landbuecher Opp.-Rat., nr 239

LORENCOWSKI

zob.
LORENZOWSKI

LORENTZ

zob.
TRAUWITZ

LORENZBERG

zob.
LORENZDORF

LORENZDORF

(LORENZDORF von LORENZBERG)

Nobilitowana (?) szlachta górnośląska pochodząca z Wawrzyńcowic (Lorenzdorf) koło Prudnika (Neustadt).

Grzegorz Lorenzdorf w 1580 roku (8.09.) otrzymał dyplom herbowy. Żonaty (x ok. 1584 r.) z Heleną, siostrą Jerzego von Stoltz z Gostomii (Simsdorf) koło Prudnika (Neustadt), był właścicielem Szonowic (Schoenowitz) koło Białej Prudnickiej (Zuelz).

W 1610 roku Marianna von Lorenzdorf miała jakiś majątek (grunt) w Raduniu (Radun) koło Toszka (Tost), w 1613 roku występuje ona jako żona Jana Bielczowskiego.

W 1644 roku w wykazie szlachty biskupa wrocławskiego notowany jest N. von Lorenzdorf – ewangelik. W 1645 roku mieszkała w Krnovie (Karniów, Jaegerndorf) Katarzyna von Lorenzdorf, wdowa po Jerzym von Fragstein z Rzeczyc (Retzitz).

W 1654 roku Ludmiła Lorenzdorf, żona N. Starzynskiego z Bytkowa (Bittkow), sprzedała majątek w Pawłowicach (Pawlowitz) koło Toszka (Tost).

W 1655 roku (7.02.) Joanna Starzynska, żona N. Lorenzdorf von Lorenzberg, podpisała w Rzeczycach (Retzitz) koło Gliwic (Gleiwitz) intercyzę małżeńską swojej córki Ewy z Janem Fryderykiem Lorenzhofer von Lorenzdorf.

W późniejszych latach nazwisko to nie występuje.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 368–369

Randt, Neue Quellen zur Kenntnis der nationalen Herkunft des oberschlesischen Adels, (w:) Aus Oberschlesiens Vergangenheit und Gegenwart, Gleiwitz 1922, s. 14

LORENZHOFER
(LORENZHOFER von LORENZHOF)

Niektórzy heraldycy łączą ten ród z rodem von Lorenzdorf, według Pilnáčka niesłusznie.

W 1686 roku (20.02.) zmarła w wieku 80 lat Małgorzata Jakobina Lorenzhofer von Lorenzhof. Była trzykrotnie zamężna: 1. z Kasprem von Fragstein z Naczęsławic (Gross Nimsdorf), 2. z Janem Morawickim z Rudnicy, 3. (x 23.10.1673 r.) z Karolem Wilhelmem Semohradskym z Semohrad.

Kasper von Fragstein był porucznikiem pułku Domeurs i właścicielem Posucic (Possnitz) koło Głubczyc (Leobschuetz), które po jego śmierci przejęła wdowa. Ostatniemu swojemu mężowi zapisała folwark „Golkovec" w Posucicach (Possnitz). Jej brat Fryderyk miał syna – Wacława.

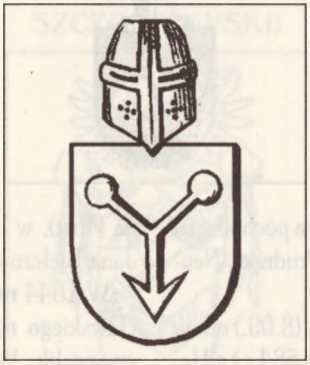
Jerzy Fryderyk, komendant ziemskiej straży w Opawie (Troppau), żonaty z Anną Marią N. (zm. 2.11.1738 r. w wieku 70 lat), miał dzieci: Annę Teresę (ur. 26.05.1691 r.); Annę Marię Magdalenę Teresę (ur. 14.07.1692 r.), dwukrotnie zamężną: 1. (x 16.02.1716 r.) z Fryderykiem Chrystianem Lechelem, porucznikiem pułku piechoty bawarskiej, 2. (x 30.11.1720 r.) z Karolem Bernardem Lichnowskim; Joannę Petronelę (ur. 3.01.1697 r.); Marię Eleonorę (ur. 30.11.1698 r. – zm. 17.06.1710 r.); Jerzego Fryderyka (ur. 24.10.1701 r.) i Ewę Annę Józefę (ur. 18.09.1704 r.).

Herb nieznany.

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 369–370

LORENZOWSKI
(LORENCOWSKI)

Drobna szlachta z pogranicza Pszczyny (Pless) i księstwa oświęcimskiego, posiadająca w herbie odwróconą figurę heraldyczną herbu Kalinowa (Kalinowskich i Czelów).

Zofia Lorenzowska w 1683 roku była właścicielką majątku Górów (Gorow), w 1693 roku Zofia i jej córka – Magdalena Hornowska miały tzw. sobkowski dział w Górowie (Gorow).

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 370

LOSBERG

zob.

PFLENDER

LOSS

zob.

LOOS

LOSSA

(Edler von LOSSAU)

Herb rycerski z 1726 roku

Herb rycerski Rzeszy z 1737 roku

W 1726 roku (6.03.) został nobilitowany i wpisany w czeski stan rycerski Jan Chrystian Lossa z Górnych Łużyc. W 1737 roku (21.08.) został on wpisany w stan rycerski Rzeszy ze zmianą herbu i predykatem „Edler von...". Był synem kupca z Żytawy (Zittau) Samuela Lossa i Anny Marty Kessler, która po śmierci pierwszego męża wyszła ponownie za mąż (x 1711 r.) za pułkownika wojsk saskich Fryderyka Ludwika von Hundt, właściciela Ebersbach na Górnych Łużycach. Z drugim mężem dzieci nie miała i jego majątek przeszedł w ręce jej potomków z pierwszego małżeństwa.

Jan Chrystian (zm. 7.05.1754 r.) był saskim radcą kameralnym i górniczym, właścicielem Ebersbach. Żonaty dwukrotnie: 1. z N.N., 2. z Joanną Elżbietą von Bressler, miał córkę – Zofię.

Źródła:

Blażek, t. I, s. 66

LOSSAU

Stary ród szlachecki pochodzący z Brandenburgii, wymieniany tylko przez Jurka. Pochodzili z miejscowości Włostowa (Lossow) koło Gorzowa Wielkopolskiego (Landsberg), znani na Śląsku od początków XIV wieku w księstwie oleśnickim.

W latach 1317–1337 występuje w dokumentach Otto de Lossow, jego syn – Bożywój (?) w latach 1337––1361 był właścicielem Smarchowic (Marchwitz) w księstwie oleśnickim. W 1361 roku w dokumentach książąt oleśnickich występuje Borbeyo de Lossow (tożsamy z wymienionym przez Jurka Bożywojem?).

W oddziałach śląskich w 1410 roku w bitwie pod Grunwaldem po stronie krzyżackiej walczył Hannos Lossau.

W 1676 roku Elżbieta von Lossow była właścicielką Świniar Małych (Klein Schweinern, Klein Blumenau) koło Kluczborka (Kreuzburg), a w 1685 roku Joachim Heinrich von Losslau ożenił się z Marią Zofią, córką Albrechta von Reibnitz.

Źródła:

Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 252

LOSSAU

zob.
LOSSA

LOUKA

zob.
OLSCHOWETZ

LOYKO

(LOJKO, LOJEK, *ŁOYEK*)

Szlachta polska prawdopodobnie z Ziemi Wieluńskiej, przejściowo osiadła w XVI i XVII wieku na Górnym Śląsku.

W drugiej połowie XVII wieku Łukasz Loyko był żonaty z Elżbietą, córką zmarłego Mikołaja Konopnickiego, właścicielką majątku w Bodzanowicach (Botzanowitz) koło Olesna (Rosenberg). W kościele w Boronowie (Boronow) koło Lublińca (Lublinitz) znajduje się malowane na płótnie epitafium z portretem zmarłego w 1641 roku Jana Lojka – „nobiles Poloniae" (syna poprzedniego?).

Około 1620 roku w Opawie (Troppau) żył lekarz Jan Lojek.

Pilnáček błędnie uważa, że było to slawizowane nazwisko rodu von Logau.

Źródła:
Pilnáček, t. III, s.760
Boronów – epitafium

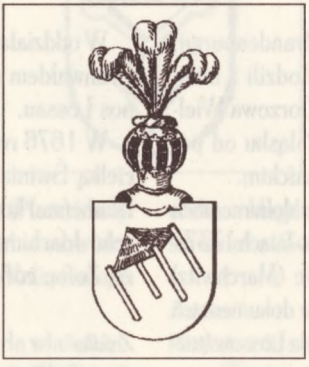
(de) LUBA

W 1358 roku Przimislaus Peter de Luba – z Lubia (Lubie) koło Tarnowskich Gór (Tarnowitz) był członkiem komisji powołanej przez króla czeskiego Karola IV do rozgraniczenia księstw: bytomskiego i pyskowickiego (toszeckiego). Prawdopodobnie był to protoplasta rodu Blachów, którzy podawali tę miejscowość jako swoją siedzibę rodową.

Źródła:
C.D.S., t. VI, nr 26

LUBANSKI

(LUBANSKI z RYSIN)

Szlachta pszczyńska pochodzenia polskiego herbu Leszczyc, znana od XVI wieku.

W 1588 roku Maciej Lubanski był pisarzem państwa pszczyńskiego. W 1634 roku ród ten posiadał majątek Goławiec (Gollawitz) koło Pszczyny (Pless). W 1672 roku Florian Lubanski z Rysin (?) i Aleksander Jarotzki podpisali umowę w sprawie tego majątku.

W 1700 roku Florian (jun.?) zapisał na Goławcu (Gollawitz) swojej żonie Annie Marii Osińskiej, siostrze Mikołaja i Jana z Żytnej (Zyttna), wiano w wysokości 200 talarów. W 1715 roku tenże Florian wylegitymował się szlachectwem „in statu et ordine equestri Polonico".

W 1721 roku (12.02.) Anna Maria Lubanska urodzona Osińska w imieniu zmarłych członków rodziny swojego brata Jana Jerzego Osińskiego, właściciela Starej Wsi (Altendorf) koło Raciborza (Ratibor), sprzedała nadleśniczemu z Prószkowa (Proskau) koło Opola (Oppeln) Franciszkowi von Schlutterbach majątek w Kuźniczkach (Kuschnitzka) koło Kędzierzyna (Kandrzin).

Źródła:

Pilnáček, t. II, s. 372–373

Weltzel A., Geschichte der Stadt, Herrschaft und ehemaligen Festung Cosel, Berlin 1888, s. 249–250

LUBECKI
(DRUCKI-LUBECKI)

W księgach parafialnych bytomskich zanotowano, że w 1703 roku (25.12.) urodził się Dominik Lubecki-Drucki, syn Alberta (Wojciecha?) i Anny. Prawdopodobnie pochodzili z polskiej rodziny książęcej Druckich-Lubeckich, gdzie imię Dominik występuje dość często i można przypuszczać, że byli w Bytomiu (Beuthen) tylko przejazdem, gdyż w księgach brak informacji o miejscu zamieszkania. Rodzicami chrzestnymi byli Joachim Przyszowski i Franciszka Paczynska.

Źródła:

Slawik W., Der Adel Oberschlesiens in der aeltesten Kirchenbuechern von Beuthen O/S., (w:) Der Familienforscher, Mannheim Jg 3:1928, H. 7/8, s. 226–227

LUBECKI

W księgach metrykalnych bytomskich odnotowane jest urodzenie w 1690 roku (10.12.) Tomasza Lubeckiego, syna Pawła i Marianny. Rodzicami chrzestnymi byli mieszczanie bytomscy Chrystian Safia i Elżbieta Nieczponka.

Źródła:

Slawik W., Der Adel Oberschlesien in der aeltesten Kirchenbuechern von Beuthen O/S., (w:) Der Famielienforscher, Mannheim Jg 3:1928, H. 4/6, s. 156

LUBIESZOWSKI

W dokumentach raciborskich w latach 1478–1479 występuje przedstawiciel rycerstwa raciborskiego Mykulasz Lubyessowski z Zubrzyc (Sauerwitz) koło Głubczyc (Leobschuetz).

Źródła:

C.D.S., t. VI, nr 308, 317

LUBOWITZ
zob.
LUBOWSKI

LUBOWSKI

(LUBOWSKI von LUBOWITZ, LUBOWITZ, *ŁUBOWSKI*)

Herb szlachecki

Herb z pieczęci Kaspra Lubowskiego z 1675 roku

Stary górnośląski ród szlachecki pochodzący z Łubowic (Lubowitz) koło Raciborza (Ratibor), posiadali majątki w księstwach raciborskim, opolskim i cieszyńskim. W tym ostatnim wpisani byli do stanu rycerskiego.

W 1489 roku (24.03.) bracia Jerzy i Jan von Lubowitz sprzedali część Łubowic (Lubowitz) Wańkowi Hoschkowi z Grzegorzowic (Gregorsowitz) koło Raciborza (Ratibor). W 1491 roku Jan Lubowski występuje jako świadek z otoczenia księcia w dokumentach raciborskich.

W 1533 roku Marcin Lubowski występuje wśród szlachty księstwa głogóweckiego, w 1537 roku zapisał on swojej żonie Dorocie – córce zmarłego Jana Otika, swój majątek z prawem dziedziczenia przez jej krewnych, a z kolei w 1538 roku Dorota zapisuje cały swój majątek mężowi – Marcinowi Lubowskiemu (?). W 1551 roku Marcin Lubowski (ten sam?) sprzedał Łubowice (Lubowitz) Wacławowi Wraninskiemu.

W 1550 roku (2.07.) w Zakrzowie (którym?) pomiędzy Marcinem Lubowskim (ten sam?) a jego bliskim krewnym (bratem?) Feliksem Zakrzowskim nastąpił podział majątku położonego koło Krapkowic (Krappitz) w księstwie opolskim, odziedziczonego po przodkach. Feliks Zakrzowski jako młodszy otrzymał m.in. lasy koło Brożca (Broschuetz), lasy wzdłuż drogi głubczyckiej, lasy i stawy rybne koło Komornik (Komornik), pola koło Brożca (Broschuetz) i Steblowa (Stoeblau) aż do Krapkowic (Krappitz).

W 1566 roku Jan Lubowski był właścicielem folwarku we wsi Skotnica (Skotnitza) koło Pszczyny (Pless), w 1573 roku kupił od Andrzeja Ludgera nowy folwark w tej miejscowości.

W księstwie cieszyńskim Jan sen. Lubowski, zaliczany do stanu rycerskiego, w 1582 roku kupił od Melchiora Borka z Roztropic (Rostropitz) wieś Dolní Suchá (Sucha Dolna, Nieder Suchau), a na Morawach kupił majątek biskupi Nový Sikovec i był założycielem *linii morawskiej*.

W 1610 roku Jan Henryk (syn Jana sen.?) kupił od Jana Kisielowskiego rodowy Kisielów (Kyselov, Kisselau) w księstwie cieszyńskim, który następnie w 1617 roku sprzedał Żigotom.

W 1629 roku Ustroń (Ustron) posiadało rodzeństwo: Jan, Zuzanna, Katarzyna Lubowska-Beess i Sybilla Lubowska-Tschammer.

Pod koniec XVII i w XVIII wieku przedstawiciele tego rodu posiadali majątki w księstwie opolsko-raciborskim, głównie w okolicy Bytomia (Beuthen) i Gliwic (Gleiwitz). W 1675 roku Kasper Lubowski był świadkiem sprzedaży części Pilchowic (Pilchowitz) koło Gliwic (Gleiwitz), w 1718 roku Aleksander był właścicielem Dąbrówki (Dombrowka) i Zakrzowa (Sakrau) koło Gogolina (Gogolin). W tym samym roku N. von Lubowitz był właścicielem Widowa (Wydow) i Zaolszan (Zaolschan)

koło Gliwic (Gleiwitz). W 1777 roku Maksymilian Lubowski był świadkiem sprzedaży sołectwa w Rydułtowach (Rydultau) koło Rybnika (Rybnik).

W drugiej połowie XVIII wieku Ferdynand von Lubowitz był właścicielem Wędryni (Wendrin) koło Olesna (Rosenberg). Miał córkę – Annę, która w 1794 roku (20.01.) wyszła za mąż w Sośnicowicach (Kieferstaedtel) koło Gliwic (Gleiwitz) za Antoniego hr. Paczenskiego von Tenczin.

Źródła:

Blažek, t. II, s. 77; t. III, s. 96
Pilnáček, t. III, s. 763–764
Pilnáček, J., Staromoravští rodové, Brno 1996, s. 306
Landbuecher Opp.-Rat., nr 203, 204, 211
Zemská kniha..., nr 88, 89, 96
Boehme, t. III, s. 130
Stibor J., Regesta českých listín a listů z knížectví opolsko-ratiborského, (w:) Sborník archívních prací, t. 47:1997, č. 2, nr 56, 57, 71

LUBSCHAU
(LUBSCHA)

Rycerstwo górnośląskie znane z XIV i XV wieku, pochodzące z Lubszy (Lubschau) koło Lublińca (Lublinitz), nie notowane w herbarzach.

W 1316 roku w Opolu występuje jako świadek Magnusius de Lubsa.

W 1425 roku bracia Peter, Jaroslaus i Januss byli dziedzicznymi właścicielami Lubszy (Lubschau). Peter w 1437 roku występuje jako pisarz księcia opolskiego (głogóweckiego) Bolka V jun., a w latach 1430–1439 był pisarzem księcia Bernarda niemodlińskiego i strzeleckiego (stryja i opiekuna Bolka V jun.). Jaroslaus występuje jeszcze w dokumentach w 1454 roku.

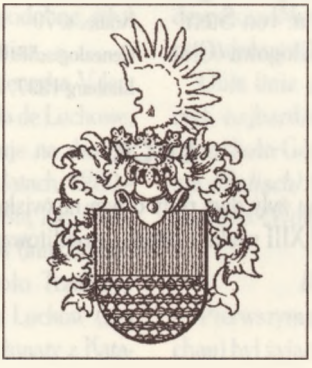
W tym samym czasie występuje w dokumentach Niclass von der Lubscha, w latach 1441–1444 przebywał na dworze księcia Bernarda niemodlińskiego i strzeleckiego, w latach 1446–1449 był kanonikiem kolegiaty św. Krzyża w Opolu (Oppeln).

Ostatnią z rodu była prawdopodobnie Katarzyna von Lubschau, która w 1501 roku sprzedała wszystkie dobra rodowe: Lubszę (Lubschau), Kamienicę (Kaminitz), Babienicę (Babinitz) i kuźnicę Kwihowskie (Kwihowsker Hammer) w Kuczowie (Kutschau) koło Lublińca (Lublinitz) Jerzemu Hubaczowi.

Źródła:

Veldtrup, s. 151, 481, 485
C.D.S., t. VI, nr 5, 172, 173,194, 201, 210, 215, 222; t. XXXIII, s. 33
Weltzel A., Geschichte der Stadt und Herrschaft von Guttentag, Ratibor 1882, s. 40

LUBSKY
(LUBSKY z LUB)

Stary czeski ród pochodzący z Lub koło Klatnova. W 1726 roku Dionizy vel Divisz Lubsky (zm. przed 1771 r.) przeniósł się na Górny Śląsk, gdzie kupił od Larischów z Ligoty Gostomię (Simsdorf) koło Prudnika (Neustadt). Żonaty z Franciszką (wg Doerra – Maria Franciszka Józefa) (zm. 11.09.1778 r. w wieku 80 lat), córką Henryka von Worst i Anny Doroty Dudkowej. Dudkowa nie była szlachcianką i dlatego dzieci jej i Henryka von Worst: Jan Leopold Józef, Jan Franciszek Wilhelm i wspomniana Maria Franciszka Józefa w 1716 roku (12.03.) zostali nobilitowani z nazwiskiem Helmberger von Helmberg. Dionizy Lubsky miał bliźnięta Józefa Leopolda Pretoria Marcina i Marię Joannę Katarzynę Annę (ur. 24.08.1728 r.) oraz córkę – Barbarę Annę Magdalenę (ur. 16.07.1737 r.).

Źródła:

Pilnáček, t. III, s. 762
Doerr, s. 200

LUCANUS
(LUCANUS von RAUSCHENBERG)

Ród pochodzący z okolic Marburga, znany od XV wieku. Początkowo używali nazwiska „Luke" (1460 r. – Kuntze Luke). Od XVI wieku w formie Lauck i Lucanus.

W 1622 roku (2.01.) Daniel Lucan otrzymał szlachectwo Rzeszy z potwierdzeniem herbu.

Śląski inkolat uzyskał w 1752 roku (22.12.) Jan Henryk Lucanus, tajny radca dworu pruskiego, prezydent rejencji głogowskiej i radca konsystorza głogowskiego. W 1754 roku kupił od hr. von Sternberg majątek Śrem (Schrien) koło Głogowa (Głogau).

Jego syn – Fryderyk Jan Szymon Lucanus, radca rejencji głogowskiej i radca konsystorza w Głogowie (Głogau), otrzymał w 1786 roku (15.10.) szlachectwo pruskie z predykatem „von Rauschenberg".

W drugiej połowie XIX wieku właścicielem majątku był Eberhard Lucanus.

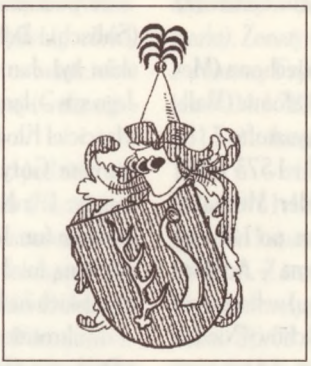
Źródła:

Krane, s. 70
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 75–76

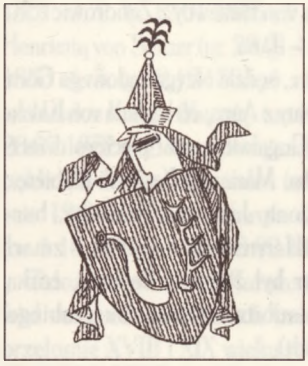
LUCK

Na Śląsku żyły dwa rody o tym nazwisku – jeden znany od XIII wieku i drugi – nobilitowany w XVI wieku.

LUCK
(LUCKE)

Luck

Lucke I

Lucke II

Lucke III

Stary ród herbu Rogala, znany na Śląsku od końca XIII wieku, pochodzący – według Sinapiusa – ze Szwabii, z państwa Staden, zaś według Jurka prawdopodobnie z Turyngii. Jurek wymienia ich pod nazwiskiem „Luchow". Krane, „Adelslexikon" i „Almanach Gotajski" uważają go za ród miejscowy – śląski, co jest najbardziej prawopodobne, gdyż herb Rogala był starym herbem śląskim.

W 1287 roku na dworze księcia Henryka V legnickiego i wrocławskiego występuje Tylo de Luchowe, w 1293 roku N. von Luckow występuje na dworze księcia Konrada II głogowskiego. W latach 1280–1300 Apeczko de Luckow był starostą Żar (Sohrau). W 1337 roku Apeczko de Luckow (inny?) kupił majątek Piotrkowiczki (Peterwitz) koło Trzebnicy (Trebnitz). W 1352 roku Konrad de Luckow (syn Apeczki?) z księstwa oleśnickiego był żonaty z Katarzyną, córką Gelfrada von Haugwitz. W 1402 roku Piotr von Luck był starostą Góry Śląskiej (Guhrau).

W XV wieku ród podzielił się na dwie główne linie, posiadające nieco odmienne herby i pisownię nazwiska: *Luck z Zalesia (Salisch)* w księstwie głogowskim i *Lucke z Kurska (Kurtzig)* koło Międzyrzecza (Meseritz) w Wielkopolsce, która później posiadała majątki w księstwie oleśnickim.

Obie linie podzieliły się na liczne domy, z których najbardziej znane były: *dom Miechów (Mechau)* koło Góry Śląskiej (Guhrau) oraz *dom Zalesie (Salisch)* i *Kłoda Mała (Klein Kloden)* koło Wołowa (Wohlau).

Dom Miechów (Mechau)

Pierwszym znanym właścicielem Miechowa (Mechau) był żyjący około 1494 roku Wawrzyniec (Lo-

renz) von Luckaw. Żonaty z N. von Rotenburg, miał dwie córki: Magdalenę – żonę Jana von Kreckwitz i Urszulę – żonę Mikołaja (Nicol) von Gulen (?) oraz syna – Fabiana.

Fabian – w 1550 roku właściciel Miechowa (Mechau), żonaty z N. bar. von Kittlitz z Małomic (Mallmitz), miał dwóch synów: Jana i Krzysztofa.

Jan, znany z dokumentów z 1556 i 1573 roku, właściciel Dolnego Miechowa (Nieder Mechau), żonaty z Anną N., miał córkę Ewę (zm. po 1581 r.) – żonę Fryderyka von Seherr oraz syna – Adama, właściciela Grzymalina (Langenwaldau) w księstwie legnickim, który sprzedał Dolny Miechów (Nieder Mechau) Krzysztofowi von Kreckwitz. Adam miał dwóch synów: Adama Henryka, zmarłego w młodości i Jana oraz córkę Annę – żonę Dawida von Luck.

Krzysztof – syn Fabiana, a brat Jana, właściciel Górnego Miechowa (Ober Mechau), żonaty z Katarzyną, córką Kaspra von Kreckwitz z Niechlowa (Nechlau), miał córkę Barbarę – żonę Jana von Busewoy i syna – Fryderyka.

Fryderyk (ur. 1556 r. – zm. 1.11.1619 r.) odziedziczył po ojcu Górny Miechów (Ober Mechau). Żonaty z Małgorzatą, córką Jerzego von Mutschelnitz z Pełczyna (Polgsen) w księstwie wołowskim, miał pięcioro dzieci: Krzysztofa Jerzego, Krzysztofa Fryderyka, Henryka, Jana Ernesta i Małgorzatę – żonę Melchiora von Kalckreuth z Gogołowic (Gugelwitz). Krzysztof Fryderyk zmarł w młodości, a Jan Ernest zmarł bezżennie.

Najstarszy syn Fryderyka – Krzysztof Jerzy, żonaty z Heleną, córką Zygmunta von Niebelschuetz z Gościszowic (Giessmannsdorf), miał dwóch synów: Jana Zygmunta i Krzysztofa Fryderyka.

Henryk – średni syn Fryderyka, właściciel Miechowa (Mechau), żonaty z Barbarą, córką Mikołaja von Diebitsch z Mleczna (Mlitsch), miał pięcioro dzieci: Helenę Małgorzatę, Mikołaja Fryderyka, Annę Barbarę, Urszulę Mariannę i Ernesta Henryka, który odziedziczył rodowy Miechów (Mechau), po matce Mleczno (Mlitsch) i był właścicielem Tarnówki (Tarnau) w księstwie głogowskim. W 1685 roku był deputowanym stanów okręgu wołowskiego.

Dom Zalesie (Salisch)
i Kłoda Mała (Klein Kloden)

W początkach XVI wieku właścicielem Zalesia (Salisch) i Dębca (Dammitsch) w księstwie wołowskim był Jan von Luck, żonaty z N. von Zedlitz. Jego syn – Jan jun. (ur. 1537 r. – zm. 21.09.1600 r.), właściciel Kłody Małej (Klein Kloden), w 1588 roku starosta Góry Śląskiej (Guhrau), był dwukrotnie żonaty: 1. z N. von Landscron, 2. z Anną von Falkenheyn (ur. 1560 r. – zm. 3.06.1601 r.). Z pierwszą żoną miał syna – Fryderyka, chorążego wojsk cesarskich na Węgrzech, z drugą – dwie córki: Ewę – dwukrotnie zamężną, 1. z Janem von Liedlau z Pęcławia (Putschlau) w księstwie głogowskim, 2. z N. von Adelsdorf z księstwa legnickiego i Annę – żonę Albrechta von Busewoy z Zaborowic (Saborwitz) oraz syna – Jana.

Jan – syn Jana jun., sędzia okręgu sądowego Góra Śląska (Guhrau), żonaty z Anną, córką Jana von Kalckreuth z Gogołowic (Gugelwitz), miał pięcioro dzieci: Krzysztofa, Fryderyka, Mariannę, Kaspra i Elżbietę.

Marianna była żoną Jana von Pannwitz, burgrabiego Wąsoszy (Herrnstadt), Fryderyk – zmarł w młodości, Kasper był żonaty z Barbarą, córką Krzysztofa von Glaubitz, również burgrabiego Wąsoszy (Herrnstadt).

Najstarszy – Krzysztof (zm. 22.02.1664 r.), żonaty z Barbarą, córką Jana Jerzego von Zedlitz z Wziąkowa (Tschuder) koło Milicza (Militsch), miał ośmioro dzieci: Annę Małgorzatę, Barbarę Elżbietę – żonę Ernesta von Tschammer, Helenę, Jana Krzysztofa, Jerzego Fryderyka, Urszulę Katarzynę, Marię Juliannę i Jadwigę.

Anna von Luck, córka Jana z Gozdawy (Gossendorf) koło Środy Śląskiej (Neumarkt) i Sary von Kalckreuth, była żoną (x 7.10.1570 r.) Jerzego von Reibnitz z Wierzbicy (Wirrwitz) koło Wrocławia (Breslau).

Albrecht von Lucke w 1564 roku był właścicielem Miłonowic (Mahliau) koło Trzebnicy (Trebnitz). Pod koniec XVI wieku znani są bracia Dawid i Kasper von Lucke (synowie Albrechta?). Kasper w 1590 roku był właścicielem Wojciechowa Małego (Klein Woitsdorf) koło Sycowa (Polnisch Wartenberg), a Dawid w 1597 roku był właścicielem

Działosza (Ottendorf). W latach 1601–1610 Dawid był starostą państwa stanowego Syców (Wartenberg). W drugiej połowie XVII wieku Adam Henryk von Lucke, żonaty z Anną Heleną, córką Adama Wacława von Studnitz, był właścicielm Raczek (Teichenau) koło Góry Śląskiej (Guhrau).

W XVIII wieku *dom Zalesie (Salisch)* podzielił się na dwa domy: *Zalesie (Salisch)* i *Kursko (Kurtzig)*.

W drugiej połowie XVIII wieku kontynuatorem *domu Zalesie (Salisch)* był Jan Leopold von Luck und Salisch (ur. 22.07.1740 r. – zm. 19.05.1813 r.), właściciel Brodowa (Brodelwitz) koło Ścinawy (Steinau a. d. Oder). Żonaty trzykrotnie: 1. (x 8.10.1799 r.) z Chrystianą von Kreckwitz (ur. 21.07.1772 r. – zm. 27.05. 1801 r.), 2. (x 12.01.1803 r.) z Fryderyką Amalią Henriettą von Seltzer (ur. 26.01.1776 r. – zm. 19.05. 1803 r.), 3. (x 12.12.1803 r.) z Eleonorą Fryderyką von Luck z Kurska (Kurtzig) (ur. 17.12.1779 r. – zm. 20.07.1832 r.). Z trzecią żoną miał dwóch synów: Leopolda Fryderyka Aleksandra (ur. 28.05.1805 r. – zm. 19.04.1879 r.) i Karola Zygmunta Teodora (ur. 1.10.1811 r. – zm. 28.09.1855 r.).

Założycielem *domu Kursko (Kurtzig)* był Godfryd von Luck und Salisch (zm. ok. 1740 r.). Na przełomie XVIII i XIX wieku właścicielem Kurska (Kurtzig) był Ernest Adam Zygmunt von Lucke und Kursko (ur. 5.03.1775 r. – zm. 31.10.1836 r.), oprócz Kurska (Kurtzig) właściciel Bądzowa (Bansau), Dużej Wółki (Gross Schwein), Nieszczyc (Nistitz) i Starego Strącza (Alt Strunz) w Głogowskiem oraz Lutyni (Leuthen) koło Środy Śląskiej (Neumarkt). Żonaty również trzykrotnie: 1. (x 4.01.1802 r.) z Joanną Fryderyką Szarlottą von Rothenburg (ur. 6.04.1782 r. – zm. 5.10.1811 r.), 2. (x 21.02. 1813 r.) z Joanną Szarlottą Luizą Boehme (ur. 2.03. 1790 r. – zm. 20.10.1869 r.) – rozwiedziony, 3. (x 10.11.1823 r.) z Augustą Henriettą Klementyną von Lauterbach (ur. 1.09.1795 r. – zm. 30.07. 1883 r.). Z trzecią żoną miał dwóch synów: Artura Aleksandra Zygmunta Beniamina (ur. 17.06.1826 r. – zm. 20.09.1885 r.) i Eugeniusza Jana Jerzego (ur. 16.11.1829 r. – zm. 21.10.1908 r.).

Na początku XX wieku *linia z Zalesia (Salisch)* posiadała majątek w Opatowicach (Ottwitz) koło Strzelina (Strehlen), *linia (dom) z Kurska (Kurtzig)* – majątek w Kłodzie Wielkiej (Gross Kloden) koło Góry Śląskiej (Guhrau).

Źródła:

Sinapius, t. I, s. 619–623

Schles. Wappenbuch, szp. 85

Krane, s. 70–71

Jurek T., Obce rycerstwo..., s. 253

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 80–81

Gothaisches Genealogisches Taschenbuch... Deutscher Uradel, Gotha 1931, s. 250–253

GENEALOGIA

Dom Miechów

Wawrzyniec (Lorenz) von Luckaw
ok. 1494 r.
ż. N. v. Rotenburg

Fabian
1550 r. – wł. Miechowa
ż. N. bar. v. Kittlitz
z Małomic

córki:
a) Magdalena
m. Jan v. Kreckwitz
b) Urszula
m. Mikołaj (Nicol) v. Gulen (?)

Jan
1556, 1573 r.
wł. Dolnego Miechowa
ż. Anna N.

Krzysztof
wł. Górnego Miechowa
ż. Katarzyna v. Kreckwitz
z Niechlowa

Adam
wł. Grzymalina
sprzedał
majątki ojca

Ewa
zm. po 1581 r.
m. Fryderyk
v. Seherr

Fryderyk
ur. 1556 r. –
zm. 1.11.1619 r.
wł. Górnego Miechowa
ż. Małgorzata
v. Mutschelnitz
z Pełczyna

Barbara
m. Jan v. Busewoy

Adam Henryk
zm. w młodości

Jan

Anna
m. Dawid v. Luck

Krzysztof
Jerzy
ż. Helena
v. Niebelschuetz
z Gościszowic

Krzysztof
Fryderyk
zm.
w młodości

Henryk
wł. Miechowa
ż. Barbara
v. Diebitsch
z Mleczna

Jan
Ernest

Małgorzata
m. Melchior
v. Kalckreuth
z Gogołowic

Jan
Zygmunt

Krzysztof
Fryderyk

Mikołaj
Fryderyk

Ernest
Henryk
wł. Miechowa,
Mleczna i Tarnówki

córki:
a) Helena Małgorzata
b) Anna Barbara
c) Urszula Marianna

Dom Zalesie i Kłoda Mała

Jan von Luck
pocz. XVI w.
wł. Zalesia i Dębca
ż. N. v. Zedlitz

Jan jun.
ur. 1537 r. – zm. 21.09.1600 r.
starosta Góry Śląskiej
wł. Kłody Małej
ż. 1. N. v. Landscron
2. Anna v. Falkenheyn
ur. 1560 r. – zm. 3.06.1601 r.

Fryderyk
chorąży wojsk. ces.
zm. na Węgrzech

Jan
sędzia w Górze Śląskiej
ż. Anna v. Kalckreuth
z Gogołowic

córki:
a) Ewa –
m. 1. Jan v. Liedlau
z Pęcławia
2. N. v. Adelsdorf
b) Anna – m. Albrecht
v. Busewoy z Zaborowic

Krzysztof
zm. 22.02.1664 r.
ż. Barbara
v. Zedlitz
z Wziąkowa

Fryderyk
zm.
w młod.

Kasper
ż. Barbara
v. Glaubitz

córki:
a) Marianna
m. Jan v. Pannwitz
burgr. Wąsoszy
b) Elżbieta

Jan Krzysztof

Jerzy Fryderyk

córki:
a) Anna Małgorzata
b) Barbara Elżbieta
m. Ernest v. Tschammer
c) Helena
d) Urszula Katarzyna
e) Maria Julianna
f) Jadwiga

LUCK
(LUCK von BOGUSLAWITZ)

Ród mieszczański pochodzący z Oleśnicy (Oels). W 1581 roku (10.11.) szlachectwo czeskie otrzymali bracia Wawrzyniec (Laurentius) i Szymon Luck, a w 1593 roku trzeci z braci – Kasper. Prawdopodobnie wraz z nobilitacją otrzymali predykat „von Boguslawitz". Doerr nobilitacji tych nie notuje. Ich ojciec – Wawrzyniec (ur. 28.04.1533 r. – zm. 1596 r.) był członkiem rady miejskiej. Żonaty z Dorotą Scharff (ur. 1531 r. – zm. 8.04.1606 r.), miał pięciu synów, z których trzech zostało nobilitowanych.

Najstarszy – Szymon (ur. 1.02.1556 r. – zm. 11.01. 1613 r.) był sekretarzem cesarza Rudolfa II i zmarł w Wiedniu.

Wawrzyniec jun. (Laurentius) (ur. 26.08.1557 r. – zm. we Włoszech w 1586 r.), doktor obojga praw, był członkiem rady książąt ziębicko-oleśnickich.

Joachim (ur. 5.10.1559 r. – zm. 2.05.1624 r.) – brak informacji o jego nobilitacji, był właścicielem Bogusławic (Boguslawitz). Żonaty z Magdaleną von Artzat, miał syna – Joachima jun. (ur. 12.06. 1617 r.), właściciela Żernik Małych (Klein Suerding) koło Wrocławia (Breslau).

Joachim jun. żonaty był dwukrotnie: 1. z Heleną von Gutthaetter, 2. z Elżbietą von Dresky; miał córkę – Annę Helenę oraz syna – Ernesta Chrystiana, właściciela majątków pod Wrocławiem (Breslau).

Kasper (ur. 13.05.1568 r. – zm. 1655 r.), członek rady książąt ziębicko-oleśnickich, przeniósł się do Pragi, gdzie ożenił się z Katarzyną Szotnovską z Závořic; miał córkę – Annę. Był właścicielem domu w Białej Górze, który po bitwie został skonfiskowany.

Najmłodszy – Adam (ur. 10.08.1570 r.), o nobilitacji którego również brak informacji, żonaty z Marią John, miał córkę – Dorotę.

Źródła:

Zedlitz, t. III, s. 312
Blažek, t. III, s. 141
Pilnáček, t. III, s. 764–765

GENEALOGIA

Stanisław Luck
XV w.
ż. Anna Dobratzki

Szymon
ur. 1491 r. – zm. 1554 r.
ż. Małgorzata Heintze

Wawrzyniec
ur. 28.04.1533 r. – zm. 1596 r.
czł. rady m. Oleśnicy
ż. Dorota Scharff ur. 1531 r. – zm. 8.04.1606 r.

- Szymon ur. 1.02.1556 r. – zm. 11.01.1613 r. nobilitowany sekretarz ces. Rudolfa II
- Wawrzyniec jun. (Laurentius) ur. 26.08.1557 r. – zm. 1586 r. nobilitowany dr obojga praw
- Joachim ur. 5.10.1559 r. – zm. 2.05.1624 r. ż. Magdalena v. Artzat
  - Joachim jun. ur. 12.06.1617 r. wł. Żernik Małych ż. 1. Helena v. Gutthaetter 2. Elżbieta v. Dresky
    - Ernest Chrystian
    - Anna Helena
- Kasper ur. 13.05.1568 r. – zm. 1655 r. nobilitowany przeniósł się do Pragi ż. Katarzyna Szotnovska z Závořic
  - Anna
- Adam ur. 10.08.1570 r. ż. Maria John
  - Dorota

LUDANIC

Ród słowacki z okolic Nitry, osiadły w początkach XV wieku na Morawach.

Około 1440 roku N. z Ludanic ożenił się z Elżbietą z Tworkowa (Tworkau) koło Raciborza (Ratibor), ostatnią przedstawicielką rodu panów z Tworkowa (Tworkau), która wniosła mu w wianie rodowy majątek. Zmarł przed 1469 rokiem, wdowa wraz z synami Wacławem i Henrykiem gospodarzyli na majątkach: Tworków (Tworkau), Rudyszwałd (Ruderswald) i Kamień nad Odrą (Kamin). W 1469 roku synowie zapisali Elżbiecie (Elszka) majątek Rudoltice (Rosswald) koło Osoblahy (Hotzenplotz).

W 1486 roku Jan Hynek (Henryk) był rozjemcą w sporze Mikołaja Schilhana (Strzeli) z Otmętu (Ottmuth) z Janem Clemą z Ligoty (Ellguth). Joanna z Ludanic była żoną Jerzego Czeli z Czechowic (Czechowitz).

Ród wymarł w XVI lub początkach XVII wieku.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 27
Pilnáček, t. III, s. 765

LUDEWIG
(LUDWIG)

W 1791 roku (18.07.) szlachectwo Rzeszy otrzymał Andrzej Ludewig, urzędnik książąt saskich i właściciel licznych majątków w Saksonii oraz w okolicach Zgorzelca (Goerlitz).

Źródła:

Blażek, t. III, s. 96
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 86–87

LUDWIG

W 1556 roku (24.04.) szlachectwo Rzeszy otrzymał Klemens Ludwig z Brandenburgii.

Na Śląsku przedstawiciele tego rodu pojawili się w XVIII wieku i posiadali Międzylesie (Walddorf) koło Szprotawy (Sprottau).

Źródła:
Blażek, t. III, s. 96

LUDWIG

zob.
LUDEWIG

LUDWIGSDORF

Jedna z dwóch głównych linii rodu von Frankenberg (Frankenberg-Ludwigsdorf i Frankenberg-Proschlitz). Jej założycielem był żyjący około 1300 roku Arnold – najmłodszy syn Bernolda von Frankenberg. Siedzibą rodową było Bystre (Ludwigsdorf) w księstwie oleśnickim. W początkowym okresie używali również predykatu i jako nazwiska zastępczego „Heydan" (Heida, Heidan).

Dzielili się na liczne domy i w XVII wieku właściciele majoratu Wielowieś (Bielwiese) otrzymali tytuł hrabiów.

zob.
FRANKENBERG

LUDWIGSDORF

zob.
KOCH

LUDWIGSDORF

zob.
STEPKAU

LUEBECK
(LUEBECK von LUEBENDORF, LYBECK)

W 1637 roku (15.05.) zostali nobilitowani i wpisani w stan rycerski z predykatem „von Luebendorf" bracia Kasper i Jerzy Luebeck. Kasper był pułkownikiem cesarskiej artylerii polowej. W 1654 roku posiadali oni Grochową (Grochau) i Potworów (Riegersdorf) koło Ząbkowic Śląskich (Frankenstein).

W 1707 roku Leopold Hugo von Luebeck był generałem wojsk cesarskich.

Źródła:
Blażek, t. III, s. 166

LUEBENDORF
zob.
LUEBECK

LUEBTHAL
(LUEBTHALER, LIEBDALER)

Heraldycy wymieniają ten ród jako śląski, nie podając żadnych bliższych danych.

Źródła:
Sinapius, t. I, s. 595
Blażek, t. III, s. 96

LUECKEN

Stary meklemburski ród znany od XIII wieku. Siedzibą rodową w Meklemburgii była miejscowość Massow.

Na Śląsk przybyli na przełomie XVIII i XIX wieku. Pod koniec XIX wieku Eberhard von Luecken był landratem powiatu lublinieckiego, zaś Godfryd – deputowanym sejmiku powiatowego. Posiadali państwo Gwoździany (Gwosdzian) koło Lublińca (Lublinitz) z majątkami: Gwoździany (Gwosdzian), Stara Bzinica (Bzinitz), Dzielna (Dzielna) i Skrzydłowice (Skrzidłowitz).

Źródła:

Krane, s. 71

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 92–93

LUETTWITZ

zob.
LITTWITZ

LUKAU

zob.
LUKAVEC

LUKAVEC

(LUKAU)

Stary czeski ród rycerski znany na Śląsku od XV wieku.

W 1423 roku Andrzej Lukavec był właścicielem Hněvošic (Schreibersdorf) w księstwie raciborskim.

W połowie XV wieku Jan Hrot von Lukavec był żonaty (x 1446 r.) z Małgorzatą von Kornitz, wdową po Dietochu von Schoenwald. W 1475 roku właścicielami Hněvošic (Schreibersdorf) byli bracia Jan i Wacław Lukavec.

W 1480 roku Mikołaj Hrot von Lukau był starostą księstwa opawskiego. W 1501 roku Jan von Lukavec sprzedał Hněvošice (Schreibersdorf) Maciejowi Bystrzyckiemu von Studnitz, a w 1520 roku – również Jan (ten sam?) sprzedał majątek Hlavnice (Glomnitz) w księstwie opawskim.

Źródła:

Blażek, t. III, s. 166; t. IV, s. 148

Pilnáček, t. III, s. 766

LUMBINOWSKI

zob.

LAMBINOWSKI

LUPA

Przydomek jednej linii rodu von Fragstein z Naczęsławic (Gross Nimsdorf). Według Błażka powstał od pierwotnej, przejściowej siedziby rodu – Leipe (Lipowa?) koło Grodkowa (Grottkau). Miejscowość tę Fragsteinowie sprzedali w 1417 roku, a przydomek pojawił się dopiero w początkach XVI wieku. Bardziej prawdopodobne, że pochodzi od łacińskiej nazwy wilka – lupus.

W 1513 roku (6.06.) Wacław Lup razem z Janem von Larisch z Ligoty (Ellguth) świadczą, że dziad Mikołaja Dobischowskiego był żonaty z przedstawicielką ich rodu i jest ich krewnym. Wacław Lupa w 1523 roku (4.05.) był pełnomocnikiem Barbary, żony Piotra von Koschembar, sprzedał w jej imieniu Grudynię Wielką (Gross Grauden) koło Koźla (Cosel).

W XVI wieku występuje w dokumentach Dorota Lupina urodzona von Talkenberg z Ciecierzyna (Neudorf) koło Kluczborka (Kreuzburg).

Wiktoryn Fragstein zwany Lupa zapisał w 1560 roku wiano swojej żonie Houszce, córce Michała Czernitzkiego (Scheliha) z Rzuchowa (Rzuchow).

W 1569 roku Krzysztof Lupa i Adam von Promnitz byli sędziami ziemskimi państwa pszczyńskiego. W 1570 roku Wawrzyniec vel Lorenz i Jan Lupa Fragstein byli świadkami podpisania intercyzy małżeńskiej Apolonii Sobischowskiej z Bernardem Scipionem. Wawrzyniec w 1572 roku był właścicielem Boryni (Borin) koło Rybnika (Rybnik).

W 1572 roku znana jest Katarzyna Lupa, żona N. von Tschammer z Iskrzyczyna (Iskritschin) w księstwie cieszyńskim.

zob.

FRAGSTEIN

LWOWSKI

W księgach kościelnych parafii bytomskiej zanotowano w 1698 roku (21.07.) urodziny Anny Elżbiety, córki Adama Henryka Lwowskiego i Anny Rozyny. W 1700 roku Karol Lwowski „de Hajduki" był ojcem chrzestnym Erdmundy Katarzyny Osieckiej.

Prawdopodobnie Lwowscy pochodzili z wielkopolskiej rodziny senatorskiej herbu Nałęcz.

Źródła:

Slawik W., Der Adel Oberschlesiens in der aeltesten Kirchenbuechern von Beuthen O/S., (w:) Der Familienforscher, Mannheim Jg 3:1928, H. 7/8, s. 220, 222

LYBECK

zob.

LUEBECK

LYPA

zob.

LIPPA

LYS

Legenda rodowa łączy ten ród z Joanną d'Arc i wydarzeniami z 1429 roku.

Na Śląsk przybył z Lotaryngii w pierwszych latach XVIII wieku Izak Franciszek von Lys i w latach 1708–1724 był wykładowcą w Akademii Rycerskiej w Legnicy (Liegnitz). Miał dwóch synów i dwie córki. Synowie nie ożenili się.

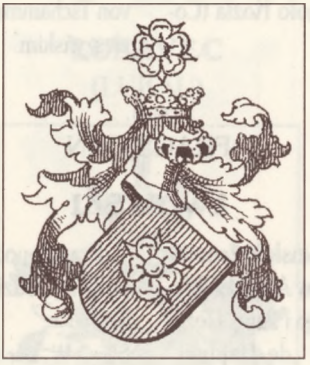
Źródła:

Błażek, t. I, s. 66

Wappensagen..., s. 100

LYSKOWSKI

(*ŁYSKOWSKI*)

Ród polskiego pochodzenia herbu Poraj odmiana, pochodzący z Pomorza. Na Górnym Śląsku znani od XVII wieku w księstwie raciborskim.

W 1653 roku (8.09.) Wacław Lyskowski, właściciel Rydułtów (Rydultau) koło Rybnika (Rybnik), występuje jako świadek sprzedaży Zebrzydowic (Seibersdorf) koło Cieszyna (Teschen). W 1669 roku właścicielem Rydułtów (Rydultau) był Jan Wacław (syn poprzedniego?).

Źródła:

Zedlitz, t. V, s. 320

Blażek, t. III, s. 141

Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VIII, Limburg 1997, s. 144

LYSY

(*ŁYSY?*)

Nazwisko to występuje w księgach ziemskich księstwa opolsko-raciborskiego.

W 1534 roku Jan Lysy był pełnomocnikiem Jadwigi – żony Michała Malikowskiego w sprzedaży przez nią mężowi swojej części Małkowic (Malkowitz) koło Koźla (Cosel). W 1538 i 1539 roku występuje on jako świadek.

Źródła:

Landbuecher Opp.-Rat., nr 265

Zemská kniha..., nr 80, 160

Ł

(z) *ŁABĘD*

zob.
LABAND

ŁAMBINOWSKI

zob.
LAMBINOWSKI

ŁAWSKI

zob.
LAWSKI

ŁĄCKI

W początkach XV wieku Jan (Johann) von Kurtzbach był właścicielem majątków w Wielkopolsce. Jego potomkowie przyjęli nazwisko „Łącki" od miejscowości Łąki koło Kościana. Pod koniec XIX wieku (1.02.1892 r.) Władysław Korzbok-Łącki otrzymał tytuł hrabiego.

Źródła:
Genealogisches Handbuch des Adels – Adelslexikon, Bd. VII, Limburg 1689, s. 115

ŁEBIŃSKI

zob.
LEBINSKI

ŁUBOWSKI

zob.
LUBOWSKI

ŁYSKOWSKI

zob.
LYSKOWSKI

ŁYSY

zob.
LYSY

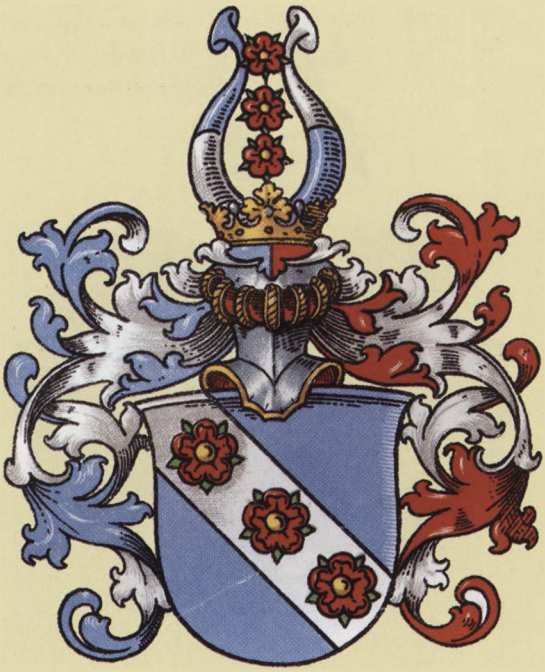
Koeckritz – herb rodowy

Koelichen – herb rycerski

Korn – herb szlachecki

Koschembar – herb szlachecki

Koschitzki – herb rodowy

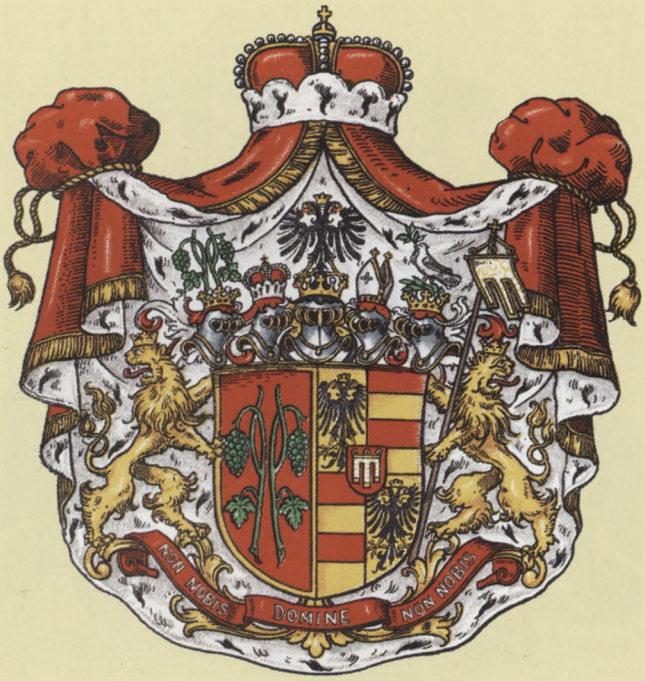
Kosspoth – herb szlachecki

Kottwitz – herb baronowski

Larisch-Moenich – herb hrabiowski

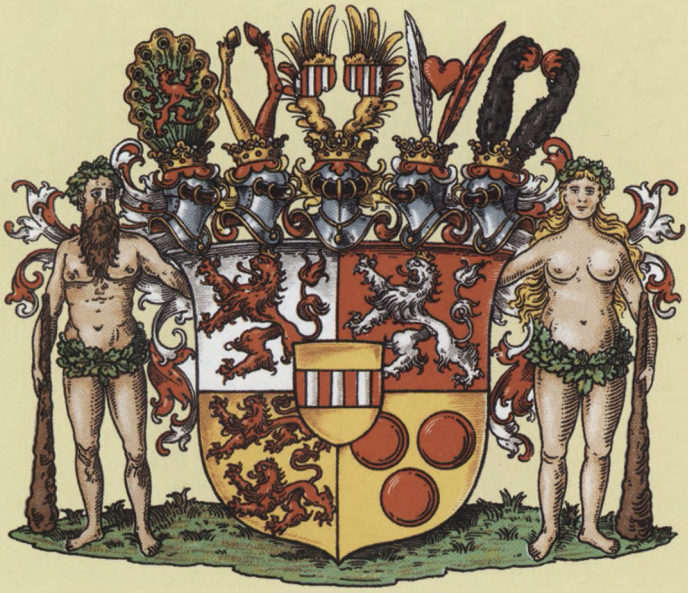
Lichnowski – herb książęcy

Lieres – herb szlachecki

Liliencron – herb baronowski

Limburg-Stirum – herb hrabiowski

Littwitz – herb baronowski

Loeben – herb rodowy

Loesch – herb szlachecki

Luck – herb szlachecki

INDEKS HERBÓW POLSKICH

Ciołek 312

Dąbrowa 64
Doliwa 48

Grabie 244

Jastrzębiec 38, 48, 64

Kalinowa 364
Kopacz 67, 344
Korczak 37
Kornic 5, 45, 47, 148, 217
Kot 65
Kotwicz 37, 74, 175
Kozieł 58, 148
Krupka 94, 145
Kur 22, 47
Kuszaba 172

Larysza-Glezyna 201
Leliwa 40, 46, 151
Leszczyc 65, 241, 367
Lis 45, 90

Łabędź 176
Łuk 56

Mięszaniec 306
Mora 330

Nałęcz 26, 214, 381
Nowina 89, 104, 248

Odrowąż 221
Ogończyk 67
Oksza 38
Ostoja 94

Pilawa 36, 263
Pobóg 231
Poraj 383
Półkozic 293
Prawdzic 23, 24

Rawicz 55, 224
Rogala 371

Samson 148
Sas 157
Saszor 295
Szreniawa 317
Szternberg 150, 151

Świerczek 72, 159

Wąż 87
Wieniawa 25
Wieruszowa 58
Wierzbno 47
Wieże 91, 93

Zerwikaptur 90
Zeta 36

INDEKS HERBÓW POLSKICH

INDEKS MIEJSCOWOŚCI

Indeks obejmuje nazwy miejscowości wymienionych w tekście (z pominięciem nazw określających ich położenie). W szeregu alfabetycznym uwzględniono nazwy polskie, niemieckie i czeskie.

Nazwy miejscowości ustalono na podstawie: Rospond S., *Słownik nazw geograficznych Polski zachodniej i północnej*, t. 1, 2. Warszawa 1951, Choroś M., Jarczak Ł., Sochacka S., *Słownik nazw miejscowych Górnego Śląska*. Opole 1997, Moša J., *Seznam obci ve Slezsku a na Ostravsku*. Opava 1974.

Adamowice (Adamowitz) 23, 92, 93
Adamowitz (Adamowice) 23, 92, 93
Adelsdorf (Zagrodno) 288, 289
Aich (Duby) 32
Akreschfronze (Wrząca Śląska) 111, 118
Albertsdorf (Olbrachcice, Albrechtice) 207
Albrechtice (Olbrachcice, Albertsdorf) 207
Albrechtice Velké (Gross Olbersdorf) 25
Allerheiligen (Wszechświęte) 275
Allodial Ellguth (Ligota Alodialna, Zpupná Lhota) 275
Alt Cosel (Stare Koźle) 245
Alt Gleiwitz (Stare Gliwice) 203
Alt Lomnitz (Stara Łomnica) 271
Alt Raudten (Stara Rudna) 289, 319, 320
Alt Rosenberg (Stare Olesno) 57, 292
Alt Schoenau (Stara Kraśnica) 246
Alt Strunz (Stary Strącz) 373
Alt Tarnowitz (Tarnowice) 203, 339, 340
Alt Wohlau (Stary Wołów) 112, 248
Altdorf (Stara Wieś) 367
Altenberg (Radzimowice) 246
Altendorf (Młynica, Mellendorf) 344
Altendorf (Stara Wieś) 93, 203
Altenhain (Stary Gaj) 306
Altgabel (Stara Jabłona) 226
Althof (Stary Dwór) 208
Althofduerr (Suchy Dwór) 101
Altkoelln (Kolnie, Coelln) 18, 93
Altmannsdorf (Starowice) 271
Altoels (Stara Oleszna) 353, 354, 358
Altwasser (Stara Rzeka) 59, 111, 112, 114, 120, 225, 226
Altwasser (Stara Woda) 157
Andersdorf (Przesieczna) 12, 78, 113, 114, 122
Armenruh (Rochów) 278
Arnoldsmuehle (Jarnołtów) 134, 143
Arnsdorf (Karnków) 43, 51, 350
Arnsdorf (Milikowice) 95
Aslau (Osła) 139, 354, 358
Attendorf (Dryżyna) 77
Auras (Uraz) 7, 9, 202, 345
Ausche (Usza) 185, 186, 187, 189
Austen (Uszczonów) 110, 116, 117, 118

Babienica (Babinitz) 98, 369
Babinitz (Babienica) 98, 369
Baden-Baden 321
Baerwalde (Niedźwiednik) 43
Bankwitz (Bąkowice) 69, 70
Bansau (Bądzów) 373
Barrotwitz (Bratowice) 88, 89
Barschdorf (Bartoszów) 198
Bartniczki (Cunzendorf) 247
Bartodzieje (Zeippern) 250, 254, 255
Bartoszów (Barschdorf) 198
Bartoszówka (Bartzdorf) 71
Bartsch (Chełm) 251
Bartuschowitz (Bartuszowice) 346
Bartuszowice (Bartuschowitz) 346
Bartzdorf (Bartoszówka) 71
Baudach (Budachów) 331
Baumgarten (Paruszowice) 292
Bautzen (Budziszyn) 237
Baworowa Dolna (Nieder Beerberg) 302
Bazylea 185
Bądzów (Bansau) 373
Bąkowice (Bankwitz) 69, 70
Bechau (Biechów) 345

Beckern (Piekary) 69
Bednary (Bittendorf) 351
Beichau (Biechów) 230
Beitkau (Bytków) 99
Belkaczow 257
Beltsch (Bełcz) 112
Bełcz (Beltsch) 112
Beneschau (Beneszów, Benešov) 61, 206, 320
Benešov (Beneszów, Beneschau) 61, 206, 320
Beneszów (Benešov, Beneschau) 61, 206, 320
Benjaminsthal (Miłoszowice) 51
Benkwitz (Bieńkowice) 18
Berlin 158
Berna (Bierna) 311
Berndorf (Borów) 12, 113, 122
Bernstadt (Bierutów) 58, 193, 195, 259, 320, 355
Bersdorf (Targoszyn) 249, 252
Bettlern (Bielany Wrocławskie) 16, 136, 137, 302, 303
Beuthen (Bytom) 68, 149, 156, 177, 245, 260, 313, 367
Bezdružice 30
Biała (Ober Bielau) 129
Biała Góra 191, 242, 376
Biała Prudnicka (Zuelz) 93, 207
Białołęka (Weissholz) 75, 76, 81, 82, 186
Biechów (Bechau) 345
Biechów (Beichau) 230
Bielany (Flaemmischdorf) 130, 131
Bielany Wrocławskie (Bettlern) 16, 136, 137, 302, 303
Bielawa (Peilau) 235
Bielewicko (Bielowitzko) 207
Bielowitzko (Bielewicko) 207
Bielwiese (Wielowieś) 112, 119, 120, 378
Bienice (Bienitz) 306
Bienitz (Bienice) 306
Bieńkowice (Benkwitz) 18
Bierau (Bierów) 207
Bierawa (Birawa) 23
Bierna (Berna) 311
Bierów (Bierau) 207
Bierutów (Bernstadt) 58, 193, 195, 259, 320, 355
Bieskau (Biesków) 301
Biesków (Bieskau) 301
Biestrzykowice (Eckersdorf) 70, 266
Bílá Voda (Weiswasser) 271
Bílina 323, 324, 326, 327
Bilkau (Bitków, Bílkov) 362
Bílkov (Bitków, Bilkau) 362
Bílovec (Wagstadt) 25, 106, 107, 108
Bingerau (Węgrów) 50, 151, 160
Birawa (Bierawa) 23
Birkendorf (Brzeżany) 110, 111, 116, 118
Bischdorf (Biskupice) 47, 56, 204, 215
Bischkowitz (Biskupice) 320
Bischoffswaldau (Biskupów) 247
Bischowitz (Biskupice) 259
Biskupice (Bischdorf) 47, 56, 204, 215
Biskupice (Bischkowitz) 320
Biskupice (Bischowitz) 259
Biskupice (Piszkowice, Pischkowitz) 337, 338
Biskupów (Bischoffswaldau) 247
Bitków (Bilkov, Bilkau) 362
Bittendorf (Bednary) 351
Bittkow (Bytków) 363
Bladen (Włodzienin) 106
Blaschewitz (Błażejowice Dolne) 165
Blatná 337
Blazeowitz (Błażejowice) 92, 221, 222, 223
Bledzów (Gruenhuebel) 302
Blumenau (Świniary, Schweinern) 93, 229
Blumberg (Miścice) 331
Blumenau (Kwietnik) 336
Blumenthal (Kwiatków) 235
Bluschau (Bluszczów) 208
Bluszczów (Bluschau) 208
Błażejowice (Blazeowitz) 92, 221, 222, 223
Błażejowice Dolne (Blaschewitz) 165
Błotnica (Plottnitz) 50, 191, 296
Bobelwitz (Boboluszki, Bobolusk, Boblowitz) 61
Bobersberg (Bobrowiec) 182, 345, 347
Boblowitz (Boboluszki, Bobolusk, Bobelwitz) 61
Bobolusk (Boboluszki, Bobelwitz, Boblowitz) 61
Boboluszki (Bobolusk, Bobelwitz, Boblowitz) 61
Bobrek (Bobrek) 28, 266, 293
Bobrowiec (Bobersberg) 182, 345, 347
Bodzanowice (Botzanowitz) 24, 38, 214, 366
Boegendorf (Witoszów) 157, 350
Bogenau (Bogunów) 96, 235
Bogschuetz (Boguszyce) 51, 178, 199, 307
Boguchwałów (Hohndorf) 23
Bogucice (Bogutschuetz) 90
Bogumin (Bohumin, Oderberg) 40
Bogunów (Bogenau) 96, 235
Boguslawitz (Bogusławice) 20, 21, 151, 376
Bogusławice (Boguslawitz) 20, 21, 151, 376
Bogusławice (Buselwitz) 143
Boguszyce (Bogschuetz) 51, 178, 199, 307
Bogutschuetz (Bogucice) 90
Bohrau (Borów) 69, 72, 173, 193, 345, 347
Bohumin (Bogumin, Oderberg) 40

Bohuslavice (Buslawitz) 175
Boischow (Bojszowy) 313
Bojadła (Boyadel) 75, 76, 79, 80
Bojków (Schoenwald) 148
Bojszowy (Boischow) 313
Bolatice (Bolatitz) 318
Bolatitz (Bolatice) 318
Boleslau (Bolesław) 264, 313
Bolesław (Boleslau) 264, 313
Boleścin (Polletschine) 225, 226
Bolkowice (Polkau) 247
Bolkowice Górne (Ober Polkau) 198
Bolonia 109, 141
Borek Strzeliński (Grossburg) 78
Borin (Borynia) 68, 149, 381
Borislawitz (Borzysławice) 92
Borke (Borki) 76, 82
Borki (Borke) 76, 82
Borki Wielkie (Gross Borek) 57
Borkowice (Burgwitz) 225
Borohradki 32
Boronow (Boronów) 71, 366
Boronów (Boronow) 71, 366
Borotín 162
Borowina (Hartau) 75, 76, 81
Borowo (Burau) 63
Borów (Berndorf) 12, 113, 122
Borów (Bohrau) 69, 72, 173, 193, 345, 347
Borów (Krumpach) 60, 250, 254, 319, 321
Borów Wielki (Grossenborau) 110, 116, 118
Borszyn Mały (Kaltebortschen) 249, 252
Borszyn Wielki (Heinzeborschen) 111, 119
Borucin (Borutin) 208, 264, 268
Borutin (Borucin) 208, 264, 268
Borynia (Borin) 68, 149, 381
Borzysławice (Borislawitz) 92
Boskovice 139
Bothendorf (Pęciszów) 131
Botzanowitz (Bodzanowice) 24, 38, 214, 366
Boyadel (Bojadła) 75, 76, 79, 80
Bożeń (Buschen) 331
Braettersdorf (Bratříkovice) 150
Branice (Branitz) 172, 208, 289, 291, 356
Branitz (Branice) 172, 208, 289, 291, 356
Bransdorf (Brantice) 42, 152
Brantice (Bransdorf) 42, 152)
Bratowice (Barrotwitz) 88, 89
Bratříkovice (Braettersdorf) 150
Breda 62
Brennik (Prinsnig) 185, 186, 187, 188, 189
Breslau (Wrocław) 11, 15, 19, 20, 26, 28, 33, 34, 35, 36, 44, 51, 71, 75, 77, 84, 88, 101, 103, 105, 109, 115, 129, 130, 131, 135, 136, 137, 138, 151, 156, 170, 183, 184, 197, 199, 204, 224, 228, 229, 232, 235, 237, 259, 277, 296, 299, 301, 309, 320, 321, 328, 336, 342, 344, 349, 351
Bresnitz (Brzeźnica) 148, 208, 265
Brieg (Brzeg) 7, 28, 96, 158, 183, 191, 224, 258, 293
Brieg bei Glogau (Brzeg Głogowski) 186, 189, 353, 354, 356, 358
Briese (Brzezinka) 62, 63, 69, 73
Brno 55
Brochocin (Brockuth) 345, 347
Brochocin (Brokotschine) 259
Brockuth (Brochocin) 345, 347
Brodelwitz (Brodów) 247, 373
Brodów (Brodelwitz) 247, 373
Brokotschine (Brochocin) 259
Broniszów (Brunzelwaldau) 75, 76, 81
Broschuetz (Brożec) 368
Broslawitz (Zbrosławice) 98, 203
Brożec (Broschuetz) 368
Bruntál (Freudenthal) 264
Brunzelwaldau (Broniszów) 75, 76, 81
Bruschewitz (Pruszowice) 348
Brzeg (Brieg) 7, 28, 96, 158, 183, 191, 224, 258, 293
Brzeg Głogowski (Brieg bei Glogau) 186, 189, 353, 354, 356, 358
Brzezina (Gross Bresa) 100
Brzezinka (Briese) 62, 63, 69, 73
Brzezinka (Brzezinka) 94, 149
Brzezinka Średzka (Klein Bresa) 100
Brzeźnica (Bresnitz) 148, 208, 265
Brzeźno (Gross Bresen) 317
Brzeżany (Birkendorf) 110, 111, 116, 118
Brzinitzka (Brzyniczka) 57
Brzyniczka (Brzinitzka) 57
Buchelsdorf (Bukowa Śląska) 69, 73
Buchelsdorf (Niemysłowice) 346
Buchlovice 274
Bučovice 141, 280
Budachów (Baudach) 331
Budzicz (Puditsch) 58, 59
Budziszyn (Bautzen) 237
Budzow (Budzów) 147
Budzów (Budzow) 147
Bukowa Śląska (Buchelsdorf) 69, 73
Bukowiec (Pathendorf) 7, 8, 9, 10
Bukowina (Bukowine) 137, 138
Bukowina (Krischa) 331

Bukowine (Bukowina) 137, 138
Burau (Borowo) 63
Burgwitz (Borkowice) 225
Buschen (Bożeń) 331
Buselwitz (Bogusławice) 143
Buslawitz (Bohuslavice) 175
Bybło 45
Byczyna (Pitschen) 96, 222
Bydžov 161, 162
Bystre (Ludwigsdorf) 378
Bystrzyca (Weistritz) 20
Bytków (Beitkau) 99
Bytków (Bittkow) 363
Bytom (Beuthen) 68, 149, 177, 245, 260, 313, 367
Bzenec 141
Bzenici 57
Bzie (Bzie) 216
Bzie (Goldmannsdorf) 236
Bzinica (Bzinitz) 380
Bzinica Stara (Bzinitz) 49
Bzinitz (Bzinica Stara) 49
Bzinitz (Bzinica) 380

Camin (Kamień) 22
Cammerau (Komorów) 157
Castelcorn 270, 271
Centawa (Centawa) 159, 207, 212, 221
Cesarzowice (Zieserwitz) 186, 188
Chałupki (Neuhaus) 146
Charlottenfeld (Oska Piła) 51
Chechlau (Chechło) 227
Chechło (Chechlau) 227
Chełm 56
Chełm (Chełm) 148
Chełm (Bartsch) 251
Chełm (Chełm) 148
Chełm (Hulm) 51, 53
Chełmek (Koelmchen) 76, 80
Chlebowice (Chlebovice, Chlebowitz) 206, 210
Chlebovice (Chlebowice, Chlebowitz) 206, 210
Chlebowitz (Chlebowice, Chlebovice) 206, 210
Chlumeř 323
Chmielów (Schmellwitz) 186, 187
Chobienie (Koeben) 76, 77, 78, 79, 82, 84, 85, 112, 113, 119, 120, 122, 247, 355, 360
Chocianówek (Klein Kotzen) 78
Chociebuż (Chośebuz, Cottbus) 174
Chocim (Kotzem) 5
Chojnów (Haynau) 95, 199, 289, 344
Chorągwica (Korangelwiltz) 78
Chorula (Chorulla) 202, 204, 205
Chorulla (Chorula) 202, 204, 205
Chośebuz (Chociebuż, Cottbus) 174
Chotębuz (Kocobędz, Kotzobendz) 275
Chramost 99
Chromiec (Ludwigsdorf) 279
Chropaczow (Chropaczów) 127, 260
Chropaczów (Chropaczow) 127, 260
Chrost (Chrósty) 265, 267
Chrósty (Chrost) 265, 267
Chrzanów (Zaumgarten) 232, 233, 299
Chrzelice (Schelitz) 104, 206, 207, 209
Chuchelná (Kuchelna) 263, 264, 265, 267, 268
Chudow (Chudów) 57
Chudów (Chudow) 57
Chwalimierz (Frankenthal) 100
Ciasna (Cziasnau) 57
Ciecierzyn (Neudorf) 92, 166, 381
Ciemnice (Thiemendorf) 182
Cieniawa (Langenau) 78
Cienin (Langenau) 238
Ciepłowody (Tepliwoda) 115, 126
Cierlicko (Těrlicko, Terlitzko) 207
Cierpice (Tuerpitz) 51
Cieszkowice (Tscheschkowitz) 194, 196
Cieszków (Freyhan) 299
Cieszowa (Czieschowa) 57
Cieszyn (Teschen) 133, 235
Cieśle (Zessel) 59
Ciężkowice (Czienskowitz) 225
Ciochowice (Ciochowitz) 225
Ciochowitz (Ciochowice) 225
Cisek (Czissek) 208
Coelln (Kolnie, Altkoeln) 18, 93
Collmen 332
Columbach 230
Cosel (Koźle) 30, 68, 227, 353
Coseritz 60
Cottbus (Chociebuż, Chośebuz) 174
Crossen a. d. Oder (Krosno Odrzańskie) 331, 332, 333
Cunzendorf (Bartniczki) 247
Cwiklitz (Ćwiklice) 93, 203
Czarkowice 99
Czarnowanz (Czarnowąsy) 42, 68
Czarnowąsy (Czarnowanz) 42, 68
Czarny Las (Schwarzenfeldt) 96
Czartkowice (Knobelsdorf) 362
Czartowice (Czartowitz) 223
Czartowitz (Czartowice) 223
Czechowice (Czechowitz) 64, 318, 377

Czechowice (Schechowitz) 71, 225
Czechowitz (Czechowice) 64, 318, 377
Czeladź (Tschilesen) 249
Czermna (Tscherbeney) 244
Czerna (Tschirne) 306
Czerna Mała (Klein Tschirna) 76, 186
Czernica (Czernitz) 178
Czernica (Langenau) 246, 247
Czernica (Tschirne) 226
Czerniec (Schwarzau) 110, 111, 117, 118
Czernikowice (Gross Tschirdsdorf) 289, 290, 291
Czernina (Tschirnau) 78, 194, 196
Czernitz (Czernica) 178
Czerńczyce (Tschirnitz) 239, 250, 253, 255, 256
Czerwieńsk (Rothenburg) 173
Czerwony Kościół (Rothkirch) 224
Cziasnau (Ciasna) 57
Czienskowitz (Ciężkowice) 225
Czieschowa (Cieszowa) 57
Czissek (Cisek) 208

Čertova Lhota (Teufelsdorf) 318

Ćwiklice (Cwiklitz) 93, 203

Dahsau (Daszów) 224
Dalkau (Dalków) 186
Dalków (Dalkau) 186
Damadrau (Domoradovice) 145, 274
Dambritsch (Dębice) 57, 151
Dambrowka (Dąbrówka Górna) 17
Dammer (Dąbrowa) 69, 70, 73, 75, 79, 83, 354, 355, 359
Damnig (Damniki) 51
Damniki (Damnig) 51
Daniec (Danietz) 204
Danietz (Daniec) 204
Danietz (Mokrodaniec, Mokrodanietz) 273
Dankowice (Dankwitz) 151
Dankowice (Denkwitz) 75, 79, 80, 110, 116, 117, 118
Dankwitz (Dankowice) 151
Danzig (Gdańsk) 88, 89, 129, 307
Dańkowice 140
Daszów (Dahsau) 224
Dąbie (Grueneiche) 137, 138
Dąbrowa (Dammer) 69, 70, 73, 75, 79, 83, 354, 355, 359
Dąbrowa Środkowa (Mittel Dammer) 320
Dąbrówka (Dombrowka) 23, 368
Dąbrówka Górna (Dambrowka) 17
Deichłau (Dziesław) 194
Dembowetz (Dębowiec, Dubovec) 64
Denkwitz (Dankowice) 75, 79, 80, 110, 116, 117, 118
Deschowitz (Zdzieszowice) 92
Deutsch Jaegel (Jagielno) 88
Deutsch Krawarn (Kravaře) 59, 106, 107, 108, 206
Deutsch Lauden (Ludów Śląski) 88
Deutsch Muellmen (Wierzch) 223
Deutsch Wuerbitz (Wierzbica Dolna) 49
Deutschleuten (Niemiecka Lutynia, Německá Lutyně) 318
Dębice (Dambritsch) 57, 151
Dębiec 374
Dębieńsko Wielkie (Gross Dubensko) 203
Dębnica (Teubnitz) 99
Dębowiec (Dubovec, Dembowetz) 64
Dębowiec Dolny (Nieder Baumgarten) 204
Dębowiec Górny (Ober Baumgarten) 204
Dieban (Dziewin) 7, 9, 110, 320
Dirschel (Drslav, Dzierżysław) 23, 148
Distelwitz (Dziesławice) 245
Dittersdorf (Dytmarów) 5
Dívčí Hrad (Maidelberg) 32
Długie (Langheinersdorf) 79
Dobergast (Dobrogoszcz) 167, 168, 294
Dobersdorf (Dobieszowice) 98
Dobieszowice (Dobersdorf) 98
Dobieszów (Dobischau) 355
Dobischau (Dobieszów) 355
Doboszowice (Hertwigswalde) 271
Dobrá Zemice (Guttenland) 71, 207, 211
Dobrá Voda (Gutwasser) 97
Dobrischau (Dobroszów Oleśnicki) 62
Dobrischau (Dobroszów) 115, 126, 193, 195
Dobrodzień (Guttentag) 6, 93, 170, 220
Dobrogoszcz (Dobergast) 167, 168, 294
Dobromierz (Hohenfriedeberg) 68, 69, 70, 71
Dobroszów (Dobrischau) 115, 126, 193, 195
Dobroszów Oleśnicki (Dobrischau) 62
Dobrowoda 45
Dobrzyń (Doebern) 185
Doebern (Dobrzyń) 185
Dollna (Dolna) 56, 227
Dolna (Dollna) 56, 227
Dolní Suchá (Sucha Dolna, Nieder Suchau) 368
Doły (Doły) 265
Doły (Doły) 265
Domanice (Domanze) 129
Domanowice (Domanowitz) 203
Domanowitz (Domanowice) 203
Domanze (Domanice) 129
Domasławice (Domslau) 103
Dombrowka (Dąbrówka) 23, 368

Domecko (Dometzko) 148, 223
Dometzko (Domecko) 148, 223
Domoradovice (Damadrau) 145, 274
Domsdorf (Tomkowice) 207, 211
Domslau (Domasławice) 103
Drahonitz 273
Dralin (Dralin) 68
Drehnow (Drzeniów) 331
Dremling (Drzemlikowice) 16
Driebitz (Drzewiec) 79
Drogelwitz (Droglowice) 165, 353, 357
Droglowice (Drogelwitz) 165, 353, 357
Drogosław (Kunzendorf) 271
Drołtowice (Rudelsdorf) 44
Droschkau (Droszków) 75, 79
Droszków (Droschkau) 75, 79
Drslav (Dzierżysław, Dirschel) 23, 148
Drwałowice (Wallwitz) 319, 321
Dryżyna (Attendorf) 77
Drzemlikowice (Dremling) 16
Drzeniów (Drehnow) 331
Drzewiec (Driebitz) 79
Dubovec (Dębowiec, Dembowetz) 64
Duby (Aich) 32
Duisburg 301
Duszniki (Reinerz) 132
Dytmarów (Dittersdorf) 5
Działosz (Ottendorf) 373
Dzielau (Dzielawy) 161, 162, 295
Dzielawy (Dzielau) 161, 162, 295
Dzielna (Dzielna) 56, 380
Dzierżoniów (Reichenbach) 349
Dzierżysław (Drslav, Dirschel) 23, 148
Dziesław (Deichlau) 194
Dziesławice (Distelwitz) 245
Dziesławice Dolne (Nieder Distelwitz) 70
Dziewin (Dieban) 7, 9, 110, 320
Dzięgielów (Dzingelau) 318
Dzingelau (Dzięgielów) 318
Dziwiszów (Ober Berbisdorf) 246, 247

Ebelsberg 208
Ebersbach 365
Eckersdorf (Biestrzykowice) 70, 266
Elbing (Elbląg) 88
Elbląg (Elbing) 88
Ellgot (Ligotka) 261
Ellguth (Ligota) 23, 50, 63, 74, 141, 178, 202, 205, 206, 208, 209, 210, 227, 288, 289, 290, 295, 355, 370
Ellguth (Ligota, Lhota) 205
Ellguth-Distelwitz (Ligota Dziesławska) 70
Elsnig (Olszynka) 167, 168
Endersdorf (Ondřejovice) 161, 242
Erfurt 236
Ernsdorf (Jaworze) 264
Eulendorf (Gostkowice) 296, 297

Falkenberg (Niemodlin) 30, 346
Falkenhein (Jastrzębce) 336
Falków 245
Fauljoppe (Gorzelin) 27, 110, 112, 116, 117, 118, 119, 120
Festenberg (Twardogóra) 7, 8, 9, 115, 126
Flachenseiffen (Płoszczyzna) 246
Flaemischdorf (Bielany) 130, 131
Foersthen (Laski) 99
Frankenstein (Ząbkowice Śląskie) 64, 161
Frankenthal (Chwalimierz) 100
Frankfurt a. d. Oder (Frankfurt nad Odrą) 51, 75, 155, 156, 166, 259
Frankfurt a. Main (Frankfurt nad Menem) 265, 335
Frankfurt nad Menem (Frankfurt a. Main) 265, 335
Frankfurt nad Odrą (Frankfurt a. d. Oder) 51, 75, 155, 156, 166, 259
Fraustadt (Wschowa) 18, 230, 355
Freiburg (Świebodzice) 100
Freistadt (Fryštat, Frysztat) 100, 104, 190, 341
Freiwaldau (Frývaldov) 138
Freudenthal (Bruntál) 264
Freyhan (Cieszków) 299
Freystadt 184
Freystadt (Kożuchów) 341
Friedeck (Frydek, Frýdek) 30, 176
Friedland 7, 9
Frohnau (Wronów) 69
Frydek (Frýdek, Friedeck) 30, 176
Frýdek (Frydek, Friedeck) 30, 176
Fryštat (Frysztat, Freistadt) 100, 104, 190, 341
Frysztat (Fryštat, Freistadt) 100, 104, 190, 341
Frývaldov (Freiwaldau) 138
Fuerstenau (Książ Śląski) 319, 321
Fuerstenberg (Książ) 309
Fuerstenstein (Książ) 296

Gabersdorf (Wojborz) 271
Gaebersdoef (Udanin) 99
Gaffron (Gawrony) 355, 359
Gaiki (Hainbach) 353
Gallenau (Goleniów Śląski) 30
Gallowitz (Galowice) 70, 136, 292

Galowice (Gallowitz) 70, 136, 292
Gałówka (Klein Gohlau) 135
Gansahr (Gąsior) 227
Garsebach 169
Gaschowitz (Gaszowice) 207, 211, 215
Gassendorf (Goślinów) 111, 118, 247
Gaszowice (Gaschowitz) 207, 211, 215
Gaszowiec (Hachovec) 26
Gaszów (Gehnsdorf) 41
Gaworzyce (Karitsch, Quaritz) 114, 122, 124
Gawrony (Gaffron) 355, 359
Gawrony Małe (Klein Gaffron) 99
Gawrony Wielkie (Gross Gaffron) 99
Gąsior (Gansahr) 227
Gdańsk (Danzig) 88, 89, 129, 307
Gehnsdorf (Gaszów) 41
Geiersberg (Sępów) 344
Gellendorf (Skokowa) 194, 231, 320, 322
Gerlasheim 332
Gesess (Ujeździec) 345, 347
Getynga 265
Giebułtów 90
Gierałcice (Jeroltschuetz) 50, 52
Gierałcice Górne (Hohen Giersdorf) 161
Giersdorf (Podgórzyn) 278, 279
Giessmannsdorf (Gościszowice) 319, 321, 372, 374
Giessmannsdorf (Gościszów) 12, 224, 335
Gilów (Girlachsdorf) 16, 246
Gilschwitz (Kylešovice) 106, 175
Girlachsdorf (Gilów) 16, 246
Glaesen (Klisino) 68, 201, 202
Glaesersdorf (Szklary) 250
Glambach (Głęboka) 30, 50
Glatz (Kłodzko) 105
Glausche (Gluszyna) 245
Glausnitz (Głębocko) 278, 279
Glemkau (Hlinka) 206, 210
Globitschen (Głobice) 78, 319, 321
Glogau (Głogów) 15, 35, 76, 77, 83, 111, 151, 155, 192, 197, 251, 256, 273, 288, 331, 370
Glogsen (Głogusz) 331
Glomnitz (Hlavnice) 381
Glowtschuetz (Główczyce) 148
Głębocko (Glausnitz) 278, 279
Głęboka (Glambach) 30, 50
Głobice (Globitschen) 78, 319, 321
Głogów (Glogau) 15, 35, 76, 77, 83, 111, 151, 155, 192, 197, 251, 256, 273, 288, 331, 370
Głogówek (Oberglogau) 46, 49, 104, 193, 299
Głogusz (Glogsen) 331
Główczyce (Glowtschuetz) 148
Głubczyce (Leobschuetz) 202
Głuszyna (Glausche) 245
Gnadenfeld (Pawłowiczki, Pawlowitzke) 28
Gniewomierzyce (Oyas) 296
Goczałków (Gutschdorf) 356
Goczałków (Gutschen) 157
Goczałków Górny (Kohlhoehe) 320
Godow (Godów) 261
Godów (Godow) 261
Goduszyn (Gotschdorf) 320
Godzieszów (Guentherwitz) 51
Goellschau (Goliszów) 129, 186, 251, 289, 290
Goerlitz (Zgorzelec) 103, 190
Goerlitz (Zgorzelisko) 49
Gogołowa Dolna (Nieder Gogolau) 313
Gogołowice (Gugelwitz) 372, 374, 375
Gohle (Gola) 49
Gola (Gohle) 49
Gola (Guhlau) 59
Golczowice (Golschwitz) 304
Goldberg (Złotoryja) 169, 190
Goldmannsdorf (Bzie) 236
Goleniów Śląski (Gallenau) 30
Golgowitz 251
Goliszów (Goellschau) 129, 186, 251, 289, 290
Goliszów Górny (Ober Goellschau) 289, 291
Golkowitz (Gołkowice) 292
Gollawitz (Goławiec) 367
Gollschau (Gołostowice) 296
Golowice (Golschwitz) 320
Golschwitz (Golczowice) 304
Golschwitz (Golowice) 320
Goltzen (Kolesin) 76
Gołaczów (Ueberschar) 289, 290, 291
Goławiec (Gollawitz) 367
Gołkowice (Golkowitz) 292
Gołostowice (Gollschau) 296
Gorkowice (Gorkwitz) 89
Gorkwitz (Gorkowice) 89
Gorow (Górów) 364
Gorschen (Górczyn) 75, 77, 79, 83, 84, 86
Gorzelin (Faulioppe) 27, 110, 112, 116, 117, 118, 119, 120
Gorzesław (Korschlitz) 330
Gorzów Śląski (Landsberg) 182, 183
Gorzyce (Gross Gorschuetz) 148
Gorzyczki (Klein Gorschuetz) 148, 318
Goschuetz (Goszcz) 7, 194
Goslawitz (Gosławice) 148, 363

Gosławice (Goslawitz) 148, 363
Gossendorf (Gozdawa) 372
Gostkowice (Eulendorf) 296, 297
Gostomia (Simsdorf) 71, 136, 180, 203, 222, 363, 370
Goszcz (Goschuetz) 7, 194
Goszowice (Kuschdorf) 161
Gościszowice (Giessmannsdorf) 319, 321, 372, 374
Gościszów (Giessmannsdorf) 12, 224, 335
Goślinów (Gassendorf) 111, 118, 247
Gotschdorf (Goduszyn) 320
Gozdawa (Gossendorf) 372
Góra Śląska (Guhrau) 74, 110, 111, 116, 250, 254, 288, 355, 371, 374, 375
Górczyn (Gorschen) 75, 77, 79, 83, 84, 86
Górek (Górki) 229
Górka (Gurkau) 197
Górki (Górek) 229
Górny Żuków (Horní Žukov, Ober Zukau) 133
Górowo (Konradswaldau) 59
Górów (Gorow) 364
Górzno 359
Górzno (Gurschen) 355
Górzyn (Guhren) 79, 115
Graben (Grabowno) 114, 123, 355
Grabig (Grabik) 76
Grabik (Grabig) 76
Grabina (Grabine) 206, 209, 210
Grabine (Grabina) 206, 209, 210
Grabow (Grabów) 57
Grabowka (Grabówka) 264, 268
Grabowno (Graben) 114, 123, 355
Grabów (Grabow) 57
Grabówka (Grabowka) 264, 268
Grabszyce 25
Graetz (Hradec) 264, 265, 268
Grambschuetz (Gręboszów) 70
Gramschuetz (Grębocice) 353, 357
Granice (Schmachtenhagen) 331
Grauden (Grudynia) 202
Gregorsowitz (Grzegorzowice) 229, 368
Greibnig (Grzybiany) 185, 187
Greisau (Gryżów) 151
Grębocice (Grammschuetz) 353, 357
Gręboszów (Grambschuetz) 70
Gręboszyce (Krompusch) 62, 193, 195
Grochau (Grochowa) 379
Grochowa (Grochau) 379
Grochowice (Grochwitz) 113, 121
Grochwitz (Grochowice) 113, 121
Grodisko (Grodzisko) 23
Groditz (Grodziec) 42, 205, 207
Grodziec 38
Grodziec (Groditz) 42, 205, 207
Grodziec Dolny (Groeditz) 181
Grodzisko (Grodisko) 23
Groeditz (Grodziec Dolny) 181
Groschowitz (Groszowice) 199
Grosnig (Leśniki) 111, 118
Gross Ausker (Uskorz Wielki) 105, 242, 243
Gross Borek (Borki Wielkie) 57
Gross Bresa (Brzezina) 100
Gross Bresen (Brzeźno) 317
Gross Dubensko (Dębieńsko Wielkie) 203
Gross Ellguth (Ligota Wielka) 59, 265, 267
Gross Gaffron (Gawrony Wielkie) 99
Gross Gorschuetz (Gorzyce) 148
Gross Grauden (Grudynia Wielka) 48, 381
Gross Jaenowitz (Janowice Duże) 289, 290, 291
Gross Kloden (Kłoda Wielka) 111, 373
Gross Kottorz (Kotórz Wielki) 17, 339
Gross Krutschen (Krościna Wielka) 59
Gross Kuntschitz (Kończyce Wielkie, Kuncice) 264, 267
Gross Kunzendorf (Kunětice Velké) 259
Gross Kunzendorf (Sławniowice) 161
Gross Lagiewnik (Łagiewniki Wielkie) 57
Gross Leipe (Lipa Wielka) 317
Gross Mahlendorf (Malerzowice Wielkie) 346
Gross Mohnau (Maniów Wielki) 157
Gross Nimsdorf (Naczęsławice) 57, 92, 136, 202, 203, 223, 264, 364, 381
Gross Olbersdorf (Albrechtice Velké) 25
Gross Osten (Osetno Wielkie) 355, 359
Gross Paniow (Paniowy) 165
Gross Peterwitz (Piotrkowice) 245
Gross Peterwitz (Piotrowice) 136, 300
Gross Rosmierz (Rozmierz) 180
Gross Saegewitz (Solna) 70, 136, 137, 138
Gross Schottgau (Sadków) 51
Gross Schwein (Wólka Duża) 373
Gross Silber (Sulibórz) 350
Gross Stein (Kamień Śląski) 204, 205
Gross Strehlitz (Strzelce Opolskie) 99
Gross Strenz (Trzcinica Wielka) 62, 114, 193, 194, 195
Gross Suerding (Żerniki Wielkie) 96
Gross Tschirdsdorf (Czernikowice) 289, 290, 291
Gross Tschunkawe (Wziąchowo Wielkie) 65
Gross Wandris (Wądroże Wielkie) 185, 187, 193, 194, 196
Gross Wiersewitz (Wierzowice Wielkie) 249, 250, 251, 253, 255, 256, 257
Gross Wilkau (Wilków Wielki) 51

Gross Wilkawe (Wilkowa Wielka) 59
Gross Wilkowitz (Wilkowice) 23, 57, 93
Grossburg (Borek Strzeliński) 78
Grosse (Hrozowa) 337
Grossenborau (Borów Wielki) 110, 116, 118
Groszowice (Groschowitz) 199
Grotów 6
Grottky (Gródek) 226
Gródek (Grottky) 226
Grudynia (Grauden) 202
Grudynia Mała (Klein Grauden) 48, 202, 206, 210
Grudynia Wielka (Gross Grauden) 48, 381
Grueneiche (Dąbie) 137, 138
Gruenhuebel (Bledzów) 302
Grunau (Siestrzechowice) 161
Grunwald 7, 74, 128, 185, 193, 214, 365
Gryżów (Greisau) 151
Gryżyce (Krischuetz) 241, 320
Grzegorzowice (Gregorsowitz) 229, 368
Grzendzin (Grzędzin) 262, 295
Grzędzin (Grzendzin) 262, 295
Grzybiany (Greibnig) 185, 187
Grzymalin (Langenwaldau) 372, 374
Guckerwitz (Kokorzyce) 159, 160
Guentherwitz (Godzieszów) 51
Gugelwitz (Gogołowice) 372, 374, 375
Guhlau (Gola) 59
Guhrau (Góra Śląska) 74, 110, 111, 116, 250, 254, 288, 355, 371, 374, 375
Guhren (Górzyn) 79, 115
Gurkau (Górka) 197
Gurschen (Górzno) 355
Gusitz (Guzice) 113, 114, 122, 123, 124, 360
Gutschdorf (Goczałków) 356
Gutschen (Goczałków) 157
Guttenland (Dobrá Zemice) 71, 207, 211, 346
Guttentag (Dobrodzień) 6, 93, 170, 220
Gutwasser (Dobrá Voda) 97
Guzice (Gusitz) 113, 114, 122, 123, 124, 360
Gwosdzian (Gwoździany) 380
Gwoździany (Gwosdzian) 380

Hachovec (Gaszowiec) 26
Haidaenichen (Racławice Wielkie) 16
Hainbach (Gaiki) 353
Halbau (Iłowa) 62, 63
Halle 288
Haltauf (Nawojowice) 296, 297
Haltauf (Stanica) 20, 21, 247, 296
Harbultowitz (Harbultowice) 57
Harbultowice (Harbultowitz) 57
Hartau (Borowina) 75, 76, 81
Hartau (Kozików) 100
Hasištejn (Hassenstein) 323
Haslach (Hażlach) 218
Hassenstein (Hasištejn) 323
Haugsdorf (Iłowiec) 194, 196
Haynau (Chojnów) 95, 199, 289, 344
Hażlach (Haslach) 218
Heidau (Międzyrzecze) 99
Heidelberg 310
Heidewilxen (Wilczyn) 193, 195
Heinersdorf (Jędrzychów) 77, 83
Heintzebortschen (Borszyn Wielki) 111, 119
Heinzendorf (Skrzynka) 271
Heinzendorf (Witoszyce) 110, 111, 117, 118
Hennersdorf (Woskowice Górne) 70
Henrichau (Henryków) 64
Henryków (Henrichau) 64
Henryków (Sprottischdorf) 319
Herbsdorf (Rostów) 30
Hermsdorf (Jerzmanowa) 115, 125, 353, 354, 356, 358
Hermstadt (Wąsosza) 372
Hertwigswalde (Doboszowice) 271
Herzogswaldau (Milików) 335
Herzogswalde (Wierzbnik) 178, 202, 266
Herzogswalde (Żdanów) 202
Himmelwitz (Jemielnica) 56
Hinderey 114
Hlavnice (Glomnitz) 381
Hlinka (Glemkau) 206, 210
Hlučín (Hulczyn, Hultschin) 91, 325
Hluk 162
Hněvošice (Schreibersdorf) 50, 175, 381
Hochkirch (Wysoki Kościół) 19, 259
Hodonín 314
Hoenigern (Miodary) 62, 69, 348
Hohen Giersdorf (Gierałcice Górne) 161
Hohenfriedeberg (Dobromierz) 68, 69, 70, 71
Hohenliebenthal (Lubiechów) 289
Hohlstein (Skała) 41, 246
Hohndorf (Boguchwałów) 23
Horní Žukov (Górny Żuków, Ober Zukau) 133
Hoschialkowitz (Hoštálkovice) 56
Hoschuetz (Hoštice) 106, 107
Hoštálkovice (Hoschialkowitz) 56
Hoštice (Hoschuetz) 106, 107
Hotěnice 243
Hotzenplotz (Osoblaha) 239
Hoyerswerda 99

Hradec (Graetz) 264, 265, 268
Hradec Králové 55
Hranice 59, 141, 162
Hronovice 313
Hrozowa (Grosse) 337
Hrziste 207
Huenern (Psary) 101, 102, 227, 296
Hukvald 104
Hulczyn (Hlučín, Hultschin) 91, 325
Hulm (Chełm) 51, 53
Hultschin (Hulczyn, Hlučín) 91, 325

Ibsdorf (Iwno) 20, 353, 354, 357
Idzików (Kieslingswalde) 144
Iłowa (Halbau) 62, 63
Iłowiec (Haugsdorf) 194, 196
Imbramowice Górne (Ober Ingramsdorf) 51, 53
Ingelsheim 192
Ingolstadt 351
Itschin (Jičín) 107
Iwiny (Oldern) 15
Iwno (Ibsdorf) 20, 353, 354, 357
Izbicko (Stubendorf) 57, 148, 205

Jabłonka (Klemstein) 243
Jaegerndorf (Karniów, Krnov) 17, 150, 363
Jaeschkittel (Jeszkotle) 16
Jagatschuetz (Jagoszyce) 58, 59
Jagielno (Deutsch Jaegel) 88
Jagoszyce (Jagatschuetz) 58, 59
Jakobine (Jakubowice) 16, 50, 53
Jakobsdorf (Jakubkowice) 354
Jakobsdorf (Jakubowice) 56, 70, 266
Jakobsdorf (Jakuszów) 128, 129
Jakobskirch (Jakubów) 75, 76, 79, 80
Jakubkowice (Jakobsdorf) 354
Jakubowice (Jakobine) 16, 50, 53
Jakubowice (Jakobsdorf) 56, 70, 266
Jakubów (Jakobskirch) 75, 76, 79, 80
Jakuszów (Jakobsdorf) 128, 129
Jamka (Jamke) 92
Jamke (Jamka) 92
Jamm (Jamy) 49
Jamy (Jamm) 49
Jankowice (Jenkwitz) 237
Janovice 30
Janowice (Janowitz) 45, 258
Janowice Duże (Gross Jaenowitz) 289, 290, 291
Janowitz (Janowice) 45, 258
Janów (Johnsdorf) 43, 294, 302
Januschkowitz (Januszkowice) 92, 222, 223
Januszkowice (Januschkowitz) 92, 222, 223
Jarischau (Jaryszów) 68, 93, 99
Jarnołtów (Arnoldsmuehle) 134, 143
Jaroszówka (Vorhaus) 345
Jaryszów (Jarischau) 68, 93, 99
Jaschine (Jasienie) 49, 264
Jaschkowitz (Jaśkowice) 17, 56
Jasienie (Jaschine) 49, 264
Jastrzemb (Jastrzębie) 156, 215
Jastrzębce (Falkenhein) 336
Jastrzębie (Jastrzemb) 156, 215
Jastrzębie Górne (Ober Jastrzemb) 216
Jastrzębie Średnie (Mittel Jastrzemb) 216
Jaśkowice (Jaschkowitz) 17, 56
Jauer (Jawor) 247, 345
Jawor (Jauer) 247, 345
Jawornica (Jawornitz) 150
Jawornitz (Jawornica) 150
Jaworze 216
Jaworze (Ernsdorf) 264
Jaźwiny (Werndorf) 249, 250, 304
Jedlinka (Tannhausen) 157
Jedlownik 64
Jelcz (Jeltsch) 68, 69, 70, 71, 72
Jeltsch (Jelcz) 68, 69, 70, 71, 72
Jemielnica (Himmelwitz) 56
Jena 275
Jenkowice (Jenkwitz) 58, 59
Jenkwitz (Jankowice) 237
Jenkwitz (Jenkowice) 58, 59
Jeroltschuetz (Gierałcice) 50, 52
Jerzmanowa (Hermsdorf) 115, 125, 353, 354, 356, 358
Jeszkotle (Jaeschkittel) 16
Jezowa (Jeżowa) 17
Jeżowa (Jezowa) 17
Jędrzychów (Heinersdorf) 77, 83
Jičín (Itschin) 107
Jodłów (Tannenberg) 235
Johnsdorf (Janów) 43, 294, 302
Juertsch (Jurcz) 239
Juppendorf (Kruszyniec) 110, 115, 116, 117, 118, 125
Jurcz (Juertsch) 239

Kadlub (Kadłub) 161, 329
Kadłub (Kadlub) 161, 329
Kahlau (Kałów) 110, 112, 116, 119, 120
Kahrau (Karów) 75, 80
Kaindorf (Kijów) 301
Kaiserswaldau (Piastów) 279

Kalinow (Kalinów) 206
Kalinów (Kalinow) 206
Kalkau (Kałków) 344
Kaltebortschen (Borszyn Mały) 249, 252
Kaltenstein (Kaltštajn) 146
Kaltštajn (Kaltenstein) 146
Kaltvorwerk (Zimnica) 96
Kałków (Kalkau) 344
Kałów (Kahlau) 110, 112, 116, 119, 120
Kałuża (Klein Belmsdorf) 350
Kameise (Chomiąża) 158
Kamenz (Kamieniec Ząbkowicki) 64
Kamenz (Kamieniec) 185
Kamerawe (Komorów) 37
Kamienica (Kaminitz) 98, 369
Kamienica (Kemnitz) 332
Kamieniec (Kamenz) 185
Kamieniec (Kaminietz) 17, 22, 23, 24
Kamieniec Ząbkowicki (Kamenz) 64
Kamień (Camin) 22
Kamień (Kamin) 94, 377
Kamień (Stein) 215, 217
Kamień Śląski (Gross Stein) 204, 205
Kamin (Kamień) 94, 377
Kaminietz (Kamieniec) 17, 22, 23, 24
Kaminitz (Kamienica) 98, 369
Kamionka (Klein Stein) 204
Kammelwitz (Kębłów) 40
Kammerau (Komorów) 47
Kammerswaldau (Kwietnik) 336
Kampern (Kępa) 75
Kandrzin (Kędzierzyn) 92
Kantersdorf (Kantorowice) 6, 293, 294
Kanth (Kąty Wrocławskie) 345, 347
Kantorowice (Kantersdorf) 6, 293, 294
Kapatschuetz (Kopaszyn) 59
Karbischau (Skarbiszów) 205
Karchowice (Karchowitz) 18
Karchowitz (Karchowice) 18
Karchów (Karchwitz) 222, 223
Karchwitz (Karchów) 222, 223
Karczyce (Kertschuetz) 70
Karitsch (Gaworzyce, Quaritz) 114, 122, 124
Karlsmarkt (Karłowice, Katowice, Katzerdorf) 66, 93, 223
Karlštejn 34, 356
Karłowice (Katowice, Katzerdorf, Karlsmarkt) 66, 93, 223
Karmonki (Karmunkau) 38
Karmonków (Karmunkau) 339
Karmunkau (Karmonki) 38
Karmunkau (Karmonków) 339
Karniów (Krnov, Jaegerndorf) 17, 150, 363
Karnków (Arnsdorf) 43, 51, 350
Karnków Górny (Ober Arnsdorf) 350
Karów (Kahrau) 75, 80
Kartno (Kern) 75, 76, 79, 80
Karviná (Karwina, Karwin) 207, 208, 211, 212, 213
Karwin (Karviná, Karwina) 207, 208, 211, 212, 213
Karwina (Karviná, Karwin) 207, 208, 211, 212, 213
Kateřinki (Katherein) 206, 210
Katherein (Kateřinki) 206, 210
Katowice (Karłowice, Karlsmarkt, Katzerdorf) 66, 93, 223
Katscher (Kietrz) 46, 150, 325
Kattern (Święta Katarzyna) 16
Katzerdorf (Katowice, Karłowice, Karlsmarkt) 66, 93, 223
Kaubitz (Kubice) 344
Kauffung (Wojcieszów) 75, 76, 80, 246, 247
Kaulwitz (Kowalowice) 303
Kauthen (Kąty, Kouty) 106, 107
Kawallen (Kowale) 76, 225
Kawczyce (Scharfenort) 305, 310
Kawice (Koitz) 186, 187
Kątne (Kontny) 49
Kąty (Kouty, Kauthen) 106, 107
Kąty Wrocławskie (Kanth) 345, 347
Keltsch (Kielcza) 24
Kemnitz (Kamienica) 332
Kempczowitz (Kępczowice) 56, 57
Kern (Kartno) 75, 76, 79, 80
Kertschuetz (Karczyce) 70
Kębłów (Kammelwitz) 40
Kędzierzyn (Kandrzin) 92
Kępa (Kampern) 75
Kępczowice (Kempczowitz) 56, 57
Kieferstaedtel (Sośnicowice) 5, 369
Kiekbusch 174
Kielcza (Keltsch) 24
Kiełczyn (Koeltschen) 57, 167, 168
Kieslingswalde (Idzików) 144
Kiesslingswalde (Sławnikowice) 247
Kietlin (Kittelau) 344, 349, 350
Kietrz (Katscher) 46, 150, 325
Kijów (Kaindorf) 301
Kisielów (Kyselov, Kisselau) 368
Kisselau (Kyselov, Kisielów) 368
Kittelau (Kietlin) 344, 349, 350
Kittlitztreben (Trzebień) 157
Kitzinger 325
Klaptau (Kłopotów) 110, 111, 117, 118
Klein Belmsdorf (Kałuża) 350
Klein Blumenau (Świniary Małe, Klein Schweinern) 365

Klein Bresa (Brzezinka Średzka) 100
Klein Ellguth (Ligota Mała) 157, 223, 265, 267, 350
Klein Gaffron (Gawrony Małe) 99
Klein Gohlau (Gałówka) 135
Klein Gorschuetz (Gorzyczki) 148, 318
Klein Grauden (Grudynia Mała) 48, 202, 206, 210
Klein Kloden (Kłoda Mała) 288, 289, 290, 371, 374
Klein Kottorz (Kotórz Mały) 68, 161, 162
Klein Kottulin (Kotulinek) 92
Klein Kotzen (Chocianówek) 78
Klein Krichen (Krzeczyn Mały) 111
Klein Logisch (Łagoszów Mały) 288, 290
Klein Mahlendorf (Malerzowice Małe) 301
Klein Merzdorf (Marcinkowiczki) 157
Klein Obisch (Obiszówek) 320, 322
Klein Paniow (Paniówki) 57
Klein Patschin (Paczynka) 91
Klein Peterwitz (Pietrowice Małe) 250, 251, 257
Klein Pohlwitz (Pawłowice Małe) 247
Klein Saul (Sułów Mały) 115, 116, 249
Klein Schwein (Świnino) 115, 126
Klein Schweinern (Świniary Małe, Klein Blumenau) 365
Klein Stein (Kamionka) 204
Klein Suerding (Żerniki Małe) 376
Klein Tinz (Tyńczyk Legnicki) 198, 224
Klein Tinz (Tyńczyk) 88, 89
Klein Tschirna (Czerna Mała) 76, 186
Klein Wersewitz (Wierzowice Małe) 336
Klein Woitsdorf (Wojciechów Mały) 372
Klein Wuerbitz (Wierzbnice Małe) 165
Klempzing (Klępsk) 331, 332
Klemstein (Jabłonka) 243
Klępsk (Klempzing) 331, 332
Klisino (Glaesen) 68, 201, 202
Kluczbork (Kreuzburg) 94, 96, 145
Kłoda Mała (Klein Kloden) 288, 289, 290, 371, 374
Kłoda Wielka (Gross Kloden) 111, 373
Kłodzko (Glatz) 105
Kłopotów (Klaptau) 110, 111, 117, 118
Kniegnitz (Księginice) 8, 169, 355
Knobelsdorf (Czartkowice) 362
Kobeřice (Koeberwitz) 24, 264, 268, 356
Koberwitz (Kobierzyce) 16, 135
Kobiela (Kuehschmalz) 151, 292
Kobierzyce (Koberwitz) 16, 135
Kobyle (Krasne Pole, Schoenwiese) 263, 263
Kobyllno (Kobylno) 56
Kobylno (Kobyllno) 56
Kochanowice (Kochanowitz) 339
Kochanowitz (Kochanowice) 339
Kochcice (Kochtschuetz) 222
Kochlice (Kuchelberg) 75, 80, 250
Kochtschuetz (Kochcice) 222
Kocobędz (Chotębuz, Kotzobendz) 275
Kocznie 5
Koeben (Chobienie) 76, 77, 78, 79, 82, 84, 85, 112, 113, 119, 120, 122, 247, 355, 360
Koeberwitz (Kobeřice) 24, 264, 268, 356
Koelmchen (Chełmek) 76, 80
Koeln a. Rhein (Kolonia) 335
Koeltschen (Kiełczyn) 57, 167, 168
Koenigsberg (Królewiec) 11, 208
Koernitz (Kórnica) 45, 46
Kohlhoehe (Goczałków Górny) 320
Kohlsdorf (Kolnowice) 35, 223
Koitz (Kawice) 186, 187
Kojkowice (Koykowitz) 22
Kokor 24, 25
Kokorzyce (Guckerwitz) 159, 160
Kolesin (Goltzen) 76
Kolnie (Coelln, Altkoelln) 18, 93
Kolnowice (Kohlsdorf) 35, 223
Kolonia (Koeln a. Rhein) 335
Kolovrat 30, 32, 33, 34
Kołaczów (Prauss) 296
Komarno (Kammerswaldau) 336
Komárov (Komorau) 106, 107
Komorau (Komárov) 106, 107
Komornik (Komorniki) 368
Komorniki (Komornik) 368
Komorniki (Kummernick) 110, 111, 117, 238, 239
Komorniki Górne (Ober Kummernick) 319, 321
Komorniki Średnie (Mittel Kummernick) 319, 321
Komorowice (Kummelwitz) 43, 44, 51, 54
Komorowice (Wasserjentsch) 43
Komorów (Cammerau) 157
Komorów (Kamerawe) 37
Komorów (Kammerau) 47
Komorzno (Reinersdorf) 65, 70
Konary (Kunary) 339, 340
Kondratowice (Kurtwitz) 294
Konotop (Kontopp) 8, 75, 76, 79, 80, 331, 354, 358
Konradówka (Konradsdorf) 289, 290, 291
Konradsdorf (Konradówka) 289, 290, 291
Konradswaldau (Górowo) 59
Konradswaldau (Wroniniec) 111, 112, 114, 119, 120
Konstancja 7, 193
Kontny (Kątne) 49
Kontopp (Konotop) 8, 75, 76, 79, 80, 331, 354, 358
Kończyce (Kuntschitz) 218

Kończyce Wielkie (Kuncice, Gross Kuntschitz) 264, 267
Kopacz (Kopatsch) 40
Kopaszyn (Kapatschuetz) 59
Kopatsch (Kopacz) 40
Kopciowice (Kopcziowitz) 38
Kopciowice (Kutschwitz) 165
Kopčiska 72
Kopcziowitz (Kopciowice) 38
Kopenice 109
Kopienice (Koppinitz) 93, 242, 243
Kopitau 40
Koppinitz (Kopienice) 93, 242, 243
Korangelwiltz (Chorągwica) 78
Korczyców (Kurtschow) 331, 332, 333
Korkwitz (Korzękwice) 42
Kornica (Kornitz) 46
Kornice (Kornitz) 45, 46, 93
Kornitz (Kornica) 46
Kornitz (Kornice) 45, 46, 93
Kornouz (Mšec) 30
Korschlitz (Gorzesław) 330
Korzękwice (Korkwitz) 42
Kosarzewo 315
Kosbode 62
Koschnoewe (Kosinowo) 58, 59
Koschuetz (Koszyce) 56
Koselwitz (Kozłowice) 49, 94, 145, 146, 147
Kosemitz (Koźmice) 8
Kosinowo (Koschnoewe) 58, 59
Koske (Kózki) 92
Koslau (Kozłów) 300
Koslow (Kozłów) 40, 91, 92, 93, 203
Koslowagora (Kozłowa Góra) 94
Kosmin 60
Kostrzyn (Kuestrin) 345, 348
Koszuty 65
Koszyce (Koschuetz) 56
Kotkowice (Kuttendorf) 46
Kotlisko Dolne (Nieder Kesseldorf) 362
Kotła (Kuttlau) 69, 73
Kotowice (Kottwitz) 12
Kotórz (Kottorz) 17, 24, 56, 65
Kotórz Mały (Klein Kottorz) 68, 161, 162
Kotórz Wielki (Gross Kottorz) 17, 339
Kottorz (Kotórz) 17, 24, 56, 65
Kottulin (Kotulin) 67, 68, 71, 73, 223
Kottwitz (Kotowice) 12
Kottwitz (Leszkowice) 74
Kotulin 67
Kotulin (Kottulin) 67, 68, 71, 73, 223
Kotulinek (Klein Kottulin) 92
Kotzem (Chocim) 5
Kotzobendz (Chotębuz, Kocobędz) 275
Kouty (Kąty, Kauthen) 106, 107
Kowale 87
Kowale (Kawallen) 76, 225
Kowalowice (Kaulwitz) 303
Kowalskie Żelowice (Schmitzdorf) 43
Koykowitz (Kojkowice) 22
Koziegłowy 90
Koziegłowy Nowe 90
Kozików (Hartau) 100
Kozłowa Góra (Koslowagora) 94
Kozłowice (Koselwitz) 49, 94, 145, 146, 147
Kozłów (Koslau) 300
Kozłów (Koslow) 40, 91, 92, 93, 203
Kozle (Cosel) 30, 68, 227, 353
Koźmice (Kosemitz) 8
Koźmin 60
Kożuchów (Freystadt) 341
Kórnica (Koernitz) 45, 46
Kózki (Koske) 92
Krajk 284
Krajków (Kreika) 43, 51
Krakovec 30
Krakowahne (Krakowiany) 137, 138
Krakowiany (Krakowahne) 137, 138
Krakowiany Górne (Ober Krakowahne) 328
Kraków 25, 103, 145, 150, 170, 190, 222, 306, 317
Kralice 98
Kranz (Kręsko) 75
Krapkowice (Krappitz) 183, 345, 346, 347
Krappitz (Krapkowice) 183, 345, 346, 347
Kraskowiec (Kraskowietz) 215
Kraskowietz (Kraskowiec) 215
Krasków (Kratzkau) 128
Krasne Pole (Kobyle, Schoenwiese) 263, 266
Kraszovice 104
Kraszowice (Kroischwitz) 12
Kraśnik Górny (Ober Schoenfeld) 171
Kratzkau (Krasków) 128
Kravaře (Deutsch Krawarn) 59, 106, 107, 108, 206
Kreckwitz 109
Krehlau (Krzelów) 319, 321
Kreidelwitz (Krzydłowice) 75, 128, 353, 356
Kreika (Krajków) 43, 51
Kreisewitz (Krzyżowice) 246
Krempa (Krępna) 98
Kreuzberg (Krużberk) 61
Kreuzburg (Kluczbork) 94, 96, 145

Kreuzenort (Krzyżanowice) 23, 264, 268, 318
Krępna (Krempa) 98
Kręsko (Kranz) 75
Krichen (Krzyków) 143
Krietern (Krzyki, Wrocław-Krzyki) 20, 21
Krischa (Bukowina) 331
Krischuetz (Gryżyce) 241, 320
Kristelwitz (Krzyształowice) 7, 9
Kritschen (Krzeczyn) 59, 62, 112
Krnov (Karniów, Jaegerndorf) 17, 150, 363
Krobusch (Krobusz) 136, 206, 209
Krobusz (Krobusch) 136, 206, 209
Kroeschendorf (Krzyżkowice) 71, 72, 149, 223
Kroischwitz (Kraszowice) 12
Krolkwitz (Królikowice) 353, 356
Kromolin (Schoenau) 186, 189, 355
Krompusch (Gręboszyce) 62, 193, 195
Krosno Odrzańskie (Crossen a. d. Oder) 331, 332, 333
Krościna (Krutschen) 69
Krościna Wielka (Gross Krutschen) 59
Królewiec (Koenigsberg) 11, 208
Królikowice (Krolkwitz) 353, 356
Krumlov 313
Krummlinde (Lipiny) 114
Krumpach (Borów) 60, 250, 254, 319, 319
Krumsin 145
Kruszyniec (Juppendorf) 110, 115, 116, 117, 118, 125
Krutschen (Krościna) 69
Krużberk (Kreuzberg) 61
Krzanowice (Krzanowitz) 98
Krzanowice (Krzizanowitz) 99
Krzanowitz (Krzanowice) 98
Krzeczyn (Kritschen) 59, 62, 112
Krzeczyn Mały (Klein Krichen) 111
Krzelów (Krehlau) 319, 321
Krzepielów (Tschepplau) 113, 121, 122
Krzidlowitz (Skrzydłowice, Krzydłowice, Skrzidlowitz) 148, 380
Krzin (Skrzin, Skvirzin) 176
Krzizanowitz (Krzanowice) 99
Krzydłowice (Kreidelwitz) 75, 128, 353, 356
Krzydłowice (Skrzydłowice, Krzidlowitz, Skrzidlowitz) 148, 380
Krzyki (Krietern, Wrocław-Krzyki) 20, 21
Krzyków (Krichen) 143
Krzyształowice (Kristelwitz) 7, 9
Krzyżanowice (Kreuzenort) 23, 264, 268, 318
Krzyżkowice (Kroeschendorf) 71, 72, 149, 223
Krzyżowice (Kreisewitz) 246
Książ (Fuerstenstein) 296
Książ (Fuestenberg) 309
Książ Śląski (Fuerstenau) 319, 321
Księginice (Kniegnitz) 8, 169, 355, 360
Księża Wieś (Kzienzowiesch) 215, 217
Księży Las (Xsiondslas) 23
Kubice (Kaubitz) 344
Kuchelberg (Kochlice) 75, 80, 250
Kuchelna (Chuchelná) 263, 264, 265, 267, 268
Kuczów (Kutschau) 369
Kudowa (Kudowa) 244
Kuehschmalz (Kobiela) 151, 292
Kuepper (Miedziane) 332
Kuestrin (Kostrzyn) 345, 348
Kujakowice (Kunzendorf) 147
Kujau (Kujawy) 94, 165, 207, 212
Kujawy (Kujau) 94, 165, 207, 212
Kummelwitz (Komorowice) 43, 44, 51, 54
Kummernick (Komorniki) 110, 111, 117, 238, 239
Kunary (Konary) 339, 340
Kuncice (Kończyce Wielkie, Gross Kuntschitz) 264, 267
Kunčice (Kunzendorf) 159
Kunětice Velké (Gross Kunzendorf) 259
Kunice (Kunitz) 8, 289, 290
Kunice Dolne (Nieder Kunitz) 70
Kunitz (Kunice) 8, 289, 290
Kunovice 161, 162
Kunovička 141
Kuntschitz (Kończyce) 218
Kunzendorf (Drogosław) 271
Kunzendorf (Kujakowice) 147
Kunzendorf (Kunčice) 159
Kunzendorf (Małowice) 238
Kunzendorf (Pastewnik) 41
Kunzendorf (Sieroszowice) 353, 354, 356, 358
Kunzendorf (Trzebina) 71
Kurovice 166
Kurów 166
Kursko (Kurtzig) 371, 373
Kurtschow (Korczyców) 331, 332, 333
Kurtwitz (Kondratowice) 294
Kurtzig (Kursko) 371, 373
Kurzawa 172
Kuschdorf (Goszowice) 161
Kutschau (Kuczów) 369
Kutschwitz (Kopciowice) 165
Kuttendorf (Kotkowice) 46
Kuttlau (Kotla) 69, 73
Kuźnica Rożdzieńska 317
Kwarnie 329

Kwiatków (Blumenthal) 235
Kwietnik (Blumenau) 336
Kwihowsker Hammer (Kwihowskie) 369
Kwihowskie (Kwihowsker Hammer) 369
Kylešovice (Gilschwitz) 106, 175
Kyselov (Kisielów, Kisselau) 368
Kzienzowiesch (Księża Wieś) 215, 217

Laband (Łabędy) 56, 176
Labschuetz (Łapczyce) 114, 123
Lagiewnik (Łagiewniki) 56, 58
Lampersdorf (Mikowice) 43
Lampersdorf (Zaborów) 78, 85
Lamsdorf (Łambinowice) 180
Lancken (Łękanów) 110, 114, 115, 125, 126
Landsberg (Gorzów Śląski) 182, 183
Landskron 190
Langenau (Cieniawa) 78
Langenau (Cienin) 238
Langenau (Czernica) 246, 247
Langendorf (Wielowieś) 6, 50, 53, 149, 245
Langenwaldau (Grzymalin) 372, 374
Langheinersdorf (Długie) 79
Langhelwigsdorf (Pogwizdów) 336
Langhermsdorf (Urzuty) 76
Lanietz (Łaniec) 295
Lasek 336
Laskarzowka (Łaskarzówka) 93, 218
Laski (Foersthen) 99
Laskowice 217
Laskowice (Lasswitz) 219
Lasków 217
Lasocin (Lessendorf) 110, 186, 187, 189
Lasowice (Lassowitz) 203
Lassowitz (Lasowice) 203
Lasswitz (Laskowice) 219
Latscha (Łącza) 6, 178
Laubias (Lubojaty) 25
Laubsky (Lubska) 227, 320
Lauersitz (Luboszyce) 250
Lawaldau (Racula) 75, 80
Lazisk (Łaziska) 206, 318
Laziska (Laziska) 296
Lázy (Łazy) 219
Leboschowitz (Leboszowice) 94
Leboszowice (Leboschowitz) 94
Lederose (Różana) 51
Legnica (Liegnitz) 156, 161, 169, 200, 207, 224, 230, 245, 247, 248, 312, 382
Legnickie Pole (Wahlstatt) 247
Lehnhaus (Wleński Gródek) 20, 21
Leipe (Lipowa) 381
Leipnitz (Lipnica) 7, 8, 9, 10, 237
Leipzig (Lipsk) 76, 103, 222, 349
Leisersdorf (Uniejowice) 224
Leitersdorf (Litultovice) 61
Lemberg (Lwówek Śląski, Loewenberg) 278
Lenartowice (Leonhardwitz) 15
Lenkau (Łąki Kozielskie) 222, 223, 227
Lenke (Łąka) 199, 215, 216
Lenschuetz (Łężce) 35
Lentsch (Łączka) 240
Lentschen (Łęczyn) 319
Leobschuetz (Glubczyce) 202
Leonhardwitz (Lenartowice) 15
Leschczin (Leszczyny) 215, 216, 217, 257
Leschnitz (Leśnica) 91, 215, 223
Lesieniec (Sophienwalde) 306
Leskovec 141
Leskovec n. Moravicą (Spachendorf) 206, 211
Lessendorf (Lasocin) 110, 186, 187, 189
Leszczyny (Leschczin) 215, 216, 217, 257
Leszkowice (Kottwitz) 74
Leszno 18
Leśna (Marklissa) 226
Leśnica (Leschnitz) 91, 215, 223
Leśnica (Lissa) 130, 131, 135
Leśniki (Grosnig) 111, 118
Leubchen (Lubów) 78
Leubus (Lubiąż) 101, 102, 278
Leuthen (Lutynia) 70, 135, 373
Lewin Brzeski (Loewen) 203
Lędziny (Linsen) 7, 9
Lhota (Ligota, Ellguth) 205
Libštejn 32
Lichnau (Lichnov) 269
Lichnov (Lichnau) 269
Lichtemburk 146
Lichtenau (Lichtnov) 263, 266, 267
Lichtnov (Lichtenau) 263, 266, 267
Liderov (Ludgerzowitz) 274
Liebenau (Lubień) 192, 193, 330
Liebenau (Lubnów) 30, 251, 277
Liebenthal (Liptany) 278
Liebenthal (Lubomierz) 278, 342
Liegnitz (Legnica) 156, 161, 169, 200, 207, 224, 230, 245, 247, 312, 382
Ligota 295
Ligota (Ellguth) 23, 50, 63, 74, 141, 178, 202, 205, 206, 208, 209, 210, 227, 288, 289, 290, 295, 355, 370

Ligota (Lhota, Ellguth) 205
Ligota Alodialna (Zpupna Lhota, Allodial Ellguth) 275
Ligota Dolna (Nieder Ellguth) 146
Ligota Dziesławska (Ellguth-Distelwitz) 70
Ligota Mała (Klein Ellguth) 157, 223, 265, 267, 350
Ligota Polska (Polnisch Ellguth) 51, 193, 195
Ligota Wielka (Gross Ellguth) 59, 265, 267
Ligotka (Ellgot) 261
Limburg 300
Linden (Lipinki) 114
Lindenau (Lipinki) 306
Linsen (Lędziny) 7, 9
Linz (Lipowce) 238
Lipa 313
Lipa Dolna (Nieder Leipe) 247
Lipa Górna (Ober Leipe) 247
Lipa Wielka (Gross Leipe) 317
Lipie 317
Lipinki (Linden) 114
Lipinki (Lindenau) 306
Lipiny (Krummlinde) 114
Lipnica (Leipnitz) 7, 8, 9, 10, 237
Lipovice 312
Lipów 312
Lipowa (Leipe) 381
Lipowce (Linz) 238
Lipsk (Leipzig) 76, 103, 222, 349
Liptany (Liebenthal) 278
Lischna (Liszna, Lištná) 318
Lisowice (Lissowitz) 146
Lisów (Lissau) 339
Lissa (Leśnica) 130, 131, 135
Lissau (Lisów) 339
Lissek (Lyski) 93
Lissowitz (Lisowice) 146
Liszna (Lištná, Lischna) 318
Lištná (Liszna, Lischna) 318
Litultovice (Leitersdorf) 61
Lobetinz (Łowęcice) 101
Lobkovice 323
Loděnice (Lodnitz) 139
Lodnitz (Loděnice) 139
Loewen (Lewin Brzeski) 203
Loewenberg (Lwówek Śląski, Lemberg) 278
Logau (Łagów) 344, 348
Lohe (Ślęża) 16, 344
Lohnau (Łany) 301
Lohnitz (Łańce) 71, 206, 207, 211
Lomnitz 296
Lomnitz (Łomnica) 49, 93
Lonkau (Łąka) 356
Lonschnik (Łącznik) 35
Lorenzdorf (Wawrzyńcowice) 363
Lorzendorf (Woskowice Małe) 16, 336
Loslau (Wodzisław Śląski) 37, 49, 176, 216, 261
Lossow (Włostowa) 365
Lubecko (Lubetzko) 146
Lubek (Łubki) 23
Lubeka 208
Lubetzko (Lubecko) 146
Lubiąż (Leubus) 101, 102, 278
Lubie (Łubie) 366
Lubiechów (Hohenliebenthal) 289
Lubień (Liebenau) 192, 193, 330
Lubin (Lueben) 241
Lubiniecko (Merzdorf) 331
Lubliniec (Lublinitz) 6, 223
Lublinitz (Lubliniec) 6, 223
Lubnów (Liebenau) 30, 251, 277
Lubojaty (Laubias) 25
Lubom (Lubomia) 264, 268
Lubomia (Lubom) 264, 268
Lubomierz (Liebenthal) 278, 342
Luboszyce (Lauersitz) 250
Lubowitz (Łubowice) 223, 265, 267, 368
Lubów (Leubchen) 78
Lubschau (Lubsza) 24, 98, 369
Lubska (Laubsky) 227, 320
Lubsko (Sommerfeld) 76
Lubsza (Lubschau) 24, 98, 369
Luby 370
Ludanice 162, 377
Ludgerzowitz (Lideřov) 274
Ludów Śląski (Deutsch Lauden) 88
Ludwigsdorf (Bystre) 378
Ludwigsdorf (Chromiec) 279
Ludwigsdorf (Ludwikowice Kłodzkie) 205
Ludwikowice Kłodzkie (Ludwigsdorf) 205
Lueben 334
Lueben (Lubin) 241
Lukavice 175
Lutoryż 151
Lutynia (Leuthen) 70, 135, 373
Lwówek Śląski (Loewenberg, Lemberg) 278
Lyski (Lissek) 93

Łabędy (Laband) 56, 176
Łagiewniki (Lagiewnik) 56, 58
Łagiewniki Wielkie (Gross Lagiewnik) 57
Łagoszów Mały (Klein Logisch) 288, 290

Łagów (Logau) 344, 348
Łambinowice (Lamsdorf) 180
Łaniec (Lanietz) 295
Łany (Lohnau) 301
Łańce (Lohnitz) 71, 206, 207, 211
Łapczyce (Labschuetz) 114, 123
Łaskarzówka (Laskarzowka) 93, 218
Łaziska (Lazisk) 206, 318
Łazy (Lazy) 219
Łącza (Latscha) 6, 178
Łączka (Lentsch) 240
Łącznik (Lonschnik) 35
Łąka (Lenke) 199, 215, 216
Łąka (Lonkau) 356
Łąki 170, 383
Łąki Kozielskie (Lenkau) 222, 223, 227
Łąkotka (Schoenau) 128, 129
Łęczyn (Lentschen) 319
Łękanów 85
Łękanów (Lancken) 110, 114, 115, 125, 126
Łękawica 25
Łęże (Lenschuetz) 35
Łomnica (Lomnitz) 49, 93
Łomża 231
Łowięcice (Lobetinz) 101
Łubie (Lubie) 366
Łubki (Lubek) 23
Łubowice (Lubowitz) 223, 265, 267, 368
Łuków 104

Machnice (Machnitz) 143, 320
Machnitz (Machnice) 143, 320
Maciejowa (Maiwaldau) 300
Maciejowiec (Matzdorf) 246
Madryt 325
Magdeburg 70, 336
Magnice (Magnitz) 232, 233
Magnitz (Magnice) 232, 233
Mahlendorf (Malerzowice) 90, 91
Mahliau (Miłonowice) 372
Maidelberg (Dívčí Hrad) 32
Maiwaldau (Maciejowa) 300
Makau (Maków) 223
Makowczyce (Makowtschuetz) 92, 93
Makowtschuetz (Makowczyce) 92, 93
Maków (Makau) 223
Malerzowice (Mahlendorf) 90, 91
Malerzowice Małe (Klein Mahlendorf) 301
Malerzowice Wielkie (Gross Mahlendorf) 346
Malkowitz (Małkowice) 383
Mallmitz (Małomice) 12, 13, 372, 373
Małkowice (Malkowitz) 383
Małomice (Mallmitz) 12, 13, 372, 373
Małowice (Kunzendorf) 238
Maniów Wielki (Gross Mohnau) 157
Mankerwitz (Mękarzowice) 111
Marchwitz (Smarchowice) 365
Marcinkowiczki (Klein Merzdorf) 157
Marcinowice (Merzdorf) 77, 84, 247, 278, 279, 331, 332
Marciszów (Merzdorf) 350
Margsdorf (Markotów) 146, 147
Marklissa (Leśna) 226
Marklowice (Marklowitz) 318
Marklowitz (Marklowice) 318
Markotów (Margsdorf) 146, 147
Maserwitz (Mazurowice) 7, 9, 186
Masłów (Massel) 7, 114, 115, 125, 126, 193, 355
Massel (Masłów) 7, 114, 115, 125, 126, 193, 355
Massow 380
Matzdorf (Maciejowiec) 246
Mazanzendorf (Mazańcowice) 261
Mazańcowice (Mazanzendorf) 261
Mazurowice (Maserwitz) 7, 9, 186
Mechau (Miechów) 110, 111, 112, 114, 120, 123, 250, 251, 256, 355, 360, 371, 372, 373, 374
Mechwitz (Miechowice Oławskie) 303
Medar (Miedary) 23, 56
Mediolan 308
Medlitz (Mydlice) 79
Medzibor (Międzybórz) 8, 193
Mellendorf (Młynica, Altendorf) 344
Melochwitz (Miłochowice) 330
Mengelsdorf 332
Merseburg 7
Merzdorf (Lubiniecko) 331
Merzdorf (Marcinowice) 77, 84, 247, 278, 279, 331, 332
Merzdorf (Marciszów) 350
Metschlau (Mycielin) 319, 321
Mettkau (Mietków) 354
Mękarzowice (Mankerwitz) 111
Michalkowitz (Michałkowice) 317
Michałkowa (Michelsdorf) 245
Michałkowice (Michalkowitz) 317
Michałowice (Michelwitz) 26
Michałów (Michelsdorf) 151
Michelsdorf (Michałkowa) 245
Michelsdorf (Michałów) 151
Michelwitz (Michałowice) 26
Miechowice (Miechowitz) 49, 215
Miechowice Górne (Ober Miechowitz) 203

Miechowice Oławskie (Mechwitz) 303
Miechowitz (Miechowice) 49, 215
Miechów (Mechau) 110, 111, 112, 114, 120, 123, 250, 251, 256, 355, 360, 371, 372, 373, 374
Miechów Dolny (Nieder Mechau) 372, 374
Miechów Górny (Ober Mechau) 372, 374
Miecznik (Vogelgesang) 344
Miedary (Medar) 23, 56
Miedziane (Kuepper) 332
Miejsce (Staedtel) 69
Miejsce (Staedtlein) 70
Miejsce Odrzańskie (Mistitz) 90, 91
Mienice (Minitz) 50, 53
Mienice (Muehnitz) 152
Mietków (Mettkau) 354
Międzybórz (Medzibor) 8, 193
Międzylesie (Mittelwalde) 271
Międzylesie (Waldorff) 378
Międzyrzecze (Heidau) 99
Mikolajíce (Niklowitz) 242
Mikolin (Nikoline) 203, 204
Mikoszowa (Niklasdorf) 99
Mikowice (Lampersdorf) 43
Mikulov (Nikolsburg) 280, 282
Milice (Militsch) 202
Milicz (Militsch) 19, 151, 169, 170, 221, 330, 338
Milikowice (Arnsdorf) 95
Milików (Herzogswaldau) 335
Militsch (Milice) 202
Militsch (Milicz) 19, 151, 169, 170, 221, 330, 338
Miłochowice (Melochwitz) 330
Miłocice (Muehlatschuetz) 62
Miłocice Średnie (Mittel Muehlatschuetz) 62
Miłogoszcz (Muehlgast) 249, 250, 253, 255
Miłonowice (Mahliau) 372
Miłoradzice (Muehlraedlitz) 246
Miłoszowice (Benjaminsthal) 51
Miłowice (Muehlsdorf) 71
Miłowice (Muehlwitz) 303
Minitz (Mienice) 50, 53
Miodary (Hoenigern) 62, 69, 348
Mirosławiczki (Rosenthal) 344
Miroszowice (Mueckendorf) 12
Mirov 150
Mistitz (Miejsce Odrzańskie) 90, 91
Miścice (Blumberg) 331
Miśnia 306
Mittel Dammer (Dąbrowa Środkowa) 320
Mittel Jastrzemb (Jastrzębie Średnie) 216
Mittel Kummernick (Komorniki Średnie) 319, 321
Mittel Muehlatschuetz (Miłocice) 62
Mittel Peilau (Piława Średnia) 350
Mittelwalde (Międzylesie) 271
Mleczno (Mlitsch) 113, 122, 372, 374
Mlitsch (Mleczno) 113, 122, 372, 374
Młodoszowice (Zindel) 292
Młodoszów (Ullrichsdorf) 146
Młynica (Mellendorf, Altendorf) 344
Modlau (Modła) 294
Modła (Modlau) 294
Modzurów (Mosurau) 127, 206, 211
Mojęcice (Mondschuetz) 8, 114
Mokra (Muckerau) 135
Mokrau (Mokre) 127, 233
Mokre (Mokrau) 127, 233
Mokrodaniec (Mokrodanietz, Danietz) 273
Mokrodanietz (Mokrodaniec, Danietz) 273
Mondschuetz (Mojęcice) 8, 114
Moravczin 59, 268
Moravský Krumlov 286, 287
Morawy (Muhrau) 99
Morsko 317
Mosurau (Modzurów) 127, 206, 211
Mrozów (Nippern) 115, 126, 151, 159, 160
Mšec (Kornouz) 30
Muckerau (Mokra) 135
Mueckendorf (Miroszowice) 12
Muehlatschuetz (Miłocice Średnie) 62
Muehlgast (Miłogoszcz) 249, 250, 253, 255
Muehlraedlitz (Miłoradzice) 246
Muehlsdorf (Miłowice) 71
Muehlwitz (Miłowice) 303
Muehnitz (Mienice) 152
Muensterberg (Ziębice) 64
Muhrau (Morawy) 99
Mycielin (Metschlau) 319, 321
Mydlice (Medlitz) 79
Myslowitz (Mysłowice) 89, 317
Mysłowice (Myslowitz) 89, 317

Náchod 32
Naczęsławice (Gross Nimsdorf) 57, 92, 136, 202, 203, 223, 264, 364, 381
Nakło (Nakło) 94
Nakło (Naklo) 94
Nasiedle (Nassiedel, Nassile) 61, 172, 203, 264, 268
Nassiedel (Nasiedle, Nassile) 61, 172, 203, 264, 268
Nassile (Nasiedle, Nassiedel) 61, 172, 203, 264, 268
Nawojowice (Haltauf) 296, 297
Nechlau (Niechlów) 78, 111, 112, 114, 120, 250, 374

Neise (Nysa) 129, 158, 178, 190, 191, 198, 241, 292, 301, 345, 346
Německá Lutyně (Niemiecka Lutynia, Deutschleuten) 318
Neplachovice (Neplachowitz) 263, 266, 267
Neplachowitz (Neplachovice) 263, 266, 267
Netsche (Nieciszów) 259
Nettschuetz (Nieciecz) 112, 119, 120
Neu Stradam (Nowa Stradomia) 361
Neudeck (Świerklaniec) 177, 204
Neudorf (Ciecierzyn) 92, 166, 381
Neudorf (Nowizna) 350
Neuen (Nowiny) 16, 296
Neuhaus (Chałupki) 146
Neuhaus (Nowoszów) 173
Neuhof (Nowy Dwór) 275, 276
Neumarkt (Środa Śląska) 7, 8, 15, 18, 20
Neunz (Niwnica) 35
Neurode (Stara Huta) 115, 126
Neusalz (Nowa Sól) 307
Neustadt (Prudnik) 58, 71, 223, 293, 346
Neustadt a. d. Orla 62
Nevědom 141
Nickern (Niekarzyn) 331
Nieboczowy (Niebotschau) 264, 268
Niebotschau (Nieboczowy) 264, 268
Niebusch (Niwiska) 113, 122
Niechlów (Nechlau) 78, 111, 112, 114, 120, 250, 374
Nieciecz (Nettschuetz) 112, 119, 120
Nieciszów (Netsche) 259
Nieder Baumgarten (Dębowiec Dolny) 204
Nieder Beerberg (Baworowa Dolna) 302
Nieder Distelwitz (Dziesławice Dolne) 70
Nieder Ellguth (Ligota Dolna) 146
Nieder Gogolau (Gogołowa Dolna) 313
Nieder Grunau (Skarżyce) 157
Nieder Kachel (Trzęsowice) 310
Nieder Kauffung (Wojcieszów Dolny) 75
Nieder Kesseldorf (Kotlisko Dolne) 362
Nieder Kunitz (Kunice Dolne) 70
Nieder Leipe (Lipa Dolna) 247
Nieder Mechau (Miechów Dolny) 372, 374
Nieder Nisgawe (Nieszkowice Dolne) 101, 102
Nieder Polkwitz (Polkowice Dolne) 354
Nieder Rosen (Rożnów Dolny) 204
Nieder Rudelsdorf (Wrociszów Dolny) 332
Nieder Ruestern (Rzeszotary Dolne) 12
Nieder Schuettlau (Żuchlów Dolny) 77, 78, 84, 85, 115
Nieder Schwientochlowitz (Świętochłowice Dolne) 315, 316
Nieder Suchau (Sucha Dolna, Dolní Suchá) 368
Nieder Wartha 335
Nieder Wilkau (Wilków Dolny) 292
Nieder Zapplau (Szaszorowice Dolne) 238
Niedźwiednik (Baerwalde) 43
Niekarzyn (Nickern) 331
Nielestno (Waltersdorf) 246
Niemcza (Nimptsch) 349, 350
Niemiecka Lutynia (Německá Lutyně, Deutschleuten) 318
Niemodlin (Falkenberg) 30, 346
Niemysłowice (Buchelsdorf) 346
Niepaschuetz (Niepaszyce) 56
Niepaszyce (Niepaschuetz) 56
Nierada (Nierada) 339, 340
Niesiębędowice (Nuessdorf) 180
Niesnaschin (Nieznaszyn) 222
Nieszczyce (Nistitz) 78, 85, 354, 373
Nieszkowice Dolne (Nieder Nisgawe) 101, 102
Nieszkowice Górne (Ober Nisgawe) 101, 102
Niewiadom (Niewiadom) 87, 92, 141, 162, 215
Nieznaszyn (Niesnaschin) 222
Niklasdorf (Mikoszowa) 99
Niklowitz (Mikolajice) 242
Nikoline (Mikolin) 203, 204
Nikolsburg (Mikulov) 280
Nimptsch (Niemcza) 349, 350
Nippern (Mrozów) 115, 126, 151, 159, 160
Nistitz (Nieszczyce) 78, 85, 354, 373
Niwiska (Niebusch) 113, 122
Niwnica (Neunz) 35
Nové Hrady 33
Nové Město 244
Nový Hrad 280
Nový Sikovec 368
Nowa Sól (Neusalz) 307
Nowa Stradomia (Neu Stradam) 361
Nowiny (Neuen) 16, 296
Nowizna (Neudorf) 350
Nowoszów (Neuhaus) 173
Nowy Dwór (Neuhof) 275, 276
Nuessdorf (Niesiębędowice) 180
Nysa (Neisse) 129, 158, 178, 190, 191, 198, 241, 292, 301, 345, 346

Ober Arnsdorf (Karnków Górny) 350
Ober Baumgarten (Dębowiec Górny) 204
Ober Berbisdorf (Dziwiszów) 246, 247
Ober Bielau (Biała) 129
Ober Goellschau (Goliszów Górny) 289, 291
Ober Ingramsdorf (Imbramowice Górne) 51, 53
Ober Jastrzemb (Jastrzębie Górne) 216
Ober Kauffung (Wojcieszów Górny) 247

Ober Krakowahne (Krakowiany Górne) 328
Ober Kummernick (Komorniki Górne) 319, 321
Ober Leipe (Lipa Górna) 247
Ober Mechau (Miechów Górny) 372, 374
Ober Miechowitz (Miechowice Górne) 203
Ober Nisgawe (Nieszkowice Górne) 101, 102
Ober Polkau (Bolkowice Górne) 198
Ober Raedlitz (Redlice Górne) 226
Ober Rengersdorf (Stanów Górny) 247
Ober Ruestern (Rzeszotary Górne) 12
Ober Sapraschine (Zaprężyn Górny) 51, 53
Ober Schoenfeld (Kraśnik Górny) 171
Ober Schuettlau (Żuchlów Górny) 115, 249, 250, 253, 254, 354, 359
Ober Schwientochłowitz (Świętochłowice Górne) 315, 316
Ober Stephansdorf (Szczepanów Górny) 336
Ober Stradam (Stradomia Wierzchnia) 70, 115, 126, 245, 247
Ober Talbendorf (Ustronie Górne) 111, 117
Ober Wartha 335
Ober Wilkau (Wilków Górny) 292
Ober Zapplau (Szaszorowice Górne) 238
Ober Zukau (Górny Żuków, Horní Žukov) 133
Oberglogau (Głogówek) 46, 49, 104, 193, 299
Obernigk (Oborniki Śląskie) 59, 258
Oberwitz (Obrowiec, Obrowetz) 23, 148
Obischau (Objazda) 69, 72
Obiszówek (Klein Obisch) 320, 322
Objazda (Obischau) 69, 72
Oborniki Śląskie (Obernigk) 59, 258
Obrowetz (Obrowiec, Oberwitz) 23, 148
Obrowiec (Oberwitz, Obrowetz) 23, 148
Obrzany 163
Obsendorf (Wrocisławice) 185, 186, 187, 188, 189
Ocklitz (Okulice) 355, 361
Oderberg (Bogumin, Bohumin) 40
Oderwanz (Odrowąż) 205
Odra (Odrau) 264, 268
Odrau (Odra) 264, 268
Odrau (Odry) 274
Odrowąż (Oderwanz) 205
Odry (Odrau) 274
Oels (Oleśnica) 17, 62, 130, 168, 178, 195, 240, 245, 375, 376
Ogrodzisko (Sproettchen) 247
Ohlau (Oława) 296
Ohmberg 96
Ohmsdorf (Omiecin) 194
Okulice (Ocklitz) 355, 361
Olbersdorf (Roztocznik) 115, 126, 345
Olbrachcice (Albrechtice, Albertsdorf) 207
Olbramice (Wollmersdorf) 207, 262
Oldern (Iwiny) 15
Olesno (Rosenberg) 93, 325
Oleśnica (Oels) 17, 62, 130, 168, 178, 195, 240, 245, 375, 376
Olmuetz (Ołomuniec, Olomouc) 25, 26, 34, 104, 210, 220, 265, 351
Olomouc (Ołomuniec, Olmuetz) 25, 26, 34, 104, 210, 220, 265, 351
Olsau (Olza, Olša) 102
Olsching 70
Olschowa (Olszowa) 99, 339
Olša (Olsau, Olza) 102
Olszowa (Olschowa) 99, 339
Olszynka (Elsnig) 167, 168
Olza (Olša, Olsau) 102
Oława (Ohlau) 296
Oldrzychowice Kłodzkie (Ullersdorf) 144
Ołomuniec (Olomouc, Olmuetz) 25, 26, 34, 104, 210, 220, 265, 351
Omieciny (Ohmsdorf) 194
Ondřejovice (Endersdorf) 161, 242
Opatowice (Ottwitz) 373
Opava (Troppau, Opawa) 32, 33, 50, 56, 156, 159, 163, 223, 242, 262, 263, 320, 345, 366
Opawa (Troppau, Opava) 32, 33, 50, 56, 156, 159, 163, 223, 242, 262, 263, 320, 345, 366
Opole (Oppeln) 8, 10, 17, 23, 46, 68, 69, 92, 146, 149, 151, 156, 163, 178, 183, 199, 273, 315, 316, 346, 369
Oppeln (Opole) 8, 10, 17, 23, 46, 68, 69, 92, 146, 149, 151, 156, 163, 178, 183, 199, 273, 315, 316, 346, 369
Orlau (Orłowa, Orlová) 219
Orlová (Orłowa, Orlau) 219
Orłowa (Orlau, Orlová) 219
Ornontowice (Ornontowitz) 236
Ornontowitz (Ornontowice) 236
Orzesche (Orzesze) 234
Orzesze (Orzesche) 234
Oschin (Osiny) 149
Osetno (Osten) 77, 83, 113, 122, 123, 250, 253, 354, 355
Osetno Wielkie (Gross Osten) 355, 359
Osiek Grodkowski (Osseg) 16
Osiębórz (Ossenbahr) 319, 344
Osiny (Oschin) 149
Oska Piła (Charlottenfeld) 51
Osła (Aslau) 139, 354, 358
Osłowice (Osselwitz) 227

Osoblaha (Hotzenplotz) 239
Osseg (Osiek Grodkowski) 16
Osselwitz (Osłowice) 227
Ossen (Osy) 51, 54
Ossenbahr (Osiębórz) 319, 344
Osten (Osetno) 77, 83, 113, 122, 123, 250, 253, 354, 355
Ostrawa (Ostrawe) 306
Ostrawe (Ostrawa) 306
Ostrosnitz (Ostrożnica) 208, 213
Ostrowina (Ostrowine) 181
Ostrowine (Ostrowina) 181
Ostrożnica (Ostrosnitz) 208, 213
Osy (Ossen) 51, 54
Otmęt (Ottmuth) 17, 24, 42, 180, 204, 205, 377
Otmice (Ottmuetz) 23
Otmuchów (Ottmachau) 42
Otok (Ottok) 206, 210
Ottendorf (Działosz) 373
Ottendorf (Przecław) 75
Ottendorf (Radoniów) 278
Ottmachau (Otmuchów) 42
Ottmuetz (Otmice) 23
Ottmuth (Otmęt) 17, 24, 42, 180, 204, 205, 377
Ottok (Otok) 206, 210
Ottwitz (Opatowice) 373
Owschuetz (Owsiszcze) 264
Owsiszcze (Owschuetz) 264
Oyas (Gniewomierzyce) 296
Ozorowice (Sponsberg) 136, 137

Paczków (Patschkau) 178
Paczynka (Klein Patschin) 91
Padwa 222, 325
Pahlowitz (Pawłowice) 198
Paniowice (Pannwitz) 69, 72
Paniowy (Gross Paniow) 165
Paniówki (Klein Paniow) 57
Pannwitz (Paniowice) 69, 72
Panthenau (Pątnów) 76
Parchau (Parchów) 247
Parchów (Parchau) 247
Paruszowice (Baumgarten) 292
Paschwitz (Strzeganowice) 101
Pasterwitz (Pasterzyce) 292
Pasterzyce (Pasterwitz) 292
Pastewnik (Kunzendorf) 41
Pastuchów (Puschkau) 99
Pathendorf (Bukowiec) 7, 8, 9, 10
Patschkau (Paczków) 178
Paulsdorf (Pawłów) 49
Pawlau (Pawłów) 265, 267
Pawlowitz (Pawłowice) 363
Pawlowitzke (Pawłowiczki, Gnadenfeld) 28
Pawłowice (Pahlowitz) 198
Pawłowice (Pawlowitz) 363
Pawłowice Małe 28
Pawłowice Małe (Klein Pohlwitz) 247
Pawłowice Wielkie (Pohlwitz) 198
Pawłowiczki (Pawlowitzke, Gnadenfeld) 28
Pawłów (Paulsdorf) 49
Pawłów (Pawlau) 265, 267
Pawonkau (Pawonków) 6, 56, 148
Pawonków (Pawonkau) 6, 56, 148
Pątnów (Panthenau) 76
Peilau (Bielawa) 235
Peiskerau (Piskorzów) 111, 118
Pełczyn (Polgsen) 320, 372, 374
Peruschen (Pierusza) 225, 226
Petersburg 139
Petersdorf (Pieszków) 247
Petersdorf (Piotrówek) 350
Peterwitz (Pietrowice) 35, 92
Peterwitz (Piotrkowiczki) 59, 371
Peterwitz (Piotrowice) 157
Pęciszów (Bothendorf) 131
Pęcław (Putschlau) 289, 372
Piastów (Kaiserswaldau) 279
Piekary (Beckern) 69
Piela (Piła) 115, 126
Pielgrzymów (Pilgersdorf) 337
Piersno (Pirschen) 183
Pierusza (Peruschen) 225, 226
Pieszków (Petersdorf) 247
Pietrowice (Peterwitz) 35, 92
Pietrowice Małe (Klein Peterwitz) 250, 251, 257
Pilchowice (Pilchowitz) 93, 203, 368
Pilchowitz (Pilchowice) 93, 203, 368
Pilgersdorf (Pielgrzymów) 337
Pilgramshain (Żółkiewka) 157
Pilszcz (Piltsch) 106, 107
Piltsch (Pilszcz) 106, 107
Piła (Piela) 115, 126
Piława 168
Piława Średnia (Mittel Peilau) 350
Piotrkowice (Gross Peterwitz) 245
Piotrkowiczki (Peterwitz) 59, 371
Piotrowice (Gross Peterwitz) 136, 300
Piotrowice (Peterwitz) 157
Piotrówek (Petersdorf) 350

Pirschen (Piersno) 183
Pisarzowice (Schreibersdorf) 41, 69, 73, 223
Pischkowitz (Biskupice, Piszkowice) 337, 338
Piskorzów (Peiskerau) 111, 118
Piszkowice (Biskupice, Pischkowitz) 337, 338
Pitschen (Byczyna) 96, 222
Pless (Pszczyna) 130, 131, 169, 313
Plohmuele (Płoo) 50
Plottnitz (Błotnica) 50, 191
Plumenau (Plumov) 106, 107, 108
Plumov (Plumenau) 106, 107, 108
Pluskau (Płoski) 306
Płoo (Plohmuele) 50
Płoski (Pluskau) 306
Płoszczyzna (Flachenseiffen) 246
Pniow (Pniów) 17
Pniów (Pniow) 17
Podgórzyn (Giersdorf) 278, 279
Podvihof (Podwihof) 91
Podwihof (Podvihof) 91
Pogosz (Pogórze) 93, 206
Pogórze (Pogosz) 93, 206
Pogwizdów (Langhelwigsdorf) 336
Pohlom (Polomí) 175
Pohlom (Połomia) 24
Pohlschildern (Szczytniki nad Kaczawą) 75
Pohlwitz (Pawłowice Wielkie) 198
Polgsen (Pełczyn) 320, 372, 374
Polkau (Bolkowice) 247
Polkowice (Polkwitz) 354, 355, 359
Polkowice Dolne (Nieder Polkwitz) 354
Polkwitz (Polkowice) 354, 355, 359
Polletschine (Boleścin) 225, 226
Polnisch Ellguth (Ligota Polska) 51, 193, 195
Polnisch Lohne (Polskie Łany) 56
Polnisch Marchwitz (Smarchowice Wielkie) 266
Polnisch Neukirch (Polska Cerekiew) 68, 73, 325
Polnisch Wartenberg (Syców) 169, 344
Polnisch Wuerbitz (Wierzbica Górna) 96
Polomí (Pohlom) 175
Polska Cerekiew (Polnisch Neukirch) 68, 73, 325
Polska Ligota (Polnisch Ellguth) 51
Połomia (Pohlom) 24
Pomianów (Pomsdorf) 30, 31, 271
Pommerswitz (Pomorzowice) 174, 203
Pomorzowice (Pommerswitz) 174, 203
Pomsdorf (Pomianów) 30, 31, 271
Poniatów (Seitendorf) 71
Poniec 69
Ponientzuetz (Ponięcice) 92, 215
Ponięcice (Ponientzuetz) 92, 215
Popęszyce (Poppschuetz) 245, 319, 321
Popowice (Poppelwitz) 111, 118
Poppelwitz (Popowice) 111, 118
Poppschuetz (Popęszyce) 245, 319, 321
Poręba (Poruba) 46
Poruba (Poręba) 46
Posadowice (Postelwitz) 50, 51, 54, 62
Poselwitz (Postolice) 100
Posnowitz (Poznowice) 204, 205
Possnitz (Posucice) 364
Postelwitz (Posadowice) 50, 51, 54, 62
Postolice (Poselwitz) 100
Posucice (Possnitz) 364
Potoczek (Toeppendorf) 75, 110
Potworów (Riegersdorf) 379
Poznań 168
Poznowice (Posnowitz) 204, 205
Pozořice 280
Praga 33, 107, 222, 237, 313, 376
Prausnitz (Prusice) 158, 169
Prauss (Kołaczów) 296
Prawocice (Probotschuetz) 259
Preilsdorf (Przyłęgów) 99
Přestavalky 59
Priebisch (Przybyszew) 139
Prietzen (Przeczów) 259
Prinsnig (Brennik) 185, 186, 187, 188, 189
Pristelwitz (Przecławice) 59, 63
Proboschowitz (Proboszczowice) 92
Proboszczowice (Proboschowitz) 92
Proboszczów (Probsthain) 246
Probotschuetz (Prawocice) 259
Probsthain (Proboszczów) 246
Proschlitz (Prośice) 57, 204
Proskau (Prószków) 161, 206, 367
Prostějov 161, 162
Proszowice 145
Prośice (Proschlitz) 57, 204
Prószków (Proskau) 161, 206, 367
Prudnik (Neustadt) 58, 71, 223, 293, 346
Prunsee 152
Prusice (Prausnitz) 158, 169
Prusinovice (Waltdorf) 206
Pruskau (Prusków) 68
Prusków (Pruskau) 68
Pruszowice (Bruschewitz) 348
Przeborowitz (Przedborowice) 208
Przecieszyn 148
Przecław (Ottendorf) 75

Przecławice (Pristelwitz) 59, 63
Przeczów (Prietzen) 259
Przedborowice (Przeborowitz) 208
Przelaika (Przelajka) 127
Przełajka (Przelaika) 127
Przesieczna (Andersdorf) 12, 78, 113, 114, 122
Przybyszew (Priebisch) 139
Przyłęgów (Preilsdorf) 99
Przyschetz (Przysiecz) 42
Przysiecz (Przyschetz) 42
Przytoczeń 86
Psary (Huenern) 101, 102, 227, 296
Pschow (Pszów) 264
Psurow (Psurów) 215, 216
Psurów (Psurow) 215, 216
Pszczyna (Pless) 130, 131, 169, 313
Pszów (Pschow) 264
Ptení 261
Puditsch (Budzicz) 58, 59
Puschkau (Pastuchów) 99
Putschlau (Pęcław) 289, 372

Quaritz (Gaworzyce, Karitsch) 114, 122, 124

Racibórz (Ratibor) 6, 36, 45, 56, 68, 127, 156, 173, 178, 206, 210, 216, 221, 223, 301, 341, 351
Rackau (Raków) 332
Rackelsdorf (Rakłowice) 226
Rackschuetz (Rakoszyce) 8, 10
Racławice Wielkie (Haidaenichen) 16
Racula (Lawaldau) 75, 80
Raczki (Teichenau) 373
Raczyce (Ratschuetz) 114, 128
Radakowice (Radaxdorf) 183, 184
Radau (Radawie) 92
Radawie (Radau) 92
Radaxdorf (Radakowice) 183, 184
Radlau (Radłów) 339
Radłów (Radlau) 339
Radoniów (Ottendorf) 278
Radoschau (Radoszowy) 315, 316
Radoszowy (Radoschau) 315, 316
Radun (Raduň) 42
Raduň (Radun) 42
Radun (Raduń) 363
Raduń (Radun) 363
Radziądz (Radziunz, Radziewitz) 245
Radziewitz (Radziądz, Radziunz) 245
Radzików (Rudelsdorf) 294, 296
Radzimowice (Altenberg) 246
Radzionkau (Radzionków) 156
Radzionków (Radzionkau) 156
Radziunz (Radziądz, Radziewitz) 245
Radzowice (Reesewitz) 62
Raeschen (Raszyn) 110
Rajsko 140
Rakau (Raków) 206, 211
Rakłowice (Rackelsdorf) 226
Rakoszyce (Rackschuetz) 8, 10
Rakowice (Ranchwitz) 296
Raków (Rackau) 332
Raków (Rakau) 206, 211
Ramischau (Ramiszów) 70
Ramiszów (Ramischau) 70
Ranchwitz (Rakowice) 296
Ransen (Ręszów) 353, 357
Raschowa (Raszowa) 204, 222, 223
Raszowa (Raschowa) 204, 222, 223
Raszyn (Raeschen) 110
Rathen (Ratyń) 88, 128
Ratibor (Racibórz) 6, 36, 45, 56, 68, 127, 156, 173, 178, 206, 210, 216, 221, 223, 301, 341, 351
Ratschuetz (Raczyce) 114, 128
Ratyń (Rathen) 88, 128
Rauske (Rusko) 99
Rausse (Rusk) 289
Rechfelde (Susłów) 182
Redlice Górne (Ober Raedlitz) 226
Reesewitz (Radzowice) 62
Reichenau (Słocina) 111, 118
Reichenbach (Dzierżoniów) 349
Reichenstein (Złoty Stok) 64
Reinersdorf (Komorzno) 65, 70
Reinerz (Duszniki) 132
Reinschdorf (Reńska Wieś) 240
Reisau (Stogi) 349, 350
Rengersdorf (Stanów) 306
Rennersdorf (Rynarcice) 240
Reńska Wieś (Reinschdorf) 240
Reppline (Rzeplin) 292
Repten (Repty) 149
Repty (Repten) 149
Retzitz (Rzeczyce) 94, 202, 363
Reuthau (Rudzina) 345, 347, 348
Reuthau (Rudziny) 320, 321
Ręszów (Ransen) 353, 357
Riegersdorf (Potworów) 379
Rienberg (Rościsławice) 71
Rietschuetz (Rzeczyca) 112

Rinnersdorf (Rusinów) 78
Rochów (Armenruh) 278
Roesnitz (Rozumice) 106, 107, 174
Roeversdorf (Sędziszów) 247
Rogau (Rogi) 266
Rogau (Rogów Opolski) 346
Rogau (Rogów) 40, 46, 160, 208, 264, 268
Rogi (Rogau) 266
Rogoisna (Rogoźna) 203, 313
Rogoźna (Rogoisna) 203, 313
Rogów (Rogau) 40, 46, 160, 208, 264, 268
Rogów Opolski (Rogau) 346
Rohov (Rohow) 263, 267
Rohow (Rohov) 263, 267
Rokicie (Rokitsch) 204, 222, 223, 227
Rokitnica (Rokitnitz) 98
Rokitnitz (Rokitnica) 98
Rokitsch (Rokicie) 204, 222, 223, 227
Romberg (Samotwór) 310
Ronburg (Ronov) 34, 146, 169
Ronov (Ronburg) 34, 146, 169
Roschkau (Roszków) 265
Roschkowitz (Roszkowice) 50, 52, 204
Roschowitzdorf (Roszowice) 222
Roschowitzwald (Roszowicki Las) 222
Rosenberg (Olesno) 93, 325
Rosenthal (Mirosławiczki) 344
Rosnochau (Rozkochów) 203
Rosswald (Rudoltice) 377
Rostersdorf (Trzęsów) 111, 247
Rostów (Herbsdorf) 30
Rostropitz (Roztropice) 207, 320, 368
Roswadze (Rozwadza) 92
Roszkowice (Roschkowitz) 50, 52, 204
Roszków (Roschkau) 265
Roszowice (Roschowitzdorf) 222
Roszowicki Las (Roschowitzwald) 222
Rościsławice (Rienberg) 71
Rothenburg (Czerwieńsk) 173
Rothkirch (Czerwony Kościół) 224
Roudnice 323
Roy (Ruja) 185, 186, 188
Rozkochów (Rosnochau) 203
Rozmierz (Gross Rosmierz) 180
Rozmital 337, 338
Roztocznik (Olbersdorf) 115, 126, 345
Roztropice (Rostropitz) 207, 320, 368
Rozumice (Roesnitz) 106, 107, 174
Rozwadza (Roswadze) 92
Rożnów Dolny (Nieder Rosen) 204
Różana (Lederose) 51
Rudawa (Seifrodau) 111, 118
Rudelsdorf (Drołtowice) 44
Rudelsdorf (Radzików) 294, 296
Ruderswald (Rudyszwald) 264, 265, 268, 377
Rudnau (Rudno) 6
Rudnica 364
Rudnik (Rudnik) 92
Rudno (Rudnau) 6
Rudoltice (Rosswald) 377
Rudomiłów (Thielau) 7, 9
Rudyszwald (Ruderswald) 264, 265, 268, 377
Rudze 211
Rudzina (Reuthau) 345, 347, 348
Rudziny (Reuthau) 320, 321
Rueckersdorf (Siecieborzyce) 111, 119
Ruestern (Rzeszotary) 12, 13
Ruetzen (Ryczeń) 77, 82, 115, 125
Ruja (Roy) 185, 186, 188
Ruppersdorf (Wyszonowice) 50
Ruptau (Rupty) 149
Rupty (Ruptau) 149
Ruschkowitz (Ruszkowice) 349, 350
Rusinów (Rinnersdorf) 78
Rusk (Rausse) 289
Rusko (Rauske) 99
Ruszkowice (Ruschkowitz) 349, 350
Rybaków (Schoenfeld) 331, 333
Rybna (Rybna) 57, 339
Rybniczki 206, 210
Rybnik (Rybnik) 141, 148, 156, 324, 326
Rychnov 32
Ryczeń (Ruetzen) 77, 82, 115, 125
Rydultau (Rydułtowy) 264, 369, 383
Rydułtowy (Rydultau) 264, 369, 383
Ryga 88, 224
Rynarcice (Rennersdorf) 240
Rysiny 367
Rząsiny (Welkersdorf) 247
Rzeczyca (Rietschuetz) 112
Rzeczyce (Retzitz) 94, 202, 363
Rzendowitz (Rzędowice) 23, 56
Rzeplin (Reppline) 292
Rzeszotary (Ruestern) 12, 13
Rzeszotary Dolne (Nieder Ruestern) 12
Rzeszotary Górne (Ober Ruestern) 12
Rzędowice (Rzendowitz) 23, 56
Rzuchow (Rzuchów) 381
Rzuchów (Rzuchow) 381
Rzym 350

Saabor (Zabór) 76, 82
Saara (Żar) 70
Sabine (Sowin) 180
Sabitz (Żabice) 289, 290
Saborwitz (Zaborowice) 372, 375
Sabschuetz (Zawiszyce) 202, 205
Sacherwitz (Zacharzyce) 232
Sachwitz (Zachowice) 130
Sackerau (Zakrzów) 238
Sackerschoewe (Zakrzewo) 8, 10, 79
Sackrau-Turawa (Zakrzów Turawski) 56
Sadków (Gross Schottgau) 51
Sagan (Żagań) 63, 234, 325, 326, 328
Sakrau (Zakrzów) 208, 213, 368
Salisch (Zalesie) 371, 373, 374
Sallschuetz (Zawiścice) 115, 116
Salza (Solca) 207, 211
Salzburg 152, 329
Samborowice (Schammerwitz) 68
Samborz (Tschammendorf) 18, 88
Samitz (Zamienice) 129
Samotwór (Romberg) 310
Sapraschine (Zaprężyn) 183
Sarby (Schreibendorf) 247
Saubsdorf (Supłkovice) 138
Sauerwitz (Zubrzyce) 107, 367
Sausenberg (Szumirad) 339, 340
Sądowel (Tschistey) 257
Sątok (Zantoch) 50, 52, 54, 62
Sbitze (Zbica) 70
Schabenau (Żabin) 113, 288, 290
Schalscha (Szałsza) 57, 68
Schammerwitz (Samborowice) 68
Scharfenort (Kawczyce) 305, 310
Schechowitz (Czechowice) 71, 225
Schedlau (Szydłowiec) 205, 209
Schedlitz (Siedlec) 204
Scheidewitz (Szydłowice) 246
Schelitz (Chrzelice) 104, 206, 207, 209
Schenkendorf 7, 9
Schiedlo (Szydłów) 331, 332
Schierakowitz (Sierakowice) 57
Schierokau (Sieraków) 56
Schieroth (Sieroty) 23
Schildbach 62
Schillersdorf (Šilheřovice) 313
Schimischow (Szymiszów) 148, 216
Schimmeley (Szymanowice) 16, 53
Schimotzitz (Szymocice) 93
Schlaney (Słone) 244
Schlatten (Slatina) 133, 206, 211
Schlaube (Ślubów) 249, 250, 252, 253
Schlaupitz (Słupice) 344, 345
Schlawa (Sława) 329
Schleibitz (Śliwice) 303
Schleswig (Szlezwik) 299
Schlogwitz (Słoków) 46
Schloin (Słone) 230
Schmachtenhagen (Granice) 331
Schmardt (Smardy) 56, 58, 146, 147
Schmarker (Smarków) 7, 9, 226
Schmarse (Smardzewo) 197
Schmellwitz (Chmielów) 186, 187
Schmitsch (Śmicz) 180, 346
Schmitzdorf (Kowalskie Żelowice) 43
Schmograu (Smogorzów) 70
Schmolz (Smolec) 16, 136, 137, 251, 310
Schoenau (Kromolin) 186, 189, 355
Schoenau (Łąkotka) 128, 129
Schoenborn (Żerniki Wrocławskie) 18
Schoenfeld (Rybaków) 331, 333
Schoenfeld (Siedlimowice) 44
Schoenowitz (Szonowice) 265, 363
Schoenwald (Bojków) 148
Schoenwiese (Krasne Pole, Kobyłe) 263, 266
Schoffschuetz (Sowczyce) 23, 93, 161, 162
Schollendorf (Szczodrów) 49, 50, 51, 52
Schreibendorf (Sarby) 247
Schreibersdorf (Hněvošice) 50, 175, 381
Schreibersdorf (Pisarzowice) 41, 69, 73, 223
Schrien (Śrem) 370
Schuettlau (Żuchlów) 77, 79, 84, 110, 115, 194, 196
Schuetzendorf (Strzałkowice) 129
Schuetzendorf (Strzałków) 7
Schwansdorf (Svatoňovice) 61
Schwarzau (Czerniec) 110, 111, 117, 118
Schwarzenfeldt (Czarny Las) 96
Schweidnitz (Świdnica), 150, 161, 190, 312
Schweinern (Blumenau, Świniary) 93, 229
Schwentnig (Świątniki) 186, 294, 314
Schwentroschine (Świętoszyn) 241
Schwiebedawe (Świebodów) 19, 65
Schwiebus (Świebodzin) 331
Schwientochlowitz (Świętochłowice) 49
Schwirtz (Świerczów) 69
Schwundnig (Świątniki) 314
Schwusen (Wyszanów) 77, 83
Schyglowitz (Szczygłowice) 57
Schymotschuetz (Szymocice) 94
Sedlischt (Siedlec, Sedliště) 64

Sedliště (Siedlec, Sedlischt) 64
Seedorf (Zakrzów) 336
Segran 259
Seibersdorf (Zebrzydowice) 215, 313, 318, 383
Seichau (Sichów) 246
Seichwitz (Zdziechowice) 48, 49
Seidorf (Sosnówka) 278, 279
Seifersdorf (Zátor) 98
Seiffersdorf (Zabardowice) 16
Seifrodau (Rudawa) 111, 118
Seitendorf (Poniatów) 71
Seitendorf (Životice) 61
Semohrady 364
Sędziszów (Roeversdorf) 247
Sępów (Geiersberg) 344
Sichów (Seichau) 246
Siebischau (Zybiszów) 16
Siecieborzyce (Rueckersdorf) 111, 119
Siedlec (Schedlitz) 204
Siedlec (Sedliště, Sedlischt) 64
Siedlec (Zedlitz) 78
Siedlimowice (Schoenfeld) 44
Siedliska (Siegendorf) 12, 13, 14, 238, 239
Siedlnica (Zedlitz) 77, 83
Siedmiogród 46, 305
Siegda (Staszowice) 8, 10
Siegendorf (Siedliska) 12, 13, 14, 238, 239
Siegersdorf (Zebrzydowa) 306
Siemianów (Tiefensee) 345, 347
Sierakowice (Schierakowitz) 57
Sieraków (Schierokau) 56
Sieroszowice (Kunzendorf) 353, 354, 356, 358
Sieroty (Schieroth) 23
Siestrzechowice (Grunau) 161
Silberkopf (Strzybnik) 265, 267
Sillmenau (Sulimów) 88, 183, 184
Simbsen (Szymocin) 77, 83, 320, 322, 353, 354, 356
Simsdorf (Gostomia) 71, 136, 180, 203, 222, 363, 370
Sirin (Syrynia) 264, 268
Skale 104
Skała (Hohlstein) 41, 246
Skarbiszów (Karbischau) 205
Skarżyce (Nieder Grunau) 157
Skokowa (Gellendorf) 194, 231, 320, 322
Skorkau (Skorków) 43, 48, 49, 50, 215, 216
Skorków (Skorkau) 43, 48, 49, 50, 215, 216
Skotnica (Skotnitza) 368
Skotnitza (Skotnica) 368
Skrzidlowitz (Krzydłowice, Skrzydłowice, Krzidlowitz) 148, 380
Skrzin (Skvirzin, Krzin) 176
Skrzischow (Skrzyszów) 313
Skrzydłowice (Krzydłowice, Krzidlowitz, Skrzidlowitz) 148, 380
Skrzynka (Heinzendorf) 271
Skrzyszów (Skrzischow) 313
Skvirzin (Skrzin, Krzin) 176
Slatina (Schlatten) 133, 206, 211
Sławikau (Sławików) 35, 229
Slawitz (Sławice) 69, 71, 170
Sława (Schława) 329
Sławice (Slawitz) 69, 71, 170
Sławików (Sławikau) 35, 229
Sławnikowice (Kiesslingswalde) 247
Sławniowice (Gross Kunzendorf) 161
Słocina (Reichenau) 111, 118
Słoków (Schlogwitz) 46
Słone (Schlaney) 244
Słone (Schloin) 230
Słupice (Schlaupitz) 344, 345
Smarchowice (Marchwitz) 365
Smarchowice Wielkie (Polnisch Marchwitz) 266
Smardy (Schmardt) 56, 58, 146, 147
Smardzewo (Schmarse) 197
Smarków (Schmarker) 7, 9, 226
Smogorzów (Schmograu) 70
Smolec (Schmolz) 16, 136, 137, 251, 310
Sněhotice 206, 211
Sobkowice (Zopkendorf) 135
Sobolice (Zoebelwitz) 165
Sobolów (Zobel) 129
Sohrau (Żary) 371
Sohrau (Żory) 234
Solcá (Salza) 207, 211
Solna (Gross Saegewitz) 70, 136, 137, 138
Solniki (Zoellnig) 74, 75, 76, 81
Sommerfeld (Lubsko) 76
Sophienwalde (Lesieniec) 306
Soppau (Zopowy) 218, 263, 266
Sorge (Zawiszów) 227
Sosnówka (Seidorf) 278, 279
Sośnicowice (Kieferstaedtel) 5, 369
Sowade (Zawada) 156, 222
Sowczyce (Schoffschuetz) 23, 93, 161, 162
Sowin (Sabine) 180
Spachendorf (Leskovec n. Moravicą) 206, 211
Spanden (Spędy) 160
Spędy (Spanden) 160
Sponsberg (Ozorowice) 136, 137
Sproettchen (Ogrodzisko) 247

Sprottischdorf (Henryków) 319
Sprottau (Szprotawa) 7, 74
Stablowitz (Štablovice) 242, 243
Staedtel (Miejsce) 69
Staedtlein (Miejsce) 70
Stambuł 117
Stanica (Haltauf) 20, 21, 247, 296
Stanislavice (Stanisłowice, Stanislowitz) 261
Stanislowitz (Stanislavice, Stanisłowice) 261
Stanisłowice (Stanislavice, Stanislowitz) 261
Stanów (Rengersdorf) 306
Stanów Górny (Ober Rengersdorf) 247
Stanschen (Stęszów) 79, 86
Stara Huta (Neurode) 115, 126
Stara Jabłona (Altgabel) 226
Stara Kraśnica (Alt Schoenau) 246
Stara Łomnica (Alt Lomnitz) 271
Stara Oleszna (Altoels) 353, 354, 358
Stara Rudna (Alt Raudten) 289, 319, 320
Stara Rzeka (Altwasser) 59, 111, 112, 114, 120, 225, 226
Stara Wieś (Altendorf) 93, 203, 367
Stara Woda (Altwasser) 157
Stare Gliwice (Alt Gleiwitz) 203
Stare Koźle (Alt Cosel) 245
Stare Olesno (Alt Rosenberg) 57, 292
Starowice (Altmannsdorf) 271
Stary Dwór (Althof) 208
Stary Gaj (Altenhain) 306
Stary Strącz (Alt Strunz) 373
Stary Wołów (Alt Wohlau) 112, 248
Staszowice (Siegda) 8, 10
Steblów (Steblów, Stoeblau) 221, 222, 223, 224, 265, 368
Steblów (Steblów, Stoeblau) 221, 222, 223, 224, 265, 368
Stein (Kamień) 215, 217
Steinach 19
Steinsdorf (Ścinawa Nyska) 174
Stephansdorf (Szczepanów) 129, 186, 189
Stephanshain (Szczepanów) 157, 292
Sternberg (Šternberk) 195
Stettin (Štítina) 175
Steudnitz (Studnica) 238, 239, 245
Steyerberg 152
Stęszów (Stanschen) 79, 86
Stiebendorf 71
Stiebendorf (Ściborowice) 71
Stoeblau (Stebłów, Steblów) 221, 222, 223, 224, 265, 368
Stogi (Reisau) 349, 350
Stoszów (Stusa) 100, 128, 183, 186
Strachau (Strachów) 115, 126
Strachovice (Strandorf) 263, 264
Strachowice (Strachwitz) 20, 21, 310
Strachów (Strachau) 115, 126
Strachwitz (Strachowice) 20, 21, 310
Stradam (Stradomia) 50, 160
Stradomia (Stradam) 50, 160
Stradomia Wierzchnia (Ober Stradam) 70, 115, 126, 245, 247
Strandorf (Strachovice) 263, 264
Strasburg 75, 308
Straupitz (Strupice) 279
Strażnice (Straznitz) 106, 107
Straznitz (Strażnice) 106, 107
Strehlen (Strzelin) 277
Strehlitz (Strzelce) 63, 193, 194, 195, 196, 258
Streidelsdorf (Studzieniec) 76, 80
Střitež (Trzycież, Trzytiesch) 133
Stroppen (Strupina) 59, 69, 72
Strupice (Straupitz) 279
Strupina (Stroppen) 59, 69, 72
Strzałkowice (Schuetzendorf) 129
Strzałków (Schuetzendorf) 7
Strzeganowice (Paschwitz) 101
Strzelce (Strehlitz) 63, 193, 194, 195, 196, 258
Strzelce Opolskie (Gross Strehlitz) 99
Strzelin (Strehlen) 277
Strzybnik (Silberkopf) 265, 267
Stubendorf (Izbicko) 57, 148, 205
Studen (Studzienna) 265
Studnica (Steudnitz) 238, 239, 245
Studzieniec (Streidelsdorf) 76, 80
Studzienna (Studen) 265
Stuebendorf (Ścibórz) 71, 293, 294
Stusa (Stoszów) 100, 128, 183, 186
Sucha (Suchau) 57
Sucha Dolna (Dolní Suchá, Nieder Suchau) 368
Suchau (Sucha) 57
Suché Lazce (Sucholazetz) 72
Suchodaniec (Sucho-Danietz) 205
Sucho-Danietz (Suchodaniec) 205
Sucholazetz (Suché Lazce) 72
Suchy Dwór (Althofduerr) 101
Suckowitz (Sukowice) 208
Suerchen (Żerków) 7, 8, 9, 10
Suerding (Żerniki) 232, 233
Sukowice (Suckowitz) 208
Sulibórz (Gross Silber) 350
Sulimów (Sillmenau) 88, 183, 184
Sulkau (Sułków) 248, 249, 252, 253
Sułków (Sulkau) 248, 249, 252, 253
Sułów Mały (Klein Saul) 115, 116, 249

Sumin (Summin) 229
Summin (Sumin) 229
Supíkovice (Saubsdorf) 138
Susłów (Rechfelde) 182
Svatoňovice (Schwansdorf) 61
Světlov 162
Syców (Polnisch Wartenberg) 169, 344
Syców (Wartenberg) 50
Syrynia (Sirin) 264, 268
Szałsza (Schalscha) 57, 68
Szaszorowice (Zapplau) 111, 112, 119, 120
Szaszorowice Dolne (Nieder Zapplau) 238
Szaszorowice Górne (Ober Zapplau) 238
Szczepankowitz (Štěpánkovice) 264
Szczepanów (Stephansdorf) 129, 186, 189
Szczepanów (Stephanshain) 157, 292
Szczepanów (Zeipau) 157
Szczepanów Górny (Ober Stephansdorf) 336
Szczodrowice (Wammen) 78
Szczodrów (Schollendorf) 49, 50, 51, 52
Szczygłowice (Schyglowitz) 57
Szczytniki nad Kaczawą (Pohlschildern) 75
Szczyty (Tscheidt) 203
Szklary (Glaesersdorf) 250
Szlezwik (Schleswig) 299
Szonowice (Schoenowitz) 265, 363
Szprotawa (Sprottau) 7, 74
Szukalice (Tschauchelwitz) 292
Szumirad (Sausenberg) 339, 340
Szydłowice (Scheidewitz) 246
Szydłowiec (Schedlau) 205, 209
Szydłów (Schiedlo) 331, 332
Szymanowice (Schimmeley) 16, 53
Szymiszów (Schimischow) 148, 216
Szymocice (Schimotzitz) 93
Szymocice (Schymotschuetz) 94
Szymocin (Simbsen) 77, 83, 320, 322, 353, 354, 356

Šilheřovice (Schillersdorf) 313
Štablovice (Stablowitz) 242, 243
Šternberk (Sternberg) 195
Štěpánkovice (Szczepankowitz) 264
Štětina (Stettin) 175
Švobov 206

Sciborowice (Stiebendorf) 71
Ścibórz (Stuebendorf) 71, 293, 294
Ścinawa Nyska (Steinsdorf) 174
Ślęża (Lohe) 16, 344
Śliwice (Schleibitz) 303
Ślubów (Schlaube) 249, 250, 252, 253
Śmicz (Schmitsch) 180, 346
Śrem (Schrien) 370
Środa Śląska (Neumarkt) 7, 8, 15, 18, 20
Świątniki (Schwentnig) 186, 294
Świdnica (Schweidnitz) 150, 161, 190, 312
Świebodów (Schwiebedawe) 19, 65
Świebodzice (Freiburg) 100
Świebodzin (Schwiebus) 331
Świerczów (Schwirtz) 69
Świerklaniec (Neudeck) 177, 204
Święta Katarzyna (Kattern) 16
Świętochłowice (Schwientochlowitz) 49
Świętochłowice Dolne (Nieder Schwientochlowitz) 315, 316
Świętochłowice Górne (Ober Schwientochlowitz) 315, 316
Świętoszyn (Schwentroschine) 241
Świniary (Blumenau, Schweinern) 93, 229
Świniary Małe (Klein Blumenau, Klein Schweinern) 365
Świnino (Klein Schwein) 115, 126

Tabschuetz 203
Talbendorf (Ustronie) 110, 111
Tannenberg (Jodłów) 235
Tannhausen (Jedlinka) 157
Targoszyn (Bersdorf) 249, 252
Tarnau (Tarnówek) 353, 357
Tarnau (Tarnówka) 372, 374
Tarnowice (Alt Tarnowitz) 203, 339, 340
Tarnowitz (Tarnowskie Góry) 96, 339
Tarnowskie Góry (Tarnowitz) 96, 339
Tarnów Grodkowski (Tharnau) 151
Tarnówek (Tarnau) 353, 357
Tarnówka (Tarnau) 372, 374
Tarpen (Tarpno) 249, 250, 252, 254, 255
Tarpno (Tarpen) 249, 250, 252, 254, 255
Teichenau (Raczki) 373
Tenczyn 211
Tepliwoda (Ciepłowody) 115, 126
Těrlicko (Cierlicko, Terlitzko) 207
Terlitzko (Cierlicko, Těrlicko) 207
Teschen (Cieszyn) 133, 235
Teubnitz (Dębnica) 99
Teufelsdorf (Čertova Lhota) 318
Tharnau (Tarnów Grodkowski) 151
Thielau (Rudomiłów) 7, 9
Thiemendorf (Ciemnice) 182
Thiergarten (Zwierzyniec) 75, 251
Thursy (Turza) 93

Thurze (Turze) 26
Tiefensee (Siemianów) 345, 347
Tisek (Zeiske) 106
Toeppendorf (Potoczek) 75, 110
Tomkowice (Domsdorf) 207, 211
Torgau 247
Toruń 88, 89
Tost (Toszek) 6, 56, 68, 146
Toszek (Tost) 6, 56, 68, 146
Trachenberg (Żmigród) 114, 123, 169, 170
Trebisch (Trzebcz) 114
Trebitschin (Trzebiszyn)
Trebnitz (Trzebnica) 225, 226, 249, 344
Trojanovice 263, 266
Troppau (Opawa, Opava) 32, 33, 50, 56, 156, 159, 163, 223, 242, 262, 263, 320, 345, 366
Trzcinica Wielka (Gross Strenz) 62, 114, 193, 194, 195
Trzebcz (Trebisch) 114
Trzebień (Kittlitztreben) 157
Trzebina (Kunzendorf) 71
Trzebnica (Trebnitz) 225, 226, 249, 344
Trzęsowice (Nieder Kachel) 310
Trzęsów (Rostersdorf) 111, 247
Trzycież (Střitež, Trzytiesch) 133
Trzytiesch (Trzycież, Střitež) 133
Tschammendorf (Samborz) 18, 88
Tschauchelwitz (Szukalice) 292
Tscheidt (Szczyty) 203
Tschepplau (Krzepielów) 113, 121, 122
Tscherbeney (Czermna) 244
Tscheschkowitz (Cieszkowice) 194, 196
Tschilesen (Czeladź) 249
Tschirnau (Czernina) 78, 194, 196
Tschirne (Czerna) 306
Tschirne (Czernica) 226
Tschirnitz (Czerńczyce) 239, 250, 253, 255, 256
Tschistey (Sądowel) 257
Tschuder (Wziąków) 372, 375
Tubingen (Tybinga) 349
Tuerpitz (Cierpice) 51
Turawa (Turawa) 17, 24, 339, 340
Turkau (Turków, Tvorkov) 50
Turków (Turkau, Tvorkov) 50
Turza (Thursy) 93
Turze (Thurze) 26
Twardogóra (Festenberg) 7, 8, 9, 115, 126
Tworkau (Tworków) 61, 173, 223, 265, 267, 377
Tworków (Tworkau) 61, 173, 223, 265, 267, 377
Tybinga (Tubingen) 349
Tyńczyk (Klein Tinz) 88, 89
Tyńczyk Legnicki (Klein Tinz) 198, 224

Uchilsko (Uchylsko) 318
Uchylsko (Uchilsko) 318
Udanin (Gaebersdorf) 99
Ueberschar (Gołaczów) 289, 290, 291
Uherski Bród (Uherský Brod) 59, 161, 162, 265
Uherský Brod (Uherski Bród) 59, 161, 162, 265
Uherský Ostroh 286
Ujeździec (Gesess) 345, 347
Ujów (Viehau) 20, 21
Ullersdorf (Ołdrzychowice Kłodzkie) 144
Ullrichsdorf (Młodoszów) 146
Ulm 341
Ungersbach 152
Uniejowice (Leisersdorf) 224
Uraz (Auras) 7, 9, 202, 345
Urzuty (Langhelmsdorf) 76
Uschuetz (Uszyce) 49, 204, 236
Uskorz Wielki (Gross Ausker) 105, 242, 243
Ustron (Ustroń) 261, 368
Ustronie (Talbendorf) 110, 111, 117
Ustronie Górne (Ober Talbendorf) 111, 117
Ustroń (Ustron) 261, 368
Usza (Ausche) 185, 186, 187, 189
Uszczonów (Austen) 110, 116, 117, 118
Uszyce (Uschuetz) 49, 204, 236

Újezd 323

Valtice 280
Viehau (Ujów) 20, 21
Vikoš 141
Vlča Hora 337, 338
Vogelgesang (Mieczniki) 344
Volkstaedt 236
Vorhaus (Jaroszówka) 345
Vranová Lhota 261
Vrbka (Wrbkau) 106
Vřesina (Wreschin) 35, 59, 264

Wabienice (Wabnitz) 245
Wabnitz (Wabienice) 245
Wackenau (Wierzbiec) 71
Wagstadt (Bílovec) 25, 106, 107, 108
Wahlstatt (Legnickie Pole) 247
Waissack (Wysoka) 206, 211
Walce (Walzen) 335
Waldorff (Międzylesie) 378

Waliszów (Waltersdorf) 271
Wallowitz (Wałowice) 187
Wallwitz (Drwałowice) 319, 321
Waltdorf (Prusinovice) 206
Waltersdorf (Nielestno) 246
Waltersdorf (Waliszów) 271
Walzen (Walce) 335
Wałowice (Wallowitz) 187
Wammen (Szczodrowice) 78
Wandritsch (Wądroże) 248, 249, 251
Wangern (Węgrzce) 353
Wangersinawe (Węgrzynów) 320
Warmątowice (Warmuntowitz) 159
Warmuntowitz (Warmątowice) 159
Warszawa 65, 75, 245
Wartenberg (Syców) 50
Warzęgowo (Wersingawe) 129, 289, 290
Waschlewitz (Wasiłowice) 180
Wasiłowice (Waschlewitz) 180
Wasserjentsch (Komorowice) 43
Wawrzyńcowice (Lorenzdorf) 363
Wąbnice (Wembowitz) 245
Wądroże (Wandritsch) 248, 249, 251
Wądroże Wielkie (Gross Wandris) 185, 187, 193, 194
Wągród (Wendstadt) 251
Wąsice (Wundschuetz) 8, 10
Wąsosza (Herrnstadt) 372
Wechowice (Wehowitz) 265, 269
Wederau (Wiadrów) 157, 278
Wehowitz (Wechowice) 265, 269
Weichnitz (Witanowice) 76
Weiderwitz (Wydrowice) 205
Weigelsdorf (Wigancice) 320
Weigmannsdorf (Wygnańczyce) 249, 253
Weigwitz (Wojkowice) 43, 51
Weimar 335, 345
Weissholz (Białołęka) 75, 76, 81, 82, 186
Weistritz (Bystrzyca) 20
Weiswasser (Bilá Voda) 271
Welkersdorf (Rząsiny) 247
Wembowitz (Wąbnice) 245
Wendrin (Wędrynia) 369
Wendstadt (Wągród) 251
Wengeln (Węglin) 12
Wenzowitz (Wężowice) 25
Werndorf (Jaźwiny) 249, 250, 304
Wersingawe (Warzęgowo) 129, 289, 290
Wessig (Wysoka) 331
Wędrynia (Wendrin) 369
Węglin (Wengeln) 12
Węgrów (Bingerau) 50, 151, 160
Węgrzce (Wangern) 353
Węgrzynów (Wangersinawe) 320
Wężowice (Wenzowitz) 25
Wiadrów (Wederau) 157, 278
Widów (Wydow) 369
Wiedeń 101, 103, 190, 296, 297, 375
Wielowieś (Bielwiese) 112, 119, 120, 378
Wielowieś (Langendorf) 6, 50, 53, 149, 245
Wierchles (Wierchlesie, Wrchles) 23
Wierchlesie (Wrchles, Wierchles) 23
Wierzbica Dolna (Deutsch Wuerbitz) 49
Wierzbica Górna (Polnisch Wuerbitz) 96
Wierzbica Górna (Wuerbitz) 96
Wierzbice (Wirrwitz) 372
Wierzbiec (Wackenau) 71
Wierzbnice Małe (KleinWuerbitz) 165
Wierzbnik (Herzogswalde) 178, 202, 266
Wierzch (Deutsch Muellmen) 223
Wierzchowice (Wuerchwitz) 110, 113, 114, 121, 122, 123
Wierzchownia (Wuerkland) 226
Wierzowice Małe (Klein Wersewitz) 336
Wierzowice Wielkie (Gross Wiersewitz) 249, 250, 251, 253, 255, 256, 257
Wieschowa (Wieszowa) 339, 340
Wiese (Wisznia Mała) 19, 259
Wieszowa (Wieschowa) 339, 340
Więcemierzyce (Winzenberg) 78, 85
Wigancice (Weigelsdorf) 320
Wiklina (Wikoline) 249
Wikoline (Wiklina) 249
Wilamowice 140
Wilczyce 329
Wilczyn (Heidewilxen) 193, 195
Wilka (Wilke) 173
Wilkanów (Woelfelsdorf) 271
Wilkau (Wilków) 266, 292, 353, 354, 358
Wilke (Wilka) 173
Wilkostów (Wolfsdorf) 100
Wilkowa Mała (Klein Wilkawe)
Wilkowa Wielka (Gross Wilkawe) 59
Wilkowice (Gross Wilkowitz) 23, 57, 93
Wilków (Wilkau) 266, 292, 353, 354, 358
Wilków Dolny (Nieder Wilkau) 292
Wilków Górny (Ober Wilkau) 292
Wilków Wielki (Gross Wilkau) 51
Wilkszyn (Wilxen) 245
Wilxen (Wilkszyn) 245
Winzenberg (Więcemierzyce) 78, 85
Wirrwitz (Wierzbice) 372

Wischuetz (Wyszęcice) 20, 75, 76, 82, 241
Wisznia Mała (Wiese) 19, 259
Witanowice (Weichnitz) 76
Witosławitz (Witosławice) 207, 211
Witosławice (Witosławitz) 207, 211
Witoszów (Boegendorf) 157, 350
Witoszyce (Heinzendorf) 110, 111, 117, 118
Wleński Gródek (Lehnhaus) 20, 21
Włodzienin (Bładen) 106
Włostowa (Lossow) 365
Wodzisław Śląski (Loslau) 37, 49, 176, 216, 261
Woelfelsdorf (Wilkanów) 271
Wohlau (Wołów) 114, 123, 195
Wohnwitz (Wojnowice) 100, 135
Woischnik (Woźniki) 91, 139
Woiska (Wojska) 23
Woitsdorf (Wojciechów) 50, 52, 95
Wojborz (Gabersdorf) 271
Wojciechów (Woitsdorf) 50, 52, 95
Wojciechów Mały (Klein Woitsdorf) 372
Wojcieszów (Kauffung) 75, 76, 80, 246, 247
Wojcieszów Dolny (Nieder Kauffung) 75
Wojcieszów Górny (Ober Kauffung) 247
Wojkowice (Weigwitz) 43, 51
Wojnowice (Wonnwitz) 100, 135
Wojska (Woiska) 23
Wolbromek (Wolmsdorf) 336
Wolęcin (Wollentschin) 215, 216, 339
Wolfsdorf (Wilkostów) 100
Wollentschin (Wolęcin) 215, 216, 339
Wollmersdorf (Olbramice) 207, 262
Wolmsdorf (Wolbromek) 336
Wołów (Wohlau) 114, 123, 195
Woschczytz (Woszczyce) 263, 269
Woskowice Górne (Hennersdorf) 70
Woskowice Małe (Lorzendorf) 16, 336
Woszczyce (Woschczytz) 263, 269
Woźniki (Woischnik) 91, 139
Wólka Duża (Gross Schwein) 373
Wrbkau (Vrbka) 106
Wrchles (Wierchlesie, Wierchles) 23
Wreschin (Vřesina) 35, 59, 264
Wrocisławice (Obsendorf) 185, 186, 187, 188, 189
Wrociszów Dolny (Nieder Rudelsdorf) 332
Wrocław (Breslau) 11, 15, 19, 20, 26, 28, 33, 34, 35, 36, 44, 51, 71, 75, 77, 84, 88, 101, 103, 105, 109, 115, 129, 130, 131, 135, 136, 137, 138, 151, 156, 170, 183, 184, 197, 199, 204, 224, 228, 229, 232, 235, 237, 259, 277, 296, 299, 301, 309, 320, 321, 328, 336, 342, 344, 349, 351
Wrocław-Krzyki (Kriestern, Krzyki) 20, 21
Wroniniec (Konradswaldau) 111, 112, 114, 119, 120
Wronów (Frohnau) 69
Wrząca Śląska (Akreschfronze) 111, 118
Wschowa (Fraustadt) 18, 230, 355
Wszechświęte (Allerheiligen) 275
Wuerbitz (Wierzbica Górna) 96
Wuerchwitz (Wierzchowice) 110, 113, 114, 121, 122, 123
Wuerkland (Wierzchownia) 226
Wundschuetz (Wąsice) 8, 10
Wydow (Widów) 369
Wydrowice (Weiderwitz) 205
Wygnańczyce (Weigmannsdorf) 249, 253
Wysoka (Waissack) 206, 211
Wysoka (Wessig) 331
Wysoki Kościół (Hochkirch) 19, 259
Wyszanów (Schwusen) 77, 83
Wyszęcice (Wischuetz) 20, 75, 76, 82, 241
Wyszogród 208
Wyszonowice (Ruppersdorf) 50
Wziąchowo Wielkie (Gross Tschunkawe) 65
Wziąków (Tschuder) 372, 375

Xsiondslas (Księży Las) 23

Zabardowice (Seiffersdorf) 16
Zaborowice (Saborwitz) 372, 375
Zaborów (Lampersdorf) 78, 85
Zaborze (Zaborze) 25
Zabór (Saabor) 76, 82
Zábřech (Zabrzeg) 265, 318
Zabrze (Zabrze) 50, 156
Zabrzeg (Zábřech) 265, 318
Zacharzyce (Sacherwitz) 232
Zachowice (Sachwitz) 130
Zagrodno (Adelsdorf) 288, 289
Zakrzewo (Sackerschoewe) 8, 10, 79
Zakrzów (Sackerau) 238
Zakrzów (Sakrau) 208, 213, 368
Zakrzów (Seedorf) 336
Zakrzów Turawski (Sackrau-Turawa) 56
Zakrzów Wielki 56
Zalenze (Załęże) 127, 317
Zalesie (Salisch) 371, 373, 374
Załęże (Zalenze) 127, 317
Zamienice (Samitz) 129
Zantoch (Sątok) 50, 52, 54, 62
Zaolschan (Zaolszany) 369
Zaolszany (Zaolschan) 369
Zapplau (Szaszorowice) 111, 112, 119, 120

Zaprężyn (Sapraschine) 183
Zaprężyn Górny (Ober Sapraschine) 51, 53
Zarkau (Żarków) 266
Zátor (Seifersdorf) 98
Zaumgarten (Chrzanów) 232, 233, 299
Zavadá (Zawada) 204
Závořice 376
Zawada (Sowade) 156, 222
Zawada (Zavadá) 204
Zawada (Zawada) 156, 203, 222, 264
Zawiszów (Sorge) 227
Zawiszyce (Sabschuetz) 202, 205
Zawiścice (Sallschuetz) 115, 116
Ząbkowice Śląskie (Frankenstein) 64, 161
Zbica (Sbitze) 70
Zbicko (Zbitzko) 161, 162
Zbitzko (Zbicko) 161, 162
Zbrosławice (Broslawitz) 98, 203
Zdziechowice (Seichwitz) 48, 49
Zdzieszowice (Deschowitz) 92
Zebrzydowa (Siegersdorf) 306
Zebrzydowice (Seibersdorf) 215, 313, 318, 383
Zedlitz (Siedlec) 78
Zedlitz (Siedlnica) 77, 83
Zeipau (Szczepanów) 157
Zeippern (Bartodzieje) 250, 254, 255
Zeiske (Tisek) 106
Zernik (Żerniki) 91
Zessel (Cieśle) 59
Zgorzelec (Goerlitz) 103, 190
Zgorzelisko (Goerlitz) 49
Zieserwitz (Cesarzowice) 186, 188
Ziębice (Muensterberg) 64
Zimnica (Kaltvorwerk) 96
Zindel (Młodoszowice) 292
Zittau (Żytawa) 200
Zlaté Hory (Zuckmantel) 42
Zlattnik (Złotniki) 315
Zlín 141
Zloenitz (Źlinice) 205, 209
Złotniki (Zlattnik) 315
Złotoryja (Goldberg) 169, 190
Złoty Stok (Reichenstein) 64
Zobel (Sobolów) 129
Zoebelwitz (Sobolice) 165
Zoellnig (Solniki) 74, 75, 76, 81
Zopkendorf (Sobkowice) 135
Zopowy (Soppau) 218, 263, 266
Zpupná Lhota (Ligota Alodialna, Allodial Ellguth) 275
Zubrzyce (Sauerwitz) 107, 367
Zuckmantel (Zlaté Hory) 42
Zuelz (Biała Prudnicka) 93, 207
Zwierzyniec (Thiergarten) 75, 251
Zwoos (Zwóz) 148
Zwóz (Zwoos) 148
Zybiszów (Siebischau) 16
Zyrowa (Żyrowa) 325
Zyttna (Żytna) 23, 87, 179, 367

Żabice (Sabitz) 289, 290
Żabin (Schabenau) 113, 288, 290
Żagań (Sagan) 63, 234, 325, 326, 328
Żar (Saara) 70
Żarków (Zarkau) 266
Żary (Sohrau) 371
Żdanów (Herzogswalde) 202
Żerków (Suerchen) 7, 8, 9, 10
Żerniki (Suerding) 232, 233
Żerniki (Zernik) 91
Żerniki Małe (Klein Suerding) 376
Żerniki Wielkie (Gross Suerding) 96
Żerniki Wrocławskie (Schoenborn) 18
Żmigród (Trachenberg) 114, 123, 169, 170
Żory (Sohrau) 234
Żółkiewka (Pilgramshain) 157
Żuchlów (Schuettlau) 77, 79, 84, 110, 115, 194, 196
Żuchlów Dolny (Nieder Schuettlau) 77, 78, 84, 85, 115
Żuchlów Górny (Ober Schuettlau) 115, 249, 250, 253, 254, 354, 359
Żychcice 94
Żyrowa (Zyrowa) 325
Żytawa (Zittau) 200
Żytna (Zyttna) 23, 87, 179, 367
Żywiec 37

Źlinice (Zloenitz) 205, 209

Ždánice 280
Żehrovice 30
Životice (Seitendorf) 61

INDEKS NAZWISK

Indeks zawiera nazwiska (w mianowniku liczby pojedynczej) występujące w tekście – z wyjątkiem nazwisk cytowanych autorów. Drukiem wytłuszczonym zaznaczone są strony, na których historia rodu została dokładniej omówiona.

Abschatz 112, 119, 128, 194, 196
Abstach 38
Acolti 31
Adelsbach 207, 211
Adelsdorf 372, 375
Adelstein 299-300
Aderhas 194
Adlersfeld 339, 340
Aichelberg 12
Albertini 230, 300
Altenburg 355, 361
Altendorf 343
Althann 265, 268, 324, 326
Angermuende 136, 137, 310
Anguissola 30, 31
Artzat 134, 143, 259, 376
Arzat 70, 137, 138
Ascher 334
Aschin 305
Aspach 153
Asperment 294
Asshelm 174
Assmann 183, 184
Atheler 184
Auderla 156
Aulock 56, 58, 227, 228, 320
Auwald 100
Axleben 113, 122, 246, 355, 359

Balde 300
Baluvien 57
Bardeleben 166, 167, 168
Barschki 207, 211
Barski 313
Barthel 19
Baruth 49, 69, 73, 206, 210, 249, 253
Barzdorf 146–147
Bautschner 298
Bayern 174
Beess 42, 66, 71, 90, 91, 93, 165, 204, 222, 223, 307, 368
Bees-Vrchles 49
Behr 130, 131
Beichlingen 74
Belda 199
Belheim 305
Benedyktowic 89
Beneszowic 108
Beneszowic-Odrowąż 106
Bercholdt 207
Bercka 149, 324, 326
Berg 113, 114, 122, 124
Bergener 167, 168
Berka 146, 174, 270, 313–315
Berlin 103
Bernhard 339, 340
Beroldingen 208, 213
Berzkowski 162
Beyern 260
Bezdružic 30
Bezdružicki 324, 326, 337, 338
Bezdružicky 33, 34
Biberstein 9, 313, 324, 327
Bibran 11–14, 95, 112, 113, 122, 160, 294, 353, 354, 357, 358, 362
Biegeleben 292
Bielczowski 363
Bielik 23, 45, 99
Bieniecki 38
Bierlin 137, 138
Biesterfeld 332, 334
Bilin 30, 31

Bilski 208
Birka 61,172
Biron 324, 327
Bischofsheim 225, 227
Blacha 49, 148, 216, 366
Blanc 362
Blankenheim 282, 287
Blankenstein 157
Blankowski 339
Blankstein 157
Blatna 337
Blech 114
Bludowski 46, 207, 264, 268
Bobolusk 205, 209
Bobrek 293
Bock 50, 53, 250, 256
Boden 154
Bodenhausen 264
Bodzowski 146, 147
Boehme 373
Boemelsberg 272
Boguslawitz 375
Bojanowski 51, 54
Bołckowitz 354
Bolcz 312
Boltz 312
Bomsdorf 331, 332
Borek 368
Borenski 320
Borschnitz 7, 59, 69, 70, 72, 249, 253
Borwitz 129
Boskowitz 161, 162, 280, 283, 284, 285, 314
Boskowitz-Czernahora 281, 285
Boya 148
Boye 6, 148
Brandys 25
Brauchitsch 78, 114, 124, 250, 254
Braun 7, 9, 75, 77, 79, 83, 95, 121, 198, 247, 353, 356
Breitenwald 163
Breitkopf 204
Breitwald 163
Bressler 365
Briesen 10, 12, 14, 227
Brixe 264
Brockendorf 146
Brueck 310
Brueckner 239
Bubna 318, 325, 328
Buchan 292
Buchheim 245
Buchta 180, 223
Buchwald 183, 184, 309, 310
Buckisch 342
Budaeus 351
Budovien 354
Budzow 339, 340
Buenau 350
Buerstel 296, 297
Buettner 18
Burckhardt 338
Burg 276, 277
Burgsdorf 174
Burkhard 342
Busewoy 112, 119, 258, 362, 372, 374, 375
Bybelski 45
Bzenec 159

Canitz 7, 9, 78, 85, 110, 111, 113, 114, 117, 121, 123, 247, 355, 356, 360
Carignan 324, 327
Carove 93
Carschensky 47
Castelcorn 270–272
Castelromano 329
Centawski 159
Centner 264
Cernozza 153
Cetto 102
Charwat 202, 223, 318
Chelm 107
Chlum 272
Chocimirski 5, 86
Choloncewski 282, 287
Chomanski 36
Chorinski 205, 210, 235
Chorinski 72
Chorula 49
Chotulinski 66–73
Chotulyn 68
Chrampski 98
Christoph 311
Chrząszczewski 57
Chyrnice 45
Cimburg 314
Clema 5, 205, 262, 295, 377
Coburg 130, 131, 289
Cokeritz 7
Colditz 27, 146
Collato 329
Colmas 28, 36

Colonna-Fels 32
Commersaedt 37
Copatsch 41
Copatz 40
Copericz 39
Copicz 40
Coreqiuz 42
Corquicze 42
Corte 93
Cosa 207, 212
Cosslig 58
(de) Cotorz 65
Cozlik 58
Cracau 95
Cracovia 95
Crafft 325, 328
Crampski 98
Cramski 98
Cranpski 99
Crapff 102–103
Crato 97
Crauss 106
Crebil 108–109
Crecowicz 109
Creczwicz 110
Crenowitz 96, 102, 129
Crha 24
Criegk 134–135
Crikau 134–135
Crikow 135
Cromer 138
Cronfeld 105
Crop 140
Croy-Duellmen 265, 269
Crummense 349, 351
Cruschina 145–146
Cumeize 158
Cunitz 160–161
Czambor 180
Czamor 180
Czaplicki 74
Czastalov 146
Czastalowicz 146
Czelo 64, 318, 364, 377
Czepko 127
Czernahora 281, 285
Czernohorski 139
Czetritz 42
Czettritz 78, 263
Czibulka 148, 322
Czirn 139
Czornberg 23, 92, 222, 339, 340
Czotulinski 68

Dahme 51, 53
Dambrowka 36, 264, 268
Damm 77, 82
Darcy 197
Dazur 292
Debschitz 8, 10, 20, 21, 226, 302, 303
Dembiński 127
Denhoff 66, 167
Denstaet 115, 125
Diebitsch 78, 85, 113, 115, 122, 372, 374
Dietrichstein 281, 284, 285, 286, 325, 327
Dillenburg 293, 294
Dioszeghy 319, 321
Dlugosch 38, 207
Długosz 150
Dluhomil 23, 44
Dobieschowski 149
Dobrzenic 72
Dobrzenicz 72
Dobrzenski 72
Dobschuetz 57, 88, 89, 183, 184
Doenhoff 166, 167
Dohna 34, 110, 223, 246, 265, 355, 359
Dohna-Lauck 62
Dombnig 69, 73
Dompnig 109
Donat 206
Donin 284
Donnersmarck 204
Dornheim 109
Drachenheim 231
Drahonitz 273
Drahonitzki 273
Drahotusch 263, 266, 269
Dresky 193, 195, 376
Drnovsky 163
Drucki-Lubecki 367
Dub 174
Duba 313–315
Dubrawka 49
Dudek 370
Duellmen 265, 269
Durant 65
Dyhr 7
Dyhrn 59, 76, 80, 113, 186, 189, 225, 226, 250
Dyrnda 280, 282

Dzialosch 158
Dzialosz-Salisch 158
Dzierżanowski 148
Dziewkowski 17
Dziewunty 220

Eben 21
Ebersbach 76, 81
Ebner 135
Ecke 7
Ecker 237
Eckhard 280, 284
Eckricht 43
Eckstaedt 332, 334
Edler 365
Eggenberg 285
Ehme 130, 131
Ehrenberg 107, 181
Eicke 57
Eilenburg 328
Eller 166, 168
Ellguth 261, 262
Elsterberg 71
Elter 70
Emberg 148, 239
Enis 31
Erpach 62
Esslingen 232
Etzdorf 193, 195
Eulenburg 169, 170

Fabricius 260, 338
Faendrich 99
Falkenberg 180, 259
Falkenhain 10, 111, 118, 356
Falkenhayn 354, 358
Falkenheim 103
Falkenheyn 372, 374
Faust 139, 171
Fechner 345, 348
Felde 240
Fels 32
Felso-Kubin 154
Fernemont 329
Firmin 154
Fischer 142
Flaminus 345, 348
Flottke 232, 233
Foglar 133
Folkstaedt 236
Fragstein 56, 202, 363, 364, 381
Frangipiani 362
Franken 236
Frankenberg 49, 60, 69, 72, 148, 149, 204, 250, 254, 378
Frankenberg-Ludwigsdorf 8, 10, 70, 259, 378
Frankenberg-Proschlitz 50, 52, 57, 69, 72, 348–349, 378
Frankenstein 43
Freiher 152
Freitag 164
Frentzel 18, 277
Freytag 183, 184
Fridenburg 234–235
Friedenberg 235
Friedenburg 235
Friedland 6–10
Frobelwitz 79, 249, 253, 259
Froelich 270
Fuellstein 25, 43
Fuerst 164
Fuerstenberg 186, 282, 287

Gaba 51, 54
Gadin 349
Gaffron 43, 44, 51, 53, 73, 109, 115, 126, 193, 247, 276, 277
Gafron 70
Gallas 33, 34
Garnier 339, 340
Garski 205, 210
Gartz 348
Gaschin 265, 267, 325, 328
Gebultowski 90
Geisenfels 90–91
Geletski 69, 71
Gellhorn 186, 188, 302, 303, 350
Genois 215, 216
Geraltowski 98, 233
Gersdorff 76, 78, 80, 85, 111, 117, 118, 186, 187, 188, 189, 246, 305
Gerstmann 12, 13, 138
Gessler 289
Gfug 43, 44, 248, 251, 256
Ghillany 179, 351
Glaubitz 353, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 360, 372
Gloger 349, 350, 351
(z) Gogolina 27
Goldfuss 349, 350

Gulen 372, 373
Gurecki 46
Guthaetter 376

Hack 110, 117
Hacke 78, 110, 117
Haefling 192
Haldorf 26
Hallweil 272
Hantke 299
Harasowski 91
Hardegg 162
Hardenberg 177–178
Harrach 154, 291
Harras 32,33
Harrassowski 156, 265
Hartenberg 177–178
Hartig 30, 31
Hase 186, 189
Hassberg 153
Hasse 103
Hastovski 206
Hauer 208, 213
Haugwitz 75, 77, 78, 80, 82, 84, 85, 110, 115, 117, 125, 208, 213, 247, 319, 320, 321, 322, 337, 338, 371
Haunold 110, 116, 310
Haunsperg 153
Hause 104
Hautois d' 312
Heintze 12,14
Helfenstein 169, 170
Hellenbach 207, 212
Helman 164
Helmberg 370
Helmberger 370
Henckel 204
Hening 208
Hentschel 302, 303
Hering 315, 316
Hertel 132, 245, 320, 322
Heseler 183, 184
Heugel 109, 111, 118
Heydan 378
Heyde 269, 320, 341
Heydebrand 56, 58
Heydeck 169
Heyden 166
Hiessbach 302–303
Hildebrant 310
Hinal 46, 262
Hirberg 282
Hiserle 30, 31
Hochberg 75, 80, 157, 246, 278, 296, 298
Hock 249, 250, 253, 255
Hoditz 207, 212
Hoelzl 103
Hoenichau 298
Hoernicz 200
Hoernig 109, 130, 131
Hof 6, 355
Hofe 77
Hoff 236
Hoffman 88
Hoffmann 183, 184, 258
Hohberg 309
Hohenberg 272
Hohenlohe 280, 284
Hohenzollern 17, 191, 291
Holly 92, 203, 215, 217, 243
Holstein 314
Holstein-Norburg 294
Holstein-Sonderburg 281, 286
Holzendorf 127
Holzgraf 301
Horley 32, 33
Hornau 292
Hornig 136, 137
Hornitz 200
Hornowski 364
Hoschek 368
(de) Hotocz 65
Howora 294
Hoyos 32
Hrbek 61
Hrzan 34
Hrzenin 32, 33
Hubacz 369
Huebner 183, 184
Huetfeld 88
Huhn 111, 118
Hundt 7, 9, 115, 126, 191, 289, 290, 365
Hungar 341
Hus 107

Ingersleben 229
Isner 137, 138

Jakvek 129
Jaletski 66–73

Jaloffka 232, 233, 303
Jankwitz 163
Janovsky 30
Jarischowski 68
Jaroschin 93
Jarotschin 34
Jarotzki 23, 98, 148, 367
Jaspine 152
Jastrzembski 214
Jędrzychowski 77
Jędrzychowski-Kotwicz 77, 83
Jeletski 66–73
Jeltsch 7, 9, 69, 101, 102
Jenckwitz 135
Jeniszek 30
Jerin 161
Joerger 303
John 60, 376
Johnston 321
Jordan 93
Juliusberg 237
Juncz 146

Kaholin 68
Kalckreuth 76, 80, 194, 196, 250, 255, 331, 332, 333, 354, 359, 372, 374, 375
Kale 258
Kalinowski 206, 210, 220, 364
Kaltenhof 17
Kamenc 56
Kamienietz 22–24
Kapellen 283
Kapl 176
Karnitzki 142
Kast 208, 213
Katowski 66
Kaunitz 87, 161, 162
Keleczka 24
Keller 14
Kellerberg 153
Keltsch 14, 71, 215, 216
Kernicz 46
Kerstan 320, 321
Kessel 171, 193, 195
Kessler 365
Kettler 133
Keul 157
Key 173
Keyec 173
Khoeler 11
Khokors 22–24
Khroe 95
Khroe 97
Khuenburg 152–154
Kickpusch 174
Kiczka 174, 227
Kieckbusch 174
Kiełbasa 26
Kielczersz 88, 89
Kiernicz 46
Kiettlitz 303
Kingsberg 37
Kingsfeld 18
Kinner 175
Kinsky 282, 287
Kio 173
Kirchel 183, 184
Kirsch 310
Kirschbaum 224
Kirstein 249, 252
Kiseling 240
Kisielowski 368
Kitschka 227
Kittel 19
Kittlitz 77, 83, 111, 112, 113, 117, 121, 122, 251, 256, 372, 373
Kliegenberg 283
Kliman 221
Klinstein 324, 327
Klobasa 26
Kloch 46, 261
Knegg 152
Knobelsdorf 77, 83, 319, 321, 331, 333, 345, 347, 353, 357
Kober 103, 136, 137
Koberitz 39
Kobierzycki 25
Kobylka 263, 266
Koch 18, 378
Kochański 88, 89
Kochcicki 222
Kochticki 57
Kocimirski 5
Kocur 5
Koczem **5**, 86
Koczenski **5–6**, 46, 47
Koczieshy 5
Koczur 262
Koczynski 5–6
Koeckritz **6–10**, 71, 174, 249, 253

Koehler 11
Koelbich 110, 116
Koelichen 10, **11–14**
Koelichen-Bibran 11
Koeller 14
Koeltsch 14
Koenig **15**
Koenigsberg 15
Koenigsdorff **16–17**
Koenigsfeld 17–18, 24, 155
Koenigsfelder **17–18**, 24, 42
Koenigshayn 18
Koerber **18**
Koessler **18**, 60, 61
Koetzin 18
Koetzler **19**
Kohlhass **19–21**, 87
Kohlsdorf 21, 27, 35
Kojen 22, 87–89
(z) Kojkowic 22
Kojkowski **22**, 89
Kokericz 7
Kokershain 24
Kokor 24–25
Kokors **22–24**
Kokorsch 22–24
Kokorski **24–25**
Kokorz 17, 22–24, 56
Kolaczkowski **25**, 36
Kołaczkowski 25, 36
Kolbasa **26**
Kolbense 26
Kolbnitz **26**
Kolckwitz **26–27**, 28
Kolditz 27
Kolendorf 35
Kolenec 27
Kolensdorf 27, 35
Kolgraff **27**
Kolhas 19–21, 27
Koli 28
Kolkowitz 28
Kolkowski 26–27, **28**
Koll 28, 157
Kolmas 28
Kołomasz 36
Kolovrat **29–35**, 97, 279
Kolovrat-Krakovsky 29–35
Kolovrat-Liebsteinsky 29–35
Kolovrat-Novohradsky 29–35
Kolowrat-Bezdružicki 324, 326, 337, 338
Kolowrat-Novohradski 324, 326
Kolsdorf 21, 27, **35**
Komantzki 36
Komanzki **36**
Kommergantzki **36**
Kommerstaedt 37
Komorno 37
Komorowski **37**, 74
Konecchlum 38
Konopacki **38**, 214, 216
Konopnicki 366
Konopnicki **38**
Konopyczkin 38
Konsztell 166
Kopacz 38, 40–41
Kopatschin 40
Kopciowski **38**
Kopczowski 38
Kopecz 40
(z) Kopenic 38, 39
Kopenitz 39
Koperitz 39
Kopet 39, 40
Kopisch 41, 247
Kopitsch 39, 40–41
Kopperitz **39**, 164
Koppet 39, **40**
Kopschuetz 38, 39, **40–41**
Korcbok 41, 169–170
Korckwitz 42–44
Korczak 41, 47
Korczbok 41
Korczmann 135
Korczyński **41**, 317
Kordbok 169
Kordula 17, **42**
Korkewicz 42
Korkwitz **42–44**
Korkynie 44
Korn **44**
Kornic 45–46
Kornic-Rohowski 46
Kornicz 45, 46
Kornitz 5–6, 23, **45–46**, 261, 262, 381
Kornitzki 165
Kornitz-Kornitzki 165
Kornitz-Rohowski 46
Kornoušti 30
Korpitz 165

Korschlitz 58
Korsequicze 42
Kortschak 41, **47**
Kortzagk 47
Kortzak 47
Kortzbok 47
Korzeczwanka 42
Korzenski **47**
Korzewicze 42
Kosar 315
Kosarzov 315–316
Koschebor 48
Koschembar 43, **48–54**, 215, 216, 348
Koschembor 48
Koschenbar 48–54
Koschicki 56
Koschiczko 56
Koschin 54, 55
Koschinski 54, **55**, 65
Koschitski 56
Koschitzki **55–58**, 60, 61
Koschitzki-Larisch 55–58
Koschlig **58–59**, 95
Koschligk 59, 251, 257
Koschmider **60**
Koschuetzki 55–58, 60
Kosebor 48
Kosel 60, 89
Koseler 18, 60
Koselwitz 60
Koseritz **60**
Kosicki 55–58, 61
Kosierz 61
Kosiński 55
Kosirz **61**, 322
Koska 61, 63
Koske 63
Koski 63
Kosligk 59, 250
Koslow 91–94
Koslowski 61, 91–94
Kospoth 62–63
Kosschebor 48
Kossel 61, 171
Kossler 61
Kossobor 48
Kosspoth **62–63**, 193, 195
Kossybor 48
Kostboth 62–63
Kostek 64
Kostenthal 63
Kostka 61, **63**, **64**
Koszinski 65
Koszinsky 55
Koszler 18
Koszucki 65
Koszutzki **65**
Kotenwicz 74
Kotewitz 74
Kothelin 68
(de) Kotorz **65**
Kotowski **65–66**
Kottulin 66, 66–73
Kottulinski 7, 9, **66–73**, **73**, 86, 159, 205, 206, 210
Kottwitz 7, 8, 20, 21, **74–86**, 110, 111, 112, 113, 115, 116, 118, 119, 120, 122, 125, 186, 189, 232, 233, 250, 253, 353, 354, 355, 357, 358, 359
Kotulen 68
Kotulin 68
Kotuliński 67, 68
Kotulinski 7, 66–73, 86, 202
Kotumirski 86
Kotwicz 74–86
Kotwitz 74–86
Kotwyz 74
Kotzelig 58
Kotzem 5, 86
Koulhaus 19–21, 87
Kounic 87
Kowacz **87**
Kowalowitz 87
Kowalowski **87**
Kowalski 87
Kowarz 56
Koye 22, **87–89**
Koykowitz 22
Koykowski 22, 89
Kozel 60, **89**
Kozieglowski **90–91**
Kozieł 89
Koziglowski 90, 91
Kozindbe 62
Kozioł 89
Kozlig 58
Kozlik 58
Koźlik 58–59, 95
Kozlowski 60, 61, **91–94**, **94**, 203, 230
Kozłowski 91–94, 94, 204, 223
Kozlowsky 91
Kra 95

Krabic 95
Krackau **95**, 97
Krackaw 95
Kracker **96**, 97, 100
Kraedl **96**
Kraenchel 101
Kraenowitz 96
Kraftheim 97
Kragiczy 329
Krah 97
Kraig 314
Kraigk 329
Krajirz 314
Krakau 95, 97
Kraker 96, 97
Krakovsky 29–35, 97
Kral **97**
Kralicki 98
Kralicky 98
Kralicz 98, 324, 326
Kralitsky 98
Kralitz **98**
Krampski **98–99**
Kramski 98–99
Kramsta **99–100**
Kranewitter **100**
Kranichstaedt **100–102**, 198
Kranistaett 101
Kranowitz 98, 99, 102
Kransdorf 102
Kranski 98–99
Krantz 102
Kranze **102**
Kranzkowski 99
Krapff 102
Krapp 102–103
Krappe **102–103**, 134
Krasnawies 104
Krassowski **104**
Krasuski **104**
Kraszowski 104
Krause **104–105**
Krauss **105**
Krausse **105**
Kraussendorf 106
Kravaře 107
Kravarn 314, 318
Kravarski 108
Kravarsky 106
Kravarz **106–108**
Krawarn 106–108
Krawarski 107, **108**, 318
Krawarz 106–108
Krebil **108–109**
Krebs **109**
Kreckwitz 7, 9, 77, 78, 84, 85, **109–126**, 186, 187, 188, 189, 193, 195, 249, 250, 251, 252, 254, 255, 320, 322, 355, 359, 360, 372, 373, 374
Kreczig 126–127
Kreczyk **126–127**, 133
Kreczyński 127
Kreidelwitz **128**
Kreischelwitz 128–129, 186, 187, 189
Kreiselwitz **128–129**
Krekewicz 109
Krekowitz 113
Krelkau 129
Krell **129**
Krempski 99
Kremski 98–99
Krenowitz 129
Kretschmar **130–131**
Kretschmer **132**, **133**
Kretschmersdorf 132
Kretschmershof 132, 133
Kretzig 126–127
Kretzigk 133
Kretzinski 127
Kreuter 133
Kreutzenfeld 134
Kreutzenstein 134
Kreuzburg 145
Krichel 134
Krickau **134–135**
Krieger **135**, 142
Kriegk 134–135
Krieglachstein 135
Krig 134–135
Kriiger 135, 142
Krikaw 135
Krippendorf 136, 138
Krobusch **136**
Krohmayer 136–138
Kromayer 70, **136–138**, 229
Kromeier 136–138
Kromer 136, **138**, 139
Krommenau 86, **139**, 143, 144
Krommer 138, 139
Kronikowski **139**
Kronskau **139**

Krop **140**
Kropač 140–142
Kropacz **140–142**, 162
Kropowicz 140
Kroschnitzki 142
Kroschwitz 142
Krośnicki 142
Krueger 135, **142–143**, 203
Kruemmenau 139, 143, 354
Krumgriegen 143, 144
Krumgrieger 143, **144**
Krummenau 139, 144
Krummense **144**
Krumsin **145**
Krupka 94, **145**
Kruschina **145–146**, 270
Kruz **146**
Krzanowitz 99
Krzencziessa **146–147**
Krzidlowski **147–149**, 363
Krzinecky 33, 34, 149
Krzischkowitz 72
Krziszkowski **149**
Krzydłowski 147–149
Krzyżkowski 149
Kubin 154
Kubinyi 154
Kuchmeister 149, 150
Kuckpusch 174
Kudryas **149–150**
Kuechmeister 149, **150**
Kuegler 150, 156
Kuehbach **150**, 155
Kuehn **151**
Kuehnheim 115, 126, 151
Kuehschmaltz **151–152**, 171
Kuel 152, 157
Kuenburg **152–154**
Kuenemann **155**
Kuenheim 151
Kuenring 284
Kuensfeld 155
Kuepach 150, 155
Kuering 283
Kuesmelcz 151
Kuessel 155, 171
Kuffka **155–156**
Kugler 150, **156**
Kuhl 28, 152, **157**
Kulczycki **158**
Kule 157
Kumeise **158**
Kumeysa 158
Kunczicki 72, **159**
Kunheim **159–160**
Kunisch **160**
Kunitz **160–161**, 171
Kunowitz **161–162**
Kunsch **163**, 164
Kunschig 163
Kunschky 163
Kunstadt **163**
Kuntsch 163
Kuntschius 163, 164
Kupferberg 164
Kupperitz 39, 164
Kupperwolff **164–165**
Kurkowski 166
Kurkynie 165
Kurnicki 165
Kurnitzki **165**
Kuropas **165**
Kurowski **165–166**
Kursell 166–168
Kursko 373
Kurssel **166–168**
Kurtzbach 41, 47, **169–170**, 383
Kurtzenbach **172–173**
Kurzbach 169–170
(z) Kurzelowic 171
Kusch 171
Kuschdorf 160–161, 171
Kusmalc 151–152, 171
Kussel 61, 155, 166, **171**
Kusy **172**
Kuszawa **172**
Kutzbach 172
Kwas 173
Kya 173
Kyau 173, 332, 333
Kyaw **173**
Kyckpusch **174**
Kyczka 174
Kyg 173
Kyj 173
Kyjovec **174–175**
Kynar 175

Laadskron 186
Labach 176

Laband **176**, 383
Labenski 176
Labut 107, 176
Labutski 177
Lachambre **177**
Lachnicht 177–178
Lachnit **177–178**
Laczno **178–179**
Laczy 179
Laczyna 179, 227
Ladebach 179
Ladenbach 88, 89, **179**
Lagnasco **179–180**
Lagnasko 179–180
Lahnstein 180
Lamberg 284
Lambinowski **180**, 181, 381, 383
Lamirski 180
Lampersdorf 180
Lamprecht **181**
Lamsdorf 180, 181
Lanca 199
Lanckoroński 185
Lanczkron 185
Lanczsky 199
Landeck **181**
Landeskron 182, 185–189
Landisberg 182
Landsberg **182, 182–183**
Landscron 76, 82, 110, 114, 117, 124, 182, 183, 185–189, 372, 374
Landscrone 190
Landshuetter 134, **183–184**
Landskron 182, 183, **184, 185–189**
Landskrone **190**
Landstein 141
Lang 145
Langaw 193
Lange 101, 135, **190, 191**, 198
Langen 190, **192**
Langenau 62, 115, 126, 191, **192–196**, 251, 256
Langenbrueck 197
Langenickel **197**
Langenwerth 197
Langgut 197–198
Langguth **197–198**
Langius 100–102, 190, 198
Langner **198, 199**
Langnern 199
Lanka **199**
Lankisch **200**
Lansky 240
Lanthieri 153
Laris 202, 203
Larisch 48, 49, 57, 68, 92, 93, 127, 136, 156, 180, **200–213**, 223, 264, 315, 316
Larisch-Moennich 208
Larisz 202
Larysz 200–213
Lasan **214**, 231
Laschan 214–217
Laschke 214, 220
Laschkowski 214
Laschowski **214–217**, 219, 225
Lasek **217**, 218
Laserwitz **218**, 221
Laskarz **218**
Laski 218–219
(z) Laskowa 219
Laskowic 219
(z) Laskowic 219
Laskowicz 219
Laskowski 214, 217, **219**, 221
Lasky 219
Lasot 219
Lasota **220**, 225
Lasota 221–224
Lasotinus 220
Lassek 214, 218, **220**
Lassel 220, 221, 244–245
Lasserwitz 218, 221
Lasskowicz 219
Lasskowski 219, 221
Lassota 198, 204, 220, **221–224**, 225, 246, 265, 267
Laszowski 214–217, 225
Laterano 329
Latossek **225**
Latowski **225–226**
Latschina 179, **227**
Latuski 225, 227
Lau **227**, 230
Laubsky 227
Lauck 62, 370
Laue 227
Lauer 228
Laur **228**, 341
Lauro 228
Lausnitz 228, 229
Laussnitz 228, **229**
Lautenbach 93, 230

Lautensnack **229**
Lauterbach **230**, 373
Lawe 227, 230
Lawski **230–231**, 383
Lazan 214, 231
(z) Lazisk 231
Lazitski 231
Leander 231
Lebda **231**
Lebe **231–233**
Leber **233**
Leberin 127
Lebied 242, 243
Lebinski **233**, 383
Lechel 364
Lechfeld 234
Lechner **234**
Lechniti **234–235**
Lecow 237
Ledelow 288
Ledske 235
Leefgen **235**
Leffge 235
Lefken 235
Legath **236**
Legoth 236
Lehmann **236–237**, 309
Leignitz 66
Leining **237**
Leipa 237, 313–315
Leipe 174
Leisentritt **237**
Lekow **238**
Lemberg **238–239**, 245
Lemor **239**
Lencz 239, 240
Lenderode **239**
Lengheimb 153
Lenke 240
Lentsch 239, **240**
Lentski 240
Lentz **240**
Lenz 240
Lepin **241**
Lesberk 223
Leschicz 241
Leschitz 241
Leschke **241**, 257
Leschkuralt 242
Leschkurault 242–243
Lescourault 242–243
(z) Lesczin 257
Lesczinski 257
Leskowski 242
Leskurault **242–243**
Leslau 244
Leslaw 245
Leslie **244**, 285
Lessel 221, 239, **244–245**
Lessota 221–224, 246
Lest **246–247**, 279
Lestwitz 112, 115, 121, 125, **248–257**, 354, 355, 359
Leszczinski 205, 257
(z) Leszczyn **257**
Leszczyc 241, 257
Letewitz 319
Leubel **257–258**
Leuchtenstein 258
Leuschner **258**
Leutrum **258–259**
Leutsch **259**
Leutschner 88, 89
Lev 260, 337–338
Lewandowski **260**
Lewenburg 260
Lewenheim 260
Lewin 260
Lezwitz 248
Lhot 236
Lhota 261
Lhotski 175, 236, 262
Lhotzki **260**, **261**, **262**, 295
Libanski **262**
Libental 262, 278–279
Libentale 278
Libowski 262
Libsztajnsky 32
(z) Lichnowa 262
Lichnowski 223, **263–269**, 356, 364
Lichtenau 204, 262, 263, **269**, 273
Lichtenburg 145–146, 270
Lichtencron 270
Lichtenhof 270
Lichtenstein 162, **270–272**, 279–287, 288
Lichtenwalde 273
Lichtner **273**
(z) Lichtnowa 273
Lichy **273**, 295
Lickefeld **274**
(z) Liderzowa **274**

Lidkowitz 274
Lidl 274, 288–291
Lidlau 7, 9
(z) Lidlowa 274
Liebdaler 274, 379
Liebe **275–276**
Lieben 265, 267
Liebenau **276–277**, **277**, 278
Liebeneck 277
Liebenfeldt 277
Liebenow 277
Liebenstein 277
Liebentantz 278
Liebenthal 262, **278–279**
Liebstadt 279
Liebsteinsky 29–35, 279
Liebthal 278–279
Liechtenstein 270, 272, **279–287**, 288
Liedlau 274, **288–291**, 372, 375
(z) Liedlova 291
Liegnitz **291**, 293–294
Lieres **291–292**
Liesch **292**
Lieske 292
Ligendza 293
Ligenza **293**
Lignitz 66, 291, **293–294**, 314, 315
Ligocki 262, **295**
(z) Ligoty 295
Lihy 273, 295
Lilgenau **295–298**
Lilie 298
Lilien 298
Lilienberg 298
Liliencron **298–299**, 300
Lilienegg **299**
Lilienfeld 299
Lilienhof **299–300**
Lilienkron 298–299, 300
Limburg **300**
Limburg-Stirum 300
Limpurg 301
Linau **301**, 351, 352
Linavia 301
Linaw 301
Lincke **302–303**
Linda 303, 315–316
Lindainer **303**, 304
Lindamer 259
Lindeiner **304**
Lindemann 304, 308
Linden **304–305**
Lindenau **306**
Lindenberb 306
Lindenberg 90, 91
Lindenowski **307**
Lindenthal 307
Lindenwiese 304
Linder **307**
Lindesheimb 304, **308**
Lindewiese 309
Lindheim 335
Lindigau 236–237, 309
Lindner 88, **309–310**, **310**
Lindsay 311
Lindt 153
Linnenfeld **311**
Linow 301
Linxweiler **311–312**
Lipa 312, 313–315
(z) Lipia 312
Lipinski 312
Lipno 312
Lipowski **312–313**
Lipp 313, 315–316
Lippa 294, 303, 312, **313–315**, **315–316**, 382
Lippe-Biesterfeld-Weissenfeld 332, 334
Lipski 312, **317**
Lipultovic 317
Lischka **318**
Lisska 318
Liszka 318
Littin 318
Littitz 318
Littwitz 115, 126, 241, 250, 255, 256, **319–322**, 345, 347, 380
Litultovic 61, 322
Litultowitz 61, 323
Litwitz 319–322, 345
Livonegg 323
Lizewitz 319
Lobkovic 323–328
Lobkowicz 323
Lobkowitz 30, 32, 169, 170, 234, **323–328**
Lobkowitz-Bilin 30, 31
Lobyl 257
Locatelli **328**
Locatellus 328
Lode 330
Loditski **329**

Lodron 281, 286, **329**
Lodron-Laterano 329
Lody **330**, 349
Loebel 257
Loeben 247, 257, **330–334**
Loebenstein **334–335**
Loebl 258
Loeder 103
Loen 335
Loesch **336**
Loevenburg 260
Loew 260, **337–338**
Loewenberg 238
Loewenburg 338
Loewencron **339–340**, 342
Loeweneck 228, 341
Loewenfeld **341**
Loewenfels **342**
Loewenheim 342
Loewenheimb 342
Loewenhoff 342
Loewenkron 339–340, 342
Loewenroth 343
Loewenstein 343
Loewenstein-Wertheim 281, 286
Loewenstern 343
Loewenthal 343
Log 343–348
Logau 43, 51, 54, 129, 215, 216, 259, 320, **343–348**, **348–349**
Loge 346
Logowski 343–348
Lohauen 349
Lohde 330, 349
Lohenstein **349–351**
Lohnau 301, 351
Lohr **351**, 352, 362
Loin 335
Lojek 352, 366
Lojko 366
Lomnitz 284, 337, 338
Lonau 301, 352
Lonbynowski 180
Lone 335
Loon 335
Loos 79, **352–361**, **361**, 365
Looss 250, 253, 255, 352–361
Lopez **362**
Lor 351, 352, **362**
Lorcke **362–363**
Lorencowski 363, 364
Lorentberg 363–364
Lorentz 363
Lorentzhof 364
Lorentzhofer 364, **364**
Lorenzdorf **363–364**
Lorenzowski 363, **364**
Los 352–361
Losberg 365
Losenstein 284
Loss 75, 77, 83, 113, 114, 123, 352–361, 365
Lossa **365**, 366
Lossau 365, **365**, 366
Lossow 353, 365
Louka 366
Loybental 279
Loyka 38
Loyko 352, **366**
(de) Luba **366**
Lubanski **366–367**
Lubecki **367**
Lubieszowski **367**
Lubinowski 180
Lubowitz 367
Lubowski 367, **368–369**, 384
Lubsa 369
Lubscha 369
Lubschau **369**
Lubsky **369–370**
Lubyessowski 367
Lucanus **370**
Luchow 371
Luchowe 371
Luck 12, 14, 75, 80, 110, 111, 112, 116, 119, 288, 290, **370**, **371–375**, **375–376**
Luckaw 372
Lucke 371, 372, 373
Luckow 371
Ludanic **377**
Ludewig **377**, 378
Ludger 368
Ludwig 377, **378**
Ludwigsdorf 8, 10, 70, 259, **378**
Luebeck **379**, 382
Luebendorf 379
Luebthal 274, **379**
Luebthaler 379
Luecken **380**
Luettwitz 319–322, 380
Luettwitz-Kerstan 321

Lukau 380–381
Lukavec **380–381**
Luke 370
Lumbinowski 180, 381
Lupa **381**
Lupow 56
Luptycz 319
Lwowski **381**
Lybeck 379, 382
Lyp 315–316
Lypa 382
Lys **382**
Lyskowski 242, **382–383**, 384
Lysy **383**

(z) **Ł**abęd 176, 383
Łambinowski 180, 383
Ławski 230–231, 383
Łącki 170, **383**
Łebiński 233, 383
Łoyek 366
Łubowski 384
Łyskowski 382–383, 384
Łysy 383, 384

Mac-Enis 31
Machnitzky 16
Magir 51, 54
Magni 272
Magnis 72
Magnus 246, 359
Mainberg 280, 284
Malcherowicz 339, 340
Malikowski 383
Maltzan 19, 62, 76, 169, 170, 245, 294
Manowski 6
Manowski 94
Manteuffel 74
Marklowski 275, 276
Marschall 9
Marschbach 305
Martens 299
Martinitz 32
Matuschek 243
Mayrn-Melnhof 72
Mazancowski 260, 261
Mediger 114, 123, 124, 317
Meissner 103
Melnhof 72
Menderscheid-Blankenheim 282, 287
Meng 308
Meninger 6
Mesenberger 335
Messinger 24
Metsch 51, 54, 76, 80
Metternich 12
Michalkowski 92
Michelsdorf 50, 52
Michna 30
Mieroszewski 317
Milichen 12, 13
Mingen 180
Minsterberg 245
Mitrowski 74
Mletzko 171
Mniszech 61
Modlau 160
Moenich 207, 208
Moennich 208, 213
Mohl 246
Mohr 35
Mohrenberg 88, 89
Mokrau 126–127
Mokrski 66, 92
Monau 103
Moncade 198
Monsterberg 66
Montzel 264, 267
Morawicki 139, 364
Morawitzki 289, 291
Morski 41, 317
Mosch 59
Moschowski 148, 206, 210, 264, 268
Moulin 166
Mozurowski 231
Mrakesz 74
Muehfeld 308
Muehlheim 186, 187
Muellheim 129
Muemmer 20
Muenchofen 192
Muensterberg 66, 111, 118
Muenzer 88, 89
Mukodel 172
Muschwitz 335
Mutschelnitz 79, 86, 110, 113, 115, 117, 123, 125, 129, 194, 195, 204, 226, 249, 250, 253, 255, 289, 290, 353, 357, 372, 374
Mutzki 329
Myszlanski 72

Naefe 69, 72, 303
Nagawla 32, 33
Naso 342
Nassau-Dillenburg 293
Nawoy 6, 56, 227
Nebelschuetz 112, 119
Necher 74
Neffzern 264
Nerendeck 337, 338
Nestorius 134
Nettschuetz 119
Netz 76
Neudorff 115, 126
Neuhaus 337, 338
Neuhauser 98
Neuhauss 324, 327
Niebelschuetz 12, 14, 59, 113, 122, 187, 189, 249, 250, 253, 254, 319, 321, 331, 353, 355, 357, 359, 372, 374
Nieczponka 367
Niering 342
Niesemueschel 115, 126
Niewiadomski 140–142
Niewiadomski 92, 94
Niewiedom 140–142
Niewiedomski 140–142
Nimptsch 51, 54, 75, 80, 157, 247
Ninell 239
Niza 346
Norburg 294
Nostitz 78, 79, 84, 86, 111, 113, 114, 118, 122, 123, 187, 189, 194, 196, 242, 243, 247, 250, 255, 319, 321, 353, 354, 357, 359
Nothof 139
Nottenhof 354, 358
Novohradski 324, 326
Novohradsky 29–35,
Nowak 69
Nusser 134

Obeschlik 317, 322, 323
Obisch 113, 122, 288, 290
Oderski 264, 267, 274
Odrowąż 106, 221
Oels 130, 131
Oheimb 43, 44
Ojnic 141
Olschowetz 366
Opaliński 69
Oppel 77, 84
Oppeln 249, 253
Oppersdorf 32, 33, 66, 265
Oppersdorff 57
Oppietz 197
Orlik 231, 296, 298
Ornontowski 46
Ortenburg 280, 284
Osiecki 127, 313, 381
Osiński 367
Osorowski 223
Osorowsky 156
Osslew 224, 260
Ostfriesland 281, 286
Ostrobowski 296, 297
Otik 205, 209, 368
Otislaw 39, 242, 243
Ottingen-Spielberg 281, 286, 287
Otto 342
Ottweiler 311–312
Oypel 12, 14

Pachoty 310
Paczenski 369
Paczynski 50, 57, 159, 191, 204, 206, 211, 215, 216, 367
Pade 134
Paffke 339
Pafor 215
Palczowski 317
Pannwitz 7, 9, 110, 116, 169, 372, 375
Parchwitz 215, 217
Parr 305
Pasterwitz 237
Pauli 282, 287
Paust 279
Pawlikowski 94
Pawłowski 90, 92, 261, 272
Peickolt 350
Pelka 6, 48, 92, 222, 315, 316
Pernstein 314, 324, 326
Peterswald 71
Petrizi 90, 91, 306
Petrowski 149
Petzold 134
Peurl 153
Pfeil 71, 157, 302, 345
Pfinzig 270
Pflender 365
Pfoertner 109, 190
Pfug 20, 21

Piccolomini 32, 33
Piegłowski 127
Pienkotzki 244–245
Pierrepont 101
Pinckssen 245
Pinkoczki 245
Pinxen 244–245
Pitsch 198
Planknar 37
Plaumdorf 258
Plieringen 271
Pochner 74
(z) Poděbradów 314
Podiebrad 163
Podstatzki 142, 206, 211, 271
Podstatzky 272
Podstatzky-Lichtenstein 271
Poetting 325
Pogrell 50, 51, 53, 249, 252
Polenz 203
Pollheim 283
Poniatowski 78
Poniński 16
Poppel 30, 169, 170, 323, 324, 325
Poppelau 103
Poppel-Lobkowitz 323–328
Popschuetz 75, 80
Porembski 46
Portugall 77, 83, 112, 121
Porwoy 355
Posadowski 19, 50, 52, 54, 62, 69, 71, 93, 96, 170, 345, 347
Poser 20, 21, 75, 79, 226
Postolski 241, 245
Postupic 64
Postupitz 64
Potocki 282, 287
Pottendorf 141, 283
Pottenstein 280, 283
Praetorius 160
Prandtner 223
Praschma 141, 142, 207, 362
Prinz 292
Prittwitz 43, 44, 49, 50, 51, 52, 53, 69, 70, 73, 109, 111, 118, 160, 167, 168, 193, 194, 245, 276, 277, 303
Pritzelwitz 171, 232,
Pritzelwitz-Machnitzky 16, 233
Proecklow 206, 210
Proeckow 206
Prokop 176, 177, 202
Promnitz 30, 41, 62, 76, 112, 121, 169, 170, 190, 314, 315
Proschlitz 50, 52, 57, 69, 72, 348–349, 378
Proskowski 42, 161, 162, 178, 206, 207, 209, 324
Przecieszyński 148
Przedbor 165, 178
Przyszowski 367
Ptena 261
Puche 183, 184
Pucher 183, 184
Puchheim 162, 283
Pueckler 205, 208, 209, 213, 262
Pueschel 103
Puster 70
Puta 61

Quernheim 74
Quoos 173

Rachenau 146
Raczek 109, 339, 340
Radzienski 244–245
Radzieński 245
Radziński 244–245
Radzinski 245
Radzynski 245
Raeckel 249, 253
Rajski 140
Randau 51
Rappoldstein 271
Raschuetz 148, 207, 215
Raszyca 91, 207, 211
Ratmansfeld 224
Ratzbar 115, 125
Rauschenberg 370
Rausendorf 250
Rauss 312
Raussendorf 111, 118, 245
Rechenberg 114, 125, 206, 210, 331, 333
Reder 193, 195, 246
Redern 198, 345, 346, 347
Regendorff 32, 33
Regius 16–17
Reibnitz 19, 27, 43, 50, 51, 52, 75, 76, 78, 80, 81, 85, 92, 128, 150, 160, 193, 232, 233, 237, 238, 246, 247, 278, 279, 319, 320, 322, 330, 344, 356, 365, 372
Reichell 18, 143, 302, 303
Reichenbach 62, 69, 73, 157
Reichlink 141

Reifferscheid 281, 286
Reinbaben 303
Reinersdorf 240
Reise 27, 28
Reiswitz 92, 149, 205, 264, 265
Reiza 28
Rempski 98, 99
Reszyca 91
Reunfeld 308
Reussner 134
Reys 28
Reyss 28
Richter 292
Richthofen 160
Richthofen 215, 217
Riedel 167, 168, 343
Riemen 246
Rinckenberg 63
Rindfleisch 310
Rochau 333
Rochelle 242–243
Rockheim 294
Roessler 194
Rogowski 93
Rogoyski 24
Rohowski 45, 46, 148
Rohr 50, 53, 133
Rohrscheidt 43, 44
Rokowski 57
Rolke 339, 340
Romnitz 109
Ronov 146
Rosen 303
Rosenbach 133
Rosenberg 283, 312
Rosenpusch 247
Rotenberg 46, 242, 243
Rotenburg 331, 333, 372, 373
Roth 59, 302
Rothal 71
Rothenburg 8, 373
Rother 63
Rothkirch 7, 8, 9, 10, 12, 14, 78, 85, 113, 114, 115, 121, 123, 126, 193, 194, 195, 196, 198, 304, 305
Rottenburg 308
Rożic 56, 148
Roy 320, 322
Royas 33, 34
Roytgenis 235
Rozdrażov 30, 31
Rozhovic 262
Rozhovski 262
Rozmital 337–338
Rudski 207, 211
Ruppa 293, 294
Rusetski 25
Rymultowski 46

Sach 236
Sachs 342
Sachsen-Altenburg 355, 361
Sachsen-Coburg 130, 131, 289
Sack 7, 9, 74, 114, 115, 123, 124, 125, 128, 186, 188, 189, 251, 256, 289, 291, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359
Safia 367
Saint-Genois 215, 216
Salawa 92
Salisch 50, 53, 62, 69, 73, 112, 120, 144, 158, 194, 208, 249, 250, 253, 255, 265, 267, 320, 373
Salm-Reifferscheid 281, 286
Salomon 317
Saltz 190
Saltza 194, 196, 269
Salza 77, 83, 354
Sambowicz 199
San Salvatore 329
Sapieha 299, 300
Saurma 7, 9, 101, 102
Savoya 285
Savoyen-Carignan 324, 327
Sbiluta 248, 249, 252
Schaffgotsch 16, 34, 78, 84, 112, 120, 169, 173, 300, 309
Schalscha 234
Schamarowski 263, 267
Scharff 375
Schaumburg 283
Schebischowski 87
Schebitz 232
Scheliha 56, 160, 172
Schellenberg 337
Schellendorf 111, 112, 114, 121, 124, 128, 186, 187, 251, 255, 289, 290, 362
Schenkendorf 132
Scherfemberg 362
Schick 57, 215, 240
Schier 186, 187, 225, 226, 249, 251, 253, 256
Schilhan 17, 42, 377
Schill 336

Schilling 111, 119, 302, 303
Schimonski 205, 302, 303
Schindel 7, 9, 20, 21, 113, 114, 123, 136, 137, 157, 194, 196, 249, 253, 354
Schip 356
Schipp 57, 133, 208
Schirn 250, 253
Schkopp 12, 14, 78, 85, 110, 112, 117, 121
Schkorkowsky 49
Schleudendorf 272
Schlewitz 106, 107, 108, 207, 212, 318
Schlichting 241, 319, 321
Schlichtyng 114, 124
Schlick 30, 31, 162, 296
Schlieben 232
Schliebitz 157, 247
Schlutterbach 367
Schmerhowski 274
Schmettau 349, 350
Schmolz 115, 126, 310
Schnabel 137, 138
Schnorbein 355, 361
Schoberg 339
Schoenaich 76, 82, 186, 188, 331, 333
Schoenberg 332, 334
Schoenfeld 282, 287
Schoenwald 381
Schoeps 341
Schoff 329
Schollendorf 362–363
Scholtz 277, 339, 343
Scholz 190, 339–340
Schonowski 206, 211, 231
Schorenberg 166, 167
Schottendorf 245
Schrattenbach 51, 54
Schreiter 88, 89
Schubert 88, 89
Schultzendorf 68
Schulz 101
Schwab 136, 137
Schwamberg 176
Schwartzenstein 305
Schwarzenberg 32, 281
Schwarzenfeld 96
Schweidiger 226
Schweinichen 167, 168, 188, 215
Schweinitz 77, 83, 112, 113, 114, 119, 122, 124, 186, 188, 251, 256, 289, 291, 319, 321, 356
Schweitlig 345
Schwerin 206
Schwetlig 347
Schwihowski 325
Schwobsdorf 79
Scultetus 342
Sczedrowski 362
Sczodrowski 362–363
Sebisch 115, 126
Sebotendorf 356
Sebottendorff 27, 204
Sedlnicki 107
Sedlnitzki 24, 264, 268
Sedlowski 205, 209, 257
Seher 354
Sehern 157, 186, 189
Seherr 224, 249, 253, 372, 374
Seherr-Thoss 8, 10
Seiblitz 70
Seide 161
Seidlitz 7, 9, 10, 43, 63, 78, 84, 85, 110, 117, 128, 169, 170, 186, 187, 194, 196, 214, 231, 247, 320, 322, 350, 355, 360
Seifersdorf 178
Seitendorf 133
Selender 206, 210
Seltzer 373
Semohradsky 364
Semurski 92
Senden 12
Senitz 59
Seydlitz 130
Siedlnicki 77
Siegroth 35, 204, 259
Siestrzeniec 45
Sikorka 180
Silnicki 93
Sinzendorf 205, 209
Sitsch 71, 138, 293, 294
Skalik 146, 147
Skoczowski 22
Skopp 75, 78, 84
Skorkau 48–54
Skorkowski 48–54
Skornicz 45
Skrbenski 207, 211, 236, 263, 264, 265, 267
Skronski 57
Skronsky 339, 340
Skrzeczek 315
Skrzidlowski 147–149
Skrzidlowski-Boya 148, 149

Skrzischowski 207, 211
Skrzyński 176
Skrzyszowski 25
Skwarnia 329
Slavata 32, 33, 170, 272
Sławikau 35
Słupno 42
Smardi 146–147
Smaus 323
Smeskal 71
Smiedeczki 180
Smolarski 104
Sobeck 173
Sobek 45
Sobieski 65
Solikowski 144
Sommerfeld 20, 21
Sonderburg 281, 286
Spens 154
Spielberg 281, 286, 287
Spiller 246
Spiller 77, 84
Sponar 339, 340
Stablowski 42, 72, 87
Stahnes 74
Stahremberg 283
Stanewitz 127
Stange 289, 290
Stanowitz 126–127
Stanowski 126–127
Stanwitz 126–127
Starzinski 93
Starzynski 363, 364
Starzyński 92
Steblau 221–224
Stein 51, 54
Steinach 19
Stentsch 114, 125
Stephan 167, 168
Stepkau 378
Sternberg 33, 34, 107, 162, 166, 167, 193, 195, 245, 280, 287, 314, 370
Steyerberg 153
Stillfried 204
Stirbey 208, 213
Stirum 300
Stoesel 112, 115
Stoessel 78, 85, 121, 194, 196, 251, 256, 257, 319, 321, 331, 353, 357
Stoltz 136, 180, 203, 206, 209, 222, 363
Stoltzenheim 133
Stolz 71
Stonawski 215
Stosch 70, 75, 76, 78, 80, 85, 110, 112, 114, 115, 117, 120, 124, 125, 159, 186, 189, 194, 196, 219, 250, 251, 254, 255, 320, 322, 331, 332, 353, 357
Strachwitz 49, 57, 127, 145, 146, 147, 156, 204, 259
Strassnitz 72
Strauwald 109–126
Strol 74
Strzała 74
Strzalinski 74
Strzalka 40
Strzela 17, 23, 24, 42, 74, 91, 111, 148, 161, 162, 175, 203, 223, 377
Strzelec 56
Studenka 206, 211
Studnitz 8, 10, 50, 52, 59, 69, 73, 112, 121, 373, 381
Sturm 171
Suchodolski 313
Sulkowski 248–257
Sulzbach 185
Svietlicki 146
Svihovski 337, 338
Sydow 43, 44
Sylva 154
Szałetski 23
Szamarowski 133
Szczodrowski 148, 362–363
Szirocki 72
Szotnovski 376

Świerczek 159, 273

Tader 59, 67, 69, 72, 78, 79, 85, 115, 126
Talkenberg 23, 92, 166, 222
Talmberg 325, 327
Tamfeld 139, 263, 267
Tamfels 31
Tanner 343
Taparell 179–180
Tarnau 151, 152
Tarner 151
Taube 166, 167, 340
Tenczin 93, 207, 212, 215, 216, 369
Tenzenhauer 206, 211
Tettau 162
Textor 96
Thammes 250
Thoss 8, 10

Thuembling 260
Thun 265, 269
Thure 301
Thurn 281, 286
Tieschkowitz 225
Tieschowitz 265
Tiesenhausen 166, 168
Tieszowski 148
Tietze 309, 310
Tilly 30, 31, 324, 327
Tomaszowski 127
Tomik 56
Tondenkusz 88
Tost 220
Trach 173, 203
Traeger 88
Trautmannsdorff 325, 328
Trauwitz 363
Treskow 250, 254
Troilo 219
Trzebicki 25
Trzecielski 165
Tschammer 75, 77, 80, 83, 111, 113, 118, 122, 180, 186, 188, 250, 254, 353, 354, 355, 356, 359, 368, 372, 375
Tschamwitz 174
Tscherwitz 174
Tschesch 239
Tschetsch 347
Tschirnhaus 171, 247
Tschischwitz 129
Tuerheim 272
Tugendreich 247
Turski 26
Twardawa 91, 203, 215
Twardowski 127
Tworkowski 59, 107, 108, 206, 210, 318
Tyzenhaus 166

Uchtritz 111, 117, 320
Uernatt 130, 131
Uexkuell 166, 167
Ulfeld 324, 327
Ullersdorf 205, 210
Ungar 341
Ungern-Sternberg 166, 167
Ungersbach 152
Unruh 59, 75, 80, 113, 122, 123, 251, 256, 320
Unwuerde 194, 196, 288, 290, 354, 358
Uthmann 88, 89, 103, 136, 137, 229, 310

Vasonykoe 265, 269
Vetter 298
Vintler 271
Virmond 312
Vitzhum 332, 334
Vogreil 86
Vojkovsky 142
Volkstaedt 236
Vorf 56
(z) Vrchlabi 165–166
Vrchlabsky 165
Vrchles 49

Wabienski 244–245
Wabieński 244–245
Wabiensky 245
Wabineck 244–245
Wadewitz 197, 273
Wagensberg 285
Wahtel 71
Waitzmann 30
Waldau 69, 73, 186, 189
Waldstein 154, 314, 324, 329
Walersee 208
Wallenrodt 43
Wallerse 208, 213
Wallsee 283
Walter 277
Wandritsch 248–257
Waraždinski 161
Warkotsch 115, 125, 129, 339, 340, 346
Warlowski 93, 148, 215, 216
Wartenberg 314
Waza 6, 38, 50, 56, 127, 203, 224, 315
Weberski 134
Wechmar 65
Wedel 198
Weissenfeld 332, 334
Weissenrode 20
Weitmuehl 95
Welczek 156, 203
Welkowski 23
Wengierski 78, 85, 156, 205
Wentzki 43, 50, 52
Werchlesky 49
Werdenberg 264, 268
Wertheim 281, 286
Werthenstein 101, 102
Weyland 103

Wickefeld 274
Widau 309
Widlak 49
Wiedebach 194
Wierzbicki 62
Wiese 239, 344
Wiesner 43, 44
Wilczek 71, 156, 207, 211, 346
Wildau 304
Wildersperg 30, 31
Wilk 38
Wilkau 291–292
Willer 20
Wilmowski 133
Winancko 101, 102
Winckler 230
Windischgraetz 314, 315
Winss 137, 138
Winterfeld 355, 360
Wiplar 204
Wipler 236
Wirbinski 47
Wirsewinski 296, 297
Wirzbinski 47
Wischkowitz 107
Wolcke 59
Wolckenstein 32, 33, 271
Wolff 70, 284
Wolke 58–59
Wolko 59
Worf 92
Worst 370
Woschuetz 263–269
Wraninski 368
Wrbna 30,31, 43, 47, 162, 264, 320
Wrbski 87, 148
Wrchlab 166
Wrchlit 165–166
Wrochem 6, 68, 73, 149
Wrochen 73
Wrochin 73
Wuertemberg 240
Wuertemberg-Oels 130, 131
Wuesthube 136, 137
Wunderberg 154
Wysocki 49, 148, 206, 211

Zabeltitz 113, 114, 122, 124
Zagórski 68
Zahradeck 293
Zajicz 337
Zajiczek 56, 57, 87, 147, 208
Zakrzow 55–58
Zakrzowski 368
Zalking 280, 283
Zament 55–58
Zamenth 56
Zangen 20, 21, 180
Zarten 341
Zaruba 74, 314
Zastrzil 142
Zawadski 222
Zawadzki 150
Zbijewski 65
Zborowski 93
Zdarsa 23
Zdarsza 179
Zedlitz 59, 103, 111, 113, 117, 122, 129, 157, 169, 170, 185, 259, 289, 291, 319, 321, 331, 333, 345, 348, 350, 353, 355, 357, 360, 372, 374, 375
Zelender 206, 210
Zelkingen 280, 282
Zichy 265, 269
Ziemietzki 6, 146, 204, 215, 217
Zierotin 142, 162, 296, 298
Zmeskal 92, 203, 206, 210, 264, 267
Zoffeln 270
Zopowski 263, 266
Zoubka 42
Zuckermacher 207
Zuker 31
Zweck 112, 120
Zwerzina 206, 211
Zwowitzki 299–300

Żampach 162
Żigota 368
Żniovsky 44, 165
Żorowiski 146
Żyrowski 161, 170
Żyzny 299

Žehrovici 30

SPIS TREŚCI

HERBARZ: LITERA **K** 5

HERBARZ: LITERA **L** 176

HERBARZ: LITERA **Ł** 384

INDEKS HERBÓW POLSKICH 385

INDEKS MIEJSCOWOŚCI 387

INDEKS NAZWISK 419

Fundacja „Zamek Chudów" powstała w 1995 roku. Jej głównym celem jest rewaloryzacja i popularyzacja zespołu zabytkowego w Chudowie, w powiecie gliwickim. W jego skład wchodzi renesansowy, szesnastowieczny zamek, spichlerz z końca XVIII wieku oraz zabytkowy park.

Od 1996 roku prowadzone były na zamku prace porządkowe, a od 2000 roku również badania archeologiczne. W pracach tych od początku uczestniczyli także wolontariusze, co sprzyjało kształtowaniu się więzi z ratowanym zabytkiem. W trakcie siedmiu sezonów oczyszczono ruiny zamku, wysprzątano wnętrze spichlerza. Ochotnicy rozebrali dawne budynki tuczarni, które wybudowano w przyzamkowym parku. Odsłonięto fragment dawnej drogi, a w trakcie prac architektoniczno-archeologicznych zbadano pozostałości budynku, najprawdopodobniej o charakterze gospodarczym. W roku 2000 częściowo zrekonstruowano jego mury, a w 2002 roku uruchomiono tu sezonową karczmę.

W maju 2001 roku po opracowaniu dokumentacji projektowej rozpoczęto zabezpieczanie oraz rekonstrukcję zamku. Udało się zrekonstruować mury obwodowe do wysokości około 3 metrów, odtworzono dawną furtę, bramę, a także zrewaloryzowano i zadaszono szesnastowieczną wieżę zamkową, odtwarzając jej pierwotny kształt, podział na kondygnacje oraz przywracając oryginalne otwory okienne i drzwiowe.

W latach 2003–2004 w rezultacie badań architektoniczno-archeologicznych odsłonięto przy zamku fundamenty browaru (karczmy) z początku XIX wieku, natomiast jesienią 2004 roku na usytuowanym w pobliżu zamku boisku piłkarskim odkryto kryptę kaplicy grobowej dawnych właścicieli zamku – rodziny von Bally.

Pracom towarzyszą organizowane przez Fundację już od 1996 roku *Spotkania na zamku w Chudowie*. Odbyło się wiele koncertów, tu występowali m.in. Skaldowie, Dżem, Hey, Raz Dwa Trzy, Lech Janerka. W latach 2000–2004 Fundacja pięciokrotnie zorganizowała *Jarmark Średniowieczny na Zamku w Chudowie*. W pełnej uroku scenerii ruin, w zrekonstruowanym obozie rycerskim odbywały się pokazy walk i potyczki, prezentowano dawne rzemiosła, można było posłuchać koncertów muzyki średniowiecznej i renesansowej. Imprezy na zamku (kilkanaście w ciągu roku) mają charakter edukacyjno-kulturalny, łącząc zabawę z nauką.

Od sierpnia 2002 roku w wieży funkcjonuje stale wzbogacane muzeum zamkowe, w którym prezentowane sa zabytki odnalezione w czasie badań archeologicznych (m.in. bardzo interesujące średniowieczne i nowożytne kafle piecowe, militaria). Muzeum, które początkowo mieściło się w piwnicy wieży, od 2003 roku obejmuje już całą wieżę; w wyższych kondygnacjach często umieszczane są czasowe ekspozycje tematyczne.

W 2003 roku na terenie przyzamkowego parku otwarto wystawę plenerową, prezentującą strachy i demony ze śląskich berów i bojek – skarbnika, utopca, strzigę, diobła i inne.

Dotychczas nakładem Fundacji ukazała się książka „Dzieje zamku w Chudowie" Dagmary Adamskiej-Heś, Roberta Hesia i Romana Szołtyska, oraz 4 tomy „Herbarza szlachty śląskiej" – pierwszego polskojęzycznego opracowania heraldyki oraz genealogii rycerstwa i szlachty śląskiej, obejmującego, po zakończeniu cyklu wydawniczego, około 10 tysięcy rodów i herbów. Fundacja sfinansowała wydanie książki Jacka Witkowskiego pt. „Szlachetna a wielce żałosna opowieść o Panu Lancelocie z Jeziora", opisującej wyjątkowe średniowieczne malowidła znajdujące się w czternastowiecznej rycerskiej wieży mieszkalnej w Siedlęcinie koło Jeleniej Góry.

Wydawnictwa Fundacji „Zamek Chudów" mogą Państwo również nabywać, zamawiając je bezpośrednio w biurze Fundacji:

Fundacja „Zamek Chudów"
ul. Boczna 6, Chudów
44-177 Paniówki
tel. (0-32) 330 13 00
fax (0-32) 330 13 01
e-mail: zamekchudow@poczta.onet.pl
www.zamekchudow.republika.pl

Stowarzyszenie Przyjaciół Zamku w Chudowie „Castellum"

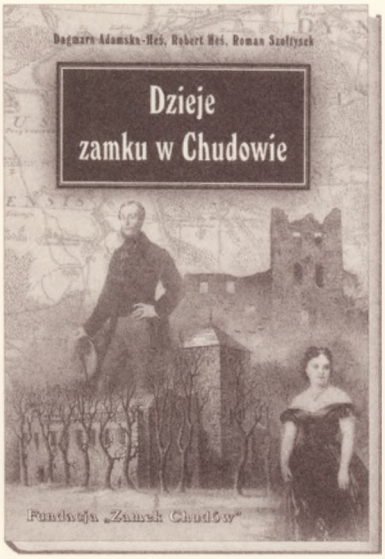
W 2004 roku zostało powołane do życia Stowarzyszenie Przyjaciół Zamku w Chudowie „Castellum"; jego głównym celem jest wspieranie wszelkich działań i inicjatyw mających na celu popularyzację i dalszą odbudowę zamku w Chudowie.

Stowarzyszenie posiada status organizacji pożytku publicznego, w związku z czym każdy podatnik może przekazać na jego rzecz 1% swojego podatku.

Stowarzyszenie Przyjaciół Zamku w Chudowie „Castellum"
ul. Podzamcze 6, Chudów
44-177 Paniówki
e-mail: castellum@poczta.onet.pl
BRE BANK SA 40 1140 1078 0000 5797 2600 1001

Dagmara Adamska-Heś, Robert Heś, Roman Szołtysek

Dzieje zamku w Chudowie

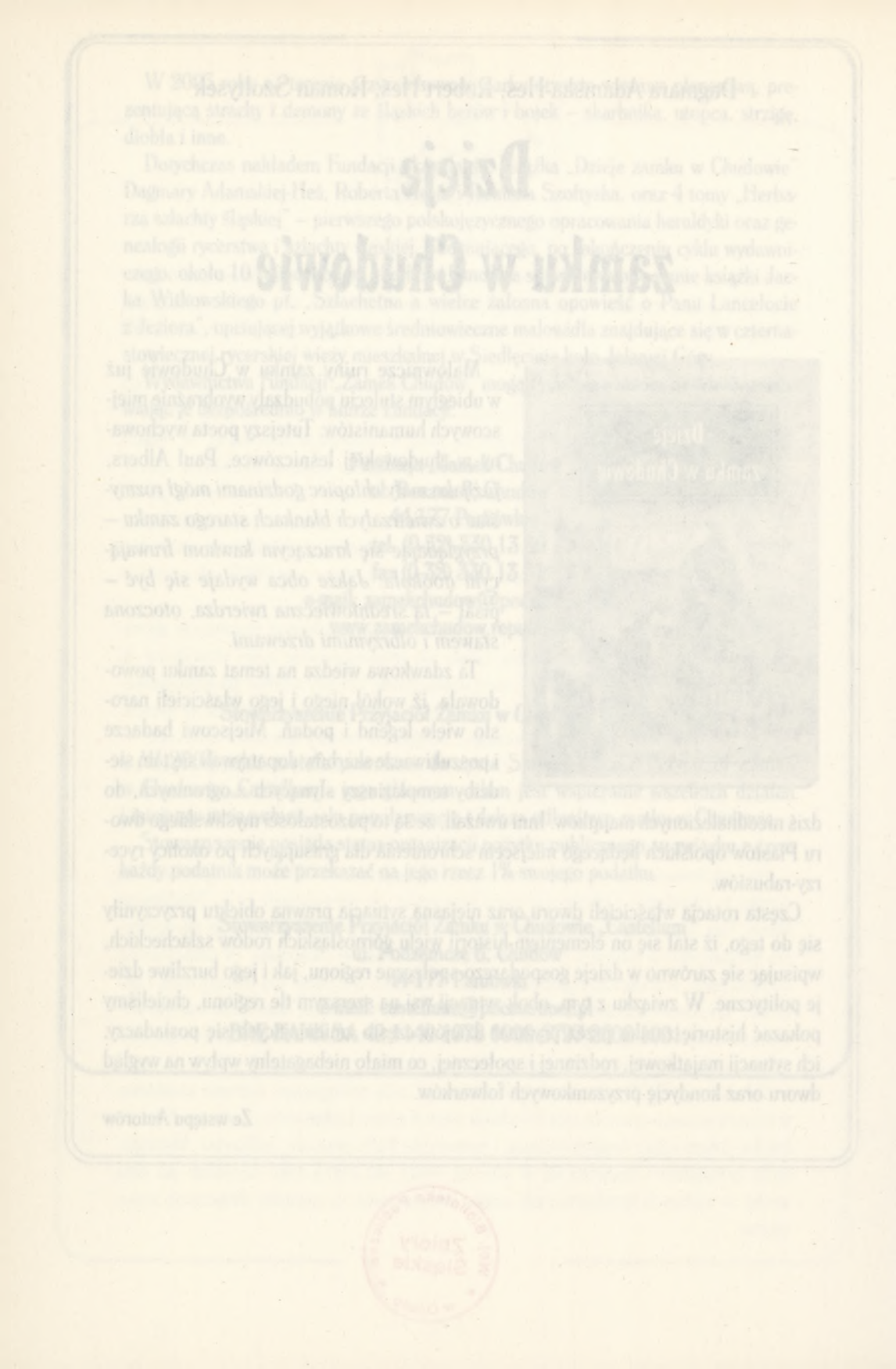
Malownicze ruiny zamku w Chudowie już w ubiegłym stuleciu pobudzały wyobraźnię miejscowych humanistów. Tutejszy poeta wychowany w chudowskiej leśniczówce, Paul Albers, *już jako mały chłopiec godzinami mógł rozmyślać o zwietrzałych blankach starego zamku – przyglądając się kraczącym kawkom fruwającym dookoła. Jakże obca wydaje się być* – pisał – *ta średniowieczna twierdza, otoczona stawem i olbrzymimi drzewami.*

Ta zdawkowa wiedza na temat zamku powodowała, iż wokół niego i jego właścicieli narosło wiele legend i podań. Miejscowi badacze i poszukiwacze skarbów dopatrywali się tam siedziby templariuszy słynących z ogromnych, do dziś nieodnalezionych majątków. Inni uważali, że są to pozostałości myśliwskiego dworu Piastów opolskich będącego miejscem schronienia dla grasujących po okolicy rycerzy-rabusiów.

Częsta rotacja właścicieli dworu oraz niejasna sytuacja prawna obiektu przyczyniły się do tego, iż stał się on elementem historii wielu górnośląskich rodów szlacheckich, wpisując się zarówno w dzieje gospodarczo-społeczne regionu, jak i jego burzliwe dzieje polityczne. W związku z tym, obok sytuacji wsi na szerszym tle regionu, chcieliśmy pokazać historię zamku przez pryzmat dziejów często zmieniających się posiadaczy, ich sytuacji majątkowej, rodzinnej i społecznej, co miało niebagatelny wpływ na wygląd dworu oraz kondycję przyzamkowych folwarków.

Ze wstępu Autorów

Woj. Biblioteka Publiczna
Zbiory Śląskie
w Opolu

Druk i oprawa:
Drukarnia Wydawnicza im. W. L. Anczyca SA w Krakowie

ISBN 83-7183-349-0

Wojewódzka Biblioteka
Publiczna w Opolu
167767IV S
001-017662-04-0

Fundacja „Zamek Chudów"

195003
103-70